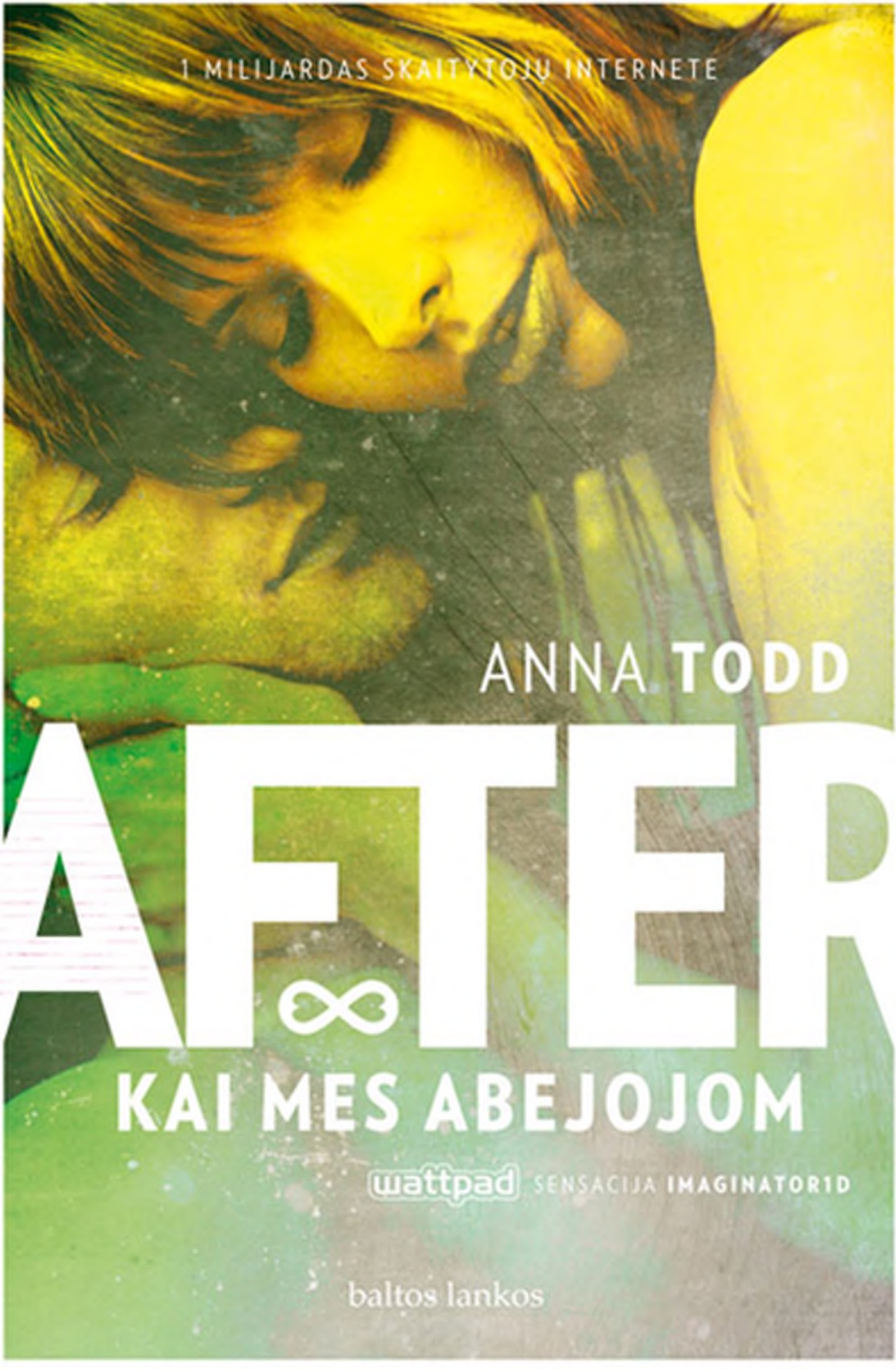
1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE
ANNA TODD
AFTER
KAI MES ABEJOJOM
wattpad SENSACIJA IMAGINATORIŲ
baltos lankos

ANNA TODD

AFTER

KAI MES ABEJOJOM

Iš anglų kalbos vertė Renata Endzelytė

baltos lankos

UDK 821.111(73)-31
To-16

Versta iš:
Anna Todd, *After We Collided*,
Gallery Books, A Division of Simon & Shuster,
Inc., New York, 2014

Autorei atstovauja *Wattpad*

Pirmasis leidimas – Gallery Books, 2014

Redaktorė
Asta Bučienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Viršely panaudota nuotrauka
© Emely/Corbis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose..

ISBN 978-9955-23-868-3

Copyright © 2014 by Anna Todd
All rights reserved
© Renata Endzelytė, vertimas į lietuvių kalbą, 2015
© Baltų lankų leidyba, 2015

Su didele, didele, didele meile ir
dėkingumu – visoms vienišoms širdims,
kurios skaitys šią knygą

Prologas

HARDINAS

Nejaučiau nei šalto kaip ledas betono, nei sniego, krentančio ant manęs. Tik tuštumą, atsivėrusią krūtinėje. Bejėgiškai klūpojau žiūrėdamas, kaip Zedas išvažiuoja iš aikštelės su Tesa, sėdinčia šalimais.

Niekada neįsivaizdavau – niekada, net klaikiausiuose košmaruose, neįsivaizdavau, kad galima šitaip kankintis. Girdėjau tai vadinant netekties skausmu. Niekada nieko nemylėjau, niekada nejaučiau poreikio turėti ką nors, kas būtų tik mano, niekada nenorėjau taip atkakliai ko nors laikytis. Ši panika – beprotiška panika jos netekti – man buvo netikėta. Viskas buvo netikėta. O maniau, kad bus paprasta: permiegoti su ja, pasiimti pinigus ir išdurti Zedą. Viską buvau apgalvojęs. Tik nutiko visai kitaip. Atvirkščiai – šviesiaplaukė mergina su ilgu sijonu, atkakliai sudarinėjanti ilgiausius darbų sąrašus, įkrito man į širdį ir pamažu ją taip pamilau, kad pats negalėjau tuo patikėti. Nesuvokiau, kaip stipriai ją myliu, kol neišsivėmiau savo sumautiems draugams įrodęs, kad atėmiau jai nekaltybę.

Nekenčiau to, nekenčiau kiekvienos akimirkos... bet ėjau iki galo.

Laimėjau lažybas, bet praradau vienintelį dalyką, kuris darė mane laimingą. Kartu netekau ir to lašo dorybės, kurią ji rado manyje. Drabužiams kiaurai permirkus, norėjau kaltinti tėvą, iš kurio paveldėjau visus žalingus įpročius, kaltinti mamą, kad per

ilgai gyveno su juo ir pagimdė tokį išperą, kaltinti Tesą, kad apskritai pasisveikino su manim. Po velnių, noriu kaltinti visus.

Bet negaliu. Aš tai padariau. Sutrypiau ją ir viską, kas tarp mūsų buvo.

Bet padarysiu viską, kad savo klaidas ištaisyčiau.

Kur ji važiuoja? Juk vis tiek kada nors kur nors ją surasiu.

Pirmas skyrius

TESA

– Tai tęsėsi ilgiau nei mėnesį, – sudejavau Zedui baigus aiškinti, dėl ko kilo lažybos. Man buvo bloga, todėl užsimerkiau, kad šiek tiek palengvėtų.

– Žinau. Jis nuolat teisinosi ir prašė daugiau laiko, be to, sumažino lažybų įkainį. Tai buvo keista. Mes manėm, kad jis tiesiog apsėstas noro laimėti – lyg norėtų kažką įrodyti ar panašiai, bet dabar supratau. – Zedas sekundei nutilo ir atidžiai pažiūrėjo į mane. – Jis tik apie tai ir kalbėjo. Tą dieną, kai pakviečiau tave į kiną, pasiuto. O kai parvežiau tave namo, puolė mane ir liepė atstoti nuo tavęs. Aš tik pasijuokiau, nes pagalvojau, kad jis girtas.

– Ar jis... ar jis pasakojo apie upelį? Ir apie... visa kita? – paklausiau ir giliai įkvėpiau. Man atsakė užuojauta, sušvitusi jo akyse. – Dieve mano! – užsidengiau rankomis veidą.

– Jis mums viską papasakojo... Turiu galvoje – viską... – tyliai pratarė Zedas.

Ramiai išjungiau telefoną. Jis nesiliovė vibruoti nuo tada, kai išėjau iš baro. Hardinas neturi teisės man skambinti.

– Kur tavo naujasis bendrabutis? – paklausė Zedas. Tik dabar pamačiau, kad privažiavome universiteto miestelį.

– Aš negyvenu bendrabutyje. Mudu su Hardinu... – vos įstengiau baigti sakinį. – Beveik prieš savaitę jis įkalbėjo mane apsigyventi kartu.

– Negali būti, – aiktelėjo Zedas.

– Gali. Jis toks labai... jis tiesiog... – sumikčiojau nerasdama tinkamų žodžių jo žiaurumui apibūdinti.

– Nemaniau, kad jis nueis taip toli. Kai pamatėm... supranti... įrodymus, kažkaip pagalvojau, kad jis vėl taps normalus, kiekvieną naktį leis vis su kita mergina. Tačiau tada jis dingo. Beveik nesirodė pas mus, išskyrus tą vakarą, kai atėjo į prieplauką ir bandė priversti mane su Džeisu nieko tau nesakyti. Jis net pasiūlė Džeisui krūvą pinigų, kad tylėtų.

– Pinigų? – perklausiau.

Hardinas negalėjo taip žemai kristi. Zedo automobilis mažėjo sulig kiekviena šlykščia naujiena.

– Taip. Aišku, Džeisas tik pasijuokė ir pasiūlė Hardinui užsičiaupti.

– O tu – ne? – paklausiau prisiminusi apdaužytas Hardino rankas ir Zedo veidą.

– Ne visai... Pagrasinau, kad jei jis tau nepasakys, tai padarysiu aš. Regis, jam tai nepatiko, – atsakė Zedas ir mostelėjo į savo veidą. – Jei tau nuo to palengvės, tai aš tikrai manau, kad tu jam labai rūpi.

– Nerūpiu. O jei ir rūpėčiau, tai nebesvarbu, – pasakiau ir galva atsirėmiau į langą.

Hardino draugai žinojo apie kiekvieną mūsų bučinį ir prisilietimą, jie žinojo apie kiekvieną mūsų akimirką. Intymiausią akimirką. Mano intymiausios akimirkos nebebuvo tik mano.

– Ar norėtum važiuoti pas mane? Neturiu minty nieko nepadoraus ar nemalonaus. Tiesiog yra laisva sofa, ant kurios galėtum miegoti, kol... susivoksi, – pasiūlė Zedas.

– Ne. Ne, ačiū. Bet gal galiu paskambinti tavo telefonu? Noriu pasikalbėti su Lendonu.

Zedas linktelėjo į telefoną, gulintį ant prietaisų skydelio. Akimirką švystelėjo, kaip viskas būtų galėję būti kitaip, jei tąsyk prie laužo dėl Hardino nebūčiau atstūmusi Zedo. Nebūčiau pridariusi tiek klaidų.

Lendonas atsiliepė po antro signalo ir, kaip tikėjausi, liepė tuoj pat atvažiuoti. Be abejo, nepasakiau jam, kas nutiko, bet jis buvo labai malonus. Pasakiau Zedui adresą ir jis tylėdamas nuvežė mane į kitą miesto galą.

– Jis atseks mane bet kur, kad tik tave susigrąžintų, – galiausiai ištarė.

– Atsiprašyčiau, kad tau teko į visa tai įsivelti... bet jūs, vaikinai, patys kalti, – nuoširdžiai pasakiau. Man tikrai buvo šiek tiek gaila Zedo, manau, jo norai daug geresni už Hardino, bet mano žaizdos pernelyg šviežios, kad apie tai galvočiau.

– Žinau. Jeigu tau ko nors prireiks, skambink, – pasiūlė jis. Linktelėjusi išlipau iš automobilio.

Pamačiau, kaip mano kvėpavimas šaltame ore virsta karštais garais. Vis dėlto šalčio nejutau. Nejutau nieko.

Lendonas – vienintelis mano draugas, bet jis gyvena Hardino tėvo namuose. Ironiška, ne kitaip.

– O, lauke tikrai sninga, – ištarė Lendonas skubėdamas įleisti mane vidun. – Kur tavo paltas? – žaismingai subarė ir krūptelėjo, pamatęs mane šviesoje. – Kas nutiko? Ką jis padarė?

Apžvelgiau kambarį tikėdamasi, kad Keno ir Karen nėra apačioje.

– Ar labai akivaizdu? – nusišluosčiau akis.

Lendonas apkabino mane, o aš dar kartą nusišluosčiau akis. Daugiau man nereikėjo būti stipriai – nei fiziškai, nei dvasiškai, nereikėjo raudoti. Atsijungiau, nuo visko atsijungiau.

– Eik į savo kambarį, – tarė Lendonas padavęs man stiklinę vandens.

Pabandžiau nusišypsoti, bet vos užlipus laiptais kažkoks iškrypėliškas jausmas nuvedė mane prie Hardino kambario durų. Susivokusi, kur esu, pajutau dar stipresnę širdgėlą dėl visko. Todėl skubiai apsisukau ir nuėjau į kitą koridoriaus galą. Atidarius duris, sukilo prisiminimai, kaip bėgau koridoriumi pas Hardiną tą naktį,

išgirdusi jį šaukiant per miegus. Nerangiai atsisėdau ant lovos „savo kambaryje“, nežinodama, ką daryti toliau.

Lendonas atėjo po kelių minučių. Atsisėdo šalia – pakankamai arti, kad išreikštų rūpestį, bet, jo įsivaizdavimu, pagarbiai atokiai.

– Ar nori apie tai pasikalbėti? – švelniai paklausė.

Linktelėjau. Pakartoti visą istoriją buvo net skaudžiau, nei apskritai apie tai sužinoti. Pasakodama Lendonui beveik nusiraminau, buvo gera žinoti, kad bent vienas žmogus visą laiką nieko nenutuokė apie mano pažeminimą.

Lendonas klausėsi nebylus kaip akmuo, net negalėjau suprasti, kas sukasi jo galvoje. Labai norėjau žinoti, ką jis mano apie savo įbrolį. Apie mane. Bet vos baigiau, jis tuoj pat įsiutęs pašoko.

– Negaliu tuo patikėti! Kas, po velnių, jam nutiko? Jau maniau, kad jis tapo beveik... normalus... ir štai! Kokia painiava! Negaliu patikėti, kad jis taip pasielgė su tavim. Kodėl jis sugriovė vienintelį gėrį, kurį turėjo?

Staiga Lendonas kryptelėjo galvą. Tada ir aš išgirdau žingsnius, skubančius laiptais. Net ne žingsnius, o sunkius batus, karštligiškai daužančius medines pakopas.

– Čia jis, – ištarėm kartu. Dalį sekundės rimtai svarsčiau pasislėpti spintoje. Lendonas žiūrėjo į mane kaip labai rimtas suaugęs žmogus.

– Ar nori jį matyti?

Paklaikusi papurčiau galvą, bet vos jis žengė prie durų, mane pervėrė Hardino balsas.

– Tesa!

Lendonas ištiesė ranką, bet Hardinas įsiveržė pro duris ir pro jį. Jis sustojo kambario viduryje, o aš – už lovos. Nepratęs prie tokių dalykų, Lendonas akimirką stovėjo apstulbęs.

– Tesa, ačiū Dievui. Ačiū Dievui, kad tu čia, – atsiduso Hardinas ir perbraukė rankomis plaukus. – Tesa, mažute, noriu, kad mane išklausytum. Labai prašau, tik...

Tylėdama prisiartinau prie jo. Jo akyse švietė viltis, jis norėjo mane apkabinti, bet kai nesustodama praėjau pro šalį, pamačiau, kad jo viltis gęsta. Gerai!

– Pasikalbėkim, – maldavo jis. Papurčiau galvą ir sustojau šalia Lendono.

– Ne, daugiau niekada su tavim nekalbėsiu, – surikau.

– Juk tai nereiškia, kad... – Hardinas žengtelėjo artyn.

– Nelįsk prie manęs! – šūktelėjau, kai jis norėjo paliesti mano ranką.

Lendonas įsiterpė tarp mūsų ir padėjo ranką įbroliui ant peties.

– Hardinai, tu geriau eik.

Hardinas sukando dantis ir apsidairė.

– Lendonai, traukis velniop, – įspėjo.

Bet Lendonas nė nekrustelėjo, o aš pernelyg gerai pažinojau Hardiną – jis svarstė, ar verta smogti Lendonui mano akivaizdoje. Akivaizdžiai apsisprendęs, giliai įkvėpė:

– Prašau... duoti mums minutę, – ištarė stengdamasis likti ramus.

Lendonas pažvelgė man į akis – maldavau jį pasilikti. Jis atsisuko į Hardiną:

– Ji nenori kalbėtis su tavim.

– Tik neaiškink man, ko ji nori! – suriko Hardinas ir taip smarkiai trinktelėjo kumščiu į sieną, kad suskaldė gipso plokštę.

Krūptelėjau ir pravirkau. „Ne dabar, tik ne dabar“, – tyliai kartojau stengdamasi suvaldyti jausmus.

– Dink, Hardinai! – riktelėjo Lendonas.

Tą akimirką tarpduryje pasirodė Kenas ir Karen. O ne. Man nereikėjo čia važiuoti.

– Po velnių, kas čia vyksta? – paklausė Kenas.

Visi tylėjom. Karen su užuojauta pažvelgė į mane, o Kenas pakartojo klausimą. Hardinas dėbtelėjo į tėvą:

– Bandau pasikalbėti su Tesa, o Lendonas kišasi į svetimus reikalus.

Kenas pažiūrėjo į Lendoną, paskui – į mane.

– Hardinai, ko pridirbai? – susijaudinus jo balsas tapo... piktas? Vis dėlto aš negalėjau jo įduoti.

– Nieko! Po perkūnais! – ranka numojo Hardinas.

– Jis viską sugadino – štai ką jis padarė. O dabar Tesa neturi kur dėtis, – pareiškė Lendonas.

Norėjau kalbėti. Tik nesumojau, ką galėčiau pasakyti.

– Hardinas visą laiką žaidė su Tesa ir pridarė neapsakomų dalykų, – pliurptelėjo Lendonas, o Karen aiktelėjusi žengė prie manęs.

Aš visiškai susigūžiau. Iki šiol dar niekada nesijaučiau tokia nuoga ir maža. Visai nenorėjau, kad Kenas ir Karen žinotų... bet koks dabar skirtumas, juk nuo šiandien jie vis tiek nenorės manęs daugiau matyti.

– Ar nori eiti su juo? – paklausė Kenas, pertraukdamas mano prislėgtas mintis.

Droviai papurčiau galvą.

– Aš čia su jumis nepasiliksiu, – supyko Hardinas. Susigūžiau, kai jis kryptelėjo į mane.

– Man rodos, Hardinai, tau bus geriau išeiti, – Kenas dar kartą mane nustebino.

– Ką pasakei? – Hardinas taip smarkiai išraudo, kad galvoje sukosi tik vienas žodis „įniršo“. – Džiaugtumeis, kad apskritai atėjau į tavo namus, o spiri mane lauk?

– Sūnau, aš labai laimingas, kad turi puikią merginą, bet šiandien geriau išeik.

– Nesąmonė, kas ji tau? – mostelėjo rankomis Hardinas.

Kenas atsisuko į mane, paskui į sūnų.

– Kad ir ką jai padarei, tikiuosi, buvo verta prarasti vienintelį gerą dalyką, kurį turėjai, – pasakė ir papurtė galvą.

Nežinau, ar Keno žodžiai sukrėtė Hardiną, ar tik pataikė į skaudamą vietą, kur jo įniršis užvirė ir išsiveržė, tačiau jis nurimo, žvilgtelėjo į mane ir išėjo iš kambario. Tyliai stovėjome klausydamiesi, kaip jis lėtai koja už kojos lipa laiptais.

Kai durų trinktelėjimas sudrebino nurimusius namus, atsisukau į Keną ir suvaitojau:

– Labai atsiprašau. Aš eisiu. Nenorėjau, kad taip nutiktų.

– Ne ne, būk čia tiek, kiek tau reikia. Visada esi laukiama pas mus, – atsakė Kenas ir abu su Karen apkabino mane.

– Nenorėjau jūsų supykdyti, – pasakiau. Jaučiausi labai nesmagiai, kad Kenas dėl manęs išvijo sūnų.

Karen paėmė mano ranką ir spustelėjo. Susierzinęs ir nuvargęs Kenas žiūrėjo į mane.

– Tesa, aš myliu Hardiną, bet manau, kad mes abu žinom, jog tik tu turi teisę pykti, – ištarė.

Antras skyrius

TESA

Po vandens srove stovėjau taip ilgai, kiek galėjau ištverti. Norėjau nusiprausti, kaip nors nusiraminti. Bet karštas dušas nepadėjo atsipalaiduoti, kaip tikėjausi. Negalėjau galvoti apie nieką, kas vyksta, ir nuslopinti savo skausmo. Begalybės jausmas. Pastovus. Tarytum gyvybė, kuri apsigyveno manyje, kartu yra ir tuštuma, kuri nuolat didėja.

– Dėl tos sienos jaučiuosi baisiai. Pasisiūliau sumokėti, bet Kenas atsisakė, – pasakiau Lendonui šukuodamasi drėgnus plaukus.

– Tik nesijaudink dėl to. Tau savų rūpesčių per akis. – Lendonas susiraukė ir perbraukė ranka mano nugarą.

– Niekaip nesuprantu, kuo virto mano gyvenimas, kaip nusiritau iki to. – Įsistebeilijau į vieną tašką nenorėdama sutikti geriausio draugo akių. – Prieš tris mėnesius viskas buvo puiku. Draugavau su Nojumi, kuris niekad nebūtų taip pasielgęs. Buvau artima mamai ir įsivaizdavau, koks bus mano gyvenimas. O dabar neturiu nieko. Visiškai nieko. Net nežinau, ar galėsiu tęsti praktiką, juk Hardinas irgi ten dirba, arba jis įtikins Kristianą Vensą atleisti mane, nes gali tai padaryt. – Pačiupau pagalvę nuo lovos ir stipriai sugniaužiau. – Jis neturi ko prarasti, o aš turiu. Leidau jam viską iš manęs atimti. Mano ankstesnis gyvenimas buvo paprastas ir aiškus. O dabar... kai mes... jis toks... kai mes.

Lendonas žiūrėjo į mane išplėtęs akis.

– Tesa, tik neatsisakyk praktikos. Jis ir taip daug iš tavęs atėmė. Neleisk jam dar ir šito, – beveik maldavo. – Tai vienintelis geras dalykas, kuris gali nutikti gyvenant be jo – daryti, ką nori, pradėti viską iš pradžių.

Žinojau, kad jis teisus, bet nėra taip paprasta. Visas mano gyvenimas buvo susijęs su Hardinu, net mano prakeikto automobilio dažų spalva. Nejučiom jis virto gija, surišusia visą mano gyvenimą, o jam išėjus likau tarp griuvėsių, kurie kažkada buvo mano gyvenimas.

Aprimusi neryžtingai linktelėjau Lendonui, jis šyptelėjo ir tarė:

– Leisiu tau truputį pailsėti. – Tada apkabino mane ir pasisuko eiti.

– Kaip manai, ar jis kada nors praeis? – paklausiau.

– Kas? – atsisuko Lendonas.

– Skausmas, – ištariau beveik pašnibždom.

– Nežinau... norėčiau tikėti, kad taip. Laikas išgydo... daugumą žaizdų, – atsakė ir paguodė mane savo miela pusiau šypsena, pusiau grimasa.

Nežinau, ar laikas mane išgydys. Bet tikrai žinau viena – jei neišgydys, aš neišgyvensiu.

Vedamas rimčiausių ketinimų, sukaupęs neišsenkantį mandagumą, kitą rytą Lendonas išvertė mane iš lovos, kad įsitikintų, jog neketinu mesti praktikos. Minutę paaukojau padėkos laiškui Kenui ir Karen – dar kartą atsiprašiau už skylę, kurią Hardinas išmušė sienoje. Lendonas ramiai vairavo automobilį nuolat žvilgčiodamas į mane, bandydamas padrąsinti šypsena ir žodžiais. Bet vis tiek jaučiausi siaubingai.

Prisiminimai prisėlino, vos įsukus į stovėjimo aikštelę. Sniege parklupęs Hardinas. Zedo pasakojimas apie lažybas. Paskubomis atrakinau mašiną ir nėriau vidun slėptis nuo šalčio. Įsėdusi į automobilį krūptelėjau nuo vaizdo, kurį išvydau užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Akys raudonos, paakiai juodi. Siaubo filmo vaizdą

užbaigia išpampę maišai po akimis. Man būtinai reikia kosmetikos.

Nuvažiavau į parduotuvę „Walmart“, vienintelę šiuo laiku jau atidarytą, ir nusipirkau visko, ko man reikėjo savijautai paslėpti. Tik neturėjau nei ryžto, nei jėgų kaip reikiant pasigražinti, todėl nebuvau įsitikinusi, kad atrodau geriau.

O štai ir įrodymas: kai atvykau į „Vance“ leidyklą, mane pamačiusi Kimberlė aiktelėjo. Pabandžiau išspausti jai šypseną, bet ji pašoko iš už stalo.

– Tesa, brangioji, kaip jautiesi? – išsigandusi paklausė.

– Ar taip blogai atrodau? – susiraukiau.

– Ne, žinoma, ne, – pamelavo ji. – Tik atrodai...

– Išvargusi. Tokia ir esu. Baigiamieji atėmė visas jėgas, – paaiškinau jai.

Kimberlė linktelėjo ir švelniai nusišypsojo, bet kol ėjau į savo kabinetą, visą laiką jaučiau į nugarą įsmeigtas jos akis. Darbo diena buvo baisiai ilga, be galo ir krašto, bet priešpiet į duris pasibeldė ponas Vensas.

– Laba diena, Tesa, – pasisveikino su šypsena.

– Laba diena, – išstenėjau.

– Užsukau pasakyti, kad pastaruoju metu esu sužavėtas tavo darbu, – šyptelėjo. – Dirbi geriau ir padarai daugiau smulkmės už mano tikruosius darbuotojus.

– Ačiū, man tai daug reiškia, – pasakiau ir staiga balsas galvoje priminė, kad tik dėl Hardino mane priėmė į šią praktiką.

– Taigi dėl to šį savaitgalį noriu pakviesti tave į konferenciją Sietle. Paprastai tokie renginiai būna nuobodūs, bet šitas apie elektroninę leidybą, „ateities bangą“ ir taip toliau. Susipažinsi su daug žmonių, sužinosi visokių dalykų. Po kelių mėnesių Sietle ketinu atidaryti skyrių ir noriu asmeniškai susitikti su keliais žmonėmis, – nusijuokė. – Na, tai ką pasakysi? Visos išlaidos bus apmokėtos, išvykstame penktadienį popiet. Labai norėčiau, kad ir Hardinas

važiuotų. Ne į konferenciją, o į Sietlą, – paaiškino supratingai šypsodamasis.

Jeigu tik jis žinotų, kas vyksta.

– Žinoma, su mielu važiuosiu. Labai jums ačiū už pasiūlymą, – pasakiau nepajėgdama suvaldyti entuziazmo ir staigaus palengvėjimo, kad ir man gali nutikti kas nors gero.

– Puiku. Liepsiu Kimberlei pateikti tau visą informaciją ir paaiškinti išlaidas... – kalbėjo nerišliai, o aš mąsčiau, kodėl.

Mintis apie konferenciją šiek tiek numalšino skausmą. Pabūsiu toli nuo Hardino, nors Sietlas man visada primins, kad Hardinas norėjo mane ten nusivežti. Jis suteršė kiekvieną mano gyvenimo minutę, įskaitant ir visą Vašingtono valstiją. Pajutau, kad kabinetas ėmė mažėti, o kambaryje pritrūko oro.

– Kaip jautiesi? Kas tau? – paklausė susirūpinęs ponas Vensas.

– Ai... nieko. Šiandien dar nieko nevalgiau ir naktį mažai miegojau, – atsakiau.

– Stokis ir eik namo, darbą galėsi baigti namie, – paliepė.

– Ne ne, viskas gerai...

– Sakau – eik namo. Leidykloje nėra gydytojo. Apsieisim be tavęs, – patikino ir mostelėjęs išėjo.

Susirinkau daiktus, tualete pasitikrinau, kaip atrodau – vaje, vis dar baisiai – ir jau žengiau į liftą, bet mane pašaukė Kimberlė.

– Eini namo? – paklausė, o aš linktelėjau. – Hardinas blogai nusiteikęs, būk atsargi.

– Ką? Iš kur žinai?

– Jis ką tik mane iškeikė, kad nepakviečiau tavęs prie telefono, – nusišypsojo. – Net po dešimto karto. Pamaniau, kad pati jam paskambinsi mobiliuoju, jei norėsi pasikalbėti.

– Ačiū, – pasakiau, mintyse dėkinga už supratingumą. Girdėdama Hardino balsą per telefoną tik dar labiau kankinsiuosi.

Kažkaip nuėjau iki automobilio nenualpusi. Kai likau viena su savo mintimis ir prisiminimais, rodės, kad kančia tik stiprėja, kad

nėra jokios prošvaistės. Ir, žinoma, kai mobiliajame pamačiau penkiolika praleistų Hardino skambučių ir dešimt žinučių.

Šiaip taip nusiraminusi, kad galėčiau vairuoti, padariau tai, ko labiausiai baiminausi – paskambinau mamai. Ji atsiliepė po pirmo signalo.

– Klausau?

– Mama, – suvaitojau. Sunkiai rinkau žodžius, bet dabar jau turėjau nuraminti mamą.

– Ką jis padarė?

Vienoda visų reakcija rodė, kad Hardinas buvo tikrai pavojingas, tik aš viena buvau akla.

– Aš... jis... – niekaip negalėjau suregzti sakinio. – Ar galiu grįžti namo, tik šiandienai? – paklausiau.

– Žinoma, Tesa. Pasimatysim po poros valandų, – atsakė mama ir baigė pokalbį.

Geriau, nei maniau, nors ne taip šiltai, kaip tikėjausi. Labai norėjau, kad mama būtų kiek panašesnė į Karen – mylinti su visais trūkumais. Norėjau, kad būtų švelnesnė, kad pajusčiau malonumą turėti mylinčią ir užjaučiančią mamą.

Įsukau į greitkelį. Išjungiau telefoną, kad nepadaryčiau kokios kvailystės, pavyzdžiui, kad neperskaityčiau Hardino žinutės.

Trečias skyrius

TESA

Važiuoti į vaikystės namus – įprasta ir paprasta, nereikalauja daug dėmesio. Pakeliui namo prisiverčiau išrėkti kiekvieną garsą – nuoširdžiai rėkiau taip garsiai, kiek leido jėgos, kol įskaudo gerklė. Paaiškėjo, kad tai daug sunkiau, nei maniau, ypač dėl to, kad nesijaučiau rėkianti. Man atrodė, kad verkiu ir nykstu. Būčiau bet ką atidavusi, kad galėčiau grąžinti savo gyvenimą į pirmąją dieną koledže. Būčiau paklausiusi mamos patarimo ir pakeitusi kambarį. Mama nerimavo, kad Stef gali padaryti man blogą įtaką. Jei tik būtume supratusios, kad didžioji bėda bus įžūlus garbanius. Kad jis viską atims ir užvaldys mane, įtrauks, sudraskys į skutelius ir išmes į šiukšlyną, išbarstys mane tarp dangaus ir žemės, po savo draugų kojomis.

Iki mano namų – tik dvi valandos. Bet išvažiavusi studijuoti dar nebuvau grįžusi. Jei nebūčiau išsiskyrusi su Nojum, būčiau dažniau lankiusis namie. Važiuodama pro jo namą, prisiverčiau žiūrėti tik į kelią.

Įsukau į kiemą ir beveik šokte iššokau iš mašinos. Bet priėjusi prie durų sudvejojau, ar belstis. Atrodė keista taip elgtis, net nepatogu lyg niekur nieko įeiti vidun. Negi taip pasikeičiau išvykusi mokytis?

Nutariau tiesiog paprastai įeiti. Mama stovėjo prie rudos odinės sofos, pasidažiusi, pasipuošusi, su aukštakulniais. Viskas atrodė taip pat: švaru ir tobulai tvarkinga. Vienintelis skirtumas – namas atrodė mažesnis. Gal dėl to, kad pagyvenau Keno namuose.

Ką gi, mano mamos namas tikrai mažas ir iš lauko visai nepatrauklus, užtat skoningai įrengtas. Puikiais paveikslais ir gėlėmis mama tobulai maskavo netikusią santuoką. Dekoravimo strategiją taikė ir tėčiui išėjus, nes, mano manymu, tai tapo savotišku įpročiu. Šilti namai pakuteno man nosį pažįstamu cinamono kvapu. Mama visada dievino vaško žvakes ir laikė jų kiekviename kambaryje. Prie durų nusiaviau batus žinodama, kad jai nepatiks, jei priminsiu sniego ant idealiai nuvaškuotų kietmedžio grindų.

– Teresa, ar nori kavos? – paklausė mama ir mane apkabino.

Iš mamos išmokau dievinti kavą, ir šis ryšys privertė mane šyptelėti.

– Taip, mielai.

Nusekiau paskui ją į virtuvę ir atsisėdau ant kėdutės. Neįsivaizdavau, kaip pradėti pokalbį.

– Na, tai ar papasakosi, kas nutiko? – paklausė tiesiai šviesiai.

Giliai įkvėpiau ir prieš atsakydama gurkštelėjau kavos.

– Mudu su Hardinu išsiskyrėm.

– Kodėl? – mamos reakcija buvo abejinga.

– Na... jis pasirodė ne toks, kaip tikėjausi, – atsakiau. Suėmiau rankomis plikinamai karštą puodelį, kad atitraukčiau dėmesį nuo skaudžių minčių, ir pasirengiau atsakinėti į mamos klausimus.

– O ko iš jo tikėjaisi?

– Maniau, kad jis mane myli, – pasakiau. Nežinau, ko tikėjausi iš Hardino, bet maniau, kad jis mane myli, savaip, taip, koks jis yra.

– Vadinasi, daugiau nemanai, kad jis tave myli.

– Daugiau nemanau.

– Ir kodėl pradėjai taip manyti? – šaltai paklausė mama.

– Todėl, kad pasitikėjau juo, o jis mane baisiausiai išdavė. – Žinojau, kad nepasakosiu smulkmenų, bet vis tiek keistai norėjau apginti Hardiną nuo mamos teismo. Išbariau save už kvailumą, kad vis tiek apie jį galvoju, nors jis aiškiai parodė, kad manimi dėtas to nepadarytų.

– Ar tau neatrodo, kad apie tai reikėjo pagalvoti prieš apsigyvenant su juo?

– Žinoma, atrodo. Na, pirmyn, pasakyk, kokia kvaila esu, kad taip ir sakei, – ištariau.

– Aš tikrai tau taip sakiau, įspėjau, koks jis vaikinas. Reikia saugotis tokių vyrų, kaip jis ir tavo tėvas. Bet džiaugiuosi, kad viskas baigta, kol dar nebuvo normaliai prasidėję. Žmonės klysta, Tesa. – Ant puodelio, iš kurio mama atsigėrė, liko rausvų lūpų dažų vainikėlis. – Esu tikra, kad jis tau atleis.

– Kas?

– Aišku, kad Nojus.

Kaip ji nesupranta? Aš tik norėjau su ja pasikalbėti, norėjau, kad ji mane paguostų, o ne vėl stumtų į Nojaus glėbį. Stovėjau ir žiūrėjau į ją, paskui apžvelgiau kambarį. Negi ji rimtai? Negali būti!

– Vien dėl to, kad man nieko neišėjo su Hardinu, dar nereiškia, kad vėl imsiu draugauti su Nojum, – atrėžiau.

– Kodėl ne? Tesa, turėtum džiaugtis, kad jis sutinka tau atleisti.

– Ką? Ar gali nors kartą liautis? Dabar aš visai nenoriu būti su kuo nors, ypač su Nojum. – Norėjau nusirauti plaukus. Arba nurauti mamai.

– Kaip suprasti – ypač su Nojum? Kaip gali taip apie jį kalbėti? Nuo vaikystės jis tau buvo geriausia partija.

Atsidusau ir atsisėdau.

– Žinau, mama. Nojus man labai patinka. Bet ne šitaip.

– Tu nesupranti, ką kalbi. – Mama atsistojo ir išpylė kavą į kriauklę. – Teresa, kalbame ne apie meilę, o apie pastovumą ir saugumą.

– Man tik aštuoniolika! – priminiau jai. Aš visai nenoriu galvoti, kad turėčiau būti su nemylimu žmogum vien dėl pastovumo. Noriu pastovumo ir stabilumo, kaip pati tai suprantu. Noriu mylėti ir būti mylima.

– Beveik devyniolika. Ir jei dabar nebūsi atsargi, paskui tavęs niekas nenorės. O dabar eik ir susitvarkyk makiažą, nes Nojus gali pasirodyti bet kurią minutę, – pranešė mama ir išėjo iš virtuvės.

Turėjau žinoti, kad čia paguodos nerasiu. Geriau jau būčiau visą dieną pramiegojusi savo mašinoje.

*

Kaip ir buvo žadėta, Nojus pasirodė po penkių minučių, bet apsitvarkyt stengiausi tikrai ne dėl to. Žiūrėdama, kaip jis ateina į mūsų mažą virtuvę, nepajutau beveik nieko, ką jaučiau anksčiau, nors nemaniau, kad tai įmanoma.

– Labas, – šiltai ir jaukiai nusišypsojo.

– Labas, Nojau, – atsakiau.

Nojus prisiartino, taigi atsistojau jo apkabinti. Nuo jo dvelkė šiluma, megztinis kvepėjo taip pat gardžiai, kaip anksčiau.

– Mane pakvietė tavo mama, – paaiškino Nojus.

– Žinau, – pasistengiau nusišypsoti. – Atsiprašau, kad ji nepalieka tavęs ramybėje. Nežinau, kodėl ji taip elgiasi.

– O aš žinau. Ji nori, kad būtum laiminga, – užstojo mamą Nojus.

– Nojau, – perspėjau.

– Ji paprasčiausiai nežino, kas tau yra laimė. Ji norėtų, kad tai būčiau aš, nors taip ir nėra, – lengvai gūžtelėjo pečiais Nojus.

– Nepyk.

– Tesa, gana atsiprašinėti. Aš džiaugsiuos žinodamas, kad gerai jautiesi, – patikino jis ir vėl mane apkabino.

– Jaučiuosi blogai, – pasiguodžiau.

– Matau. Ar nori pasipasakoti?

– Nežinau... ar norėtum išklausyti? – visai netroškau dar kartą jo įskaudinti pasakodama apie vaikiną, dėl kurio jį palikau.

– Taip, manau, kad norėčiau, – atsakė Nojus ir įsipylęs stiklinę vandens atsisėdo priešais mane už stalo.

– Gerai... – daugiau nesipriešinau ir beveik viską jam papasakojau. Tik nutylėjau sekso smulkmenas, nes jos buvo pernelyg asmeniškos.

Nors... jau nebe. Bet man tebebuvo. Vis dar negalėjau patikėti, kad Hardinas papasakojo savo draugams viską, kas buvo tarp mūsų... tai buvo blogiausias dalykas. Blogesnis net už tai, kad pasakęs, jog myli mane, ir mums pasimylėjus viską, kas tarp mūsų buvo, pavertė pajuoka ir pasityčiojo su draugais.

– Tikėjau, kad jis gali tave įskaudinti, tik nemaniau, kad viskas bus taip blogai, – tarė Nojus. Buvo įpykęs. Keista jį tokį matyti, nes paprastai jis būna tylus ir ramus. – Tesa, tu jam per gera. Jis išgama.

– Nesuprantu, kaip galėjau būti tokia kvaila – aš jam viską paaukojau. Žinai, blogiausias dalykas pasaulyje yra mylėti žmogų, kuris nemyli tavęs.

Nojus paėmė stiklinę ir pasukiojo rankose.

– Papasakok apie tai, – švelniai paprašė.

Norėjau primušti save už tai, ką pasakiau, ką jam papasakojau. Išsižiojau, bet Nojus pertraukė dar nespėjus man atsiprašyti.

– Viskas gerai, – pasakė ir nykščiu paglostė man ranką.

Dieve, kaip norėčiau mylėti Nojų! Su juo būčiau daug laimingesnė, jis niekada nepasielgtų su manim taip, kaip Hardinas.

Nojus supranta, ką praradau jį palikusi, o tai nėra daug. Jis išvažiavo į San Fransisko koledžą, o ne į Vašingtono universitetą, ir aš jam už tai labai dėkinga. Iš mūsų išsiskyrimo išėjo bent vienas geras dalykas: pastūmėjau jį išvažiuoti iš Vašingtono. Jis man papasakojo, ką tyrinėja Kalifornijoje. Jam išėjus, saulė jau buvo nusileidusi; supratau, kad mama visą laiką, kol jis svečiavosi, prabuvo savo kambaryje.

Per sodelį nuėjau iki šiltnamio, kuriame praleidau didžiąją dalį savo vaikystės. Per savo atvaizdą pažvelgusi į vidų, pamačiau nudžiūvusius augalus ir gėles. Ši netvarka visiškai atitiko dabartinę mano savijautą.

Svarsčiau, kiek daug turiu nuveikti. Reikia susirasti, kur gyventi, ir persivežti daiktus iš Hardino buto. Labai rimtai galvojau tiesiog viską ten palikti, bet negalėjau. Neturėjau kitų drabužių, tik tuos, kurie ten, o svarbiausia, man reikėjo knygų.

Išsiėmiau iš kišenės telefoną ir įjungiau. Po sekundės mano dėžutė buvo pilna ir pasirodė balso pašto simbolis. Balso pranešimų neklausiau, tik greitosiomis peržvelgiau žinutes, tiksliau, siuntėjus. Visos, išskyrus vieną, buvo nuo Hardino.

Man parašė Kimberlė: „Kristianas liepė tau perduoti, kad rytoj liktum namie, nes popiet vis tiek nieko nebus, nes reikia perdažyti pirmą aukštą. Todėl lik namie. Jei ko reikės, pranešk. Xx."

Labai palengvėjo, kad rytoj turėsiu laisvą dieną. Praktika man patiko, bet ėmiau galvoti, ar nereikėtų mesti universiteto, ar gal apskritai išvažiuoti iš Vašingtono. Studentų miestelis nėra labai didelis, kad nesutikčiau Hardino ir jo draugų. Visai nenoriu nuolat prisiminti, ką patyriau su Hardinu. Bet... ko norėjau, tą ir turiu.

Į vidų grįžau nuo šalčio pastirusiomis rankomis ir veidu. Mama sėdėjo krėsle ir skaitė žurnalą.

– Ar galiu šiąnakt pernakvoti? – paklausiau jos. Mama dirstelėjo į mane.

– Taip. Rytoj sugalvosim, kaip tau grįžti į bendrabutį, – pasakė ir skaitė toliau.

Nutarusi, kad šį vakarą daugiau nieko gero iš mamos nesulauksiu, nuėjau į savo senąjį kambarį. Jis buvo toks, kokį palikau. Mama nieko nepakeitė. Nesivarginau nusivalyti makiažo ir iškart atsiguliau. Sunkiai, bet prisiverčiau užmigti, mąstydama apie laikus, kai mano gyvenimas buvo daug geresnis. Iki sutinkant Hardiną.

Pažadino vidurnaktį suskambėjęs telefonas. Nežiūrėjau, kas skambina, tik šmėstelėjo mintis, ar Hardinas dabar apskritai gali užmigti.

Kitą rytą išeidama į darbą mama tepasakė paskambinsianti į universitetą ir paprašysianti jų leisti man grįžti į bendrabutį, tik į kitą pastatą, kuo toliau nuo mano senojo. Išvažiavau į universitetą, bet paskui nutariau užsukti į butą, todėl skubiai išsukau iš kelio, kad nepersigalvočiau.

Prie namo dukart apžiūrėjau stovėjimo aikštelę, ieškodama Hardino mašinos. Įsitikinusi, kad jo nėra arti, pastačiau automobilį ir per sniegą nuskubėjau prie durų. Kol pasiekiau vestibiulį, mano džinsai peršlapo, tad baisiai sušalau. Stengiausi galvoti apie viską, išskyrus Hardiną, bet pasirodė, kad tai neįmanoma.

Hardinas turėtų siaubingai manęs nekęsti, jeigu taip ryžtingai sugriovė mano gyvenimą, o paskui nuviliojo į butą toli nuo visų pažįstamų. Ko gero, dabar didžiuojasi savimi privertęs mane taip kentėti.

Kol grabaliojau raktą, rakindama mūsų buto duris, apėmė toks panikos priepuolis, kad vos neišsitiesiau ant grindų.

Kada tai liausis? Ar bent apsilps?

Nuėjau tiesiai į miegamąjį, išsitraukiau lagaminą iš spintos ir visai nesaugodama sugrūdau visus savo drabužius. Nuolat žvilgčiojau į staliuką prie lovos, kur mažuose rėmeliuose stovėjo besišypsančių mudviejų su Hardinu nuotrauka prieš Keno vestuves.

Gaila, kad viskas buvo tik apgaulė. Pasilenkusi per lovą čiupau ją ir dėjau ant grindų. Atsitrenkęs į plyteles, stiklas subyrėjo į šipulius. Nuropojau per lovą, paėmiau nuotrauką ir sudraskiau į tiek skutelių, kiek pajėgiau. Kol galiausiai ėmiau dusti be kvapo, nes nejutau, kad visą laiką kukčioju.

Susirinkau knygas ir sumečiau jas į tuščią dėžę. Instinktyviai paėmiau ir Hardino *Vėtrų kalną*; jis nepasiges jos ir, jei nuoširdžiai, man ją skolingas, kad jau viską iš manęs atėmė.

Ėmė perštėti gerklę. Nuėjau į virtuvę atsigerti vandens. Atsisėdau prie stalo ir leidau sau kelias minutes apsimesti, jog nieko neįvyko. Pamiršus, kad ateinančias dienas leisiu viena, pavyko apsimesti, kad Hardinas netrukus grįš namo po paskaitų, nusišypsos man ir pasakys, kad mane myli, kad per dieną manęs pasiilgo. Paskui pasodins ant spintelės ir aistringai ims bučiuoti, mylės...

Trinktelėjusios durys išblaškė mano apgailėtinas fantazijas. Tarpduryje išvydusi Hardiną, pašokau nuo kėdės. Manęs jis nematė, nes žiūrėjo per petį. Į tamsiaplaukę su juoda tunika.

– Taigi čia... – pradėjo jis ir nutilo ant grindų išvydęs mano krepšius.

Stovėjau sustingusi, kol jo akys žvalgėsi po butą ir pagaliau apsistojo virtuvėje, o išvydusios mane išsiplėtė iš nuostabos.

– Tesa? – ištarė, lyg dvejotų, jog aš iš tikrųjų egzistuoju.

Ketvirtas skyrius

TESA

Atrodžiau siaubingai. Apsmukę džinsai ir sportinis megztinis, vakarykštis nusitrynęs makiažas, susivėlę plaukai. Žiūrėjau į merginą, stovinčią jam už nugaros. Jos garbanoti rudi plaukai šilkinėmis bangomis vilnijo per nugarą. Truputį, bet tobulai pasidažiusi. Bet juk ji iš tų moterų, kurioms visų pirma to ir nereikia. Žinoma, ji tokia. Pasijutau pažeminta... panorau prasmegti kiaurai, išnykti šiai žavingai merginai iš akių.

Kai pasilenkiau pakelti nuo grindų lagamino, Hardinas, regis, prisiminė viešnią ir atsisuko į ją.

– Tesa, ką tu čia veiki? – paklausė manęs. Pasitryniau pridažytas akis, tad jis savo naujosios draugės paprašė: – Ar gali mus minutei palikti?

Ji pažvelgė į mane, linktelėjo ir nužingsniavo koridoriumi.

– Negaliu patikėti, kad tu čia, – tarė Hardinas ir įėjo į virtuvę.

Vilkdamasis švarką netyčiom pakėlė paprastus baltus marškinėlius ir apnuogino įdegusį kūną. Tatuiruotė ant jo pilvo – niūrios susipynusios medžio šakos – erzino mane. Prašėsi paliečiama. Man ji labai patiko, labiausiai iš visų jo turimų. Tik dabar jis ir medis man atrodė labai panašūs. Abu bejausmiai. Abu vieniši. Medis bent jau gali sužaliuoti. Hardinas – ne.

– Aš... aš jau einu, – šiaip taip išstenėjau. Jis atrodė toks tobulas, toks gražus. Tikras gražuolis nelaimė.

– Būk gera, leisk man paaiškinti, – maldavo jis. Pastebėjau juodus ratilus jam po akimis, dar tamsesnius nei manieji.

– Ne. – Vėl pasilenkiau paimti krepšių, bet jis sugriebė juos ir numetė ant grindų.

– Tesa, prašau tik dviejų minučių.

Dvi minutės čia su Hardinu – labai daug, bet privalau tai padaryti, kad galėčiau toliau gyventi. Atsidusau ir atsisėdau stengdamasi sulaikyti bet kokį garsą, kuris išduotų mano abejingumą. Hardinas aiškiai nustebo, bet skubiai atsisėdo priešais mane.

– Regis, laiko veltui neleidi, – ramiai pasakiau linktelėjusi į duris.

– Ką? – ne iš karto suprato Hardinas, tik vėliau prisiminė tamsiaplaukę. – Mes kartu dirbam. Jos vyras laukia apačioje su naujagime dukrele. Jie ieško naujo buto, todėl ji panoro pamatyti mūsų... buto planą.

– Išsikraustai? – paklausiau.

– Nesikraustyčiau, jeigu liktum. Bet nematau reikalo gyventi čia be tavęs. Tiesiog svarstau, ką rinktis.

Pajutau palengvėjimą, bet savisaugos mechanizmas nedelsdamas priminė – jeigu jis ir nemiega su ta tamsiaplauke, dar nereiškia, kad nemiega su jokia kita.

– Manai, galėčiau atsivesti ką nors į mūsų butą? Juk praėjo tik dvi dienos – negi taip blogai apie mane galvoji? – Hardinas susinervino. – Taip, žinoma, kad pagalvojai!

Piktai linktelėjau. Hardino veidu nuslinko skausmo šešėlis, bet po akimirkos jis pripažino pralaimėjęs.

– Kur buvai šiąnakt? Buvau tėvo namuose, bet neradau tavęs.

– Pas mamą.

– Aaa, – Hardinas žiūrėjo į savo rankas. – Tai abi viską išsiaiškinot?

Pažvelgiau jam tiesiai į akis. Netikėjau savo ausimis, kad jam pakanka įžūlumo klausinėti manęs apie mano šeimą.

– Tai ne tavo reikalas.

Hardinas norėjo mane paliesti, bet susilaikė.

– Tesa, aš labai tavęs ilgiuosi.

Lioviausi kvėpuoti, bet prisiminiau, kaip puikiai jis moka manipuliuoti žmonėmis. Todėl nusisukau.

– Kurgi ne.

Nors mano jausmai kunkuliavo, negalėjau leisti sau palūžti jo akivaizdoje.

– Tikrai, Tesa. Žinau, kad sumoviau gražiausią savo gyvenimo laiką, bet aš myliu tave. Man reikia tavęs.

– Gana, Hardinai. Pasitaupyk jėgas ir laiką. Daugiau manęs nevedžiosi už nosies. Gavai, ko norėjai, ko dar tau reikia?

– Visko. – Hardinas palietė man ranką, bet aš jį atstūmiau. – Myliu tave. Prašau suteikti progą viską ištaisyti. Tesa, man reikia tavęs. Man reikia tavęs. Tau irgi manęs reikia...

– Ne, man tavęs visai nereikia. Aš puikiai gyvenau ir be tavęs.

– Puikiai nėra laimingai, – tarė jis.

– Laimingai? – nusišaipiau. – O ką, aš dabar laiminga? – Jis dar drįsta aiškinti, kad padarė mane laimingą! Jis tikrai padarė mane laimingą! Labai laimingą... kažkada.

– Kaip gali čia sėdėti ir sakyti, kad netiki, jog aš tave myliu?

– Todėl, kad žinau, jog nemyli. Tu tik žaidei. Aš tave mylėjau, o tu manim tik naudojaisi.

Hardino akys sudrėko nuo ašarų.

– Būk gera, leisk man įrodyti, kad myliu tave. Tesa, padarysiu bet ką. Bet ką.

– Tu jau pakankamai man įrodei, Hardinai. Sėdžiu čia tik dėl vienos priežasties – kad išklausyčiau, ką nori man pasakyti, o paskui pradėsiu naują gyvenimą.

– Nenoriu, kad pradėtum naują gyvenimą, – paprieštaravo jis.

Garsiai atsidusau.

– Nesvarbu, ko nori tu! Svarbu, kad mane įskaudinai.

– O tu žadėjai niekada manęs nepalikti, – tyliai ištarė jis.

Nepasitikiu savimi, kai jis taip elgiasi. Pykstu, kad jo kančia veikia mane, verčia elgtis neprotingai.

– Sakiau, kad nepaliksiu tavęs, jeigu nesuteiksi tam pagrindo. Bet tu pats kaltas.

Dabar pagaliau supratau, kodėl Hardinas visada nerimavo, kad galiu jį palikti. Maniau, jis paranojiškai nori būti man geras, bet klydau. Labai klydau. Jis suprato, kad viską sužinojusi pabėgsiu nuo jo. Turėčiau pabėgti tuojau pat. Teisinau jį už tai, ką išgyveno vaikystėje, bet dabar susimąsčiau, ar tik jis ir apie tai neprimelavo? Viską melavo.

– Daugiau nebegaliu. Aš tavim pasitikėjau. Hardinai, aš pasitikėjau tavim kiekviena savo kūno ląstele – priklausiau nuo tavęs, mylėjau tave. O tu manim tik naudojaisi. Ar bent nutuoki, kaip aš jaučiuosi? Kad visi šaiposi iš manęs ir juokiasi man už nugaros – įskaitant ir tave, kuriuo labiausiai pasitikėjau.

– Žinau, Tesa, žinau. Negaliu apsakyt, kaip labai gailiuosi. Nežinau, kas man užėjo, kad lažybos pasirodė svarbiau už tave. Maniau, viskas bus paprasta... – teisinantis jam drebėjo rankos. – Maniau, permiegosi su manim ir viską baigsim. Bet tu buvai tokia užsispyrusi ir tokia... paslaptinga, kad nepajutau, kaip ėmiau nuolat apie tave galvoti. Sėdėdavau kambaryje ir kurdavau planus, kaip tave pamatyti, net jei ką tik ginčijomės. Po tos dienos prie upelio jau nemaniau, kad tai tik lažybos, tik niekaip nenorėjau sau to pripažinti. Kovojau su savim, nerimavau dėl savo vardo – žinau, kad tai kvaila, bet stengiuosi būti nuoširdus. O kai visiems papasakojau, kas nutiko, nesakiau, ką mes iš tikrųjų darėm... negalėjau taip su tavim pasielgti, jau ir iš pradžių. Prikūriau visokių nesąmonių, ko net nebuvo, ir jie patikėjo.

Man iš akių ištryško kelios ašarėlės ir Hardinas ištiesė ranką, kad jas nušluostytų. Nespėjau atsitraukti, jo ranka palietė mano degančius skuostus. Sukaupiau visas jėgas, kad nepalinkčiau prie jo delno.

– Man sunku tave tokią matyti, – sumurmėjo.

Užsimerkiau ir vėl atsimerkiau beviltiškai stengdamasi sulaikyti ašaras. Sėdėjau tylėdama, o Hardinas tęsė:

– Prisiekiu, buvau pradėjęs pasakoti Neitui ir Loganui apie upelį, bet pajutau pyktį, net pavydą, vien pagalvojęs, kad jie

sužinos, ką padariau... kaip tu jauteisi, todėl pasakiau jiems, kad tu man davei... tiesiog pribūriau.

Žinojau, kad jo melas apie tai, kas nutiko, buvo ne ką geriau, nei papasakoti jiems tiesą. Bet kažkodėl man palengvėjo, kad mudu su Hardinu esam vieninteliai, žinantys, kas tada tarp mūsų nutiko – tik mes žinojom savo smulkmenas.

Kažkas čia negerai. Ko gero, jis ir vėl meluoja – niekada nesuprasiu, – o jau pradedu juo tikėti. Po velnių, kas man yra?

– Net jei ir patikėsiu, negaliu tau atleisti, – atsakiau. Išmirkčiojau ašaras, o Hardinas nuleido galvą ant rankų.

– Tu manęs nemyli? – paklausė žiūrėdamas pro pirštus.

– Myliu, – prisipažinau. Mano žodžiai sunkiai prislėgė mus abu. Hardinas nuleido rankas ir taip žiūrėjo į mane, kad ėmiau gailėtis to, ką pasakiau. Vis dėlto tai yra tiesa. Aš jį myliu. Pernelyg labai jį myliu.

– Tai kodėl negali man atleisti?

– Todėl, kad to negalima atleisti. Tu man ne tik melavai. Tu atėmei man nekaltybę, kad laimėtum lažybas – ir parodei visiems mano kruviną paklodę. Ar galima tau atleisti?

Hardinas nuleido rankas. Ryškiai žaliose jo akyse švietė neviltis.

– Atėmiau nekaltybę, nes myliu tave! – pasakė. Smarkiai papurčiau galvą, o jis tęsė: – Tiesiog nežinau, kas esu be tavęs.

Nusisukau.

– Daugiau tai nesuveiks ir abu tai žinom, – atsakiau, kad pasijusčiau geriau. Labai sunku sėdėti priešais jį ir matyti, kaip jis kankinasi, bet kartu mano teisingumo jausmas sakė, kad matydama jo skausmą malšinu savąjį... kažkaip.

– Kodėl nesuveiks? Mes puikiai...

– Hardinai, viskas tarp mūsų buvo paremta melu. – Jo skausmas staiga man suteikė pasitikėjimo, todėl pridūriau: – Be to, pažiūrėk į save ir pažiūrėk į mane.

Nenorėjau to pasakyt, bet jo veidas, kai priminiau didžiausią jo nepasitikėjimą dėl mūsų santykių – nors jis kažką manyje ir

nužudė, – parodė man, kad jis to nusipelnė. Hardinas visada nerimavo, kaip mudu atrodome kartu, kad esu jam per gera. O dabar visa tai išdėjau tiesiai šviesiai.

– Tu kalbi apie Nojų? Mateisi su juo? – paklausė Hardinas. Aš net išsižiojau nuo tokio jo ryžto. Akyse žibėjo ašaros, o aš turėjau sau priminti, kad jis savo valia tai padarė. Viską sugriovė.

– Taip, mačiausi. Bet su mumis tai nesusiję. Tu pats kaltas – vaikštinėji, po galais, kur nori, ir elgiesi su žmonėmis, kaip nori. Tau nerūpi, kas bus toliau, ir tikiesi, kad visi bus patenkinti tuo, kaip yra! – sušukau ir atsistojau.

– Ne, Tesa, tai netiesa! – šūktelėjo ir jis, o aš tik užverčiau akis. Hardinas patylėjo, paskui atsistojo, pažiūrėjo pro langą ir atsisuko į mane. – Gerai, taip, galbūt. Bet tu man tikrai labai svarbi.

– Ką tu sakai! Apie tai reikėjo pagalvoti prieš giriantis savo pergalėmis, – ramiai atsakiau.

– Savo pergalėmis? Po velnių, ar tu čia rimtai? Man tu jokia pergalė – tu man esi viskas! Tu mano gyvybė, mano skausmas, mano širdis, mano gyvenimas!

Hardinas žengė prie manęs. Labiausiai liūdino, kad šiuos gražiausius žodžius jis ne ištarė, o išrėkė.

– Deja, per vėlu! – surikau ir aš. – Negi manai, kad galiu taip paprastai...

Hardinas užklupo mane netikėtai – apkabino ranka mano kaklą ir prisitraukęs prispaudė lūpas prie manųjų. Pažįstama jo lūpų šiluma vos neparklupdė manęs. Kol mano protas suvokė, kas vyksta, liežuvis jau žaidė su Hardino liežuviu. Hardinas su palengvėjimu sudejavo, bet aš pabandžiau jį atstumti. Nesiliaudamas manęs bučiuoti, jis suėmė mano rankas į delną ir prispaudė sau prie krūtinės. Iš visų jėgų stengiausi ištrūkti iš jo gniaužtų, bet mano lūpos atsitraukti nenorėjo. Hardinas atbulomis nustūmė mane iki spintelės, viena ranka tebelaikydamas už kaklo. Visas mano skausmas ir širdgėla ėmė nykti ir pamažu jo glėbyje nurimau. Tai buvo negerai, bet labai gera. Bet vis tiek negerai. Atstūmiau jį. Hardinas bandė vėl paliesti mano lūpas, bet aš nusisukau.

– Ne, – pasakiau.

Jo akys sušvelnėjo.

– Būk gera... – maldavo jis.

– Ne, Hardinai, man reikia eiti.

– Kur eiti? – paklausė paleidęs mano rankas.

– Aš... dar nežinau. Mama bando grąžinti mane į bendrabutį.

– Ne, ne... – Hardinas papurtė galvą ir piktai pasakė: – Tu gyveni čia, negrįžk į bendrabutį. – Ir persibraukė rankomis plaukus. – Tai aš turėčiau išeiti. Bet labai prašau likti čia, kad žinočiau, kur esi.

– Tau nereikia žinoti, kur esu.

– Pasilik, – pakartojo Hardinas.

Jei būčiau buvusi visiškai sau sąžininga, būčiau norėjusi likti su juo. Norėjau pasakyti jam, kad myliu jį labiau už gyvenimą. Bet negalėjau. Atsisakiau pasilikti ir būti mergina, kuri leidžia vaikinui elgtis su ja bet kaip. Pasiėmiau krepšius ir pasakiau vienintelį dalyką, dėl kurio jis nesektų iš paskos.

– Turiu eiti, manęs laukia Nojus ir mama, – pamelavau ir nuėjau durų link.

Jis nesivijo manęs, o aš neleidau sau atsisukti ir pažiūrėti, kaip jis kankinasi.

Penktas skyrius

TESA

Įlipusi į savo mašiną kažkaip nepratrūkau raudoti. Tik sėdėjau ir spoksojau pro langą. Sniegas lipo prie priekinio stiklo ir slėpė mane viduje. Vėjas chaotiškai ūžavo, nešdamas ir sukdamas sniegą, kol mane visiškai užklojo. Kiekviena snaigė, nusileidusi ant stiklo, statė sieną tarp žiaurios tikrovės ir mano automobilio.

Negalėjau atsitokėti, kad Hardinas atėjo į butą kaip tik tada, kai ten buvau aš. Tikėjausi daugiau jo nesutikti. Beje, taip gal ir geriau, ne dėl kančios, bet apskritai. Dabar bent jau galėsiu pabandyti užbaigti šį pragaištingą savo gyvenimo laikotarpį. Norėjau tikėti juo ir tuo, kad jis mane myli, bet į šią situaciją patekau tik dėl savo pasitikėjimo juo. Jis gali vaizduoti ką nori, bet daugiau įtakos man neturi. Net jeigu ir myli mane – ką tai keičia? Nebebus kaip anksčiau – niekur nedings pokštai, melagingos pagyros apie mus, melas.

Labai norėčiau įstengti išlaikyti tą butą viena, likčiau jame gyventi, o Hardinui liepčiau išeiti. Nenoriu grįžti į bendrabutį ir gyventi su nauju žmogumi – nenoriu vaidinti draugystės. Kodėl viskas turėjo prasidėti nuo melo? Jeigu būtume susiėję kitaip, būtume galėję gyventi tame bute, juoktis ant sofos ar bučiuotis miegamajame. Deja... sėdėjau savo mašinoje viena ir nežinojau, kur važiuoti. Kai pagaliau įjungiau variklį, mano rankos buvo šaltos kaip ledas. Ir kodėl be namų negalėjau likti vasarą?

Vėl pasijutau Ketrina, tik ne iš *Vėtrų kalno*, kaip visada. Šįkart buvau Ketrina iš *Nortangerio abatijos*: sukrėsta ir priversta viena

eiti per gyvenimą. Net jei man, pamestai ir sutrikusiai, nereikia keliauti iš Nortangerio keturiasdešimt kilometrų, vis tiek kankinausi kaip ji. Tik negalėjau apsispręsti, kokį vaidmenį šioje knygoje atliktų Hardinas. Viena vertus, jis kaip Henris, sumanus ir sąmojingas, puikiai išmano literatūrą, kaip ir aš. Tačiau Henris daug malonesnis už Hardiną, todėl šis labiau primena pasipūtusį ir storžievį Džoną.

Važiuodama per miestą į niekur suvokiau, kad Hardino žodžiai padarė man didesnį poveikį, nei būčiau norėjusi pripažinti. Jo prašymas pasilikti beveik sudėliojo šukes į dėlionę, kad vėl būtų ką daužyti. Neabejojau, jog jis nori mane susigrąžinti tik dėl to, kad įrodytų galintis tai padaryti. Juk man išvažiavus jis nei paskambino, nei parašė žinutės.

Prisiverčiau nuvažiuoti į studentų miestelį ir išlaikyti baigiamąjį semestro egzaminą prieš žiemos atostogas. Per egzaminą jaučiausi labai vieniša, atrodė neįtikėtina, kad niekas iš aplinkinių nenutuoktų, ką man teko išgyventi. Man atrodė, kad apsimestinė šypsena ir trumpas pokalbis gali išblaškyti sielvartą.

Paskambinau mamai pasidomėti apie naują bendrabutį. Jai murmtelėjus „nelinkiu sėkmės“, iškart padėjau ragelį. Pasivažinėjusi po miestą be tikslo pastebėjau, kad atsidūriau per kvartalą nuo „Vance“ leidyklos, ir pamačiau, kad jau penkta vakaro. Nenorėjau išnaudoti Lendono ir vėl įsiprašyti į Keno namus. Žinojau, kad jis neprieštarautų, bet būtų nesąžininga painioti Hardino šeimą į mudviejų reikalus. Ir jei nuoširdžiai – tie namai saugo per daug prisiminimų. Man per daug. Pravažiavau motelių pristatytą gatvę ir sustojau prie vieno, gražiai atrodančio. Staiga toptelėjo, kad iki šiol dar nesu viena nakvojusi motelyje, bet iš tiesų daugiau ir neturėjau, kur važiuoti.

Neaukštas vyriškis registracijoje atrodė ganėtinai draugiškas, nusišypsojo ir paprašė vairuotojo pažymėjimo. Po kelių minučių padavė man raktą ir kortelę su Wi-Fi belaidžio ryšio kodu. Užsisakyti kambarį daug paprasčiau, nei maniau, tik šiek tiek brangiau, bet nenorėjau apsistoti bet kur kuo pigiau ir rizikuoti savo saugumu.

– Tiesiai ir į kairę, – šypsodamasis paaiškino registratorius.

Padėkojusi jam išėjau į kandantį šaltį. Pavažiavau mašina iki savo būsimojo kambario, kad nereikėtų toli tempti krepšių.

Štai kas esu dėl to nerūpestingo, egoisto vaikino: gyvenu motelyje, viena, visas mano turtas subruktas į krepšius. Neturiu į ką atsiremti, išskyrus žmogų, kuris visada viską planuoja.

Pasiėmusi vieną krepšį, užrakinau automobilį, kuris šalia stovinčio BMW atrodė kaip dėžutė ant ratų. Vos spėjau pagalvoti, kad blogiau jau negali būti, vienas krepšys netyčia išsprūdo ir nukrito ant snieguoto šaligatvio. Drabužiai ir kelios knygos šleptelėjo į pažliugusį sniegą. Laisva ranka viską sugriebiau, tik baiminausi pažiūrėti į knygas – nebūčiau ištvėrusi, jei kartu su manim šiandien pražūtų ir mano brangiausias turtas. Tik ne šiandien.

– Panele, leiskit jums padėti, – išgirdau vyrišką balsą ir išvydau ranką, kuri nusileido man padėti. – Tesa?

Sutrikusi pakėliau galvą ir pamačiau mėlynas akis bei susirūpinusį veidą.

– Trevorai? – ištariau, nors mačiau, kad tai jis. Atsistojau ir apsidairiau. – Ką tu čia veiki?

– Klausiu tavęs to paties, – nusišypsojo jis.

– Na... aš... – prikandau apatinę lūpą. Bet Trevoras nelaukė mano pasiteisinimo.

– Vandentiekis sugedo, todėl esu čia.

Jis pasilenkė ir paėmė kelis mano daiktus. Kilstelėjęs antakius ištiesė man permirkusį *Vėtrų kalną*. Paskui padavė kelis šlapius megztukus ir *Puikybę ir prietarus*.

– Prašom... šita smarkiai nukentėjo, – liūdnai ištarė.

Kurgi ne, juk likimas tyčiojasi iš manęs.

– Taip ir maniau, kad tau patinka klasika, – pasakė draugiškai šypsodamasis.

Trevoras paėmė mano krepšius, o aš su dėkingumu linktelėjau ir išsitraukusi kortelę atrakinau kambarį. Buvo vėsu, todėl nedelsdama nuėjau prie šildytuvo ir įjungiau jį visu galingumu.

– Kai pagalvoji, taip šildydami elektros sąskaitomis jie gali ir nesirūpinti, – pastebėjo Trevoras dėdamas mano krepšius ant grindų.

Šyptelėjau ir pritardama linktelėjau. Surinkau drabužius, kurie buvo sukritę į sniegą, ir numečiau už dušo užuolaidos. Grįžus į savo kambarį, kuris apskritai net nebuvo mano, pasitiko nejauki tyla, nes čia esantį žmogų vos pažinojau.

– Ar tavo butas čia netoliese? – paklausiau norėdama šiek tiek prablaškyti tylą.

– Namas. Taip, maždaug už pusantro kilometro. Noriu gyventi arčiau darbo, o iš čia niekada nepavėluosiu.

– Gera mintis... – pamaniau, kad ir man reikėtų taip padaryti.

Su kasdieniais drabužiais Trevoras atrodė visai kitoks. Mačiau jį tik su kostiumais, o ne su paprastais mėlynais džinsais ir raudonu sportiniu megztuku, visada tvarkingai susišukavusį, bet ne susivėlusį.

– Aš irgi taip manau. Tu viena? – paklausė žiūrėdamas į grindis, akivaizdžiai nejaukiai jausdamasis dėl smalsavimo.

– Taip. Aš viena, – atsakiau turėdama galvoje daug daugiau, nei jis žino.

– Nenoriu būti nemandagus. Klausiu, nes man rodos, kad tavo draugui aš nelabai patinku, – nusijuokė Trevoras ir nubraukė nuo kaktos juodų plaukų sruogą.

– Ai, Hardinui niekas nepatinka, nepriimk to asmeniškai. – Rakinėjau nagus. – Beje, jis jau nebe mano draugas.

– Oi, atsiprašau. Aš maniau, kad vis dar.

– Buvo... lyg ir.

Buvo? Jis sakė, kad buvo. Bet paskui Hardinas prikalbėjo daug dalykų.

– Dar kartą atsiprašau. Aš visada prikalbu, ko nereikia, – šyptelėjo Trevoras.

– Viskas gerai. Aš jau nekreipiu dėmesio, – atsakiau ir iškrausčiau likusius krepšius.

– Gal man išeiti? Nenorėčiau trukdyt, – Trevoras pasisuko eiti lyg rodydamas, kad jo ketinimas nuoširdus.

– Ne ne, pasilik. Žinoma, jeigu nori. Tu man visai netrukdai, – skubiai susigriebiau.

Kas čia dabar?

– Ką gi, jeigu jau įsikūrei, mielai pasiliksiu, – sutiko Trevoras ir atsisėdo ant kėdės prie stalo.

Apsidairiau, kur man pačiai atsisėsti, ir galiausiai pritūpiau ant lovos krašto. Pakankamai toli nuo jo, vadinasi, kambarys tikrai erdvus.

– Na, tai kaip tau patinka „Vance" leidykloje? – paklausė jis, pirštais vedžiodamas medinio stalo linijas.

– Labai patinka. Labiau, nei tikėjausi. Praktiškai tai mano svajonių darbas. Tikiuosi, baigusi studijas sulauksiu pasiūlymo dirbti.

– Žinai, man atrodo, kad to pasiūlymo sulauksi daug greičiau. Kristianui tu labai patinki. Anądien per pietus tik ir kalbėjo apie rankraštį, kurį praėjusią savaitę atmetei. Sakė, turi gerą akį, o iš jo tai didžiulis komplimentas.

– Tikrai? Jis taip pasakė? – negalėjau sulaikyti šypsenos. Tai buvo neįprasta ir visai nepageidautina, bet netikėtai labai paguodė.

– Taip. Kaip manai, kodėl jis pakvietė tave į konferenciją? Iš mūsų važiuojam tik keturiese.

– Keturiese? – pasitikslinau.

– Taip. Aš, tu, Kristianas ir Kim.

– Aš ir nežinojau, kad važiuoja Kim. – Beviltiškai tikėjausi, kad ponas Vensas mane pakvietė ne tik iš pareigos dėl mano santykių su Hardinu, geriausio savo draugo sūnumi.

– Jis nepajėgtų be jos išgyventi savaitgalio, – nusijuokė Trevoras. – Aišku, be jos organizacinių gebėjimų.

– Na taip. O kodėl tu važiuoji? – paklausiau nusišypsojusi ir mintyse skėliau sau antausį. – Klausiu, kodėl važiuoji, nes juk dirbi finansų skyriuje, – bandžiau paaiškinti.

– Aš supratau. Jums, knygiams, visai nereikia žmogaus skaičiuotuvo, – pavartė akis Trevoras, o aš nusijuokiau. Iš tikrųjų nusijuokiau. – Netrukus Sietle jis atidarys filialą, todėl važiuojam susitikti su galimu investuotoju. Be to, apžvelgsim vietovę, jis nori įsitikinti, kad sprendimas buvo teisingas, o Kimberlė turės patikrinti, ar mums patikęs pastatas tiks mūsų darbui.

– Ar tu užsiimi ir nekilnojamuoju turtu?

Kambarys pagaliau sušilo, todėl nusiaviau batus ir pariečiau kojas po savim.

– Ne, visai ne, bet moku skaičiuoti, – pasigyrė Trevoras. – Pamatysi, bus smagu. Sietlas labai gražus miestas. Ar esi jame buvusi?

– Taip, jis man labai patinka. Ne dėl to, kad daugiau nelabai kur esu buvusi...

– Man irgi. Aš iš Ohajo, todėl mačiau nelabai daug. Palyginti su Ohaju, Sietlas – tikras Niujorkas.

Pajutau, kad man tikrai įdomu artimiau pažinti Trevorą.

– Kodėl atvažiavai į Vašingtoną?

– Na, bebaigiant aukštąją mirė mano mama, todėl norėjau tiesiog išvažiuoti. Juk yra tiek daug dalykų, kuriuos norisi pamatyti, ar ne? Prieš pat mirtį jai pažadėjau, kad nepraleisiu savo gyvenimo tame baisiame mieste, kuriame gyvenom. Kai mane priėmė į Vašingtono universitetą, tai buvo geriausia ir blogiausia mano diena gyvenime.

– Blogiausia? – paklausiau.

– Tą dieną ji mirė. Ironiška, ar ne? – Trevoras liūdnai šyptelėjo. Labai gražu, kai jis taip kilsteli tik pusę lūpų.

– Labai gaila.

– Nereikia. Ji buvo ne šio pasaulio žmogus. Buvo per gera, supranti, ką noriu pasakyt? Mes turėjom ilgiau būti kartu, negu mums buvo skirta, bet vis tiek nieko nekeisčiau, – atsakė Trevoras, tada plačiai man nusišypsojo ir mostelėjo: – O kaip tu? Ar ketini čia apsigyventi su visam?

– Ne. Visada norėjau gyventi Sietle. Bet pastaruoju metu svarstau išvažiuoti kur nors toliau, – prisipažinau.

– Tu teisi. Turi pakeliauti ir pamatyti viską, kas įmanoma. Tokios moters kaip tu negalima laikyti dėžutėje. – Tikriausiai mano veide Trevoras išvydo kažką keista, nes staigiai pridūrė: – Atsiprašau... Tik norėjau pasakyti, kad gyvenime gali daug nuveikti. Matau, kad esi labai talentinga.

Nerūpėjo, ką jis kalba. Pradžiugino tai, kad pavadino mane moterimi. Visą gyvenimą jaučiausi vaiku, nes visi mane tokia laikė. Trevoras yra vienintelis draugas, naujas draugas, bet labai džiaugiausi, kad šią bjaurią dieną jis buvo su manimi.

– Ar jau pietavai? – paklausiau.

– Dar ne. Įkalbinėju save užsisakyti picą, kad nereikėtų eiti į tą baisią pūgą, – nusijuokė.

– Galėtume pasidalyti pusiau, – pasiūliau.

– Sutarta, – sutiko Trevoras. Jau seniai mačiau tokį patenkintą žmogų.

Šeštas skyrius

HARDINAS

Mano tėvas gali atrodyti neapsakomai kvailas; tokį veidą jis nutaiso tada, kai bando elgtis tėviškai – kaip dabar kad tarpduryje stovi sukryžiavęs rankas.

– Hardinai, ji čia nebegrįš, ji žino, kad čia ją rasi.

Tvardžiausi, kad nesuvaryčiau jam dantų. Todėl, pajutęs dilgčiojimą rankose, tampiau plaukus. Šįkart žaizdos buvo gilesnės. Sudaužęs sienelę, rankas susižalojau labiau, nei maniau. Bet tai niekis, palyginti su tuo, kaip jaučiausi. Iki šiol nežinojau, kad gali taip skaudėti. Ne fiziškai, nuo sužeidimų.

– Sūnau, aš manau, kad privalai duoti jai laisvę.

Po velnių, kuo jis save laiko?

– Laisvę? Jai nereikia laisvės! Ji turi grįžti namo! – surikau. Sena kaimynė atsisuko ir pažvelgė į mus; mostelėjau jai ranka.

– Nebūk įžūlus su mano kaimynais, – perspėjo tėvas.

– Tai pasakyk savo kaimynams, kad nesikištų į svetimus reikalus! – neabejojau, kad žiloji tai išgirdo.

– Iki, Hardinai! – atsiduso tėvas ir uždarė duris.

– Eik po velnių! – šūktelėjau ir kelis kartus apžingsniavau terasą, kol galiausiai nuėjau prie savo automobilio.

Po galais, kas ji per paukštis? Nors buvau baisiausiai įsiutęs, bet jaudinausi dėl jos kaip beprotis. Ar ji viena? Ar išsigandusi? Aišku, pažinojau Tesą, ji visai nėra bailė. Ko gero, ji svarsto, dėl ko manęs nekenčia. Kitaip tariant, vardija raštu. Ji privalo viską kontroliuoti, o idiotiški jos sąrašai varė mane iš proto. Bet dabar

labai norėjau matyti, kaip ji popieriuje skrebena nereikšmingus dalykus. Atiduočiau bet ką, kad dar nors vieną kartą pamatyčiau, kaip susikaupusi prikanda apatinę lūpą, arba kaip dieviškai mielas jos veidas tampa piktas. Dabar, kai ji su Nojum ir savo motina, supratau, kad praradau net menkiausią galimybę. Kartą ji užsiminė, kodėl jis geresnis už mane, o dabar ji vėl bus su juo.

Dar kartą jai paskambinau, bet jau dvidešimtą kartą iškart įsijungė balso paštas. Prakeikimas! Aš sumautas idiotas! Valandą laiko važinėjęs po visas bibliotekas ir knygynus nutariau grįžti į butą. Gal ji sugrįš, gal sugrįš... nors žinau, kad ne.

O jeigu? Jeigu netyčia grįžtų, turiu sutvarkyti namus, nupirkti naujų indų, nes senieji sudužo į sieną.

Vyro balsas sugriaudėjo kambaryje ir sudrebino mane iki kaulų smegenų:

– Skotai, kur tu?

– Mačiau jį išeinantį iš baro. Žinau, kad jis čia, – atsiliepė antras vyras.

Išlipau iš lovos ir kojomis paliečiau šaltas grindis. Iš pradžių pamaniau, kad čia tėtis su draugu, bet paskui supratau, kad ne.

– Ateik čia, ateik čia, kad ir kur esi! – suriko storesnis balsas ir pasigirdo baisus trenksmas.

– Jo čia nėra, – pasakė mama. Nulipęs laiptais pamačiau juos visus. Mamą ir keturis vyrus.

– Ooo, tik pažiūrėkit, kas čia tokia, – tarė aukštesnis vyras. – Kas galėtų pagalvoti, kad Skotas turi tokią pritrenkiančią žmoną.

Jis griebė mamą už rankos ir parvertė ant sofos. Mama beviltiškai įsikibo į savo palaidinę.

– Prašau... jo čia nėra. Jeigu jis skolingas jums pinigų, atiduosiu viską, ką turiu. Galit pasiimti bet ką, net televizorių...

– Televizorių? – nusišaipė vyras. – Man nereikia to prakeikto televizoriaus.

Žiūrėjau, kaip mama stengiasi jo nusikratyti – panašiai spurda sugauta žuvis.

– Turiu brangenybių, tiesa, nedaug, tik prašau...

– Užsičiaupk! – riktelėjo kitas vyras ir smogė jai.

– Mama! – suklikau ir įlėkiau į svetainę.

– Hardinai, lipk į viršų! – sušuko mama.

Bet aš negaliu palikti jos su tais piktais vyrais.

– Dink iš čia, snargliau, – liepė vienas ir pastūmė mane. Sunkiai žnektelėjau ant užpakalio. – Matai, kale, reikalas tas, kad tavo vyras štai ką padarė, – suurzgė vyras ir pasuko galvą. Pamačiau didelę žaizdą, einančią per visą plikę. – O kad jo čia nėra, tu būsi vietoj jo. – Jis išsiviepė, o mama pabandė jam įspirti.

– Hardinai, vaikeli, lipk į viršų... Tučtuojau! – sukliko mama.

Pala, kodėl ji ant manęs pyksta?

– Man atrodo, kad jis nori pažiūrėti, – tarė sužalotasis ir parvertė mamą ant sofos.

Sudrebėjau ir prabudęs atsisėdau.

Šūdas!

Kiekvieną naktį jie būna vis baisesni. Jau buvau įpratęs nieko nesapnuoti ir tiesiog miegoti. Tik dėl jos, viskas dėl jos.

O dabar ketvirta valanda dar vieno prakeikto ryto, paklodė kruvina nuo mano sudaužytų rankų, o galva plyšta nuo naktinių košmarų.

Vildamasis dar užmigti, užsimerkiau ir pasistengiau įsivaizduoti, kad ji tikrai čia.

Septintas skyrius

TESA

– Tesa, mieloji, pabusk, – sušnibždėjo Hardinas, lūpomis švelniai liesdamas man paausį. – Tu labai graži, kai bundi.

Nusišypsojau ir prisitraukiau jį už plaukų, kad pamatyčiau jo akis. Pasitrynėm nosimis ir jis sukikeno.

– Myliu tave, – ištarė ir priglaudė savo lūpas prie manųjų. Tik aš nieko nepajutau.

– Hardinai? – šūktelėjau, – Hardinai?

Jis išnyko...

Staiga atsimerkiau ir grįžau į tikrovę. Nepažįstamas ir tamsus kaip naktis kambarys. Sekundę buvau pamiršusi, kur esu, bet pamažu prisiminiau – motelyje. Viena. Sugraibiau telefoną, gulintį ant staliuko šalia lovos, ir pamačiau, kad dar tik ketvirta valanda ryto. Nusišluosčiau ašarą, tūnojusią akies kamputyje, ir vėl užsimerkiau stengdamasi grįžti pas Hardiną... bent sapne.

Vėl pabudau septintą. Nuėjau į dušą. Pasimėgavau karštu vandeniu ir atsipalaidavau. Išsidžiovinau plaukus, pasidažiau – šiandien pirma diena, kai jaučiuosi atrodanti padoriai. Reikia išsikuopti... vidinį šiukšlyną. Nesugalvojusi, ko daugiau griebtis, išsiplėšiau iš mamos knygos lapą ir nupiešiau tobulą veidą, kad paslėpčiau viską, kas yra viduje.

Baigusi jaučiausi gerokai pailsėjusi ir tikrai puikiai. Susisukau plaukus, krepšy susiradau baltą suknelę ir nusiminiau. Laimė, kad šiame kambaryje yra geras daiktas – lygintuvas. Šalta, per šalta

suknelei, kuri nesiekia nė kelių, bet neketinau ilgai būti lauke. Išsirinkau juodus lygiapadžius batelius ir padėjau prie lovos šalia suknelės.

Perdėliojau daiktus, tad krepšiuose atsirado šiek tiek tvarkos. Tada apsirengiau. Tikėjausi, paskambins mama ir papasakos gerų naujienų apie bendrabutį. Jeigu ne, teks likti čia, kol tai išsispręs, ir leisti pinigus, kurių ir taip turiu mažai. Gal reikėtų pasidairyti nuosavo būsto. Įstengčiau susimokėti už kokį nediduką butuką netoli „Vance" leidyklos.

Atidariusi duris pamačiau, kad ryto saulėje sniegas beveik ištirpo. Ačiū Dievui! Vos atrakinau automobilio dureles, iš savo kambario, esančio vos per dvejas duris nuo manųjų, išėjo Trevoras. Vilkėjo juodą kostiumą ir ryšėjo žalią kaklaraištį. Atrodė pritrenkiančiai.

– Labas rytas! Leisk, padėsiu tau, – pasakė pamatęs, kad velku savo daiktus.

Vakar vakare, suvalgę picą, truputį pažiūrėjom televizorių ir pasipasakojom koledžo nuotykių. Trevoras jau buvo baigęs studijas, todėl galėjo papasakoti daugiau istorijų nei aš. O man labai patiko klausytis, bet, lyginant savo ir jo patyrimą – koks buvo ir koks galėjo būti, – darėsi truputį liūdna. Man nereikėjo vaikščioti į vakarėlius su tokiais kaip Hardinas. Turėjau susirasti nedaug, bet tikrų draugų. Viskas būtų buvę kitaip, viskas būtų buvę geriau.

– Ar gerai miegojai? – paklausė Trevoras ir iš kišenės išsitraukė raktelius. BMW pyptelėjo ir pradėjo burgzti. Na, žinoma, tai jo BMW.

– Tavo mašina pati užsiveda? – nusijuokiau.

– Na taip, šitas daiktas taip daro, – iškėlė raktelį.

– Žavu, – šiek tiek pašaipiai nusišypsojau.

– Patogu, – atrėmė jis.

– Ekstravagantiška?

– Truputį, – nusijuokė. – Bet vis tiek labai patogu. Tu šiandien puikiai atrodai, kaip visada.

– Ačiū, lauke šaltoka, – atsakiau ir sudėjusi daiktus į bagažinę atsisėdau prie vairo.

– Pasimatysim darbe, Tesa, – tarstelėjo Trevoras ir įsėdo į savo BMW.

Nors švietė saulė, vis tiek buvo šalta, todėl skubiai įkišau raktelį į spynelę ir pasukau, kad įsijungtų šildymas.

Yk... yk... yk... tik tiek tesugebėjo išspausti mano mašinytė. Susiraukiau ir pabandžiau dar kartą – tas pats.

– Ar pagaliau galiu tikėtis suknistos ramybės? – garsiai ištariau ir aptrankiau priešais styrantį vairą.

Pabandžiau užvesti automobilį trečią kartą, bet, žinoma, nenutiko nieko nauja, šįkart jis nė neyktelėjo. Apsidairiau su palengvėjimu, kad Trevoras vis dar čia. Nusileido jo automobilio langas, o aš susijuokiau iš savo nelaimės.

– Klausyk, ar galėtum mane pavėžėti? – paklausiau. Jis linktelėjo.

– Žinoma. Netgi numanau, kur važiuoji... – nusijuokė. Išlipau iš savo automobilio.

Pakeliui į „Vance" leidyklą buvau priversta, nors ir trumpam, įsijungti telefoną. Nustebau neradusi nė vieno žodžio iš Hardino. Laukė kelios balso žinutės, bet nežinojau, ar jo, ar mamos. Dėl visa ko nutariau jų neklausyti, tik parašiau žinutę mamai ir paklausiau apie bendrabutį. Trevoras rūpestingai išleido mane prie pat durų, todėl nereikėjo eiti per šaltį.

– Atrodai atsigavusi, – nusišypsojo Kimberlė, kai įėjau ir pasičiupau spurgą.

– Jaučiuosi truputį geriau. Šiek tiek, – atsakiau ir įsipyliau puodelį kavos.

– Ar pasiruošusi rytojui? Negaliu sulaukti savaitgalio, kada nyksim iš čia – Sietle tiek daug visokių parduotuvių. Kol ponas Vensas su Trevoru tvarkys savo reikalus, mes moteriškai papramogausim. Ar... eee... kalbėjaisi su Hardinu?

Sekundę dvejojau, bet nutariau jai papasakoti. Ko gero, ji vis tiek kaip nors sužinotų.

– Ne. Tiesą sakant, vakar susirinkau savo daiktus, – atsakiau. Kimberlė susiraukė.

– Atsiprašau, mieloji. Praeis laikas ir palengvės.

Dieve, tikiuosi, ji teisi.

Diena lėkė greičiau, nei tikėjausi, tad anksčiau pabaigiau šios savaitės rankraštį. Jaudinausi, kad važiuosiu į Sietlą, ir tikėjausi, jog kelionė atitrauks mano mintis nuo Hardino, nors ir trumpam. Pirmadienį mano gimtadienis, apie kurį visai negalvoju. Jeigu viskas nebūtų taip staiga žlugę, antradienį būčiau keliavusi su Hardinu į Angliją. Visai nenoriu per Kalėdas būti su mama. Laimė, iki tol jau būsiu grįžusi į bendrabutį – net jeigu jis iš esmės bus tuštutėlis – ir tada galbūt sugalvosiu kokią ganėtinai protingą priežastį nevažiuoti namo. Žinau, kad Kalėdos ir kad taip elgtis siaubinga, bet šiuo metu visai neturiu šventinės nuotaikos.

Mama parašė dienai baigiantis. Pranešė nesulaukusi atsakymo iš bendrabučio. *Puiku.* Dar viena naktis iki Sietlo. Tampytis iš vienos vietos į kitą visai nėra malonu.

Jau beišeidama prisiminiau, kad atvažiavau ne viena. Tikiuosi, Trevoras manęs nepaliko.

– Iki rytojaus. Susitinkam čia ir Kristiano vairuotojas mus visus nuveš į Sietlą, – atsisveikino Kimberlė.

Ponas Vensas turi vairuotoją?

Žinoma, kad turi.

Išėjusi iš lifto pamačiau Trevorą, sėdintį vestibiulyje ant juodos sofutės. Juoda sofa, juodas kostiumas ir mėlynos jo akys sudarė neapsakomai žavingą kontrastą.

– Nebuvau tikras, ar reikės tave parvežti, todėl nenorėjau trukdyti, – pasakė.

– Ačiū, tu tikrai labai malonus. Grįžusi į motelį paskambinsiu dėl savo mašinos.

Lauke buvo mažumėlę šilčiau nei rytą, bet vis tiek šalta.

– Galiu palaukti su tavim, jeigu nori. Mano vandentiekis jau sutvarkytas, todėl motelyje nebenakvosiu. Bet palauksiu su tavim, jeigu... – Trevoras staiga nutilo ir išpūtė akis.

– Kas yra? – paklausiau ir metusi akį ten, kur žiūrėjo jis, pamačiau Hardiną, stovintį aikštelėje prie savo automobilio ir piktai spoksantį į Trevorą ir mane.

Man vėl užėmė kvapą. Kas blogiau dar gali būti?

– Hardinai, ką tu čia veiki? – paklausiau pripuolusi prie jo.

– Tu neatsiliepi į mano skambučius, man rodos, nelabai turiu iš ko rinktis, ar ne? – atsakė jis.

– Aš neatsiliepiu dėl rimtos priežasties, o tu negali šiaip sau atsirasti prie mano darbo! – riktelėjau jam.

Trevoras nejaukiai ir baugiai žvilgčiojo į Hardiną, bet vis tiek stovėjo šalimais.

– Ar viskas gerai? Pasakyk, kai būsi pasirengusi.

– Kam pasirengusi? – pasiuto Hardinas.

– Mano mašina neužsivedė, todėl jis veža mane namo į motelį.

– Į motelį? – garsiau pakartojo Hardinas.

Nespėjau jo sulaikyti, ir Hardinas, čiupęs Trevorą už atlapų, prispaudė prie raudono visureigio.

– Hardinai! Baik! Paleisk jį! Mes negyvenam kartu! – ėmiau aiškinti jam.

Neturiu jam dėl ko teisintis, bet nenorėjau, kad Hardinas sumuštų Trevorą. Hardinas paleido Trevoro drabužius, bet nenusuko akių nuo jo veido.

– Palik jį ramybėje! – įsikibau Hardinui į petį ir pajutau, kad jis pamažu atsipalaiduoja.

– Atstok nuo jos, supratai? – sušnypštė Hardinas prie pat Trevoro veido.

Trevoras išblyško, o aš ir vėl į mūsų nesusipratimą įtraukiau niekuo dėtą žmogų.

– Labai atsiprašau, – pasakiau Trevorui.

– Viskas gerai. Ar tave vis dar reikia parvežti? – paklausė.

– Ne, nereikia, – už mane atsakė Hardinas.

– Taip, reikia, – pasakiau Trevorui. – Luktelk minutę.

Kaip tikras džentelmenas, koks ir buvo, jis linktelėjo ir nuėjo prie savo automobilio palikęs mudu vienus.

Aštuntas skyrius

TESA

– Negaliu patikėti, kad tu gyveni motelyje, – Hardinas perbraukė rankomis plaukus.

– Taip... aš irgi.

– Gali gyventi bute, aš grįšiu į bendrabutį ar susirasiu kur nors kitur.

– Ne.

To nebus.

– Prašau, būk sukalbamesnė. – Hardinas pasitrynė kaktą.

– Sukalbamesnė? Tu rimtai? Aš apskritai neturėčiau su tavim kalbėtis!

– Ar gali nusiraminti? Dabar pasakyk, kas nutiko tavo mašinai? Ir kodėl tas vyrukas gyvena motelyje?

– Aš nežinau, kas mano mašinai, – atsidusau. Apie Trevorą nieko nesakysiu, tai ne jo reikalas.

– Aš apžiūrėsiu.

– Ne, aš kam nors paskambinsiu. O tu eik sau.

– Palydėsiu tave į motelį, – Hardinas linktelėjo į kelią.

– Ar baigsi pagaliau? – neišlaikiau, o Hardinas net išpūtė akis. – Ar čia koks žaidimas, kad įsitikintum, kiek galima mane spausti?

Hardinas žengtelėjo atgal, lyg būčiau jį pastūmusi. Trevoro automobilis vis dar čia, laukia manęs.

– Ne, aš siekiu ne to. Kaip gali taip apie mane galvoti po visko, ką padariau?

– Būtent. Taip galvoju po visko, ką man padarei, – atsakiau beveik juokdamasi iš jo žodžių.

– Aš tik noriu, kad pasikalbėtum su manimi. Žinau, kad galim viską išsiaiškinti, – bėrė Hardinas. Jis taip ilgai žaidė su manim, kad jau nebežinau, kas yra tikra. – Jaučiu, kad ir tu manęs ilgiesi. – Atsirėmė į savo automobilį. Nuo jo žodžių sustingau vietoje. Koks išpuikėlis.

– Ar tai nori išgirsti? Kad pasiilgau tavęs? Žinoma, pasiilgau tavęs. Bet žinai ką? Pasiilgau ne tikro tavęs, o to, kokiu tave laikiau. O kai dabar žinau, koks esi iš tikrųjų, nenoriu su tavim turėti nieko bendro! – surikau.

– Tu visada žinojai, koks esu! Su tavimi aš visada buvau savim ir tu tai žinai! – suriko ir Hardinas. Kodėl mes negalim pasikalbėti nerėkdami vienas ant kito? Todėl, kad jis varo mane iš proto.

– Ne, nežinojau. Jei būčiau žinojus, kad aš... – nutildžiau save, kol dar nespėjau prisipažinti, jog noriu jam atleisti. Tai, ką aš noriu padaryti, ir tai, ką žinau turinti daryti, yra du visiškai skirtingi dalykai.

– Ką tu? – paklausė Hardinas. Žinoma, jis visokiais būdais bandys mane iškvosti.

– Nieko. Tu geriau jau eik.

– Tesa, tu nežinai, kaip aš jaučiausi šiomis dienomis. Be tavęs negaliu miegoti, negaliu egzistuoti. Turiu žinoti, ar yra nors menkiausia galimybė, kad mes...

– Kaip tu jautiesi? – nutraukiau jį, kad tik nebaigtų sakinio. Kaip jis gali būti toks savanaudis? – Hardinai, o kaip, tavo manymu, jaučiuosi aš? Ar įsivaizduoji, ką reiškia, kai akimirksniu žlunga gyvenimas? Ar įsivaizduoji, ką reiškia viską atiduoti mylimam žmogui ir sužinoti, kad jam visa tai buvo tik žaidimas, tik lažybos? Ar įsivaizduoji, kaip po to reikia jaustis? – žengtelėjau prie jo, įsiutusi ir mojuodama rankomis. – Ar įsivaizduoji, kad sugadinau santykius su mama dėl žmogaus, kuris išliejo ant manęs šitiek purvo! Ar įsivaizduoji, ką reiškia gyventi prakeiktam motelyje? Ar įsivaizduoji,

ką reiškia bandyti viską pamiršti, kai nuolat reikia bendrauti su žmonėmis? Tu paprasčiausiai nejauti, kada liautis!

Hardinas neištarė nė žodžio, o aš nesilioviau tratėti. Dalis manęs sakė, kad esu jam per žiauri, bet jis šlykščiai mane išdavė ir to nusipelnė.

– Todėl nestovėk čia ir nepasakok, kaip tau sunku, nes viskas tik dėl tavęs! Tu viską sugriovei! Kaip visada. Ir žinai ką? Man visai tavęs negaila... Nors iš tiesų gaila. Gaila, nes tu niekada nebūsi laimingas. Visą gyvenimą būsi vienas. Štai dėl to man tavęs gaila. Aš išgyvensiu, susirasiu puikų žmogų, kuris neišduos manęs taip, kaip padarei tu, ištekėsiu ir susilauksiu vaikų. Aš būsiu laiminga.

Nuo tokios ilgos kalbos man užėmė kvapą, o Hardinas žiūrėjo į mane ašarų pilnomis akimis ir išsižiojęs.

– Ar žinai, kas blogiausia? Tu įspėjai mane, jog sugriausi man gyvenimą, bet aš nepaklausiau. – Beviltiškai bandžiau sulaikyti ašaras, bet man nesisekė. Jos negailestingai ritosi skruostais, o nubėgęs tušas graužė akis.

– Aš... aš atsiprašau. Aš eisiu, – tyliai pratarė Hardinas. Jis atrodė visiškai sugniuždytas, toks, kokį ir norėjau matyti. Tik nejutau jokio pasitenkinimo, kaip tikėjausi.

Gal iš pradžių ir būčiau jam atleidusi, jeigu būtų papasakojęs tiesą, netgi tada, kai permiegojom. Tačiau jis viską nuo manęs nuslėpė, kitiems pasiūlė pinigų už tylėjimą ir paspendė man spąstus prikalbėjęs, kad nori pradėti naują gyvenimą. Aš niekada nepamiršiu savo pirmo karto, kai intymiai suartėjau su kitu žmogumi, bet jis viską sudergė.

Nulėkiau prie Trevoro automobilio ir įšokau vidun. Karštis tvokstelėjo į veidą ir susimaišė su karštomis mano ašaromis. Trevoras nieko nesakė ir aš buvau jam be galo dėkinga, kad veždamas mane į motelį neištarė nė žodžio.

Kai palindau po karštu, labai karštu, dušu, saulė jau buvo nusileidusi. Iš atminties neišėjo Hardino veidas, kai jis mane paliko ir įlipo į savo automobilį. Kiekvieną kartą užsimerkusi išvysdavau jį.

Jam nuvažiavus, mano telefonas nė karto nesuskambėjo. O aš turėjau kvailą, naivią viltį, kad galėsim dirbti kartu. Nepaisydami savo skirtumų ir jo charakterio... na gerai, mūsų abiejų charakterių... kažkaip galėsim kartu dirbti. Nesuprantu, kaip man pavyko užmigti, bet užmigau.

Kitą rytą pabudau truputį susijaudinusi dėl pirmosios savo darbinės kelionės, o galiausiai puoliau į paniką. Be to, pamiršau susitarti dėl savo mašinos. Paieškojau artimiausio serviso ir paskambinau. Tikriausiai teks jiems papildomai sumokėti už darbą savaitgalį, bet dabar tai buvo mažiausias mano rūpestis. Neužsiminiau apie tai mandagiam vyriškiui, atsiliepusiam telefonu, tikėdamasi, kad jis irgi nesivargins man to priminti.

Susiruošiau, susisukau plaukus ir daugiau nei įprastai pasidažiau. Apsirengiau tamsiai mėlyną suknelę, kurios dar nebuvau vilkėjusi. Nusipirkau ją jausdama, kad Hardinui patiks plonas audinys, išryškinantis mano kūno linijas. Suknelė visai nebuvo atvira – vos dengė kelius, pusilgėmis rankovėmis. Bet ją apsirengusi atrodžiau puikiai.

Negalėjau pakęsti visko, kas jį man priminė. Stovėdama priešais veidrodį įsivaizdavau: aš dar kartą pasitaisau plaukus, o jis žiūri į mane, vilkinčią šia suknele, jo vyzdžiai išsiplečia, jis apsilaižo ir sukanda žiedelį, kuris styro jo lūpoje.

Beldimas į duris grąžino mane į tikrovę.

– Ponia Jang? – paklausė vyriškis su mėlyna mechaniko uniforma, man atidarius duris.

– Taip, tai aš, – atsakiau ir išsitraukiau piniginę su raktais. – Prašom, balta korola, – paaiškinau ir padaviau raktelius. Vyriškis pažvelgė sau per petį.

– Balta korola? – sutrikęs pasitikslino.

Išėjau į lauką. Mano mašina... nebėr.

– Kas, po... Gerai, luktelėkit, paskambinsiu į registratūrą ir paklausiu, ar vakar čia kas išvilko mano automobilį.

Taip, labai šauni dienos pradžia!

– Sveiki, aš Tesa Jang iš trisdešimt šešto kambario, – prisistačiau atsiliepus budėtojui. – Ar vakar jūs išvilkot mano automobilį. – Stengiausi būti mandagi, bet iš tikrųjų buvau labai susierzinusi.

– Ne, neišvilkom, – atsakė. Man ėmė suktis galva.

– Gerai, tada mano mašiną greičiausiai pavogė ar panašiai... – Jeigu kažkas nuvarė mano mašiną, tai apmovė mane kaip vištą. O jau beveik laikas eiti.

– Ne, jūsų draugas šįryt atvažiavo ir ją pasiėmė.

– Mano draugas?

– Taip, toks... visas tatuiruotas ir apskuręs, – tyliai atsakė budėtojas, lyg Hardinas būtų galėjęs išgirsti.

– Ką? – supratau, ką jis pasakė, bet tik tai pajėgiau ištarti.

– Taip, šiandien ryte, maždaug prieš dvi valandas, jis atvažiavo su vilkiku, – paaiškino vaikinas. – Atsiprašau, maniau, jūs žinot...

– Ačiū, – sumurmėjau ir padėjau ragelį. Atsisukusi į priešais stovintį vyriškį pasakiau: – Labai atsiprašau. Pasirodo, mano automobilį jau nuvilko pas kitą mechaniką. Aš nežinojau. Labai atsiprašau, kad sugaišinau jūsų laiką.

Vyriškis nusišypsojo ir patikino, jog viskas gerai. Po vakarykščio konflikto su Hardinu man visai iš galvos išgaravo, kad šiandien turėsiu nuvažiuoti iki darbo. Paskambinau Trevorui pasiklausti, o jis pasakė vakar sutaręs su ponu Vencu ir Kimberle, kad važiuodami užsuktų pakeliui manęs paimti. Padėkojusi jam padėjau ragelį ir atitraukiau užuolaidą. Į aikštelę įsuko juodas limuzinas ir sustojo priešais mano kambarį. Nusileidus langeliui pamačiau šviesius Kimberlės plaukus.

– Labas rytas! Atvykom tavęs išgelbėti! – juokdamasi paskelbė ji, man atidarius duris. Supratingas ir malonus Trevoras visada apie viską pagalvoja.

Vairuotojas išlipo ir palietęs savo kepurę paėmė mano krepšį ir paslėpė bagažinėje. Kai atidarė užpakalines dureles, pamačiau dvi sėdynes vieną priešais kitą. Vienoje pusėje sėdinti Kimberlė paplekšnojo odą, kviesdama sėstis šalimais. Kitoje pusėje sėdintys ponas Vensas ir Trevoras linksmai žiūrėjo į mane.

– Ar pasirengusi dingti savaitgaliui? – plačiai šypsodamasis paklausė Trevoras.

– Labiau nei galit įsivaizduoti, – atsakiau ir įsėdau į automobilį.

Devintas skyrius

TESA

Kai įsukom į greitkelį, Trevoras ir ponas Vensas grįžo, kaip atrodė, prie rimto pokalbio apie naujų Sietlo pastatų kvadratinio metro kainas. Kimberlė kumštelėjo man alkūne ir ranka pamėgdžiojo jų pokalbį.

– Šitie vyrai labai rimti, – ištarė. – Trevoras sakė, kad tavo mašina sugedo.

– Taip, neįsivaizduoju, kas nutiko, – atsakiau stengdamasi išlaikyti ramybę. Kimberlė šypsojosi, tad buvo nesunku. – Vakar niekaip negalėjau užvesti, todėl paskambinau į servisą. Bet Hardinas jau buvo susitaręs, kad atvažiuotų jos paimti.

– O jis atkaklus, ar ne? – nusišaipė ji.

– Atrodo, taip, – linktelėjau. – Aš tik noriu, kad jis duotų man truputį laiko su viskuo apsiprasti.

– Su kuo apsiprasti? – paklausė Kimberlė. Pamiršau, kad ji nieko nežino apie lažybas, mano pažeminimą, o aš visai nenorėjau jai pasakoti. Kimberlė tik žinojo, kad mudu su Hardinu išsiskyrėm.

– Nežinau, tiesiog su viskuo. Tiek nutiko, o aš vis dar neturiu, kur gyventi. Man atrodo, kad jis į nieką nežiūri rimtai, kaip derėtų. Jam atrodo, kad gali tampyti mane ir mano gyvenimą kaip lėles už virvelių. Jis galvoja, kad pakanka pasirodyti, atsiprašyti ir jam bus atleista, bet juk taip nebūna. Bent jau daugiau taip nebus, – pridūriau piktai.

– Sėkmės tau. Džiaugiuosi, kad sugebi atsilaikyti, – padrąsino mane. O aš apsidžiaugiau, kad ji neklausinėjo smulkmenų.

– Ačiū. Aš irgi.

Tikrai didžiavausi savimi, kad galiu atsilaikyti prieš Hardiną ir nepasiduoti, bet kartu jaučiausi blogai dėl to, ką jam vakar pasakiau. Žinau, jis to nusipelnė, bet negalėjau liautis galvojusi, kas būtų, jeigu jis iš tikrųjų mane mylėtų, kaip dievagojasi? Bet jeigu kur nors giliai tai jaučia, kažin ar to pakanka, kad vėl manęs neįskaudintų. Nes jis toks – jis skaudina visus.

Keisdama temą Kimberlė susijaudinusi prašneko:

– Po vakarinių kalbų iškart eisim pašėlti. Sekmadienį tiedu visą rytą praleis susitikimuose, o mes galėsim apsipirkti. Eisim šiandien vakare, gal dar ir sekmadienį vakare. Ką manai?

– Kur eisim? – nusijuokiau. – Juk man tik aštuoniolika.

– Oi, baik. Kristianas pažįsta galybę žmonių Sietle. Jeigu esi su juo, gali patekti bet kur.

Man patiko, kaip spindėjo jos akys kalbant apie poną Vensą, net jeigu jis šalia.

– Gerai, – sutikau. Dar niekada nebuvau „išėjusi pašėlti“. Bendrabutyje dalyvavau keliuose vakarėliuose, bet dar nesu buvusi naktiniame klube ar kokioje panašioje vietoje.

– Bus linksma, nesijaudink, – užtikrino Kimberlė. – Ir būtinai apsivilk suknelę, – juokdamasi pridūrė.

Dešimtas skyrius

HARDINAS

Visą gyvenimą būsi vienas. Ir dėl to man tavęs gaila. Aš išgyvensiu, susirasiu puikų žmogų, kuris neišduos manęs taip, kaip padarei tu, ištekėsiu ir susilauksiu vaikų. Aš būsiu laiminga.

Tesos žodžiai neišėjo man iš galvos. Žinau, kad ji teisi, bet vis tiek beviltiškai norėjau, kad būtų neteisi. Iki šiol niekada negalvojau apie vienatvę, bet dabar supratau, ko man trūksta.

– Alio, kur tu? – mano sudirgusias mintis nutraukė Džeiso balsas.

– Eee... ką? – paklausiau. Beveik pamiršau, kad vairuoju. Jis užvertė akis ir kumštelėjo.

– Klausiu, kur esi. Mes važiuojam pas Zedą.

– Nežinau, – sumurmėjau.

– Kodėl? Gal jau užteks būti tešlagalviu? Šlitinėji čia kaip nupešiota pupytė.

Dėbtelėjau į jį. Jei naktį būčiau bent kiek numigęs, būčiau pasilenkęs ir jį užsmaugęs.

– Visai ne, – lėtai atsakiau.

– Tikrai taip, pupuli. Šiąnakt turėtum pašėlti ir pasidulkinti. Neabejoju, kad ten rasim kelias laisvas panas.

– Aš nenoriu dulkintis. Man reikia tik jos, daugiau nieko.

– Baik, važiuojam pas Zedą. Jei nenori pašėlti, bent jau išgerkim alaus, – pasiūlė Džeisas.

– Ar daugiau nieko nenori? – paklausiau, o jis pažiūrėjo į mane taip, lyg man būtų išdygę ragai.

– Ką?

– Klausyk, ar tau neatrodo, kad mes jau per seni visą laiką vien tik šėlti ir kabinti vis naujas panas?

– Eik tu sau – blogiau, nei maniau. Bičiuli, tu sergi.

– Aš sveikas. Tik sakau. Kiek galima nuolat mindžioti po tą patį mėšlą?

Jis nežino, kaip malonu gulėti lovoje ir žiūrėti, kaip Tesa juokiasi, jis nežino, kaip smagu klausytis jos kliedesių apie mėgstamas knygas, jausti jos smūgius, kai bandau ją grabalioti. Tai daug geriau už bet kokį vakarėlį, kuriame esu buvęs ar kada nors būsiu.

– Ji tikrai išvedė tave iš kelio. Šūdas, ar ne? – nusikvatojo Džeisas.

– Visai ne, – pamelavau.

– Tikrai taip... – ir per mašinos langelį išmetė nuorūką. – O ji vis dar viena, ką? – paklausė ir dar garsiau nusijuokė, kai suspaudžiau vairą. – Aš tik kvailioju, Skotai. Norėjau pažiūrėt, ar labai įsiusi.

– Atsiknisk, – suniurnėjau ir norėdamas įrodyti, kad esu normalus, pasukau pas Zedą.

Vienuoliktas skyrius

TESA

Sietlo „Keturi metų laikai“ – nuostabiausias viešbutis, kokį esu mačiusi. Norėjau eiti lėtai, kad įsiminčiau visas žavingas smulkmenas, bet Kimberlė kone įvilko mane į liftą ir nusitempė koridoriumi, palikusi įkandyje Trevorą ir poną Vensą. Sustojusi prie durų pasakė:

– Štai tavo kambarys. Kai išsikrausi daiktus, susitiksim mūsų kambaryje aptarti savaitgalio plano, nors žinau, kad jau viską apgalvojai. Turėtum persirengti, nes nuoširdžiai manau, kad šitą suknelę turi pasaugoti šiam vakarui, – tai pasakiusi Kimberlė mirktelėjo ir nužingsniavo koridoriumi.

Skirtumas tarp mano dviejų pastarųjų naktų vietos ir šio viešbučio buvo nenusakomas. Vien paveikslas vestibiulyje čia kainavo, ko gero, brangiau, negu kitur išleisdavo visam kambariui įrengti. Vaizdas pro mano kambario langą buvo neįtikėtinas. Sietlas labai labai gražus miestas. Lengvai įsivaizdavau, kad galiu čia gyventi, aukštai dangoraižyje, dirbti Sietlo leidykloje ar bent „Vance“ leidykloje, kurios filialą kaip tik ketinama atidaryti. Būtų nuostabu.

Atidėjau drabužius savaitgaliui, persirengiau juodu pieštuko formos sijonu ir alyvų spalvos palaidine. Jaudinausi dėl konferencijos, bet nervinausi dėl vakaro. Žinojau, kad bus smagu, tik viskas man buvo pernelyg nauja, o po Hardino išdavystės tebesijaučiau visiškai tuščia.

Į Kimberlės ir pono Venso numerį nuėjau pusę trijų. Nerimavau, nes žinojau, kad apačioje, banketų salėje, turime būti

trečią. Atidariusi duris ir įleidusi mane vidun, Kimberlė šiltai pasisveikino. Jų numeris turėjo net gyvenamąjį kambarį ir atskirą svetainę. Šie viešbučio apartamentai atrodė didesni negu visas mamos namas.

– Čia tai... oho, – ištariau.

– Gerai, – nusijuokė ponas Vensas ir įsipylė į taurę kažko panašaus į vandenį.

– Užsisakėm kai ko į kambarį, todėl galim užkąsti, prieš leisdamiesi žemyn. Bet kurią minutę turi atnešti, – paaiškino Kimberlė. Nusišypsojau ir padėkojau jai. Kol ji nepaminėjo maisto, nejutau, kokia alkana esu. Visą dieną nebuvau nė kąsnio burnoj turėjusi.

– Ar pasirengusi padžiovinti smegenis? – paklausė Trevoras, atėjęs iš svetainės.

– Man nebus nuobodu, – nusišypsojau, o jis nusikvatojo. – Gal aš visai nenoriu išvažiuoti iš čia, – pridūriau.

– Aš irgi, – sutiko jis.

– Pritariu, – sutiko ir Kimberlė.

– Tai galima suorganizuoti, širdele, – ponas Vensas papurtė galvą ir palietė ranka jos nugarą. Nusukau akis nuo šio intymaus gesto.

– Mes tik perkelsim čia savo leidyklą ir visi persikraustysim! – pajuokavo Kimberlė. Bent jau aš pamaniau, kad ji juokauja.

– Smitui patiks Sietlas, – tarė ponas Vensas.

– Smitui? – paklausiau ir, prisiminusi jo sūnų iš pirmos santuokos, nuraudau. – Atsiprašau, jūsų sūnui, žinoma.

– Nieko, žinau, tai keistas vardas, – nusijuokė Kristianas ir atsirėmė į Kimberlę.

Turėtų būti labai gera mylėti, tikėti santykiais. Pavydžiu šito Kimberlei, gėdingai pavydžiu, bet vis tiek pavydžiu. Jos gyvenime yra vyras, kuris tikrai ja rūpinasi ir padarytų viską, kad ji būtų laiminga. Jai labai pasisekė.

– Gražus vardas, – nusišypsojau.

Pavalgę nulipome žemyn. Patekau į milžinišką konferencijų salę, pilną žmonių, kurie myli knygas. Atsidūriau danguje.

– Ryšiai! Ryšiai! Ryšiai, – tarė ponas Vensas. – Viskas dėl ryšių.

Per ateinančias tris valandas jis supažindino mane su beveik visais salėje esančiais žmonėmis. Smagiausia, kad pristatydavo mane ne kaip praktikantę ir elgėsi su manimi kaip su suaugusia. Visi kiti irgi.

Dvyliktas skyrius

HARDINAS

– Vai vai vai, jūs tik pažiūrėkit, – ištarė Molė ir prisimerkė, kai mudu su Džeisu įėjom į Zedo butą.

– Girta ir jau nėščia? – paklausiau.

– Ir ką? Dar tik pusė šešių, – atsakė ji pašaipiai piktai. Mostelėjau galva, o Molė pasiūlė: – Išgerkim, Hardinai, – ir paėmė iš baro butelį rudo gėrimo bei dvi taureles.

– Gerai. Vieną, – pasakiau, o ji šypsojosi pildama mažas taureles.

Po dešimties minučių jau žiūrinėjau mudviejų nuotraukas savo telefone. Gailėjusi, kad neleidau Tesai padaryti daugiau, nes dabar būčiau turėjęs į ką žiūrėti. Dieve, man tikrai blogai, kaip ir sakė Džeisas. Jaučiausi, lyg pamažu netekčiau proto, o blogiausia viso to dalis – man visai nerūpi, kad būsiu beprotis, jei tik vėl su ja susitaikysiu.

Aš būsiu laiminga, – pasakė ji. Žinau, kad nepadariau jos laimingos, nors galėjau. Vis dėlto nesąžininga būtų jai įgristi. Nuvežiau jos mašiną į servisą, nes nenorėjau, kad ji pati tuo rūpintųsi. Džiaugiuosi, kad tai padariau, nes nebūčiau sužinojęs, kad ji važiuoja į Sietlą, jei nebūčiau paskambinęs Vensui sužinoti, ar ji tikrai atvažiuos į darbą.

Kodėl ji man to nepasakė? Tas šiknius Trevoras dabar su ja, nors ten turėčiau būti aš. Žinau, kad ji jam patinka, ir man pasirodė, kad ji pradeda jį įsimylėti. Jis tikrai tas, ko jai reikia, jiedu labai panašūs. Ne taip kaip mudu. Jis galėtų padaryti ją laimingą.

Štai tokios mintys graužė mane ir aš baisiausiai norėjau ištėkšti jo galvą per langą...

O gal turėčiau duoti jai laisvės ir galimybę būti laimingai? Vakar ji man aiškiai pasakė, kad negali man atleisti.

– Mole! – pašaukiau nuo sofutės.

– Ką?

– Atnešk man dar išgerti.

Net nežiūrėdamas į ją pajutau, kaip pergalinga jos šypsena užpildė kambarį.

Tryliktas skyrius

TESA

– Tai nuostabu! Labai jums ačiū, kad atsivežėt mane čia! – pratrūkau dėkoti ponui Vensui, kai suėjom į liftą.

– Labai prašom, tu esi viena geriausių mano darbuotojų. Tegu dar praktikantė, bet labai sumani. Ir dėl Dievo meilės, prašyčiau vadinti mane Kristianu, kaip šiandien jau sakiau, – apsimestinai griežtai pridūrė jis.

– Taip, gerai. Tai buvo labiau nei neįtikėtina, pone... Kristianai. Kaip nuostabu klausytis visų kalbant apie elektroninę leidybą, ypač kai pastaruoju metu ji taip populiarėja ir yra tokia patogi bei lengvai prieinama skaitytojams. Tai svarbu, rinka tik augs... – kliedėjau.

– Tiesa, tiesa. Ir šįvakar mes dar truputį pagelbėjom „Vance“ leidyklai. Įsivaizduoji, kiek daug naujų klientų turėsim, kai optimizuosim savo procesus, – pritarė Kristianas.

– Ei, judu du, gal jau baikit? – nusišaipė Kimberlė ir viena ranka apkabino Kristianą. – Pakeiskim kailiukus ir užpulkim miestą! Čia pirmas savaitgalis per galybę mėnesių, kai esam laisvi, – ir žaismingai patempė lūpą.

– Klausau, ponia, – nusišypsojo jai Kristianas.

Kaip smagu, kad žmonos netekęs ponas Vensas – tai yra Kristianas – vėl gali būti laimingas. Per petį pažvelgiau į Trevorą ir jis man lengvai šyptelėjo.

– Noriu ko nors išgerti, – tarė Kimberlė.

– Aš irgi, – pritarė Kristianas. – Gerai, po trisdešimties minučių visi susitinkam vestibiulyje, vairuotojas privažiuos prie durų. Aš vaišinu pietumis!

Grįžusi į kambarį įsijungiau garbanojimo žnyples, kad susitvarkyčiau plaukus. Akių vokus perbraukiau tamsiais šešėliais ir pažvelgiau į veidrodį. Akys atrodė per ryškios, bet ne per daug. Apvedžiau jas juodu pieštuku, švelniai parausvinau skruostus ir ėmiausi plaukų. Mėlyna suknelė, kurią vilkėjau rytą, dabar – prie ryškesnio makiažo ir paveltų plaukų – atrodė daug geriau. Kaip norėčiau, kad Hardinas...

Ne, nenoriu. Nenoriu, – pakartojau sau ir įsispyriau į juodus aukštakulnius. Dar pasičiupau mobilųjį, rankinę ir išėjau iš kambario pašėlti su draugais... ar jie yra mano draugai? Nežinau, bet panašu, kad Kimberlė – draugė, Trevoras – labai mielas. Kristianas – mano viršininkas, taigi truputį kas kita.

Lifte parašiau Lendonui žinutę, kad Sietle man labai smagu. Pasiilgau jo. Tikiuosi, kad liksim draugais, net jei su Hardinu, net jei su Hardinu ir išsiskyrėm.

Išėjusi iš lifto prie įėjimo iškart pastebėjau tamsią Trevoro galvą. Juodomis kelnėmis ir kreminiu megztiniu jis truputėlį man priminė Nojų. Sekundę pasigėrėjau, koks jis gražus, ir priėjau artyn. Išvydęs mane jis išpūtė akis ir išleido garsą – kažką tarp kosulio ir spygtelėjimo. Nesusilaukiau nesusijuokusi iš jo paraudusių skruostų.

– Atrodai... atrodai žavingai, – ištarė Trevoras.

– Ačiū, – nusišypsojusi atsakiau. – Tu irgi atrodai neprastai.

– Ačiū, – sumurmėjo jis, o skruostai dar patamsėjo. Keista matyti jį tokį sutrikusį. Paprastai jis ramus ir susikaupęs.

– Štai kur jie! – išgirdau Kimberlės balsą.

– Ei, Kim! – atsakiau ir pamojavau ranka, lyg vyčiau šalin kokią nors viziją.

O Kimberlė atrodė stulbinamai. Raudona suknelė su sukryžiuotomis petnešėlėmis per sprindį nesiekė kelių. Trumpi šviesūs plaukai susegti aukštyn. Ji atrodė seksualiai ir klasiškai tuo pat metu.

– Jaučiu, kad visą naktį teks kovoti su kitais vyrais, – mirktelėjo Kristianas Trevorui ir abu nusikvatojo eidami paskui mus šaligatviu.

Kristiano nurodymu automobilis nuvežė mus į puikų jūrų gėrybių restoraną. Paragavau nepaprastai gardžių lašišos ir krabų pyragaičių, o Kristianas papasakojo mums visiems visokiausių linksmų istorijų iš savo leidyklos gyvenimo Niujorke. Buvo labai linksma, Trevoras ir Kimberlė visą laiką jį erzino, kadangi Kristianas turi nepaprastai gerą humoro jausmą. Apie viską.

Po pietų automobilis dar truputį pavėžėjo mus iki stiklinio trijų aukšto pastato. Per langus pamačiau šimtus šviečiančių lempučių ir jų šviesoje judančius kūnus. Visa tai sudarė žavingą šviesų ir šešėlių paveikslą iš rankų ir kūnų. Pagal mano įsivaizdavimą klubas ir turėtų atrodyti beveik taip, tik šis buvo gerokai didesnis ir žmonių jame daug daugiau.

Kai išlipom, Kimberlė čiupo man už rankos.

– Rytoj lėksim į jaukesnę vietelę, o čia atėjom todėl, kad kai kas panoro iš konferencijos, – nusijuokė.

Labai aukštas durų apsauginninkas rankose laikė užrašinę ir kruopščiai kontroliavo įėjimą. Eilė laukiančiųjų driekėsi per visą šaligatvį ir užsuko už gatvės kampo.

– Ar mums reikės ilgai laukti? – paklausiau Trevoro.

– Tikrai ne, – nusijuokė jis. – Ponas Vensas niekada nelaukia.

Netrukus supratau, ką jis norėjo pasakyti. Kristianas kažką pašnibždėjo tvarkdariui ir didysis žmogus tuoj pat atitraukė juostą, kad nedelsdami galėtume įeiti. Patekusi į didžiulę pridūmintą erdvę truputį apsvaigau nuo muzikos bumbsėjimo ir blykčiojančių šviesų. Ko gero, niekada nesuprasiu, kodėl žmonės susimoka, kad įskaustų galva, kad prisikvėpuotų dirbtinių dūmų, kad visą vakarą trintųsi tarp nepažįstamųjų.

Mergina trumpa suknele palydėjo mus į viršų, į nedidelį kambarėlį su plonomis užuolaidomis vietoj sienų. Jame stovėjo dvi sofutės ir staliukas.

– Tesa, čia vipų dalis, – tarė Kimberlė pastebėjusi, kad smalsiai dairausi.

– Aišku, – teatsakiau ir, sekdama jų pavyzdžiu, atsisėdau ant sofos.

– Ką mėgsti gerti? – paklausė Trevoras.

– Aš nemėgstu gerti, – atsakiau.

– Aš irgi. Šiaip patinka vynas, bet nesu didelis gėrėjas.

– Na jau ne, Tesa, šiandien tu gersi. Tau reikia! – garsiai pareiškė Kimberlė.

– Aš... – pradėjau.

– Jai „Seksą paplūdimyje“, man irgi, – pasakė Kimberlė merginai.

Mūsų palydovė linktelėjo. Kristianas užsisakė gėrimo, kurio pavadinimą girdėjau pirmą kartą, o Trevoras – taurę raudonojo vyno. Niekas nė nepaklausė, ar aš jau pilnametė. Gal atrodžiau vyresnė, nei esu, gal Kristianas puikiai pažįstamas ir niekas neklausinėja, kad neerzintų jo draugijos.

Neįsivaizdavau, kas yra „Seksas paplūdimyje“, bet nenorėjau pasirodyti tamsuolė. Sugrįžusi mergina ištiesė man aukštą taurę, papuoštą ananaso griežinėliu ir mažutėliu rausvu skėtuku. Padėkojau jai ir nelaukdama siurbtelėjau per šiaudelį. Iš tikrųjų buvo labai skanu, saldu, bet nurijusi pajutau ir šiokį tokį aitrumą.

– Gerai? – paklausė Kim.

Linktelėjau ir siurbtelėjau dar didesnį gurkšnį.

Keturioliktas skyrius

HARDINAS

– Ei, Hardinai. Dar vieną, – į ausį sumurkė Molė.

Dar nebuvau apsisprendęs, ar noriu nusigerti. Jau buvau išgėręs tris taureles ir žinojau – jeigu išmesiu dar vieną, būsiu girtas. Viena vertus, būtų gerai nusilakti, kaip moku, ir viską pamiršti. Kita vertus, privalau išlaikyti šaltą protą.

– Ar nori nešdintis iš čia? – kliūvančiu liežuviu paklausė Molė.

Ji dvokė marihuana ir viskiu. Dalis manęs norėjo nusitempti ją į vonią ir išdulkinti; tik todėl, kad galėjau tai padaryti. Tik todėl, kad Tesa Sietle su tuo šiknium Trevoru, o aš čia, nutolęs nuo jos per tris valandas, pusgirtis drybsau ant sofos.

– Ei, Hardinai, žinok, galiu priversti tave ją užmiršti, – suvapėjo Molė ir užsirioglino man ant kelių.

– Ką? – paklausiau, kai ji apsivijo rankomis man kaklą.

– Tesą. Leisk man padėti tau ją užmiršti. Gali dulkint mane, kol užmirši jos vardą, – karštas kvėpavimas nuplikino man kaklą ir aš ją atstūmiau.

– Lipk nuo manęs, – paliepiau.

– Hardinai, kiaule, – supyko Molė. Jos ego akivaizdžiai buvo įžeistas.

– Aš tavęs nenoriu, – šiurkščiai atsakiau.

– Nuo kada? Iki šiol visą laiką ramiai mane dulkinai.

– Nuo tada... – pradėjau.

– Nuo kada tada? – Molė pašoko nuo sofos ir plačiai išskėtė rankas. – Nuo tada, kai sutikai tą pasipūtusią kalę?

Kad nepadaryčiau ko nors kvailo, turėjau priminti sau, kad Molė yra moteris, o ne bjaurybė, kokia apsimeta.

– Nekalbėk taip apie ją, – pasakiau stodamasis.

– Tai tiesa, pažiūrėk į save. Tu panašus į negaunantį pienburnį, atstumtą kažkokios šliurės Nekaltosios Mergelės Marijos, kuriai tavęs nė nereikia! – suriko ji, nesupratau – juokdamasi ar verkdama. Iš esmės pati Molė buvo tokia.

Sugniaužiau kumščius, bet šalia jos atsirado Džeisas ir Zedas. Molė padėjo ranką Džeisui ant peties.

– Vaikai, pasakykit jam. Pasakykit jam, kad nuo tada, kai mes jį perleidom jai, jis virto šūdinu snarglium.

– Ne mes. O tu, – pataisė Zedas.

– Koks skirtumas? – pašnairavo Molė, o Zedas užvertė akis.

– Kas negerai? – paklausė Džeisas.

– Viskas gerai, – atsakiau už Molę. – Ji nuliūdo, kad nenoriu padulkint jos perdžiūvusios subinės.

– Ne, aš pikta, nes tu subingalvis. Daugiau niekas tavęs nenori. Todėl Džeisas ir liepė man jai pirmai pasakyt.

– Ką jis? – iškošiau pro dantis. Akyse viskas paraudo. Žinojau, kad Džeisas kiaušas, bet maniau, kad Molė Tesai papasakojo iš pavydo.

– Taip, jai pasakyt man liepė jis. Jis viską suplanavo: ji išgeria porą taurių, aš jai viską papasakoju prie tavęs, tada jis puola jos guosti, kol tu žliumbi kaip sumautas snarglius, – nusikvatojo. – Ar ne taip sakei, Džeisai? Tu norėjai „iškrušti jai smegenis", ar ne? – paklausė Molė ir sumojavo savo ilgais nagais vaizduodama kabutes.

Žengiau artyn Džeiso.

– Ei, žmogau, tai buvo tik juokas... – pradėjo jis.

Jei neklystu, Zedas patenkintas vyptelėjo, kai mano kumštis žiebė Džeisui į snukį. Nepajutau skausmo rankoje net ir dar kartą smogęs jam į veidą. Mane apakino pyktis ir tiesiog liejau ant jo savo įtūžį. Įsivaizduodamas, kaip jis liečia Tesą, bučiuoja ją, nurengia, ėmiau dar smarkiau jį talžyti. Kruvinas veidas tik paskatino

daryti tą iš visų jėgų. Kai kažkieno stiprios rankos atitraukė mane nuo Džeiso, jo akiniai juodais rėmeliais mėtėsi šalimais sudaužyti į šipulius.

– Gana, žmogau! Jei nesiliausi, užmuši jį! – suriko Loganas man į veidą ir kažkaip sugrąžino į tikrovę.

– Jeigu kuris nors iš jūsų norit pasakyt panašų mėšlą, rėžkit tuoj pat! – riktelėjau kompanijai, kurią laikiau draugais ar bent artimais žmonėmis.

Visi tylėjo, net Molė.

– Aš rimtai! Jeigu dar kas nors pasakys bent sušiktą žodelį apie ją, aš nedvejodamas sutraiškysiu kiekvieną rupūžę!

Dar sykį žvilgtelėjau į Džeisą, kuris bandė atsikelti nuo grindų, ir iš Zedo buto išėjau į šaltą naktį.

Penkioliktas skyrius

TESA

– Labai skanu! – beveik išrėkiau Kimberlei susiurbusi vaisinio gėrimo likutį. Godžiai apsukau šiaudelį ratu, kad surinkčiau visus lašus.

– Nori dar? – nušvito ji. Kimberlės akys buvo šiek tiek raustelėjusios, bet ji laikėsi ramiai, o aš jaučiausi smagi ir lengva.

Girta. Štai šito žodžio ieškojau. Energingai linktelėjau ir pajutau, kaip mano pirštai muša kelius į muziko taktą.

– Ar gerai jautiesi? – tai pastebėjęs paklausė Trevoras.

– Taip, jaučiuosi tikrai labai gerai! – bandžiau perrėkti muziką.

– Einam pašokti! – pasiūlė Kimberlė.

– Aš nešoku! Tai yra ne tai, kad nešoku, aš nemoku šokti, bent jau pagal tokią muziką! – Dar niekada nebuvau šokusi, kaip žmonės šoka klube, nors iš tikrųjų bijojau prisidėti prie jų. Bet alkoholis sujudino kraują ir suteikė dar nepatirtos drąsos. – Po velnių – einam šokti! – sušukau.

Kimberlė nusijuokė, atsisuko į Kristianą ir pabučiavo jį į lūpas – bučinys buvo gerokai ilgesnis nei įprastai. Tada staiga atsistojo ir truktelėjusi mane nuo sofos pastūmė į šokančią minią. Praeidama pro turėklus pažvelgiau žemyn ir pamačiau du aukštus šokančių žmonių. Atrodė, visi paskendę savo pasauliuose, kurie vienu metu ir baugino, ir traukė.

Kimberlė, žinoma, judėjo tobulai, todėl užsimerkiau ir leidau muzikai valdyti mano kūną. Jaučiausi nerangi, bet norėjau sutapti su ja. Daugiau nieko ir nebeliko. Po daugybės sušoktų dainų ir dar

poros kokteilių salė ėmė suktis. Atsiprašiau ir pasičiupusi rankinę patraukiau į tualetą, pakeliui braudamasi pro bekraštę prakaituotų kūnų minią. Pajutusi, kad ėmė vibruoti telefonas, išsitraukiau jį iš rankinės. Mama. Jokiu būdu negaliu atsiliepti – esu per girta, kad kalbėčiausi su ja. Prisikasusi iki tualetų kažkodėl panorau peržvelgti žinutes. Nejučiom susiraukiau supratusi, kad Hardinas man neparašė.

Gal reikėtų pasidomėti, ką jis veikia?

Ne. Negaliu to daryt. Tai būtų neatsakinga ir rytoj gailėčiausi.

Belaukiant eilėje, ant sienų blykčiojančios šviesos vėl ėmė mane užvaldyti. Pasistengiau sutelkti dėmesį į telefono ekraną tikėdamasi, kad ta nuotaika praeis. Kai pagaliau atsidarė vienos kabinos durys, įsmukau ir pasilenkiau prie unitazo laukdama, kada mano organizmas nuspręs, ar jam bloga. Nekenčiu šito jausmo. Jeigu būtų čia, Hardinas atneštų man vandens, suėmęs palaikytų plaukus.

Ne. Ne, jis to nepadarytų.

Reikėtų jam paskambinti.

Supratusi, kad bloga man nebus, išėjau iš kambarėlio ir nuėjau prie plautuvių. Mygtelėjusi porą mygtukų įspraudžiau telefoną tarp peties ir smakro. Nusiplėšiau popierinį rankšluostį iš laikiklio ir pakišau po čiaupu, kad sušlaptų, bet vanduo nenorėjo bėgti. Galiausiai pradėjau mojuoti šluoste aplink jutiklį. Nekenčiu automatinių plautuvių. Akių makiažas šiek tiek nubėgo ir atrodžiau visiškai kitokia. Plaukai pasišiaušę, akys paraudusios. Po trečio signalo nuspaudžiau mygtuką ir padėjau telefoną ant kriauklės krašto.

Po velnių, kodėl jis neatsako? Vos tik paklausiau to savęs, telefonas iškart sukrutėjo ir vos neįkrito į vandenį. Nusikvatojau. Nesupratau kodėl, bet tai man pasirodė juokinga. Ekrane pasirodė Hardino vardas. Drėgnu pirštu stipriai jam užtvojau.

– Haroldai? – kreipiausi į telefoną.

Haroldai? Tikrai per daug išgėriau.

Pasigirdo linksmas ir priduseęs Hardino balsas.

– Tesa? Ar viskas gerai? Tu man skambinai?

Dieve, jo balsas dangiškas.

– Nežinau... Ar tavo telefonas sako, kad skambinau? Nes jeigu taip, tai tikriausiai yra didelė tikimybė, kad tikrai ten buvau aš, – pasakiau ir sukikenau.

– Tu girta? – Hardino tonas pasikeitė.

– Gal, – cyptelėjau ir švystelėjau servetėlę į šiukšliadėžę.

Į tualetą įėjo dvi įkaušusios merginos, vienai iš jų susipynė kojos, ji suklupo ir visas prajuokino. Jos nusvirduliavo į didžiausią kambarėlį, o aš visą savo dėmesį vėl sutelkiau į pokalbį.

– Kur tu esi? – griežtai paklausė Hardinas.

– Oi, nusiramink, gerai? – Jis man visada liepdavo ramintis, tad dabar mano eilė.

– Tesa... – atsiduso jis. Negaliu pasakyt, kad jis buvo piktas, bet mano galva buvo pernelyg įkaušusi, kad mąstytų. – Kiek išgėrei? – dar paklausė.

– Nežinau... gal penkis. O gal šešis. Turbūt, – atsakiau ir atsišliejau į sieną. Šaltos plytelės tokios malonios mano įkaitusiai odai, net per ploną audinį.

– Ko penkis ar šešis?

– „Seksus paplūdimy"... mes niekada nesimylėjom paplūdimy... Ko gero, būtų buvę puiku, – atsakiau šyptelėjusi. Kaip norėčiau dabar pamatyti jo kvailą veidą. Ne, nekvailą... gražų. Bet dabar „kvailas" skamba geriau.

– O Dieve, tu visa girta, – tarė jis.

Kažkodėl pagalvojau, kad dabar jis persibraukė pirštais plaukus.

– Kur esi? – vėl paklausė.

Žinojau, kad jis nesubrendęs, bet atsakiau:

– Ten, kur tavęs nėra.

– Akivaizdu. O dabar pasakyk – tu naktiniam klube? – riktelėjo jis.

– Ojoj... kažkas labai supyko, – nusijuokiau.

Jis tikrai fone girdėjo muziką, todėl pagąsdino:

– Lengvai galiu tave susirasti.

Iš esmės aš juo tikėjau. Tik man tai nelabai rūpėjo. Žodžiai patys išsprūdo man nespėjus nė pagalvot:

– Kodėl šiandien nepaskambinai?

– Ką? – paklausė Hardinas, aiškiai pritrenktas mano klausimo.

– Šiandien tu nebandei man paskambinti, – graudžiai išlemenau.

– Nemaniau, kad norėtum.

– Nenoriu, bet vis tiek.

– Gerai, rytoj tau paskambinsiu, – ramiai pažadėjo.

– Dar neišjunk telefono.

– Nesiruošiu... Tik pasakiau, kad rytoj tau paskambinsiu, net jei nekelsi ragelio, – paaiškino Hardinas, ir mano širdis suplasnojo iš laimės.

– Gerai, – bandžiau kalbėti šaltai. *Ką aš darau?*

– Ar dabar gali pasakyt, kur esi?

– Nea.

– Ar Trevoras su tavim? – rimtai paklausė Hardinas.

– Taaip, bet yra ir Kim... ir Kristianas, – pasiteisinau, nors nežinau kodėl.

– Tai toks buvo planas? Pasiimti tave į konferenciją, o paskui apsvaigint ir nusivesti į tą sumautą klubą? – pakėlė balsą. – Grįžk į viešbutį. Tu nepratusi gerti, o dabar esi ne namie, ir Trevoras...

Nuspaudžiau mygtuką, jam nebaigus. Kuo jis save laiko? Turėtų džiaugtis, kad išvis jam paskambinau, nors ir girta. Sunervino. Reikia dar išgerti. Telefonas vėl ėmė vibruoti, bet atmečiau visus skambučius. *Še tau, Hardinai.* Susiradau kelią į VIP salę ir paprašiau padavėjos dar vieno kokteilio.

– Kaip jautiesi? – paklausė Kimberlė. – Atrodai susinervinusi.

– Šauniai! – pamelavau ir tuoj pat ištuštinau taurę, kurią padavėja man atnešė.

Hardinas tikras šiknius. Tik jis kaltas, kad mes nesam kartu, bet vis tiek drįso mane aprėkti, kai jam paskambinau. Galėtų būti čia su manim, jeigu nebūtų padaręs to, ką padarė. O Trevoras yra. Trevoras, kuris yra labai mielas ir patrauklus.

– Ką? – nusišypsojo Trevoras pamatęs, kad spoksau į jį.

– Nieko, – nusijuokiau ir nusisukau.

Išgėrusi dar vieną taurę ir pakalbėjus, kokia puiki diena bus rytoj, atsistojau ir nuėjau.

– Einu dar pašokti, – šūktelėjau jiems.

Atrodė, kad Trevoras norėjo kažką sakyti, gal net pasisiūlyti eiti kartu, bet išraudo ir nepajudėjo. Kimberlei jau buvo visko gana ir ji man tik pamojavo. O man visai nerūpėjo, kad einu viena. Radau kelią į šokių aikštelės vidurį ir ėmiau judėti. Ko gero, atrodžiau juokingai, bet buvo labai gera jausti muziką ir niekuo nesirūpinti, kaip tąsyk, kai girta skambinau Hardinui.

Dainos viduryje pajutau, kad už manęs kažkas stovi, aukštas, labai arti. Atsisukusi pamačiau gana mielą vaikiną tamsiais džinsais ir baltais marškinėliais. Skustais rudais plaukais, gana malonia šypsena. Ne Hardinas. Bet niekas nėra Hardinas.

Liaukis galvojus apie Hardiną, – priminiau sau, kai vyriškis uždėjo rankas man ant klubų ir sušnibždėjo į ausį:

– Ar galiu palaikyti kompaniją?

– Eee... aišku, – atsakiau. Nors iš tikrųjų už mane kalbėjo alkoholis.

– Tu labai graži, – tarė jis ir apsukęs mane atsistojo už manęs.

Vyras prisiglaudė man prie nugaros, o aš užsimerkiau bandydama įsivaizduoti, kad esu kitas žmogus. Moteris, kuri klube šoka su nepažįstamaisiais.

Kitos dainos ritmas buvo lėtesnis, aistringesnis, tad mano klubai taip pat ėmė judėti lėčiau. Mudu atsisukom vienas į kitą, jis priglaudė mano ranką sau prie lūpų ir pabučiavo delną. Mūsų akys susitiko ir po akimirkos burnoje pajutau jo liežuvį. Širdis, beveik springdama nuo nepažįstamo jo skonio, sukliko, kad atstumčiau jį. Bet smegenys, mano smegenys kalbėjo visai ką kita: *Pabučiuok jį ir pamiršk Hardiną. Pabučiuok jį.*

Todėl nekreipiau dėmesio į blogumą skrandyje. Užsimerkiau ir apsukau savo liežuvį aplink jo. Per tris mėnesius koledže bučiavau

daugiau vaikinų nei per visą savo gyvenimą. Nepažįstamojo rankos nuslydo per mano nugarą ir dar šiek tiek žemiau.

– Ar nori važiuoti į mano butą? – paklausė jis, mūsų lūpoms išsiskyrus.

– Ką? – jo kvietimą girdėjau, bet giliai savyje tikėjausi, kad paklaususi to, ko paklausiau, ištrinsiu jį.

– Mano butas, važiuojam, – iškošė jis.

– Ooo... nemanau, kad tai gera mintis.

– Ooo, tai labai gera mintis, – nusijuokė jis.

Įvairiaspalvės šviesos blykčiojo jo veide, todėl vyras pasirodė keistesnis ir grėsmingesnis nei anksčiau.

– Kodėl pamanei, kad važiuočiau į tavo namus? Aš tavęs visai nepažįstu! – bandžiau perrėkti muziką.

– Todėl kad man pasidavei ir tau tai patiko, mergužėle, – atsakė jis, lyg tai būtų akivaizdu, o ne įžeidžiama.

Jau norėjau jį aprėkti ar keliu vožti į tarpukojį, bet sekundei nusiraminau ir blaiviai pamąsčiau. Aš tryniausi į tą vyrą, paskui pabučiavau jį. Žinoma, jis panoro tai pratęsti. Kas man negerai, po galais?! Aš tik klube pasiglamonėjau su nepažįstamuoju – tai ne aš.

– Atsiprašau, bet ne, – pasakiau ir nuėjau.

Kai grįžau pas saviškius, Trevoras beveik snaudė ant sofutės. Nesusilaikiau nenusišypsojusi iš jo garbingumo. Ar yra toks žodis? Viešpatie, aš visa girta. Atsisėdau ir iš ledo kibirėlio, stovinčio ant stalo, išsitraukiau butelį vandens.

– Pasilinksminai? – paklausė Kimberlė, ir aš linktelėjau.

– Taip, buvo labai gerai, – atsakiau, kad ir kas nutiko prieš kelias minutes.

– Širdele, gal jau galim eiti? Ryt turėsim anksti keltis, – tarė Kristianas Kimberlei.

– Aha. Aš pasiruošus, jei tu pasiruošęs, – iškėlė ranką Kimberlė. Nusukau akis ir pajutau, kad mano skruostai dega.

– Važiuosi ar čia miegosi? – kumštelėjau Trevorą. Jis nusijuokė ir atsisėdo.

– Dar nenusprendžiau. Šita sofa labai patogi, o muzika tokia raminanti...

Kristianas paskambino vairuotojui ir šis pažadėjo būti po penkių minučių. Visi atsistojom ir nutarėm nuļipti spiraliniais laiptais, kurie leidosi palei vieną klubo sieną. Pirmo aukšto bare Kimberlė dar užsisakė paskutinį kokteilį. Aš pasvarsčiau, ar lūkuriuojant išgerti, bet nutariau, kad jau pakaks. Po dar vieno kokteilio būčiau arba nugriuvusi, arba apsivėmusi. Nenorėjau nei viena, nei kita.

Kai Kristianas gavo žinutę, pasukom prie durų. Šaltas oras maloniai apglėbė mano įkaitusį kūną. Gerai, kad kol sulipome į automobilį, dvelkė tik lengvas vėjelis. Į viešbutį grįžom beveik trečią valandą ryto. Jaučiausi girta ir alkana. Nusiaubiau šaldytuvėlį ir suvalgiau beveik viską, ką jame radau, o galiausiai užkliuvau už lovos ir klestelėjau nė nenusiavusi batelių.

Šešioliktas skyrius

TESA

– Šššštilk, – suniurnėjau, bjauriems garsams išvaikius mano girtą miegą. Kelias sekundes bandžiau susivokti, kad tas triukšmas – tai ne mamos pamokslai, o kažkieno daužymas į mano kambario duris. – Viešpatie, ateinu! – šūktelėjau šlitiniuodama prie durų.

Bet paskui sustojau ir žvilgtelėjau į laikrodį ant stalo – beveik ketvirta valanda ryto. *Po galais, kas galėtų ten būti?*

Nors ir buvau girta, mintys ėmė baimingai šėlti mano galvoje. O jeigu ten Hardinas? Praėjo maždaug trys valandos, kai visa girta jam paskambinau, bet kaip jis galėtų mane rasti? Ką aš jam pasakysiu? Tam aš nepasirengusi.

Kai tas kažkas vėl ėmė daužytis, nustūmiau visas mintis į šalį ir nusiteikusi blogiausiam plačiai atlapojau duris. Ten buvo Trevoras. Nusivylimas sugėlė krūtinę, pasitryniau akis. Jaučiausi tokia pat girta, kaip tada, kai nugriuvau.

– Atsiprašau, kad pažadinau, bet gal turi mano telefoną? – paklausė jis.

– Kąą-ą? – žagtelėjau ir pasitraukiau, kad jis galėtų įeiti. Kai durys paskui Trevorą užsitrenkė, paskendom tamsoje. Vienintelė šviesa – miesto žiburiai, šviečiantys už lango. Vis dėlto buvau per girta, kad surasčiau šviesos jungiklį.

– Man atrodo, kad mes supainiojom telefonus. Aš turiu taviškį, o tu per klaidą pasiėmei mano. – Trevoras ištiesė mano telefoną. – Norėjau palaukti iki ryto, bet taviškis nesiliauja skambėjęs.

– Jetau... – tepajėgiau ištarti. Ir nuėjusi atidariau rankinę. Na, žinoma, Trevoro telefonas saugiai guli šalia piniginės. – Atsiprašau... tikriausiai tavišką paėmiau mašinoje, – apgailėjau ir atidaviau.

– Viskas gerai. Labai atsiprašau, kad pažadinau. Tu vienintelė mano pažįstama mergina, kuri tokia pat graži ir vos pabudusi, ir...

Garsus beldimas į duris nutraukė jo žodžius, o netikėti garsai mane įsiutino.

– *Kas čia, po perkūnais?* Vakarėlis Tesos kambary? – riktelėjau ir nušlepsėjau prie durų, nusiteikusi apšaukti viešbučio darbuotoją, lyg jis būtų atėjęs sudrausminti manęs dėl triukšmo, kurį sukėlė Trevoras. Beje, pats triukšmavo daug garsiau.

Vos prisiartinau iki durų, beldimas sustiprėjo, bet kažkaip nuramino mane. Paskui išgirdau:

– Tesa! Atidaryk tas prakeiktas duris!

Hardino balsas perskrodė orą lyg tarp mūsų nebūtų jokių sienų. Už manęs blykstelėjo šviesa ir pamačiau Trevoro veidą, išblyškusį iš tikros baimės. Radęs jį mano kambaryje, Hardinas pasius, kad ir kas iš tikrųjų čia būtų nutikę.

– Pasislėpk vonios kambary, – pasakiau, ir Trevoras išpūtė akis.

– Ką? Aš negaliu slėptis vonios kambary, – užprotestavo. Supratau, kokia juokinga mintis tai buvo.

– *Atidaryk tas sumautas duris!* – vėl riktelėjo Hardinas ir ėmė jas spardyti. Vėl.

Žvilgtelėjau į Trevorą, stengdamasi įsidėmėti gražų jo veidą, kol Hardinas jo nesudarkė, ir žengiau atidaryti drų.

– Ateinu! – šūktelėjau ir pravėrusi duris pamačiau įniršusį Hardiną, juodą nuo galvos iki kojų.

Apgirtusios mano akys pastebėjo, kad jis avi ne savo storapadžius batus, o paprastus juodus konversus. Iki šiol nebuvau mačiusi jo su kitas batais. Šitie naujieji man visai patiko... Bet jau visai nukrypau į šalį.

Hardinas stumtelėjo duris ir tiesiai pro mane metėsi prie Trevoro. Laimė, spėjau pačiupti jį už skverno ir kažkaip sulaikyti.

– Manai, kad gali ją nugirdyti, o paskui ateiti į sumautą jos viešbučio kambarį! – Hardinas apkaltino Trevorą ir vėl pabandė pulti. Jaučiau, kad labai nesistengia, nes kitaip jau gulėčiau ant grindų, o ne laikyčiausi įsikibusi jo plonų marškinėlių. – Per akutę mačiau, kada užsidegė šviesa. Ką judu čia veikėt patamsiais?

– Aš nebuvau... aš... – pradėjo Trevoras.

– Hardinai, liaukis! Negali mušti visų iš eilės! – surikau ir timptelėjau jo marškinėlius.

– Ne... galiu! – suurzgė jis.

– Trevorai, – pasakiau, – grįžk į savo kambarį, kad galėčiau pamokyti jį gerų manierų. Labai atsiprašau už to tešlagalvio elgesį.

Trevoras vos nesusijuokė iš mano žodyno, bet jį nuramino Hardino žvilgsnis. Kai Trevoras išėjo, Hardinas atsisuko į mane.

– Tešlagalvio elgesį?

– Taip, tešlagalvio! Kokią teisę turi čia atsirasti, brautis į mano kambarį ir kėsintis sumušti mano draugą?

– Jo neturėjo čia būti. Kodėl jis čia buvo? Kodėl tu dar apsirengusi? Ir, po velnių, iš kur ištraukei tą suknelę? – paklausė rydamas mane akimis.

Stengiausi nekreipti dėmesio į karštį, kuris užliejo mano pilvą, ir visą dėmesį sutelkiau į pasipiktinimą.

– Jis atėjo savo telefono, nes aš jį atsitiktinai pasiėmiau. Ir... Neprisimenu, ko dar klausei, – prisipažinau.

– Tai gal nereikėjo tiek daug gerti.

– Gersiu, ką norėsiu, dėl ko, tiek ir tada, kai norėsiu. Ačiū.

– Girta tu erzini, – pakėlė antakius Hardinas ir klestelėjo į krėslą.

– O tu erzini, kai esi... visada. Ir kas tau leido atsisėsti? – supykusi sukryžiavau rankas ant krūtinės.

Hardinas pakelė į mane savo nuostabiai žalias akis. Viešpatie, koks patrauklus jis šią akimirką.

– Negaliu patikėti, kad jis buvo tavo kambaryje.

– Negaliu patikėti, kad tu esi mano kambaryje, – atrėmiau.

– Ar tu su juo barškinaisi?

– Ką? Kaip tau liežuvis apsivertė šito klausti? – surikau.

– Atsakyk į klausimą.

– Ne, šlykštyne. Aišku, kad ne.

– Ar ruošeisi... norėjai?

– Dieve mano, Hardinai! Tu nesveikas! – papurčiau galvą ir sustojau tarp lango ir lovos.

– Gerai, tai kodėl tu vis dar apsirengusi?

– Koks skirtumas? – pakėliau akis. – Be to, visai ne tavo reikalas, su kuo aš myliuosi. Gal mylėjausi su juo, o gal su kuo nors kitu. – Nusišypsojau, bet susikaupusi griežtai pridūriau: – Tu to nesužinosi.

Mano žodžiai suveikė, kaip tikėjausi. Hardino veidas aptemo, sugyvulėjo.

– Ką tu pasakei? – suriko.

O, regis bus daug linksmiau, nei tikėjausi. Man patiko būti įkaušusiai šalia Hardino, nes galėjau kalbėti nieko negalvodama... viską, ką laikiau savyje. Ir viskas atrodė juokinga.

– Girdėjai, – atsakiau ir prisiartinau prie jo. – Gal klube leidau kokiam nors vyrui paimti mane tualete. Gal Trevoras paėmė mane šitoje lovoje, – pridūriau ir atsainiai pažvelgiau per petį į lovą.

– Nutilk, Tesa, tuoj pat nutilk, – įspėjo Hardinas.

Aš tik nusijuokiau. Jaučiausi turinti teisę, stipri – ir įsivaizdavau plėšianti Hardino marškinėlius nuo kūno.

– Kas negerai, Hardinai? Tau nepatinka, kad Trevoras čiupinėjo mano kūną?

Nežinau, ar tai buvo Hardino pyktis, ar alkoholis, ar faktas, kad jo pasiilgau, bet kol nespėjau persigalvoti, susirangiau jam ant kelių ir apžergiau šlaunis. Visiškai pritrenktas mano elgesio, jei neklystu, jis sudrebėjo.

– Tesa, kką tu... ką tu darai?

– Pasakyk man, Hardinai, kaip tau patina mintis, kad Trevor...

– Baik. Gana apie tai kalbėti, – maldavo jis ir aš labai neprieštaravau.

– Hardinai, atsipalaiduok, juk žinai, kad to nepadaryčiau.

Apsivijau rankomis jo kaklą. Jo glėbyje mane apėmė toks ilgesys, kad beveik užgniaužė kvapą.

– Tesa, tu girta, – ištarė Hardinas bandydamas išsilaisvinti iš mano rankų.

– Bet... vis tiek tavęs noriu, – pasakiau ir abu nustebome.

Buvo nebuvo, nusprendžiau nuslopinti savo mintis, ypač logiškąjį balselį, ir abiem rankomis įsikibau jam į plaukus. Ak, kaip mano pirštai pasiilgo to jausmo.

– Tesa... Tu nesuvoki, ką darai. Tu apsvaigusi, – sudejavo Hardinas. Tačiau jo balsas skambėjo neryžtingai.

– Hardinai... nustok galvoti. Negi manęs nepasiilgai? – paklausiau ir švelniai įsisiurbiau jam į kaklą? Hormonai visiškai mane užvaldė, nežinau, ar kada nors taip žvėriškai jo troškau.

– Taaaiiip... – sudejavo jis, o aš čiulpiau vis stipriau, kad palikčiau dėmę. – Tesa, aš negaliu... būk gera...

Bet aš nenorėjau sustoti ir judinau klubus, versdama jį dejuoti.

– Ne... – sušnibždėjo jis ir savo didelėmis rankomis suėmęs mano šlaunis sustabdė mane. Niuktelėjau jam ir piktai pažiūrėjau.

– Turi dvi galimybes: arba dulkini mane, arba išeini. Rinkis.

Po galais, ką aš dabar pasakiau?

– Rytoj manęs nekęsi, jeigu tai padarysiu, kai tu... esi tokia, – pasakė Hardinas žiūrėdamas man į akis.

– Aš tavęs jau nekenčiu, – atsakiau, o jis krūptelėjo nuo mano žodžių. – Kažkaip, – pridūriau, švelniau nei norėjau.

Hardinas paleido mano klubus, kad galėčiau judėti.

– Gal pirmiausia pakalbėkim apie tai?

– Ne, nebūk Debė Dauner*, – sumurmėjau ir pasitryniau jam į koją.

– Negalim to daryti... ne šitaip.

Nuo kada jis toks dorybingas?

– Hardinai, žinau, kad tu šito nori, jaučiu, koks esi pritvinkęs, – sumurkiau jam į ausį.

* Debbie Downer – TV laidos personažas, kuris visada visiems gadina nuotaiką.

Negaliu patikėti, kad mano girtos lūpos ištarė tokius nešvankius žodžius. Bet Hardino burna tokia karšta, akys plačios, beveik juodos.

– Baik, Hardinai, negi nenori užversti manęs ant šito stalo? Arba ant lovos? Prie kriauklės? Koks pasirinkimas... – sukuždėjau ir švelniai krimstelėjau ausies spenelį.

– Velniop... Gerai. Padarom, – neatlaikė Hardinas ir suėmęs mano plaukus prispaudė savo lūpas prie manųjų.

Kai tik mūsų lūpos susilietė, mano kūnas užsidegė. Dejavau jam į burną, o mainais iš Hardino sulaukiau tokių pat aistringų garsų. Mano pirštai šukavo jo plaukus ir spaudė vis stipriau, aš jau nebegalėjau nei pati valdytis, nei tvardyti savo norų. Jaučiau jo rankas ant nugaros ir tai varė mane iš proto. Paleidę jo plaukus, mano pirštai nuslydo žemyn iki juodų marškinėlių. Suėmiau apykaklę ir nutraukiau juos per galvą. Tą akimirką bučinys nutrūko, ir Hardinas pamažu atšlijo.

– Tesa, – paprašė jis.

– Hardinai... – atrėmiau ir perbraukiau pirštais jo tatuiruotę. Pasiilgau to, kaip jo raumenys įsitempia, kaip tatuiruotė juda ir puošia jo tobulą kūną.

– Negaliu pasinaudoti tavim, – pasakė jis ir sudejavo, kai liežuviu lyžtelėjau jo apatinę lūpą.

– Patylėk, – pašaipiai sukikenau.

Kai mano ranka nuslydo žemyn ir palietė jo džinsus, supratau, kad jis nepajėgs man atsispirti. Tai man patiko labiau nei reikėjo. Nemaniau, kad kada nors būsiu su Hardinu ir valdysiu situaciją. Labai juokinga, kad šitaip susikeitėm vaidmenimis.

Jis toks susijaudinęs ir įsijautęs. Nulipau nuo jo ir suėmiau kelnių užtrauktuką.

Septynioliktas skyrius

HARDINAS

Mano mintys šėliojo, žinojau, kad blogai darau, bet nepajėgiau tvardytis. Privalėjau ją turėti – juk ji man įsakė arba išeiti, arba ją išdulkinti. Jei toks pasirinkimas – negalėjau išeiti. Jos žodžiai skambėjo labai natūraliai, labai keistai... bet labai aistringai.

Mažos rankutės nuslydo atsegti mano džinsų. Kai diržas nukrito žemyn, papurčiau galvą. Nepajėgiau aiškiai mąstyti, nepajėgiau logiškai mąstyti. Troškau jos, buvau visiškai apsvaigęs nuo šios paprastai mielos, o dabar pašėlusios moters, kurią mylėjau labiau, nei galiu ištvert.

– Palauk, – vėl pasakiau, iš tikrųjų nelabai norėdamas, kad ji liautųsi. Bet geroji mano pusė norėjo bent šiek tiek pakovoti, kad palengvintų kaltės jausmą.

– Ne... nelauksiu. Ir taip ilgai laukiau, – švelniai ir pašaipiai atsakė ji, nutraukdama mano apatinius, o tada suspaudė mane rankomis.

– Tesa, varyk...

– Gera mintis. Varyk. Tesa.

Negalėjau jos sulaikyti. Net jei būčiau norėjęs. Jai reikėjo šito, reikėjo manęs. Girta ar blaivi – aš per didelis savanaudis, kad atsisakyčiau to, jei tai vienintelis būdas, kad ji manęs norėtų.

Tesa atsiklaupė priešais ir paėmė mane į burną. Pažvelgiau žemyn į ją, ji mirkčiodama žiūrėjo į mane. Po galais, ji atrodo kaip angelas ir velnias viename, labai miela ir žiauriai pasileidusi, kai

šitaip liežuviu mane liečia, čiulpia, laižo. Tesa minutei nustojo žaisti su manimi burna ir šypsodama paklausė:

– Ar tau patinka, kai taip darau?

Jai tai ištarus, beveik baigiau. Linktelėjau nepajėgdamas ištarti nė garso, o ji vėl apžiojo mane, įtraukė skruostus ir dar stipriau truktelėjo, dar daugiau manęs įtraukė į savo švelnią burną. Nenorėjau jos sulaikyti, bet norėjau ją liesti. Norėjau ją jausti.

– Užteks, – paprašiau ir suėmęs už peties švelniai ją atstūmiau. Ji papurtė galvą ir pradėjo mane kankinti pavojingu greičiu kilnodama galvą aukštyn žemyn. – Tesa... – suvaitojau, bet vos pajutau, kaip ji susijuokė, mane supurtė stiprus virpulys. Laimė, ji liovėsi man dar nespėjus išsilieti jai į burną.

– Tu labai skanus, – nusišypsojo ir ranka nusišluostė pabrinkusias lūpas.

– Velnias, iš kur išmokai taip dirbti burna? – paklausiau, jai atsistojus.

– Nežinau... jau seniai apie tai galvojau. Tik neturėjau kiaušų pripažinti, – atsakė ji ir nuėjo prie lovos.

Vos nesusijuokiau iš „kiaušų“. Visai nepanašu į Tesą, bet šiąnakt ji įkaitusi ir pati tai žino. Buvo matyti, kad jai patinka, jog visiškai priklausau nuo jos begalinės malonės.

Jos vilkima suknelė galėjo palaužti bet kurį vyrą. Tai seksualiausia, ką mačiau gyvenime – audinys švelniai gaubė kiekvieną kūno linkį, kiekvieną nepriekaištingo kūno įdubą. Taip, bet dabar ji nusitraukė ją per galvą, žaismingai mane erzindama. Tikrai pajutau, kad išvydusios jos kūną mano akys iššoko iš kaktos. Balti liemenėlės nėriniai vos laikė putlias jos krūtis, o tokios pat kelnaitės, nuslinkusios į vieną šoną, atidengė švelnią odą tarp šlaunų trikampio. Jai patikdavo, kai ten bučiuodavau, nors žinojau, kad drovisi dėl plonos, beveik permatomos baltos savo odos raukšlių. Nesuvokiau, kodėl. Man ji tobula, skirtoji, ir viskas.

– Dabar tavo eilė, – nusišypsojo Tesa ir kulnais pabarbenusi lovą klestelėjo aukštielninka ant čiužinio.

Apie tai svajojau nuo tos dienos, kai ji mane paliko. Nemaniau, kad kada nors dar gali tai nutikti, o štai dabar tai vyksta. Žinau, kad turėsiu įsiminti kiekvieną smulkmeną, nes tikriausiai daugiau to nenutiks.

Turbūt ilgokai lūkuriavau, nes ji kilstelėjo galvą ir nustebusi išrietė antakį.

– Ar man pačiai pradėti? – paerzino

Dieve, šiandien ji nepasotinama. Užuot atsakęs, prisidėjau prie jos. Įsitaisiau ant lovos šalia jos kojų, o ji nekantriai truktelėjo kelnaites. Atitraukiau jos rankas ir pats jas numoviau.

– Labai tavęs pasiilgau, – pasakiau, bet ji įsikibo man į plaukus ir pritraukė mano veidą ten, kur norėjo, kad jis būtų. Papurčiau galvą, bet pasidaviau ir prispaudžiau lūpas prie jos. Tesa inkštė ir rangėsi po mano liežuviu, o aš buvau neapsakomai atidus jos jautriajai vietelei. Žinau, kad jai tai patinka. Prisimenu, kai pirmą kartą ją taip paliečiau, ji paklausė: „Kas *tai* buvo?“ Jos nekaltybė man buvo ir tebėra labiausiai jaudinantis dalykas.

– Dieve mano, Hardinai, – suvaitojo ji.

Ilgėjausi šito. Kitą kartą būčiau ką nors leptelėjęs, kad ji sudrėkusi, pasirengusi, bet dabar negalėjau rasti žodžių. Buvau užvaldytas jos leidžiamų garsų, o ji iš malonumo, kurį jai suteikiau, gniaužė paklodę. Vienu pirštu įslydau į ją, o ji inkščiojo su kiekvienu mano judesiu.

– Dar, Hardinai, prašau, dar, – maldavo ji, ir aš dariau tai, ko ji norėjo.

Dar kartą apsukau abu pirštus ir pavirpinau joje, paskui ištraukiau ir įkišau liežuvį. Pajutau, kad jos kojos įsitempė kaip visada, kai priartėdavo prie viršūnės. Atšlijau, kad pamatyčiau, kaip mano pirštai juda joje, o ji sušuko – tikrai sušuko mano vardą, – sutirpdama mano rankose. Žiūrėjau į ją, įsiminiau kiekvieną smulkmeną, kaip jos akys palaimingai užsimerkė, kaip jos lūpos išsirietė į tobulą „O“, kaip jos krūtinė ir skruostai nuraudo pasiekus orgazmą. Myliu ją. Po velnių, aš tikrai myliu ją.

Nesusivaldžiau ir jai baigus įsikišau pirštus sau į burną. Ji labai skani. Tikiuosi, prisiminsiu tai, kai ji vėl mane paliks.

Greitai besikilnojanti jos krūtinė išblaškė mane, ir Tesa staiga atsimerkė. Gražiame jos veide švietė plati šypsena. Nesusilaikiau ir nusišypsojau, kai ji pirštu prisitraukė mane, kad kažką pasakytų.

– Turi prezervatyvą? – gašliai paklausė, kai palinkau prie jos.

– Taip, – atsakiau. Su šypsena pašnairavau tikėdamasis, kad ji labai to nesureikšmins. – Tiesiog įprotis, – pasiaiškinau.

– Nesvarbu, – sumurmėjo ji ir pažvelgė į mano džinsus, gulinčius ant grindų. Atsisėdusi pasiėmė juos ir išvertė visas kišenes, kol rado, ko ieškojo.

Nenuleisdamas žvilgsnio nuo jos, nenoriai paėmiau blizgantį paketėlį.

– Ar tikrai? – paklausiau gal dvidešimtą kartą.

– Tikrai. Ir jei dar kartą paklausi, su tavo prezervatyvu nueisiu į Trevoro kambarį, – pagrasino.

Nuleidau akis. Šiąnakt ji negailestinga, bet neįsivaizduoju jos su kuo nors kitu, tik su savim. Gal todėl, kad mane tai pribaigtų. Širdis ėmė daužytis pagalvojus, kad ji galėjo būti kartu su tuo caca Nojum, kraujas užvirė, susierzinau.

– Daryk kaip visada, jis... – prašneko Tesa, bet uždengęs delnu burną nutildžiau ją.

– Nebandyk baigti, – suniurnėjau ir pajutau, kaip mano delne ji nusišypsojo.

Žinau, kad jai nereikėtų prieštarauti ir girtai dulkintis su manim, bet atrodė, kad mums nė vienam tai nerūpėjo. Negalėjau jos atstumti žinodamas, kad ji manęs nori, ir gal yra galimybė... menkutė tikimybė, kad prisiminusi, kas buvo tarp mūsų, ji suteiks man antrą progą. Atitraukiau ranką jai nuo burnos ir atplėšiau prezervatyvą. Vos tik jį išvyniojau, Tesa užsirangė man ant kelių.

– Noriu, kad tu pirmas tai padarytum, – pareikalavo ji ir suėmusi visą mano ilgį nusileido ant manęs.

Nugalėtas, bet laimingas atsidusau, jai apsivijus mane kojomis. Tesa judėjo lėtai, ratu, tobulu ritmu. Jos figūra, nuostabiai apvalūs

klubai, jai ėmus joti ant manęs, hipnotizavo ir buvo pašėlusiai geidulingi. Žinojau, kad ilgai neištversiu, per ilgai badavau. Pastaruoju metu pasitenkinimą patirdavau tik įsivaizduodamas ją šalia.

– Kalbėkis su manim, Hardinai, kalbėkis, kaip visada darydavai, – suinkštė ji ir apsivijusi rankomis mano kaklą prisitraukė mane artyn. Man nepatiko, kaip ji ištarė „visada" – lyg visa tai būtų buvę labai seniai.

Kilstelėjau šiek nuo lovos, kad švelniai atliepčiau jos judesius, ir paliečiau jos ausį.

– Tau patinka, kai kalbu nešvankybes, ką? – įkvėpiau, o ji sudejavo. – Atsakyk, – paliepiau ir ji linktelėjo sakydama taip. – Žinau, kad patinka, tu tik vaidini nekaltutę, bet aš geriau žinau. – Įsisiurbiau jai į kaklą.

Nebesivaldžiau ir ėmiau godžiai čiulpti jos odą; garantuotai liks mėlynė. Kad pamatytų tas suskis Trevoras. Kad visi matytų.

– Juk žinai, kad aš vienintelis galiu priversti tave taip jaustis... žinai, kad daugiau niekas neprivers tavęs vaitoti, kaip aš... niekas nežino, kaip reikia tave liesti, – kalbėjau siekdamas žemyn, ten, kur susijungė mudviejų kūnai. Tesa buvo įmirkusi, mano pirštai lengvai slydo drėgme.

– O Dieve... – sumurkė ji.

– Tesa, pasakyk, kad aš vienintelis, – smarkiau patryniau jos jautrią vietą ir pasistūmiau šlaunimis, kad patekčiau į ją, kol ji pati tebejuda.

– Tu toks, – pakartojo ir užvertė akis. Ji visiškai atsidavė aistrai, aš jai irgi pasidaviau.

– *Koks?*

Norėjau, kad ji tai pasakytų, net jei tai ir melas. Mane gąsdino mano neviltis dėl jos, o ji suspiegė, kai dūriau jai smarkiau negu bet kada. Pirštais sugniaužiau putlias jos šlaunis. Norėjau, kad ji mane jaustų, jaustų mane visą, kad mylėtų mane taip, kaip noriu. Ji yra mano, aš esu jos. Švelni jos oda blizgėjo nuo prakaito, ji atrodė beprotiškai nuostabi. Jos krūtys judėjo ritmiškai pagal mane, o akys buvo užmerktos.

– Tu esi vienintelis... Hardinai... vienintelis... – kalbėjo ji, o aš žiūrėjau, kaip ji kandžioja savo lūpą, tada paliečia savo veidą, o paskui mano.

Žiūrėjau, kaip ji visiškai po manimi atsivėrė... tai taip nuostabu. Ji viską padarė velniškai tobulai. Jos žodžiai buvo viskas, ko man reikėjo, kad atsipalaiduočiau, jos nagai draskė man nugarą. Šis skausmas man patiko, man patiko mudviejų aistra. Atsilošiau kartu su ja, kad pailsėtų man ant kelių ir galėtų judėti toliau. Rankomis apkabinau ją per nugarą, o kai kilstelėjau kojas nuo lovos, ji nuleido galvą man ant peties. Mano bičas judėjo joje pirmyn atgal lygiais judesiais, ir riaumodamas jos vardą išsiliejau į prezervatyvą.

Atsiguliau tebelaikydamas ją glėbyje. Kai pirštais perbraukiau jai per kaktą ir nubraukiau suprakaitavusius plaukus nuo veido, Tesa atsiduso. Jos krūtinė kilnojosi aukštyn žemyn, aukštyn žemyn, ir ramino mane.

– Myliu tave, – pasakiau stengdamasis žiūrėti jai į veidą, bet ji nusisuko ir šiurkščiai palietė mano lūpas pirštu.

– Šššššš...

– Negaliu taip paprastai šššš... – apsukau ją ir švelniai pasakiau, – mums reikia pasikalbėti.

– Miegam... po trijų valandų keltis... miegam... – sumurmėjo ji ir apkabino mane per juosmenį.

Tesos glėbyje jaučiausi daug geriau nei ką tik su ja mylėdamasis, o mintis miegoti vienoje lovoje jaudino – tai buvo taip seniai.

– Gerai, – pasakiau ir pabučiavau jai į kaktą. Tesa lengvai krūptelėjo, bet žinojau, kad yra pernelyg išsekusi ir su manim nekovos. – Myliu tave, – pakartojau, bet kai ji nieko neatsakė, nuraminau save nutaręs, kad jau užmigo.

Mūsų santykiai ar tai, kas nutiko, per vieną naktį visiškai apsivertė. Aš staiga tapau viskuo, kuo bijojau būti, o ji visiškai mane užvaldė. Ji galėjo paversti mane laimingiausiu vyru žemėje arba vienu žodžiu sužlugdyti.

Aštuonioliktas skyrius

TESA

Telefono žadintuvo melodija sutrikdė mano miegą kaip šokantis pingvinas. Tiksliau, šokančiu pingvinu ją pavertė mano sapnai. Tačiau ši maloni vizija tęsėsi neilgai. Labiau išsibudinusi pajutau, kad galva ima tvinksėti. Pabandžiau atsisėsti, bet mane kažkas prislėgė... kažkas.

O ne! Mintis užplūdo prisiminimai, kaip šokau su tuo gličiu vyru. Supanikavusi skubiai atsimerkiau... ir pamačiau pažįstamą tatuiruotą Hardino kūną, tįsantį ant manęs. Galvą buvo padėjęs man ant pilvo, o ranka laikė mane apkabinęs.

Dieve mano! Po velnių!

Pabandžiau nepažadinusi nustumti Hardiną, bet jis kažką sumurmėjo ir lėtai atsimerkė. Paskui vėl lėtai užsimerkė ir išpainiojęs kojas nuslinko nuo manęs. Pašokau nuo lovos, o jis, vėl atsimerkęs, tyliai žiūrėjo į mane, lyg būčiau kokia laukinė plėšrūnė. Galvoje negailestingai įsirėžęs sukosi Hardino ir mano pačios, šaukiančios jo vardą, paveikslas. *Po velnių, kur buvo mano protas?*

Norėjau ką nors pasakyt, bet nuoširdžiai nesugalvojau, ką. Taip jaudinausi, kad visai išskydau. Lyg pajutęs, kaip kovoju su savim, Hardinas, kad pridengtų savo nuogumą, įsivyniojęs į paklodę, išlipo iš lovos. Dieve mano. Jis sėdėjo ant kėdės ir žiūrėjo į mane, o aš suvokiau esanti tik su liemenėle. Instinktyviai suspaudžiau kojas ir atsisėdau ant lovos.

– Pasakyk ką nors, – paprašė Hardinas.

– Aš... aš nežinau, ką pasakyt, – prisipažinau. Negaliu patikėt, kad galėjo taip nutikti. Netikiu, kad Hardinas čia, mano lovoje, nuogas.

– Atsiprašau, – tarė jis ir nuleido galvą ant rankų.

Mano galva plyšo nuo per daug alkoholio, išgerto prieš kelias valandas, ir nuo minties, kad šiąnakt permiegojau su Hardinu.

– Ir turėtum, – sumurmėjau.

– Tu man paskambinai. – Jis persibraukė plaukus.

– Bet nekviečiau tavęs, – atkirtau. Nežinojau, kaip toliau elgtis. Nežinojau, ar noriu su juo peštis, ar išspirti lauk, ar pabandyti išsiaiškinti, kaip daro suaugusieji.

Atsikėliau ir nuėjau į vonios kambarį, bet jo balsas mane atsivijo:

– Buvai išgėrusi, todėl pamaniau, kad tau kas nutiko ar ką padarei, be to, čia buvo Trevoras.

Paleidusi vandenį pažiūrėjau į veidrodį. Ant mano kaklo raudonavo didžiulė dėmė. Šūde šventas. Perbraukiau pirštais per jautrią mėlynę ir prisiminiau Hardino liežuvį ant odos. Ko gero, dar buvau šiek tiek apsvaigusi, nes nepajėgiau aiškiai mąstyti. Maniau, kad pradedu gyventi toliau, o štai mano širdagraužis čia, mano kambaryje, ir aš čia, kaip kokia pašėlusi paauglė, su milžiniška nuočiulpa ant kaklo.

– Tesa, – ištarė Hardinas. Vos palindau po karštu dušu, jis įėjo į vonios kambarį. Stovėjau ramiai ir leidau plikinančiam vandeniui nuplauti visas nuodėmes. – Ar tu?.. – sutrikęs paklausė, – kaip jautiesi po to, kas nutiko šiąnakt?

Kodėl jis taip keistai elgiasi? Jam atmerkus akis labiau tikėjausi pašaipios šypsenos ir bent penkių „visada prašom".

– Aš... nežinau. Ne, jaučiuosi blogai, – atsakiau.

– Nekenti manęs?.. Na, dar labiau nei iki šiol?

Pažeidžiamumas jo balse sutraukė man širdį, bet turėjau laikytis savo. Viskas labai susijaukė. Tiesiog stovėjau ir spoksojau į jį. Taip jau ir ne, tyčiojosi mano pasąmonė, bet nekreipiau į ją dėmesio.

– Ne, viskas liko taip pat, – atsakiau.

– Aaa.

Dar kartą išskalavau plaukus ir pasimeldžiau, kad dušo vanduo palengvintų pagirias.

– Prisiekiu, nenorėjau pasinaudoti padėtim, – pradėjo Hardinas, man užsukus vandenį. Nuo lentynėlės pasiėmiau rankšluostį ir susisupau į jį. Hardinas rymojo tarpduryje tik su trumpikėmis, ant krūtinės ir kaklo raudonavo dėmės. Daugiau niekada negersiu. – Tesa, žinau, kad turėtum pykti, bet mums reikia apie daug ką pasikalbėti.

– Ne, nereikia. Aš buvau girta ir tau paskambinau. Tu atvažiavai ir mes pasimylėjom. Apie ką čia kalbėtis? – iš visų jėgų stengiausi būti rami. Nenorėjau, kad jis pajustų, kaip mane veikia. Kokį poveikį man padarė šią paskutinę naktį. Tačiau pastebėjau nubrozdintus krumplius. – Kas tavo rankoms? – paklausiau. – Dieve mano, Hardinai, tu sumušei Trevorą, ar ne? – šūktelėjau ir krūptelėjau nuo skaudaus dieglio galvoje.

– Ką? Nemušiau aš jo, – iškėlė rankas Hardinas.

– Kas tada?

– Nesvarbu, – papurtė galvą. – Yra svarbesnių dalykų, apie kuriuos turim pasikalbėt.

– Ne, neturim, – pasakiau ir atsidariau kosmetinę. Išsiėmusi maskuoklį ėmiau dosniai tepti juo kaklą, o Hardinas tylomis stovėjo šalia. – Tai buvo klaida, nereikėjo tau skambinti, – pagaliau ištariau. Susinervinau, kad nė trečias sluoksnis nepaslepia dėmės.

– Tai nebuvo klaida, tu iš tikrųjų manęs pasiilgai. Todėl ir paskambinai.

– Ką?... oi ne, paskambinau, nes... nes... atsitiktinai. Visai neketinau to daryt.

– Meluoji. – Jis pernelyg gerai mane pažinojo.

– Žinai ką? Visai nesvarbu, kodėl aš tau paskambinau, – atšoviau. – Tau nereikėjo čia važiuot. – Akių pieštuku nubraukiau storą liniją.

– O ne, reikėjo. Tu buvai girta ir tik Dievas žino, kas galėjo nutikti.

– Ir kas gi? Galėjau permiegot su pirmu pasitaikiusiu, ar ne?

Hardinas išraudo. Žinojau, kad esu žiauri, bet jis turėjo žinoti geriau, sugulęs su manim, visa girta. Šepečiu perbraukiau dar drėgnus plaukus.

– Jei prisimeni, neleidai man pernelyg rinktis, – taip pat šiurkščiai atsakė jis.

Prisimenu, prisimenu, kad lipau jam ant kelių ir užspaudžiau jį. Prisimenu, kad reikalavau rinktis – arba mylimės, arba jis išeina. Prisimenu, kad liepiau jam neprieštarauti ir nesiliauti. Esu pritrenkta ir pažeminta savo elgesio. Bet, ko gero, blogiausia tai, kad prisimenu, jog po pirmo bučinio jis mane apkaltino, esą pati jam užsikoriau ant kaklo.

Man užvirė pyktis, todėl smarkiai šveičiau šepetį ir jis garsiai sutarškėjo atsimušęs į spintelę.

– Nedrįsk manęs dėl to kaltinti, galėjai pats atsisakyt! – surikau.

– Atsisakiau! Kelis kartus! – suriko ir jis.

– Nesuvokiau, kas vyksta, ir tu tai žinai! – šiek tiek pamelavau. Žinojau, ko noriu, tik nenorėjau to pripažinti.

Bet Hardinas ėmė kartoti nešvankius žodžius, kuriuos šiąnakt kartojau: „Tu labai skanus!“, „Kalbėk su manim, kaip visada!“, „Hardinai, tu vienintelis!“ – ir įstūmė mane į kampą.

– Eik lauk! Nešdinkis tuoj pat! – klyktelėjau ir pasiėmiau telefoną pažiūrėti, kelinta valanda.

– Šiąnakt tu man neliepei nešdintis, – negailestingai tarė Hardinas.

– Viskas buvo puiku, kol pasirodei tu, – atsisukau į jį. – Čia buvo Trevoras, – pasakiau žinodama, kad jį supykdysiu. Tačiau Hardinas mane nustebino – ėmė juoktis.

– Oi, tik nereikia! Mudu abu žinom, kad Trevoras tau netinka. Tu nori manęs ir tik manęs. Vis dar nori, – pasityčiojo.

– Hardinai, aš buvau girta! Kam tu man reikalingas, jeigu galėjau turėti jį? – pasakiau ir akimirksniu pasigailėjau savo žodžių.

Hardino akyse žybtelėjo arba skausmas, arba pavydas. Žengtelėjau artyn.

– Nereikia, – ištiesė ranką. – Žinai ką? Gerai. Jis gali tave dulkinti. Nesuprantu, ko čia važiavau. Žinojau, kad tokia ir esi.

Stengiausi būti rami, kad kaimynai neimtų skųstis, bet supratau daugiau neatlaikysianti.

– Gal juokauji? Atsibeldei čia, paėmei mane ir dar leidi sau užgaulioti!

– Aš paėmiau tave? Tesa, tai tu mane paėmei! Žinai, kad negaliu tau atsispirti, ir mygai mane, mygai!

Žinau, kad jis teisus, bet dabar jaučiausi apsikvailinusi ir nusižeminusi dėl savo agresyvaus vakarykščio elgesio.

– Nesvarbu, kuris kurį primygo, svarbu tai, kad dabar išeini ir daugiau mano akyse nesirodai, – galiausiai ištariau ir įjungiau plaukų džiovintuvą, kad išpūstų jo prieštaravimą. Tą pačią akimirką jis išplėšė džiovintuvo laidą – beveik su visu lizdu – iš sienos.

– Kas tau yra, po velnių! – riktelėjau ir vėl įkišau kištuką. – Galėjai sulaužyti.

Hardinas pašėlo – po galais, ką aš sau galvojau jam skambindama?

– Neišeisiu, kol apie viską nepasikalbėsim, – pagrasino.

– Jau sakiau, kad daugiau neturim apie ką kalbėti, – pasakiau nekreipdama dėmesio į skaudančią širdį. – Tu mane įžeidei ir aš negaliu tau atleisti. Istorija baigta.

Nors ir labai stengiausi to nepripažinti, bet man labai patiko, kad jis yra čia. Net jeigu mes pykomės ir šaukėme vienas ant kito, vis tiek labai jo ilgėjausi.

– Tu net nebandei man atleisti, – kiek švelniau pratarė Hardinas.

– Bandžiau. Bandžiau mintyse su tuo susitaikyti, bet nepavyko. Negaliu patikėti, kad tai nėra dar vienas tavo žaidimas. Netikiu, kad dar kartą manęs neįskaudinsi. – Įjungiau plaukų žnyples ir atsidusau: – Man reikia baigti ruoštis.

Kai vėl įjungiau džiovintuvą, Hardinas išėjo iš vonios kambario, tikėjausi – kad ir visai išeis. Mažytė dalelė manęs, kuri tikėjosi, kad jis sėdės ant lovos kambaryje, pasirodė visiška idiotė. Ji tikrai nėra protingoji mano pusė. Naivi, juokinga mergaitė, įsimylėjusi vaikiną, visiškai ne tokį, kokio jai reikia. Mudviem su Hardinu niekada nepavyks sutarti – gerai tai žinau. Labai norėčiau, kad ir ji žinotų.

Susisukau ir susitvarkiau plaukus taip, kad garantuotai paslėptų Hardino paliktą pėdsaką ant kaklo. Išėjusi iš vonios kambario susirinkti drabužių, radau Hardiną sėdintį ant lovos, ir ta kvaila mergaitė netgi kiek apsidžiaugė. Iš krepšio čiupau rausvą liemenėlę su kelnaitėmis ir nenusiėmusi rankšluosčio apsirengiau. Kai jį nusisiaučiau, Hardinas aiktelėjo, bet apsimetė kosintis.

Per galvą rengdamasi suknelę pajutau, kad mane prie jo traukia nematoma jėga, bet nugalėjau ją ir iš spintos pasiėmiau baltąją suknelę. Šalia Hardino jaučiausi keistai jaukiai, net ir esant tokiai padėčiai. Kodėl visa tai taip painu ir skaudu? Kodėl turi būti taip sudėtinga? O svarbiausia, kodėl negaliu jo pamiršti ir gyventi toliau?

– Tau tikrai reikia eiti, – tyliai ištariau.

– Padėti? – paklausė Hardinas, užsikirtus užtrauktukui.

– Ne... nereikia. Aš pati.

– Prašom.

Hardinas atsistojo norėdamas prieiti artyn. Mes nuolat gyvenom tarp meilės ir neapykantos, karo ir taikos. Man tai buvo svetima ir labai nuodinga.

Pakėliau plaukus, ir Hardinas ilgiau nei reikėtų segė užtrauktuką. Jaučiau, kad kraujas ima greičiau tekėti gyslomis, ir plūdau save leidusi jam padėti.

– Kaip mane radai? – paklausiau, kai ši mintis atėjo į galvą.

– Paskambinau Vensui, žinoma, – gūžtelėjo pečiais, lyg nebūtų lėkęs paskui per visą valstiją.

– Ar jis tau pasakė ir mano kambario numerį? – visai nebuvau sužavėta šios minties.

– Ne, paklausiau registratūroje, – mirktelėjo Hardinas. – Aš moku labai įtikinamai kalbėti.

Dėl tokio viešbučio poelgio nepasijutau geriau.

– Negalim taip elgtis... supranti? Nuleisti viską juokais ir apsimesti draugais, – pasakiau ir apsiaviau juodus batelius. Hardinas apsimovė kelnes.

– Kodėl ne?

– Todėl, kad nė vienam iš mūsų nėra gerai būti kartu.

Hardinas nusišypsojo ir skruostuose pasirodė tos šėtoniškos duobutės.

– Juk pati žinai, kad tai netiesa, – nerūpestingai mestelėjo ir apsirengė marškinėlius.

– Tiesa.

– Netiesa.

– Gal būsi toks malonus ir išeisi? – paprašiau.

– Tu to nenori ir pati gerai žinai. Ir gerai žinojai, ką darai, kai prašei manęs pasilikti.

– Ne, nežinojau, – išveblenau, – buvau apsvaigusi. Nesuvokiau, ką dariau visą praėjusią naktį – nuo tada, kai pabučiavau tą vyrą, iki tada, kai įsileidau tave.

Nedelsdama užsičiaupiau. Nereikėjo garsiai to sakyti. Bet iš to, kaip Hardinas išpūtė akis ir išsižiojo, supratau, ką pasakiau. Galvą suspaudė dešimtkart smarkiau, ir aš panorau save primušti.

– Kąąąą? Ką... ką tu pasakei? – suriaumojo Hardinas.

– Nieko... aš...

– Tu kažką *bučiavai*? Ką? – paklausė dusdamas, lyg ką tik būtų nubėgęs maratoną.

– Kažką klube, – pasiteisinau.

– Tu rimtai? – įkvėpė jis, o kai linktelėjau – iškvėpė. – Kas per... kas per šūdų šūdas, Tesa? Tu laižeisi su kažkokiu diedu klube, o paskui dulkinaisi su manim? Kas tu tokia? – užsidengė rankomis veidą. Jei tariuosi gerai jį pažįstanti, jis buvo pasirengęs ką nors sulaužyti.

– Tiesiog taip nutiko, o mes netgi nesam kartu, – pabandžiau apsiginti, bet išėjo dar blogiau.

– Oho... tu neįtikėtina. Mano Tesa niekada nesilaižytų su kažkuo klube, – tėškė Hardinas.

– „Tavo“ Tesos nėra, – atkirtau.

Jis tik papurtė galvą. Ilgai purtė. Galiausiai įdėmiai pažiūrėjo man į akis:

– Žinai, ką? Tu teisi. Ir pasakysiu, ką veikiau aš, kol tu bučiavai tą vyrą. Aš dulkinau Molę.

Devynioliktas skyrius

TESA

Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę. Aš dulkinau Molę.

Hardino žodžiai aidėjo man galvoje be perstojo, kai jis trenkęs durimis amžiams išėjo iš mano gyvenimo. Bandžiau nusiraminti, kol reikės leistis žemyn ir susitikti su kitais.

Turėjau žinoti, kad Hardinas žaidė su manim, turėjau žinoti, kad jis vis dar šlaistosi su ta šliundra. Velnias, tikriausiai jis visą laiką miegojo su ja net „draugaudamas" su manim. Kaip galėjau būti tokia kvaila? Šiąnakt jau beveik patikėjau, kai sakė, kad mane myli, – maniau, kodėl važiuotų tokį kelią į Sietlą? O atsakymas paprastas: nes jis yra Hardinas ir su manim tik žaidžia. Visada toks buvo ir visada toks bus. Mane sutrikdė kaltės jausmas, kurį pajutau išpyškinusi, kad bučiavau tą vyrą ir kad apkaltinau Hardiną už praėjusią naktį, nors žinojau norėjusi to taip pat labai, kaip ir jis. Tik iš tikrųjų sunku buvo prisipažinti ir jam, ir sau.

Pagalvojus apie jį su Mole kartu, man pasidarė bloga. Apsivemsiu, jei tuoj pat ko nors nesuvalgysiu. Ne tik dėl pagirių, bet ir dėl Hardino prisipažinimo. Molė... iš visų... nekenčiau jos. Įsivaizdavau kvailą jos šypseną – ji vėl miegojo su Hardinu žinodama, kaip tai mane įskaudins.

Šitokios mintys sukosi galvoje kaip maitvanagiai, bet galiausiai atsipeikėjau. Popierine servetėle nusivaliau akių kampučius ir

pasiėmiau rankinę. Lifte vėl apsvaigau, bet susilaikiau nežnektelėjusi ant grindų.

– Tesa! – pašaukė Trevoras iš kito vestibiulio krašto. – Labas rytas, – pasisveikino ir ištiesė puodelį kavos.

– Ačiū. Trevorai, labai atsiprašau už Hardino elgesį šią naktį... – pradėjau.

– Viskas gerai. Tikrai. Jis truputį... smarkokas?..

Norėjau nusijuokti, bet pagalvojau, kad mane vėl gali supykinti.

– O taip... smarkokas, – sumurmėjau ir siurbtelėjau kavos.

Trevoras žvilgtelėjo į telefoną ir vėl įsikišo jį į kišenę.

– Kimberlė ir Kristianas nusileis po kelių minučių, – pasakė ir šyptelėjęs paklausė: – Tai... ar Hardinas vis dar čia?

– Ne. Ir jis nebegrįš, – atsakiau stengdamasi apsimesti, kad man tai mažiausiai rūpi. – Ar gerai miegojai? – paklausiau keisdama temą.

– Taip, tik nerimavau dėl tavęs, – Trevoro akys nuslydo į mano kaklą, o aš pasitaisiau plaukus, kad paslėpčiau dėmę, kuri vis dėlto galėjo matytis.

– Nerimavai? Kodėl?

– Ar galiu kai ko tavęs paklausti? Tik nenoriu nuliūdinti... – atsargiai pradėjo, ir aš kažkodėl susinervinau.

– Taip... žinoma.

– Ar Hardinas kada nors... tai yra... ar jis kada nors yra tave įskaudinęs? – paklausė Trevoras žiūrėdamas į grindis.

– Ką? Taip, aišku, mes daug pykomės, jis visą laiką mane skaudino, – atsakiau ir nurijau dar vieną gurkšnį gardžios kavos. Trevoras suglumęs žiūrėjo į mane.

– Aš turėjau galvoje – fiziškai, – sumurmėjo jis.

Staiga palenkiau galvą ir pažvelgiau į jį. Jis klausė, ar Hardinas mane mušė? Susigūžiau nuo tos minties.

– Ne! Žinoma, ne. Jis niekada taip nepadarytų.

Iš Trevoro žvilgsnio supratau, kad jis nenorėjo manęs užgauti.

– Atsiprašau... jis buvo toks įsiutęs ir piktas.

– Hardinas yra piktas, kartais įsiunta, bet niekada jokiu būdu nėra manęs mušęs.

Pajutau keistą pyktį Trevorui, kad kaltina Hardiną tokiais dalykais. Jis nepažįsta Hardino... bet akivaizdu, kad aš irgi. Kelias minutes stovėjom ir tylėjom, o aš svarsčiau apie tai, kol pastebėjau prie mūsų artėjančius šviesius Kimberlės plaukus.

– Tikrai labai atsiprašau. Aš tik pamaniau, kad turėtum apie tai pagalvoti, – tyliai ištarė Trevoras, kol jie artinosi.

– Jaučiuosi sušiktai. Visiškai sušiktai, – suburbėjo Kimberlė.

– Aš irgi... galva mane pribaigs, – pritariau jai ir visi kartu nužingsniavom ilgu koridoriumi į konferencijų centrą.

– O vis dėlto atrodai gerai. Užtat aš atrodau kaip ką tik išropojusi iš lovos, – pasiguodė Kimberlė.

– Tikrai neatrodai, – tarė Kristianas ir pabučiavo jai kaktą.

– Ačiū, mielasis, bet tavo nuomonė pernelyg šališka, – nusijuokė ji ir pasitrynė smilkinius.

– Regis, šįvakar jau niekur neisim, – nusijuokė Trevoras ir visi mielai jam pritarėm.

Atėjus į salę, pasukau tiesiai prie pusryčių stalo ir pasiėmiau dubenėlį granolos. Suvalgiau greičiau, nei reikėjo, bet niekaip negalėjau išmesti išgalvos Hardino žodžių. Gailiuosi, kad nepabučiavau jo paskutinį kartą... Ne, nereikia. Tikriausiai aš dar girta.

Seminaras greitai praėjo, ir nors Kimberlė skundėsi, kad pagrindinio pranešėjo balsas aidi per garsiai, iki pietų pertraukos mano galvasopė beveik nuslūgo.

Neee. Hardinas jau bus grįžęs namo, tikriausiai jau su Mole. Ko gero, nuvažiavo tiesiai pas ją, kad tik supykdytų mane. Ar jie jau permiegojo mūsų kambaryje? Mūsų senajame kambaryje? Toje lovoje, kuri buvo mūsų. Prisiminusi, kaip naktį jis mane lietė ir inkštė mano vardą, savo kūną pakeičiau jos kūnu. Mačiau tik Hardiną ir Molę. Molę ir Hardiną.

– Ar girdi mane? – paklausė Trevoras ir prisėdo šalimais.

– Atsiprašau, buvau atsijungus, – apgailestaudama nusišypsojau.

– Sakau, gal norėtum pavakarieniauti, jeigu jau visi liekam čia.

Žiūrėjau į jo švytinčias mėlynas akis ir atsakiau ne iškart, tad Trevoras mikčiodamas pridūrė:

– J-jei nenori.. tai nieko tokio... tikrai.

– Tiesą sakant, tai labai mielai, – atsakiau.

– Tikrai? – atsikvėpė jis. Neabejoju, kad tikėjosi būti atstumtas, ypač po vakarykščio Hardino elgesio.

Per kitas keturias kalbų valandas širdį šildė mintis, kad Trevoras nori mane kur nors nusivesti, nors beprotis buvęs mano draugas jam ir grasino.

– Ačiū Dievui, viskas baigta. Man reikia miego, – sumurmėjo Kimberlė, mums suėjus į liftą.

– Atrodytų, lyg nebūtum jauna, kokia ir esi, – paerzino Kristianas, o ji mirktelėjusi akimis atsirėmė jam į petį.

– Tesa, ryt ryte eisim apsipirkti, kol šiedu dalyvaus susitikimuose, – pasakė Kimberlė ir užsimerkė.

Man tai labai patiko. Kaip ir rami vakarienė Sietle su Trevoru – tiesą sakant, po vakarykštės pašėlusios nakties su Hardinu ji atrodė tikra paguoda. Šiek tiek nerimavau dėl savo elgesio šį savaitgalį – juk bučiavausi su nepažįstamuoju, beveik priverčiau Hardiną pasimylėti su manim, o dabar einu vakarienės su trečiu vaikinu. Bet šis trečias pats mieliausias ir žinau, kad bent šį kartą nebus jokių fizinių nuotykių.

Ne tau, aišku, o Hardinui ir Molei... – įsiterpė mano pasąmonės balselis. Jetau, jis ima mane erzinti.

Prie mano durų Trevoras sustojo ir tarė:

– Užeisiu pas tave pusę septintos, gerai?

Atsakiau jam šypsena ir linktelėjusi įėjau į nusikaltimo vietą. Iki vakarienės su Trevoru norėjau trumpai numigti, bet galiausiai dar kartą palindau po dušu. Jaučiausi nešvari nuo praėjusios nakties įvykių ir turėjau nusiplauti nuo kūno Hardino kvapą. Prieš dvi savaites šiuo metu maniau, kad viskas bus kitaip, mudu su Hardinu rengėmės į Londoną aplankyti jo mamos per Kalėdas. O dabar net

neturiu kur gyventi, ir tai pamėtėjo mintį, kad reikėtų paskambinti mamai. Praėjusią naktį ji man skambino daugybę kartų.

Nusimaudžiusi duše pasitaisiau makiažą ir surinkau jos numerį.

– Labas, Teresa, – trumpai tarė ji.

– Labas. Atsiprašau, kad vakar neatskambinau. Aš Sietle, leidėjų konferencijoje ir vakar iki vėlumos bendravom su klientais.

– Ak taip, tiesa. Ar jis ten? – paklausė, ir aš mažumėlę dėl to apstulbau.

– Ne... Kodėl klausi? – pasidomėjau kuo nerūpestingiau.

– Todėl, kad vakar jis paskambino ieškodamas, kur esi. Man nepatinka, kad davei jam namų numerį, juk žinai, Teresa, ką apie jį manau.

– Aš nedaviau jam numerio...

– Maniau, kad judu jau viską baigėt, – nutraukė mama.

– Baigėm. Tikriausiai jis norėjo ko nors paklausti dėl buto ar ką, – pamelavau. Ko gero, Hardinas tikrai atkakliai manęs ieškojo, jei paskambino mamai į namus. Šį mintis ir skaudino, ir džiugino.

– Jeigu jau apie tai prakalbom, iki Kalėdų atostogų pabaigos negalėsim gauti bendrabučio, bet kai baigsis darbas ir paskaitos, gali grįžti namo.

– Aaa.. gerai, – sutikau. Visai nenorėjau praleisti atostogų pas mamą, bet iš ko rinktis?

– Susitiksim pirmadienį. Ir dar, Teresa, jei paisytum savęs, laikytumeis kuo toliau nuo to jaunuolio, – pasakė ir padėjo ragelį.

Savaitė mamos namuose virs pragaru. Neįsivaizduoju, kaip gyvenau tuos aštuoniolika metų. Jei atvirai, niekad nesuvokiau, kokia ji bloga, kol neparagavau laisvės skonio. Gal iki antradienio, kol Hardinas išvyks iš šalies, porą naktų galėsiu pagyventi motelyje, o paskui persikelti į butą, kol jo nebus. Nors ir labai nenoriu dar kartą ten grįžti, bet sutartyje tebėra mano vardas, o jis, regis, to nesužinos.

Panaršiusi telefone neradau nei Hardino žinučių, nei skambučių, nors ir nemaniau rasianti. Negaliu patikėti, kad jis miegojo

su Mole ir tiesiai šviesiai man tai pasakė. O blogiausia, nebūtų man to pasakęs, jei nebūčiau leptelėjusi, kad bučiavausi su kitu. Kaip ir lažybos, nuo kurių prasidėjo mūsų „santykiai“. Ir tai reiškia, kad negalima juo pasitikėti.

Apsivilkusi juodą suknelę baigiau ruoštis. Vilnonių plisuotų sijonų laikai, regis, jau seniai baigėsi. Ant kaklo užtepiau dar vieną sluoksnį maskuoklio ir laukiau ateinant Trevoro. Žinant jo būdą – lygiai pusę septintos galima tikėtis pasigirstant beldimą.

Dvidešimtas skyrius

HARDINAS

Spoksojau į didelį tėvo namą negalėdamas apsispręsti, eiti vidun ar ne. Karen namą apkabinėjo daugybe lempučių, apstatė mažomis eglutėmis ir dar kai kuo, kas pasirodė esą šokantys elniai. Pripučiamas Senis taip sukiojosi kieme pagal vėją, kad lipdamas iš mašinos pamaniau, jog iš manęs šaiposi. Uždaręs dureles, ant sėdynės palikau suplėšytą lėktuvo bilietą.

Reikės paskambinti ir paklausti, ar atgausiu įmoką už nepanaudotus bilietus, nes prarasiu du tūkstančius. Galėčiau ir vienas trumpam ištrūkti iš šitos šlykščios šalies, bet kažkodėl vienam be Tesos važiuoti namo į Londoną visiškai nesinorėjo. Džiaugiausi, kad mama neprieštaravo atskristi čia. Ji labai apsidžiaugė kelione į Ameriką.

Paspaudęs durų skambutį bandžiau sukurpti pasiaiškinimą, kodėl, po galais, esu čia. Bet nespėjus nieko sumąstyti, pasirodė Lendonas.

– Labas, – pasisveikino ir plačiau pravėręs duris įleido mane vidun.

– Labas? – paklausiau. Susikišau rankas į kišenes svarstydamas, ką dar pasakyt.

– Tesos čia nėra, – pasakė jis ir nekreipdamas į mane dėmesio nuėjo į svetainę.

– Jo... žinau. Ji Sietle, – atsakiau sekdamas iš paskos per kelis žingsnius.

– Na ir...

– Aš... ee... atėjau pasikalbėt su tavim... arba tėčiu, tai yra Kenu. Arba su tavo mama, – sumurmėjau.

– Pasikalbėt? Apie ką?

Lendonas ištraukė žymeklį iš knygos, kurią laikė, ir ėmė skaityti. Norėjau išplėšti knygą jam iš rankų ir sviesti į židinį, bet iš to nieko gero nebūtų buvę.

– Apie Tesą, – ramiai atsakiau. Ranka čiupinėjau lūpos žiedelį laukdamas, kol jis ims kvatoti. Lendonas pažiūrėjo į mane ir užvertė knygą.

– Sakyk tiesiai šviesiai... Tesa nenori turėti su tavim nieko bendra, todėl atėjai su manim pasikalbėt. Arba su savo tėvu ar net su mano mama.

– Taip... ko gero... – Dieve, kaip jis erzina. Labai nejauku.

– Gerai... ir ką, tavo manymu, galiu dėl tavęs padaryt? Aš asmeniškai nemanau, kad Tesa kada nors dar kalbės su tavim. Ir nuoširdžiai siūlau ją pamiršti.

– Nebūk suskis. Žinau, kad viską sumoviau, bet aš ją myliu, Lendonai. Ir žinau, kad ji myli mane. Tik dabar labai įskaudinta.

Lendonas giliai įkvėpė ir pasikasė smakrą.

– Nežinau, Hardinai. Tai, ką padarei, nelabai atleistina. Ji tavim tikėjo, o tu ją pažeminai.

– Žinau... žinau. Velnias, manai, aš to nežinau?

– Gerai, – atsiduso jis. – Kadangi pasirodei čia prašyti pagalbos, sakyčiau, supranti, kokia paini padėtis.

– Tai ką, tavo manymu, turėčiau daryt? Klausiu ne kaip jos draugo, o kaip savo... na, savo tėvo įsūnio.

– Nori pasakyt – įbrolio? Savo įbrolio? – nusišypsojo. Aš užsimerkiau, o jis nusikvatojo. – Gerai, ar ji apskritai kalbėjosi su tavim? – paklausė.

– Taaip... Iš tiesų vakar buvau Sietle ir ji man leido pasilikti su ja, – pasakiau.

– Ką ji leido? – Lendonas aiškiai nustebo.

– Na, ji buvo girta. Tiesą pasakius, visiškai girta. Ir beveik privertė ją išdulkint. – Pastebėjau, kad mano žodžiai jam buvo

nemalonūs. – Atsiprašau... ji privertė permiegot su ja. Na, neprivertė, nes aš to norėjau, tai yra negalėjau atsisakyt... o ji... – *Kodėl aš jam viską pasakoju?*

– Gerai! Gerai! Jėzau, supratau, – mostelėjo ranka.

– Tai va, o rytą ji pasakė tokį šūdą, kurio nenoriu kartot, nes pasakė, kad bučiavosi su kitu.

– Tesa bučiavosi su kitu? – netikėdamas paklausė Lendonas.

– Taip... su kažkokiu vyru sušiktam klube, – suriaumojau. Nenoriu dar kartą nė pagalvoti apie tai.

– Oho. Ji nuoširdžiai siunta ant tavęs, – pasakė.

– Žinau.

– Ką jai pasakei šį rytą?

– Pasakiau, kad vakar išdulkinau Molę, – prisipažinau.

– Tikrai? O tu... mylėjaisi su Mole?

– Ne, aišku, kad ne, – papurčiau galvą.

Kas čia, po perkūnais, vyksta, kad iš visų žmonių savo nuodėmes išpažįstu Lendonui?

– Tai kodėl pasakei, kad tai darei?

– Todėl, kad ji mane supykdė, – susiraukiau. – Ji bučiavosi su kitu.

– Gerai... tu pasakei, kad miegojai su Mole, nors žinai, kad Tesa jos nemėgsta, tik todėl, kad ją įskaudintum?

– Taip...

– Puiki mintis, – užvertė akis Lendonas. Numojau į jo apsimestinį gestą.

– Kaip manai, ar ji mane myli? – paklausiau, nes turiu tai žinoti.

– Nežinau... – staiga surimtėjęs atkirto Lendonas.

Jis baisus melagis.

– Pasakyk. Tu pažįsti ją geriau, negu visi kiti, išskyrus mane.

– Ji myli tave. Bet dėl to, kaip ją išdavei, yra įsitikinusi, kad niekada jos nemylėjai, – paaiškino Lendonas.

Jo žodžiai mane vėl nuliūdino. Negaliu patikėti, kad prašau jo pagalbos, bet man jos reikia.

– Ką man daryt? Ar padėsi man?

– Nežinau... – Lendonas abejodamas pažvelgė į mane, bet turbūt pamatė, kad esu puolęs į neviltį. – Pabandysiu su ja pasikalbėti. Rytoj jos gimtadienis – tikiuosi, prisimeni?

– Taip, žinoma, kad prisimenu. Ar judu ką nors sugalvojot? – paklausiau.

Jau geriau nebūtų.

– Ne, ji minėjo, kad važiuos pabūti pas mamą.

– Pas mamą? Kodėl? Kada su ja kalbėjaisi?

– Ji parašė man žinutę gal prieš dvi valandas. O ką daugiau ji galėtų daryt? Per savo gimtadienį sėdėti motelyje?

Apsimečiau, kad neišgirdau paskutinio klausimo. Jei šįryt būčiau susitvardęs, galbūt ji būtų leidusi man pabūt kartu dar vieną naktį. O dabar ji tebėra Sietle su tuo suskiu Trevoru.

Išgirdau žingsnius laiptais žemyn ir po akimirkos tarpduryje išdygo tėvas.

– Pasirodė, kad girdžiu tavo balsą...

– Taip... atėjau pasikalbėt su Lendonu, – pamelavau.

Nors... tai buvo beveik pusė tiesos. Buvau pasirengęs kalbėtis su tuo, ką pamatysiu pirmą. Aš apgalėtinas.

– Tikrai? – nustebo tėvas.

– Aha. Eee, be to, antradienio rytą atvyksta mama, – pasakiau jam. – Kalėdų.

– Džiaugiuosi dėl jos. Žinau, kad ji tavęs pasiilgo, – pridūrė.

Pirmiausia man šovė mintis, kad reikia pasvarstyti, gal verta grįžti namo, paskui švystelėjo kita – koks sumautas mano tėvas. Bet iš esmės jaučiausi ne taip.

– Gerai, berniukai, palieku judu pasikalbėt, – tarė tėvas ir nuėjo prie laiptų. – Ei, Hardinai? – pašaukė nuo pusiaukelės.

– Ką?

– Džiaugiuosi, kad esi čia.

– Gerai, – pritariau, nežinodamas, ką dar pasakyt. Tėtis santūriai šyptelėjo ir užlipo aukštyn.

Šita diena – grynas sumautas balaganas.

– Gerai... gal jau aš eisiu... – pasakiau Lendonui ir šis linktelėjo.

– Padarysiu, ką galėsiu, – pažadėjo jis, lydėdamas mane iki durų.

– Ačiū. – Kai abu nejaukiai stabtelėjom tarpduryje, sumurmėjau: – Žinai ką, aš visai nesiruošiu tavęs apkabint ar dar kokios nesąmonės padaryt, aišku?

Išėjęs išgirdau, kad jis nusikvatojo ir užtrenkė duris.

Dvidešimt pirmas skyrius

TESA

– Ar daug prisiplanavai Kalėdoms? – paklausė Trevoras.

Iškėliau pirštą prašydama jo akimirką luktelėti, kol su malonumu sukramtysiu raviolį. Maistas čia puikus ir nors nesu smagurė, bet įsivaizduoju, kad tai verta penkių žvaigždučių restorano.

– Ne, nelabai. Važiuosiu savaitei pas mamą. O tu?

– Aš savanoriausiu prieglaudoje. Nenoriu grįžti į Ohają. Nors turiu kelis pusbrolius ir tetas, bet kai mama mirė, manęs niekas ten nelaukia, – paaiškino.

– Trevorai, užjaučiu dėl mamos. Bet labai gražu, kad esi savanoris, – draugiškai nusišypsojau ir įsidėjau į burną paskutinį raviolio kąsnelį. Jis buvo toks pat gardus kaip ir pirmasis, tačiau netikėtas atradimas apie Trevorą šiek tiek apslopino mėgavimąsi maistu, užtat ėmiau dar labiau branginti pietus. Argi nekeista?

Kalbėjomės ilgokai, paskui desertui skanavom nuostabaus šokoladinio pyrago be miltų, bet su karameliniu padažu. Kai galiausiai padavėja atnešė sąskaitą, Trevoras išsitraukė piniginę.

– Tikiuosi, tu nesi iš tų moterų, kurios pageidauja susimokėti pačios? – paerzino.

– Cha cha, – nusijuokiau. – Gal ir pageidaučiau, jei būtume makdonalde.

Trevoras susijuokė, bet nieko nepasakė. Hardinas būtų mestelėjęs kokią nors kvailą ironišką pastabą, kad mano atsakymas feminizmą nubloškė penkiasdešimčia metų atgal.

Pamatęs, kad prasideda šlapdriba, Trevoras liepė man laukti viduje, kol pakvies taksi. Tai buvo labai dėmesingas jo poelgis. Po kelių akimirkų jis pamojavo per langą, tad išbėgusi greitai įlipau į šiltą automobilį.

– Tai kas gi pastūmėjo tave į leidybą? – paklausė, kai pasukom į viešbutį.

– Na... man labai patinka skaityti. Tik tai ir darau. Tik tai man įdomu, todėl savaime ir pasirinkau tokią specialybę. Ateityje norėčiau tapti rašytoja, bet dabar man patinka tai, ką darau pas Vensą, – papasakojau.

– Man tas pat, tik aš skaičiuoju, – nusišypsojo Trevoras. – Daugiau niekas manęs nedomina. Nuo vaikystės žinojau, kad mano darbas bus susijęs su skaičiais.

Aš nemėgau matematikos, bet šypsojausi, kol jis kalbėjo.

– Ar tau patinka skaityti? – paklausiau, kai jis nutilo, ir privažiavom prie viešbučio.

– Taip, truputį. Daugiausia mokslinę literatūrą.

– Ooo... kodėl? – nesusilaikiau nepaklaususi.

– Tiesiog grožinė man neįdomu, – gūžtelėjo Trevoras, iššoko iš taksi ir ištiesė man ranką.

– Kaip gali būti neįdomu? – paklausiau ir išlipdama paėmiau jo ranką. – Didžiausias skaitymo malonumas kaip tik ir yra ištrūkti iš tikrovės ir gyventi šimtus ar net tūkstančius kitų gyvenimų. Dokumentika neturi tokios galios, ji nekeičia tavęs, kaip tai daro grožinė kūryba.

– Keičia tave? – kilstelėjo antakį Trevoras.

– Taip, keičia tave. Jeigu tu visai nesidomi literatūra, nė trupučio, vadinasi, neskaitei tinkamos knygos. – Pažvelgiau į puikiuosius paveikslus vestibiulyje. – Norėčiau manyti, kad kiekvienas romanas, kurį perskaičiau, tapo mano dalimi, tam tikra prasme, sukūrė mane tokią, kokia esu.

– Tu labai aistringa! – nusijuokė Trevoras.

– Taip... ko gero, esu tokia, – atsakiau.

Hardinas būtų sutikęs su manimi, mudu galėtume kalbėti apie tai valandų valandas, gal net dienų dienas.

Tylėdami pakilome liftu, paskui atsilikęs per pusę žingsnio Trevoras nulydėjo mane koridoriumi. Buvau išvargusi ir nusiteikusi eiti miegoti, net jeigu dabar tik devynios. Kai priėjom mano kambarį, Trevoras nusišypsojo.

– Šį vakarą man buvo nepaprastai gera. Ačiū, kad pavakarieniavai su manim.

– Tau ačiū už kvietimą, – nusišypsojau jam.

– Man tikrai patinka būti su tavim, mudu turim daug bendra. Norėčiau dar kartą su tavim susitikti. Po darbo, – paaiškino, luktelėjęs mano atsakymo.

– Taip, mielai sutinku, – atsakiau.

Trevoras žengtelėjo artyn, o aš sustingau. Jis ištiesė ranką, apkabino mane ir linktelėjo artyn.

– Eee... manau, kad dabar nelabai tinkamas laikas, – cyptelėjau.

Trevoras sutriko, jo skruostai tamsiai išraudo, o aš pasijutau siaubingai kalta, kad jį atstūmiau.

– Suprantu. Atsiprašau. Man nereikėjo... – sušnibždėjo jis.

– Ne ne, viskas gerai. Tik aš dar nesu tam pasirengusi, – paaiškinau ir nusišypsojau.

– Suprantu. Leidžiu tau eiti. Labanakt, Tesa, – atsisveikino Trevoras ir nuėjo.

Įėjusi į savo kambarį giliai atsidusau. Net nejutau, kad buvau užgniaužusi kvapą. Nusiaviau batelius svarstydama, ar pirma nusirengti, ar iškart gultis. Aš tokia pavargusi, labai pavargusi. Galiausiai nutariau atsigulti ir po minutės atsijungiau.

Visa kita diena pralėkė su Kimberle, nors mudvi daugiau liežuvavom nei pirkom.

– Kaip praleidai vakar vakarą? – paklausė ji.

Manikiūrininkė smalsiai kilstelėjo galvą, o aš jai nusišypsojau.

– Šauniai. Su Hardinu ėjom vakarieniauti, – atsakiau, o Kimberlė aiktelėjo.

– Su Hardinu?

– Su Trevoru. Norėjau pasakyt, su Trevoru, – jeigu man nebūtų darę manikiūro, būčiau pliaukštelėjus sau per kaktą.

– Vai vai vai... – paerzino mane Kimberlė, o aš tik užsimerkiau.

Pasidariusios manikiūrą, užtikom viešbučio parduotuvę. Apžiūrėjom galybę visokių batų, kai kas man visai patiko, bet nebuvo to, ką būčiau norėjusi nusipirkti. Kimberlė su malonumu nusipirko keletą topinių, taigi supratau, kad jai labai patinka pirkti.

Vyrų skyriuje iš lentynos ji išėmė tamsiai mėlynus marškinius ir tarė:

– Manau, paimsiu šiuos marškinius Kristianui. Kaip smagu – jis nemėgsta, kai leidžiu pinigus dėl jo.

– Ar jis... na... turi jų daug? – paklausiau tikėdamasi, kad neatrodysiu per smalsi.

– O taip. Be proto. Bet man patinka susimokėti už save, kai kur nors einam. Aš su juo ne dėl pinigų, – išdidžiai pareiškė.

Džiaugiuosi, kad sutikau Kimberlę. Be Lendono, dabar ji yra vienintelė mano draugė. Niekada neturėjau daug draugių, tad man tai truputį nauja.

Vis dėlto apsidžiaugiau, kai Kristianas paskambino ir suorganizavo mašiną, kad mus paimtų. Tos kelios dienos Sietle buvo nepakartojamos, bet kartu ir siaubingos. Pramiegojau visą kelią namo, kol mane išlaipino prie motelio. Nustebau – mano mašinytė stovėjo savo vietoje, kaip visada.

Susimokėjau už dar dvi naktis ir parašiau mamai, kad blogai jaučiuosi: veikiausiai apsinuodijau maistu. Ji neatsakė, todėl įlindau į pižamą ir įsijungiau televizorių. Nerodė nieko gero, visiškai nieko, tad geriau jau paskaitysiu. Susiradau mašinos raktelius ir nuėjau pasiimti krepšio.

Atidariusi dureles pastebėjau kažką juoduojant. Skaityklė? Paėmiau ją ir nuplėšiau lipduką. „Smagaus gimtadienio – Hardinas“, – perskaičiau. Širdis pašoko ir sustingo. Man niekada nepatiko naujosios skaitymo technologijos. Daug maloniau rankose laikyti knygą. Bet po šio savaitgalio konferencijos mano nuomonė

truputį pasikeitė. Be to, taip daug lengviau nešiotis tekstus ir nereikia gadinti popieriaus jiems išspausdinti.

Vis tiek nuo grindų dar pasiėmiau ir Hardino *Vėtrų kalną*. Grįžusi į kambarį įjungiau skaityklę ir tuoj pat nusišypsojau, o paskui apsiverkiau. Darbalaukyje buvo talpykla, pavadinta „Tesa“. Bakstelėjus pirštu išlindo ilgiausias sąrašas knygų, kurias su Hardinu buvom aptarę, dėl kurių buvom susipykę ar kurias net buvom išjuokę.

Dvidešimt antras skyrius

TESA

Kai pagaliau pabudau, jau buvo antra popiet. Neprisimenu, kada paskutinį kartą miegojau ilgiau nei iki pusės vienuoliktos, kiek vėliau nei iki priešpiečių. Bet atleidau sau – juk iki ketvirtos skaičiau ir naršiau puikiąją Hardino dovaną. Tai taip dėmesinga, pernelyg dėmesinga, tai geriausia dovana, kokią esu gavusi.

Nuo naktinio stalelio paėmusi telefoną patikrinau praleistus skambučius. Du – mamos, vienas – Lendono. Kelios „Smagaus gimtadienio!" žinutės, įskaitant vieną nuo Nojaus. Dar niekada taip nešvenčiau gimtadienio, bet tikrai nelabai žavėjausi mintimi šią dieną praleisti viena.

Na gerai, nebūsiu viena. Ketrina Ernšo ir Elizabet Benet daug geresnė draugija negu mano mama.

Užsisakiau krūvą kiniško maisto nesąmonių ir visą dieną nenusivilkau pižamos. Mama susierzino, kai paskambinau ir pasakiau, kad „sergu". Neabejoju, kad ji manim nepatikėjo, bet jei atvirai – man buvo nesvarbu. Tai mano gimtadienis ir galiu daryti, ką panorėjusi. Ir jei norėsiu vartytis lovoje užsisakiusi maisto ir su nauju žaisliuku, tai taip ir darysiu.

Pirštai kelis kartus bandė surinkti Hardino numerį, bet aš juos sutramdžiau. Nesvarbu, kokią nuostabią dovaną jis padovanojo, bet vis tiek miegojo su Mole. Kai tik pagalvoju, kad jis jau negali labiau manęs įskaudinti, jis pasielgia dar blogiau. Ėmiau galvoti apie šeštadienio vakarienę su Trevoru. Su mielu ir žavingu Trevoru. Jis pasakė, ką galvoja, ir prikalbėjo man komplimentų. Nerėkė ant

manęs, nepriekabiavo. Niekada man nemelavo. Man niekada nereikėjo spėlioti, ką jis galvoja ar ką jaučia. Jis protingas, išsilavinęs, jam sekasi, per atostogas savanoriauja prieglaudoje. Palyginti su Hardinu – jis tobulas.

Vis dėlto man nereikėtų jo lyginti su Hardinu. Taip, Trevoras truputį nuobodesnis, mes negalim nesustodami kalbėtis apie knygas, kaip su Hardinu, bet mudu neturim ir netikusios praeities.

Labiausiai mane siutina, kad aš iš tiesų myliu jo asmenybę, jo šiurkštumą ir viską. Jis linksmas, sąmojingas ir gali būti labai mielas, kai to nori. Ši dovana siuntė žinutę – nepamiršk, ką jis tau padarė. Jo melą, paslaptis, o labiausiai – kad jis dulkino Molę.

Parašiau Lendonui ir padėkojau už sveikinimą. Po sekundės jis paklausė mano motelio adreso. Norėjau pasakyt jam, kad nevažiuotų tokį kelią, bet kartu nenorėjau likusios dienos dalies praleisti visiškai viena. Nepersirengiau, bet po marškinėliais užsisegiau liemenėlę ir laukdama Lendono skaičiau toliau.

Po valandos jis pasibeldė į duris. Atidariusi pamačiau pažįstamą šiltą šypseną, kuri ir mane privertė nusišypsoti. Lendonas apkabino mane.

– Laimingo gimtadienio, Tesa, – palinkėjo man į plaukus.

– Ačiū, – atsakiau ir stipriau jį spustelėjau.

– Ar jautiesi vyresnė? – paklausė paleidęs mane ir atsisėdęs ant kėdės.

– Ne... gal taip. Jaučiuos, lyg per praėjusią savaitę būčiau nugyvenus dešimt metų.

Jis šyptelėjo, bet nieko neatsakė.

– Užsisakiau maisto, dar liko galybė, jei norėtum, – pasiūliau.

Pasisukęs jis paėmė nuo stalo baltą polistireno indelį ir plastikinę šakutę.

– Ačiū. Tai štai ką tu veiki visą dieną? – paerzino.

– Tikrai taip, – nusijuokiau ir sukryžiavusi kojas atsisėdau ant lovos.

Kramtydamas Lendonas žiūrėjo pro šalį, o tada kilstelėjo antakį.

– Turi elektroninę skaityklę? Maniau, nekenti jų.

– Taip... nekenčiau, bet dabar jas beveik įsimylėjau, – pakėliau daiktą ir prispaudžiau prie širdies. – Tūkstančiai knygų tiesiog mano rankose! Kas gali būti geriau? – nusišypsojau pakreipusi galvą į šoną.

– Na, kai dovanoji sau dovaną, niekas nepalinki gero gimtadienio, – pasakė Lendonas pilna burna ryžių.

– Tiesą sakant, tai Hardinas pasirūpino. Paliko mano mašinoje.

– Oi, koks jis mielas, – keistai numykė Lendonas.

– Taip, labai. Netgi sukėlė visus geriausius romanus ir... – nutildžiau save.

– Ir ką apie tai manai? – paklausė jis.

– Tai mane labai sutrikdė. Kartais jis elgiasi neapsakomai maloniai, bet tuo pat metu daro nesąmones.

Lendonas nusišypsojo ir kalbėdamas pamojavo šakute:

– Jis myli tave. Deja, meilė ne visada vaikšto kartu su blaiviu protu.

– Jis nežino, kas yra meilė, – atsidusau. Panaršiusi romantinių istorijų aplanką prisiminiau, kad blaivus protas nelabai dažnas jų veikėjas.

– Vakar jis buvo atėjęs pas mane pasikalbėti, – pasakė Lendonas.

Jo žodžiai nusviedė mano dovaną ant čiužinio.

– Ką?

– Taip, žinau. Mane tai irgi nustebino. Jis atėjo ieškodamas manęs, savo tėvo ar net mano mamos, – patikslino Lendonas, ir aš papurčiau galvą.

– Kodėl?

– Prašyti pagalbos.

– Pagalbos? Dėl ko? Ar jis gerai jaučiasi? – sunerimau.

– Taip... ne. Jis prašė pagalbos dėl tavęs. Tesa, jam visai susisuko protas. Supranti, jis atėjo į savo tėvo namus. Ne kur kitur.

– Ką jis sakė? – niekaip negaliu įsivaizduoti, kad Hardinas beldžiasi į Keno namų duris ir prašo patarimo, ką daryti.

– Kad myli tave. Kad nori, jog padėčiau įtikinti tave suteikti jam dar vieną galimybę. Norėjau, kad žinotum. Nenoriu slėpti nuo tavęs.

– Aš... na... nežinau, ką pasakyt. Negaliu patikėti, kad jis atėjo pas tave. Kad apskritai eitų pas bet ką.

– Kad ir kaip nenorėčiau pripažinti, bet jis jau nebėra tas pats Hardinas Skotas, su kuriuo susipažinau. Jis netgi pajuokavo, kad galėtų mane apkabinti, – nusijuokė Lendonas.

– Negali būti! – nesusilaikiau ir aš. Nežinau, ką apie visa tai manau, bet ši mintis tikrai juokinga. Nustojusi juoktis pažvelgiau į Lendoną ir išdrįsau paklausti: – Ar tikrai tiki, kad jis mane myli?

– Taip, tikiu. Nežinau, ar manau, kad turėtum jam atleisti, bet dėl vieno dalyko esu visiškai užtikrintas – jis tikrai tave myli.

– Bet jis man melavo, pasityčiojo iš manęs – net prisipažinęs, kad mane myli, vis tiek nuėjo pas juos ir papasakojo, kas buvo tarp mūsų. O tada, kai jau ėmiau galvoti, kad jis galbūt nusprendė pasikeisti, jis permiegojo su Mole.

Ašaros užgraužė akis, tad nuo naktinio stalelio pasiėmiau butelį vandens ir gurkštelėjau, kad nusiraminčiau.

– Jis nemiegojo su ja.

– Ne, miegojo. Jis pats man taip sakė, – atsisukau į Lendoną. Jis nuleido maisto indelį ir papurtė galvą.

– Jis tik taip pasakė, kad tave įskaudintų. Suprantu, tai ne ką geriau, bet visi žino, kad judu mėgstat vieną gaisrą gesinti kitu gaisru.

Žiūrėjau į Lendoną ir pirmiausia atėjo mintis, kad Hardinas yra geras. Netgi jo įbrolis patikėjo jo melu. Antra mintis: *O kas, jei Hardinas tikrai nemiegojo su Mole? Jeigu to nebūtų buvę, ar pajėgčiau jam atleisti?* Buvau nusiteikusi, kad to niekada nebus, bet, atrodo, ne taip lengva atsikratyti to vaikino.

Ir lyg visa visata šaipytųsi iš manęs, mano telefone nušvito Trevoro žinutė: „Smagaus gimtadienio, gražuole!“ Nusiunčiau jam trumpą ačiū, o Lendonui pasakiau:

– Man reikia daugiau laiko. Aš tikrai nežinau, ką galvot.

– Teisingai, – linktelėjo jis. – Ką ketini veikti per Kalėdas?

– Štai ką, – mostelėjau į tuščią misto indelį ir skaityklę.

– Nevažiuosi namo? – Lendonas paėmė nuotolinio valdymo pultelį.

– Čia man labiau namai negu mamos namas, – pasakiau stengdamasi negalvoti, kaip apgailėtinai atrodau.

– Tesa, negi liksi viena viešbutyje per Kalėdas? Turi persikelti į kitą vietą. Man atrodo, kad mama kai ką tau laikė jau prieš... supranti apie ką aš.

– Kol mano gyvenimas nuplaukė kanalizacija? – susijuokiau, o jis žaismingai linktelėjo. – Jeigu atvirai, pagalvojau... jei Hardinas ryt išvažiuoja, galėčiau pagyvent bute... tik kol gausiu bendrabutį. Labai tikiuosi, kad tai nutiks, kol jis sugrįš. O jeigu ne, manęs visada lauks šis mielas būstas, – negalėjau susilaikyti nepasišaipiusi iš kvailos savo padėties.

– Tikrai... taip ir padaryk, – pritarė Lendonas žiūrėdamas televizorių.

– Taip manai? O jeigu jis pasirodys ar šiaip kas nutiks?

– Juk jis bus Londone, ar ne? – neatitraukdamas akių nuo ekrano pasitikslino Lendonas.

– Taip. Tu teisus. Galų gale sutartyje yra ir mano vardas.

Mudu su Lendonu žiūrėjom televizorių ir kalbėjomės apie tai, kad Dakota išvažiuoja į Niujorką. Lendonas nusprendė pereiti į Niujorko universitetą, jeigu ji sugalvotų ten likti. Džiaugiuosi dėl jo, bet nenoriu, kad jis išvažiuotų iš Vašingtono. Žinoma, šito jam nesakiau. Lendonas pabuvo iki devintos, o jam išėjus susiraičiau lovoje ir skaičiau, kol užmigau.

Kitą rytą atsikėliau pasirengusi grįžti į butą. Negalėjau patikėti, kad tikrai ten grįžtu, bet neturėjau didelio pasirinkimo. Nenorėjau išnaudoti Lendono, bet jokiu būdu nenorėjau važiuoti pas mamą, o likusi čia išleisčiau visus pinigus. Jaučiausi kalta, kad nevažiuoju namo, bet nenorėjau visą savaitę klausytis kandžių mamos komentarų. Vis tiek galiu parvažiuoti per Kalėdas, tik ne šiandien. Turiu laiko galvoti dar penkias dienas.

Jau buvau susitvarkiusi plaukus, pasidažiusi, tad apsivilkau baltus marškinius ilgomis rankovėmis ir apsiaviau tamsius džinsus. Nenorėjau nusirengti pižamos, bet turėjau nueiti į parduotuvę kelioms kitoms dienoms nusipirkti maisto. Jei valgysiu tai, kas yra Hardino bute, jis supras, kad buvau. Susikroviau savo kuklią mantą į krepšius ir nuskubėjau prie mašinos, kuri, mano nuostabai, buvo išsiurbta ir švelniai kvepėjo mėtomis. Hardinas.

Pakeliui į parduotuvę ėmė snigti. Prisipirkau maisto, kad pakaktų, kol sugalvosiu, ką veikti per šventes. Laukdama eilėje prie kasos svarsčiau, ką Hardinas būtų man padovanojęs Kalėdų proga. Gimtadienio dovana buvo tokia apgalvota, kad nežinia, ką jis dar buvo sumanęs. Tikiuosi, tai būtų buvę kas nors paprasta ir nebrangu.

– Gal pasijudinsit? – už manęs amtelėjo moteriškas balsas.

Apsidairiusi pamačiau nekantriai laukiančią susiraukusią kasininkę. Nepastebėjau, kad priešais mane eilė juda ir mažėja.

– Atsiprašau, – sumurmėjau ir sudėjau savo prekes ant prekystalio.

Įsukusi į stovėjimo aikštelę prie buto pajutau, kad širdis ima daužytis. O jeigu jis dar neišvyko? Dar tik pusiaudienis. It paklaikusi apžiūrėjau aikštelę – jo automobilio nėra. Tikriausiai pats nuvažiavo į oro uostą ir ten paliko mašiną.

Arba jį nuvežė Molė.

Mano vidinis balselis nejaučia, kada nutilti. Įsitikinusi, kad Hardino čia nėra, pastačiau mašiną ir pasiėmiau pirkinius. Snigo vis stipriau ir mašinos aplinkui jau buvo apklotos plonu sluoksniu. Laimė, netrukus būsiu šiltame bute. Prie durų paskutinį kartą įkvėpiau, atsirakinau ir įžengiau vidun. Ši vieta man labai patinka – mums ji buvo tobula... jam... arba man. Atskirai.

Patikrinusi spinteles ir šaldytuvą nustebau radusi pilna maisto. Regis, Hardinas prieš kelias dienas buvo apsipirkti. Sukaišiojau savo pirkinius, kur radau vietos, ir nulipau žemyn pasiimti kitų daiktų.

Nesilioviau galvojusi apie tai, ką sakė Lendonas. Buvau pritrenkta žinios, kad Hardinas galėjo kieno nors klausti patarimo, ir Lendono tvirtinimo, kad Hardinas mane myli, – aš tai žinojau, bet užrakinau ir išmečiau raktą iš baimės, kad nieks neteiktų vilties. Jei leisiu sau patikėti, kad Hardinas mane myli, viskas bus dar blogiau.

Grįžusi į butą užsirakinau ir pasidėjau krepšius kambaryje. Išsitraukiau daugumą rūbų ir sukabinau, kad nesusiglamžytų. Tačiau kabindama juos į spintą, kuri turėjo būti Hardino ir mano, paširdžiuose vėl pajutau smingantį peilį. Kairėje pusėje kabėjo vos keleri juodi džinsai. Prisiverčiau nepakabinti jo marškinėlių, kurie visada būna truputį suglamžyti, bet vis tiek atrodo tobulai. Akys užkliuvo už juodo kostiumo, nerūpestingai kabančio kampe. Juo vilkėjo per vestuves. Skubiai baigiau apžiūrinėti ir nuėjau nuo spintos.

Išsiviriau makaronų ir įsijungiau televizorių. Pagarsinau tiek, kad girdėčiau seną „Draugų" seriją, kurią mačiau gal dvidešimt kartų, ir nuėjau į virtuvę. Kalbėjau kartu su veikėjais, kad perrėkčiau vandens šniokštimą. Žinau, Hardinui vienodai, bet aš nepakenčiu, kai kriauklė pilna nešvarių indų. Užsidegiau žvakę ir išvaliau spinteles. Dar iššlaviau grindis, išsiurbiau sofą ir paklojau lovą. Kai visas butas tapo švarus, sudėjau į skalbyklę savo drabužius ir sulanksčiau Hardino rūbus, kuriuos jis buvo palikęs džiovyklėje. Šiandien, ko gero, ramiausia ir tyliausia diena per visą praėjusią savaitę. Tiksliau, buvo, kol išgirdau balsus ir sustingusi pamačiau besisukančią spyną.

Šūdas. Jis ir vėl čia. Kodėl jis visada ateina į butą, kai esu aš? Vyliausi, jis paliko atsarginį raktą kokiam nors draugui, kad prižiūrėtų namus... Gal čia Zedas su mergina? Bet kas, tik ne Hardinas... prašau prašau, kad tik būtų bet kas, tik ne Hardinas.

Tarpduryje pasirodė nepažįstama moteris, bet kažkaip akimirksniu supratau, kas ji. Kaip du vandens lašai. Ji labai graži.

– Ooo, Hardinai, butas nuostabus, – pasakė su ryškiu akcentu, kaip ir sūnaus.

Tai. Ne. Vyksta. Hardino mamai pasirodysiu kaip visiška psichopatė – spintelėse mano maistas, mano rūbai skalbyklėje, butas išblizgintas nuo lubų iki grindų. Stovėjau visa apšalusi ir supanikavusi, o ji žiūrėjo į mane.

– Dievulėli! Tu tikriausiai Tesa? – nusišypsojo moteris ir puolė prie manęs.

Tarpduryje pasirodęs Hardinas pakreipė galvą ir paleido iš rankų gėlėtą lagaminą. Nuostaba jo veide buvo daugiau nei įrodymas. Nusukau nuo jo akis ir žiūrėjau į moterį, kuri artėjo prie manęs išskėstomis rankomis.

– Labai nusivyliau, kai Hardinas pasakė, kad šią savaitę būsi išvykusi! – prapliupo ji ir apkabino mane. – Šelmis, prasimano visko, kad tik paerzintų ir nustebintų mane!

Ką?

Moteris apkabino mane per pečius ir atsuko į save pažiūrėti.

– Tik pažvelkit, kokia tu miela! – spygtelėjo ji ir vėl mane apkabino.

Stovėjau, tylėjau ir dar kartą ją apkabinau. Hardinas rymojo apimtas siaubo ir suakmenėjęs iš nuostabos.

Sveiki atvykę.

Dvidešimt trečias skyrius

TESA

Kai jo mama apkabino mane ketvirtą kartą, Hardinas galiausiai sumurmėjo:

– Mama, duok jai atsikvėpti. Ji drovoka.

– Tu teisus, atsiprašau, Tesa. Tik aš labai laiminga, kad pagaliau susitikom. Hardinas tiek daug apie tave pasakojo, – šiltai išbėrė ji.

Jai atsitraukus ir maloniai linktelėjus, pajutau degant skruostus. Nustebau, kad ji žino, jog aš apskritai egzistuoju, – maniau, jis, kaip įprasta, laiko mane paslaptyje.

– Viskas gerai, – išlemenau numaldžiusi siaubą.

Ponia Daniels plačiai šypsodamasi pažvelgė į sūnų, ir šis ištarė:

– Mama, gal norėtum atsigerti vandens virtuvėje? – O kai ji išėjo, ramiai prisiartino prie manęs. – Ar galėčiau... aš... pasikalbėti su tavim miegamajame trum-pai? – sumikčiojo.

Linktelėjau ir eidama į miegamąjį, kuriame kažkada kartu miegojom, dirstelėjau į virtuvę.

– Kas per velnias? – ramiai paklausiau uždariusi duris. Hardinas susiraukė ir atsisėdo ant lovos.

– Žinau... atsiprašau. Negalėjau jai papasakoti, kas nutiko. Negalėjau jai pasakyt, ką padariau. Ar tu... na žinai... pasiliksi? – jo balse girdėjosi tiek vilties, kad negalėjau atlaikyt.

– Ne...

– Ech.

Atsidusau ir persibraukiau plaukus – įtariu, nusižiūrėjau iš Hardino.

– Tai ką, tavo manymu, turėčiau daryt? – paklausiau.

– Nežinau, – atsakė Hardinas po ilgo atodūsio. – Nesitikiu, kad prisidėsi prie šio žaidimo ir šiaip... man tik reikia daugiau laiko, kad susikaupčiau jai pasakyt.

– Aš irgi nežinojau, kad būsi čia, maniau, važiuosi į Londoną.

– Apsigalvojau. Nenorėjau važiuot be... – nutilo Hardinas. Jo akyse atsispindėjo skausmas.

– Ar dėl to jai nepasakei, kad nebesam kartu? – nežinau, ar norėjau išgirsti jo atsakymą.

– Ji labai laiminga, kad kažką sutikau... Nenoriu jos liūdinti.

Prisiminiau, kad Kenas man sakė niekada nemanęs, jog Hardinas pajėgs su kuo nors būti. Ir jis buvo teisus. Šiaip ar taip, aš irgi nenoriu gadinti Hardino mamos viešnagės. Žinoma, to nepasakiau, bet dėl šventos ramybės tariau:

– Gerai. Gali sakyti jai, ką tik nori, tik nepasakok apie lažybas.

Žiūrėjau žemyn galvodama, kad jo mamą tikrai įskaudintų žinia, kaip jos sūnus sudaužė pirmąją ir vienintelę meilę.

– Tikrai? Tu ne prieš, jeigu ji manys, kad mes kartu? – Hardinas buvo labiau nustebęs, nei tikėjausi, ir giliai atsikvėpė, kai linktelėjau. – Ačiū. Jau maniau, kad apšauksi mane jos akivaizdoje.

– Negalėčiau taip pasielgti, – atsakiau. Taip ir yra. Nesvarbu, kaip labai pykčiau ant Hardino, bet negalėčiau supykdyti jo su mama. – Aš tik baigsiu skalbtis ir eisiu. Maniau, tavęs čia vis tiek nebus, todėl nutariau pabėgti iš to motelio. – Nejaukiai susigūžiau. Šiek tiek per ilgai užtrukom miegamajame.

– Daugiau neturi kur eiti?

– Galiu važiuoti pas mamą. Tik visai nenoriu, – prisipažinau. – Motelis neblogas, bet truputį per brangus. – Šis pokalbis su Hardinu pats civilizuočiausias per pastarąją savaitę.

– Žinau, kad nesutiksi čia likti, bet ar galiu duoti tau pinigų? – Hardinas akivaizdžiai baiminosi mano reakcijos į savo siūlymą.

– Man nereikia tavo pinigų.

– Žinau, tik nutariau pasiūlyti, – atsakė žiūrėdamas į grindis.

– Geriau eikim iš čia, – atsidusau ir atidariau duris.

– Ateisiu po sekundės, – švelniai atsiliepė Hardinas.

Visai nenorėjau būti akis į akį su jo mama, bet nebegalėjau ilgiau likti su Hardinu mažame miegamajame. Giliai įkvėpiau ir išėjau. Virtuvėje radau Trišą, stovinčią prie kriauklės. Ji pažvelgė į mane ir paklausė:

– Juk jis džiaugiasi, kad atvažiavau, ką? Nenoriu jums įkyrėti. – Jos balsas labai malonus. Visiškai kitoks nei sūnaus.

– Oi ne, visai ne. Jis tik... aptarėm kelis šios savaitės reikalus, – pamelavau. Visada buvau netikusi melagė, todėl iš visų jėgų stengdavausi to išvengti.

– Tai gerai. Žinau, kokios nepastovios jo nuotaikos.

Hardino mama taip švelniai nusišypsojo, kad nesusilaikiau neatsakiusi jai tuo pačiu. Įsipyliau stiklinę vandens nervams nuraminti, ir kol gurkšnojau, ji ėmė kalbėti.

– Aš vis dar negaliu atsigėrėti, kokia tu daili. Jis man sakė, kad esi gražiausia mergina, kokią yra matęs, bet tikrai maniau, kad perdeda.

Mažiausia, ką galėjo padaryti gražiausia mergina, kokią vaikinas yra sutikęs, – išspjauti vandenį atgal į stilinę. Ką pasakė Hardinas? Norėjau paklausti jos ir įsitikinti, kad gerai išgirdau, bet tik siurbtelėjau kitą gurkšnį, kad paslėpčiau savo sutrikimą. Triša nusijuokė.

– Jeigu atvirai, maniau, kad būsi visa tatuiruota, žaliais plaukais ir taip toliau.

– Ne, neturiu nė vienos tatuiruotės. Nei žalių plaukų, – nusijuokiau ir pajutau, kad pamažu atsipalaiduoju.

– Studijuoji anglų kalbą, kaip ir Hardinas, tiesa?

– Taip, ponia.

– Ponia? Vadink mane Triša.

– Iš tiesų dabar atlieku praktiką „Vance“ leidykloje, todėl mano paskaitų tvarkaraštis truputį kitoks. Be to, dabar kaip tik atostogos.

– „Vance“? To paties Kristiano Venso? – paklausė Triša. Linktelėjau. – Ooo, nemačiau Kristiano mažiausiai... dešimt metų. – Ir pažvelgė į vandens stiklinę mano rankoje. – Tiesą sakant, mudu su

Hardinu maždaug metus gyvenom pas jį, kai Kenas... Na, nesvarbu, Hardinui nepatinka, kai paleidžiu liežuvį, – nervingai prunkštelėjo.

Nežinojau, kad Hardinas su mama buvo prisiglaudę pas poną Vensą, bet žinojau, kad jiedu labai artimi, daug artimesni, lyg Kristianas būtų ne tik jo tėvo draugas.

– Žinau apie Keną, – pasakiau Trišai norėdama išvaikyti nesmagumą

Tai pasakiusi sutrikau, nes išsidaviau žinanti, kas jai nutiko, ir susirūpinau, kad ją nuliūdinsiu. Todėl kai Triša paklausė:

– Tikrai?

Apsiribojusi pasakiau:

– Taip, Hardinas pasakojo...

Hardinui pasirodžius virtuvėje, teko sau pripažinti: labai apsidžiaugiau jį pamačiusi.

– Ką tau pasakojo Hardinas? – kilstelėjo antakį jis.

Iš įtampos kone sprogau, tačiau jo mama, didelei mano nuostabai, man pagelbėjo:

– Nieko, sūneli, čia mūsų, mergaičių, reikalai.

Ir priėjusi prie sūnaus apkabino jį per juosmenį. Hardinas lengvai, tartum instinktyviai, atšlijo. Triša susiraukė, bet man pasirodė, kad tai normalus jų bendravimas.

Pyptelėjusi džiovyklė man davė ženklą, kad galiu eiti susitvarkyti skalbinių, todėl kuo skubiau išsinešdinau. Išsiėmiau iš džiovyklės šiltus drabužius ir atsisėdau mažame kambarėlyje ant grindų jų sulankstyti. Hardino mama labai miela, ir slapta panorau, kad būtume susipažinusios kitomis aplinkybėmis. Nebepykau ant Hardino – jau gana ilgai tą dariau. Man buvo liūdna ir gaila to, ką praradom. Sutvarkiusi drabužius nuėjau į miegamąjį susikrauti daiktų. Gaila, kad jau buvau spėjusi sukabinti drabužius į spintą ir virtuvėje susidėti maistą.

– Širdele, ar tau reikia pagalbos? – paklausė Triša.

– Ai, aš tik renkuosi daiktus, kuriuos pasiimsiu savaitei pas mamą, – atsakiau apsisprendusi važiuoti namo, nes motelis man per brangus.

– Išvažiuoji šiandien? Dabar? – susiraukė ji.

– Taip... pasakiau, kad grįšiu per Kalėdas.

Dabar labai norėjau, kad Hardinas ateitų į kambarį ir padėtų man išsikapstyti iš šios padėties.

– Oi, o aš tikėjausi, kad bent pernakvosi. Kas žino, kada vėl pasitaikys proga pasimatyti? Labai norėčiau artimiau pažinti merginą, kurią įsimylėjo mano sūnus.

Staiga panorau šią moterį pamaloninti. Nežinau, ar dėl to, kad leptelėjau žinanti apie ją ir Keną, ar dėl to, kad ji užstojo mane prieš Hardiną. Bet buvau tikra, kad persigalvoti nenoriu, todėl nutildžiau savo vidinį balsą ir linktelėjusi ištariau:

– Gerai.

– Tikrai? Pasiliksi? Tik vienam vakarui, o paskui galėsi važiuoti pas mamą. Juk vis tiek nenorėtum vairuoti per tokį sniegą. – Trišа apkabino mane kokį penktą kartą.

Bent jau ji bus čia ir sušvelnins įtampą tarp Hardino ir manęs. Prie jos mes negalėsim kivirčytis. Na, bent jau aš nesikivirčysiu. Ko gero... tai visai netikusi mintis, bet Trišai sunku atsispirti. Kaip ir jos sūnui.

– Gerai, tada aš greitai nusimaudysiu. Skrydis buvo ilgas! – plačiai nusišypsojo ji ir išėjo.

Susmukau ant lovos ir užsimerkiau. Ateinančios dvidešimt keturios valandos bus pačios sunkiausios ir skaudžiausios gyvenime. Kad ir ką daryčiau, visada atrodo, kad grįžtu ten, kur mudu pradėjom. Po kelių minučių atsimerkusi pamačiau Hardiną, stovintį priešais prie spintos.

– Atsiprašau, nenorėjau pridaryti tau rūpesčių, – pasakė apsidairęs. Atsisėdau. Jis toks keistas, atsiprašinėja už kiekvieną žodį. – Matau, sutvarkei butą, – švelniai pridūrė.

– Taip... nesusilaikiau, – nusišypsojau. Jis irgi. – Hardinai, pasakiau tavo mamai, kad šįvakar liksiu. Tik šįvakar, bet jeigu tu nenori, išeisiu. Pasijutau blogai, nes ji labai maloni, ir negalėjau jai prieštarauti. Bet jeigu tau nepatogu...

– Tesa, viskas gerai, – pertraukė mane Hardinas. Ir drebančiu balsu pridūrė: – Noriu, kad pasiliktum.

Nežinojau, ką atsakyti, ir visai nesupratau šio keisto įvykių posūkio. Norėjau padėkoti Hardinui už dovaną, bet galva sukosi nuo įspūdžių.

– Kaip praėjo gimtadienis? – paklausė Hardinas.

– Ačiū, gerai. Buvo užsukęs Lendonas.

– Aaa... – Svetainėje ėmė krebždėti Hardino mama. Jis jau norėjo eiti, tačiau tarpduryje stabtelėjo ir atsisuko: – Neįsivaizduoju, kaip dabar reikėtų elgtis.

– Aš irgi, – atsidusau.

Hardinas linktelėjo ir abu nuėjom į kitą kambarį pas jo mamą.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

TESA

Su Hardinu įėję į svetinę radom jo mamą sėdinčią ant sofos drėgnais, į kuodą susuktais plaukais. Pagal amžių ji atrodė labai jauna, labai pritrenkianti.

– Išsinuomokim kelis filmus, o aš mums visiems pagaminsiu vakarienę, – pranešė ji. – Ar pasiilgai mano valgio, virtinukų?

– Žinoma. Skaniausias valgis pasaulyje, – susiraukė Hardinas ir užsimerkė. Ko gero, kebliau ir negalėjo būti.

– Ei! Juk nėra taip blogai, – nusijuokė ji. – Ir manau, jog ką tik paskyrei save vyriausiuoju šio vakaro virėju.

Jaučiausi nepatogiai, nežinojau, kaip elgtis su Hardinu, išskyrus tada, kai būnam kartu arba riejamės. Mums tai buvo neįprasta, tačiau staiga suvokiau, kad toks mūsų likimas: Karen ir Kenas įsivaizdavo, jog draugaujam dar iki tol, kol tai nutiko iš tikrųjų.

– Tesa, ar moki gaminti? – pertraukusi mano mintis paklausė Triša. – Ar čia Hardinas irgi verda?

– Eee... mudu abu. Iš tikrųjų gal labiau gaminam negu verdam, – atsakiau.

– Džiaugiuosi girdėdama, kad rūpiniesi mano berniuku. Šitas butas irgi labai jaukus. Įtariu, kad namus tvarko Tesa, – paerzino.

Aš „nesirūpinu jos berniuku" nuo tada, kai jis šitiek pridirbęs daugiau nebeturi progų manęs skaudinti.

– Taip... jis tikras nevala, – atsakiau.

Hardinas pažvelgė į mane su šypsena lūpose.

– Aš nesu nevala, tai ji perdėtai tvarkinga.

Užverčiau akis.

– Jis nevala, – unisonu ištarėm su Triša.

– Ar mes žiūrėsim filmą, ar jūs visą vakarą mane graužit? – patempė lūpą Hardinas.

Atsisėdau pirma Hardino, todėl išvengiau nepatogumo rinktis, kur sėstis. Mačiau, kaip jis stebi sofą ir mane, tyliai svarstydamas, ką daryt. Po akimirkos Hardinas prisėdo šalia manęs ir pajutau nuo jo artumos sklindantį pažįstamą karštį.

– Ką norėtumėt žiūrėti? – mūsų paklausė jo mama.

– Nesvarbu, – atsakė Hardinas.

– Jūs išrinkit, – sušvelninau jo atsakymą.

Triša nusišypsojo ir pasirinko „Visados kaip pirmą kartą" – neabejoju, kad Hardinui šis filmas nepatiks. Ir tikrai – po pirmo kadro Hardinas ėmė bambėti.

– Šitas filmas visiškas šlamštas.

– Šššaa, – nutildžiau jį. Hardinas susiraukė, bet nutilo.

Kelis kartus pastebėjau, kad jis spokso į mane, kai mudvi su Triša juokėmės ar dūsavom kartu su herojais. Tiesą sakant, džiaugiausi savim ir kelis kartus beveik pamiršau, kas nutiko tarp Hardino ir manęs. Buvo sunku neprisiglausti prie jo, nepaliesti jo rankos, nenubraukti jam plaukų nuo kaktos.

– Noriu valgyt, – murmtelėjo Hardinas, kai tik filmas baigėsi.

– Gal judu su Tesa ką nors pagaminkit, juk aš taip ilgai skridau, – nusišypsojo Triša.

– Man rodos, kad tu tik išsisukinėji prisidengdama tuo ilgu skrydžiu, – tarė jis. Triša suktai šypsodamasi linktelėjo – tokią šypseną kelis kartus mačiau ir Hardino veide.

– Viskas gerai, aš galiu ką nors pagaminti, – pasisiūliau ir atsistojau.

Nuėjusi į virtuvę atsišliejau į spintelę. Įsikibau į marmurinį stalviršį stipriau nei reikėtų, kad atgaučiau kvapą. Nežinau, ar dar ilgai galėsiu tverti, apsimesti, kad Hardinas nieko nepadarė,

apsimesti, kad jį myliu. Aš tikrai jį myliu, aš beprotiškai jį myliu. Ir svarbiausia ne tai, kad sumenko mano jausmai tam nenuoramai egoistui. Svarbiausia tai, kad aš jam suteikiau tiek daug antrų šansų, visada atleisdavau neatleistinus dalykus, kuriuos jis padarydavo ar pasakydavo. Bet šįkart jau per daug.

– Hardinai, būk džentelmenas ir padėk jai, – išgirdusi Trišos balsą puoliau prie šaldytuvo, kad paslėpčiau panikos priepuolį.

– Eee... ar galiu padėti? – į mažą virtuvėlę atsklido Hardino balsas.

– Taip... – atsakiau.

– Ledai ant pagaliuko? – paklausė jis žiūrėdamas į tai, ką laikiau rankose. Juk turėjau išimti vištieną – aš labai išsiblaškiusi.

– Taaaip. Juk visiems patinka ledai, ar ne? – atsakiau.

Hardinas nusišypsojo, ir skruostuose pasirodė jo šėtoniškos duobutės.

Aš galiu. Aš galiu būti šalia Hardino. Aš galiu būti jam maloni ir mudu galim susitaikyti.

– Galėtum paruošti makaronų su vištiena, kaip man virdavai, – pasiūliau. Žalios jo akys įsmigo į mane.

– Ar norėtum jų?

– Taip. Jeigu ne per daug vargo.

– Žinoma, ne.

– Šiandien tu labai keistas, – sušnibždėjau, kad viešnia neišgirstų.

– Visai ne, – gūžtelėjo Hardinas ir žengtelėjo artyn.

Man širdis ėmė daužytis, kai jis palinko prie manęs. Bandžiau atsitraukti, bet jis atidarė šaldytuvą ir užtvėrė kelią. Pamaniau, kad dabar mane pabučiuos. Po velnių, kas man darosi? Vakarienę išvirėm beveik be žodžių. Nė vienas nežinojom, ką pasakyt. Visą laiką stebėjau jį, ilgus jo pirštus, suėmusius peilio kriaunas, kaip jis pjausto mėsą ir daržoves, kaip užsimerkia užtiškus ant veido verdančio vandens lašui, kaip paragavęs padažo apsilaižo lūpų

kampučius. Supratau, kad reikšti pastabas apie jo darbą nėra teisinga ir reikalinga, bet nesusilaikiau.

– Padengsiu stalą, o tu pasakyk mamai, kad vakarienė paruošta, – pasakiau, kai jis baigė.

– Ką? Aš jai paskambinsiu.

– Ne, tai nemandagu. Eik ir pakviesk ją, – paliepiau.

Hardinas pavartė akis, bet vis dėlto pakluso. Tačiau po kelių sekundžių grįžo vienas.

– Ji užmigo, – pasakė man.

– Ką? – girdėjau, ką jis sakė, bet vis tiek paklausiau.

– Taip, atsijungė ant sofos. Žadinti?

– Ne... Jos diena buvo labai ilga. Atidėsiu jai maisto, pavalgys, kai pabus. Vis tiek jau vėlu.

– Aštuonios.

– Taip, jau vėlu.

– Ko gero, – vangiai atsiliepė Hardinas.

– Kas tau? Suprantu, kad nejauku ir panašiai, bet tu labai keistas, – pasakiau.

Negalvodama dėliojau maistą į dvi lėkštes.

– Ačiū, – padėkojo Hardinas ir pasiėmęs vieną lėkštę atsisėdo prie stalo.

Iš stalčiaus išsitraukiau šakutę ir nutariau pavalgyti stovėdama prie spintelės.

– Ar atsakysi man?

– Ką tau atsakyt? – Hardinas pakabino pilną šakutę ir įsidėjo į burną.

– Kodėl tu toks... ramus ir... mielas. Tai keista.

Hardinas kelias sekundes kramtė, paskui prarijo kąsnį ir tada atsakė:

– Aš tik nenoriu pasakyt kokios nesąmonės.

– Aha... – tik tiek tegalėjau atsakyti. Ką gi, ne tai tikėjausi išgirsti.

– O kodėl tu tokia miela ir keista? – stumtelėjo man kėdę Hardinas.

– Todėl kad čia yra tavo mama, o tai kas buvo – pražuvo, aš nieko negaliu pakeisti. Negaliu amžinai dėl to pykti, – atsakiau ir pasirėmiau alkūnėmis į spintelę.

– Ir ką tai reiškia?

– Nieko. Tik sakau, kad noriu elgtis civilizuotai ir nenoriu daugiau rietis. Tarp mūsų niekas nepasikeitė.

Įsikandau skruostą, kad nepravirkčiau. Hardinas nieko neatsakė, tik atsistojo ir numetė savo lėkštę į kriauklę. Porcelianas garsiai tarkštelėjo, o aš iš netikėtumo pašokau. Hardinas nė nemirktelėjęs, net neapsidairęs nužingsniavo į miegamąjį. Nusėlinau į svetainę pažiūrėti, ar impulsyvus Hardino poelgis nepažadino jo motinos. Laimė, ji tebemiegojo vos prasižiojusi ir atrodė dar panašesnė į sūnų. Kaip visada, man teko sutvarkyti Hardino paliktą netvarką. Sukroviau indus į indaplovę, išmečiau likučius ir nuvaliau stalą. Buvau pavargusi, labiau dvasiškai nei fiziškai, bet dar turėjau nusimaudyti ir nueiti iki lovos. Po velnių, kur aš miegosiu? Hardinas miegamajame, Triša – ant sofos. Gal grįžti į motelį?

Svetainėje truputį padidinau šildymą ir išjungiau šviesą. Užsukusi į miegamąjį pasiimti pižamos radau Hardiną sėdintį ant lovos krašto ir rankomis parėmusį galvą. Jis nė nepažvelgė į mane, tad iš krepšio išsitraukusi trumpikes, marškinėlius ir kelnes nėriau iš kambario. Tarpduryje išgirdau garsą, panašų į prislopintą raudą.

Hardinas verkia?

Negali būti. Jis nemoka verkti. Negalėjau išeiti palikusi jį tokioje neviltyje. Prisiartinau prie lovos ir sustojau priešais.

– Hardinai? – tyliai paklausiau ir pabandžiau atitrauki jo rankas nuo veido. Jis priešinosi, bet aš buvau stipresnė. – Pažiūrėk į mane, – maldavau.

Man užgniaužė kvapą, kai Hardinas pakėlė galvą. Akys raudonos, skruostai šlapi nuo ašarų. Norėjau suimti jo rankas, bet jis mane atstūmė.

– Išeik, Tesa, – pasakė. Daug kartų esu tai iš jo girdėjusi.

– Ne, – atsakiau ir atsiklaupiau tarp išskėstų jo kojų. Atbula ranka Hardinas nusišluostė akis.

– Tai netikusi mintis. Rytą mamai viską papasakosiu.

– Nereikia.

Keletą kartų esu mačiusi, kaip Hardinas išspaudžia kelias ašarėles, bet dar niekada nemačiau jo palūžusio, drebančio visu kūnu, apsipylusio ašaromis.

– Reikia. Man tikra kankynė, kai tu šalia, bet labai toli. Tai didžiausia bausmė, kokia gali būti. Ne dėl to, kad nenusipelniau jos – žinau, kad užsitarnavau, bet man to per daug, – suvaitojo. – Net ir man. – Hardinas įkvėpė giliai ir beviltiškai. – Kai sutikai likti... pamaniau, kad... kad gal aš tau dar rūpiu taip, kaip tu man. Bet aš matau, Tesa, matau, kaip dabar tu į mane žiūri. Matau, kokį skausmą sukėliau. Matau, kaip tu pasikeitei. Žinau, aš dėl to kaltas, bet vis tiek negaliu tverti matydamas, kaip slysti man iš rankų.

Ašaros ėmė riedėti dar greičiau ir kristi ant juodų marškinėlių. Norėjau ką nors – bet ką – pasakyt, kad tai liautųsi. Kad jis nusiramintų. Bet kur buvo jis, kai aš raudojau kas vakarą, kol užmigdavau?

– Nori, kad išeičiau? – paklausiau, ir jis linktelėjo.

Net ir dabar, kai jis mane atstūmė, jaučiausi įskaudinta. Žinau, kad neturėčiau čia būti, kad neturėtume to daryti, bet man reikėjo daugiau. Man reikėjo daugiau laiko pabūti su juo. Geriau pavojingas, skausmingas laikas negu jokio laiko. Norėčiau jo nemylėti, norėčiau niekada nebūti jo sutikusi. Bet sutikau. Ir tikrai jį myliu.

– Gerai. – Nesipriešindama atsistojau. Tačiau jis čiupo man už rankos.

– Atsiprašau. Už viską, už tai, kad skaudinau tave, už viską, – pasakė lyg atsisveikindamas.

Kuo labiau priešinausi, tuo giliau jaučiau, kad negaliu leisti jam manęs palikti. Antra vertus, negaliu ir taip lengvai jam atleisti. Pastarosios dienos buvo visiška sumaištis, bet šiandiena pranoko viską.

– Aš... – ir prisiverčiau nutilti.

– Ką?

– Nenoriu išeiti, – ištariau taip lėtai, kad net nesupratau, ar jis mane išgirdo.

– Ką? – dar kartą paklausė jis.

– Aš nenoriu išeiti. Žinau, kad turėčiau, bet nenoriu. Bent jau ne šį vakarą.

Prisiekiu, mačiau, kaip visiškai palūžęs žmogus tiesiog mano akyse pamažu vėl atgimė. Nuostabus vaizdas, bet kartu ir labai bauginantis sielą.

– Ką tai reiškia?

– Nežinau, ką tai reiškia, bet ir nenoriu aiškintis, – atsakiau tikėdamasi, kad kalbėdama apie tai suprasiu, ką jaučiu.

Hardinas abejingai žiūrėjo į mane – ką tik buvusios raudos nebeliko nė kvapo. Automatiškai nusišluostė veidą su marškinėliais ir pasakė:

– Gerai. Gali miegoti lovoje, aš atsigulsiu ant grindų.

Jis pasiėmė nuo lovos dvi pagalves ir nuklojo apklotą. Nevalingai man atėjo mintis, kad gal – tiesiog gal – visos ašaros tebuvo vaidinimas. Tačiau kažkodėl jaučiau, kad taip būti negalėtų.

Dvidešimt penktas skyrius

TESA

Susisukusi į mūsų antklodę nesilioviau galvot, kad niekada gyvenime nebūčiau tikėjusis kada nors pamatyti tokį Hardiną. Kai verkdamas drebėjo, buvo toks jautrus, toks pažeidžiamas. Jaučiau, kad jausmai tarp manęs ir Hardino nuolat kinta, ir vienas iš mūsų visada kaip nors įtikina antrą. Dabar padėtį valdau aš. Bet nenoriu to daryt. Ir man nepatinka ta įtampa. Meilė neturi būti tokia kova. Be to, aš nepasitikiu savim, kad galėčiau kontroliuoti viską, kas vyksta tarp mūsų. Regis, dar prieš kelias valandas buvau apsisprendusi, kaip gyventi, o dabar, pamačius jį visą virpantį, mintys susipainiojo, o protas aptemo. Net ir tamsoje jaučiau į mane įsmeigtas Hardino akis. Įkvėpusi supratau, kad nekvėpavau, ir jis skubiai paklausė:

– Ar išjungti televizorių?

– Ne. Žiūrėk, jei nori, man netrukdo, – atsakiau.

Pasigailėjau, kad nepasiėmiau skaityklės – būčiau galėjusi skaityti, kol užmigčiau. Gal sekdama žlungančius Ketrinos ir Hitklifo gyvenimus suprasčiau, jog manasis atrodo paprastesnis, ne toks skausmingas. Ketrina visą gyvenimą nugyveno kovodama už savo meilę tam vyrui, iki paskutinės dienos maldavo jo atleidimo ir prisiekinėjo negalinti gyventi be jo – tik numirti po kelių valandų. Ar aš galėčiau gyventi be Hardino? Negalėčiau visą gyvenimą taip kovoti. Tik laikinai.. Ar ne? Mes juk nekankinsim nei savęs, nei kitų savo atkaklumu ir bukagalviškumu. Man iš galvos neišėjo šis keistas panašumas, ypač kai ėmiau lyginti Trevorą su Edgaru. Nežinojau, kaip elgtis toliau. Labai keblu.

– Tesa? – pašaukė manasis Hitklifas ir atitraukė nuo minčių.

– Ką? – cyptelėjau.

– Aš nesidulkinau... nemiegojau su Mole, – pasakė. Lyg pavartojus kitą žodį pareiškimas mažiau stebintų.

Nutylėjau. Iš dalies apstulbusi, kad jis prakalbo apie tai, iš dalies dėl to, kad norėjau juo tikėti. Bet negaliu leisti sau pamiršti, kad Hardinas yra apgaulės meistras.

– Prisiekiu, – dar pridūrė.

Ak, na, jeigu jau jis „prisiekia"...

– Tai kodėl taip pasakei? – šiurkščiai paklausiau.

– Kad įskaudinčiau tave. Buvau baisiai piktas, kai pasakei, kad bučiavaisi su kažkuo, todėl ir pasakiau, nes žinojau, kad tai tave labiausiai įskaudins.

Nemačiau Hardino, bet kažkodėl jaučiau, kad jis meluoja, sukryžiavęs rankas už galvos ir spoksodamas į lubas.

– Ar tu tikrai bučiavaisi su kažkuo? – paklausė man dar neatsakius.

– Taip, – prisipažinau. Bet išgirdusi prislopintą gilų atodūsį pabandžiau sušvelninti smūgį. – Tik kartą.

– Kodėl? – šaltai ir kartu karštai paklausė jis. Keistas garsas.

– Jeigu atvirai – tai nežinau... Buvau įsiutusi dėl to, kaip kalbėjai telefonu, ir buvau per daug išgėrusi. Todėl šokau su tuo vyru ir jis mane pabučiavo.

– Tu šokai su juo? Kaip šokai? – paklausė Hardinas.

Užverčiau akis dėl to, kad jam taip rūpi visos smulkmenos, kaip elgiausi, net jeigu nesam kartu.

– Tu nenorėtum, kad atsakyčiau.

– Norėčiau, – patvirtino. Jo noras vėl sudrumstė erdvę tarp mūsų.

– Hardinai, mes tik šokom, kaip žmonės šoka klube. Tada jis mane pabučiavo ir pavadino važiuoti namo kartu su juo.

Įsmeigiau akis į lubų ventiliatoriaus sparnus. Žinojau – jeigu kalbėsim apie tai, jie galiausiai bus priversti sustoti, nes neatlaikys įtampos. Pabandžiau pakeisti temą.

– Ačiū už skaityklę. Tu labai dėmesingas.

– Jis norėjo nusitempti tave namo? Tikrai? – išgirdau šlamesį, kuris reiškė, kad Hardinas jau sėdi. Aš tebegulėjau prisiplojusi prie čiužinio.

– Ar būtinai reikėjo klausti? Juk žinai, kad niekada to nepadaryčiau, – pyktelėjau.

– Žinai, nebūčiau pagalvojęs, kad gali ir klube šokti ar bučiuotis, – amtelėjo Hardinas.

– Nemanau, kad norėtum pradėti nuo netikėtumų, – prašnekau po kelių minučių tylos. Paklodės vėl sušnarėjo ir pajutau, kad jis visai šalia. Balsas skambėjo visai čia pat.

– Pasakyk, labai prašau, pasakyk, kad to nebuvo.

Hardinas sėdėjo ant lovos šalia manęs, todėl pasislinkau tolyn.

– Juk žinai, kad buvo. Buvom susitikę tą pačią naktį.

– Man reikia, kad tu pasakytum, – Hardinas kalbėjo griežtai, bet maldaujamai. – Pasakyk, kad tik kartą jį pabučiavai ir daugiau nesikalbėjai su juo.

– Aš pabučiavau jį tik kartą ir daugiau nesikalbėjau su juo, – pakartojau. Tik todėl, kad žinojau, kaip labai jam reikia išgirsti šiuos žodžius.

Įsmeigiau akis į tatuiruotės sūkurį, kyšantį iš po marškinių apykaklės. Būdamas šalimais ant lovos jis mane ir ramino, ir kaitino vienu metu. Neištversiu vidinės kovos, buvau įkalinta pačiame įkarštyje.

– Ar dar turėčiau ką nors žinoti? – ramiai paklausė Hardinas.

– Ne, – pamelavau. Nepasakosiu jam apie pasimatymą su Trevoru. Nieko nenutiko ir tai ne Hardino reikalas. Man patinka Trevoras ir noriu, kad jis būtų saugus – laikrodinė bomba, vardu Hardinas, turi būti kuo toliau nuo jo.

– Tikrai?

– Hardinai... Nemanau, kad dabar turėtum spausti mane į kampą, – pasakiau žiūrėdama jam į akis. Nesusilaikiau.

– Žinau, – jis mane nustebino.

Kai Hardinas nulipo nuo lovos, pasistengiau nuslopinti tuštumą, kuri mane apėmė.

Dvidešimt šeštas skyrius

HARDINAS

Šiandiena buvo pragaras. Pragaras, kurį priėmiau išskėstomis rankomis, bet vis tiek pragaras. Grįžęs namo iš oro uosto net nesitikėjau rasti Tesos. Viskas baigėsi paprastu melu: mano merginos nebus, nes ji kalėdinę savaitę išvyksta iš miesto. Mama truputį paverkšleno, bet per daug neklausinėjo ir netraukė visko iš manęs. Ji buvo labai sujaudinta – o iš tikrųjų nustebinta, – kad mano gyvenime yra moteris. Manau, ir ji, ir tėvas tikėjosi, kad visą gyvenimą liksiu vienas. Taigi aš taip ir dariau iki šiol.

Kažkaip iškreiptai nenormalu ir keista, kad negaliu nė sekundės negalvoti apie tą merginą, nors prieš gerus tris mėnesius troškau būti vienas. Nesupratau, ką prarandu, bet dabar jau žinau ir negaliu prarasti. Yra tik ji. Nesvarbu, ką darau, spausti jos negaliu.

Bandžiau liautis, bandžiau ją pamiršti, bandžiau gyventi toliau... niekas nesisekė. Tobula gražuolė blondinė, kurią pakviečiau šeštadienį vakare, nebuvo Tesa. Niekas nebus ji. Žinoma, ji man patiko, net ir apsirengusi. Ji paraudo, kai keikiausi, ir atrodė, kad truputį baiminasi manęs per vakarienę. Taip, ji buvo visai miela, bet – nuobodi.

Ji neturėjo Tesos aistros, nebarė manęs dėl negražios kalbos, netgi nieko nepasakė, kai vidury vakarienės uždėjau ranką jai ant šlaunies. Žinojau, kad ji sutiko pasimatyt su manim tik todėl, kad prieš rytojaus pamaldas patenkintų fantazijas apie pašėlusį blogiuką. Bet viskas gerai, nes aš ja irgi pasinaudojau. Naudojausi ja,

kad užpildyčiau Tesos paliktą tuštumą. Kad atitraukčiau mintis nuo Sietlo, kuriame ji buvo su tuo suskiu Trevoru. Kaltė, kurią pajutau bandydamas ją pabučiuoti, buvo nepakeliama. Atsitraukęs pamačiau aiškiai sutrikusį jos veidą. Beveik tekinom nulėkiau į mašiną palikęs ją restorane likimo valiai.

Sėdėjau tolėliau ir žiūrėjau į miegančią merginą, kurią beprotiškai mylėjau. Matydamas ją mūsų bute, skalbykloje su drabužiais, valančią namus, besišukuojančią vonioje... turėjau lašelį vilties. Bet juk visi žino, kas sakoma apie viltį. Laikiausi įsikibęs plauko, mažiausios galimybės, kad ji gali man atleisti. Jeigu dabar Tesa pabustų, tikriausiai imtų rėkti pamačiusi mane stovintį ir žiūrintį, kaip ji miega.

Žinau, turiu nugesinti savo ūpą. Privalau palikti jai daugiau erdvės. Šitoks elgesys ir šie jausmai labai mane išvargino, išsunkė. Neturėjau nė vienos sumautos idėjos, kaip viską suvaldyti. Bet aš susitvarkysiu – aš viską ištaisysiu. Nubraukiau jai nuo veido švelnių plaukų sruogą ir prisiverčiau atsitraukti nuo lovos, atsigulti į savo guolį ant šaltų grindų, kur man ir vieta.

Galbūt šiąnakt pajėgsiu užmigti.

Dvidešimt septintas skyrius

TESA

Pabudusi akimirksniu sutrikau vėl išvydusi virš savęs mūro lubas. Po savaitės, praleistos viešbučiuose, keista pabusti čia. Grindys buvo tuščios, paklodės ir pagalvės gulėjo šalia spintos. Pasiėmusi kosmetinę, nužingsniavau į vonią. Iš svetainės atsklido Hardino balsas:

– Mama, ji negali šiandien likti. Jos mama laukia.

– Gal jos mama galėtų atvažiuoti čia? Mielai su ja susipažinčiau, – nenurimo Triša.

O ne!

– Ne, jos mamai... aš nelabai patinku, – atsakė Hardinas.

– Kodėl nepatinki?

– Spėju, ji mano, kad aš per prastas Tesai. Gal dar ir dėl išvaizdos.

– Dėl išvaizdos? Hardinai, neleisk niekam savęs menkinti. Maniau, kad tau patinka tavo... stilius?

– Patinka. Kitaip tariant, man nusispjaut, ką kiti galvoja. Išskyrus Tesą.

Aš net išsižiojau. Triša ėmė juoktis.

– Kas tu toks ir kur dingo mano berniukas? – ir aiškiai laiminga pridūrė: – Aš jau neprisimenu, kada paskutinį kartą kalbėjomės ir tu manęs nekeikei. Metų metai praėjo. Tai nuostabu.

– Gerai... gerai... – sudejavo Hardinas, o aš sukikenau įsivaizduodama, kad Triša bando jį apkabinti.

*

Nusimaudžiusi nutariau iš vonios išeiti visiškai pasirengusi dienai. Žinau, esu bailė, bet man reikia šiek tiek daugiau laiko, kad išspausčiau dirbtinę šypseną Hardino mamai. Nors šypsena ne visai dirbtinė... Ir tai yra problemos dalis, – man priminė pasąmonė. Vakar tikrai buvo šauni diena ir aš išsimiegojau daug geriau nei visą praėjusią savaitę.

Beveik tobulai susisukau plaukus ir susikroviau reikmenis į savo mažutį krepšelį. Pasigirdo švelnus beldimas į duris.

– Tesa? – pašaukė Hardinas.

– Jau baigiau, – atsakiau ir atidariau duris. Jis rymojo šalimais su ilgais pilkais medvilniniais šortais ir baltais marškinėliais.

– Nenoriu tavęs skubinti ir taip toliau, bet labai noriu į tualetą.

Jis man nusišypsojo, aš linktelėjau. Pasistengiau nepastebėti, kaip šortai prigludę jam prie klubų, kad tatuiruotės raštas ant šono dar ryškesnis nei po baltais marškinėliais.

– Einu apsirengti ir būsiu pasiruošus važiuoti, – pasakiau.

– Gerai, – atsakė Hardinas žvelgdamas pro šalį į sieną.

Nuėjau į miegamąjį jausdama baisią kaltę, kad meluoju jo mamai ir taip greitai išvykstu. Mačiau, kad ji džiaugėsi su manim susipažinusi, ir štai kitą dieną aš išvažiuoju.

Išsirinkau baltą suknelę ir apsiaviau juodas pėdkelnes, nes be jų būtų per šalta. Tikriausiai reikėjo apsivilkti džinsus ir megztinį, bet man labiau patinka suknelės, nes jos suteikia keistą pasitikėjimo savimi jausmą, o jo šiandien man labai reikia. Susidėjau drabužius į krepšius, o pakabus sukabinau į spintą.

– Gal tau reikia pagalbos? – išgirdau už nugaros Trišos balsą. Krūptelėjusi išmečiau tamsiai mėlyną suknelę, kurią vilkėjau Sietle.

– Aš tik... – sumurmėjau.

Hardino mama nužvelgė pustuštę spintą.

– Ar ilgai ketini viešėti pas savo mamą?

– Eee... aš... – tikrai esu nevykusi melagė.

– Regis, išvyksti ilgam.

– Taip... aš turiu nedaug drabužių, – išstenėjau.

– Gal norėtum su manim apsipirkti, kol esu čia? Jeigu dar spėtum grįžti, galėtume nueiti?

Nežinau, ar ji patikėjo manim, ar įtarė, jog neketinu čia grįžti.

– Taip... mielai, – vėl pamelavau.

– Mama, – tyliai pašaukė Hardinas įėjęs į kambarį.

Pastebėjau, kad jis susiraukė pamatęs tuščią spintą. Vyliausi, jog Triša kitokiu žvilgsniu žiūri į savo sūnų.

– Jau baigiau krautis daiktus, – paaiškinau. Hardinas linktelėjo. Užsegiau paskutinį krepšį ir pažvelgiau į jį visiškai nenumanydama, ką pasakyti.

– Nunešiu tavo krepšius žemyn, – pasisiūlė Hardinas ir pasiėmęs nuo lentynos raktelius dingo su mano daiktais. Jam išėjus Triša apkabino mane per pečius.

– Tesa, aš labai džiaugiuosi, kad susipažinom. Nė nenumanai, ką tai reiškia man, motinai, matyti tokį savo vaiką.

– Kokį? – sugebėjau paklausti.

– Laimingą, – atsakė ji.

Ėmė perštėti akis. Jeigu šitoks Hardinas jai atrodo laimingas, tada nenorėčiau matyti jos įprasto Hardino. Dar kartą atsisveikinau su Triša ir pasirengiau paskutinį kartą palikti butą.

– Tesa? – ramiai kreipėsi Hardino mama. Atsisukau į ją dar kartą. – Juk sugrįši pas jį, ar ne? – paklausė ji, ir man širdis sustojo.

Pajutau, kad ji paklausė kur kas daugiau, turėdama galvoje ne tik Kalėdų atostogas. Nepasitikėjau savo balsu. Todėl linktelėjau ir skubiai išėjau. Prie lifto apsisukau ir nulipau laiptais, kad nesutikčiau Hardino. Nusišluosčiau akis ir giliai įkvėpusi išėjau į sniegą. Mano mašinos priekinis stiklas buvo nuvalytas, o variklis įjungtas.

Mamai nusprendžiau neskambinti ir nesakyti, kad esu pakeliui. Dabar neturiu jokio noro su ja kalbėtis. Per ateinančias dvi kelionės valandas norėjau išvalyti galvą ir mintis. Mintyse susidaryti sąrašą „už“ ir sąrašą „prieš“ – ar grįžti pas Hardiną. Žinau, kad esu visiška kvailė, jei svarstau šią galimybę, juk jis padarė man tiek

daug bloga. Melavo, išdavė, pažemino. Taigi sąraše „prieš“ matome melą, paklodę, prezervatyvą, lažybas, jo charakterį, draugus, Molę, jo ego, pažiūras ir jo sugriautą mano pasitikėjimą.

Į sąrašą „už“ įtraukiu... ką?.. įtraukiu faktą, kad jį myliu. Jis padarė mane laimingą, išmokė būti stiprią, labiau pasitikėti savimi. Jis nori man tik geriausia, nebent, žinoma, neapgalvotai viską sugriauna... Jis juokiasi ir šypsosi, jis mane traukia, jis mane bučiuoja, jis mane apkabina, jaučiu, kaip jis dėl manęs keičiasi.

Žinau, kad sąraše „už“ pilna smulkmenų, ypač palyginus su dideliais neigiamais punktais, bet juk tos smulkmenos ir yra svarbiausia, tiesa? Negalėjau apsispręsti, ar esu visiškai sveika, jei galvoju apie atleidimą, ar elgiuosi taip, kaip liepia meilė? Kas geresnis meilės patarėjas – jausmai ar protas? Kuo labiau stengiausi kovoti, tuo labiau mane prie jo traukė. Taip bus visada.

Būtų puiku turėti draugę pasikalbėti, draugę, kuri būtų išgyvenusi tą patį. Kaip norėčiau paskambinti Stef, bet ji irgi visą laiką man melavo. Paskambinčiau Lendonui, bet jis jau pasakė savo nuomonę. Moters nuomonė kartais būna teisingesnė, jautresnė.

Smarkiai snigo ir pūtė stiprus vėjas. Tuščiame kelyje mano mašina blaškėsi į šalis. Jau geriau būčiau likusi viešbutyje – kokia širšė man įkando, kad lekiu namo? Nors pakeliui buvo kelios baugios akimirkos, atvažiavau daug greičiau, nei tikėjausi. Nespėjau nė susivokti – ir priešais išvydau dunksantį mamos namą.

Įsukau į kruopščiai nukastą kiemą ir tris kartus pabeldus atsivėrė durys – ant slenksčio stovėjo mama drėgnais plaukais, vilkinti chalatu. Galiu suskaičiuoti vienos rankos pirštais, kelis kartus gyvenime mačiau ją be šukuosenos ir makiažo.

– Ką čia veiki? Kodėl nepaskambinai? – kaip visada šaltokai pyktelėjo ji.

– Nežinau, – įėjau vidun. – Vairavau per pūgą ir nenorėjau blaškyti dėmesio.

– Vis tiek reikėjo paskambinti, kad būčiau pasiruošus.

– Tau nereikia ruoštis, juk čia tik aš.

– Kuo galima pateisinti valkatos išvaizdą? – įsižeidė mama. Ji tai pasakė lyg pastabą man apie mano išvaizdą. Juokinga jos pastaba pralinksmino, nors pati laikiausi kitokios nuomonės.

– Kur tavo daiktai? – paklausė mama.

– Mašinoje. Vėliau pasiimsiu.

– Kas čia dabar... kokią čia suknelę apsirengei? – nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Aš nusišypsojau.

– Darbinę. Man ji labai patinka.

– Pernelyg atvira... bet spalva graži. Manyčiau.

– Ačiū. Kaip laikosi Porteriai? – paklausiau. Žinau, kad priminusi Nojaus šeimą nukreipsiu jos dėmesį.

– Puikiai. Jie tavęs pasiilgo, – eidama į virtuvę per petį atsainiai pridūrė. Susigūžiau ir nuskubėjau iš paskos.

– Kažin, ar tai gera mintis.

Mama žvilgtelėjo į mane ir įsipylė puodelį kavos.

– Nežinau... man būtų nepatogu.

– Teresa, tu metų metus pažįsti Porterius. Jais dėtai man būtų malonu tave pamatyti, nes dabar studijuoji koledže ir atlieki praktiką.

– Tai iš esmės nori, kad pasigirčiau? – ši mintis mane suerzino. Ji nori pasirodyti kuo nors pranašesnė, todėl rado kitą būdą pasigirti.

– Ne, aš noriu, kad parodytum jiems, ką pasiekei. Tai joks gyrimasis, – plykstelėjo mama.

– Geriau jau ne.

– Teresa, čia mano namai ir jei aš noriu juos pasikviesti – pasikviesiu. Einu baigti ruoštis, kad atrodyčiau žmoniškai, ir grįšiu.

Oriai apsisukusi mama išėjo iš virtuvės. Pavarčiau akis ir nuėjau į savo senąjį miegamąjį. Pavargusi atsiguliau ant lovos palaukti, kol mama baigs savo didįjį grožio ritualą.

– Teresa!

Mamos balsas mane pažadino – nė nepajutau, kaip užmigau. Pakėliau galvą nuo Budos, mano seno kimšto dramblio, ant kurio ilsėjausi, ir nesuprasdama, kas vyksta, atsakiau:

– Ateinu!

Apsiblaususi šiaip taip atsistojau ir nukėblinau į koridorių. Atėjusi į svetainę pamačiau Nojų, sėdintį ant sofos. Ne visas Porterių klanas, kaip grasinosi mama, bet vis tiek išvaikė mano miegus.

– Žiūrėk, kas pas mus užsuko, kol snaudei! – ištarė mama šypsodamasi pačia dirbtiniausia šypsena.

– Labas, – pasisveikinau galvodama: „Žinojau, kad nereikėjo čia važiuoti."

– Labas, Tesa, – lengvai mostelėjo ranka Nojus. – Puikiai atrodai.

Žinoma, Nojus man netrukdo – aš jį labai myliu, kaip šeimos narį. Bet dabar man reikia pabėgti nuo visko, kas dedasi mano gyvenime, o jis tik dar labiau didina mano kaltę ir skausmą. Suprantu, kad jis čia niekuo dėtas, ir kad nesąžiningai elgiuosi vengdama jo, ypač kai jis toks malonus, nors mudu ir išsiskyrėm.

Mama išėjo iš kambario, o aš, išsispyrusi iš batelių, susirangiau ant sofos priešais Nojų.

– Kaip tavo atostogos? – paklausė Nojus.

– Gerai. O tavo?

– Irgi. Tavo mama sakė, kad buvai Sietle.

– Taip, man labai patiko. Važiavau su vadovu ir keliais bendradarbiais.

– Tai nuostabu, Tesa, – susijaudinęs linktelėjo Nojus. – Džiaugiuosi, kad tu... tu tikrai dirbi leidykloje.

– Ačiū, – nusišypsojau. Visai nebaisu, kaip įsivaizdavau.

Minutę luktelėjęs, kol mama išnyko koridoriuje, Nojus prisislinko arčiau.

– Klausyk, nuo šeštadienio tavo mama labai įsitempusi. Tikrai labiau nei visada. Ką tu apie visa tai manai?

– Apie ką? – suraukiau antakius.

– Apie tą reikalą su tavo tėčiu, – lėtai paaiškino jis, lyg žinočiau, apie ką kalba.

Ką?

– Mano tėčiu?

– Ji tau nieko nesakė? – į tuščią koridorių pažvelgė Nojus. – Oi... Tik nesakyk jai, kad aš sakiau...

Nutraukiau jį per pusę sakinio ir pašokusi nulėkiau koridoriumi į mamos kambarį.

– Mama!

Po galais, kas mano tėvui? Aštuonerius metus nei mačiau jo, nei ką nors apie jį girdėjau. Nojus labai iškilmingai... Negi jis mirė? Nesuprantu, ką jaučiu.

– Kas tėčiui? – garsiai paklausiau įlėkusi kambarį. Mama išpūtė akis, bet greitai susiėmė. – *Ką?* – surikau.

– Tesa, nuleisk balsą, – užvertė akis mama. – Nieko nenutiko. Nieko, dėl ko turėtum jaudintis.

– Ne tau spręsti! Sakyk, kas čia vyksta? Ar jis mirė?

– Mirė? Žinoma, ne. Tikrai būčiau pasakius tokį dalyką, – paaiškino ir lyg niekinamai mostelėjo ranka.

– Tada kas?

Mama atsiduso ir sekundę žiūrėjo į mane.

– Jis grįžo. Gyvena ne per toliausiai nuo tavęs, bet nenori su tavim bendrauti, todėl gali nesijaudinti. Aš viskuo pasirūpinsiu.

– Ką visa tai reiškia?

Mano galvoje netilpo visos tos nesąmonės su Hardinu, o čia dar tėvas pražuvėlis grįžo į Vašingtoną. O iš tikro tai apskritai nežinojau, jog jis išvykęs. Žinojau tik tiek, kad jo nėra šalia manęs.

– Tai nieko nereiškia. Norėjau tau pasakyti penktadienį vakare, kai skambinau, bet tu nesivarginai atsiliepti, todėl apsisprendžiau pati.

Tą vakarą buvau pernelyg girta – ačiū Dievui, kad nepakėliau ragelio. Nebūčiau atlaikiusi tokios naujienos. Ir dabar vos galiu susitvardyti.

– Jis paliks tave ramybėje, todėl pralinksmėk ir apsirenk. Eisim apsipirkti, – visai abejingai pasakė mama.

– Aš nenoriu eiti apsipirkti, mama. Žinok, man tai labai daug reiškia.

– Nereiškia, – su apmaudu ir pagieža atsakė ji. – Jo nebuvo beveik dešimt metų. Jo nebus ir toliau, taigi niekas nepasikeis.

Mama išnyko už spintos durų, o aš supratau, kad nėra reikalo su ja ginčytis. Grįžau į svetainę, pasiėmiau telefoną ir apsiaviau batus.

– Jūs kur nors eisit? – paklausė Nojus.

– Nežinau, – atsakiau ir išėjau į vėsų orą.

Sugaišau tiek laiko čia važiuodama, dvi valandas vairavau per pūgą, kad sužinočiau, kokia ji gyvatė... ne, kalė. Ji tikra *kalė*. Ranka nubraukiau sniegą nuo priekinio lango. Prasta mintis, nes dar labiau sušalau. Kalendama dantimis įsėdau į mašiną ir įjungusi variklį palaukiau, kol šiek tiek sušils.

Važiuodama garsiai iškeikiau mamą visokiais žodžiais, kokius tik žinojau. Kai paskaudo gerklę, ėmiau mąstyti, ką daryti toliau. Bet galvoje sukosi prisiminimai apie tėvą ir niekaip negalėjau susikaupti. Ašaros riedėjo skruostais. Nuo keleivio sėdynės pasiėmiau telefoną. Po kelių sekundžių garsiakalbyje pasigirdo Hardino balsas.

– Tesa, kaip tu?

– Gerai... – pradėjau kalbėti, bet balsas mane išdavė ir užspringau nuo ašarų.

– Kas nutiko? Ką ji tau padarė?

– Ji... ar galiu grįžti? – paklausiau.

Hardinas giliai atsiduso.

– Žinoma, gali, mažute... Tesa, – jis pasitaisė, o aš nuleidau negirdomis. – Ar toli esi? – dar paklausė.

– Dvidešimt minučių, – sriūbavau.

– Gerai. Ar palaikom ryšį?

– Ne... sninga, – paaiškinau ir padėjau ragelį.

Pirma, man nereikėjo važiuoti. Kaip ironiška – skubu pas Hardiną nepaisydama visko, ką jis man padarė. Daug vėliau, jau įsukusi į stovėjimo aikštelę, vis dar verkiau. Kaip galėdama kruopščiau nusivaliau veidą, bet skruostus tebevagojo tušo žymės. Išlipusi į sniegą, pamačiau Hardiną, visą apsnigtą, stovintį prie durų. Nieko negalvodama nubėgau prie jo ir puoliau į glėbį. Jis žengtelėjo atatupstas, akivaizdžiai nesitikėjęs tokio jausmo, bet apkabino mane ir leido man išsiverkti į savo apsnigtą megztinį.

Dvidešimt aštuntas skyrius

HARDINAS

Apkabinti ją pirmą kartą, kaip atrodė, per visą gyvenimą yra geriau nei galėčiau bandyti aprašyti. Apėmė fizinis palengvėjimas, kai ji puolė man į glėbį – jau nesitikėjau, kad taip gali nutikti. Pastaruoju metu ji buvo tokia tolima, tokia šalta. Nekaltinau jos, bet, velniai griebtų, tai taip skaudino.

– Kaip jautiesi? – sušnibždėjau jai į plaukus.

Tesa linksėjo man ant krūtinės, bet tebeverkė. Žinojau, kad jai ne viskas gerai. Mama tikriausiai prikalbėjo jai visokio šlamšto, kad nereikėjo to daryti. Žinojau, kad taip nutiks ir, jei atvirai, savininkiškoji mano prigimties dalis buvo patenkinta viskuo, ką ji darė. Ne todėl, kad ji skaudino Tesą, bet todėl, kad mano mergina atėjo pas mane paguodos.

– Eikim vidun, – pasakiau.

Tesa linktelėjo, bet nesileido vedama, todėl prisiverčiau atgniaužti glėbį ir abu įėjom į vidų. Gražų jos veidą vagojo juodi upeliai, akys ir lūpos buvo paburkusios. Tikiuosi, vairuodama ji visą kelią neverkė.

Kai tik įėjom į vestibiulį, čiupau šalį, kurį buvau jai nupirkęs, ir apgaubiau galvą ir ausis – įrėminau jos gražų veidą švelniai rausvais rėmais. Ko gero, ji sušalo vilkėdama tik suknelę. Šią suknelę... Kitu metu lengvai leisčiausi į vaizdingas fantazijas, kaip nuplėšti nuo jos ploną drabužėlį. Bet ne šiandien, ne tada, kai ji taip jaučiasi.

Tesa žavingai žagtelėjo ir nusitraukė šalį per galvą. Šviesūs plaukai, išsipešioję iš didelio mazgo, susukto ant šono, dar labiau ją jaunino.

– Ar norėtum pasipasakoti? – pabandžiau pasinaudojęs proga paklausti pakeliui iš lifto iki mūsų... buto.

Ji linktelėjo, o aš atrakinau duris. Mama sėdėjo ant sofos. Pamačiusi Tesą ji sunerimo. Įspėjamai žvilgtelėjau į ją tikėdamasis, kad ji prisimins pažadą neužversti Tesos klausimais, kodėl sugrįžo. Mama nusuko akis ir apsimetusi abejinga įsistebeilijo į televizorių.

– Mes trumpam einam į kambarį, – pranešiau.

Mama linktelėjo. Žinau, kad ji ėjo iš proto negalėdama kalbėti, bet nenorėjau, kad dėl jos smalsumo Tesa jaustųsi dar blogiau. Koridoriuje spustelėjau termostatą ir įjungiau šilumą, nes jaučiau, kad jai šalta. Įėjęs į kambarį radau ją sėdinčią ant lovos krašto. Nežinodamas, kiek galiu prisiartinti, laukiau, kol ji ką nors pasakys.

– Hardinai? – išlemeno ji. Užkimęs balsas liudijo, kad ji praverkė visą kelią, todėl pasijutau dar blogiau.

Stovėjau priešais ją ir ji vėl mane nustebino – įsikibo į mano marškinėlius ir prisitraukė artyn sau tarp kojų. Jos mama tikrai padarė kažką daugiau, nei tik pasakė kokią bjaurią šlykštynę.

– Tesa... ką ji padarė? – paklausiau, jai vėl pravirkus ir akių dažais išjuodinus mano baltų marškinėlių apačią. Būčiau dėl to susinervinęs, bet jeigu ką – man liks prisiminimas, kai ji vėl išeis.

– Tėtis... – šniurkštelėjo ji, o aš pastėrau.

– Tėtis? – jeigu jis buvo ten... – Tesa, jis buvo namie? Ar jis tau ką nors padarė? – klausinėjau sukandęs dantis.

Ji papurtė galvą, o aš pasilenkęs kilstelėjau jos smakrą, kad pažiūrėtų į mane. Ji ne ramuolė, ypač būdama nusiminusi. Paprastai tokiomis akimirkomis ji kalbėdavo daugiausia.

– Jis grįžo namo, o aš net nežinojau, kad buvo išėjęs. Tai yra manau, kad žinojau, bet niekada apie tai negalvojau. Niekada negalvojau apie jį.

– Ar šiandien kalbėjaisi su juo? – paklausiau. Mano balsas nebuvo toks ramus, kaip tikėjausi.

– Ne. Bet ji kalbėjosi. Sakė, kad jis gyvens atskirai, bet aš nenorėjau, kad spręstų už mane.

– Ar norėtum jį pamatyt?

Viskas, ką ji man buvo pasakojusi apie tą vyrą, buvo tik bloga. Jis smurtavo, dažnai mušdavo mamą jos akivaizdoje. Kodėl dabar norėtų jį matyti?

– Ne... nors, nežinau. Bet nuspręsti aš noriu pati. – Tesa atbula ranka brūkštelėjo per akis. – Ne tai, kad jis apskritai norėtų mane pamatyt...

Mane apėmė jausmas surasti tą vyrą ir įsitikinti, kad jis nesiartins prie jos, todėl turėjau perkalbėti save, kol nepridariau kokios nors kvailystės ir nesąmonės.

– Negaliu negalvoti, o kas jeigu jis būtų kaip tavo tėtis?

– Kaip suprasti?

– O jeigu dabar jis pasikeitė? Jeigu jis daugiau nebegeria? – viltis jos balse suspaudė man širdį... tiksliau, tai, kas iš jos liko.

– Nežinau... dažniausiai taip nebūna, – nuoširdžiai jai pasakiau. Mačiau, kad ji nusiminė, todėl kalbėjau toliau. – Bet galėtų būti. Gal jis tikrai pasikeitė... – netikėjau tuo, bet ar galėčiau atimti iš jos viltį? – Nežinojau, kad domėjaisi juo.

– Nesidomiu... nesidomėjau. Man tik labai pikta, kad mama slėpė nuo manęs... – atsakė Tesa. Ir tada, vis nusišnypšdama į mano marškinėlius ir nusišluostydama ašaras, papasakojo visą istoriją.

Tesos mama – vienintelė moteris, kuri, pranešusi apie savo buvusio vyro alkoholiko sugrįžimą, tuojau pat eina apsipirkti. Nieko nesakiau apie Nojų, kuris buvo ten, nors man tai jau buvo įgrisę. Regis, tas bičas visada bus šalia.

Galiausiai šiek tiek aprimusi Tesa pažiūrėjo į mane. Dabar atrodė daug geriau, negu tada, kai pabėgo palikusi mane stovėjimo aikštelėje. Norėčiau manyti, kad čia ji yra dėl manęs.

– Ar nieko, kad aš čia? – paklausė.

– Ne, žinoma... Gali čia būti tiek, kiek tik norėsi. Juk čia ir tavo butas.

Pabandžiau nusišypsoti ir, mano nuostabai, ji taip pat šyptelėjo, o paskui dar kartą nusišnypštė į mano marškinėlius.

– Kitą savaitę turėčiau gauti bendrabučio kambarį.

Linktelėjau. Jei prašneksiu, viskas baigsis graudžiu maldavimu daugiau manęs nepalikti.

Dvidešimt devintas skyrius

TESA

Nuėjau į vonią nusivalyti makiažo ir nusiraminti. Šiltas vanduo nuplovė visus ryto įvykių pėdsakus. Iš tiesų man buvo gera grįžti čia. Nors mudviem su Hardinu teko daug visko išgyventi, džiaugiausi žinodama, kad tebeturiu saugų krantą, kur galiu išlipti su juo. Jis yra vienintelis pastovus dalykas mano gyvenime. Prisimenu, kartą jis man taip sakė. Svarsčiau, ką tada turėjo galvoje.

Buvau įsitikinusi, kad net jei buvo kitaip, dabar jis jautėsi būtent taip. Labai norėjau, kad daugiau papasakotų apie savo jausmus. Vakarykštis jo protrūkis buvo emocingiausia, ką mačiau nuo mūsų bendravimo pradžios. Tik norėjau išgirsti žodžius, kuriuos slėpė ašaros.

Grįžusi į miegamąjį radau Hardiną, apžiūrinėjantį mano krepšius ant grindų.

– Apžiūrėjau tavo turtą, – pranešė man.

– Ačiū. Labai tikiuosi, kad neįsibroviau, – pasakiau jam ir pasilenkiau paimti kelių saldainių ir marškinėlių. Reikia nusivilkti šitą suknelę.

– Noriu, kad būtum čia, ir tu tai žinai, – tyliai tarė jis. Aš suvirpėjau, o jis susiraukė. – Tesa, jau turėjai tai žinoti.

– Žinau... bet čia yra tavo mama, o aš įsiveržiau su savo dramom ir verksmais, – paaiškinau.

– Mano mama džiaugiasi, kad esi čia. Aš irgi.

Širdis šoktelėjo, bet nusukau pokalbį.

– Ar jūs ką nors suplanavot šiai dienai?

– Man rodos, ji norėjo pasivaikščioti po parduotuves ar kažko panašaus, bet tai galim atidėti rytojui.

– Jūs važiuokit, aš rasiu, ką veikti. – Nenorėjau sugriauti jo ir mamos planų, juk jiedu nesimatė beveik metus.

– Ne ne, viskas gerai. Tu negali likti viena.

– Viskas tikrai gerai.

– Tesa, ką aš pasakiau? – sugriaudėjo jis.

Pakėliau akis. Regis, jis pamiršo daugiau neturįs teisės spręsti už mane. Niekas neturi tokios teisės. Hardinas sušvelnėjo ir pasitaisė:

– Atsiprašau... pasilik. Aš eisiu su mama apsipirkti.

– Taip daug geriau, – pasakiau ir pasistengiau išspausti šypseną.

Pastarąsias keletą dienų Hardinas buvo labai švelnus, labai... nedrąsus. Net jeigu klydo spausdamas mane, buvo gera matyti, kad liko savimi.

Įlindau į drabužinę persirengti ir, vos pakėliau suknelę per galvą, Hardinas pasibeldė į duris.

– Tesa?

– Ką? – paklausiau.

– Būsi čia, kol mes grįšim? – po mirksnio paklausė.

– Taip. Regis, daugiau neturiu kur eiti, – prunkštelėjau.

– Gerai. Jeigu ko prireiks, skambink, – aiškiai nusiminęs pasakė Hardinas.

Po kelių minučių išgirdau trinktelint duris ir nėriau lauk iš miegamojo. Ko gero, reikėjo eiti su jais – taip nebūčiau likusi viena su savo mintimis. Jau jaučiausi vieniša. Valandą pažiūrėjusi televizorių nežinojau, kur dėtis iš nuobodulio. Mobilusis telefonas periodiškai suzvimbdavo ir ekrane atsirasdavo mamos vardas. Nekreipiau į ją dėmesio ir norėjau, kad greičiau grįžtų Hardinas. Pasiėmiau skaityklę ir ėmiau skaityti, kad užmuščiau laiką, bet nesilioviau žvilgčioti į laikrodį.

Norėjau parašyti Hardinui žinutę ir paklausti, ar ilgai jie užtruks, bet nusprendžiau per tą laiką pagaminti pietus. Nuėjau į

virtuvę pagalvoti, ką gaminti – ką nors, kas užimtų laiko, bet būtų nesudėtinga. Vadinasi, lazanija.

Netruko ateiti aštunta, pusė devintos ir devinta. Vėl ėmiau galvoti, kad reikėtų parašyti Hardinui. Po galais, kas man yra? Vienas barnis su mama ir aš tuoj pat lekiu į Hardino glėbį. Jeigu būčiau sau nuoširdi, suprasčiau, kad visada laikiausi jo įsikibusi. Net jeigu nenorėjau prisipažinti, jaučiau, kad nepajėgsiu be jo gyventi. Neketinau pulti stačia galva į santykius su juo, bet siaubingai pavargau visą laiką kovoti dėl jo su savimi. Jis buvo man blogas, bet be jo aš buvau labai nelaiminga, daug nelaimingesnė, nei sužinojusi apie lažybas. Dalis manęs pyko, kad nesu pakankamai stipri, o kita dalis negalėjo paneigti ryžto, su kuriuo šiandien grįžau. Man vis dar reikia trupučio laiko pagalvoti, pažiūrėti, kaip mums seksis bendrauti. Aš vis dar labai sutrikusi.

Penkiolika po devintos. Dar tik penkiolika po devintos, o aš jau padengiau stalą ir sutvarkiau virtuvę. Parašysiu jam, tik kartą, paprasčiausiai pasidomėsiu: „Labas, kaip sekas?“ Lauke sninga, todėl tiesiog išsiaiškinsiu, ar jis saugus. Ir viskas. Vos tik paėmiau telefoną, išgirdau trinktelint duris. Slapčiomis jį padėjau Hardinui su mama dar nespėjus įeiti.

– Na, kur pirkiniai? – paklausiau jo, o jis tuo pat metu paklausė:

– O, pagaminai vakarienę?

– Tu sakyk, – ištarėm kartu ir nusijuokėm.

Mostelėjau ranka ir pranešiau Hardinui su Triša:

– Pagaminau vakarienę. Jeigu jau esat sotūs, irgi nieko tokio.

– Labai gardžiai kvepia! – pasakė jo mama apžiūrėjusi nukrautą stalą. Staiga metė savo krepšius ir atsisėdo prie jo. – Ačiū, Tesa, širdele. Siaubinga, visur pilna prieš Kalėdas atsibudusių pirkėjų. Kas perka dovanas likus dviem dienoms iki Kalėdų?

– Pavyzdžiui, tu, – atsakė Hardinas ir įsipylė stiklinę vandens.

– Patylėk, – subarė Triša ir atsilaužusi kąsnį duonos lazdelės įsidėjo į burną.

Hardinas atsisėdo šalia mamos, aš prisitraukiau kėdę priešais juos. Per vakarienę Triša pasakojo apie apsipirkimo siaubus, kuriuos jie patyrė, ir kaip apsauginkai sučiupo vyrą, bandžiusį nugvelbti drabužį iš „Macy's" parduotuvės. Hardinas prisiekė, kad vyras vogė sau, bet Triša tik pavartė akis ir toliau pasakojo keistą nuotykį. Supratau, kad maistas, kurį paruošiau, tikrai visai gardus – skanesnis nei įprastai – ir mes trise sunaikinom beveik visą skardą lazanijos. Aš suvalgiau du gabalus – ir tai paskutinis kartas, kai nevalgau visą dieną.

– O, mes nupirkom eglutę, – staiga pasakė Hardino mama. – Mažutę, bet privalot pasipuošti eglutę savo bute – ypač per pirmąsias Kalėdas kartu! – suplojo rankomis ir nusikvatojo.

Netgi būdami kartu mudu su Hardinu niekada nekalbėjom apie Kalėdų eglutę. Aš labai blaškiausi dėl persikraustymo, o Hardinas apskritai pamiršdavo visas šventes. Nė vienas iš mūsų pernelyg nesijaudino dėl Padėkos dienos – jis dėl akivaizdžių priežasčių, o aš nenorėjau jos praleisti mamos bažnyčioje. Todėl užsisakėm picą ir apsistojom mano bendrabutyje.

– Nepyksti, ką? – paklausė Triša, nes nieko neatsakiau.

– Aišku, kad ne, – patikinau ir pažvelgiau į Hardiną, kuris vėpsojo į tuščią lėkštę.

Buvau dėkinga Trišai, kad vėl pradėjo kalbėti. Po kelių minučių Hardino mama pranešė:

– Ką gi, kad ir kaip norėčiau likti su jumis pavakaroti, turiu eiti grožio miego.

Dar kartą man padėkojusi ir padėjusi lėkštę į kriauklę, ji palinkėjo mums labos nakties ir išeidama pabučiavo Hardiną į skruostą. Jis atsiduso ir nusisuko, tad mamos lūpos vos palietė odą, tačiau ji šia smulkmena atrodė patenkinta. Ji apkabino mane per pečius ir pabučiavo į viršugalvį. Hardinas išpūtė akis, o aš spyriau jam po stalu. Kai Triša išėjo, atsistojau ir nukrausčiau likučius.

– Ačiū už vakarienę. Neprivalėjai gaminti, – tarė Hardinas. Linktelėjau, ir abu nuėjom į miegamąjį.

– Šiandien aš galiu miegoti ant grindų, kaip tu praėjusią naktį, – pasiūliau, nors ir žinojau, kad jis neleis man šito daryti.

– Ne, viskas gerai. Tiesą sakant, nėra taip jau blogai, – atsakė jis.

Atsisėdau ant lovos. Hardinas išsitraukė iš spintos apklotus ir patiesė ant grindų. Mestelėjau jam dvi pagalves. Jis man šyptelėjo ir ėmė segtis džinsus. *Oi, turėčiau nusisukti.* Visai to nenorėjau, bet supratau, kad reikia. Jis nusitraukė juodus džinsus ir išlipo iš klešnių. Žiūrėdama, kaip pasilenkus juda jo tatuiruoto pilvo raumenys, negalėjau atitraukti akių. Vis dėlto kaip labai jis mane traukia, nors ir pykstu ant jo. Juodos trumpikės buvo prigludusios prie kūno. Staiga jis kilstelėjo galvą ir pažiūrėjo į mane. Hardino veidas, griežtas ir sutelktas į mane, tik sustiprino mano transo būklę. Jo smakro linija ryški, paslaptinga. Jis vis dar žiūri į mane.

– Atsiprašau, – pasakiau ir nusukau galvą į šoną. Skruostai kaito nuo pažeminimo.

– Ne, tai aš atsiprašau. Ko gero, tai tik įprotis, – susiraukė Hardinas ir iš spintelės išsitraukė porą medvilninių kojinių.

Žiūrėjau į sieną, kol Hardinas palinkėjo „Labanakt, Tesa" ir išjungė šviesą. Spragtelint mygtukui beveik pajutau jo šypsnį.

Pabudau nuo šaižaus garso ir įsmeigiau akis į lubas. Tamsoje vos galėjau įžiūrėti besisukančius ventiliatoriaus sparnus. Staiga vėl išgirdau – tai Hardino balsas.

– Ne! Prašau! – inkštė jis.

Velnias, jis sapnuoja košmarą. Pašokau iš lovos ir atsiklaupiau prie jo trūkčiojančio kūno.

– Ne! – pakartojo jis, dabar dar garsiau.

– Hardinai! Hardinai, pabusk! – sušnibždėjau jam į ausį ir papurčiau už peties.

Staiga atsimerkęs jis atsisėdo, marškinėliai buvo permirkę prakaitu, veidas iškreiptas.

– Tesa, – atsikvėpė jis ir apkabino mane.

Perbraukiau pirštais jo plaukus ir tik tada paliečiau nugarą. Mano rankos švelniai slydo aukštyn žemyn, nagais vos drėksdamos odą.

– Viska gerai, – vis kartojau jam, o jis stipriau mane glaudė. – Kelkis, eime į lovą, – pasakiau ir atsistojau. Laikydamasis mano marškinėlių Hardinas įlipo su manim į lovą. – Kaip jautiesi? – paklausiau, kai jis atsigulė.

– Gerai, – linktelėjo, o aš prisislinkau arčiau. – Ar galėtum atnešti man vandens, – paprašė.

– Žinoma, tuoj atnešiu.

Įjungiau šviesą ir išlipau iš lovos. Stengiausi eiti kuo tyliau, kad nepažadinčiau Trišos, bet jau radau ją virtuvėje.

– Kaip jis? – paklausė.

– Dabar jau gerai. Atėjau jam vandens, – atsakiau ir pripyliau iš čiaupo pilną stiklinę. Apsisukusi patekau į Trišos glėbį ir ji pabučiavo man skruostą.

– Ar galėsim rytoj pasikalbėti? – paklausė.

Staiga susinervinau dėl pokalbio, todėl tik linktelėjau. Ji nusišypsojo, bet išeidama išgirdau šniurkščiojant.

Grįžusi į mūsų kambarį pamačiau, kad Hardinui truputį palengvėjo. Jis paėmė stiklinę man iš rankų ir padėkojo. Vienu mauku išgėrė vandenį, o aš vėl atsiguliau. Mačiau, kad jis sutrikęs, veikiausiai dėl košmaro, bet supratau, kad ir dėl manęs.

– Eikš, – pasakiau.

Jo akys nušvito, ir jis priartėjo prie manęs. Apsivijau jį rankomis ir padėjau galvą ant krūtinės. Man buvo labai jauku, regis, jam irgi. Nors iš jo patyriau daug bloga, šio netikėlio glėbyje jaučiausi kaip namie.

– Tesa, nepaleisk manęs, – sušnibždėjo Hardinas ir užsimerkė.

Trisdešimtas skyrius

TESA

Pabudau išpilta prakaito. Hardino galva ilsėjosi man ant pilvo, rankos laikė mane apglėbusios. Ir tikrai turėjo būti nutirpusios nuo mano kūno svorio. Mudviejų kojos buvo susipynusios. Hardinas tyliai knarkė.

Giliai įkvėpusi atsargiai kilstelėjau ranką ir nubraukiau jam nuo kaktos vešlius plaukus. Atrodė, kad to nedariau labai ilgai, nors iš tikrųjų – tik nuo praėjusio šeštadienio. Panėrusi pirštus į švelnią jo ševeliūrą, mintyse kaip filmą persukau Sietlo įvykius.

Hardinas mirksėdamas atsimerkė ir aš staigiai atitraukiau ranką.

– Atsiprašau, – sutrikusi ištariau pagauta nusikaltimo vietoje.

– Nereikia, buvo gera, – užsimiegojęs patikino Hardinas.

Išsibudinęs ir akimirką kvėpavęs man į odą, Hardinas pakilo nuo manęs – per greitai. Pasigailėjau glosčiusi jam plaukus – dabar jis tebemiegotų mane apsikabinęs.

– Šiandien kai ką turiu padaryti, todėl trumpam nuvažiuosiu į miestą, – pasakė ir nuo spintelės pasiėmė juodus džinsus. Paskubomis įsispyrė į batus. Man atrodė, kad skuba pabėgti.

– Gerai...

Ką? Maniau, jis laimingas, kad miegojom kartu, kad pirmą kartą šią savaitę buvom apsikabinę. Maniau, kažkas bus pasikeitę – nevisiškai, bet, tikėjausi, matė, kad mano ryžtas žlunga, kad kasdien aš vis artėju prie mudviejų susitaikymo.

– Aha... – pasakė jis ir dviem pirštais pasukiojęs žiedelį antakyje per galvą nusirengė baltus marškinėlius ir iš spintos pasiėmė juodus. Išeidamas iš kambario nepratarė nė žodžio ir vėl paliko mane visiškai sutrikusią.

Tikėjausi visko, tik nemaniau, kad jis šitaip pabėgs. Kokį darbą būtent dabar jis turi nudirbti? Perskaityti rankraštį, kaip aš? Tik jis turi daugiau laisvės ir gali dirbti namie, bet kodėl jis nori tai daryti šiandien? Prisiminus, kaip aną kartą Hardinas „dirbo" namie, man viduriai susisuko.

Girdėjau, kad jis trumpai šnektelėjo su mama, paskui durys atsidarė ir užsidarė. Klestelėjau ant pagalvės ir kaip vaikas pasispardžiau. Bet išgirdusi kavinuko šauksmą galiausiai išlipau iš lovos ir nutipenau į virtuvę kavos.

– Labas rytas, mieloji, – sučiulbo Triša man įėjus.

– Labas rytas. Ačiū, kad išvirėt kavos, – atsakiau imdama ką tik užvirusį virdulį.

– Hardinas sakė, kad turi truputį darbo, – pasakė, nors man pasirodė, kad ji labiau klausia nei sako.

– Taip... jis man minėjo, – atsiliepiau nežinodama, ką dar pasakyt. Bet Triša nuleido tai negirdomis.

– Džiaugiuosi, kad jis gerai jaučiasi po šios nakties, – ištarė susirūpinusi.

– Taip, aš irgi, – pasakiau ir negalvodama pridūriau: – Nereikėjo leisti jam miegoti ant grindų.

Triša klausiamai susiraukė.

– Ar košmarai jam nesisapnuodavo, kai miegodavo ne ant grindų? – atsargiai paklausė.

– Ne, jis nesapnuodavo, jeigu mes... – nutilau. Maišydama cukrų mąsčiau, kaip išsisukti iš šios padėties.

– Jeigu tu būdavai kartu, – pabaigė Triša.

– Taip... jei aš būdavau kartu.

Triša viltingai pažvelgė į mane – aš supratau, kad tik motina taip gali kalbėdama apie savo vaikus.

– Ar nori žinoti, kodėl jis sapnuoja košmarus? Žinau, jis supyks ant manęs, kad tau papasakojau, bet, manau, turi teisę žinoti.

– Ponia Daniels, nereikia... – gurkštelėjau kavos. Visai nenorėjau, kad ji man pasakotų tą istoriją. – Hardinas man pasakojo... apie tą naktį, – gurkštelėjau dar kartą, o Triša išpūtė akis iš nuostabos.

– Jis tau papasakojo? – aiktelėjo.

– Atsiprašau. Nenorėjau taip nemandagiai pasakyti. Ir apie tą kitą naktį... maniau, žinot, – atsiprašiau ir dar siurbtelėjau kavos.

– Ne... ne... neatsiprašinėk. Tik man sunku patikėti, kad jis tau papasakojo. Akivaizdu, kad žinai apie visus jo košmarus, bet šis... šis tiesiog siaubingas. – Triša lengvai palytėjo akis pirštų galiukais ir labai nuoširdžiai nusišypsojo.

– Tikiuosi, viskas bus gerai. Labai apgailestauju dėl to, kas nutiko. – Nenorėjau kištis į jų šeimos paslaptis, bet iki šiol man neteko nieko panašaus patirti.

– Tesa, mieloji, tai daugiau nei gerai, – ištarė Triša ir pravirko. – Aš tokia laiminga, kad jis turi tave... Jie buvo tokie bjaurūs – jis šauks ir šauks. Aš bandžiau nuvesti jį pas terapeutą, bet tu pažįsti Hardiną. Jis su niekuo nekalbėjo. Visiškai. Be žado sėdėjo ir spoksojo į sieną.

Padėjau puoduką ant spintelės ir apkabinau Trišą.

– Nežinau, kas vakar privertė tave grįžti, bet labai džiaugiuosi, kad grįžai, – pasakė man į petį.

– Ką?

Triša atstūmė mane, keistai pažiūrėjo ir vėl palytėjo savo akis.

– Ak, širdele, aš sena, bet dar nenukaršusi. Matau, kad tarp judviejų kažkas negerai. Pastebėjau, kokia buvai sutrikusi, kai mes atvažiavom, ir man buvo aišku, kad kažkas nutiko, kai Hardinas pasakė, kad negali atvykti į Londoną.

Jaučiau, kad ji žino apie mus, tik nesupratau, ar viskas tarp mūsų taip labai matėsi. Siurbtelėjau didelį gurkšnį atvėsusios kavos ir susimąsčiau. Triša švelniai palietė man ranką.

– Jis buvo toks susijaudinęs... Hardinas labai jaudinosi... kad vešis tave į Angliją, ir štai prieš kelias dienas pasakė, kad išvažiuoji iš miesto. Bet aš viską supratau. Kas nutiko? – paklausė ji. Įsipyliau dar vieną puodelį ir pažiūrėjau jai į akis.

– Na... – nežinojau, kaip jai papasakoti, nes, ai, nieko tokio, tik jūsų sūnus susilažinęs atėmė man nekaltybę – tai neatrodė labai protinga. – Jis... melavo man, – tepajėgiau pasakyti.

Nenorėjau nuliūdinti Trišos dėl Hardino ir visai nenorėjau jai visko pasakoti, bet nenorėjau ir primeluoti nebūtų dalykų.

– Labai melavo?

– Baisiai melavo.

– Ar jis gailisi?

Triša žiūrėjo į mane kaip į žioplelę. Buvo keista kalbėtis su ja apie šiuos dalykus. Aš jos visai nepažįstu, ji yra jo motina, todėl, kad ir kas būtų nutikę, ji vis tiek palaikys jo pusę. Taigi mandagiai atsakiau:

– Taip... man atrodo, kad gailisi, – ir išpyliau į kriauklę kavos likučius.

– Ar jis sakė, kad gailisi?

– Taip... kelis kartus.

– Ar jis tai parodė?

– Panašiai.

Ar tikrai? Žinau, kad kitą dieną jis nesivaldė, bet buvo ramesnis nei paprastai. Tačiau jis taip ir nepasakė to, ką norėjau išgirsti. Į mane žiūrėjo vyresnė moteris ir akimirką išsigandau jos atsakymo. Bet ji ir vėl mane nustebino:

– Kaip jo motina aš galiu taikstytis su jo kvailiojimais. Bet tu neprivalai. Jeigu jis nori, kad jam atleistum, turi labai pasistengti. Turi parodyti, kad daugiau nieko panašaus nepadarys. Spėju, tai turėjo būti tikrai baisus melas, jeigu tu jį palikai. Pasistenk turėti galvoje, kad jis ne dažnai pasiduoda jausmams. Jis labai piktas berniukas... dabar jau vyras.

Suprantu, juokingai skamba – juk žmonės meluoja visą laiką, – bet žodžiai išsprūdo anksčiau, nei smegenys susivokė mane užčiaupti:

– Ar jūs atleistumėt, jeigu kas nors jums pameluotų?

– Na, žiūrint, koks tas melas ir kaip labai dėl to gailimasi. Pasakysiu vieną dalyką – kai leidi sau patikėti daugeliu melų, galiausiai pasidaro sunku atrasti tiesą.

Ar ji sako, kad neturėčiau jam atleisti? Triša švelniai pabarbeno pirštais į stalą.

– Šiaip ar taip, pažįstu savo sūnų ir matau, kaip jis pasikeitė nuo paskutinio mūsų susitikimo. Tesa, jis pasikeitė per kelis mėnesius. Net negaliu apsakyti, kaip labai. Jis juokiasi ir šypsosi. Vakar jis netgi kalbėjosi su manim. – Triša šypsojosi, nors kalbėjo apie rimtus dalykus. – Žinau viena – jeigu jis nesusigrąžins tavęs, vėl taps toks, koks buvo anksčiau. Bet tikrai nenoriu įpareigoti tavęs būti su juo tik dėl to.

– Aš ne... nesijaučiu įpareigota, tikrai. Aš tik nežinau, ką daryt.

Labai norėjau jai viską paaiškinti ir sužinoti jos nuoširdžią nuomonę. Labai norėjau, kad mano mama būtų tokia supratinga, kaip atrodė Triša.

– O, tai sunkioji dalis ir tik tu pati gali nuspręsti. Tik neskubėk ir priversk jį pasistengti. Mano sūnus visada viską gaudavo lengvai. Gal tai jį sugadino, nes visada gaudavo, ko panorėjęs.

– Tai jau tikrai, – nusijuokiau, nes tai buvo gryniausia tiesa. Atsidusau ir iš podėlio pasiėmiau košės. Bet Triša nutraukė mano planus.

– Ką pasakytum, jei mudvi apsirengtume ir išeitume papusryčiauti bei mergaitiškai pasilepinti? Gal reikėtų apsikirpti, – nusijuokė ji ir papurtė savo rudus plaukus.

Jos humoro jausmas nuostabus, kaip ir Hardino, kai jis leisdavo sau tai parodyti. Tiesa, jis vulgaresnis, bet dabar supratau, iš ko jį paveldėjo.

– Šaunu. Tik pirma palįsiu po dušu, – pasakiau ir padėjau atgal dėžutę.

– Po dušu? Lauke sninga, o mums vis tiek išplaus plaukus. Aš apsivilksiu tik šitą. – Mostelėjo į juodą treningą. – Lįsk į džinsus ar dar į ką nors ir lekiam!

Visai kas kita, nei eičiau su savo mama. Net jei eidavau į parduotuvę, turėdavau išsilyginti drabužius, susisukti plaukus ir pasidažyti.

– Gerai, – pasakiau nusišypsojusi.

Miegamajame iš spintos išsitraukiau džinsus ir megztinį, plaukus susisukau į kuodą. Įsispyrusi į tomsus užbėgau į vonią ir greitai išsivaliau dantis bei nusiprausiau šaltu vandeniu. Atėjusi į svetainę, radau Trišą jau laukiančią prie durų.

– Reikia parašyti Hardinui raštelį arba žinutę, – pasakiau. Bet ji nusišypsojo ir stumtelėjo mane lauk.

– Tas jaunuolis išgyvens.

Ryto likutį ir didžiąją dienos dalį praleidusi su Triša, jaučiausi gerokai atsigavusi. Ji miela, juokinga ir puiki pašnekovė. Greitai randa bendrą kalbą ir beveik visą laiką verčia mane juoktis. Mudvi pasidarėm šukuosenas. Triša nusikirpo kirpčiukus ir drąsino mane pasidaryti tą patį, bet aš šypsodamasi atsisakiau. Tačiau leidau jai save įkalbėti Kalėdoms nusipirkti juodą suknelę. Nenorėjau įsipiršti Hardinui ir jo mamai, todėl nenupirkau jiems jokių dovanų. Pamaniau, priimsiu Lendono kvietimą apsilankyti jo namuose. Man atrodė truputį per daug praleisti Kalėdas su Hardinu, kai nesame pora. Dabar mudu išgyvenam pereinamąją stadiją – esam ne kartu, bet iki šio rytoj jaučiau, kad tampame artimesni vienas kitam.

Grįžusios namo jau radom Hardino automobilį stovėjimo aikštelėje. Ėmiau nervintis. Jis sėdėjo kambaryje ant sofos apsikrovęs popieriais – ir ant kelių, ir kavos stalelio. Įsikandęs pieštuką atrodė giliai paniręs į kažkokį darbą. Įtariau, kad dirba, tačiau per tą laiką, kai jį pažįstu, dirbantį mačiau tik kelis kartus per mėnesį.

– Labas, sūnau! – linksmai pasisveikino Triša.

– Labas, – abejingai ištarė Hardinas.

– Ar pasiilgai mūsų? – paerzino mama. Jis tik pavartė akis ir susirinkęs popierius sudėjo į aplanką.

– Einu į miegamąjį, – susierzinęs ištarė ir atsistojo.

Linktelėjau Trišai ir nusekiau paskui jį į miegamąjį.

– Kur buvot? – paklausė jis ir padėjo aplanką ant staliuko. Lapai išsprūdo, bet Hardinas skubiai sukišo jos atgal ir užsegė. Atsisėdau ant lovos ir sukryžiavau kojas.

– Papusryčiavom, paskui nuėjom į kirpyklą ir truputį pavaikščiojom po parduotuves.

– Oho.

– Kur tu buvai? – paklausiau.

Hardinas kurį laiką žiūrėjo į grindis.

– Darbe.

– Rytoj Kūčios. Manęs neapmausi, – pasakiau taip, kaip mane mokė Triša – ir tai turėjo būti įspėjimas. Žalios akys įsmigo į mane.

– Žinai, man nelabai rūpi, ar apmausiu tave, – pašaipiai atsakė ir atsisėdo priešais ant lovos.

– Kas tau yra? – čirkštelėjau.

– Nieko, man viskas gerai.

Hardinas vėl įlindo į kiautą – greičiausiai taip jaučiasi saugus.

– Akivaizdu, kad ne. Kodėl šįryt išėjai?

– Jau pasakiau. – Hardinas ranka persibraukė plaukus.

– Man meluodamas nieko nepasieksi. Tik dėl to tau... mums taip nutiko, – priminiau.

– Gerai! Nori žinoti, kur buvau? Buvau pas tėtį! – suriko jis ir atsistojo.

– Pas tėtį? Kodėl?

– Pasikalbėti su Lendonu. – Atsisėdo ant kėdės.

– Versija apie darbą mane labiau įtikina nei šita, – užverčiau akis.

– Buvau. Jei manim netiki, eik ir paskambink jam.

– Gerai, ir apie ką kalbėjaisi su Lendonu?

– Žinoma, kad apie tave.

– Ką apie mane? – iškėliau rankas.

– Viską. Žinau, kad nenori būti čia, – pasakė žiūrėdamas pro šalį.

– Jei nenorėčiau čia būti, tai ir nebūčiau.

– Daugiau neturi kur eiti ir jei turėtum, čia nebūtum – aš tai žinau.

– Kodėl tu toks įsitikinęs? Šiąnakt mes miegojom kartu vienoje lovoje.

– Aha, ir tu žinai – kodėl. Jei man nebūtų prisisapnavęs košmaras, nebūtum manęs priėmus. Tai vienintelė priežastis ir dėl tos vienintelės priežasties mes dabar kalbamės. Todėl, kad tau manęs gaila.

Hardino rankos virpėjo, akys vėrė mane kiaurai. Man pasirodė, kad už žalios spalvos slepiasi gėda.

– Nesvarbu, kodėl tai nutiko, – papurčiau galvą. Nesuprantu, kodėl jis visada prieina prie šios išvados. Kodėl jam taip sunku pripažinti, kad yra mylimas?

– Tau gaila vargšiuko Hardino, kuriam sapnuojasi košmarai ir kuris negali vienas užmigti sumautoj lovoj! – Hardinas kalbėjo per garsiai, o mes turim viešnią.

– Nustok šaukti! Kitame kambaryje yra tavo mama! – šūktelėjau ir aš.

– Ar tai šitai jūs veikėt visą dieną? Apkalbinėjot mane? Tesa, man nereikia tavo sušikto gailesčio.

– Viešpatie! Koks jautrus! Mes visai nekalbėjom apie tave, bent jau ne apie tai. Ir jei nori žinoti, man visai tavęs negaila. Aš tik noriu, kad tu miegotum šitoj lovoj su manim, nesvarbu ką sapnuodamas, – stovėjau sukryžiavusi rankas.

– Kurgi ne, – riktelėjo Hardinas.

– Kalbam ne apie tai, kaip aš jaučiuosi. Kalbam apie tai, kaip jautiesi tu. Nustok savęs gailėtis, jeigu ką, – pasakiau taip pat piktai.

– Aš nesigailiu.

– Bet labai panašu, kad gailiesi. Visai be reikalo siunti ant manęs. Mums reikia eiti pirmyn, o ne atgal.

– Pirmyn? – Hardinas pažvelgė man į akis.

– Taip... Noriu pasakyti, galbūt, – sumikčiojau.

– Galbūt? – nusišypsojo Hardinas.

Staiga jis labai pralinksmėjo – šaipėsi kaip mažas vaikas per Kalėdas. Ką tik jis kivirčijosi su manim, jo skruostai raudonavo iš

pykčio. Ir staiga pajutau, kad ir mano pyktis beveik išgaravo. Išsigandau, kad jis gali valdyti mano jausmus.

– Tu tikrai nesveikas, – pasakiau jam.

– Tavo šukuosena labai graži. – Šypsena mane nuginklavo Hardinas.

– Tave reikia gydyti, – paerzinau jį, o jis nusikvatojo.

– Dėl to nesiginčiju, – atsakė.

O aš nesusilaikiau nesijuokusi kartu su juo... Ko gero, esu tokia pat beprotė kaip ir jis.

Trisdešimt pirmas skyrius

TESA

Mus išblaškė mano telefonas, ėmęs vibruoti ir šokinėti ant spintelės. Hardinas padavė jį man ir žvilgtelėjęs į ekraną pasakė:

– Lendonas.

– Klausau, – atsiliepiau paėmusi telefoną.

– Labas, Tesa, – išgirdau Lendoną. – Taigi mama norėjo, kad paskambinčiau tau ir pakviesčiau pas mus per Kalėdas.

Jo mama labai miela. Lažinuosi, kad surengs ypatingas Kalėdų vaišes.

– Oi... taip, su mielu noru. Kada turėčiau atvažiuot? – pasidomėjau.

– Vidurdienį, – nusijuokė. – Ji jau pradėjo kepti virti, todėl tavim dėta iki tol nieko nevalgyčiau.

– Jau pradėjau pasninkauti, – pajuokavau. – Ką atsinešti? Žinau, kad Karen gamina daug skaniau už mane, bet vis tiek galiu ką nors pagaminti... gal deserto?

– Taip, gali atsinešti deserto... ir dar... Žinau, kad tau nebus labai malonu, ir jeigu ką, mes suprasim, – tyliau pridūrė. – Jie pakvietė ir Hardiną su mama. Jeigu judu dar ne...

– Mes jau. Beveik, – pertraukiau jį. Išgirdęs mano žodžius Hardinas pakėlė antakį, o aš jam nervingai šyptelėjau.

– Valio, – lengviau atsikvėpė Lendonas. – Jei galėtum ir jiems perduoti kvietimą, mūsiškiai būtų labai dėkingi.

– Būtinai, – pažadėjau. Ir staiga man šovė mintis. – O ką aš jiems padovanosiu?

– Nieko! Tau nereikia nešti dovanų.

Žiūrėjau į sieną stengdamasi nematyti, kad Hardinas neatitraukia nuo manęs akių.

– Na taip, žinoma. Bet aš vis tiek atsinešiu dovanų, todėl noriu žinoti, ką.

– Užsispyrusi kaip visada, – garsiai atsiduso Lendonas. – Na, mamai patinka virtuvė, Kenas būtų patenkintas prespapjė... ir panašiai.

– Prespapjė? – prunkštelėjau. – Kokia baisi dovana.

– Tik nedovanok jam kaklaraiščio, nes aš jau nupirkau, – nusijuokė Lendonas ir atsiduso. – Gerai, pranešk man, jeigu ko prireiktų nuo dabar iki tada. Turiu padėti sutvarkyti namus, – pasakė ir padėjo ragelį.

– Važiuosi ten per Kalėdas? – paklausė Hardinas, vos tik padėjau telefoną.

– Taip... nes nenoriu važiuoti pas mamą, – atsakiau ir atsisėdau ant lovos.

– Suprantu, – smiliumi pasikasė smakrą. – Galėtum likti ir čia.

– Galėtum... važiuoti su manim, – paknaibiau pirštais skverną.

– Ir palikti mamą vieną? – pašiepė Hardinas.

– Ne! Žinoma, ne. Karen ir tavo tėtis ją irgi kviečia... Jus abu.

– Kurgi ne! – Hardinas pažvelgė į mane kaip į beprotę. – Ir kodėl mano mama turėtų norėti važiuoti pas mano tėvą ir jo naująją žmoną?

– Aš... aš nežinau. Bet būtų gražu, jei visi susirinktumėt kartu.

Tikrai. Aš juk nežinau, kaip viskas būtų. Labiausiai dėl to, kad nežinau, kokie dabar Trišos ir Keno santykiai, jeigu apskritai kokie nors yra. Be to, ne mano reikalas bandyti juos visus suvesti į krūvą – aš nesu jų šeimos dalis. Po galais, aš net nesu Hardino draugė.

– Nemanau, – susiraukė jis.

Aš viską suprantu, nors būtų nuostabu praleisti Kalėdas su juo – kad ir kas tarp mūsų nutiko. Bus labai sunku įtikinti Hardiną per šventes pasisvečiuoti tėvo namuose, net ir su mama.

Vienas mano smegenų pusrutulis mėgsta tvarkyti reikalus, todėl ėmiau svarstyti, kad reikia dovanų Lendonui ir jo tėvams, ko gero, ir Trišai. Bet ką jiems padovanoti? Reikia tuoj pat eiti ieškoti, juk jau beveik penkios. Belieka šis vakaras ir rytojus, Kūčios. Niekaip negalėjau apsispręsti, ar dovanoti ką nors Hardinui. Tiesą sakant, beveik buvau nutarusi, kad ne. Nepatogu jam ką nors dovanoti, kai mudviejų tokie keisti santykiai.

– Kas yra? – mano tylą nutraukė Hardinas.

– Reikia eiti ieškoti dovanų, – sunkiai atsidusau. – Štai ką reiškia per Kalėdas būti benamei, – paaiškinau.

– Nemanau, kad netikęs planavimas turi ryšį su tavo benamyste, – paerzino Hardinas. Jis vos šyptelėjo, bet akys švytėjo. Ar jis flirtuoja su manim? Nusijuokiau iš šios minties ir užverčiau akis.

– Netikęs planavimas nėra mano įprotis.

– Žinoma... – nusivaipė jis, ir aš jam pagrūmojau.

Hardinas sulaikė mano ranką, neva kad išvengtų žaismingo smūgio. Mano kūnu nuvilnijo pažįstama šiluma, akys įsisiurbė į jį. Hardinas staigiai paleido ranką ir abu nusisukom. Ore tvyrojo įtampa. Atsistojau apsiauti batelių.

– Jau eini? – paklausė Hardinas.

– Taip... parduotuvės dirba iki devintos, – priminiau jam.

– Eisi viena? – nerangiai pajudino kojas.

– Gal nori eiti kartu?

Tai nėra geriausia mintis, bet jei noriu bent pabandyti pakeisti padėtį, eiti kartu apsipirkti yra tiesiog puiku. Teisingai?

– Eiti su tavim apsipirkti?

– Taip... jeigu nenori, tai nereikia, viskas gerai, – nejaukiai atsakiau.

– Ne, žinoma eisiu. Tik... nesitikėjau, kad pakviesi.

Linktelėjau jam, pasiėmiau telefoną ir rankinę ir nuėjau į svetainę. Hardinas atsekė iš paskos.

– Mes trumpam einam apsipirkti, – mamai pranešė Hardinas.

– Abu? – supratingai paklausė ji, ir sūnus tik pavartė akis. Mums priėjus prie durų ji atsisuko per petį ir šūktelėjo: – Tesa, mieloji, jeigu norėsi palikti jį ten, aš neverksiu.

– Pagalvosiu, – nusijuokiau ir išėjau paskui Hardiną.

Vos tik Hardinas įjungė variklį, pasklido pažįstama pianino melodija. Jis skubiai pritildė garsą, bet jau buvo per vėlu. Patenkinta savimi pažvelgiau į jį.

– Man jie patinka, aišku? – pasakė.

– Žinoma, – nusišaipiau ir padidinau garsą.

Kaip būtų gerai, jei šis kelias tęstųsi be galo. Kaip būtų gerai, kad šis flirtavimas, šis nervų karas truktų amžinai. Deja, taip nebus. Taip negali būti. Mes turim pakalbėti apie tai, kas nutiko ir kas bus toliau. Žinau, kad turim daug ką aptarti, bet visų savo problemų iškart neišspręsim, net jeigu stumčiau iš visų jėgų. Noriu rasti tam tinkamą laiką, o iki tol neskubėti.

Didžiumą kelio važiavom tylėdami, muzika pasakė viską už mus, ką norėjau girdėti. Netoli „Macy's" parduotuvės Hardinas pasakė:

– Išleisiu tave prie durų.

Linktelėjau. Stovėjau prie šilto vėjelio ir laukiau, kol jis pastatys mašiną ir per šaltį atskubės pas mane.

Beveik valandą laiko apžiūrinėjusi visokių dydžių ir formų kepimo indus, nutariau Karen nupirkti pyrago formų rinkinį. Neabejojau, kad tikriausiai turi jų daugiau nei reikia, bet virtuvės ir sodo darbai – vieninteliai jos malonumai, o aš neturiu laiko sugalvoti ką nors geriau.

– Ar galim nunešti tai į mašiną ir baigti pirktis? – paklausiau Hardino, stengdamasi rankose išlaikyti didelę dėžę.

– Palauk, aš nunešiu. Lik čia, – pasakė jis ir paėmė dėžes.

Kol jis suvaikščiojo, apžiūrėjau vyriškų prekių skyrių. Didelėse virtinose kabantys kaklaraiščiai pašaipiai priminė Lendono pastabą apie lengvą dovaną. Viską apžiūrėjau. Iki šiol nesu pirkusi dovanos tėčiui, todėl neturėjau jokios minties, ką dovanoti.

– Lauke baisiai šalta, – grįžęs pasiskundė Hardinas, drebėdamas ir trindamas rankas.

– Sningant vilkėti marškinėlius trumpomis rankovėmis gal ir nėra gera mintis.

– Noriu valgyt. O tu? – mirktelėjo Hardinas.

Nuėjom iki užkandinių teritorijos. Hardinas rado man vietą ir užsakė picą iš vienintelės padorios ten esančios picerijos. Po minutės jis prisėdo prie staliuko su dviem pilnomis lėkštėmis. Viena ranka paėmusi gabaliuką, kita – servetėlę, atsikandau mažą kąsnelį.

– Kaip elegantiškai, – paerzino jis, kai sukramčiusi kąsnį nusivaliau lūpas.

– Užsičiaupk, – pasakiau ir paėmiau kitą gabaliuką.

– Tai... nuostabu. Ar ne? – paklausė.

– Kas? Pica? – nekaltai pasiteiravau, nors puikiai supratau, kad jis kalba ne apie maistą.

– Mes. Pasivaikščiojimas. Kaip seniai tai buvo.

Neatrodo, kad labai seniai...

– To nebuvo tik dvi savaites, – priminiau.

– Tai labai ilgai... mums.

– Taip... – atsikandau didesnį kąsnį, todėl galėjau ilgiau patylėti.

– Ar ilgai galvosi, ką toliau darysim? – paklausė Hardinas. Aš lėtai baigiau kramtyti ir ilgai gėriau vandenį.

– Manau, kelias dienas. – Norėdama išvengti scenos, stengiausi palaikyti kuo lengvesnį pokalbį. Vis dėlto pridūriau: – Turim apie daug ką pasikalbėti.

– Žinau, kad turim, bet aš taip...

Žalios Hardino akys išsiplėtė ir įsmigo į kažką man už nugaros. Atsisukusi ir pamačiusi raudonus plaukus, ir aš vos neatrijau picos. Stef. O šalia – jos draugas Tristanas.

– Aš nenoriu čia būti, – pasakiau ir atsistojau palikusi ant stalo maisto padėklą.

– Tesa, tu dar nenupirkai kitų dovanų. Be to, nemanau, kad jie mus pamatė.

Tačiau atsisukusi sutikau Stef akis. Ji aiškiai nustebo. Nežinau, kas ją nustebino labiau – sutikti mane ar sutikti mane su Hardinu. Ko gero, ir viena, ir kita.

– Jau pamatė.

Porelė priėjo prie mūsų, o aš pajutau, kad mano kojos įaugo į grindis.

– Labas, – nejaukiai pasisveikino Tristanas.

– Labas, – atsiliepė Hardinas ir pasikasė sprandą.

Aš nutylėjau. Pažiūrėjau į Stef, pasiėmiau rankinę ir atsistojau eiti.

– Tesa, palauk! – šūktelėjo ji. Paskui mane į grindų plyteles nukaukšėjo aukšti jos batelių kulniukai, kad tik spėtų pasivyti. – Ar galim pasikalbėti?

– Apie ką kalbėsimės, Stef? – čirkštelėjau. – Kaip mano pirmoji ir bene vienintelė draugė čia leido mane pažeminti visų akivaizdoje?

Hardinas ir Tristanas susižvalgė, akivaizdžiai nežinomi, ar verta įsiterpti. Stef sumojavo rankomis.

– Aš labai atsiprašau, aišku? Žinau, kad reikėjo tau pasakyt, bet maniau, kad jis pasakys!

– Tai, vadinasi, viskas yra gerai, ar ne?

– Ne, Tesa, suprantu, kad negerai. Bet aš tikrai nuoširdžiai atsiprašau. Žinau, kad turėjau tau pasakyti.

– Bet nepasakei, – sukryžiavau rankas.

– Pasiilgau tavęs, man trūksta mūsų draugystės, – tarė Stef.

– Neabejoju, kad tau manęs trūksta, nes neturi iš ko šaipytis.

– Tesa, buvo visai ne taip. Tu esi... buvai mano draugė. Žinau, kad susimoviau, bet tikrai labai atsiprašau.

Jos atsiprašymai užklupo mane netikėtai. Bet susitvardžiau ir atsakiau:

– Vis tiek negaliu tau atleisti.

Stef susiraukė. Ir staiga supyko.

– O jam gali atleisti? Juk jis viską pradėjo – ir tu jam atleidai!

Aš suinkščiau ir užsidengiau veidą rankomis. Stef atsiduso.

– Tesa, nesitikiu, kad taip paprastai viską pamirši, bet prašau bent jau antro šanso. Galėtume pabūti tik mes, keturiese. Visa kompanija vis tiek sumauta.

– Ką nori pasakyt? – pažvelgiau į ją.

– Kai Hardinas priplojo Džeisą, jis pasidarė dar didesnis šiknius. Mudu su Tristanu nenorim su niekuo iš jų bendrauti.

Pažvelgiau į Hardiną ir Tristaną – jiedu nenuleido nuo mūsų akių, ir vėl atsisukau į Stef.

– Hardinas sumušė Džeisą?

– Taip... praėjusį šeštadienį, – truktelėjo antakius Stef. – Jis nieko nesakė?

– Ne...

Norėjau labiau ją iškvosti, kol Hardinas nepriėjo ir nenutildė. Tačiau Stef akivaizdžiai palaikė mane, todėl ėmė pasakoti nė neklausiama.

– Taigi viskas prasidėjo nuo to, kad Molė pasakė Hardinui, esą viską... žinai, ką – papasakoti tau prie visų... suplanavo Džeisas, – tyliau pridūrė ir staiga nusijuokė. – Jeigu atvirai, jis to nusipelnė, o Molės veido išraiška, kai Hardinas iš esmės ją atstūmė, buvo nepakartojama. Tikrai, aš rimtai, gaila, kad nenufotografavau!

Susimąsčiau: tą šeštadienį Hardinas atstūmė Molę, primušė Džeisą ir atvažiavo į Sietlą. Staiga išgirdau Tristaną, lyg įspėjantį, kad Hardinas čia pat:

– Merginos!

Priėjęs Hardinas paėmė mane už rankos, o Tristanas nuvilko tolyn Stef. Bet ji akimirką dar atsisuko ir išplėtusi akis šūktelėjo:

– Tesa, būk gera, pagalvok apie tai, gerai? Man tavęs labai trūksta.

Trisdešimt antras skyrius

TESA

– Kaip jautiesi? – paklausė Hardinas, jiems nuėjus.

– Gerai, – atsakiau.

– Ką ji pasakė?

– Nieko... Tik tai, kad norėtų, jog jai atleisčiau.

Gūžtelėjau pečiais ir mudu nužingsniavome centrine alėja. Turėjau apmąstyti viską, ką Stef ką tik pasakė, kad galėčiau papasakoti Hardinui. Prieš atvykdamas į Sietlą, jis buvo vakarėlyje ir Molė ten irgi buvo. Negaliu paneigti, kad labai palengvėjo išgirdus Stef pasakojimą. Beveik juokinga, kad jis man pasakė miegojęs su Mole, nors tą patį vakarą ją atstūmė. Beveik. Palengvėjimą ir ironiją staigiai pakeitė kaltės jausmas, kad bučiavausi su tuo nepažįstamuoju klube, o Hardinas tuo metu pavarė Molę.

– Tesa? – Hardinas sustojo ir pamojavo man prieš akis. – Kas yra?

– Nieko. Aš tik pagalvojau apie tai, ką nupirkt tavo tėčiui. – Esu prasta melagė, nes imu kalbėti greičiau, nei norėčiau. – Ar jam patinka sportas? Patinka, ar ne? Prisimeni, judu žiūrėdavot futbolą.

– „Pakeriai“[*], – akimirką žiūrėjęs į mane pasakė Hardinas. – Jam patinka „Pakeriai“.

Neabejojau, kad norėjo daugiau paklausinėti apie Stef, bet nutylėjo.

Mudu nuėjom į sporto prekių parduotuvę. Aš ramiai stovėjau, o Hardinas išrinko tėvui kelis daiktus. Jis neleido man mokėti, todėl

[*] Amerikietiškojo futbolo klubas „The Pakers“.

paėmiau raktų pakabuką, gulintį prie kasos, ir susimokėjau, kad jį paerzinčiau. Hardinas pavartė akis, o aš kyštelėjau jam liežuvį.

– Ar žinai, kad pasirinkai ne tą komandą? – pasakė mums išėjus iš parduotuvės.

– Ką? – pasirausiau ir išsitraukiu niekutį.

– Čia „Milžinai", ne „Pakeriai", – šyptelėjo Hardinas, o aš įgrūdau pakabuką atgal į rankinę.

– Na... geroji žinia, kad niekas nežinos, jog teisingos dovanos bus taviškės.

– Ar mes jau baigėm? – ėmė verkšlenti Hardinas.

– Ne, aš dar turiu ką nors nupirkti Lendonui, prisimeni?

– O taip. Jis minėjo norįs išbandyti naują lūpdažio spalvą. Gal koralo?

– Palik jį ramybėj! – užsidengiau ranka burną ir atsisukau į Hardiną. – Gal tau reikėtų padovanoti lūpdažį, nes tu jau žinai, kokios spalvos nori, – paerzinau. Buvo gera su juo linksmai kandžiotis, užuot pleškinus namus iki pamatų. Hardinas pavartė akis, bet pastebėjau, kad prieš prašnekdamas vos vos šyptelėjo.

– Gali padovanoti jam bilietus į ledo ritulį. Paprasta ir ne per brangu.

– Tikrai, labai gera mintis.

– Žinau, – atsakė. – Tik gaila, kad jis neturi nė vieno draugo, kuris eitų su juo.

– Naaa, tada aš eisiu su juo.

Šypsojausi iš to, kaip Hardinas erzino dėl Lendono, nes jis buvo visai kitoks nei anksčiau, jo balse neliko nė lašo pagiežos.

– Norėčiau ką nors nupirkti ir tavo mamai, – pasakiau.

– Kodėl? – linksmai, trumpai, nekaltai žvilgtelėjo Hardinas.

– Juk Kalėdos.

– Nupirk jai megztinį ar ką nors panašaus, – pasakė ir mostelėjo į parduotuvę, skirtą labiau pagyvenusioms moterims.

– Man labai nesiseka pirkti dovanas, – pasakiau žvilgtelėjus į tą pusę. – Ką tu jai nupirkai?

Man per gimtadienį jis padovanojo tiesiog tobulą dovaną, todėl įsivaizdavau, kad dovaną mamai jis rinko taip pat dėmesingai.

– Apyrankę ir šalį, – gūžtelėjo Hardinas.

– Apyrankę? – paklausiau ir stumtelėjau tolyn nuo parduotuvės.

– Ne, norėjau pasakyti, vėrinį. Eilinį pakabuką, ant kurio parašyta „Mamai" ar panašus šlamštas.

– Koks tu mielas, – pasakiau. Grįžom į „Macy's" parduotuvę. Pasitikinčiai apsidairiau aplink. – Manau, kad čia ką nors jai rasiu... jai patinka šitas šiltas treningas.

– O Dieve, labai prašau, daugiau jokio treningo. Ji vilki jį kiekvieną dieną.

– Vadinasi... – nusišypsojau iš jo išraiškos, – yra daug priežasčių padovanoti dar vieną.

Apžiūrėjom krūvą modelių ir Hardinas ištiesė vieną iš natūralaus pluošto. Atidžiai nužiūrėjau sužalotas rankas ir prisiminiau, ką pasakojo Stef.

Greitai radau mėtos žalumo kostiumą, koks, mano manymu, jai turėtų patikti, ir ėmėm ieškoti kasos. Laukdama eilėje pagaliau sutramdžiau pašėlusias mintis ir apsisprendžiau dėl Hardino – iš dalies dėl to, kad dabar žinojau, jog jis tikrai nemiegojo su Mole, kol buvau Sietle. Priėjusi prie kasos ir padėjusi prekę ant prekystalio, staiga atsisukau į Hardiną ir pasakiau:

– Vakare mums reikia pasikalbėti.

Pardavėja sutrikusi žvilgčiojo tai Hardiną, tai į mane. Norėjau jai pasakyti, kad nemandagu taip spoksoti, bet kol susikaupiau, Hardinas prabilo pirmas:

– Pasikalbėti?

– Taip... – atsakiau žiūrėdama, kaip pardavėja nuima apsauginę etiketę. – Kai papuošim eglutę, kurią vakar nupirko tavo mama.

– Vis dėlto apie ką kalbėsim?

– Apie viską, – pasakiau atsisukusi į jį.

Hardinas atrodė išsigandęs, tų žodžių potekstė prislėgė pečius. Pardavėjai skenuojant kostiumą pyptelėjęs aparatas nutraukė tylą, ir Hardinas sumurmėjo:

– Aha... einu atvarysiu mašiną.

Žiūrėdama, kaip moteris pakuoja Trišos dovaną, galvojau: „Kitais metais pasistengsiu nupirkti nuostabias dovanas, kad visi pamirštų nevykusias šiųmetes.“ Bet paskui atėjo kita mintis: „Kitais metais? Kas pasakė, kad kitais metais aš būsiu su juo?“

Visą kelią iki namų važiavom tylėdami: aš todėl, kad bandžiau susikaupti, ką jam pasakyti, o jis... na, man atrodė, kad jis darė tą patį. Kai parvažiavom, čiupau savo pirkinius ir nuskubėjau per šaltą lietų į vestibiulį. Jau geriau snigtų, negu šita pliurzė.

Lifte ėmė urgzti skrandis.

– Noriu valgyt, – pasakiau Hardinui, jam nuleidus akis į mane.

– Ak!

Regis, jis norėjo pasakyti kažką ironiška, bet apsigalvojo. Pojūčiai dar labiau sustiprėjo įėjus į butą – česnako aromatas nugalėjo ir man akimirksniu prasidėjo seilėtekis.

– Išviriau vakarienę! – pranešė Triša. – Kaip pirkiniai?

Hardinas paėmė krepšį man iš rankų ir pranyko miegamajame.

– Visai neblogai. Ne tokia ir baisi ta minia, kaip tikėjausi, – atsakiau.

– Tai gerai. Pamaniau, kad mudvi galėtume papuošti tą eglutę. Hardinas greičiausiai nenorės padėti, – nusišypsojo ji. – Jis nekenčia malonumų. Bet mes galėtume pasilinksminti, jeigu tu nieko prieš.

– Žinoma, ne, – prunkštelėjau.

– Pirmiausia turi pavalgyt, – įsakė Hardinas grįžęs į virtuvę.

Piktai dėbtelėjau į jį ir visą dėmesį nukreipiau į Trišą. Vienoje pusėje manęs laukia bauginantis pokalbis su Hardinu, kitoje – eglutė ir jo mama, tad iš esmės neturiu kur skubėti. Be to, man reikėjo bent valandos susikaupti, kad galėčiau pasakyti viską, ką norėčiau pasakyti. Ko gero, ne pati geriausia mintis kalbėtis su jo

mama apie tokius svarbius dalykus, bet daugiau laukti negaliu. Viską, ką reikia pasakyti, reikia pasakyti... dabar. Mano kantrybė senka. Ilgiau nebegalima tverti tos „tarp" padėties.

– Tesa, širdele, ar dabar tikrai labai nori valgyt? – paklausė Triša.

– Taip, mama, – už mane atsakė Hardinas per petį.

– Taip, iš tikrųjų labai, – atsakiau nekreipdama dėmesio į jos netikėlį sūnų.

Atsisėdau prie stalo ir mėgavausi kvapais, kol Triša pridėjo man lėkštę vištienos troškinio su špinatais ir česnakais. Maistas atrodė net skaniau negu kvepėjo. Padėjusi lėkštę priešais Triša tarė:

– Hardinai, palengvink mums dalią – išimk iš dėžės eglutę, gerai?

– Gerai, – atsakė jis.

– Aš turiu ir kelis papuošalus, – nusišypsojo man Triša.

Kol baigiau valgyti, Hardinas sukaišiojo šakeles į skylutes ir eglutė buvo surinkta.

– Ne taip jau ir blogai, ar ne? – tarstelėjo jo mama. Hardinas pasiėmė dėžutę su žaisliukais, o ji nubėgo paskui jį. – Mes tau padėsim puošti.

Sočiai prisivalgiusi, atsistojau nuo stalo ir ėmiau rimtai mąstyti, kaip susieti Kalėdų eglutę su Hardinu ir jo mama šiame bute, kuris buvo mūsų. Vargu ar įmanoma tai daryti. Tikrai ne. Mėgavausi puošimo procesu ir pagaliau Triša atrodė labai patenkinta, nors žaisliukai ant miniatiūrinės eglutės buvo sukabinti bet kaip.

– Reikia nusifotografuoti prie eglutės, – pasiūlė Triša.

– Aš nemėgstu fotografuotis, – susiraukė Hardinas

– Baik, Hardinai, juk atostogos, – sumirksėjo Triša, o jis užvertė akis jau šimtąjį kartą nuo jos atvykimo.

– Ne šiandien, – atsakė jis.

Žinojau, kad elgiuosi nesąžiningai, bet man labai patiko jo mama, todėl pažvelgiau į jį didelėmis akimis ir paprašiau:

– Tik vieną?

– Gerai, po galais. Tik vieną.

Hardinas atsistojo šalia Trišos priešais eglutę, o aš pasiėmiau telefoną ir juos nufotografavau. Hardinas vos išspaudė šypseną, užtat Triša džiūgavo už abu. Vis dėlto man palengvėjo, kad ji nepasiūlė mums dviese pasidaryti nuotraukos. Pirma reikia išsiaiškinti, kas vyksta, tik tada romantiškai paveiksluotis prie Kalėdų eglutės. Įsirašiau Trišos telefono numerį ir nusiunčiau nuotrauką jai ir Hardinui, o jis nuėjo į virtuvę ir prisikrovė pilną lėkštę maisto.

– Einu, supakuosiu kelias dovanas, kol dar ne per vėlu, – pareiškiau.

– Gerai, iki rytojaus, širdele, – pasakė Triša ir apkabino mane.

Įėjusi į miegamąjį pamačiau, kad Hardinas jau buvo atsinešęs dovanų popieriaus, kaspinėlių, juostelių ir visko, ko man galėjo prireikti. Skubiai ėmiau vynioti dovanas, todėl „pokalbis" galėjo įvykti gerokai anksčiau nei vėliau. Tikrai norėjau tai baigti, bet kartu baiminausi, kaip viskas bus. Žinau, kad viską apmąsčiau, bet nebuvau įsitikinusi, kad galiu tai pripažinti. Jaučiau, jog elgiuosi kvailai, bet sukvailėjau nuo tos akimirkos, kai sutikau Hardiną, ir tai ne visada buvo blogai.

Bebaigiant ant atviruko rašyti Keno vardą įėjo Hardinas.

– Baigei? – paklausė.

– Taip... dar reikia atspausdinti bilietus Lendonui ir galėsim pasikalbėti.

– Kodėl? – pasišiaušė jis.

– Todėl, kad man reikia tavo pagalbos, o tu visai nepadedi, kai mes pykstamės.

– Kodėl manai, kad mes pykstamės? – paklausė jis.

– Todėl, kad tai mes, – šyptelėjau, o Hardinas pritardamas tylomis linktelėjo.

– Atnešiu spausdintuvą iš spintos.

Hardinui išėjus įsijungiau nešiojamąjį kompiuterį. Po dvidešimties minučių jau turėjom Lendonui du bilietus į Sietlo „Thunderbirds" rungtynes – atspausdintus ir supakuotus į mažą dėžutę.

– Gerai... daugiau jokių pramogų, kol... pati žinai... kalbėsimės? – paklausė Hardinas.

– Taip. Manau, jokių, – atsakiau.

Abu susėdom ant lovos – jis galvūgalyje ištiesė savo ilgas kojas, aš susiraičiau kitame gale. Neturėjau supratimo, nuo ko pradėti ar ką pasakyti.

– Taigi... – pradėjo Hardinas.

Labai nejauku.

– Taigi... – rakinėjau nagus. – Kas nutiko su Džeisu? – paklausiau.

– Tau jau pasakė Stef, – abejingai atrėmė jis.

– Taip, pasakė.

– Jis nesuvaldė liežuvio.

– Hardinai, privalai kalbėtis su manim, kitaip nieko nebus.

– Aš kalbuosi! – pasipiktinęs išpūtė akis Hardinas.

– Hardinai...

– Gerai. Gerai, – piktai atsiduso. – Jis planavo bandyti tave pakabinti.

Mane net supykino nuo šios minties. Ir dar – tai ne priežastis muštis, kaip prekybos cente pasakojo Stef. Ar Hardinas ir vėl man meluoja?

– Taigi? Tu žinai, kad to niekada nebus.

– Nematau skirtumo... bet vien pagalvojus, kad jis gali tave paliesti... – jis nusipurtė ir kalbėjo toliau: – Be to, tai jis... žodžiu. Molė irgi ketino prie visų papasakoti tau apie lažybas. Jis neturėjo jokios sumautos teisės šitaip tavęs pažeminti. Jis viską sugriovė.

Trumpalaikį palengvėjimą, kad Hardino istorija patvirtina Stef pasakojimą, pakeitė pyktis dėl jo požiūrio – vadinasi, jeigu nebūčiau sužinojusi apie lažybas, viskas būtų buvę gerai.

– Hardinai, tai tu viską sugriovei. Jie tik viską man papasakojo, – priminiau jam.

– Žinau, Tesa, – apmaudžiai atsakė jis.

– Tikrai? Tu tikrai tai žinai? Nes nieko apie tai nesakei.

Hardinas staiga sulenkė kojas.

– Taip, žinau – verkiau kitą dieną, po perkūnais.

Pajutau viduje sukilus pyktį.

– Pirma, turi liautis mane kaltinti. Antra, tai buvo tik vieną kartą. Tai tikrai vienintelis kartas, kai nieko nepasakei. Ir tai nėra daug.

– Bandžiau Sietle, bet tu nenorėjai su manim kalbėtis. Visai nekreipei į mane dėmesio – kada galėjau tau pasakyt?

– Hardinai, esmė ta, kad jei mes ketinam viską pradėt iš naujo, noriu, kad man atsivertum, noriu tiksliai žinoti, ką jauti, – pasakiau. Žalios jo akys įsmigo į mane.

– Tesa, kada aš sužinosiu, ką tu jauti? Tu tokia pat paslaptinga, kaip ir aš.

– Ką? Ne... visai ne.

– Taip, esi! Nepasakei man, kaip jautiesi po viso to. Tik nuolat kartoji, kad su manim viskas baigta, – ir mostelėjo rankomis. – Bet esi čia. Ir tai labai sudėtinga.

Akimirką turėjau pagalvoti apie tai, ką jis pasakė. Galvoje sukosi tiek daug minčių, kad pamiršau, ką sakyt.

– Buvau labai sutrikusi, – pasakiau.

– Tesa, aš nemoku skaityti minčių. Dėl ko buvai sutrikusi?

Mano gerklėje įstrigo gniužulas.

– Dėl šito. Mūsų. Nežinau, ką daryt. Dėl mūsų. Dėl tavo išdavystės. – Mes ką tik pradėjom kalbėtis, o aš tuojau apsiverksiu.

– Ką tu nori daryt? – truputį šiurkščiai paklausė jis.

– Nežinau.

– Ne, žinai, – riktelėjo jis.

Aš norėjau, kad jis daug ką pasakytų, kol apsispręsiu, ko noriu.

– Ko tu nori iš manęs?

– Noriu, kad liktum su manim. Noriu, kad man atleistum ir suteiktum antrą progą. Žinau, kad jau daug kartų prašiau, bet prašau dar kartą – duok man dar vieną galimybę. Aš negaliu būti be tavęs. Bandžiau ir žinau, kad tu irgi bandei. Mums nėra daugiau skirtų žmonių. Jeigu ne mes, tai niekas – ir žinau, kad tu tai irgi žinai.

Baigus kalbėti Hardino akys blizgėjo. Nusibraukiau ašaras.

– Hardinai, tu baisiai mane įskaudinai.

– Žinau, mažute, žinau. Bet ką atiduočiau, kad galėčiau viską pakeisti, – pasakė ir keistu žvilgsniu pažiūrėjo į lovą. – Nors iš tiesų nekeisčiau. Nieko nekeisčiau. Tik, aišku, pasakyčiau daug anksčiau, – prisipažino. Kilstelėjau galvą. Jis irgi pakėlė galvą ir įsistebeilijo į mane. – Nieko nekeisčiau, nes mudu nebūtume kartu, jeigu nebūčiau padaręs tos niekšybės. Mūsų keliai niekada nebūtų susikirtę, bent jau ne taip, kad taip stipriai mus sujungtų. Net jeigu tai sugriovė mano gyvenimą, be tų kvailų idiotiškų lažybų aš apskritai nebūčiau pajutęs gyvenimo. Neabejoju, kad dabar imsi dar labiau manęs nekęsti, bet tu norėjai tiesos. O tiesa yra tokia.

Žiūrėjau į Hardiną kiaurai per jo žalias akis ir nežinojau, ką pasakyt. Nes pagalvojusi apie tai – gerai apie tai pagalvojusi – supratau, kad ir aš nenorėčiau nieko pakeisti.

Trisdešimt trečias skyrius

HARDINAS

Dar niekada ir niekam nebuvau toks nuoširdus. Bet norėjau, kad visos kortos būtų atverstos. Ji pravirko ir švelniai paklausė:

– Kaip man žinoti, kad daugiau manęs neįskaudinsi?

Buvo matyti, kad visą laiką ji stengiasi sulaikyti ašaras, bet dabar apsidžiaugiau, kad neatlaikė. Man reikėjo, kad ji išlietų jausmus... pastaruoju metu ji buvo tokia šalta. O ji ne tokia. Buvau įpratęs vien iš jos akių perskaityti, ką galvoja. O dabar ji atsitvėrė siena, kuri neleidžia suprasti jos taip, kaip galėjau. Meldžiau Dievo, kad laikas, kurį praleidom kartu, būtų mano naudai. Jis ir mano nuoširdumas.

– Tu laimėjai. Tesa, galiu garantuoti, kad dar ne kartą įskaudinsiu tave. Tu mane irgi. Bet taip pat galiu garantuoti, kad niekada nieko nuo tavęs neslėpsiu ir daugiau tavęs neišduosiu. Gali sakyti bet kokią nesąmonę, ko negalvoji, ir, Dievas mato, aš irgi pasakysiu, nes mes galim pakelti sunkumus, nes žmonės taip daro. Man tik reikia paskutinės galimybės, kad galėčiau tau parodyti, jog galiu būti tas vyras, kokio esi verta. Prašau, Tesa. Prašau... – maldavau jos.

Ji žiūrėjo į mane raudonomis akimis, krimsdama skruostą. Man nepatinka ją tokią matyti ir nekenčiu savęs, kad ji tokia per mane.

– Ar myli mane, ką? – paklausiau bijodamas jos atsakymo.

– Taip. Labiau už viską, – patvirtino atsidususi.

Negalėjau nuslėpti nevalingos šypsenos. Klausydamas jos prisipažinimo, kad mane tebemyli, pajutau, kaip grįžta gyvenimas. Aš taip bijojau, kad ji mane paliks, liausis mylėti ir gyvens savo gyvenimą. Nesu jos vertas ir žinau, kad ji tai supranta. Man galva sukosi, o ji tokia rami. Negalėjau ilgiau laikytis atokiai.

– Ką dabar galiu padaryti? Ką turiu padaryti, kad galėtume būti kartu? – beviltiškai paklausiau. Kalbėjau pernelyg pabrėžtinai – supratau iš to, kaip ji pažiūrėjo į mane, lyg staiga išsigandusi, ar... nė nežinau, kokia. – Pasakiau nesąmonę, – užsidengiau veidą rankomis ir nusišluosčiau sudrėkusias akis. – Žinojau, kad taip bus, ir tu žinai, kad nemoku gražiai kalbėti.

Dar niekada gyvenime nebuvau patyręs tokių emocijų ir man tai nepatiko. Dar niekada neturėjau progos, net ir nenorėjau, kam nors atverti savo jausmų, bet dėl šitos merginos padarysiu bet ką. Aš visada viską sumaudavau, bet dabar turiu viską ištaisyti ar bent iš visų jėgų pasistengti.

– Ne... – sudejavo ji. – Aš tik... nežinau. Noriu būti su tavim. Noriu viską pamiršti, bet nenoriu dėl to gailėtis. Nebenoriu būti ta mergaitė, kuri viską iškenčia ir elgiasi kaip paskutinė vėpla, ir su viskuo susitaiko.

Pasilenkiau arčiau jos ir paklausiau:

– Dėl ko? Kieno nuomonė tau svarbiausia?

– Visų, mamos, tavo draugų... tavo.

Supratau, kas tai yra. Žinojau, kad ji visada labiau jaudinasi dėl to, ką turėtų padaryti, nei dėl to, ką norėtų daryti.

– Negalvok apie kitus. Koks kieno reikalas, kas ką galvoja? Apsispręsk vieną kartą, ko tu nori – kas padarys tave laimingą?

Žiūrėdama didelėmis apvaliomis gražiomis paraudusiomis ir ašarotomis akimis ji atsakė:

– Tu! – ir mano širdis sutirpo. – Man atsibodo viską laikyti savyje. Aš pavargau nuo visko, ko nepasakiau ir ką norėjau pasakyti, – pridūrė.

– Tai nelaikyk ilgiau savyje, – pasakiau.

– Hardinai, tu darai mane laimingą. Bet kartu dėl tavęs aš tampu apgailėtina, pikta, o blogiausia – tu varai mane iš proto.

– Štai kur visa bėda, ar ne? Tesa, tai štai dėl ko mums buvo taip gera kartu – todėl, kad mes vienas kitam buvom blogi.

Ji irgi pavertė mane ligoniu, padarė piktą, bet laimingą. Labai laimingą.

– Mudu vienas kitam baisūs, – pasakė ji vos šyptelėjusi.

– Baisūs, – pakartojau ir taip pat šyptelėjau. – Ir vis tiek aš tave myliu. Labiau nei kas nors galėtų mylėti. Ir jeigu man leisi – prisiekiu praleisti su tavim visą gyvenimą darydamas viską dėl tavęs.

Tikėjausi, kad ji išgirs mano balse skausmą, kaip labai man reikia jos atleidimo. Man jo reikia – man reikia jos, kaip dar niekada nieko iki šiol nereikėjo. Ir žinau, kad ji mane myli. Jos čia nebūtų, jeigu nemylėtų, bet vis tiek negaliu patikėti, kad ką tik pasakiau „visą gyvenimą" – šitai galėtų ją sunervinti.

Man suspaudė širdį, jai nieko neatsakius. Pajutęs, kad ašaros tvenkiasi akyse, sušnibždėjau:

– Labai atsiprašau, Tesa... aš labai tave myliu...

Ji užklupo mane visiškai nelauktai – vienu šuoliu atsidūrė šalia ir susirangė ant kelių. Paliečiau rankomis jos gražų veidą, o ji giliai įkvėpė ir atrėmė savo skruostą man į delną.

– Noriu, kad viskas būtų taip, kaip aš noriu. Kito širdies skausmo nepajėgsiu ištverti, – pasakė pažiūrėjusi į mane.

– Kaip tik pageidausi. Aš tik noriu būti su tavim, – atsakiau.

– Viską darysim lėtai, arba išvis nieko nebus... Jeigu dar kartą mane įskaudinsi, niekada gyvenime tau neatleisiu, – pagrasino.

– Neįskaudinsiu. Prisiekiu.

Geriau mirsiu, negu vėl ją įskaudinsiu. Vis dar negaliu patikėti, kad ji suteikė man kitą progą.

– Hardinai, aš tikrai labai tavęs pasiilgau.

Tesa užsimerkė ir aš panorau ją pabučiuoti, panorau pajusti jos karštas lūpas prie savųjų, bet ji pakartojo, kad viskas vyks lėtai.

– Aš tavęs irgi pasiilgau.

Tesa priglaudė savo kaktą prie mano kaktos, o aš giliai atsidusau – dar nesuvokiu, ką laikau rankose.

– Ar mes tikrai susitaikėm? – paklausiau stengdamasis neparodyti, kaip beprotiškai man palengvėjo.

Ji atsisėdo, o aš pažvelgiau jai į akis. Į tas akis, kurias visą praėjusią savaitę išvysdavau užsimerkęs. Tesa nusišypsojo ir linktelėjo galvą.

– Taip... man atrodo, kad susitaikėm.

Apglėbiau jos liemenį, o ji ir vėl prisiglaudė prie manęs.

– Pabučiuok mane, – beveik maldavau.

Tesa nesistengė paslėpti malonumo, kai palietė mano kaktą ir nubraukė plaukus. Dieve, kaip man patinka, kai ji tai daro.

– Prašau! – ištariau.

Ir ji tylėdama priglaudė savo lūpas prie manųjų.

Trisdešimt ketvirtas skyrius

TESA

Tučtuojau išsižiojau, o Hardinas nepraleido progos kyštelėti vidun liežuvį. Mano lūpas palietė vėsus metalinis žiedas jo lūpoje ir aš perbraukiau liežuviu lygų jo paviršių. Pažįstamas jo skonis įkaitino mane, kaip visada. Nesvarbu, kad kovoju iš visų jėgų, man jo reikia. Privalau būti šalia jo, man reikia, kad jis mane guostų, mestų man iššūkius, erzintų, bučiuotų ir mylėtų. Mano pirštai susipynė jo plaukuose ir peštelėjo švelnias sruogas, o jo rankos stipriai suspaudė mano liemenį. Jis pasakė viską, ką norėjau išgirsti, kad pasijusčiau geriau dėl savo neapgalvoto sprendimo leisti jam grįžti į mano gyvenimą... net jeigu jis iš tikrųjų ir nebuvo išėjęs. Žinau, kad turėjau palaukti ilgiau, pakankinti jį laukimu, kaip jis kankino mane meluodamas, bet negalėjau. Čia ne kinas. Čia tikras gyvenimas – mano gyvenimas – ir mano gyvenimas be jo nėra tobulas ar bent pakenčiamas. Šis tatuiruotas, įžūlus, piktas vaikinas įsismelkė į mano esybę ir į mano širdį ir žinau – kad ir kaip stengčiausi, neatsikratysiu jo.

Jo liežuvis nuslydo mano apatine lūpa ir aš, išsprūdus dejonei, truputį susidrovėjau. Atsitraukiau nuo jo – mudu abu gaudėm kvapą, mano kūnas degė, jo skruostai liepsnojo.

– Ačiū, kad davei man dar vieną progą, – sudūsavo jis ir prisiglaudė mane prie krūtinės.

– Elgiesi taip, lyg būčiau turėjusi iš ko rinktis.

– Turėjai, – susiraukė jis.

– Žinau, – pamelavau. Bet iš tiesų neturėjau jokio pasirinkimo nuo tada, kai jį sutikau. Po mūsų pirmojo bučinio tapau visiškai nuo jo priklausoma. – Kas bus toliau? – paklausiau.

– Kaip pasakysi. Tu žinai, ko aš noriu.

– Norėčiau, kad viskas būtų kaip anksčiau... kaip buvo, tik be tų visų nesąmonių, – pasakiau Hardinui ir jis linktelėjo.

– Aš irgi šito noriu, mažute. Pažadu, padarysiu, kaip pasakysi.

Kiekvieną kartą, kai Hardinas pavadina mane mažute, man užgniaužia kvapą. Kimaus balso, britiško akcento ir paslėpto švelnumo mišinys man atrodo tobulumo viršūnė.

– Labai prašau, tik neversk manęs šito pasigailėti, – paprašiau jo. Hardinas dar kartą suėmė mano veidą.

– Niekada. Pamatysi, – pažadėjo jis ir dar kartą mane pabučiavo.

Mudu dar turim daug ką išsiaiškinti, bet dabar jaučiausi labai tvirta, labai rami, labai tikra. Jaudinausi dėl to, ką pasakys kiti, ypač mano mama, bet ilgainiui su viskuo susitaikysiu. Pirmą kartą per aštuoniolika metų Kalėdas praleidžiu ne su mama – dėl Hardino, ir dėl to viskas dar blogiau, bet jeigu atvirai – man nerūpi. Na gerai, rūpi, bet negaliu visą gyvenimą kariauti su ja, nes tiesiog neįmanoma padaryti jos laimingos, nors aš tikrai labai stengiausi.

Prigludau Hardinui prie krūtinės, jis suėmė mano plaukus į saują ir ėmė sukti tarp pirštų. Džiaugiausi, kad visos dovanos supakuotos; tas paskutinės minutės reikalas apsipirkti buvo gana varginantis.

Šūdas. Nenupirkau dovanos Hardinui! Ar jis nupirko man? Turbūt ne, bet dabar mes vėl kartu... ar bent kaip pirmą kartą... Baisu, jeigu jis nupirko, nes jausiuosi blogai, kad nieko jam neturiu. Ir iš tiesų, ką galėčiau jam padovanot?

– Kas negerai? – paklausė jis ir ranka suėmęs man už smakro pakreipė veidą į save.

– Nieko...

– Meluoji... – prakalbo lėtai ir neužtikrintai. – Juk tu... supranti... neapsigalvojai?

– Ne... ne. Tik... neturiu tau dovanos, – prisipažinau.

Hardino veidas nušvito šypsena, o akys įsmigo į manąsias.

– Tu nerimauji, kad nenupirkai man Kalėdų dovanos? – nusijuokė. – Tesa, nuoširdžiai – tu padovanojai man viską. Tavo rūpestis dėl dovanos yra juokingas.

– Tikrai? – paklausiau. Vis tiek jaučiausi kalta, bet man labai patiko pasitikintis jo balsas.

– Visiškai, – dar kartą nusijuokė Hardinas.

– Padovanosiu tau ką nors tikrai ypatinga per gimtadienį, – pažadėjau.

Hardinas vėl palietė mano veidą. Nykščiui perbėgus per apatinę lūpą, nevalingai prasižiojau ir leidau jam suprasti, kad vėl mane pabučiuotų. Tačiau jo lūpos stebinančiai švelniai palietė mano nosies galiuką ir kaktą.

– Aš nemėgstu gimtadienių, – pasakė.

– Žinau... aš irgi. – Tai vienas iš nedaugelio mums bendrų dalykų.

– Hardinai? – pasigirdo Trišos balsas ir atsargus barbenimas į duris.

Jis atsiduso ir pavartė akis, o aš nulipau jam nuo kelių. Ir reikšmingai susiraukiau.

– Nenumirsi, jeigu būsi jai malonesnis – juk ji nematė tavęs visus metus.

– Aš ne ją turėjau galvoje, – atsakė. Ir iš tikrųjų jis tuo tikėjo – žinau tai.

– Būk jai švelnesnis, dėl manęs, gerai? – išraiškingai suklapsėjau blakstienomis.

Hardinas šyptelėjo ir papurtė galvą.

– Tu tikras velniūkštis, – nusišaipė.

– Hardinai? – dar kartą pabeldė jo mama.

– Ateinu! – atsišaukė jis ir išlipo iš lovos. Pro atdaras duris pamačiau jo mamą, smarkiai nuobodžiaujančią.

– Gal, sakau, judu norėtumėt pažiūrėti kokį filmą? – paklausė ji. Hardinas atsisuko į mane ir kilstelėjo antakį.

– Taip, mes norim, – atsakiau kartu su jo judesiu ir atsistojau.

– Nuostabu! – apsidžiaugė Triša ir pataršė sūnaus plaukus.

– Pirma norėčiau persirengti, – paprašė Hardinas ir atsimojavo su mumis.

– Eikš, Tesa, – ištiesė man ranką Triša, – susiorganizuokim užkandžių.

Eidama paskui Hardino mamą į virtuvę nutariau, kad man geriau nežiūrėti, kaip jis rengiasi. Noriu, kad viskas vyktų lėtai. Lėtai. Tik nežinau, ar su Hardinu tai įmanoma. Svarsčiau, ar pasakyti Trišai, kad nusprendžiau jam atleisti ar bent pabandyti.

– Sausainių? – paklausė ji, ir aš linktelėjusi atidariau spinteles.

– Riešutų sviesto? – paklausiau jos ir išėmiau miltus. Triša nustebusi kilstelėjo antakius.

– Tu juos kepsi? Man tiktų ir iš kepyklėlės, bet jei moki, naminiai nepalyginamai geriau!

– Nesu geriausia kepėja, bet Karen išdavė man lengvą riešutų sviesto sausainių receptą.

– Karen? – pasitikslino Triša, ir man susisuko viduriai. Nereikėjo užsiminti apie Karen. Mažiausiai norėjau, kad Triša pasijustų nejaukiai. Nusisukau įjungti orkaitės, kad paslėpčiau sumišimą. – Tu ją pažįsti?

– Taip... – atsargiai atsakiau, nes iš balso nesupratau jos nuotaikos. – Jos sūnus Lendonas yra mano draugas... iš tikrųjų, geriausias mano draugas.

Triša padavė man kelis dubenis, šaukštą ir sąmoningai nutaisiusi abejingą balsą paklausė:

– Šit kaip... ir kokia ji?

Atmatavau puodelį miltų ir subėriau į didelį dubenį stengdamasi nežiūrėti jai į akis. Nežinojau, ką turėčiau atsakyti. Nenorėjau meluoti, bet nežinojau, ką ji dabar jaučia Kenui ar jo žmonai.

– Sakyk drąsiai, – paragino Triša.

– Ji miela, – prisipažinau.

– Taip ir maniau, kad ji tokia, – staigiai linktelėjo.

– Nenorėjau apie ją užsiminti, netyčia išsprūdo, – atsiprašiau. Triša padavė man gabaliuką sviesto.

– Nieko, mieloji, nesijaudink dėl to. Tai moteriai nejaučiu nieko bloga. Nors mieliau norėčiau išgirsti, kad ji baisi kaip slibinas, – nusikvatojo ji, ir man neapsakomai palengvėjo. – Bet džiaugiuosi, kad Hardino tėvas yra laimingas. Labai tikiuosi, kad Hardinas sutramdys savo pyktį jam.

– Jis jau... – pradėjau, bet staiga užsičiaupiau, nes į virtuvę įėjo Hardinas.

– Ką jis jau? – paklausė ji.

Pažiūrėjau į Hardiną, paskui į Trišą. Ne mano reikalas pasakyt jai, kad Hardinas jau taikosi su tėvu.

– Apie ką kalbat, mergaitės? – paklausė jis.

– Apie tavo tėvą, – atsakė Triša.

Hardinas išblyško. Jo išraišką galima apibūdinti taip: jis neketino jai pasakoti apie besimezgančius santykius su tėvu.

– Aš nežinojau... – bandžiau jam pasakyti, bet jis kilstelėjęs ranką lipė man nutilti. Kaip nemėgstu jo paslaptingumo! Manau, ši bėda lydės mus visą gyvenimą.

– Viskas gerai, Tesa. Aš... truputį bendrauju su juo, – išraudęs paaiškino Hardinas.

Negalvodama priėjau prie jo ir atsistojau šalimais. Maniau, kad jis supyks ant manęs ir pameluos mamai, bet apsidžiaugiau suklydusi.

– Tikrai? – aiktelėjo Triša.

– Taip... atsiprašau, mama. Mes nebendravom, bet prieš kelis mėnesius prisigėriau ir nusiaubiau jo svetainę... paskui kelis kartus likau nakvoti ir dalyvavom vestuvėse.

– Tu vėl ėmei gerti? – apsiašarojo mama. – Hardinai, būk geras, pasakyk, kad nepradėjai gerti.

– Ne, mama, išgėriau tik kelis kartus. Ne taip, kaip anksčiau, – pažadėjo jis.

Ne taip, kaip anksčiau? Žinau, kad Hardinas mėgdavo gerokai padauginti, bet Trišos reakcija parodė, kad būta daug blogiau, negu maniau.

– Ar pyksti, kad matausi su juo? – paklausė Hardinas. Paglosčiau jo nugarą, kad apsiramintų.

– Hardinai, aš niekada nepyksiu, kad bendrauji su tėvu. Tik nustebau, ir viskas. Galėjai man pasakyti, – tankiai sumirksėjo Triša, kad išblaškytų ašaras. – Jau seniai norėjau, kad atsikratytum to pykčio. Tai buvo juodas laikas mūsų gyvenime, bet mes atsilaikėm ir viskas liko praeityje. Tavo tėvas jau nebe tas žmogus, koks buvo tuomet, aš irgi nebe tokia.

– Vis tiek dar nereiškia, kad viskas jau gerai, – tyliai ištarė jis.

– Ne, nereiškia. Bet kartais nieko negali padaryti ir turi gyventi toliau. Aš tikrai labai laiminga, kad bendrauji su juo. Tau tai tik į gera. Išsiunčiau tave čia... žinai, dar ir dėl to, kad atleistum jam.

– Aš jam neatleidau.

– O turėtum, – nuoširdžiai tarė ji. – Aš atleidau.

Hardinas pasirėmė alkūnėmis ant stalo ir nuleido galvą, o aš vis glosčiau jam nugarą. Tai matydama, Triša supratingai man nusišypsojo. Žavėjausi ja labiau nei iki šiol. Kokia ji stipri ir mylinti, nors sūnus jai toks abejingas. Labai linkiu jai gyvenime sutikti žmogų, kaip Kenas sutiko Karen.

Hardinas tikriausiai pagalvojo tą patį, nes papurtė galvą ir pasakė:

– Jis gyvena sumautai dideliam name ir važinėja brangiomis mašinomis. Jis turi kitą žmoną... o tu esi viena.

– Man nerūpi jo namai ir pinigai, – patikino ji. Ir nusišypsojo. – Ir kodėl manai, kad esu viena?

– Ką? – pakėlė galvą Hardinas.

– Ko taip stebiesi? Sūnau, aš visai šauni nuotaka.

– Tu susitikinėji su kuo nors? Su kuo?

– Su Maiku, – raustelėjo ji, ir mano širdis apsidžiaugė.

– *Maiku?* Savo kaimynu? – išsižiojo Hardinas.

– Taip, savo kaimynu. Jis labai puikus vyras, Hardinai, – nusijuokė Triša ir supratingai pažvelgė į mane. – Ir kaip patogu, kad gyvena šalimais.

– Ar seniai? – numojo ranka Hardinas į paskutinius jos žodžius. – Kodėl nieko man nesakei?

– Kelis mėnesius, nieko rimta... kol kas. Be to, nemanau, kad turėčiau klausti tavęs patarimo, su kuo galiu draugauti, – paerzino.

– Bet Maikas... Jis toks...

– Nesakyk apie jį nieko bloga. Tu per jaunas mane mokyti, – juokais subarė.

– Gerai... gerai... – žaismingai iškėlė rankas Hardinas.

Jis daug ramesnis, nei buvo rytą. Svarbiausia, išnyko įtampa, tvyrojusi tarp mūsų, ir labai džiaugiausi matydama jį juokaujant su mama.

– Puiku! – džiaugsmingai paskelbė Triša. – Einu išrinkti filmo, o jūs neateikit pas mane be sausainių.

Nusišypsojusi ji paliko mus virtuvėje. Grįžau prie dubens su produktais baigiau maišyti tešlą. Kai pakabinusi pirštu paragavau kąsnelį, Hardinas neapsakomai dėmesingai pareiškė:

– Manau, kad taip daryti labai nehigieniška.

Dar kartą įkišau pirštą į dubenį, pakabinau lipnios tešlos ir prisiartinau prie jo.

– Paragauk, – pasiūliau.

Norėjau užtepti tešlos jam ant pirštų, bet jis išsižiojo ir aplaižė mano pirštą. Aiktelėjau nuo prisilietimo ir pabandžiau save įtikinti, kad tai tik jo įprotis ragauti sausainių tešlą... kad ir kaip žiūrėtų į mane savo tamsiomis akimis. Nesvarbu, kaip švelniai šiltu liežuviu laižo mano pirštą. Nesvarbu, kiek laipsnių temperatūra pakilo virtuvėje. Nesvarbu, kaip mano krūtinėje daužosi širdis ir viduje liepsnoja ugnis.

– Manau, kad užteks, – cyptelėjau ir ištraukiau savo pirštą jam iš burnos.

– Tada vėliau, – šelmiškai šyptelėjo jis.

*

Po dešimties filmo minučių sausainių lėkštė jau buvo tuščia. Reikia pripažinti, didžiavausi naujai įgytais kepimo gebėjimais; Triša gyrė mane, o Hardinas prarijo beveik pusę krūvos – ir tai be žodžių buvo pagyrimas.

– Ar bus labai blogai, jei šitie sausainiukai liks geriausiu Amerikos prisiminimu? – paėmusi paskutinį nusijuokė Triša.

– Taip, tiesiog baisiai liūdna, – nusišaipė Hardinas, o aš sukikenau.

– Tesa, dabar turėsi kepti juos kasdien, kol išvažiuosiu.

– Su malonumu, – nusišypsojau ir prisiglaudžiau prie Hardino. Viena jo ranka nušliaužė ant mano juosmens, o aš sulenkiau kojas, kad būčiau dar arčiau jo.

Triša užmigo filmui dar nepasibaigus. Hardinas pritildė garsą, kad baigtume žiūrėti jos neprižadinę. Pabaigoje apsiraudojau, o Hardinas nė nesistengė slėpti juoko iš mano širdgėlos. Šis filmas vienas liūdniausių, kokį buvau mačiusi per visą savo gyvenimą. Nesupratau, kaip Triša galėjo užmigti.

– Buvo baisu, nuostabu, bet baisu, – sriūbavau.

– Kaltink mano mamą. Siūliau komediją, bet kažkodėl apsistojom prie „Žaliosios mylios“. Aš tave įspėjau, – Hardinas apkabino mane per pečius, prisitraukė artyn ir švelniai pabučiavo kaktą. – Grįžę į kambarį galim pasileisti „Draugus“, kad atitrauktume tavo minties nuo jo mir...

– Hardinai! Neprimink! – sukukčiojau.

Jis tik sukikeno ir atsistojęs nuo sofos patraukė mane už rankos su savim. Kambaryje įjungė šviesą ir televizorių. Paskui priėjo prie durų ir jas užrakino. Atsisukęs pažvelgė į mane tokiomis skaisčiai žaliomis akimis ir su tokiomis šėtoniškomis duobutėmis, kad manyje viskas suvirpėjo.

Trisdešimt penktas skyrius

HARDINAS

– Einu persirengti, – pasakė Tesa ir išnyko drabužinėje su servetėle rankoje.

Jos akys tebebuvo raudonos nuo ašarų per filmą. Žinojau, kad tai ją nuliūdins, bet turėjau pripažinti tokios reakcijos tikėjęsis. Ne dėl to, kad norėjau ją liūdinti, o dėl to, kad man labai patinka, kaip ji į viską įsijaučia. Ji visiškai įsijaučia į pramanytas istorijas, nesvarbu, ar kine, ar knygoje, ir leidžiasi jų užvaldoma. Labai žavu stebėti šį procesą.

Staiga ji pasirodė vien su kelnaitėmis ir balta nėriniuota liemenėle. *Dievuli mano!* Nė nesistengiau padoriai į ją spoksoti.

– Gal, sakau, norėtum apsirengti... pavyzdžiui, mano marškinėlius, – paklausiau. Nežinojau, kaip ji pati, bet aš pasiilgau matyti ją lovoje su mano marškinėliais.

– Mielai, – nusišypsojo ji ir išsitraukusi iš skalbinių pintinės užsivilko senus mano marškinėlius.

– Gerai, – pasakiau, stengdamasis neparodyti pernelyg didelio susijaudinimo. Bet negalėjau atitraukti akių nuo jos krūtų, besiveržiančių iš liemenėlės nėrinių, kai rengdamasi pakėlė rankas.

Liaukis vėpsoti. Lėtai, ji nori, kad viskas vyktų lėtai. Aš galiu lėtai... lėtai... įeiti į ją ir išeiti... Jėzau, po velnių, kas man yra? Kai tik nutariau nusisukti, ji kyštelėjo ranką po marškinėliais ir per rankovę ištraukė liemenėlę... Kristau...

– Kas negerai? – paklausė Tesa ir įlipo į lovą.

– Viskas gerai.

Nurijau seiles ir baimingai žiūrėjau, kaip ji paleidžia plaukus, surištus į uodegą. Gražios auksinės garbanos apgaubė pečius ir ji lėtai pakratė galvą. Šitoks elgesys privalėjo turėti tikslą.

– Gerai... – pasakė Tesa ir išsitiesė ant pūkinės antklodės.

Geriau jau būtų užsiklojusi ir neatrodytų tokia... atvira.

– Ar jau ateini į lovą? – paklausė šelmiškai žiūrėdama. Tik dabar susivokiau tebestovįs prie durų.

– Taip...

– Suprantu, kad dabar keistoka, ar ne... vėl pratintis būti kartu, bet tikrai nebūtina laikytis taip... atokiai, – nervingai ištarė.

– Žinau, – atsakiau ir priguliau ant lovos nuleidęs žemyn rankas, kad paslėpčiau išdaviką.

– Nors iš tikrųjų ne taip ir keista, kaip tikėjausi, – beveik sušnibždėjo ji.

– Taip...

Tai išgirdus man palengvėjo. Nerimavau, kad nebus taip, kaip anksčiau. Kad ji bus atsargi ir visai ne ta Tesa, kurią labai myliu. Praėjo dar tik kelios valandos, bet tikiuosi, kad ir toliau viskas taip bus. Su ja taip paprasta, tai velniškai lengva ir kartu baisiai sunku.

Tesa padėjo savo mažą rankutę ant manosios ir parimo man ant krūtinės.

– Tu labai paslaptingas. Papasakok, kas tavo galvoje, – paprašė.

– Aš tik labai džiaugiuos, kad esi čia. Ir viskas.

Ir nesiliauju galvoti, kaip su tavim pasimylėti, mintyse pridūriau. Kalbu ne apie tokį buvimą su Tesa, kaip anksčiau, o apie visai ką kita. Visiškai ką kita. Būti susijusiam su ja ir tokiam artimam, kiek tai įmanoma. Kad ji visiškai manimi pasitikėtų. Man skauda širdį pagalvojus, kad ji manimi pasitikėjo, o aš viską sudaužiau į šipulius.

– Ne viskas, – paragino mane.

Pritardamas papurčiau galvą, o ji piršteliu perbraukė man per smilkinį ir palietė metaliuką antakyje.

– Tai, apie ką galvoju, yra baisu, – prisipažinau.

Nenorėjau, kad ji manytų esanti man tik daiktas, kad aš tik noriu ja pasinaudoti. Visai nenorėjau sakyti jai to, kas sukosi galvoje, bet negalėjau daugiau nieko nuo jos slėpti, turėjau būti nuoširdus jai dabar ir visados. Tesa pažvelgė į mane ir jos susirūpinimas pervėrė mane kaip peilis.

– Pasakyk.

– Aš... na, aš galvoju kaip... pasidulkint... tai yra pasimylėt su tavim.

– Oi, – išplėtusi akis švelniai ištarė ji.

– Žinau, man tik viena galvoj, – atsidusau gailėdamasis, kad ko nors nepamelavau.

– Ne... tikrai ne, – nuraudo ji. – Aš galvojau apie beveik apie tą patį, – erzindama mane dar prikando ir apatinę lūpą.

– Tikrai?

– Taip... juk tai buvo labai seniai... o Sietlas nesiskaito, nes tada aš buvau mirtinai girta.

Pažvelgiau jai į veidą, kad suprasčiau, ką ji galvoja apie mano nesusivaldymą praėjusį savaitgalį, kai užlipo ant manęs. Bet nieko nepamačiau. Mačiau, kad ji drovėdamasi prisimena tuos įvykius. Mano trumpikėse irgi darosi ankšta juos prisiminus.

– Nenoriu, kad galvotum, jog naudojuosi tavim... dėl visko, – paaiškinau.

– Hardinai, šiuo metu aš galvoju apie daugybę dalykų, bet apie tai tikrai ne. Net jei galvočiau, taip nėra.

Bijojau, labai bijojau, kad mūsų intymias akimirkas amžiams suterš mano kvailumas.

– Ar tikrai? Nes aš nenoriu vėl visko sugadinti, – atsakiau.

Vietoj atsakymo ji paėmė mano ranką ir priglaudė sau prie tarpukojo. *Šakės.* Kita ranka apglėbiau jos juosmenį ir prisitraukiau artyn. Po sekundės jau buvau virš jos, kelią įspraudęs tarp kojų. Pirma pabučiavau jai kaklą, karštligiškai ir skubiai slysdamas švelnia oda. Ji truktelėjo mano marškinėlius, kuriuos vilkėjo, ir pasikėlė, kad juos nutraukčiau. Mano liežuvis buvo palikęs drėgną pėdsaką nuo raktikaulio iki krūtinės iškilimo. Jos rankos, mano

padedamos, vienu metu nuvilko mano marškinėlius ir kelnes, tad likau tik su trumpikėmis.

Norėjau liesti kiekvieną jos kūno dalelę, kiekvieną odos lopinėlį, kiekvieną linkį, kiekvieną kertelę. Dieve, kokia ji graži. Pasislinkau žemyn bučiuodamas jos pilvą, o jos pirštai paniro man į plaukus, trūkčiodami iki pat šaknų. Gnybtelėjau jos odą. Kelnaitės ir pižamos kelnės nukrito ant grindų. Mano liežuvis glamonėjo šlaunų odą. Tyrinėjau jos kūną lyg pirmą ar paskutinį kartą, tačiau ji skubino mane:

– Hardinai... prašau...

Lūpomis paliečiau jautriausią vietą ir nuslydau liežuviu mėgaudamasis ja ir pasidavęs jausmams.

– O Dieve, – dūsavo ji ir dar stipriau truktelėjo mane už plaukų.

Ji pakėlė klubus nuo lovos ir aš prisispaudžiau prie jų liežuviu. Truputį atsitraukiau, o ji suinkštė. Neapsakomai mėgstu, kai ji tokia pakvaišusi dėl manęs, kaip ir aš dėl jos. Skubiai pasilenkiau prie naktinio stalelio ir iš stalčiuko išsitraukęs blizgantį paketėlį perplėšiau jį dantimis.

Tesa žiūrėjo į mane, aš žiūrėjau į ją. Žiūrėjau, kaip laukdama kilnojasi jos krūtinė. Nuspyriau trumpikes ir palinkęs prie jos pakštelėjau į skruostą. Mano daiktas, visas standus, porą sekundžių ilsėjosi ant jos. Išsitiesiau ir užsimoviau prezervatyvą.

– Gulėk ramiai, – paliepiau.

Tesa pakluso ir aš įsitaisiau jai tarp kojų. Laukimas labai įkvepia. Man taip sunku, kad net skaudu.

– Mažute, tu visada manęs lauki, – mintijau pirštais braukdamas jos drėgmę, kad nuneščiau jai savęs paragauti. Ji drovėjosi, bet nesipriešino ir liežuviu apsivijo mano pirštą. Susijaudinimas vertė mane išsilieti joje. Šis jausmas išskirtinis ir jo vienintelio labai labai ilgėjausi.

– Kristau... – sudejavau, o ji vaitojo iš pasitenkinimo.

Visas ankstesnis skausmas išsisklaidė, kai panirau į ją ir užpildžiau savimi. Ji užvertė akis, o aš atsargiai ir lėtai sukiojau klubus, kol galiausiai kelis kartus truktelėjau pirmyn ir atgal.

– Dar... Hardinai... prašau.

Po perkūnais, kaip man patinka, kai ji maldauja.

– Ne, mažute... šį kartą noriu lėtai.

Dar kartą apsukau klubus. Norėjau mėgautis kiekviena sekunde. Norėjau būti lėtas, norėjau, kad ji pajustų, kaip labai ją myliu, kaip gailiuosi, kad ją įskaudinau ir kaip dėl jos esu viskam pasiryžęs. Sudejavau, kai ji iš visų jėgų suleido nagus man į raumenis ir paliko juose pusmėnulio žymes.

– Aš tave myliu... labai tave myliu, – pasakiau jai ir truputį padidinau tempą. Žinojau, kad kankinu ją erzindamas lėtais judesiais.

– Aš... aš tave myliu, – sudejavo ji. Jos kojos ėmė virpėti sakydamos man, kad ji beveik baigė.

Labai norėčiau pamatyti, kaip mes atrodom šią akimirką – sulipę į vieną ir kartu atskirai. Koks aiškus skirtumas, kai jos rankos glosto manąsias: jos lygi švari oda ir juodas mano tatuiruočių raštas. Kai šviesa susitinka su tamsa; chaotiška tobulybė; viskas, ko bijau, ko noriu ir ko man reikia.

Tesos aimanos vis garsėjo, todėl užspaudžiau ranka jai burną, nors ji galėjo man įkąsti.

– Ššš... atsipalaiduok, mažute.

Mano judesiai greitėjo, jos kūnas po manimi sustingo ir man į delną ji sušuko mano vardą. Po sekundės jai pritariau pakilęs aukščiau už ją. Ji tobulas narkotikas.

– Pažiūrėk į mane, – alsavau.

Mudviejų akys susitiko ir aš baigiau. Viską išliejau, jos kūnas atsipalaidavo ir abu šnopavom it paklaikę. Nusismaukiau prezervatyvą ir numečiau į šiukšliadėžę šalia lovos. Norėjau nusliuogti nuo jos, bet ji sulaikė mane už rankos. Nusišypsojau ir pasilikau. Pasirėmiau alkūne, kad jos neslėgčiau. Tesa ranka palietė mano skruostą, nykščiu suko mažus ratukus ant mano drėgnos odos.

– Hardinai, aš tave myliu, – tyliai ištarė ji.

– Tesa, aš tave myliu, – atsakiau ir padėjau galvą jai ant krūtinės.

Pajutęs, kad ji ramiai alsuoja, užmerkiau savo sunkias akis ir užmigau klausydamasis ramaus jos širdies plakimo.

Trisdešimt šeštas skyrius

TESA

Hardino galva slėgė man pilvą, kai pabudau pažadinta ant stalo vibruojančio telefono. Kaip galėdama švelniau pakėliau jo galvą ir nutildžiau erzinantį garsą. Ekrane švietė mamos vardas, tad prieš atsiliepdama atsidusau.

– Teresa? – sudundėjo mama ausyje.

– Taip.

– Kur esi ir kada būsi čia? – paklausė.

– Aš ten negrįšiu, – pasakiau jai.

– Tesa, juk Kūčios. Žinau, kad nusiminei dėl to reikalo su tavo tėvu, bet Kalėdas turi praleisti su manim. Negali būti viena tame viešbutyje.

Tikrai pajutau kaltės šešėlį, kad per šventes nesu su mama. Ji nėra pati maloniausia moteris, bet aš esu viskas, ką ji turi. Vis dėlto atsakiau:

– Mama, nevairuosiu namo visą kelią. Lauke sninga ir aš nenoriu čia važiuot.

Hardinas sukrutėjo ir pakėlė galvą. Jis jau žiojosi kažką sakyti, bet liepiau jam tylėt.

– Kas yra? – paklausė jis ir išgirdau, kaip aiktelėjo mama.

– Teresa Jang! Ką sau *galvoji*? – suriko ji.

– Mama, dabar aš to nedarau.

– Ten jis, ar ne? Pažinau tą balsą.

Labai prastas būdas pabusti. Nukėliau nuo savęs Hardiną ir atsisėdau, nuogą kūną užsiklojusi antklode.

– Mama, baigiam pokalbį.

– Nedrįsk padė...

Vis tiek paspaudžiau mygtuką. Ir išjungiau skambučio garsą. Žinojau, kad anksčiau ar vėliau ji būtų tai sužinojusi; tik tikėjausi, kad tai nutiks vėliau.

– Taigi, ji žino, kad mes vėl... kartu. Ji išgirdo tave ir pasiuto, – pasakiau rodydama jam telefoną ir per pastarąją minutę du neatsakytus skambučius. Hardinas apsisuko aplink mane.

– Juk žinojai, kad ji pasius, todėl beveik geriau, kad ji šitaip sužinojo.

– Nelabai. Turėjau jai pati pasakyti, o ne leisti išgirsti tave fone.

– Tai tas pat, – gūžtelėjo jis. – Ji vis tiek būtų išprotėjusi.

– Ramiau, – pyktelėjau dėl jo reakcijos. Suprantu, kad jam ji nerūpi, bet ji vis tiek mano mama ir aš nenoriu, kad sužinotų būtent taip. – Galėtum būti šiek tiek jautresnis dėl šios padėties.

– Atsiprašau, – linktelėjo Hardinas.

Tikėjausi, kad jis mestelės kokį įžūlų komentarą, tad likau maloniai nustebinta. Hardinas nusišypsojo ir truktelėjo mane pas save.

– Gal norėtum, kad pagaminčiau tau ko nors pusryčiams, a, Deize?

– Deize? – pakėliau antakį.

– Dar anksti ir aš nepajėgus cituoti literatūrą, bet tu tokia niurzga, todėl... ir pavadinau tave Deize.

– Deizė Bjukenen* nebuvo niurzga. Aš irgi nesu, – suburzgiau, bet nesusilaikiau nenusišypsojusi.

– Esi, ir dar kaip esi, – nusikvatojo Hardinas. – Ir iš kur žinai, apie kokią Deizę kalbu?

– Jos tėra kelios, o aš tave gana gerai pažįstu.

– Ir viskas?

– Taip. Ir tavo pastangos mane užgaulioti yra apgailėtinos, – paerzinau.

* F. Scotto Fitzgeraldo romano *Didysis Getsbis* herojė.

– Taip... Taip... ponia Benet, – žiebė atgal.

– Kad jau pasakei „ponia“, manyčiau, jog kalbi apie motiną, o ne apie Elizabet. Ir tai reiškia, kad bandai mane įžeisti. Taigi vėl – šįryt tavęs nebuvo, tai gal pasakysi, kad esu žavinga? Aš tiesiog tavęs neatpažįstu, – nusišypsojau.

– Gerai gerai... Kristau, – nusijuokė jis. – Žmogus nevykusiai pajuokavo ir jau pasmerktas mirti.

Mano susierzinimas išgaravo ir mudu toliau juokavome, kol išlipome iš lovos. Hardinas pasiūlė likti su pižamomis, nes vis tiek neinam iš namų. Vis dėlto tai man pasirodė keista mintis. Jeigu būtume mano mamos namuose, būtų tikimasi, kad pasipuošiu gražiausiais šventadienio drabužiais.

– Tu galėtum vilkėti tik šiuos marškinėlius, – parodė savo marškinėlius, gulinčius ant grindų.

Šyptelėjau, pakėliau juos, apsivilkau ir apsimoviau treningo kelnes. Neprisimenu, kad kada nors būčiau susitikusi su Nojum vilkėdama treningu. Pastaruoju metu naudojau mažai kosmetikos, bet visada gražiai rengiausi. Svarsčiau, ką Nojus būtų pagalvojęs, jeigu šitaip apsirengusi būčiau nutarusi susitikti su juo. Juokinga, bet su Nojum visada jausdavausi jaukiai; vis dėlto šalia jo buvau savimi tik dėl to, kad jis seniai mane pažinojo, nors iš tikrųjų jis visai manęs nepažinojo. Jis nepažinojo tikrosios manęs, tos manęs, kurią Hardinui pavyko pažinti.

– Pasirengusi? – paklausė Hardinas.

Linktelėjau ir susukau plaukus į netvarkingą kuodą. Išjungiau telefoną ir palikau ant spintelės, tada nusekiau paskui jį į svetainę. Bute sklandė malonus kavos aromatas, o Trišą radom stovinčią prie viryklės su spragsinčiais blynais. Ji nusišypsojo ir atsisuko į mus.

– Linksmų Kalėdų!

– Dar ne Kalėdos, – pasakė Hardinas.

Dėbtelėjau į jį. Hardinas užvertė akis ir nusišypsojo savo motinai. Įsipyliau kavos iš kavinuko ir padėkojau Trišai už pusryčius. Mes su Hardinu atsisėdom prie stalo, o Triša ėmė pasakoti, kaip senelė išmokė ją kepti tokius blynus. Hardinas klausėsi įdėmiai

ir net mažumėlę šypsojosi. Vos pradėjome valgyti gardžiuosius blynus su avietėmis, Triša pasiūlė:

– Gal šiandien apžiūrėkim dovanas? Manau, rytoj jau būsi pas savo mamą.

Nežinojau, kaip teisingiau jai pasakyti, todėl ėmiau marmaliuoti žodžius.

– Aš... iš tikrųjų aš... aš pasakiau...

– Rytoj ji važiuos į tėčio namus. Pažadėjo Lendonui. Ji tikrai vienintelė jo draugė, todėl negali atsiimti žodžio, – įsiterpė Hardinas.

Buvau dėkinga jam už pagalbą, bet pavadinti mane vienintele Lendono drauge yra pernelyg... Na, galbūt taip ir yra. Bet jis tikrai yra geriausias mano draugas.

– O... tai šaunu. Mieloji, nesikuklink man pasakoti tokių dalykų. Aš visai nieko prieš, kad tu bendrauji su Kenu, – tarė Triša, o aš nelabai supratau, kuriam iš mudviejų ji tai sako. Hardinas papurtė galvą.

– Aš nevažiuosiu. Jau pasakiau Tesai, kad perduotų jiems, jog mes atsisakėm.

– Mes? – Triša liovėsi kramtyti. – Jie pakvietė mus? – ji buvo labai nustebusi.

– Taip... jie norėjo, kad jūs abu atvyktumėt, – paaiškinau.

– Kodėl? – paklausė ji.

– Aš... nežinau... – atsakiau.

Tikrai nežinojau. Karen labai maloni ir suprantu, kad ji nori užglaistyti savo vyro ir jo sūnaus nesutarimus. Tik toks paaiškinimas man atėjo į galvą.

– Aš jau pasakiau ne. Nesijaudink dėl to, mama.

Triša pasmeigė didelį kąsnį ir rūpestingai jį sukramtė.

– Ne, manyčiau, kad mums reikia važiuoti, – pagaliau ištarė, baisiausiai nustebindama mudu su Hardinu.

– Kodėl mes turėtume norėti ten važiuoti, – susiraukė Hardinas.

– Nežinau... paskutinį kartą tavo tėvą mačiau gal prieš dešimt metų. Manau, esu skolinga sau ir jam sužinoti, kaip pasikeitė

jo gyvenimas. Be to, vargu ar per Kalėdas norėtum išsiskirti su Tesa.

– Galiu pasilikti čia, – pasakiau. Nenorėjau važiuoti be jų, bet nenorėjau, kad Triša jaustųsi privalanti ten važiuoti.

– Ne, tikrai. Viskas gerai. Mes turėtume važiuoti – visi.

– Tikrai taip manai? – aiškiai nerimaudamas perklausė Hardinas.

– Taip... neturėtų būti labai blogai, – nusišypsojo ji. – Be to, jei Ketė išmokė Tesą kepti tuos sausainiukus, tik pagalvok, kokių skanėstų bus prigaminusi.

– Karen, mama, jos vardas Karen.

– Ei, ji mano buvusio vyro naujoji žmona, su kuria aš ketinu praleisti Kalėdas. Galiu vadinti ją, kaip tik noriu, – nusijuokė Triša ir aš jai pritariau.

– Pasakysiu Lendonui, kad būsim visi, – pasakiau ir nuėjau pasiimti telefono.

Niekada neįsivaizdavau, kad švęsiu Kalėdas su Hardinu ir jo šeima – abiem jo šeimomis. Pastarieji keli mėnesiai visiškai neįtikėtini.

Įjungusi telefoną radau tris balso žinutes – neabejotinai nuo mamos. Atmečiau jas ir paskambinau Lendonui.

– Labas, Tesa, linksmų Kūčių! – pasisveikino jis, smagiai kaip visada. Tiesiog mačiau šiltą jo šypseną.

– Linksmų Kūčių ir tau, Lendonai.

– Ačiū. Pirmiausia apie svarbiausia – juk skambini ne atsisakyt, ką?

– Ne, žinoma, ne. Tiesą sakant, beveik atvirkščiai. Skambinu paklausti, ar tebegalioja rytojaus kvietimas Hardinui ir Trišai.

– Tikrai? Jie nori atvažiuoti?

– Taip...

– Ar tai reiškia, kad tu ir Hardinas...

– Taip... žinau, kad esu visiška idiotė...

– Aš to nesakiau, – tarė jis.

– Žinau, bet pagalvojai...

– Ne, nepagalvojau. Galėsim pakalbėti apie tai rytoj, bet tu tikrai nesi idiotė, Tesa.

– Ačiū, – padėkojau jam. Ir tikrai nuoširdžiai. Jis vienintelis žmogus, kuris nebuvo neigiamai nusistatęs dėl šio reikalo.

– Pasakysiu mamai, kad jie bus. Ji susijaudins, – pasakė Lendonas ir baigė pokalbį.

Grįžusi į svetainę radau Hardiną ir Trišą, ant kelių laikančius savo dovanas. Ant sofos gulinčios dvi dėžės, kaip supratau, turėjo būti skirtos man.

– Aš pirma! – tarė Triša ir nuplėšė snaigėmis išmargintą popierių. Su šypsena iki ausų ji ištraukė treningą, kurį jai nupirkau. – Kaip miela! Iš kur žinai, kad jie man patinka? – ir bakstelėjo į pilką, kurį vilkėjo.

– Man nelabai sekasi išrinkti dovanas, – pasakiau.

Ji sukikeno.

– Nekvailiok, jis puikus, – patikino mane krapštydama antrą dėžę. Po akimirkos, per kurią apžiūrėjo turinį, ji smarkiai suspaudė Hardiną ir ištraukė vėrinį su užrašu „Mamai“, kaip jis ir sakė. Atrodė, kad patiko ir storas šalikas, kurį jai padovanojo sūnus.

Labai norėjau ką nors turėti ir Hardinui. Visada žinojau, kad grįšiu pas jį, ir, manau, jis irgi tai žinojo. Neužsiminė, kad nupirko man dovaną, bet abi dėžės ant mano kelių rodėsi esančios nuo Trišos, todėl pajutau didžiulį palengvėjimą.

Toliau buvo Hardino eilė – ištraukęs mamos dovanotus drabužius, jis nusišypsojo jai nuoširdžiausia dirbtine šypsena. Vieni marškinėliai buvo raudoni, ilgomis rankovėmis. Pabandžiau įsivaizduoti Hardiną, vilkintį ką nors ne juoda ir ne balta, bet nepajėgiau.

– Dabar tavo eilė, – pasakė jis man.

Nervingai šyptelėjau ir patraukiau žibantį kaspiną nuo pirmosios dovanos. Aišku, Trišai geriau sekasi rinkti moteriškus drabužius nei vyriškus: kaip įrodymas dėžėje gulėjo gelsva suknelė. Švelnus lėlės stilius, kuris man labai patinka.

– Labai jums ačiū – ji nuostabi, – pasakiau ir apkabinau ją.

Tikrai labai miela, kad ji pagalvojo apie mane. Mes ką tik susipažinom, tačiau ji tokia maloni ir dėmesinga, kad jaučiuosi lyg seniai ją pažįstanti.

Antroji dėžutė buvo gerokai mažesnė už pirmąją, bet taip gausiai apvyniota lipniąja juostele, kad vos galėjau prieiti. Galiausiai perplėšusi pakuotę radau apyrankę – žavingą papuošalą, kokio dar nebuvau mačiusi. Triša labai dėmesinga, kaip ir jos sūnus. Iškėliau ją, perbraukiau pirštais per grandinėlę ir apžiūrėjau karulius. Jų buvo trys, kiekvienas didesnis už mano nykščio nagą, du atrodė panašūs į alavo lydinį, o trečias – visiškai baltas... gal porcelianas? Baltas karulis simbolizuoja begalybę, širdies formos. Kaip tatuiruotė ant Hardino riešo. Žvilgtelėjau į jį, ir mano akys iškart nukrypo į tatuiruotę. Jis sujudėjo, o aš vėl pažvelgiau į apyrankę. Antras karulis buvo muzikos nata, o trečias, šiek tiek didesnis už kitus du, – knygos formos. Čiupinėdama knygos formos karulį pastebėjau, kad kitoje pusėje kažkas parašyta.

Nesvarbu, iš ko susideda kiekvieno mūsų siela, jo ir mano yra viena.

Pakėliau akis į Hardiną ir nurijau besikaupiančias ašaras. Jo mama negalėjo man jos padovanoti.

Tai jis.

Trisdešimt septintas skyrius

TESA

Hardino skruostai degė. Lūpose žaidė nervinga šypsena, kol aš minutę ramiai į jį spoksojau. Paskui kone užšokau ant jo, sėdinčio ant kėdutės. Beveik užpuoliau tą laukinį beprotį jaunuolį savo entuziazmu ir troškimu prisiglausti prie jo kuo arčiau. Laimė, jis buvo ganėtinai stiprus, kad atlaikytų mus abu nenuvirtusius. Apkabinau jį taip stipriai, kaip tik pajėgiau, jis net užsikosėjo, tad šiek tiek atlaisvinau savo gniaužtus.

– Tai... tiesiog tobula, – sudejavau. – Ačiū tau. Kaip dėmesinga ir visiškai neįtikėtina, – priglaudžiau savo kaktą prie jo kaktos ir jaukiai įsitaisiau jam ant kelių.

– Čia nieko... tikrai, – droviai atsakė jis. Mąsčiau, kodėl taip nerūpestingai – kol šalia sėdinti Triša ėmė kosčioti.

Skubiai nusliuogiau nuo Hardino kelių. Akimirką pamiršau, kad esam ne vieni.

– Atsiprašau! – pasakiau jai ir grįžau į savo vietą ant sofos.

– Neatsiprašinėk, brangioji, – supratingai nusišypsojo Triša.

Hardinas buvo ramus. Žinojau, kad prie Trišos apie savo dovaną nekalbės, todėl pakeičiau temą. Jo dovana buvo tokia neįtikėtinai dėmesinga. Tobulesnės citatos, kuri išgraviruota ant karulio, jis negalėjo išrinkti.

„Nesvarbu, iš ko susideda kiekvieno mūsų siela, jo ir mano yra viena“ – tobula, nes tai jam ir jaučiu. Mes labai skirtingi, bet kartu lygiai tokie patys, kaip Ketrina ir Hitklifas. Belieka tikėtis, kad

mūsų likimas bus kitoks nei jų. Norėčiau galvoti, kad pasimokėm iš jų klaidų ir neleisim tam nutikti.

Užsisegiau apyrankę ir lėtai sukiojau ranką, kad karuliai sūpuotųsi. Iki šiol nesu gavusi nieko panašaus. Maniau, kad skaityklė jau buvo amžiaus dovana, bet padovanojęs šią apyrankę Hardinas pranoko pats save. Nojus man visada dovanojo tą patį – kvepalų ir kojines. Kiekvienus mielus metus. Aš irgi – kasmet dovanojau jam odekoloną ir kojines. Tai buvo mūsų tradicija – mūsų nuobodi rutina.

Kelias sekundes spoksojau į apyrankę, kol suvokiau, kad Hardinas ir Triša žiūri į mane. Nedelsdama atsistojau ir ėmiau rinkti išmėtytus sudraskytus popierius. Triša džiugiai ištarė:

– Ką gi, ponios ir ponai, ką mes veiksim likusią dienos dalį?

– Jaučiuosi apsnūdęs, – atsakė Hardinas, ir ji tik pavertė akis.

– Apsnūdęs? Taip anksti? O per Kalėdas? – nusišaipė ji.

– Dar ne Kalėdos, kartoju dešimtą kartą, – šiek tiek šiurkščiai atrėmė jis, bet paskui šyptelėjo.

– Tu bjaurus, – subarė ji ir pliaukštelėjo jam per ranką.

– Kokia motina, toks sūnus.

Kol jiedu maloniai kandžiojosi, aš, paskendusi savo mintyse, surinkau krūvelę suglamžyto suplėšyto popieriaus ir sugrūdau į plieninę šiukšliadėžę. Dabar dar labiau nei anksčiau gailėjausi, kad nenupirkau Hardinui dovanos. Kaip būtų gerai, jei prekybos centras šiandien būtų atidarytas... Neturėjau jokios minties, ką galėčiau išrinkti, tačiau bet kas būtų geriau už nieką. Dar kartą pažvelgiau į apyrankę ir perbraukiau pirštu amžinybės širdies karulį. Vis dar negaliu patikėti, kad jis gavo karulį, tokį patį kaip jo tatuiruotė.

– Jau tvarka?

Pašokau iš netikėtumo išgirdusi balsą ir pajutusi kutulį prie ausies. Atsisukau ir pakštelėjau Hardinui.

– Tu mane išgąsdinai!

– Atsiprašau, meile, – ištarė jis kikendamas. Man širdis sutirpo, kai jis pavadino mane „meile“. Kaip nepanašu į jį.

Jaučiau, kad jis šypsosi man į kaklą, rankomis apsiviję mano juosmenį.

– Norėtum snūstelėt su manim?

– Ne, – atsisukau ir pažvelgiau jam į akis. – Palaikysiu draugiją tavo mamai. Bet, – pridūriau su šypsena, – paguldysiu tave.

Aš tikrai nemėgstu eiti pogulio, nebent būčiau pernelyg pavargusi veikti ką nors kita. Todėl bus labai gera pabūti su jo mama, paskaityti ar šiaip ką nuveikti.

Hardinas pavartė akis, bet nusivedė mane į mūsų miegamąjį. Per galvą nusivilko marškinėlius ir numetė ant grindų. Matydamas, kaip mano akys slenka pažįstamais tatuiruočių kontūrais, nusišypsojo man.

– Tau tikrai patiko apyrankė? – paklausė priėjęs prie lovos. Dekoratyvines pagalvėles nusviedė ant grindų, bet aš jas pakėliau.

– Tu labai netvarkingas! – pasiskundžiau. Pagalvėles įdėjau į dėžę, Hardino marškinėlius – ant naktinio staliuko, pasiėmiau skaityklę ir išsitiesiau lovoje šalia jo. – O atsakymas į tavo klausimą – man tikrai labai patiko apyrankė. Hardinai, tu labai dėmesingas. Kodėl nepasakei, kad tai tavo dovana?

Jis prisitraukė mane artyn ir mano galvą padėjo sau ant krūtinės.

– Todėl, kad žinojau, jog blogai jautiesi nenupirkusi man ko nors, – nusijuokė. – Ir kad dar blogiau pasijusi gavusi mano nuostabiąją dovaną.

– Oho, koks kuklumas, – nusišaipiau.

– Be to, kai ją tau užsakiau, dar nežinojau, ar apskritai kada nors su manim kalbėsies, – prisipažino.

– Žinojai, kad kalbėsiuos.

– Jei nuoširdžiai – ne. Tada tu buvai visai kitokia.

– Kokia? – pažvelgiau į jį.

– Nežinau... tiesiog kitokia. Visai ne tokia, kai šimtus kartų kartojai nenorinti turėti su manimi nieko bendra, – tyliai atsakė Hardinas ir nykščiu nubraukė neklusnius plaukus man nuo kaktos.

Susikaupiau ir tik žiūrėjau, kaip kilnojasi jo krūtinė.

– Aš žinojau... tai yra nenorėjau to pripažinti, bet žinojau, kad grįšiu pas tave. Visada žinojau.

– Aš nesuteiksiu tau priežasties dar kartą mane palikti.

– Tikiuosi, kad ne, – pasakiau ir pabučiavau jo delną. – Aš irgi.

Daugiau nieko nesakiau. Tą akimirką nereikėjo daugiau nieko sakyti. Jis snūduriavo, o aš nebenorėjau kalbėti apie išsiskyrimą. Po minutės sunkiai alsuodamas jis užmigo. Šįryt Hardinas mane pavadino Deize, todėl panorau dar kartą paskaityti *Didįjį Getsbį*. Peržiūrėjau savo skaityklės biblioteką, ar Hardinas jį įkėlė. Žinoma, kad taip. Jau ruošiausi keltis ir eiti pas jo mamą, bet išgirdau piktą moters balsą.

– Atsiprašau!

Mama. Numečiau skaityklę į lovos kojūgalį ir atsikėliau. *Po galais, ko jai čia?*

– Jūs neturite teisės ten eiti! – išgirdau šaukiant Trišą.

Triša. Mano mama. Hardinas. Šis butas. Dieve mano. Gero nelauk.

Miegamojo durys su trenksmu atsidarė ir pasirodė mano mama, rafinuota ir grėsminga, raudona suknele ir juodais aukštakulniais. Plaukai, susukti ir sukelti aukštyn, priminė bičių avilį, lūpos ryškiai raudonos, per ryškiai.

– Kaip tu gali čia būti? Po visko? – suriko ji.

– Mama... – prašnekau, o ji pasisuko į Trišą.

– Ir kas, po galais, esat jūs? – paklausė prisiartinusi prie jos.

– Aš esu jo motina, – griežtai atsakė Triša.

Hardinas per miegus atsiduso ir atsimerkė.

– Kas per velnias? – buvo pirmieji jo žodžiai išvydus šmėklą ryškiai raudona suknele. Mama mostelėjo man galva.

– Einam, Teresa.

– Niekur aš neisiu. Ko tu čia apskritai atvažiavai? – paklausiau mamos, o ji susierzinusi įsirėmė į šonus.

– Jau pasakiau. Tu vienintelis mano vaikas ir aš nesėdėsiu ir nežiūrėsiu, kaip griauni savo gyvenimą dėl šito... šito gyvulio.

Jos žodžiai dūrė kaip adata ir aš nedelsdama puoliau gintis.

– Nekalbėk taip apie jį! – surikau.

– Šitas gyvulys yra mano sūnus, poniute, – prisimerkusi pridūrė Triša. Po humoro kauke slėpėsi moteris, aiškiai pasirengusi stoti į mūšį dėl sūnaus.

– Ką gi, jūsų sūnus žlugdo ir tvirkina mano dukterį, – žiebė mama.

– Abi jūs – eikit lauk! – ištarė Hardinas ir atsistojo.

Mano mama papurtė galvą ir nusivaipė.

– Teresa, susirink daiktus. Tuoj pat.

Po šitokio įsakymo neišlaikiau.

– Kurios dalies iš „niekur aš neisiu" tu nesupratai? Aš suteikiau tau progą praleisti šventes su manim, bet tu neatsikvošėjai.

Žinojau, kad nereikia su ja taip kalbėti, bet negalėjau susilaikyti.

– *Neatsikvošėjau?* Jeigu jau nusipirkai kelias pasileidėliškas sukneles ir išmokai pasidažyti, tai manai, kad staiga pradėjai daugiau už mane išmanyt apie gyvenimą? – nors ji šaukė, bet kartu atrodė, lyg juoktųsi. Lyg mano pasirinkimas būtų juokai. – Taigi tu klysti. Tik todėl, kad atsidavei šitam... šitam ištvirkėliui, dar nereiškia, kad esi moteris! Tu esi niekas, tik maža mergaitė. Naivi, jautri mergaitė. O dabar susirink daiktus, kol to nepadariau aš.

– Nedrįskit liesti jos daiktų, – purkštelėjo Hardinas. – Ji niekur neis su jumis. Ji liks čia, su manim, kur ir turi būti.

Mano mama atsisuko į jį – humoro neliko nė lašo.

– Kur ir turi būti? Kur ji turėjo būti, kai gyveno tame prakeiktame motelyje po to, ką jai padarei? Tu blogai su ja elgiesi ir ji neliks čia su tavim.

– Ponia Vait, jie jau suaugę, – įsiterpė Triša. – Tesa jau suaugusi. Jeigu ji nori likti, nėra ką...

Mano mamos įsiutusios akys atsisuko į tokias pat užgrūdintas Trišos akis. Tai jau katastrofa. Išsižiojau norėdama kalbėti, bet mama mane nutraukė.

– Kaip galit pateisinti šitą nuodėmingą elgesį? Po viso to, ką jis jai padarė, jis turėtų būti supančiotas! – sušuko ji.

– Akivaizdu, kad ji nusprendė jam atleisti. Turėtumėt susitaikyti su tuo, – šaltai ištarė Triša. Pernelyg šaltai.

Ji buvo panaši į gyvatę, kuri šliaužia labai lėtai, todėl žmogus negali pastebėti, kad artėja nelaimė. O kai priartėja, viskas būna baigta. Mano mama yra grobis ir dabar aš jai negaliu niekuo padėti, tik tikėtis, kad Trišos kirtis bus nuodingas.

– Jam atleisti? Jis smagindamasis atėmė jai nekaltybę – susilažinęs su draugais. O paskui gyrėsi visiems aplinkui, kol ji čia žaidė namus!

Triša taip garsiai aiktelėjo, kad akimirkai viskas nutilo. Išsižiojusi ji žiūrėjo į savo sūnų.

– Ką?..

– Ak, jūs nežinojot? Tai reiškia – staigmena – melagis melavo net savo motinai? Vargšė moteris, nenuostabu, kad ginat jį, – pasakė mama purtydama galvą. – Jūsų sūnus susilažino su savo draugais – iš pinigų, kad atims Tesai nekaltybę. Jis netgi susirinko įrodymus ir puikavosi visam studentų miesteliui.

Aš sustingau. Įsmeigiau akis į mūsų mamas labai bijodama pažvelgti į Hardiną. Iš pasikeitusio jo alsavimo supratau, kad jis nemanė, jog papasakosiu mamai visas jo išdavystės smulkmenas. Ir visai nenorėjau, kad jo mama sužinotų, kokių baisių dalykų pridirbo jos sūnus. Tik nuo manęs priklausė, ar man pasakoti kitiems, ar nepasakoti.

– Įrodymus? – sudrebėjo Trišos balsas.

– Taip, įrodymus. Prezervatyvą! A, ir dar paklodę su Tesos nekaltybe. Dievas žino, kam jis išleido pinigus, bet visiems papasakojo visas smulkmenas... sekso. Taigi dabar jūs man pasakykit, ar aš turiu teisę pasiimti savo dukterį, ar ne? – mama klausiamai pakėlė Trišai tobulai sutvarkytą antakį.

Jaučiau, kad tuojau kažkas nutiks. Jaučiau kambaryje permainą, energijos svyravimą. Triša perėjo į mamos pusę. Beviltiškai bandžiau įsitverti skeldėjančios uolos, vardu Hardinas, bet aiškiausiai mačiau tik pasibjaurėjimą, su kuriuo ji žiūrėjo į savo sūnų. Žvilgsnyje nebuvo nieko nauja. Jai tai ne staigmena, tik grįžę

prisiminimai tartum uždėjo kaukę ant veido. Žvilgsnis sakė, kad ji viskuo tiki, viskuo, ką kiti blogai kalba apie jos sūnų.

– Hardinai, kaip galėjai? – sušuko ji. – Tikėjausi, kad pasikeitei... tikėjausi, kad lioveisi tyčiotis iš merginų... moterų. Negi pamiršai, kas nutiko aną kartą?

Trisdešimt aštuntas skyrius

TESA

Nepadėjo. Visai nepadėjo, kad mano mama nusekė paskui Trišą į svetainę ir kone sustaugė:

– Aną kartą? Matai, Teresa! Štai kodėl tau reikia bėgti nuo jo. Jis jau yra taip padaręs, taip ir žinojau! Žavingasis princas vėl smogė!

Pažvelgiau į Hardiną, mano pirštai nuslydo nuo uolos. Tik ne vėl. Daugiau tikrai neištversiu. Tik ne dėl jo.

– Mama, buvo visai ne taip, – galiausiai ištarė Hardinas.

Triša metė jam visiško nepasitikėjimo kupiną žvilgsnį ir nusišluostė akis, nors ašaros tekėjo nesustodamas.

– Hardinai, bet atrodo būtent taip. Aš nuoširdžiai negaliu tavim patikėti. Myliu tave, sūnau, bet čia niekuo negaliu padėti. Tai negerai, labai negerai.

Tokiomis situacijomis niekada nepajėgiu ištarti nė žodžio. Norėjau kalbėti, turėjau pasakyti, tačiau begalinis sąrašas potencialiai baisių dalykų, kuriuos Triša įvardijo kaip „aną kartą“, skubiai pralėkė mano mintimis ir nusinešė mano balsą.

– Sakau, kad visai ne taip! – suriko Hardinas plačiai išskėtęs rankas.

– Tesa. – Triša atsisuko į mane ir griežtai pažiūrėjusi pasakė: – Eik su savo mama.

Gerklėje pajutau gniužulą.

– Ką? – nustebo Hardinas.

– Hardinai, tu nesi jai geras. Myliu tave labiau už gyvenimą, bet negaliu tau leisti dar kartą taip pasielgti. Vykdama į Ameriką tikėjausi tau padėti...

– Teresa, – ištarė mano mama, – manau, mes jau pakankamai išgirdom. – Ir paėmusi mano ranką pridūrė: – Laikas eiti.

Hardinas žengtelėjo artyn, bet mama atsitraukė ir dar stipriau suspaudė man ranką.

– Tuoj pat ją paleiskit, – pro sukąstus dantis iškošė jis.

Slyvų spalvos nagai įsikirto man į odą, kol bandžiau susivokti, kas vyksta pastarąsias dvi minutes. Nesitikėjau, kad mama atsibels į butą. Bet dar labiau nesitikėjau, kad Triša užsimins apie dar vieną Hardino paslaptį.

Ar jis jau anksčiau buvo taip pasielgęs? Su kuo? Ar jis ją mylėjo? Ar ji mylėjo jį? Jis sakė anksčiau niekada nebuvęs su skaisčia mergina, sakė anksčiau niekada nieko nemylėjęs. Ar jis melavo? Pikta kaukė, kurią užsidėdavo, man buvo sunkiai įmenama.

– Tu daugiau neturi ko svarbaus jai pasakyti, – atkirto mama.

Tačiau nustebindama visus, esančius kambaryje, net ir pačią save, lėtai ištraukiau ranką iš mamos gniaužtų... ir atsistojau šalia Hardino. Lyg netikėdamas manimi, Hardinas išsižiojo. Triša ir mano mama atrodė vienodai pasibaisėjusios.

– Teresa! Nekvailiok. Ateik čia! – įsakė mama.

Vietoj atsakymo įsikibau Hardinui į ranką ir pasislinkau už jo. Nelabai supratau, kodėl, bet taip padariau. Turėčiau išeiti su mama ar priversti Hardiną papasakoti, apie ką, po galais, kalba Triša. Bet iš tikrųjų tenorėjau, kad išeitų mano mama. Man reikėjo kelių minučių, valandų – šiek tiek laiko, – kad suvokčiau, kas vyksta. Aš ką tik atleidau Hardinui. Aš ką tik nusprendžiau viską pamiršti ir vėl būti su juo. Kodėl visada pačiu blogiausiu metu į šviesą turi išlįsti kokios nors senos paslaptys?

– Teresa!

Mama žengė artyn dar vieną žingsnį. Hardinas viena ranka mane apkabino. Kad apgintų nuo jos.

– Palikt ją ramybėje, – įspėjo. Tada pirmyn žengtelėjo Triša.

– Hardinai. Čia jos duktė. Neturi teisės įsiterpti tarp jų.

– Neturiu teisės? Tai ji neturi teisės nekviesta ateiti į mūsų butą, į mūsų sumautą miegamąjį! – sušuko jis. Aš dar tvirčiau suspaudžiau jo ranką.

– Čia nėra nei jos miegamasis, nei jos butas, – atkirto mano mama.

– Yra! Matot, šalia ko ji stovi? Ji nuo jūsų slepiasi už manęs kaip už sienos, – storu pirštu Hardinas dūrė į mamą.

– Ji kvaila ir nesupranta, kas jai geriausia...

– Liaukitės kalbėti, lyg manęs čia visai nebūtų! – nutraukiau mamą galiausiai atgavusi dalį balso. – Mama, aš esu čia ir aš esu suaugusi. Jei norėsiu čia likti, tai ir liksiu, – pareiškiau.

– Tesa, širdele, – gailestingu žvilgsniu Triša pabandė prisibelsti iki mano sąžinės. – Manau, turėtum išklausyti savo mamą.

Jos permaina dūrė man per širdį kaip išdavystė. Bet aš nežinau, ką ji žino apie savo sūnų.

– Ačiū! – atsiduso mano mama. – Bent vienas žmogus toje šeimoje mąsto blaiviai.

Triša perspėjamai žvilgtelėjo į ją.

– Poniute, man nepatinka, kaip jūs elgiatės su savo dukterim, todėl nemanau, kad esam vienoje komandoje, nes taip nėra.

Mano mama gūžtelėjo pečiais.

– Vis dėlto mes abi sutariam, kad mums, Tesa, reikia eiti. Tu privalai palikti šį butą ir niekada negrįžti. Jei reikės, perkelsim tave į kitą mokyklą.

– Ji pati gali nuspręsti... – pradėjo Hardinas.

– Teresa, jis apnuodijo tavo mintis – tik prisimink, ką jis tau padarė. Ar tu apskritai žinai, koks jis žmogus? – paklausė mama.

– Mama, aš jį pažįstu, – atsakiau pro sukąstus dantis.

Dabar mama savo dėmesį nukreipė į Hardiną. Nežinau, kodėl ji jo nebijojo – jo krūtinė kilnojosi, skruostai degė iš pykčio, kumščiai taip stipriai suspausti, kad krumpliai visiškai balti. Jis turėjo bauginti ją, tačiau ji kuo ramiausiai ištarė:

– Jaunuoli, jeigu ji tau rūpi, nors truputį, liepsi jai eiti. Tu nepadarei nieko, tik sužlugdei ją. Ji nėra ta pati mergaitė, kurią prieš tris mėnesius aš atvežiau į koledžą, ir tai – tavo kaltė. Tu nematei jos raudančios dienų dienas dėl to, ką jai padarei. Tu tikriausiai linksminaisi su kita, kai ji verkdavo, kol užmigdavo. Tu ją sužlugdei – kaip apskritai gali gyventi ir save pakęsti? Tu žinai, kad anksčiau ar vėliau vėl ją įskaudinsi. Todėl jei turi bent lašelį sąžinės, pasakysi jai... liepsi jai eiti su manimi.

Kambaryje spengė šiurpi tyla.

Triša tyliai stovėjo ir paskendusi mintyse spoksojo į sieną, lyg mąstydama apie Hardino praeities nuodėmes. Mano mama rūsčiai žiūrėjo į Hardiną laukdama jo atsakymo. Hardinas alsavo taip sunkiai, kad būtų galėjęs įžiebti ugnį. O aš bandžiau nuspręsti, kas laimės mano vidinį mūšį – protas ar jausmai?

– Aš su tavim neisiu, – galiausiai ištariau.

Atsakydama į mano sprendimą – suaugusiosios sprendimą, žinojau, nepraeisiantį be pasekmių, su kuriomis teks susitaikyti, dėl kurių turėsiu iškęsti kelis labai sunkius dalykus: nuspręsti, ar galėsiu gyventi be vyro, kurį myliu, ar ne, – mano mama tik užvertė akis. Tada aš neišlaikiau.

– Tu čia nepageidaujama – ir daugiau nesirodyk! – surikau gerklėje jausdama aštrų skausmą. – Kuo save laikai, kad atsibeldei čia ir šitaip drąsiai su juo kalbi? – nustūmiau Hardiną ir atsistojau priešais mamą akis į akį. – Man nieko iš tavęs nereikia! Niekam nereikia! Todėl ir esi viena po šitiek metų – tu žiauri ir išpuikusi! Ir niekada nebūsi laiminga! – Įkvėpusi oro nurijau ir pajutau, kokia išdžiūvusi gerklė.

Mama žiūrėjo į mane visiškai pasitikėdama savimi ir šiek tiek paniekinamai.

– Aš esu viena, nes nusprendžiau būti viena. Nenoriu būti su bet kuo – aš ne tu.

– Ne aš! Aš nenoriu būti su bet kuo! Tu beveik privertei mane būti su Nojum – gyvenime niekada nejaučiau, kad galiu rinktis! Tu

visą laiką mane valdei – ir štai aš tokia esu. Aš tokia sumauta esu! – Ir iš akių man pasipylė ašaros.

Mama sudėjo lūpas lyg mąstytų apie kažką labai rimta, tačiau balsas buvo pašaipus:

– Akivaizdu, kad tau būdingas priklausomybės sindromas. Gal paveldėjai iš tėvo?

Įsmeigiau į perštinčias akis – tikriausiai nuo įtampos ir visų blogybių, kurias norėjau jai išrėžti. Iš pradžių kalbėjau lėtai, bet paskui pašėlau ir išbėriau:

– Nekenčiu tavęs! Aš tikrai nekenčiu tavęs. Jis išėjo tik dėl tavęs. Nes negalėjo tavęs pakęsti! Ir aš jo nekaltinu – iš tiesų, geriau jau jis būtų paėmęs...

Ir staiga pajutau Hardino delną ant savo burnos, o stiprios rankos prispaudė mane prie jo krūtinės.

Trisdešimt devintas skyrius

HARDINAS

Visą laiką galvojau, kad tik jos mama vėl neskeltų jai antausio. Tikrai nemaniau, kad Tesa galėtų šitaip gintis. Jos skruostai buvo išraudę, man per ranką tekėjo ašaros.

Kodėl jos mama visada viską turi sugriauti? Negaliu jos kaltinti, kad pyksta, nors ir labai jos nekenčiu. Aš tikrai įskaudinau Tesą. Bet nemanau, kad ją sužlugdžiau. Negi?

Nežinojau, ką daryt. Žvilgtelėjau į mamą ieškodamas pagalbos – jos žvilgsnis man pasakė, kad ji manęs nekenčia. Nenorėjau, kad ji sužinotų, ką padariau Tesai. Jaučiau, kad ji to neatlaikys, ypač po anų įvykių. Bet nesu tas pats žmogus, koks buvau tada. Dabar aš visiškai kitoks. Aš myliu Tesą. Visame tame chaose, kurį sukėliau, radau meilę.

Tesa raudojo man į ranką ir stengėsi mane atstumti, bet jai neužteko jėgų. Jei nebūčiau jos užčiaupęs, būtų nutikęs vienas iš dviejų dalykų: arba jos mama būtų rėžusi jai antausį ir būčiau turėjęs ją užstoti, arba Tesa būtų pasakiusi ką nors, ko paskui visą gyvenimą būtų gailėjusis.

– Manau, jums bus geriau išeiti, – pasakiau jos mamai.

Tesa blaškėsi mano gniaužtuose ir vis spardė man blauzdas. Jos pyktis – ypač šitoks – man visada kėlė nerimą, nors dalis manęs savanaudiškai džiaugėsi, kad šįkart jis skirtas ne man.

Tuojau bus...

Žinau, jos mama dėl manęs teisi: aš jai labai blogas. Nesu toks žmogus, kokiu Tesa mane laiko, bet per daug ją myliu, kad

leisčiausi vėl jos paliekamas. Aš ką tik ją susigrąžinau ir tikrai vėl neprarasiu. Labai tikiuosi, kad ji išklausys mane, išklausys visą istoriją. Nors nemanau, kad kas pasikeis. Žinau, kas bus. Nėra jokios vilties, kad ji liks su manim išklausiusi mano pasakojimą. *Velnias, kodėl mama kyštelėjo liežuvį?*

Palydėjau Tesą į miegamąjį. Mums einant ji dar atsisuko, bet taip sunkiai, kad atsigręžėm abu, todėl dar kartą pamatėm jos mamą. Metusi mums paskutinį neapykantos kupiną žvilgsnį ji išreiškė savo požiūrį, bet aš atsilaikiau. Įstūmiau Tesą į mūsų kambarį, paleidau, skubiai uždariau ir užrakinau duris. Ji atsuko į mane piktas akis:

– Kodėl taip padarei? Tu...

– Todėl, kad būtum pasakius tai, ko paskui gailėtumeis.

– Kodėl taip padarei? – suriko ji. – Kodėl nutildei mane? Aš tiek daug norėjau pasakyt tai kalei, ir ne tik apie... aš net negalėjau... – ir ėmė trankyti kumščiais man krūtinę.

– Ei... ei... nusiramink. – Dabar savo pyktį motinai ji nukreipė į mane; žinau, kad taip.

Suėmiau jos veidą ir nykščiais švelniai perbraukiau skruostus, kad apsiraminusi žiūrėtų man į akis.

– Nusiramink, mažute, – pakartojau.

Raudonis skruostuose išnyko ir ji lėtai linktelėjo.

– Pažiūrėsiu, ar ji jau išėjo, gerai? – tyliai pasakiau, beveik sušnibždėjau. Tesa vėl linktelėjo ir atsisėdo ant lovos.

– Paskubėk, – įsakė man.

Įėjęs į svetainę radau Tesos mamą vieną, vaikštinėjančią. Ji pažvelgė į mane griežtai, lyg grobį pajutusi laukinė katė.

– Kur ji? – paklausė.

– Ji neateis. Išeikit ir daugiau čia negrįžkit. Aš rimtai, – iškošiau pro dantis.

– Tu man grasini? – pakėlė antakį.

– Supraskit, kaip norit, bet laikykitės nuo jos kuo toliau.

Toji išsičiustijusi, santūri ir manieringa moteris klastingai ir atšiauriai pažvelgė į mane – tokiu žvilgsniu žiūri tik Džeiso šutvė.

– Čia tik tavo kaltė, – ramiai ištarė ji. – Tu išplovei jai smegenis, ji nebesugeba pati mąstyti. Aš žinau, ko tu sieki. Gyvenau su tokiu vyru kaip tu. Nuo tos dienos, kai susitikot, žinojau, kad iš tavęs gero nelauk. Turėjau priversti Tesą susikeisti kambarius, kad to išvengtume. Joks vyras dabar nenorės jos po šito... po tavęs. Tik pažiūrėk į save, – mostelėjo ranka ir pasuko prie durų. Palydėjau ją iki prieškambario.

– Jei ji turės rinktis, ji visada pasirinks mane – ne jus, ne ką nors kitą.

Tesos mama apsisuko ir žengtelėjo artyn.

– Tu šėtonas ir aš taip visko nepaliksiu. Ji mano duktė ir tau ji gerokai per gera.

Kelis kartus linktelėjau ir abejingai pažvelgiau į ją.

– Pasistengsiu tai prisiminti, kai šiąnakt pasinersiu į jūsų dukterį.

Nuo šių žodžių ji aiktelėjo. Pakėlė ranką man smogti, bet sučiupau ją už riešo ir mandagiai nuleidau. Niekada nemušiu jos ar kitos moters, bet neleisiu, kad ir mane muštų.

Kuo maloniausiai nusišypsojau, grįžau į butą ir prieš pat jos nosį užtrenkiau duris.

Keturiasdešimtas skyrius

HARDINAS

Akimirką stovėjau atrėmęs galvą į duris, o apsisukęs svetainėje pamačiau mamą su puodeliu kavos rankose žiūrinčią į mane užverktomis akimis.

– Kur buvai? – paklausiau.

– Vonioje, – atsakė drebančiu balsu.

– Kaip galėjai liepti Tesai išeiti? Palikti mane? – paklausiau. Žinojau, kad ji nusimins, bet to jau buvo per daug.

– Todėl, Hardinai... – atsiduso ji ir iškėlė rankas, lyg tai būtų akivaizdu, – kad tu nesi jai geras. Ir pats žinai, kad nesi. Nenoriu matyti, kad jai bus tas pat, kas Natali ar kitoms, – papurtė galvą.

– Mama, ar įsivaizduoji, kas man bus, jeigu ji mane paliks? Nemanau, kad nesupranti... aš negaliu be jos. Žinau, kad nebuvau jai geras ir kiekvieną mielą kartą į ją pažvelgęs gailiuosi dėl visko, ką jai padariau. Bet aš galiu jai būti geras. Žinau, kad galiu. – Nuėjęs į svetainės vidurį ėmiau žingsniuoti pirmyn ir atgal.

– Hardinai... ar dabar tu tikrai sau nemeluoji?

– Ne, mama... – nuleidau galvą, kad išlaikyčiau ramybę. – Man tai ne žaidimas – tikrai ne šį kartą. Aš myliu ją, iš tikrųjų myliu. – Pažvelgiau į savo gerą, mielą mamą, kuri, žinau, turėjo daug ką gyvenime iškęsti. – Aš myliu ją labiau nei pajėgčiau apsakyt, nes ir pats to nelabai suvokiu. Nemaniau, kad kada nors galėsiu taip mylėti ar apskritai galėsiu mylėti. Aš tik žinau, kad ji yra vienintelė mano laimės akimirka. Jeigu ji mane paliks, neištversiu. Neišgyvensiu, mama. Ji yra vienintelė mano galimybė nugyventi

gyvenimą ne vienam. Nežinau, ką tokio padariau, kad nusipelniau jos – žinau, kad nieko, – bet ji mane myli. Tu žinai, ką reiškia, kai kažkas tave myli nepaisydamas visko, ką esi padaręs? Ji tikrai per gera man ir ji mane myli. O aš neturiu menkiausio supratimo, kodėl.

Atbula ranka mama nusišluostė akis ir sekundę patylėjo. Buvo sunku, bet pasakiau:

– Mama, ji visada buvo su manim. Ji visada man atleido, net kai nereikėjo. Ji visada sakydavo tiesą. Ji ramindavo mane, net reikalaudavo – ji privertė mane norėti būti geresniu žmogumi. Žinau, kad esu bjaurybė, gerai žinau. Pridirbau daug šunybių, bet Tesa negali manęs palikti. Daugiau nebenoriu būti vienas ir daugiau nieko nemylėsiu – tik ji man skirta. Žinau tai. Mama, ji didžiausia mano nuodėmė ir aš džiaugsiuosi būti prakeiktas dėl jos.

Baigęs kalbėti atsikvėpiau ir pamačiau, kad mamos skruostai vėl šlapi. Bet dabar ji nežiūrėjo į mane. Ji išsipūtė nosį ir švelniai tarė:

– Einu truputį pasivaikščioti... paliksiu jus vienus.

Nuėjusi prie durų pasiėmė batus, paltą ir išėjo. Jaučiausi nekaip, nes per Kūčias jai nelabai yra kur eiti, ypač sningant, bet dabar būtinai turėjau pabūti su Tesa vienas. Vos tik mama išėjo pro duris, per kambarį nupėdinau tiesiai pas ją.

– Ką tu pasakei... dabar... ar tikrai? – paklausė ji pro ašaras.

– Juk žinai, kad taip, – atsakiau.

Tesos lūpų kampučiai pakilo, ji prisiartino tuos kelis žingsnius ir padėjo ranką man ant krūtinės.

– Man reikia žinoti, ką esi padaręs.

– Žinau... tik pažadėk man, kad pasistengsi suprasti...

– Papasakok, Hardinai.

– Ir kad suprasi, jog visiškai tuo nesididžiuoju.

Ji linktelėjo, o aš eidamas su ja prie sofos giliai įkvėpiau.

Neįsivaizduoju, nuo ko dabar pradėt.

Keturiasdešimt pirmas skyrius

TESA

Hardinas buvo išblyškęs. Trynė rankas į kelius. Braukė plaukus. Pažiūrėjo į lubas, paskui į grindis. Ko gero, giliai savyje jis norėjo, kad šie dalykai amžinai vilkintų mūsų pokalbį. Bet galiausiai pradėjo.

– Namie turėjau kompaniją sumautų draugų. Jie buvo panašūs į Džeisą, manyčiau... Mes žaisdavom tą patį... žaidimą, sakyčiau. Išrinkdavom merginą – išrinkdavom merginą vienas kitam – ir žiūrėdavom, kuris pirmas išdulkins saviškę.

Man susuko vidurius.

– Laimėtojui kitą savaitę tekdavo karščiausia pupa, be to, dar dėdavom pinigų...

– Kiek savaičių? – apgailestaudama paklausiau. Nenorėjau žinoti, bet privalėjau žinoti.

– Praėjo vos penkios savaitės, kol ta mergina...

– Natali, – pasakiau suvedusi galus. Hardinas žiūrėjo pro langą.

– Taip... Natali buvo paskutinė.

– Ką tu jai padarei? – paklausiau su siaubu laukdama atsakymo.

– Trečią savaitę... Džeimsas pagalvojo, kad Martinas meluoja, todėl pasiūlė surinkti įrodymus...

Įrodymai. Šis žodis mane amžinai persekios. Mintyse iškilo kruvina paklodė, o širdį surakino skausmas.

– Įrodymai ne tokie patys... – jis suprato, ką pagalvojau. – Nuotraukos...

– Nuotraukos? – man atvipo žandikaulis.

– Ir įrašas... – pridūrė Hardinas užsidengęs veidą savo didelėmis rankomis.

Įrašas?

– Tu įrašei seksą su kažkuo? Ar ji žinojo? – paklausiau. Bet atsakymas buvo aiškus dar jam nepapurčius galvos. – Kaip tu galėjai? Kaip tu galėjai padaryti tokį dalyką? – pravirkau.

Skaudžiai dūrė mintis, kad Hardino visai nepažįstu. Turėjau praryti tulžį, kuri kilo man į gerklę. Instinktyviai puoliau tolyn nuo Hardino ir jo akyse pamačiau kančios nuojautą.

– Nežinau... Man buvo nesvarbu. Pramoga... Na, gal ne visai pramoga, bet visiškai tas pat.

Jo nuoširdumas pervėrė mane ir staiga ėmiau ilgėtis tų dienų, kai jis viską nuo manęs slėpė.

– Kas nutiko Natali? – šiurkščiai paklausiau šluostydamasi akis.

– Kai Džeimsas pamatė jos įrašą... Jis užsinorėjo pats ją išdulkint. O kai Natali jį atstūmė, tą įrašą parodė visiems.

– Dieve mano! Vargšė mergina. – Man buvo baisu dėl to, ką jie jai padarė, ką jai padarė Hardinas.

– Įrašas paplito taip greitai, kad jos tėvai viską sužinojo nė dienai nepraėjus. Jos šeima buvo labai įtakinga Bažnyčios bendruomenėje... todėl jiems labai nepatiko. Ją išmetė iš namų, o kai gandai pasklido, ji neteko stipendijos privačiame universitete, kuriame turėjo nuo rudens studijuoti.

– Tu ją sužlugdei, – tyliai ištariau.

Hardinas sužlugdė merginos gyvenimą taip, kaip grasinosi sužlugdyti manąjį. Ar manęs laukia tas pat? Ar aš jau kaip ji? Pažiūrėjau į jį.

– Sakei, kad anksčiau nesi buvęs su nekalta mergina.

– Ji nebuvo nekalta. Ji jau buvo permiegojusi su vienu vaikinu. Bet dėl to mama ir atsiuntė mane čia. Namuose visi apie tai žinojo. Įraše manęs nebuvo. Na, jame aš ją dulkinau, bet manęs nebuvo matyti. Tik kelios tatuiruotės ant rankos. – Hardinas kumščiu patrynė kitos rankos delną. – Iš jų mane ir pažino...

Man svaigo galva.

– Ką ji pasakė sužinojusi, ką padarei?

– Ji pasakė, kad mane įsimylėjo... ir paklausė, ar galėtų pagyventi mano namuose, kol susiras kitą vietą.

– Ar leidai?

Hardinas papurtė galvą.

– Kodėl?

– Todėl, kad nenorėjau. Nieko jai nejaučiau.

– Kaip gali taip abejingai kalbėti? Negi nesupratai, kaip su ja pasielgei? Tu ją apgavai. Mylėjaisi su ja ir įrašinėjai. Parodei savo draugams – iš esmės mokyklai – ir per tave ji neteko stipendijos ir šeimos! Ir tu nejutai nė lašo užuojautos, nors ji daugiau neturėjo kur eiti? – surikau ir atsistojau. – Kur ji dabar? Kas jai nutiko?

– Nežinau. Nebandžiau aiškintis.

Šiurpiausias dalykas – abejingas ir atsainus Hardino požiūris. Tai šlykštu. Supratau modelį, pamačiau panašumą tarp Natali ir savęs. Aš irgi dėl Hardino buvau likusi gatvėje ir neturėjau kur eiti. Dėl Hardino susipykau su mama. Jaučiau, kad jis naudojasi manimi, lyg žaisdamas kažkokį klaikų žaidimą.

Hardinas irgi stovėjo, bet per kelis žingsnius nuo manęs.

– Dieve mano... – ėmiau drebėti visu kūnu. – Tu mane irgi įrašei? Ką?

– Ne! Po velnių, ne! Niekada šitaip su tavim nepasielgčiau! Tesa, prisiekiu Dievu, kad ne.

Nors nereikėjo, bet dalis manęs nuoširdžiai tuo patikėjo, bent jau tuo.

– Kiek buvo kitų? – paklausiau.

– Ko kitų?

– Kitų įrašų?

– Tik Natali... kol atvykau čia.

– Vėl padarei tą patį! Po to, kai taip pasielgei su ta vargše mergina, vėl padarei tą patį! – surikau.

– Kartą... Deno seseriai, – atsakė.

Deno seseriai?

– Savo draugo Deno? – neįtikėtina. – Štai, apie ką kalbėjo Džeisas, kai mušėtės!

Buvau visai pamiršusi Deno ir Hardino muštynes, bet Džeisas užsiminė apie ankstesnius nesutarimus tarp jų.

– Kodėl taip padarei? Juk jis tavo draugas. Ir visiems parodei?

– Ne, nerodžiau niekam. Nusiunčiau Denui ekrano užsklandą ir ištryniau... nežinau, kodėl taip padariau, tikrai. Jis buvo tikras šiknius ir liepė man nelįsti prie jos, kai pirmą kartą atsivedė su savim. Todėl labai užsinorėjau ją išdulkinti, kad jį išdurčiau. Tesa, jis vis tiek subingalvis.

– Negi nematai, kaip viskas sumauta? Koks gyvulys esi? – rėkiau.

– Žinau. Žinau, Tesa!

– Maniau, kad lažybos dėl manęs buvo blogiausia, ką esi padaręs... bet, Dieve mano, tai dar blogiau.

Natali istorija manęs neskaudino taip labai, kaip naujiena apie Hardino ir Zedo lažybas, bet buvo dar niekšingesnė ir šlykštesnė. Ji privertė mane suabejoti viskuo, ką žinau apie Hardiną. Aišku, jis nėra tobulas – toli gražu, – bet čia jau visiškai nesuvokiama gėda.

– Tesa, tai buvo iki tavęs – tai mano praeitis. Prašau, tegu taip ir lieka, – maldavo jis. – Dabar aš visai kitas žmogus – tu padarei mane geresnį.

– Hardinai, ar tu visai nesijaudini dėl to, ką padarei toms merginoms? Nejaugi nesijauti kaltas?

– Jaučiuosi.

Pakėliau galvą ir pašnairavau į jį.

– Tik todėl, kad dabar aš žinau. – Jis nesiginčijo, todėl pakartojau savo nuomonę: – Tau jos visai nerūpi, nė viena!

– Tu teisi! Nerūpi – man nuoširdžiai į jas visas nusispjaut, išskyrus tave! – riktelėjo Hardinas.

– Hardinai, to jau per daug! Net ir man... lažybos, butas, muštynės, melas, susitaikymas, mano mama, tavo mama, Kalėdos – visko sumautai per daug. Aš dar nespėjau atsikvėpti nuo šitų... šitų nesąmonių. Vos tik susitaikau su vienu dalyku, tuojau išlenda

antras. Dievas žino, ką dar esi padaręs! – ėmiau verkti. – Juk aš visai tavęs nepažįstu.

– Ne, Tesa, pažįsti! Tu mane pažįsti. Ten buvau ne aš – aš esu čia. Dabar esu aš. Aš tave myliu! Padarysiu dėl tavęs viską, kad pamatytum, jog čia aš tikras: yyras, kuris myli tave labiau už gyvenimą, vyras, kuris šoko per vestuves ir žiūrėjo, kaip miegi, vyras, kuris negali pradėti dienos be tavo bučinio, vyras, kuris geriau mirs, negu gyvens be tavęs. Štai toks aš esu. Būk gera, nesugriauk visko. Prašau, mažute.

Žalios jo akys blizgėjo. Mane paveikė jo žodžiai, bet ne iki galo. Hardinas žengtelėjo artyn, o aš atsitraukiau. Turiu blaiviai apmąstyti. Pakėliau ranką.

– Man reikia laiko. Dabar man visko per daug.

Hardinas nuleido pečius, atrodė, kad jam palengvėjo.

– Gerai... gerai... galvok, kiek nori.

– Toliau nuo tavęs, – paaiškinau.

– Ne...

– Taip, Hardinai. Negaliu galvoti, kai tu esi šalia.

– Ne, Tesa, tu negali išeiti, – įsakė.

– Tu man neaiškinsi, ką aš turiu daryti ar ko neturiu daryti, – čirkštelėjau. Jis atsiduso, panėrė pirštus į plaukus ir stipriai patempė iš šaknų.

– Gerai... gerai... Tada aš išeisiu. Tu lik čia.

Norėjau ginčytis, bet iš tikrųjų nenorėjau išeiti. Jau gana gyvenau viešbučių kambariuose, o rytoj Kalėdos.

– Grįšiu ryte... nebent tau reikės daugiau laiko, – pasakė Hardinas.

Apsiavė batus ir jau siekė raktelių, tik staiga suprato, mašiną pasiėmė jo mama.

– Imk mano, – pasiūliau.

Jis linktelėjo ir prisiartino prie manęs.

– Nereikia, – pasakiau ir ištiesiau rankas priešais. – Be to, tu dar su pižama.

Jis susiraukė ir pažvelgė žemyn, tada nuėjo į miegamąjį ir po poros minučių pasirodė visiškai apsirengęs. Eidamas stabtelėjo ir pažvelgė man į akis.

– Tik prašau prisiminti, kad myliu tave ir kad pasikeičiau, – pakartojo dar kartą ir išėjo palikęs mane vieną bute.

Keturiasdešimt antras skyrius

TESA

Po galais, ką aš darau?

Nuėjau į miegamąjį ir atsisėdau ant lovos krašto. Man pasidarė bloga nuo visko. Žinojau, kad Hardinas anksčiau nebuvo geras žmogus, žinojau, kad yra dalykų, kuriems išaiškėjus neapsidžiaugčiau. Bet iš visų dalykų, apie kuriuos, mano manymu, kalbėjo Triša, šis niekada niekada nebuvo atėjęs man į galvą. Jis siaubingai, bjauriai išniekino tą merginą ir visai nejuto sąžinės graužimo – ir dabar vargu ar jaučia.

Stengiausi kvėpuoti lėtai, bet veidu tekėjo ašaros. Blogiausia – kad žinau jos vardą. Tai dalis šlykštumo, kitaip ji tiesiog būtų mergina ir tiek, galėčiau apsimesti, kad jos nė nebuvo. Žinant, kad jos vardas Natali, man kilo daug visokių minčių. Kaip ji atrodo? Ką ketino studijuoti koledže, kol Hardinas pradangino jos stipendiją? Ar turėjo brolių ir seserų? Ar jie matė įrašą? Ar būčiau kada nors tai sužinojusi, jeigu Triša nebūtų užsiminusi?

Kiek kartų jiedu mylėjosi? Ar Hardinui patiko?.. Žinoma, kad patiko. Juk tai seksas ir akivaizdu, kad Hardinas turėjo jo daug. Su kitomis merginomis. Su daug kitų merginų. Ar po to jis likdavo nakvoti pas Natali? Kodėl aš pavydžiu Natali? Man turėtų būti jos gaila, o ne pavydu, kad buvo susidėjusi su Hardinu. Išmečiau tas kvailas mintis iš galvos ir grįžau prie Hardino – koks žmogus jis yra?

Gal reikėjo jį sulaikyti ir pasikalbėti? Aš visada bėgu arba, kaip šįsyk, liepiu jam išeiti. Bet svarbiausia, kad būdamas šalia jis išblaško visas mano dvejones.

Labai norėčiau žinoti, kas nutiko Natali, kai Hardinas sužlugdė jos gyvenimą. Jausčiausi daug geriau, truputį, jeigu žinočiau, kad dabar ji yra laiminga ir jai puikiai sekasi. Norėčiau turėti draugę, su kuria galėčiau pasikalbėti apie visa tai, kas jai nutiko, kuri galėtų man duoti gerą patarimą. Bet jei ir turėčiau, negalėčiau atskleisti neapdairaus Hardino poelgio. Nenoriu, kad kas nors žinotų, ką jis padarė toms merginoms. Žinau, kvaila jį teisinti, nes jis to nenusipelnė, bet negaliu kitaip. Nenoriu, kad kas nors galvotų apie jį blogiau, nei jis jau galvoja apie save.

Atsirėmiau į pagalvę ir įsispoksojau į lubas. Vos spėjau atsigauti... na, vis dar bandau atsigauti po Hardino niekšybės laimėti lažybas dėl manęs – ir štai, prašom! Natali ir dar keturios kitos merginos, nes jis sakė, kad ji buvo penktą savaitę. Paskui Deno sesuo. Toks jo gyvenimas, taip jis gyvena – ar jis gali liautis taip gyvenęs? Kas man būtų nutikę, jeigu jis nebūtų manęs įsimylėjęs?

Žinau, kad mane myli – jis tikrai mane myli. Aš tai žinau.

Ir aš jį myliu nekreipdama dėmesio į visas klaidas, kurias jis daro ir kurias padarė praeityje. Matau, kad jis keičiasi, matau jo permainą netgi per praėjusią savaitę. Jis niekada nereiškė savo jausmų taip, kaip tai padarė šiandien. Tik labai norėčiau, kad jo gražiojo prisipažinimo neužgožtų koks šlykštus netikėtumas.

Jis sakė, kad esu vienintelė jo viltis būti laimingam, vienintelė galimybė nugyventi gyvenimą ne vienam. Koks liūdnas pareiškimas. Koks teisingas pareiškimas. Niekas taip jo nemylės, kaip aš. Ne dėl to, kad jis nevertas būti mylimas, o dėl to, kad niekas niekada nepažins jo tokio, kokį jį pažįstu aš. Pažinojau. Vis dar pažįstu? Man sunku apsispręsti, bet noriu tikėti juo, tikruoju juo. Dabar jis nėra tas pats žmogus, koks buvo prieš kelis mėnesius.

Jis man sukėlė daug skausmo, bet kartu ir daug kartų buvo geras. Smarkiai pasistengė būti toks, kokį norėjau jį matyti. Jis gali pasikeisti; aš mačiau jo pokyčius. Kartais pagalvoju, kad laikas ir man prisiimti dalį kaltės – ne už tai, ką jis padarė Natali, o už tai, kad jam sunku, nes pokyčiams reikia laiko, ir niekas negali ištrinti savo praeities. Tai, ką jis padarė, yra neapsakomai

blogai, bet kartais pamirštu, kad jis yra piktas, vienišas žmogus, kuris iki šiol nieko nemylėjo. Jis myli savo mamą, savaip, gal taip pat, kaip žmonės paprastai myli savo tėvus.

Bet aš pavargau. Pavargau būti su Hardinu. Mūsų santykiai iš pradžių priminė sūpynes – aukštyn žemyn: čia jis žiaurus, čia mielas, čia vėl žiaurus. Dabar į mūsų santykius įsiterpė kai kas nauja, tik blogiau. Daug blogiau. Aš jį palieku, tada grįžtu, paskui vėl palieku. Negaliu nuolat blaškytis – mes negalim nuolat blaškytis. Neištversiu, jeigu jis dar ką nors slepia – aš jau dabar vos tvardausi. Man jau gana paslapčių, gana skausmo, gana išsiskyrimų. Buvau įpratusi viską planuoti – apskaičiuoti, apgalvoti kiekvieną gyvenimo smulkmeną. Kol sutikau Hardiną. Jis apvertė mano gyvenimą aukštyn kojomis, ir ne visada į gera. Ir dar jis padarė mane laimingą – gyvenime nesu buvusi laimingesnė.

Mes privalom būti kartu ir pasistengti pamiršti tuos blogus dalykus, kuriuos jis padarė, arba aš turiu viską baigti ir nieko nepamiršti. Jeigu jį paliksiu, turėsiu išvažiuoti iš čia, labai toli. Turėsiu atsikratyti visų prisiminimų apie gyvenimą su juo arba niekada negalėsiu toliau ramiai gyventi.

Ir staiga suvokiau, kad lioviausi verkti – išdžiūvusios ašaros paskelbė nuosprendį. Skausmas, kuris kyla nuo minties jį palikti, yra daug didesnis už skausmą, kurį jis man sukėlė.

Aš negaliu jo palikti. Žinau, kad negaliu.

Suprantu, kad tai apgalėtina, bet negaliu gyventi be jo. Su niekuo niekada gyvenime negalėsiu jaustis taip, kaip jaučiuosi su juo. Jis man skirtas, aš skirta jam. Negaliu jo palikti. Man reikia pagalvoti ir aš galvosiu, bet jau dabar noriu, kad jis grįžtų. Ar meilė visada yra tokia? Tokia aistringa ir tokia velniškai skaudi? Neturiu patirties ir negaliu palyginti.

Išgirdusi atsidarant laukujes duris, atsikėliau nuo lovos ir nuskubėjau į svetainę. Bet nusivyliau pamačiusi ne Hardiną, o Trišą. Ji pakabino Hardino raktus ir nusiavė snieguotus batus. Nežinojau, ką jai pasakyt, nes ji liepė man važiuoti kartu su savo mama.

– Kur Hardinas? – paklausė ji įėjusi į virtuvę.

– Jis išėjo... nakčiai, – paaiškinau. Triša atsisuko į mane.

– Aha.

– Jeigu jam paskambinsit, jis tikriausiai pasakys, kur yra, jei nenorit likti čia... su manim.

– Tesa, – tarė ji, aiškiai rinkdama žodžius, bet nuoširdžiai, – atsiprašau už viską, ką pasakiau. Nenoriu kad galvotum, jog nieko tau nejaučiu – taip tikrai nėra. Tik norėjau apsaugoti tave nuo to, ką Hardinas gali padaryti. Nenoriu, kad tau...

– Baigtųsi kaip Natali?

Pamačiau, kad prisiminimai jai nemalonūs.

– Jis tau papasakojo?

– Taip.

– Viską? – jos balse išgirdau abejonę.

– Taip. Apie įrašą, nuotraukas, stipendiją. Viską.

– Ir tu vis dar čia?

– Pasakiau jam, kad man reikia laiko ir erdvės. Taip, aš čia. Ir niekur neisiu.

Triša linktelėjo ir mudvi susėdom prie stalo, viena prieš kitą. Kai ji pažvelgė į mane išplėstomis akimis, supratau, ką pagalvojo, todėl pasakiau:

– Žinau, kad jis padarė baisių dalykų, apgailėtinų dalykų, bet tikiu juo, kai sako, kad pasikeitė. Jis jau nebe tas žmogus.

Triša susidėjo rankas.

– Tesa, jis mano sūnus ir aš jį myliu, bet turi labai gerai pagalvoti. Jis su tavim pasielgė taip pat, kaip jau buvo pasielgęs anksčiau. Žinau, kad jis tave myli – dabar man tai aišku, – tik bijau, kad blogis jau padarytas.

Dėkinga linktelėjau jai už nuoširdumą. Ir atsakiau:

– Ne, nepadarytas. Na, iš tikrųjų blogis padarytas, bet jis nėra nepataisomas. Ir tai yra mano sprendimas suvokti, kaip susitaikyti su jo praeitimi. Ir jeigu naudosiu jo praeitį prieš jį, kaip jis gyvens toliau? Ar jis daugiau negali būti vertas meilės? Ko gero, manot,

jog esu naivi ir kvaila, kad nuolat jam atleidžiu, bet aš myliu jūsų sūnų ir tiesiog negaliu be jo gyventi.

Triša švelniai pliaukštelėjo liežuviu ir papurtė galvą.

– Tesa, nemanau, kad esi tokia. Jeigu ką – tavo atlaidumas rodo brandą ir gailestingumą. Mano sūnus nekenčia savęs, visada nekentė, ir maniau, kad taip ir nekęs, bet sutiko tave. Patyriau pažeminimą, kai tavo mama papasakojo, kaip jis pasielgė su tavimi, ir dėl to man labai gaila. Nežinau, kada suklydau ir kada Hardinas pasuko neteisingu keliu. Stengiausi būti geriausia motina, kokia tik sugebėjau, bet buvo labai sunku, nes jo tėvo nebuvo šalia. Turėjau daug dirbti ir negalėjau skirti jam tiek dėmesio, kiek reikėjo. Gal tada jis būtų išmokęs gerbti moteris.

Supratau – jeigu ji šiandien nebūtų išsikalbėjusi, dabar verktų. Ji jaučia labai didelę kaltę, todėl norėjau ją paguosti.

– Jis toks ne dėl jūsų kaltės. Manau, čia daug reiškia jo jausmai tėvui ir draugai, su kuriais buvo susidėjęs. Labai stengiuosi dėl abiejų dalykų. Tik prašau, nekaltinkit savęs. Jūs dėl nieko nekalta.

Triša pasilenkė per stalą ir aš ištiesiau jai savo rankas. Paėmusi jas, pasakė:

– Tu neabejotinai esi pats geraširdiškiausias žmogutis, kokį sutikau per visus savo trisdešimt penkerius metus.

– Trisdešimt penkerius? – pakėliau antakius.

– Ei, nekreipk dėmesio. Man galima, aišku? – nusišypsojo ji.

– Žinoma, – nusijuokiau.

Prieš dvidešimt minučių raudojau ir nežinojau, ką daryt, o dabar juokiuosi su Triša. Tą akimirką, kai nutariau Hardino praeitį palikti praeityje, pajutau, apimant ramybę.

– Gal man reikėtų jam paskambint ir pasakyt, ką nusprendžiau? – paklausiau.

Triša palenkė galvą į šoną ir šyptelėjo.

– Manau, jam bus į naudą šiek tiek pasikankinti.

Mintis jį pakankinti nebuvo patraukli, bet jis tikrai turi apgalvoti viską, ką padarė.

– Gal ir taip...

– Manau, jis turi suprasti, kad blogas pasirinkimas sulaukia pasekmių. – Trišos akys žybtelėjo: – Gal aš paruošiu vakarienę, o tada jau galėsi atleisti Hardino kaltes.

Džiaugiuosi, kad jos humoro jausmas ir patarimai išblaškė mano niūrią painiavą dėl Hardino praeities. Noriu viską pamiršti ar bent pabandyti, bet jis turi žinoti, kad šitaip elgtis nėra gerai. Ir aš turiu žinoti, ar dar kokių nors jo praeities demonų nelaukia manęs ateityje.

– Ko norėtum?

– Tiks bet kas. Aš galiu padėti, – pasisiūliau, bet ji papurtė galvą.

– Pailsėk, kiek tik gali. Tau buvo ilga diena, dėl Hardino... ir tavo mamos.

– Taaaip... su ja sunku, – užverčiau akis.

Triša nusišypsojo ir atidarė šaldytuvą.

– Sunku? Aš pasakyčiau kitą žodį, bet ji tavo mama...

– Ji ta iš „k" raidės, – pasakiau nenorėdama ištarti to žodžio prie Trišos.

– O taip, ji kalė. Aš pasakiau už tave, – nusikvatojo Triša, o aš jai pritariau.

Pietums Triša paruošė paplotėlių su vištiena, mudvi trumpai šnektelėjom apie Kalėdas, orą ir visa kita, išskyrus tai, ką aš galvoju apie Hardiną.

Galiausiai pajutau, kad nebegaliu tverti jam nepaskambinusi ir nepaprašiusi tuojau grįžti namo.

– Kaip manot, gal jis jau pakankamai „pasikankino"? – paklausiau nenorėdama pripažinti, kad skaičiuoju minutes.

– Ne, bet tai ne mano sprendimas, – atsakė jo motina.

– Aš privalau.

Išėjau iš virtuvės paskambinti Hardinui. Jis atsiliepė aiškiai nustebęs.

– Tesa?

– Hardinai, turim daug ką aptarti, tad norėčiau, kad grįžtum namo pasikalbėti.

– Jau? Taip... taip, žinoma! – suskubo jis. – Aš tuojau būsiu.

– Gerai, – pasakiau ir baigiau pokalbį.

Neturiu daug laiko viskam apgalvoti, kol jis parvažiuos. Reikia laikytis ir duoti jam suprasti, jog pasielgė blogai, bet aš vis tiek jį myliu.

Laukdama žingsniavau pirmyn ir atgal šaltomis plytelėmis. Maždaug po valandos, kaip atrodė, atsidarė durys ir koridoriuje išgirdau jo žingsnius. Kai atsidarė durys, man tūkstantąjį kartą suskaudo širdį. Akys ištinusios ir paraudusios. Jis neištarė nė žodžio. Tačiau priėjo ir padavė mažą daikčiuką. Laišką? Žiūrėjau, kaip jis sugniaužia mano kumštį su popieriaus lapu.

– Paskaityk šitai ir tada galutinai apsispręsk, – švelniai ištarė jis.

Ir greitai pabučiavęs man į smilkinį nuėjo į svetainę.

Keturiasdešimt trečias skyrius

TESA

Išvyniojus popierių man akys išsiplėtė iš nuostabos. Visas lapas iš abiejų pusių buvo juodai prikeverzotas. Laiškas – ranka rašytas Hardino laiškas.

Beveik bijojau skaityti... bet žinojau, kad privalau.

Tesa,

nesu labai raštingas, kai reikia nupasakoti savo išgyvenimus, todėl kai ką pavogsiu iš pono Darsio, kuriuo tu taip žaviesi. Rašau neturėdamas tikslo tave įskaudinti ar pats nusižeminti, tik noriu priminti svajones, kurių dėl mūsų abiejų laimės negalim taip greitai pamiršti. Labai stengiausi, bet ne mano būdui rašyti ir skaityti šitokius laiškus. Beje, prašau tavo atleidimo, kad taip laisvai reikalauju tavo dėmesio; tavo jausmai, žinau, nenorės to daryti, bet man reikia tavo teisingumo...

Pripažįstu, kad gerokai susimoviau ir kad jokiu būdu nesu tavęs vertas, bet prašau – ne, maldauju – tavęs prisiminti viską, ką esu padaręs. Žinau, kad prašau per daug, kaip visada, ir labai dėl to atsiprašau. Jei galėčiau viską grąžinti, taip ir padaryčiau. Žinau, kad pyksti ir esi nusivylusi manim, ir tai mane žudo. Bet, užuot atsiprašinėjęs už tai, koks esu, geriau papasakosiu apie save tokį, kokio niekada nepažinojai. Pradėsiu nuo to, ką prisimenu – nors būtų ir daugiau ką pasakot, bet prisiekiu, kad nuo šios

dienos nenoriu nieko nuo tavęs slėpti. Kai buvau maždaug devynerių, pavogiau kaimyno dviratį ir sulaužiau ratą, o paskui pamelavau. Tais pačiais metais kamuoliu išdaužiau svetainės langą ir vėl pamelavau. Apie mamą ir kariškius jau žinai. Netrukus mano tėvas išėjo ir aš dėl to tik apsidžiaugiau.

Neturėjau daug draugų, nes buvau šiknius. Kabinėdavausi prie savo amžiaus vaikų, dažnai. Galima sakyti, kiekvieną dieną. Mamai buvau tikra rakštis – tik pernai jai pasakiau, kad ją myliu. Iki dabar visus erzinu ir nervinu; neišvardysiu visko, bet žinok, visko yra daug. Apie trylika mūsų – aš su draugais – įsilaužėm į vaistinę netoli mūsų namų ir pavogėm, kas papuolė. Nežinau, kodėl tai padarėm, bet kai sugavo vieną mano draugą, prigąsdinau jį prisiimti visą kaltę ir jis tai padarė. Pirmą cigaretę surūkiau trylikos. Buvo tikras šūdas, kosėjau gal dešimt minučių. Daugiau nerūkiau, kol pradėjau traukti žolę, bet ir su ja baigta.

Keturiolikos praradau nekaltybę su vyresniąja savo draugo Marko seserimi. Ji buvo septyniolikos ir šliundra. Buvo labai nepatogu, bet man patiko. Ji miegojo ne tik su manim, bet ir su visais mūsų draugais. Po šito sekso iki penkiolikos nieko neturėjau, o paskui negalėjau liautis. Vakarėliuose kabindavau visas merginas iš eilės. Nuolat meluodavau apie savo metus, o merginos buvo lengvai prieinamos. Nė vienai aš nepatikau, o aš lygiai taip pat dėjau ant jų. Tais pačiais metais pradėjau rūkyti žolę ir rūkiau dažnai. Tuo pat metu ėmiau ir gerti. Su draugais vogdavom gėrimus iš tėvų ar iš kur pavykdavo. Taip pat ėmiau daug muštis. Kelis kartus buvau gavęs į kailį, bet dažniausiai laimėdavau. Visada buvau baisiai piktas – visada – ir jausdavausi patenkintas, kai ką nors įskaudindavau. Su kitais mušdavausi vien dėl malonumo. Daugiausia tekdavo vaikinui, vardu Takeris, iš neturtingos šeimos. Jis vilkėdavo visai senus ir nutriušusius drabužius, o aš visaip iš jo tyčiodavausi. Rašikliu

pripaišydavau jo marškinius, kad matytųsi, jog kelis kartus velkasi juos neskalbtus. Žinau, tai bjauru.

Vieną dieną pamačiau jį einantį ir tik šiaip sau kumštelėjau į petį. Jis įsiuto ir išvadino mane šiknium, todėl jį primušiau. Sulaužiau jam nosį, o jo mama neišgalėjo nuvesti jo pas gydytoją. Po to vis tiek iš jo tyčiodavausi. Po kelių mėnesių jo mama mirė ir jis pateko pas turtingus globėjus. Jam pasisekė. Vieną dieną jis mane pralenkė. Buvo mano šešioliktas gimtadienis, o jis pravažiavo naujutėle mašina. Tuomet baisiai siutau ant jo ir norėjau sutikęs dar kartą sulaužyt nosį, bet dabar prisiminęs dėl jo džiaugiuosi.

Praleidžiu šešioliktus metus, nes per juos tik gėriau, svaiginausi ir mušiausi. Tiesą sakant, taip praėjo ir septyniolikti. Nuvariau kelias mašinas, išdaužiau kelis langus. Aštuoniolikos susipažinau su Džeimsu. Jis buvo kietas, nes dėjęs ant visko, net ant manęs. Gėrėm kiekvieną dieną, mūsų gauja. Kiekvieną vakarą grįždavau namo girtas ir apsivemdavau ant grindų, o mama turėdavo viską išvalyti. Beveik kiekvieną naktį ką nors sulaužydavau... Mes turėjom mažą savo gaują ir niekas prieš mus nešokdavo. Visi žinojo.

Prasidėjo žaidimai, apie kuriuos tau pasakojau, ir žinai, kas nutiko Natali. Tai buvo blogiausia – prisiekiu. Žinau, piktiniesi, kad nesirūpinu, kas jai nutiko. Nežinau, kodėl man nerūpėjo, bet nerūpėjo. Tik dabar, atvažiavęs į tuščią viešbučio kambarį, pagalvojau apie Natali. Vis tiek nesijaučiu taip blogai, kaip turėčiau, bet pagalvojau – o jeigu kas nors taip būtų pasielgęs su tavim? Vien tik pagalvojus apie tave Natali vietoje, man norisi kaukti. Buvau bjaurus, labai bjaurus, kad taip su ja pasielgiau. Viena mergina, Melisa, buvo prilipusi prie manęs, bet iš to nieko neišėjo. Ji buvo atgrasi ir daug rėkavo. Visiems papasakojau, kad ji nešvari, ten apačioje... todėl visi ją atstūmė ir daugiau ji prie manęs nelindo. Vieną kartą buvau suimtas už girtuokliavimą viešoje vietoje. Mama dėl to įsiuto ir paliko mane per naktį policijos

nuovadoje. O kai išaiškėjo ta nesąmone apie Natali, jai buvo gana. Įsiutau jai užsiminus, kad išsiųs mane į Ameriką. Nenorėjau palikti savo gyvenimo namuose, kad ir koks jis buvo sumautas – aš irgi toks buvau. Bet kai per šventę su kažkuo mirtinai susimušiau priešais minią žmonių, mama neatlaikė. Pateikiau prašymą į universitetą ir, žinoma, patekau.

Baisiausiai pykau, kad reikia važiuoti į Ameriką. Visko nekenčiau. Pykau, kad reikės būti šalia tėvo, prieš kurį visą laiką maištavau, gėriau ir švenčiau studentų bendrabutyje. Stef sutikau pirmą. Pakabinau ją vakarėlyje, o ji supažindino su kitais savo draugais. Labiausiai susidraugavom su Neitu. Denas ir Džeisas – tikri šikniai, o Džeisas – apskritai visiškas. Apie Deno seserį jau žinai, todėl šią vietą praleisiu. Buvo dar kelios merginos, kurias nuo tada išdulkinau, bet ne tiek daug, kiek tavo vaizduotė priskaičiavo. Po to, kai mudu pasibučiavom, vieną kartą tikrai permiegojau su Mole, bet tik dėl to, kad negalėjau liautis apie tave galvoti. Niekaip negalėjau išmesti tavęs iš galvos, Tesa. Visą laiką galvojau tik apie tave. Maniau, kad tai padės, bet nepadėjo. Žinojau, kad ji ne tu. Su tavim būtų buvę geriau. Vis kartojau sau, kad jei dar kartą pamatyčiau Tesą, suprasčiau, jog tai vaikiškas susižavėjimas, nieko daugiau. Paprasčiausias geismas. Bet kiekvieną kartą tave pamatęs norėdavau dar ir dar. Galvodavau, kaip tave suerzinti, kad tik ištartum mano vardą. Norėjau žinoti, ką mąstai per paskaitas, kai susiraukusi spoksai į knygą, norėjau išlyginti tą raukšlę tarp antakių, norėjau žinoti, apie ką šnibždatės su Lendonu, norėjau žinoti, ką rašai į savo sumautą dienoraštį. Vieną kartą jau buvau beveik jį paėmęs, tą dieną, kai pametei, o aš jį tau atidaviau. Tikriausiai neprisimeni, bet tada vilkėjai rausvą megztuką ir tą baisų pilką sijoną, su kuriuo buvai beveik visas kitas dienas.

Po tos dienos, kai išmėčiau tavo užrašus ir pabučiavau tave prie sienos, supratau, kad negalėsiu palikti tavęs

ramybėje. Nuolat galvojau apie tave. Visos mano mintys sukosi tik apie tave. Iš pradžių nesupratau, kas dedasi – nesupratau, kodėl taip įkritai man. Pirmą kartą, kai likai nakčiai pas mane, aš jau žinojau, ŽINOJAU, kad myliu tave. Žinojau, kad viską dėl tavęs padaryčiau. Suprantu, kad dabar tai skamba kaip visiška nesąmonė, ypač po visko, ką išgyvenai dėl manęs, bet tai tiesa. Prisiekiu.

*Pasijutau svajojantis – aš svajojau! – apie tai, kaip mes gyventume kartu. Įsivaizdavau tave sėdinčią ant sofos: pieštukas burnoje, ant kelių – knyga, o tavo kojos – ant mano kelių. Nežinau, kodėl, bet niekaip negaliu išmesti šio vaizdo sau iš galvos. Jis kankina mane, nes noriu, kad taip ir būtų, bet žinau, kad tu niekada nejausi to paties. Grasinau visiems, kas bandė atsisėsti šalia tavęs, grasinau Lendonui, kad pats galėčiau ten sėdėti, kad tik būčiau šalia tavęs. Nuolat sau kartojau, jog visą tą kvailą nesąmonę darau tik norėdamas laimėti lažybas. Bet žinojau, kad sau meluoju, tik nebuvau pasirengęs to pripažinti. Dariau visokias kvailystes, nesąmones, kad tik pakurstyčiau save. Pribraukiau savo knygas, kas man priminė apie tave. Ar nori žinoti, ką pasižymėjau pirmiausia? Tai buvo: „Jis nusileido žemyn, vengdamas ilgai į ją žiūrėti, lyg ji būtų saulė, tačiau matė ją kaip saulę net ir nežiūrėdamas.“**

Žinojau, kad myliu tave, kai braukiau tą sumautą Tolstojų.

Kai prie visų tau pasakiau, kad tave myliu, tai buvo tiesa – tik buvau pernelyg didelis suskis, kad tai pripažinčiau, jei mane atstumtum. Tą dieną, kai pasakei man, kad mane myli, pirmą kartą gyvenime pajutau, kad yra vilties, kad aš turiu vilties. Vilties dėl mūsų. Bet nežinau kodėl ir toliau skaudinau ir gąsdinau tave. Nenorėjau gaišti laiko atsiprašymams, nes nemokėjau jų. Aš tik turiu tuos

* Levas Tolstojus, *Ana Karenina*, vertė P. Povilaitis, Vilnius: Vaga, 1983.

blogus instinktus ir įpročius, ir dėl tavęs kovoju su jais. Tesa, aš žinau tik vieną dalyką – tu darai mane laimingą. Tu myli mane, nors nesu tavęs vertas, ir man tavęs reikia. Man visada tavęs reikėjo ir visada reikės. Kai buvai palikusi mane tą beveik savaitę, buvau beveik miręs, buvau prapuolęs. Be tavęs visiškai prapuoliau. Praėjusią savaitę ėjau su kažkuo į pasimatymą. Neketinau tau sakyti, bet neištverčiau, jei dar kartą prarasčiau tave. Iš tikrųjų net nepavadinčiau to pasimatymu. Tarp mūsų nieko nenutiko. Ketinau ją pabučiuoti, bet susilaikiau. Negalėjau jos bučiuoti, negalėčiau bučiuoti jokios kitos. Tik tave. Ji buvo nuobodi, palyginti su tavim – niekas. Visos kitos yra ir bus niekas.

Ko gero, jau per vėlu, ypač dabar, kai žinai viską, ko esu pridirbęs. Man belieka tik melstis, kad perskaičius šitą mylėsi mane taip pat. Jeigu ne – tebūnie. Suprasiu. Žinau, tu parašytum geriau nei aš. Aš nesu romantikas, niekada neparašysiu tau eilėraščio, niekada nepadainuosiu tau dainos.

Aš kitoks.

Negaliu pažadėti, kad daugiau niekada tavęs neįskaudinsiu, bet galiu prisiekti, kad visada tave mylėsiu, iki pat mirties. Aš baisus žmogus ir nesu tavęs vertas, bet tikiuosi, kad suteiksi man progą susigrąžinti tavo pasitikėjimą. Atsiprašau už visą skausmą, kurį tau sukėliau, ir suprasiu, jei negali man atleisti.

Atsiprašau. Šitas laiškas neturėjo būti toks ilgas. Atrodo, kad sutrukdžiau daugiau laiko, nei tikėjausi.

Myliu tave. Amžinai.

Hardinas

Sėdėjau ir apsvaigusi spoksojau į popierių, paskui perskaičiau dar du kartus. Nežinojau, ko tikėjausi, bet tikrai ne to. Kaip jis gali sakyti, kad nėra romantikas? Nuostabioji apyrankė man ant rankos ir šis gražus, savotiškai jaudinantis, bet labiau gražus laiškas liudija priešingai.

Dabar, kai jis man atsivėrė, negaliu nieko padaryt – myliu jį dar labiau. Jis padarė daug dalykų, man visiškai nepriimtinų, baisių dalykų, kurie skaudino kitus, bet dabar man svarbiausia – kad daugiau taip nebesielgia. Jis ne viską darė teisingai, bet negaliu nematyti jo pastangų parodyti man, kad keičiasi, stengiasi pasikeisti. Kad mane myli. Sunku pripažinti, bet tai savotiška poezija, kad jam nerūpi niekas kitas, tik aš.

Ilgokai žiūrėjau į laišką, kol išgirdau beldimą į miegamojo duris. Sulanksčiau jį ir padėjau į spintelės stalčių. Nenoriu, kad Hardinas išmestų ar suplėšytų, kai jau perskaičiau.

– Prašom, – pasakiau ir nuėjau prie durų jo pasitikti.

Jis nuleidęs akis atidarė.

– Ar tu...

– Taip, – ištiesiau ranką ir kilstelėjau jo smakrą, kad pažvelgtų į mane. Kaip jis visada darydavo man. Jis išpūtė paraudusias ir liūdnas akis.

– Tai kvaila... žinau, kad nereikėjo... – pradėjo.

– Ne, reikėjo. Ir tai visai ne kvaila, – pasakiau nuleidusi ranką, bet jo raudonos akys žiūrėjo tiesiai į mane. – Hardinai, aš jau seniai norėjau, kad pasipasakotum.

– Atsiprašau, kad taip ilgai laukiau. Ir už tai, ką parašiau apačioje... tai buvo lengviausia. Aš nemoku kalbėti tokių dalykų. – Nuvargusių akių raudonis gražiai derėjo prie ryškiai žalios akių rainelės.

– Žinau, kad nemoki.

– Ar tu... ar galim apie tai pasikalbėti? Ar tau reikia daugiau laiko, kai jau žinai, koks iš tiesų sumautas esu? – jis susiraukė ir nuleido akis.

– Nesi. Tu buvai... Padarei daug dalykų, blogų dalykų, Hardinai, – jis linktelėjo pritardamas. Sunku matyti jį tokį kenčiantį dėl savęs paties, net su tokia praeitimi. – Bet tai nereiškia, kad esi blogas žmogus. Nors pridarei daug bloga, bet daugiau nesi blogas

– Ką? – pakėlė galvą Hardinas.

Suėmiau rankomis jo veidą.

– Hardinai, aš pasakiau, kad tu nesi blogas žmogus.

– Tikrai taip manai? Ar perskaitei, ką parašiau?

– Taip. Ir tai, kad tu tai parašei, tik įrodo, kad nesi blogas.

Hardinas akivaizdžiai atrodė sutrikęs.

– Perskaičiau laišką. Ir dabar, kai žinau viską, ką esi padaręs, mano nuomonė nepasikeitė.

– Oo... – sublizgo jo akys.

Mintis, kad jis vėl pravirks, ypač mano akivaizdoje, pervėrė man širdį. Jis aiškiai nesuprato, ką noriu jam pasakyti.

– Aš viską apgalvojau, kol buvai išėjęs apsiraminti. O perskaičiusi, ką parašei, dar labiau noriu pasilikt. Hardinai, aš tave myliu.

Keturiasdešimt ketvirtas skyrius

TESA

Hardinas suėmė mane už rankų ir sekundę palaikęs apkabino, lyg bijodamas, kad išnyksiu, jeigu paleis.

Vos ištarusi „Noriu pasilikti“ supratau, kaip visa tai išlaisvina. Man daugiau nereikia jaudintis, kad Hardino praeities paslaptys sugrįš mūsų kankinti. Man daugiau nereikia laukti, kol kas nors mestelės man kokią didžiulę staigmenos bombą. Aš viską žinau, pagaliau žinau viską, ką jis slėpė. Negaliu liautis galvojusi apie frazę: „Kartais geriau būti tamsoje, negu būti apakintam šviesos.“ Bet nemanau, kad dabar galima man šitai pritaikyti. Esu sutrikusi dėl to, ką jis yra padaręs, bet myliu jį ir nutariau neleisti jo praeičiai daugiau mums trukdyti.

Hardinas atsitraukė ir atsisėdo ant lovos krašto.

– Apie ką galvoji? Ar nori dar ko nors paklausti? Aš noriu būti tau visiškai nuoširdus.

Priėjusi atsistojau jam tarp kojų. Jis suėmė mano rankas ir atvertęs delnais į viršų perbraukė linijas, lyg ieškodamas mano veide atsakymo, kaip jaučiuosi.

– Ne... tik labai norėčiau žinoti, kas nutiko Natali... o daugiau klausimų neturiu.

– Aš jau nebesu tas žmogus. Tu tai žinai, ar ne?

Jau buvau sakiusi jam, kad žinau, bet jis norėjo išgirsti dar kartą.

– Žinau. Tikrai žinau, mažuti.

Išgirdęs šį žodį, jis įsmeigė akis į manąsias.

– Mažuti? – jo antakiai net išsilenkė.

– Nežinau, kodėl taip pasakiau... – iškaitau. Iki šiol jį vadinau tik Hardinu, todėl kreiptis „mažučiu“, kaip jis mane vadindavo, tikrai keistoka.

– Ne... man patiko, – nusišypsojo jis.

– Pasiilgau tavo šypsenos, – pasakiau, ir jo pirštai liovėsi judėję.

– Aš tavo irgi, – pasakė ir susiraukė. – Per mažai leidau tau šypsotis.

Troškau ką nors pasakyti ir nubaidyti abejonę nuo jo veido, bet nenorėjau meluoti. Jis turi žinoti, kaip jaučiuosi.

– Taip... reikės padirbėti tuo klausimu, – pasakiau.

Jo pirštai vėl pajudėjo ir ant mano delno ėmė piešti mažutes širdeles.

– Nežinau, kodėl tu mane myli.

– Nesvarbu, kodėl myliu, svarbu, kad myliu.

– Tas laiškas buvo labai kvailas, ar ne?

– Ne! Gal užteks save koneveikti? Jis buvo nuostabus. Perskaičiau jį tris kartus iš eilės. Buvau labai laiminga skaitydama, kad galvoji apie mane... apie mus.

Jis pažvelgė į mane pusiau patenkintas, pusiau susirūpinęs.

– Žinojai, kad myliu tave.

– Taip... bet buvo gera sužinoti smulkmenas, pavyzdžiui, kad prisimeni, ką vilkėjau. Ir panašiai. Niekada nekalbi apie tokius dalykus.

– Ai...

Jis atrodė sutrikęs. Truputį baugu matyti jį dėl mūsų santykių pažeidžiamą. Paprastai tai būdavo mano vaidmuo.

– Nesikuklink, – pasakiau.

Jis apkabino mane per liemenį ir prisitraukė ant kelių.

– Nesikuklinu, – pamelavo.

Viena ranka perbraukiau jam per plaukus, o kita – apkabinau per pečius.

– Man atrodo, kad kukliniesi, – švelniai užginčijau, o jis nusijuokė ir atrėmė galvą man į kaklą.

– Na ir Kūčios. Maniau, ši diena niekada nesibaigs, – pasiskundė jis, ir aš galėjau tik pritarti.

– Baisiai ilga. Negaliu patikėti, kad mama atvažiavo. Ji visiškai nenuspėjama.

– Nelabai, – atsakė Hardinas. Atsitraukiau nuo jo, kad pažiūrėčiau į veidą.

– Ką?

– Ji nėra neprotinga, tikrai. Taip, ji pasirinko neteisingą kelią, bet negaliu jos kaltinti tuo, kad ji nenori matyti tavęs su tokiu kaip aš.

Pavargusi nuo šio pokalbio ir jo pastabos, kad mano mama dėl jo savaip teisi, piktai į jį pažvelgiau, nulipau jam nuo kelių ir atsisėdau ant lovos.

– Tesa, nežiūrėk taip į mane. Aš tik sakau, kad dabar, gerai pagalvojęs apie viską, ką esu pridirbęs, nekaltinu jos už rūpestį.

– Ne, ji neteisi ir daugiau apie ją nebekalbėkim, – suinkščiau. Šios dienos – iš tikrųjų, visų metų – suirutė mane išvargino ir suerzino. Metai visai baigiasi. Negaliu patikėti.

– Gerai, tada apie ką norėtum pasikalbėti? – paklausė jis.

– Nežinau... apie ką nors malonesnio, – nusišypsojau visaip stengdamasi nusiraminti. – Pavyzdžiui, koks romantikas gali būti.

– Aš nesu romantikas, – pašiepė jis.

– Esi. Pats tikriausias. Tavo laiškas – žanro klasika, – paerzinau jį. Hardinas tik pavartė akis.

– Tai buvo ne laiškas, o užrašai. Užrašai, iš esmės galintys tapti skyriumi.

– Aišku. Tuomet romantiški užrašai.

– Oi, gal galėtum užsičiaupt? – komiškai atsiduso. Apsukau jo plaukų garbaną aplink pirštą ir nusijuokiau.

– Ar šitaip bandai priversti mane ištarti tavo vardą?

Užuot atsakęs, jis skubotai čiupo mane už juosmens ir parvertė aukštielninką ant lovos rankomis uždengęs man lūpas.

– Ne. Nuo dabar imsiu naudoti kitus būdus, kad ištartum mano vardą, – alsavo prispaudęs lūpas man prie ausies.

Mano kūnas nuo šių kelių Hardino žodžių įkaito.

– Tikrai? – paklausiau dusliu balsu.

Tik staiga vidurius man susuko akyse iškilęs beveidis Natali siluetas.

– Manau, turėtume palaukti, kol tavo mamos nebus kitame kambaryje, – pasiūliau iš dalies norėdama tikrai daugiau laiko apsiprasti su mūsų santykiais, bet ir dėl to, kad ir aną kartą jai esant jau buvo gana sudėtinga tai daryti.

– Galiu išmesti ją iš namų, – pajuokavo jis ir nusiridenęs atsigulė šalia manęs.

– Arba aš galiu išmesti tave.

– Daugiau neišeisiu. Tu irgi, – užtikrintas jo atsakymas privertė mane nusišypsoti. Mudu gulėjom vienas šalia kito ir spoksojom į lubas.

– Taigi, vadinasi, dėl mūsų stumk-trauk sutarta? – paklausiau.

– Taigi taip. Daugiau jokių paslapčių, jokio pabėgimo. Kaip manai, ar ištversi su manim bent savaitę?

Kumštelėjau jam į petį ir nusijuokiau.

– Kaip manai, ar ištversi neužknisęs manęs bent savaitę?

– Jo, ko gero ne, – atsakė jis. Jaučiau, kad šypsodamasis. Pasukau galvą į šoną – aišku, plati šypsena per visą veidą.

– Kartais turėsi likti pas mane bendrabutyje. Juk toli važiuoti.

– Pas tave bendrabutyje? Tu negyveni bendrabutyje. Tu gyveni čia.

– Mes ką tik susitaikėm. Ar tikrai manai, kad tai gera mintis?

– Tu lieki čia. Daugiau nėra ką kalbėt.

– Tu aiškiai trenktas, jeigu šitaip su manim kalbi, – pasakiau ir pasirėmusi alkūne pažvelgiau į jį. Lengvai papurčiau galvą ir vos šyptelėjau. – Aš visai nenoriu gyventi bendrabutyje, tik norėjau išgirsti, ką pasakysi.

– Aha, – tarė Hardinas pasikėlęs ir mėgdžiodamas mano veiksmus, – džiaugiuosi, kad vėl gali erzintis.

– Džiaugiuosi, kad vėl gali būti šiurkštus. Po to romantiško laiško ėmiau jaudintis, kad išsižadėjai savo prigimties.

– Dar kartą pavadink mane romantiku, ir paimsiu tave čia pat, prie mamos – jei reikės.

Išpūčiau akis, o jis nusikvatojo garsiau, negu esu kada nors girdėjusi jį juokiantis.

– Juokauju! Kad pamatytum savo veidą! – užbaubė.

Nesusilaikiau ir ėmiau kvatotis kartu su juo. Kai apsiraminom, jis prisipažino:

– Jausmas, lyg nederėtų juoktis po viso to, kas šiandien nutiko.

– Gal kaip tik dėl to ir turėtume juoktis?

Mes taip ir gyvenam – riejamės, o paskui taikomės.

– Mūsų santykiai kažkokie sumauti, – nusišypsojo jis.

– Taip... truputį. – Kaip amerikietiški kalneliai.

– Bet daugiau nebe, gerai? Aš pažadu.

– Gerai, – pasilenkiau ir skubiai pakštelėjau jam į lūpas.

Vis dėlto to negana. Niekada nebus gana. Vėl pasilenkiau ir šįkart taip greit lūpų neatitraukiau. Mudviejų lūpos vienu metu prasiskyrė ir jo liežuvis įslydo man į burną. Jo plaukuose sugniaužiau kumščius, o jis užsitraukė mane ant savęs, liežuviu glamonėdamas manąjį. Nesvarbu, kokie painūs mūsų santykiai, niekas negali nuneigti mūsų viską užliejančios aistros. Ėmiau judinti klubus, trintis į jį ir ant savo lūpų pajutau jo šypseną.

– Man rodos, kol kas užteks, – tarė jis.

Linktelėjau, pasislinkau ir padėjau galvą jam ant krūtinės, tebesimėgaudama jo rankų glamonėmis ant nugaros.

– Tikiuosi, rytoj viskas bus gerai, – ištariau po kelių minučių tylos.

Jis neatsakė. Pakėlusi galvą pamačiau, kad jis užsimerkęs ir jaukiai prasižiojęs miega. Tikriausiai labai išvargęs. Kai pagalvoji, aš irgi.

Nusliuogiau nuo jo ir pažiūrėjau į laikrodį. Pusė dvyliktos. Nutraukiau jam džinsus – švelniai, kad nepažadinčiau, tada patogiai įsitaisiau šalimais. Rytoj Kalėdos ir man belieka melstis, kad rytojus būtų geresnis už šiandieną.

Keturiasdešimt penktas skyrius

HARDINAS

– Hardinai.

Švelnus Tesos balsas. Atsidusau ir patraukiau ranką iš po jos. Čiupau pagalvę ir užsidengiau ja veidą.

– Dar nesikelsiu.

– Mes vėlai užmigom ir jau turim ruoštis. – Ji atėmė iš manęs pagalvę ir numetė ant grindų.

– Pasilik su manim lovoje. Atšaukim viską, – ištiesiau jai ranką, o ji apsisuko ant šono ir prisiglaudė prie manęs.

– Negalim atšaukti Kalėdų, – nusijuokė ji ir lūpomis palietė man kaklą. Nuverčiau ją, prisispaudžiau šlaunimis prie jos, bet ji žaismingai išsisuko. – Oi ne, negalima, – rankomis įsirėmė man į krūtinę neleisdama užsiristi ant jos.

Tesa išlipo iš lovos ir paliko mane vieną. Šmėstelėjo mintis nusekti paskui ją į vonią – ne ko nors padaryt, o tiesiog pabūt šalia. Bet lova buvo pernelyg šilta, todėl aptingau keltis. Vis dar svaigau, kad ji čia. Kad man atleido ir priėmė tokį sumautą, koks esu, – niekada nesiliausiu tuo stebėtis.

Per Kalėdas likti čia su ja irgi būtų visai kas kita. Tokios šventės man niekada nerūpėjo, bet, matydamas švytintį Tesos veidą dėl kažkokios kvailos eglutės su brangiausiais žaisliukais, pasidariau nuolaidesnis. Mama čia – tai irgi nėra labai blogai. Regis, kad Tesa ją dievina, o mama pametusi galvą dėl mano merginos beveik taip pat kaip ir aš.

Mano mergina. Tesa vėl yra mano mergina ir aš praleisiu su ja Kalėdas – ir su savo sumauta šeima. Kaip viskas pasikeitė nuo pernai – tada Kalėdų diena man išgaravo iš galvos. Po kelių minučių prisiverčiau atsikelti ir nusigauti į virtuvę. Kavos. Man reikia kavos.

– Linksmų Kalėdų! – pasveikino mama virtuvėje.

– Tau irgi, – atsakiau ir nuėjau prie šaldytuvo.

– Išviriau kavos, – pasakė ji.

– Matau. – Nuo šaldytuvo pasiėmiau „Frosted Flakes" dribsnių ir nuėjau prie kavinuko.

– Hardinai, atsiprašau už tai, ką vakar pasakiau. Žinau, kad nuvyliau tave palaikydama Tesos mamą, bet juk prisimeni, kas man buvo.

Visa esmė ir yra, kad aš tikrai suprantu, kas jai buvo, bet tikrai ne jos sumautas reikalas sakyti Tesai, kad mane paliktų. Po visko, ką mums su Tesa teko išgyventi, būtina, kad kas nors mus palaikytų. Atrodo, tik ji ir aš kovojam prieš visus, o man reikėjo, kad mama būtų mano pusėje.

– Mama, jos vieta su manim, niekur kitur. Tik su manim.

Paėmęs rankšluostį nuvaliau iš puodelio išsiliejusią kavą. Rudas skystis ištepė baltą audinį ir beveik išgirdau Tesą, barančią mane, kad paėmiau ne tą šluostę.

– Žinau, Hardinai. Dabar tai matau. Atsiprašau.

– Aš irgi. Atsiprašau, kad visą laiką buvau tikra rakštis. Nenorėjau toks būti.

Regis, mano žodžiai ją nustebino. Ko gero, nekaltinu jos. Aš niekada neatsiprašinėjau, net jei būdavau neteisus. Matyt, toks mano būdas – esu gyvulys ir nepripažįstu to.

– Viskas gerai, galim pamiršti. O dabar smagiai atšvęskim Kalėdas gražiuose tavo tėvo namuose, – nusišypsojo ji, nors balsas buvo kupinas ironijos.

– Gerai, pamirštam.

– Gerai. Pamirštam. Nenoriu gadinti šiandienos dėl vakardienos triukšmo. Dabar daug geriau suprantu viską, visą padėtį. Žinau,

kad myli ją, Hardinai, ir matau, kad stengiesi būti geresnis. Ji moko tave, ir aš dėl to labai laiminga, – mama prispaudė rankas sau prie krūtinės, o aš užverčiau akis. – Iš tikrųjų esu labai laiminga dėl tavęs, – pridūrė.

– Ačiū, – pasakiau žiūrėdamas šonan. – Aš tave myliu, mama, – mano žodžiai nuskambėjo keistai, bet mamos veidas neapsakomai nušvito.

– Ką tu pasakei? – aiktelėjo ji.

Ašaros tuoj pat paplūdo jai iš akių išgirdus tai, ko niekada nebuvau sakęs. Nežinau, kodėl pasakiau dabar, gal dėl to, kad ji tikrai linkėjo man tik geriausia. Gal dėl to, kad ji čia, ir tikrai labai pasistengė, kad Tesa man atleistų. Nežinau, bet matydamas laimingą jos veidą pasigailėjau, kad nepasakiau to anksčiau. Ji ištvėrė tiek šūdo ir iš visų jėgų stengėsi būti man gera mama – ji nusipelnė mažo malonumo iš savo vienintelio sūnaus išgirsti, kad jis ją myli, dažniau nei kartą per pastaruosius trylika metų.

Buvau labai piktas – ir dabar esu, – bet tai ne jos kaltė. Tai niekada nebuvo jos kaltė.

– Aš tave myliu, mama, – pakartojau truputį drovėdamasis.

Ji puolė man į glėbį ir stipriai suspaudė – daug stipriau nei įprastai leisdavausi.

– O, Hardinai, aš tave irgi myliu. Labai labai, sūnau.

Keturiasdešimt šeštas skyrius

TESA

Nusprendžiau pabandyti ką nors nauja ir išsitiesinti plaukus. Bet su tokia šukuosena sau atrodžiau keistai, todėl vėl susisukau kaip visada. Ruošdamasi užtrukau pernelyg ilgai, beveik atėjo laikas išvykti. Galbūt užtrukau ir dėl to, kad dalis manęs tyčia delsė, nervinosi, kas bus toliau. Tikėjausi, kad Hardinas elgsis pavyzdingai ar bent labai pasistengs.

Pasidažiau vos truputį: makiažo pagrindas, juodas akių pieštukas ir blakstienų tušas. Norėjau užtepti ir akių šešėlių, bet pirmiausia tris kartus turėjau nuvalyti ir iš naujo brėžti liniją ant voko, kol gražiai nubraukiau.

– Ar tu ten gyva? – už durų pasigirdo Hardino balsas.

– Taip, jau beveik pasiruošusi, – atsakiau ir dar kartą išsivaliau dantis.

– Norėjau greitai palįsti po dušu, bet jau turim važiuoti, jeigu nenori pavėluot, – pasakė Hardinas, man atidarius duris.

– Gerai, gerai. Kol tu nusimaudysi, aš apsirengiu.

Hardinas išnyko vonioje, o aš nuėjau ir iš spintos išsitraukiau miško žalumo berankovę suknelę, kurią nusipirkau šiandienai. Tamsiai žalias audinys storas, stati apykaklė. Kaspinas ant juosmens atrodė gerokai didesnis nei tą dieną, kai ją matavusi, bet juk vis tiek pasiimsiu nertinį. Iš stalčiaus išsiėmiau savo žavingąją apyrankę, o širdis spurdėjo kas kartą perskaičius tobulą įrašą.

Niekaip negalėjau apsispręsti, kokius batelius autis. Jei ausiuosi aukštakulnius, ko gero, atrodysiu per puošniai. Vos tik apsiaviau

juodus laivelius ir ant suknelės apsirengiau baltą nertinį, tarpduryje pasirodė Hardinas apsijuosęs rankšluosčiu.

Ak. Nesvarbu, kelintą kartą jį matau, vis tiek man užgniaužia kvapą jį išvydus. Spoksojau į pusnuogį Hardino kūną ir niekaip negalėjau suprasti, kiek tatuiruočių dar nebuvau pastebėjusi.

– Dieve šventas, – ištarė jis akimis glamonėdamas mano kūną.

– Kas? Ką? – pažvelgiau žemyn ieškodama, kas negerai.

– Atrodai... neįtikėtinai nekalta.

– Pala... tai gerai ar blogai? Juk Kalėdos ir aš nenoriu atrodyti nepadoriai. – Staiga pasijutau nejaukiai dėl savo aprangos.

– Ei, tai gerai. Labai gerai.

Hardinas apsilaižė apatinę lūpą ir aš pagaliau supratau. Nuraudau ir nusigręžiau, kol nepradėjom to, ko nebūtume galėję pabaigti. Bent ne dabar.

– Ačiū. Ką tu vilksies?

– Kaip visada.

– Ei, – atsisukau į jį.

– Aš nesipuošiu eidamas į tėčio namus.

– Žinau... bet gal galėtum apsirengti tuos marškinius, kuriuos mama tau padovanojo Kalėdoms? – pasiūliau, nors žinojau, kad nesutiks.

Jis garsiai nusikvatojo.

– Niekada gyvenime.

Hardinas nuėjo prie spintos ir nusikabino džinsus. Pakabas nukrito ant grindų, bet jis to nė nepastebėjo. Nusprendžiau nieko nesakyti ir kuo greičiau pasišalinau, nes Hardino rankšluostis irgi nukrito ant grindų.

– Einu pas tavo mamą, – cyptelėjau stengdamasi nežiūrėti į jo kūną.

– Kaip nori, – mirktelėjo jis, ir aš išėjau iš kambario.

Svetainėje radau Trišą. Ji vilkėjo raudona suknele ir avėjo juodus aukštakulnius. Ir buvo visiškai kitokia nei su kasdieniu treningu.

– Labai gražiai atrodot! – pasakiau.

– Tikrai taip manai? Ar ne per daug visko – makiažo ir taip toliau? – nervingai paklausė. – Iš tikrųjų man nerūpi, aš tik nenoriu prastai atrodyti, po šitiek metų sutikusi savo buvusį vyrą.

– Patikėkit, „blogai" būtų paskutinis žodis, – pasakiau, ir ji vos vos šyptelėjo.

– Ar abi pasirengusios? – paklausė Hardinas įėjęs į svetainę. Jo plaukai tebebuvo drėgni, bet kažkodėl vis tiek atrodė puikiai. Nuo galvos iki kojų vilkėjo juodai, net batai buvo tie patys mano mėgstami juodi konversai, kuriais avėjo Sietle.

Atrodė, kad jo mama juodos sūnaus aprangos visiškai nepastebėjo veikiausiai dėl to, kad tebegalvojo apie savo išvaizdą. Kai suėjom į liftą, Hardinas nužvelgė savo mamą lyg matydamas pirmą kartą ir paklausė:

– Kodėl taip apsirengei?

– Juk šventės, kodėl negaliu pasipuošti? – truputį nuraudo ji.

– Tik keistai atrodo...

Kumštelėjau jam, kad nepasakytų ko nors daugiau ir nesugadintų mamai dienos.

– Hardinai, ji gražiai atrodo. Aš apsirengiau taip pat kaip ji.

Važiuodami visi tylėjom, net ir Triša. Man rodės, kad ji nerimauja, bet kas galėtų ją kaltinti? Aš irgi neapsakomai jaudinausi. Tiesą sakant, visai dėl kitų priežasčių, bet kuo labiau artėjom prie Keno namų, tuo labiau nerimavau. Labai norėjau ramių švenčių.

Kai galiausiai atvažiavom ir sustojom prie šaligatvio, Triša aiktelėjo.

– Ar čia jo namas?

– Aha. Sakiau, kad didelis, – atsakė Hardinas ir išjungė variklį.

– Nesitikėjau, kad kalbėjai apie tokį didelį, – tyliai atsiliepė ji.

Hardinas iššoko lauk ir atidarė mamai dureles, nes ji sėdėjo lyg suakmenėjusi. Aš išlipau pati ir visi nuėjom iki laiptų, vedančių į didįjį namą. Pakeliui jo veide pastebėjau nuogąstavimą. Paėmiau už rankos bandydama nuraminti, o jis pažvelgė į mane lengvai, bet supratingai šypsodamasis. Į duris Hardinas neskambino – tiesiog atidarė jas ir įžengė vidun.

Karen stovėjo svetainėje taip užkrečiamai linksmai ir maloniai šypsodamasi, kad pasijutau mažumėlę geriau. Hardinas įėjo į prieškambarį pirmas su mama, aš sekiau jam iš paskos, tebelaikydama jo ranką.

– Labai ačiū, kad visi atvykot, – tarė Karen ir kreipėsi į Trišą, nes Hardinas nesusiprato nė vienos pristatyti. – Labas, Triša, aš esu Karen, – pasakė ir ištiesė ranką. – Labai malonu susipažinti. Nuoširdžiai dėkoju, kad atvykot.

Karen atrodė visiškai rami, bet aš ją pažinojau gana gerai ir mačiau, kad taip nėra.

– Labas, Karen, man irgi malonu susipažinti, – atsakė Triša ir paspaudė jai ranką.

Kaip tik tą akimirką į kambarį įėjo Kenas. Išvydęs mus jis sustojo kaip įbestas ir įsmeigė akis į buvusią žmoną. Atsirėmiau į Hardiną tikėdamasi, kad Lendonas bus pasakęs Kenui, jog mes atvažiuosim.

– Labas, Kenai, – pasisveikino Triša. Jos balsas buvo gerokai tvirtesnis negu visą rytą.

– Triša... oho... labas, – išlemeno jis.

Triša – mano manymu, labai patenkinta tokia jo reakcija – linktelėjo galvą ir atsakė:

– Tu atrodai... kitoks.

Bandžiau įsivaizduoti, kaip Kenas galėjo atrodyti tuo metu – akys užpiltos alkoholiu, prakaituota kakta, išblyškęs veidas, – bet nepasisekė.

– Taip... tu irgi, – atsakė jis.

Nejauki įtampa kėlė svaigulį, todėl pajutau palengvėjimą, kai Karen staiga šūktelėjo „Lendonai!“ ir jis atėjo pas mus. Karen aiškiai palengvėjo matant šalia savo vaiką, o jo tik ir trūko, avinčio mėlynomis laisvomis kelnėmis ir vilkinčio baltais marškiniais su juodu kaklaraiščiu.

– Gražiai atrodai, – pagyrė mane ir apkabino.

Hardinas stipriau suspaudė mano ranką, bet aš sugebėjau ją ištraukti ir apkabinti Lendoną.

– Tu irgi atrodai labai gražiai, Lendonai, – pasakiau.

Hardinas apglėbė mane per juosmenį ir atitraukė nuo jo prie savęs, arčiau nei pirma. Lendonas pamerkė Hardinui ir atsisuko į Trišą.

– Laba diena, ponia, aš esu Lendonas, Karen sūnus. Labai malonu pagaliau su jumis susipažinti.

– Oi, tik nevadink manęs ponia, – nusijuokė Triša. – Bet man taip pat labai malonu su tavim susipažinti. Tesa apie tave daug pasakojo.

– Tikiuosi, tik gero, – nusišypsojo jis.

– Daugiausia, – paerzino ji.

Regis, Lendono žavesys šiek tiek sušvelnino įtampą kambaryje ir Karen prakalbo:

– Ačiū, jūs visi labai laiku. Po poros minučių žąsis bus ant stalo.

Kenas palydėjo mus į valgomąjį, o Karen pranyko virtuvėje. Nenustebau pamačiusi tobulai padengtą stalą ir gražiausius porcelianinius indus, nušveistus sidabrinius įrankius bei elegantiškus medinius servetėlių žiedus. Stalą puošė dailiai patiekto maisto lėkštės. Pagrindinį patiekalą – keptą žąsį – supo plonai supjaustyto apelsino griežinėliai. Ant viršaus pūpsojo sauja raudonų uogų. Patiekalas atrodė nuostabiai, o kvapas sukėlė seilėtekį. Priešais mane stovėjo lėkštė keptų bulvių. Ore sklandė česnako ir rozmarinų aromatai, ir aš gėrėjausi viskuo, kas buvo ant stalo. Viduryje puikavosi gėlių ir suvenyrų dekoracija, kiekviena puošmena atkartojo apelsinų ir uogų temą. Karen tikrai nuostabi šeimininkė.

– Ar yra norinčių išgerti? Iš rūsio atnešiau puikaus raudonojo vyno, – pasiūlė ji. Ir skaisčiai nuraudo suvokusi, ką pasakė. Šiai kompanijai alkoholis yra jautri tema.

– Aš labai mielai, – nusišypsojo Triša.

Karen dingo, o mes sėdėjom taip tyliai, kad išgirdom, kaip virtuvėje pokštelėjo kamštis, ir taip garsiai, lyg būtų čia pat trinktelėjęs į sieną. Kai ji grįžo su atkimštu buteliu, jau norėjau prašyti taurės, kad nuraminčiau širdies nerimą, bet susilaikiau. Šeimininkė sugrįžo ir visi susėdom: Kenas – stalo gale, Karen, Lendonas

ir Triša – vienoje pusėje, mudu su Hardinu – kitoje. Išsakę „ooo“ ir „aaa“ apie serviravimą, daugiau neištarėm nė žodžio, nes prisikrovėm lėkštes maisto.

Po kelių kąsnių Lendonas pažvelgė man į akis ir supratau, kad jis neapsisprendžia, kalbėti ar ne. Vos vos jam linktelėjau; aš pati nenorėjau nutraukti tylos. Įsidėjau į burną kąsnį žąsies, o Hardinas uždėjo ranką man ant šlaunies. Lendonas nusišluostė lūpas servetėle ir pasisuko į Trišą.

– Ponia Daniels, kaip jums patinka Amerika? Ar čia lankotės pirmą kartą?

Ji porą kartų linktelėjo.

– Taip, tikrai, aš čia pirmą kartą. Ir man patinka. Nenorėčiau čia gyventi, bet man čia tikrai patinka. Ar baigęs universitetą ketini likti Vašingtone? – žvilgtelėjo į Keną, lyg kalbėtųsi su juo, o ne su Lendonu.

– Dar nežinau. Mano draugė kitą mėnesį keliasi į Niujorką, taigi priklausys nuo to, ko ji norės.

Aš savanaudiškai vyliausi, kad greitai jis niekur iš čia neišvažiuos.

– O aš džiaugsiuosi, kai Hardinas baigęs studijas galės grįžti namo, – tarė Triša.

Man net šakutė iškrito iš rankų ir barkštelėjo į lėkštę. Visi sužiuro į mane, o aš atsiprašydama nusišypsojau ir vėl paėmiau įrankį.

– Baigęs grįši į Londoną? – Lendonas paklausė Hardino.

– Taip, aišku, kad grįšiu, – šiurkščiai atsakė Hardinas.

– Aha, – ištarė Lendonas, žiūrėdamas tiesiai į mane.

Mudu su Hardinu dar nekalbėjom, ką veiksim baigę koledžą, bet man niekada nešovė į galvą, kad jis ketina grįžti į Angliją.

– O tau... Kenai, kaip tau patinka Amerika? Ar tu ketini čia nuolatos gyventi? – paklausė Triša.

– Taip, man čia labai patinka. Aš tikrai čia liksiu, – atsakė jis.

Triša nusišypsojo ir lėtai gurkštelėjo vyno.

– Tu nekentei Amerikos.

– Taip... nekenčiau, – atsakė jis ir nusišypsojo jai puse lūpų.

Karen ir Hardinas nejaukiai muistėsi kėdėse, aš stengiausi kruopščiai sukramtyti kąsnelį bulvės.

– Ar kas nors gali pakalbėti ne apie Ameriką? – užvertė akis Hardinas.

Aš švelniai kumštelėjau jam po stalu, bet jis nekreipė dėmesio.

– Tesa, kaip sekėsi tavo kelionė į Sietlą? – staiga įsiterpė Karen.

Aš tikrai jau buvau jai pasakojusi, bet supratau, kad dabar ji tik bando palaikyti pokalbį, todėl dar kartą visiems papasakojau apie konferenciją ir savo darbą. Taip mes baigėm valgyti – visi manęs klausinėjo stengdamiesi nenukrypti nuo saugios temos, laikytis atokiau nuo buvusios žmonos ir buvusio vyro santykių.

Kai sudorojom gardžiąją žąsį ir jos puošmenas, padėjau Karen nunešti indus į virtuvę. Ji atrodė suglumusi, tad kol tvarkėmės, nebandžiau jos kalbinti.

– Triša, gal norėtum dar taurės vyno? – paklausė Karen, kai visi vėl susirinkom svetainėje. Hardinas, Triša ir aš susėdom ant vienos sofos, Lendonas – ant kėdės, o Karen ir Kenas – ant kitos sofos priešais mus. Atrodėm lyg susiskirstę į komandas, o Lendonas vaidina teisėją.

– Ačiū, mielai. Jis tikrai puikus, – atsakė Triša ir ištiesė Karen tuščią taurę, kad pripiltų.

– Dėkui. Šią vasarą nusipirkom Graikijoj. Buvo taip nuostabu... – Karen nutilo sakinio viduryje. Ir po pauzės pridūrusi: – Graži šalis, – atidavė Trišai pilną taurę.

Triša nusišypsojo ir mostelėjo į sveikatą.

– Taip, vynas puikus.

Iš pradžių nejaukumas mane sutrikdė, bet vėliau supratau, kad Karen gyvena su tokiu Kenu, kokio Triša nepažįsta. Ji keliauja į Graikiją ir po visą pasaulį, turi didelį namą, važinėja naujomis mašinomis, o svarbiausia – gyvena su mylinčiu ir blaiviu vyru. Nuoširdžiai sveikinu Trišą, kad yra tokia stipri ir atlaidi. Ji nepaprastai stengiasi būti mandagi, ypač šiomis aplinkybėmis.

– Gal dar kas nors? Tesa, norėtum taurės? – paklausė Karen, pripylusi Lendonui. Žvilgtelėjau į Trišą ir Hardiną. – Tik vieną, už šventes, – pridūrė Karen.

– Ačiū, mielai, – galiausiai atsakiau. Man būtinai prireiks taurės vyno, jeigu diena bus tokia nejauki.

Jai pilant pastebėjau, kad Hardinas kelis kartus linktelėjo galvą ir pagaliau neišlaikė:

– O kaip tu, tėti? Nori taurės vyno?

Visi sužiuro į jį išpūtę akis ir išsižioję. Suspaudžiau jam ranką, bandydama nutildyti. Tačiau jis su šelmiška šypsena kalbėjo toliau.

– Ką? Ne? Nagi, esu tikras, kad nori. Žinau, kad tau jo trūksta.

Keturiasdešimt septintas skyrius

TESA

– Hardinai! – sudraudė Triša.

– Ką? Aš tik pasiūliau žmogui išgerti. Stengiuosi būti mandagus, – atsakė jis.

Pažvelgiau į Keną, kuris akivaizdžiai svarstė, ar priimti Hardino iššūkį, ar praleisti pro ausis.

– Liaukis, – sukuždėjau Hardinui.

– Nebūk įžūlus, – pridūrė Triša.

– Viskas gerai, – pagaliau atsiliepė Kenas ir gurkštelėjo vandens iš savo taurės.

Apsidairiau. Karen buvo išblyškusi. Lendonas spoksojo į didelį televizorių, kabantį ant sienos. Triša apžiūrinėjo savo vyną. Kenas atrodė suglumęs, o Hardinas veriamai žiūrėjo į jį. Ir pamažu plačiai nusišypsojo.

– Žinau, kad gerai.

– Tu tiesiog piktas, taigi pirmyn – sakyk, kas ant liežuvio, – tarė Kenas.

Geriau būtų to nesakęs. Geriau būtų neerzinęs Hardino taip banaliai, lyg šio jaunuolio nuomonė šią akimirką būtų buvusi svarbi.

– Piktas? Aš ne piktas. Pasipiktinęs ir patenkintas, bet ne piktas, – ramiai atsakė Hardinas.

– Kuo patenkintas? – paklausė Kenas. Ak, Kenai, nutilk pagaliau.

– Patenkintas, nes tu elgiesi taip, lyg niekada nieko nebuvo nutikę, lyg nebūtum didelė šūdo krūva. – Ir mostelėjo į Keną ir Trišą: – Judu abu esat juokingi.

– Tu peržengei ribą, – tarė Kenas.

Jėzau, Kenai.

– Aš? Nuo kada tu sprendi, kur yra ta riba? – atrėmė Hardinas.

– Nuo tada, kai atėjai į mano namus, Hardinai. Todėl ir galiu spręsti.

Hardinas staiga pakilo. Čiupau jo ranką norėdama sulaikyti, bet jis lengvai manęs nusipurtė. Greitai padėjau savo vyno taurę ant stalo ir atsistojau.

– Hardinai, nusiramink! – paprašiau ir vėl paėmiau jo ranką.

Viskas buvo gerai. Buvo nejauku, bet buvo gerai. Ir kam reikėjo Hardinui leptelėti tą nesąmonę? Žinau, kad jis pyksta ant savo tėvo už visas jo klaidas, bet Kalėdų pietūs – ne laikas aiškintis santykius. Hardinas ir Kenas ką tik pradėjo bendrauti ir jei Hardinas nesiliaus, bus blogai.

Kenas oriai atsistojo ir kaip koks profesorius tarė:

– Maniau, kad mes tai jau išsiaiškinom. Juk tu dalyvavai vestuvėse.

Jiedu stovėjo per žingsnį vienas nuo kito ir aš jaučiau, kad geruoju tai nesibaigs.

– Išsiaiškinom? Betgi tu nieko nepripažįsti! Apsimeti, kad nieko nenutiko!

Dabar Hardinas jau šaukė. Man galva ūžė ir labai gailėjausi, kad perdaviau Lendono kvietimą Hardinui ir Trišai. Ir vėl tapau šios šeimos nesutarimų priežastimi.

– Hardinai, šiandien netinkamas laikas šiam pokalbiui. Mes puikiai leidžiam laiką, o tu mane puoli, – pasakė Kenas.

– Tai kada bus tinkama diena? Dieve, ar gali patikėti šituo žmogum? – paklausė Hardinas iškėlęs rankas.

– Tik ne per Kalėdas. Aš metų metus nemačiu tavo mamos, o tu kaip tik dabar nutarei viską prisiminti.

– Tu nematei jos metų metus, nes išsinešdinai! Palikai mus be nieko – be sumautų pinigų, be mašinos, be nieko! – riktelėjo Hardinas tėvui į veidą. Kenas išraudo iš pykčio.

– Be pinigų? – dabar jau ir jis suriko. – Aš kiekvieną mėnesį siunčiau pinigų! Daug pinigų! Bet tavo mama nepriėmė mašinos, kurią jai pasiūliau!

– Melagis! – iškošė Hardinas pro dantis. – Šūdą tu siuntei. Todėl mes gyvenom šūdinam name, o ji dirbo po dešimt valandų per dieną!

– Hardinai... jis nemeluoja, – įsiterpė Triša.

– Ką? – Hardinas staiga atsisuko į mamą.

Tai katastrofa. Daug didesnė katastrofa, negu nujaučiau pakeliui.

– Hardinai, jis siuntė pinigų, – patvirtino ji ir padėjusi taurę prisiartino prie jo.

– Tai kur tie pinigai? – paklausė motinos Hardinas netikėdamas.

– Apmoka tavo studijas.

– Tu sakei, kad jis moka už mokslą! – piktai suriko Hardinas ir parodė pirštu į Keną, o man suskaudo širdį dėl jo.

– Jis ir moka – tais pinigais, kuriuos sutaupiau per tuos metus. Tais pinigais, kuriuos mums siuntė.

– Kas per velnias? – pasikasė kaktą Hardinas. Prisiartinau prie jo ir įsikibau jam į kitą ranką. Triša padėjo ranką sūnui ant peties.

– Ne visus panaudojau tavo mokslams. Dar mokėjau sąskaitas.

– Kodėl nieko man nesakei? Jis ir turėjo apmokėti, bet ne tais pinigais, kurie buvo skirti mums maistui ir namui. – Hardinas atsisuko į tėvą. – Tu vis tiek mus palikai, nesvarbu, ar siuntei pinigų, ar ne! Tu tiesiog išėjai, nesulaukiau net sumauto skambučio per savo prakeiktą gimtadienį.

Keno burnos kampučiuose pasirodė seilių perteklius ir jis greitosiomis ėmė mikčioti.

– Hardinai, o ką aš turėjau daryt? Likti? Buvau girtuoklis, beviltiškas girtuoklis, o judu buvot verti daug daugiau, nei aš galėjau duoti. Po tos nakties... supratau, kad turiu išvykti.

Hardinas nustėro ir ėmė sunkiai kvėpuoti.

– Nekalbėk apie tą naktį! Tai nutiko dėl tavo kaltės!

Hardinas ištraukė ranką iš manosios. Triša atrodė pikta, Lendonas – pasibaisėjęs, Karen... na, ji tebeverkė. Supratau, kad aš vienintelė galiu visa tai baigti.

– Žinau, kad dėl mano kaltės! Neįsivaizduoji, sūnau, kaip norėčiau, kad to nebūtų įvykę – tos nakties prisiminimai mane persekioja jau dešimt metų! – kimiai ištarė Kenas, aiškiai stengdamasis nepravirkti.

– Persekioja tave? O aš mačiau, kas tada nutiko, išgama tu! Aš ten buvau ir šluosčiau tas sumautas kruvinas grindis, kol tu girtas voliojaisi! – sugniaužė kumščius Hardinas.

Karen sukukčiojo ir ranka užsidengusi burną išbėgo iš kambario. Nekaltinau jos. Pati nejutau, kad verkiu, kol šiltos ašaros ėmė lašėti ant krūtinės. Jaučiau, kad šiandien turi nutikti kažkas negero, bet nesitikėjau nieko panašaus.

– Žinau, Hardinai! – iškėlė rankas Kenas. – Žinau! Nieko negaliu padaryti, kad tai ištrinčiau! Daugiau nebegeriu! Daug metų negeriu! O tu negali amžinai manęs nekęsti!

Triša šūktelėjo, Hardinui puolus ant savo tėvo. Lendonas bandė juos išskirti, bet nespėjo. Hardinas stumtelėjo Keną į porceliano indaują, kuri stovėjo vietoj tos, kurią Hardinas suniokojo prieš kelis mėnesius. Kenas čiupo Hardiną už marškinių bandydamas išsilaikyti, bet Hardinas smogė jam kumščiu į veidą. Stovėjau suakmenėjusi, kaip visada, kai Hardinas puldavo savo tėvą.

Kenas išsisuko, kol Hardinas nespėjo dar kartą jam smogti. Tad šis sudaužė tik stiklines spintelės duris. Pamačiusi kraują, pasijutau netenkanti sąmonės ir griebiausi Hardino marškinių. Jis mostelėjo atbula ranka ir nutrenkė mane ant stalo. Apvirtusi taurė aplaistė raudonuoju vynu mano baltą nertinį.

– Žiūrėk, ką padarei! – riktelėjo Lendonas Hardinui ir atskubėjo prie manęs.

Triša stovėjo prie durų piktai žiūrėdama į sūnų, Kenas žvelgė čia į sugadintą spintelę, čia į mane, o Hardinas paliko tėvą ir atsisuko į mane.

– Tesa, Tesa kaip tu? – paklausė.

Sėdėdama ant grindų tyliai linktelėjau, kad gerai, bet negalėjau atitraukti akių nuo kraujo, tekančio jo ranka. Aš neužsigavau, o sulaistytas megztukas buvo pernelyg kasdieniškas įvykis šiame chaose.

– Pasitrauk, – atstūmė Lendoną ir atsiklaupė prie manęs. – Kaip tu? Maniau, kad tu Lendonas, – atsiprašė ištiesęs man apdraskytą, bet nekruviną ranką.

– Viskas gerai, – pakartojau ir pasislinkau tolyn, bet atsikėliau pati.

– Mes išvažiuojam, – sumurmėjo jis ir apkabino mane per juosmenį.

Pasitraukiau nuo jo. Pažvelgiau į Keną – baltų marškinių rankove jis šluostėsi kruviną burną.

– Tesa, būtų geriau, jei liktum čia, – įtikinėjo Lendonas.

– Lendonai, neerzink manęs, – įspėjo Hardinas, bet Lendonas neatrodė sutrikęs. O be reikalo.

– Hardinai, tuoj pat liaukis, – cyptelėjau. Kai jis atsiduso, bet nesiginčijo, atsisukau į Lendoną. – Viskas bus gerai.

Juk tai Hardinas turėtų jaudintis.

– Einam, – įsakė Hardinas, bet priėjęs prie durų atsisuko pažiūrėti, ar aš einu iš paskos.

– Atsiprašau... už viską, – pasakiau Kenui ir nusekiau Hardiną.

– Tu nieko nepadarei, tai mano kaltė, – išgirdau švelnų jo atsakymą.

Triša tylėjo. Hardinas tylėjo. Aš drebėjau. Odinės sėdynės šaldė mano nuogas kojas, o iš drėgno nertinio nebuvo jokios naudos. Iki galo atsukau šildymą, Hardinas žvilgtelėjo į mane, bet aš įsistebeilijau pro langą. Niekaip negalėjau apsispręsti, ar pykti ant jo. Jis sugadino pietus ir tiesiogine prasme užsipuolė tėvą visų akivaizdoje.

Vis dėlto man buvo jo gaila. Jam tiek daug teko išgyventi, o tėvas buvo visų jo nelaimių – naktinių košmarų, pykčio, pagarbos moterims trūkumo – priežastis. Niekas niekada jo nemokė, koks turi būti vyras.

Hardinas padėjo ranką man ant šlaunies ir aš jos nenustūmiau. Galva plyšo, buvo sunku patikėti, kaip greitai viskas prasidėjo.

– Hardinai, mums reikia pasikalbėti apie tai, kas nutiko, – po kelių minučių prabilo Triša.

– Ne, nereikia, – atkirto jis.

– Reikia. Peržengei visas ribas.

– Aš peržengiau visas ribas? Kaip gali pamiršti, ką jis padarė?

– Hardinai, aš nieko nepamiršau. Nutariau jam atleisti. Nenoriu ilgiau ant jo pykti. Bet smurtas visada peržengia ribas. Net ir menkiausias toks pyktis sugrauš tave – jei tik duosies, jis sugadins tau gyvenimą. Jeigu neatleisi, pyktis tave nugalės. Nenoriu, kad taip gyventum, Hardinai. Jei atleisi savo tėvui, būsiu daug laimingesnė.

Jos stiprybė nesiliauja manęs stebinti, Hardino užsispyrimas – irgi. Jis atsisako atleisti tėvui praeities klaidas, bet nedelsdamas prašo mano atleidimo po kiekvieno savo paklydimo. Be to, Hardinas niekada neatleis ir sau. Kokia ironija.

– Taip, aš nenoriu jam atleisti. Maniau, kad galėsiu, bet po šiandienos – ne.

– Šiandien jis nieko tau nepadarė, – paprieštaravo Triša. – Tai tu iš nieko užsipuolei jį dėl gėrimo.

Hardinas atitraukė ranką nuo mano kūno palikęs mažytę kraujo dėmę.

– Jam taip lengvai nepraeis, mama.

– Kalba ne apie lengvumą. Paklausk savęs – kas tau iš to, kad taip pyksti ant jo? Ką už tai gauni, be kruvinų rankų ir vienišo gyvenimo?

Hardinas neatsakė. Tik žiūrėjo į priekį.

– Taigi, – tarė ji.

Visą likusį kelią nepratarėm nė žodžio. Kai grįžom namo, nuėjau tiesiai į miegamąjį.

– Hardinai, turi jos atsiprašyti, – išgirdau Trišos balsą už savęs.

Nusivilkau sulaistytą megztuką ir numečiau ant grindų. Nusiaviau batelius ir nubraukusi plaukus nuo veido užkišau garbanas

už ausų. Hardinas miegamojo duris pravėrė po kelių sekundžių. Jo akys užkliuvo už raudonai dėmėto audinio, gulinčio ant grindų, paskui jis pažvelgė man į veidą. Sustojo priešais mane ir žiūrėdamas maldaujančiomis akimis paėmė mano ranką.

– Labai atsiprašau, Tesa. Nenorėjau tavęs pastumti.

– Tau tikrai nereikėjo to daryti. Tik ne šiandien.

– Žinau... užsigavai? – paklausė nusivalęs žaizdas į juodus džinsus.

– Ne.

Jeigu jis būtų užgavęs mane fiziškai, būtų daug blogiau.

– Labai atsiprašau. Nesusivaldžiau. Maniau, kad ten ne tu, o Lendonas...

– Man nepatinka, kai taip elgiesi, kai būni toks piktas, – puoliau į ašaras matydama sužeistą Hardino ranką.

– Žinau, mažute, – priklaupė Hardinas. Dabar mūsų akys buvo tame pačiame lygyje. – Niekada neužgausiu tavęs tyčia. Juk žinai tai, ar ne? – nykščiu perbraukė man per smilkinį. Lengvai linktelėjau. Tikrai žinau, kad jis niekada manęs neužgaus – bent jau fiziškai. Visada tai žinojau.

– Kodėl išart prisikabinai dėl jo gėrimo? Juk viskas buvo gerai, – paklausiau.

– Todėl, kad jis elgėsi, lyg nieko nebūtų buvę. Jis buvo toks pretenzingas diegas, o mama jam pataikavo. Kažkas turėjo ją užstoti, – Hardinas kalbėjo švelniai, susijaudinęs, visiškai kitaip, nei prieš pusvalandį, kai rėžė tėvui antausį.

Man vėl suspaudė širdį. Šitaip jis gynė motiną. Blogai, bet Hardinas elgėsi instinktyviai. Jis nusibraukė plaukus nuo kaktos ir pasimatė kraujas.

– Pasistenk suprasti, kaip jis jaučiasi, Hardinai, jis turės amžinai gyventi su tuo kaltės jausmu, o tu nė kiek nepalengvini. Nesakau, kad neturėtum pykti, nes tai normalu, bet labiau nei kiti tu turėtum būti atlaidesnis.

– Aš...

– Ir turėtum liautis muštis. Negali mušti visų aplink, kai tik susinervini. Tai negerai, ir man visai nepatinka.

– Žinau. – Hardinas žiūrėjo į grindų plyteles.

Atsidusau ir paėmiau jo ranką.

– Tau reikia nusiprausti, ranka tebekraujuoja.

Jau tūkstantąjį kartą nuo mūsų pažinties pradžios palydėjau jį į vonią nusiplauti žaizdų.

Keturiasdešimt aštuntas skyrius

TESA

Kol ploviau žaizdas, Hardinas nė nesusiraukė. Pamerkiau rankšluostį į pilną vandens kriauklę, kad iš balto audinio išsiplautų kraujas. Stovėjau priešais jį, jis žiūrėjo į mane. Hardinas sėdėjo ant vonios krašto, o aš stovėjau jam tarp kojų. Jis dar kartą iškėlė rankas.

– Reikia kažką uždėti tau ant nykščio, – pasakiau ir išgręžiau rankšluostį.

– Viskas gerai, – patikino.

– Negerai, tik pažiūrėk, kokia gili, – subariau jį. – Jau buvo randas, o tu vėl jį perplėšei.

Jis nieko neatsakė, tik žiūrėjo man į veidą.

– Ką? – paklausiau.

Išleidau kruviną vandenį ir laukiau, kol atsakys.

– Nieko... – pamelavo jis.

– Pasakyk.

– Man sunku patikėt, kad tu tąsaisi su manim, – atsakė jis.

– Man irgi, – nusišypsojau. Hardino veidas apsiniaukė. – Vis dėlto verta, – reikšmingai pridūriau. Jis nusišypsojo, aš paliečiau ranka jo veidą, nykščiu perbraukiau duobutę ant skruosto. Hardinas išsiviepė dar plačiau.

– Žinoma, – pasakė ir atsistojo. – Noriu nusimaudyt, – pridūrė ir nusivilkęs marškinius atsuko čiaupą.

– Tada palauksiu tavęs kambary, – atsakiau.

– Palauk... kodėl? Nusimaudyk su manim.

– Kitame kambaryje yra tavo mama, – ramiai paaiškinau.

– Ir ką?... juk tai tik dušas. Ką?

Negaliu jam atsakyti ir jis tai žino. Įrodymas – šypsena veide, kai pasidavusi atsidusau.

– Gali atsegti? – paprašiau ir atsukau jam nugarą.

Pakėliau plaukus, o jo pirštai nedelsdami rado užtrauktuką. Kai žalias audinys nukrito ant grindų, Hardinas pasakė:

– Man patinka ši suknelė.

Jis nusimovė kelnes ir trumpikes. Stengdamasi nežiūrėti į nuogą jo kūną nusitraukiau liemenėlės petnešėles. Kai likau visiškai nuoga, Hardinas įlipo į dušą ir paėmė mano ranką. Jo akys nužvelgė mane ir pyktelėjusios sustojo ties šlaunimis.

– Kas? – paklausiau bandydama prisidengti rankomis.

– Kraujas. Čia. – Parodė kelias menkas žymes.

– Viskas gerai, – atsakiau ir paėmusi plaušinę patryniau odą. Jis atėmė ją ir užpylė dar muilo.

– Leisk man.

Hardinas atsiklaupė, o man oda pašiurpo pamačius jį klūpantį priešais. Plaušinė judėjo aukštyn ir žemyn, lėtai sukosi aplink mano šlaunis. Kūną užliejo hormonai. Jis prisiglaudė prie manęs, ir aš nė nesimuisčiau, kai lūpomis palietė mano kairį klubą. Viena ranka Hardinas laikė apglėbęs šlaunį, kad stovėčiau ramiai, ir taip pat apglėbė dešiniąją.

– Paduok man dušo galvutę, – pasakė pertraukdamas mano pasileidusias mintis.

– Ką?

– Nukabink dušo galvutę, – pakartojo.

Linktelėjau ir padaviau. Žvelgdamas į mane švytinčiomis akimis ir šlapias nuo bėgančio vandens, pasuko rankoje dušo galvutę ir nukreipė srovę man į pilvą.

– Ką... ką darai? – aiktelėjau, kai jis nuleido ranką žemyn. Kūnu sruveno karštas vanduo, ir aš žiūrėjau kažko laukdama.

– Patinka?

Linktelėjau.

– Jeigu dabar patinka, pažiūrėkim, kas bus, kai nuleisim žemiau, šiek tiek žemiau...

Kiekviena mano kūno ląstelė pabudo ir džiūgavo, kai Hardinas meiliai mane kankino. Kai vanduo mane apliejo, krūptelėjau, o Hardinas šyptelėjo.

Vanduo buvo palaima, didesnė nei kada nors galėjau įsivaizduoti. Suleidau pirštus jam į plaukus, sukandau apatinę lūpą, kad nuslopinčiau aimanas. Kitame kambaryje jo mama, bet nepajėgiau priversti jo liautis – buvo pernelyg gera.

– Tesa... – Hardinas norėjo atsakymo.

– Gerai... lik ten.

Aš dūsavau, o jis kikeno spausdamas labiau ir padidinęs vandens srovę. Kai per vandenį ant savo kūno pajutau švelnų Hardino liežuvį, beveik praradau pusiausvyrą. To jau per daug. Jo liežuvis pakaitom su vandens srove drebino man kelius.

– Hardinai... aš negaliu...

Nežinau, ką norėjau pasakyt, bet kai jo liežuvis ėmė judėti greičiau, dar stipriau įsikibau jam į plaukus. Kojos ėmė virpėti, Hardinas paleido dušo galvutę ir abiem rankomis pakėlė mane.

– Po galais...

Tyliai nusikeikiau tikėdamasi, kad vandens čiurlenimas nustelbs mano aimanas. Jaučiau, kad jis šypsosi ir ketina nuvesti mane iki galo. Užsimerkiau ir leidau malonumui užlieti kūną. Hardinas šiek tiek atsitraukė ir ištarė:

– Ateik, mažute, ateik čia.

Aš kaip tik tai ir padariau.

Atsimerkusi pamačiau Hardiną tebeklūpantį ir laikantį savo pasididžiavimą. Jo gniaužtuose jis buvo kietas ir pritvinkęs. Dusdama atsiklaupiau šalia, apkabinau jį ir paglosčiau.

– Stokis, – tyliai įsakiau.

Jis nuleido akis, linktelėjo ir atsistojo. Apžiojau ir ėmiau laižyti jo galiuką.

– Velnias...

Jis paspringo kvėpuodamas, o aš apsivijau liežuviu aplink jį. Rankomis įsikibau jam į kojas, kad išlaikyčiau pusiausvyrą ant šlapių grindų, ir apžiojau jį visą. Hardinas pirštais įsikirto man į drėgnus plaukus, laikė mane ir judindamas klubus veržėsi man į burną.

– Valandų valandas galėčiau imti tave burna.

Jis judėjo truputį greičiau, iš aš sudejavau. Nešvankūs jo žodžiai paskatino mane dar smarkiau darbuotis, ir jis vėl nusikeikė. Gyvuliškumas, su kuriuo pareikalavo mano burnos, buvo kažkas nauja. Jis viską valdė ir man tai patiko.

– Mažute, aš tuoj baigsiu tau į burną.

Hardinas truputį stipriau truktelėjo man plaukus. Pajutau, kad jo kojų raumenys mano rankose įsitempė. Jis dar kartą nusikeikė, paminėdamas mano vardą, ir išsiliejo man į burną. Keliskart kvėptelėjęs padėjo man atsikelti ir pabučiavo į kaktą.

– Manau, jau nusiprausėm, – nusišypsojo ir apsilaižė.

– Ko gero, – pasakiau šnopuodama ir paėmiau šampūną.

Kai jau iš tikrųjų nusiprausėm ir ruošėmės išeiti, pirštais perbraukiau jo pilvo raumenis nuo viršaus iki apačios. Ranka kėsinosi nuslysti žemyn, bet Hardino pirštai čiupo ir sustabdė.

– Žinau, kad man sunku atsispirti, bet kitame kambaryje mano mama. Mieloji panele, prašau tvardytis, – paerzino. Tekštelėjau jam per ranką, išlipau iš kabinos ir pasiėmiau rankšluostį.

– Čia tęsinys to, kas ką tik... – nuraudau gėdydamasi baigti sakinį.

– Tau patiko, ar ne? – kilstelėjo antakį Hardinas, o aš tik užverčiau akis.

– Atnešk iš kambario mano drabužius, – įsakiau jam.

– Klausau, ponia.

Hardinas apsivyniojo rankšluostį ir pranyko iš garuose skendinčio vonios kambario. Susukau plaukus į rankšluostį ir tekštelėjau ranka per veidrodį. Šiandien buvo beprotiškos ir labai įtemptos Kalėdos. Ko gero, vėliau reikės paskambinti Lendonui,

bet pirma su Hardinu noriu pasikalbėti apie jo planus po studijų grįžti į Angliją. Niekada nebuvo apie tai užsiminęs.

– Prašom.

Hardinas ištiesė man glėbį drabužių ir paliko vieną vonioje apsirengti. Nusijuokiau pamačiusi raudoną nėriniuotą liemenėlę ir kelnaites, treningą ir švarius juodus marškinėlius. Švarius, nes šiandieniniai buvo iškruvinti.

Keturiasdešimt devintas skyrius

TESA

Mūsų paskutinė naktis su Hardino mama iš esmės praėjo geriant arbatą ir jai pasakojant keblias istorijas iš Hardino vaikystės. Su maždaug dešimčia priminimų, kad kitų metų Kalėdos bus Anglijoje.

– Be jokių atsikalbinėjimų.

Mintis švęsti Kalėdas su Hardinu dar po metų mano pilve sukėlė drugelių pulką. Nuo tos dienos, kai susitikom, savo ateitį mačiau tik su juo. Nebūtina susilaukti vaikų ir ištekėti, bet tikrai buvau ganėtinai užtikrinta dėl jo jausmų man per ateinančius metus.

Kitą rytą pabudau anksti – Hardinas buvo ką tik grįžęs iš oro uosto, kur nuvežė Trišą. Girdėjau, kaip jis numetė drabužius ant grindų ir vien su trumpikėmis atsigulė į lovą. Ir vėl apkabino mane. Mažumėlę suirzau, kad teks taip anksti kalbėtis su juo, bet jo rankos buvo šaltos ir jau buvau spėjusi jo pasiilgti, kol grįžo į mūsų lovą.

– Rytoj jau eisiu į darbą, – pasakiau po kelių minučių svarstydama, ar jis spėjo užmigti, ar dar ne.

– Žinau, – atsakė jis.

– Labai džiaugiuosi, kad grįšiu į „Vance“ leidyklą.

– Kodėl?

– Todėl, kad man ten labai patinka ir kad turėjau visą savaitę atostogų. Pasiilgau darbo.

– Tu tikra darbštuolė, – pašiepė jis. Žinojau, kad dar pavartė akis, nors ir nemačiau jo veido. Nevalingai pati padariau tą patį.

– Gaila, kad man taip patinka mano praktika ir kad tu nemėgsti savo darbo.

– Aš mėgstu savo darbą. Mano darbas toks kaip tavo. Tik išėjau dėl geresnio pasiūlymo, – pasigyrė.

– Ar jis tau labiau patinka tik dėl to, kad gali dirbti namie?

– Taip, tai svarbiausias dalykas.

– Kokia kita priežastis?

– Jaučiau, kad žmonės manė, jog buvau priimtas tik dėl Venso.

Tai nebuvo didelė naujiena, bet daug nuoširdesnis atsakymas, negu galėjau iš jo tikėtis. Maniau, pasakys porą žodžių, kaip darbas vargina arba kelia nuobodulį.

– Negi tikrai manai, kad žmonės taip manė? – apsiverčiau ant nugaros, o Hardinas pasirėmė ant alkūnės virš manęs.

– Nežinau. Niekas to nesakė, bet jaučiau. Ypač kai jis priėmė mane nuolatiniam darbui, nebe praktikai.

– Bet jis juk nusiminė, kai išėjai kitur?

Hardinas nusišypsojo. Jo šypsena miegamojo prietemoje atrodė ypač ryški.

– Ne, vargu. Jo darbuotojai vis tiek nuolat skųsdavosi dėl mano tariamo įžūlumo.

– Tariamo įžūlumo? – nusišaipiau.

Hardinas suėmė mano skruostus ir palenkęs galvą pabučiavo į kaktą.

– Taip, tariamo. Aš labai žavingas. Ir visai neįžūlus, – nusišypsojo. Sukikenau, o jis dar plačiau nusišypsojo ir prispaudė kaktą prie manosios. – Ką norėtum šiandien veikti? – paklausė.

– Nežinau. Galvojau paskambinti Lendonui ir nuvažiuoti į parduotuvę.

– Ko? – truputį atšlijo Hardinas.

– Pasikalbėti ir išsiaiškinti, ar galim susitikti. Noriu atiduoti jam tuos bilietus.

– Dovanos liko jų namuose. Neabejoju, kad jie jau apžiūrėjo.

– Nemanau, kad jie galėjo apžiūrėti dovanas be mūsų.

– O aš manau.

– O aš taip sakau, – paerzinau.

Bet vos tik paminėjau šeimą, Hardinas tapo rimtas.

– Ar manai... Kaip manai, jeigu atsiprašyčiau... na, ne atsiprašyčiau... bet jeigu jam paskambinčiau... ar ne, tėčiui?

Žinojau, kad turiu elgtis atsargiai, kai kalba pasisuka apie Hardiną ir Keną.

– Manau, turėtum jam paskambinti. Turėtum išsiaiškinti, kol vakarykštis nutikimas nesugriovė besimezgančių jūsų santykių.

– Ko gero... – atsiduso jis. – Kai jam trenkiau, sekundę maniau, kad pasiliksi ten ir liepsi man išeiti.

– Tikrai?

– Taip, tikrai. Džiaugiuosi, kad to nepadarei, bet tikrai taip pamaniau.

Pakėliau galvą nuo čiužinio ir vietoj atsakymo pakštelėjau jam į smakrą. Tikriausiai tą patį būčiau padariusi, net jei jis dar nebūtų išsipasakojęs apie savo praeitį. Man tai viską pakeitė. Pakeitė mano požiūrį į Hardiną – nei į neigiamą, nei į teigiamą pusę. Tiesiog ėmiau labiau jį suprasti. Hardinas nusisukęs žvelgė į langą.

– Manau, šiandien jam paskambinsiu.

– Kaip sakai, gal nuvažiuokim pas juos? Aš tikrai labai noriu atiduoti jiems dovanas.

Hardinas mirkčiodamas atsigręžė ir tarė:

– Kai skambinsi, gali pasakyt, kad išvyniotų be mūsų. Tai beveik tas pat, tik nematysi jų dirbtinių šypsenų, dėkojant už baisias tavo dovanas.

– Hardinai! – suinkščiau.

Jis sukikeno ir padėjo galvą man ant krūtinės.

– Juokauju. Tu išrinkai puikiausias dovanas. Tas pakabukas su ne ta komanda – tikras žudikas, – nusijuokė.

– Eik miegot, – pavėliau jam ševeliūrą.

– Ko tau reikia iš parduotuvės? – paklausė atsigulęs ant nugaros.

– Nieko, – atsakiau pamiršusi, ką anksčiau kalbėjau.

– Ne ne, sakei, kad tau reikia į parduotuvę. Ko? Kištukų ir taip toliau?

– Kištukų?

– Taip, nagi... užsikimšti.

– Ką? Nesupratau...

– Tamponų.

Išraudau. Neabejojau, kad išraudo visas kūnas.

– Oi... ne.

– Ar jau buvo tavo dienos?

– Dieve mano, Hardinai, kam apie tai kalbėti.

– Kodėl? Tu kukliniesi kalbėti apie savo mens-tru-a-cijas su manim? – jo veide, žvelgiant į mane, švietė plati šypsena.

– Nesikuklinu. Tiesiog tai nepadoru, – gyniausi baisiausiai sutrikusi. Jis šypsojosi.

– Teresa, mudu darėm gana daug nepadorių dalykų.

– Nevadink manęs Teresa. Ir liaukis apie tai kalbėti! – sudejavau ir užsidengiau rankomis veidą.

– Ar dabar kraujuoji? – pajutau jo ranką, slystančią pilvu.

– Ne... – pamelavau.

Anksčiau jau buvau išsisukusi iš panašios situacijos, nes visada būdavo taip ir kitaip, bet šitaip dar nebuvo nutikę. Dabar esam kartu beveik nuolat ir žinau, kad tai gali nutikti – tad stengiuosi to išvengti.

– Vadinasi, tu neprieštarautum, jeigu... – jo ranka nuslydo po kelnaitėmis.

– Hardinai! – suspiegiau ir ištraukiau jo ranką.

Jis sukikeno.

– Tada prisipažink. Pasakyk: Hardinai, prasidėjo mano dienos.

– Ne, aš nieko nesakysiu. – Jaučiau, kad veidas baisiai raudonas.

– Baik, juk tai tik lašas kraujo.

– Tu šlykštus.

– Kruvinas grožis, – nusišypsojo jis akivaizdžiai didžiuodamasis savo juokingu sąmoju.

– Tu bjaurus.

– Tau reikia atsipalaiduoti... išmokti plaukti pasroviui, – Hardinas kvatojosi vis smarkiau.

– Dieve mano! Gerai. Jeigu pasakysiu taip, tu nustosi juokauti apie menstruacijas?

– Aš nejuokauju. Dienos.

Jo juokas buvo užkrečiamas. Kaip gera gulėti lovoje ir juoktis kartu su Hardinu, nesvarbu, apie ką.

– Hardinai, dienos neprasidėjo. Buvo prieš tau grįžtant namo. Dabar patenkintas?

– Tai kodėl taip susijaudinai dėl to?

– Nesusijaudinau – tik nemanau, kad moterys turėtų apie tai kalbėti.

– Baisus daiktas, man visai nerūpi keli lašai kraujo, – Hardinas prisispaudė prie manęs. Aš susiraukiau.

– Tu storžievis.

– Mane vadino ir blogiau, – nusišypsojo.

– Šiandien tu gerai nusiteikęs, – mestelėjau.

– Gal taip ir būtų, jeigu ne šitos mėnesio dienos.

Sudejavau ir čiupusi pagalvę užsidengiau veidą.

– Ar galim pasikalbėti apie ką nors kita? – ištariau pro pagalvę.

– Aišku... aišku... pavyzdžiui, apie kažkieno susiglamžiusias kruvinas kelnaites, – nusikvatojo.

Paėmiau pagalvę ir atsistojusi tvojau jam per galvą. Girdėjau jį juokiantis, girdėjau atidarant spintą ir, ko gero, ieškant kitų kelnaičių. Dar anksti, tik septinta ryto, bet aš visiškai gyva. Užkaičiau kavinuką ir susiruošiau dubenį dribsnių. Sunku patikėti, kad Kalėdos jau praėjo. Po kelių dienų baigsis ir metai.

– Kaip šventi Naujuosius metus? – paklausiau, kai Hardinas prisėdo prie stalo tik su baltomis medvilninėmis kelnaitėmis.

– Kur nors eidavau.

– Kur eidavai?

– Į vakarėlį ar į klubą. Arba ten ir ten. Pernai buvau ten ir ten.

– Oho, – padaviau jam dubenį dribsnių.

– Ką tu norėtum veikti?

– Nežinau. Manau, norėčiau kur nors nueiti, – atsakiau.

– Tikrai? – kilstelėjo antakį Hardinas.

– Taip... o tu ne?

– Man visai dzin, ką mes veiksim, bet jeigu nori išeiti, taip ir padarysim, – pasakė ir pakėlė šaukštą dribsnių prie burnos.

– Gerai... – sutikau neturėdama supratimo, kur galėtume nueiti. Sau prisipyliau kitą dubenį. – Paklausi tėvo, ar galėsim šiandien pas juos užsukti? – priminiau prisėdusi šalia jo.

– Nežinau...

– Gal jie galėtų atvažiuoti pas mus, – pasiūliau.

– Nemanau, – prisimerkė Hardinas.

– Kodėl ne? Tau čia būtų daug jaukiau, ar ne?

Hardinas akimirkai užsimerkė ir vėl atsimerkė.

– Turbūt. Vėliau jiems paskambinsiu.

Greitosiomis papusryčiavau ir atsistojau nuo stalo.

– Kur eini? – paklausė Hardinas.

– Tvarkytis, žinoma.

– Ko tvarkytis? Čia viskas švaru.

– Nešvaru. Noriu, kad būtų tobula, jeigu sulauksim svečių. – Išskalavau savo dubenį ir padėjau į indaują. – Žinai, galėtum man padėti. Nes tu vienintelis palieki didžiausią netvarką, – paaiškinau.

– Oi ne. Tu daug geresnė tvarkytoja už mane. – Hardinas mostelėjo į dribsnių pakelį.

Užverčiau akis ir padaviau jam dėžutę. Nenorėjau, kad jis padėtų, nes – jeigu atvirai – man patinka, kai viskas yra taip, kaip turi būti. O Hardino tvarkymosi versija iš tiesų visai nėra tvarkymasis – jis paprasčiausiai sukiša daiktus ten, kur randa jiems vietos.

– A, ir nepamiršk, kad mums reikia į parduotuvę nupirkti tau kištukų, – nusijuokė Hardinas.

– Baik juos taip vadinti! – sviedžiau jam į veidą indų šluostę, o jis dar garsiau nusikvatojo iš mano sumišimo.

Penkiasdešimtas skyrius

TESA

Kai butas buvo sutvarkytas pagal mano reikalavimus, nuėjau į parduotuvę nusipirkti tamponų ir dar poros dalykų, jeigu netyčia atvyktų Kenas, Karen ir Lendonas. Hardinas norėjo palaikyti man draugiją, bet žinodama, kad visą laiką erzins dėl tamponų, liepiau likt namie.

Grįžusi radau jį sėdintį ant sofos toje pačioje vietoje.

– Ar jau paskambinai savo tėvui? – paklausiau iš virtuvės.

– Ne... laukiau tavęs, – atsakė jis. Tada atžirgliojo į virtuvę ir atsisėdęs prie stalo atsiduso. – Dabar paskambinsiu.

Linktelėjau ir prisėdau priešais, kol jis kėlė telefoną prie ausies.

– Eee... labas, – pasisveikino Hardinas. Tada įjungė garsiakalbį ir padėjo telefoną ant stalo tarp mudviejų.

– Hardinai? – pasigirdo nustebęs Keno balas.

– Aha... klausyk, sakau, gal kartais norėtum atvažiuoti pas mus, ar ką?

– Atvažiuoti?

Hardinas pažvelgė į mane. Buvo matyti, kad jo kantrybė baigia išsekti. Padrąsindama ištiesiau ranką, uždėjau jam ant delno ir linktelėjau.

– Taip... tu, Karen ir Lendonas. Apsikeistume dovanomis, nes vakar to nepadarėm. Mama jau išvažiavo, – atsakė.

– Ar tikrai norėtum? – paklausė Kenas sūnaus.

– Aš juk ką tik pakviečiau, ar ne? – leptelėjo Hardinas. Spustelėjau jo ranką. – Tai yra... taip, norėčiau, – pasitaisė Hardinas, o aš jam nusišypsojau.

– Gerai. Ačiū. Tik pasikalbėsiu su Karen, bet manau, kad ji mielai sutiks. Kelintą valandą jums būtų patogu?

Hardinas žiūrėjo į mane. Be garso ištariau „antrą", o jis pakartojo tai savo tėvui.

– Gerai... vadinasi, iki pasimatymo antrą.

– Tesa atsiųs Lendonui žinutę su adresu, – pridėjo Hardinas ir baigė pokalbį.

– Ir visai nebuvo baisu, ar ne? – paklausiau. Jis užvertė akis.

– Žinoma.

– Ką man apsirengti?

Jis mostelėjo į mano džinsus ir universiteto marškinėlius.

– Šitai.

– Tikrai ne. Juk tai mūsų Kalėdos.

– Ne, Kalėdos buvo vakar ir tu jau gali mautis džinsus, – nusišypsojo ir pirštu timptelėjo žiedą lūpoje.

– Aš nesimausiu džinsų, – nusijuokiau ir nuėjau į miegamąjį galvoti, kuo apsirengti.

Man staipantis priešais veidrodį prisidėjus baltą suknelę, į miegamąjį įėjo Hardinas.

– Nemanau, kad baltas drabužis – gera mintis, – šyptelėjo.

– Dėl Dievo, liaukis, – paprašiau.

– Tu labai miela, kai kukliniesi.

Iš spintos pasiėmiau kaštoninę suknelę. Ji saugojo daugybę prisiminimų. Ja vilkėjau pirmame vakarėlyje su Stef. Nors labai pykstu... pykau, bet labai jos ilgiuosi. Jaučiausi jos išduota, vis dėlto ji buvo visiškai teisi sakydama, kad neteisinga atleisti Hardinui, bet neatleisti jai.

– Kas dedasi tavo galvoje? – išgirdau Hardino klausimą.

– Nieko... pagalvojau apie Stef.

– Kodėl apie ją?

– Nežinau... manau, kad pasiilgau jos. Ar tu ilgiesi savo draugų? – paklausiau. Po to laiško jis daugiau nė vieno neminėjo.

– Ne, – susiraukė Hardinas. – Man daug smagiau būti su tavim.

Man patiko šitas nuoširdus Hardinas, bet pasakiau:

– Gali ir su jais bendrauti.

– Turbūt. Nežinau. Man nelabai rūpi. O tu norėtum su jais bendrauti... po visko, supranti? – nuleido akis.

– Nežinau... bet visai norėčiau pabandyti ir pažiūrėti, kaip seksis. Tik ne su Mole, – susiraukiau. Hardinas šelmiškai žvilgtelėjo į mane.

– Bet judvi buvot tokios geros draugės.

– Brr, neprimink jos. Kaip manai, ką jie veiks per Naujuosius? – paklausiau. Neįsivaizduoju, ar jų draugijoje būtų malonu, bet man trūksta draugų ar bendravimo su jais.

– Jie tikriausiai surengs vakarėlį. Loganas labai mėgsta Naujuosius metus... Ar tikrai norėtum švęsti su jais?

– Taip... – nusišypsojau, – jeigu viskas bus gerai, kitais metais liksim kartu.

Hardinas išpūtė akis, paminėjus kitus metus, bet apsimečiau to nepastebėjusi. Man reikėjo, kad mūsų Kalėdos šiandien baigtųsi taikiai. Susitelkiau tik į šiandieną.

– Reikia paruošti ko nors visiems užkąsti. Reikėjo tartis trečią. Jau dvylika, o aš visai nepasiruošus, – perbraukiau rankomis nepadažytą savo veidą.

– Pirmyn ruoštis. Aš ką nors sugalvosiu... – pasakė Hardinas ir mirktelėjo. – Tik žiūrėk, kad valgytum tik tai, ką įdėsiu tau į lėkštę.

– Kaip gražu – juokauji, kad nunuodysi savo tėvą, – paerzinau.

Hardinas susiraukė ir išėjo. Nusiprausiau ir šiek tiek pasidažiau. Paskui pasileidau plaukus ir pasukau galiukus. Pabaigusi ruošis ir apsirengusi užuodžiau česnako aromatą, sklindantį iš virtuvės. Atėjusi radau Hardiną besidarbuojantį – stalas jau buvo padengtas, ant jo puikavosi keli padėklai vaisių ir daržovių. Baisiausiai nustebau, kad jis šitaip pasistengė, vis dėlto dėl kelių dalykų teko pakovoti. Smagu, kad Hardinas noriai pakvietė tėvą į mūsų butą. Dar

labiau palengvėjo, kad šiandien jis atrodė tikrai gerai nusiteikęs. Pažvelgusi į laikrodį pamačiau, kad mūsų svečiai atvyks po pusvalandžio, todėl ėmiau tvarkyti po Hardino ruošos likusią nedidelę netvarką, kol galiausiai namai vėl tapo nepriekaištingi.

Hardinas stovėjo prie viryklės. Priėjusi apsivijau rankomis jo juosmenį.

– Ačiū, kad viską padarei.

– Niekis, – susiraukė jis.

– Kaip šiandien jautiesi? – paklausiau ir atsukau jo veidą į save.

– Gerai... viskas.

– Ar nė kiek nesinervini? – vėl paklausiau. Man atrodė, kad jis nervinasi.

– Ne... gal truputį. Žinai, kažkaip sumautai nenormalu, kad jis čia ateina.

– Žinau. Labai didžiuojuosi tavim, kad jį pakvietei, – pasakiau ir priglaudžiau skruostą jam prie krūtinės. Hardino rankos atsidūrė man ant juosmens.

– Tikrai?

– Aišku, kad labai, Hardinai, ma...

– Kas? Ką norėjai pasakyt?

Paslėpiau veidą.

– Nieko.

Nesupratau, kodėl staiga panorau jį vadinti naminių augintinių vardais, todėl sutrikau.

– Pasakyk, – sumurkė Hardinas ir kilstelėjo mano smakrą, kad nesislėpčiau.

– Kažkodėl vėl vos nepavadinau tavęs „mažučiu“, – prikandau apatinę lūpą, o jis plačiai nusišypsojo.

– Drąsiau, vadink, – pasakė.

– Tu tyčiosies iš manęs, – bejėgiškai šyptelėjau.

– Ne, nesityčiosiu. Aš visą laiką tave vadinu „mažute“.

– Taip... bet kai tu vadini, tai visai kas kita.

– Kaip tai?

– Nežinau... tai lyg seksualiau ar panašiai, arba... romantiškiau. Nežinau, – visa išraudau.

– Šiandien tu neapsakomai drovi, – nusišypsojo jis ir pabučiavo man į kaktą. – Bet man tai labai patinka. Na, drąsiau – pavadink ir mane.

– Gerai, – pasakiau ir dar stipriau jį apkabinau.

– Kas gerai?

– Gerai... mažuti. – Žodis keistai išsprūdo iš burnos.

– Dar kartą.

Nustebusi cyptelėjau, kai jis užkėlė mane ant šaltos spintelės ir atsistojo man tarp kojų.

– Gerai, mažuti! – pakartojau. Hardino skruostai buvo daug raudonesni nei visada.

– Man tikrai labai patinka. Tai... kaip ten sakei? Seksualu ir romantiška? – nusišypsojo.

Mane staiga apėmė drąsa.

– Tikrai, mažuti? – vėl paklausiau. Ir vėl nusišypsojusi prikandau lūpą.

– Taip... neapsakomai seksualu.

Hardinas prispaudė lūpas man prie kaklo, o aš sudrebėjau, jo rankoms nuslydus man per kojas.

– Nemanyk, kad jie mane sulaikys, – suko ratus mano šlaunimis.

– Jie gal ir ne, bet... tu žinai.

Pašokau išgirdusi beldimą į duris. Hardinas nusišypsojo ir pamerkė man. Eidamas prie durų per petį mestelėjo:

– Oi, mažute... šitai irgi nesulaikytų.

Penkiasdešimt pirmas skyrius

HARDINAS

Atidaręs duris pirmiausia pamačiau tėvo veidą. Ant skruosto ryškiai švietė mėlynė, apatinė lūpa nesmarkiai perdrėksta. Linktelėjau sveikindamasis, bet nesumąsčiau, ką protingo pasakyti.

– Jūsų butas labai gražus, – nusišypsojo Karen.

Visi trys stoviniavo ant slenksčio nesiryždami užeiti. Mus išgelbėjo atėjusi Tesa.

– Prašom užeiti. Gali padėti po eglute, – pasakė Lendonui rodydama dovanų krepšį jo rankose.

– Atsinešėm ir jūsų dovanas, kurias palikot pas mus, – tarė tėtis.

Kambaryje tvyrojo įtampa – ne pikta, bet prakeiktai nejauki. Tesa maloniai nusišypsojo.

– Labai jums ačiū.

Ji moka gražiai elgtis su žmonėmis. Bent vienas iš mūsų.

Lendonas pirmas nuėjo į virtuvę, paskui jį nusekė Karen ir Kenas. Pačiupau Tesos ranką kaip paramą savo nerimui išsklaidyti.

– Kaip kelionė? – Tesa bandė pradėti pokalbį.

– Visai neblogai. Aš vairavau, – atsakė Lendonas.

Nejaukus pokalbis valgant pamažu atlyžo. Pertraukoje tarp valgių Tesa po stalu spustelėjo man ranką.

– Labai skanu, – pagyrė Karen, žiūrėdama į Tesą.

– Oi, čia Hardinas gamino, ne aš, – atsakė Tesa ir padėjo ranką man ant kelių.

– Tikrai? Hardinai, buvo nepaprastai skanu, – nusišypsojo Karen.

Būčiau apsidžiaugęs, jeigu Tesa būtų prisiėmusi visus nuopelnus už vaišes. Jausdamas įsmeigtas keturias poras akių norėjau vemti. Tesa labiau suspaudė man koją skatindama ką nors pasakyti. Pažvelgiau į Karen.

– Ačiū, – pasakiau.

Tesa spustelėjo dar kartą ragindama kuo maloniausiai sumautai nusišypsoti Karen. Po kelių sekundžių tylos Tesa atsistojo ir paėmusi savo lėkštę nuo stalo nuėjo į virtuvę. Svarsčiau, ar eiti jai iš paskos, ar ne.

– Vaišės tikrai labai gardžios, sūnau. Aš sužavėtas, – tarė tėtis pertraukdamas tylą.

– Aha, tai tik maistas, – sumurmėjau. Jo akys nukrypo žemyn, o aš skubiai pasitaisiau. – Norėjau pasakyti, kad Tesa daug geresnė virėja, bet ačiū.

Regis, patenkintas mano atsakymu, tėtis paėmė taurę atsigerti. Karen nejaukiai šypsojosi žiūrėdama į mane savo keistai ramiomis akimis. Nusukau žvilgsnį. Tesa grįžo daugiau niekam nespėjus pagirti vaišių.

– Gal jau vyniokim dovanas? – pasiūlė Lendonas.

– Gerai, – vienu balsu atsakė Karen ir Tesa.

Einant į svetainę laikiausi kuo arčiau Tesos. Tėtis, Karen ir Lendonas susėdo ant sofos. Laikydamas Tesos ranką švelniai truktelėjau ją prisėsti man ant kelių ir įsitaisiau ant kėdės. Mačiau, kad ji žvilgtelėjo į svečius, kad Karen stengėsi paslėpti šypseną. Tesa susidrovėjusi nusisuko, bet liko sėdėti man ant kelių. Truputį atsilošiau ir stipriau apkabinau ją per juosmenį.

Lendonas atsistojo, paėmė dovanas ir visas išdalijo, o aš įsistebeilijau į Tesą, kaip ji džiaugiasi tokiais dalykais. Man patinka, kad ji visada viskuo patenkinta. Man patinka, kad ji moka bendrauti su žmonėmis. Netgi per „pavėluotas Kalėdas“.

Lendonas padavė jai mažą dėžutę su užrašu „Nuo Keno ir Karen“. Nuplėšus dovanų popierių pasirodė mėlyna dėžutė su sidabriniu užrašu „Tiffany & Co“.

– Kas čia? – tyliai paklausiau. Nieko nenusimanau apie papuošalus, bet žinau, kad ši firma yra brangi.

– Apyrankė.

Prieš mano akis Tesa ištraukė ir pamojavo sidabrinę grandinėlę. Iš brangaus metalo suvertus žiedelius ir širdeles. Spindinčios grožybės apjuosė jos ranką. Mano dovana, palyginti su šia, atrodė visiškas šlamštas.

– Na, žinoma, – atsakiau dusdamas.

Tesa pašnairavo į mane ir nusisuko į juos.

– Ji nuostabi. Labai jums ačiū, – visa švytėjo ji.

– Ji jau... – ėmiau guostis. Įsiutau, kad jie padovanojo jai geresnę dovaną negu aš. Žinoma, jis turi pinigų. Negi negalėjo nupirkti ko nors kito, bet ką kita?

Tesa atsigręžė į mane tyliai maldaudama dar labiau negadinti reikalo. Paklusniai atsidusau ir atsirėmiau į kėdės atlošą.

– Ką tu gavai? – nusišypsojo Tesa stengdamasi palengvinti mano nuotaiką. Ji atsišliejo į mane ir pabučiavo kaktą. Nuleidusi akis į dėžutę, gulinčią ant ranktūrio, ragino kuo greičiau išvynioti. Atidaręs dėžutę išėmiau brangią dovaną, kad pamatytų.

– Laikrodį, – parodžiau, iš visų jėgų stengdamasis jai įtikti.

Jeigu atvirai – vis dar buvau susierzinęs dėl apyrankės. Norėjau, kad ji kiekvieną dieną segėtų mano apyrankę – norėjau, kad tai būtų mėgstamiausia jos dovana.

Penkiasdešimt antras skyrius

HARDINAS

Karen nušvito apžiūrėjusi Tesos keptuvių dėžę.

– Visus metus svajojau apie šį rinkinį!

Tesa manė, kad nepastebėjau, jog ant mažutės besmegenio formos kortelės užrašė ir mano vardą, bet aš mačiau. Tik jaučiausi, lyg būčiau jį išbraukęs.

– Jaučiuosi tikras kiaulė, nes už savo nuostabius bilietus gavai tik dovanų kortelę, – Lendonas kreipėsi į Tesą.

Turėjau pripažinti, kad labai apsidžiaugiau dėl tokios beasmenės jo dovanų kortelės elektroninei skaityklei, kokią jai padovanojau per gimtadienį. Jeigu jis būtų išrinkęs ką nors asmeniškesnio, būčiau įsiutęs. Tačiau pažvelgęs į mielą Tesos šypseną galėjai pamanyti, kad jis padovanojo jai pirmą Ostin romano leidimą. Vis dar negalėjau atsitokėti, kad jie padovanojo jai tokią brangią apyrankę. Kokia poza! Kas bus, jeigu ji norės segėti šią naują, o ne mano dovanotąją?

– Ačiū jums už dovanas, jos tikrai puikios, – pasakė tėtis žiūrėdamas į mane ir laikydamas raktų pakabuką, kurį Tesa per klaidą jam išrinko.

Jaučiausi truputį kaltas matydamas apdaužytą jo veidą, bet keistos spalvos kartu atrodė šiek tiek juokingai. Norėjau atsiprašyti už savo protrūkį – na gerai, nepasakyčiau, kad norėjau, bet reikėjo. Nenoriu grįžti į praeitį. Šiaip ar taip, dabar visai maloniai leidom laiką. Karen ir Tesa puikiai sutaria, todėl jaučiausi įpareigotas suteikti jai motiniško švelnumo, nes per mane ji susibarė su savo

motina. Man tai gerai, kad jų santykiai tokie sumauti – vis vienu asmeniu mažiau šalia mūsų.

– Hardinai! – ausyje išgirdau Tesos balsą.

Pažvelgiau į ją ir supratau, kad kažkuris iš jų kalbasi su manim.

– Ar norėtum su Lendonu eiti į rungtynes? – paklausė ji.

– Ką? Ne, – skubiai atsakiau.

– Ačiū, žmogau, – užvertė akis Lendonas.

– Norėjau pasakyt, kad kažin, ar Lendonas to norėtų, – pasitaisiau.

Būti mandagiam pasirodė daug sunkiau, nei tikėjausi. Viską darau tik dėl jos... Gerai, jeigu jau nuoširdžiai, truputį ir dėl savęs. Mamos žodžiai neišėjo man iš galvos – dėl pykčio man liks tik sudaužytos rankos ir vienišas gyvenimas.

– Jeigu tu nenori, galim eiti mudu su Tesa, – atsakė Lendonas.

Kodėl jis nori mane supykdyti, kai aš bent kartą taip stengiuosi būti malonus?

– Ačiū, su mielu noru, – nusišypsojo Tesa. – Nieko neišmanau apie ledo ritulį, bet mielai nueisiu.

Nieko negalvodamas apkabinau ją kita ranka ir priglaudžiau prie krūtinės.

– Aš eisiu, – pasidaviau.

Lendono veidas švytėjo iš pasitenkinimo ir galėjau lažintis iš Tesos nugaros, atgręžtos į mane, kad jos veidas švyti taip pat.

– Hardinai, man labai patinka, kaip jūs susitvarkėt šį butą, – pagyrė tėvas.

– Iš esmės jis jau buvo įrengtas, bet ačiū, – atsakiau.

Priėjau išvadą, kad daug paprasčiau trenkti jam į snukį, negu dabar bandyt išsiaiškinti santykius.

– Labai malonu, kad pakvietėt mus į svečius, – nusišypsojo Karen.

Mano gyvenimas būtų daug lengvesnis, jeigu ji būtų bjauri kalė. Bet kaip tyčia ji yra viena iš maloniausių žmonių, kokių esu sutikęs gyvenime.

– Iš tikrųjų nieko tokio... po to, kas nutiko vakar, bent tiek galėjau padaryti, – jaučiau, kad mano balsas dreba ir skamba nenatūraliai, labiau, negu norėčiau.

– Viskas gerai... gyvenime visko nutinka, – patikino Karen.

– Negerai. Nemanau, kad smurtas yra įprasta švenčių tradicija, – atsakiau.

– Gal nuo šiemet įveskim – kitąmet Tesa galės man vožti, – nusijuokė Lendonas, nevykusiai bandydamas nuleisti garą.

– Gal ir užvošiu, – Tesa kyštelėjo jam liežuvį, o aš lengvai šyptelėjau.

– Daugiau taip nenutiks, – pasakiau žiūrėdamas į tėtį. Tėtis mąsliai žiūrėjo į mane.

– Iš dalies tai mano kaltė, sūnau. Turėjau suprasti, kad nieko gero nebus, bet dabar tikiuosi, kad išleidai pyktį ir galėsim bandyti toliau megzti santykius, – pasakė.

Tesa padėjo savo mažą rankutę man ant rankos, kad nuramintų, o aš linktelėjau.

– Aha... jėga, – baikščiai sumurmėjau. – Taip... – kramčiau skruostą.

Lendonas suplojo rankomis per kelius ir atsistojo.

– Gerai, mums jau reikia važiuoti, bet duok žinią, ar tikrai nori eiti į rungtynes. Abiem jums ačiū už šiandienos kvietimą.

Tesa apkabino juos visus tris, o aš atsirėmiau į sieną. Šiandien buvau visai mielas, bet tai ne priežastis pulti jiems į glėbį. Išskyrus Tesą, žinoma, bet po mano šiandienio mandagumo iš jos priklauso daugiau nei tik apkabinimas. Vėpsojau į jos laisvą suknelę, slepiančią gražų kūną, ir iš tikrųjų turėjau įkalbinėti save nenusitempti jos į miegamąjį. Prisiminiau pirmą kartą, kai pamačiau ją su šita baisia suknele. Na, tada ji man buvo baisi. Dabar aš ją beveik dievinu. Ji išėjo iš bendrabučio lyg pasirengusi vaikščioti nuo durų prie durų ir pardavinėti Bibliją. Vartė akis, kai erzinau ją, įsėdusią į mano mašiną, bet tada net minties neturėjau, kad privers mane ją įsimylėti.

Pamojavau išeinančiai kompanijai ir giliai atsidusau. Nemaniau, kad taip ilgai laikiau užgniaužęs kvapą. *Ledo ritulio rungtynės su Lendonu – kokio velnio pasirašiau?*

– Buvo nuostabu. Tu buvai nuostabus, – Tesa pažėrė pagyrų ir tuoj pat nusiavusi aukštakulnius batelius tvarkingai pastatė prie durų.

– Buvo gerai, ko gero, – gūžtelėjau.

– Buvo geriau negu gerai, – švytėjo Tesa.

– Tebūnie, – konstatavau perdėtai irzliai, o ji sukikeno.

– Labai tave myliu. Ar tu tai žinai? – paklausė vaikščiodama po svetainę ir tvarkydamasi. Erzinau ją dėl tvarkymosi įpročių, bet jeigu gyvenčiau čia vienas, butas būtų tikra landynė.

– Na, kaip laikrodis? Patinka? – paklausė ji.

– Ne, jis baisus. Be to, aš nenešioju laikrodžių.

– Man jis atrodo gražus.

– Kaip tavo apyrankė? – neryžtingai paklausiau.

– Ji nuostabi.

– Mat kaip... – nusisukau. – Prašmatni ir brangi, – pridūriau.

– Taip... nesmagiai jaučiuosi – jie išleido tiek pinigų, o aš jos beveik nenešiosiu. Kartą kitą teks užsisegti, kai būsim kartu.

– Kodėl nenori jos nešioti?

– Todėl, kad jau turiu brangiausią apyrankę, – papurtė ranką Tesa, kad suskambėtų karuliai.

– Tikrai? Tau labiau patinka maniškė? – nepajėgiau nuslėpti kvailos šypsenos. Ji griežtokai žvilgtelėjo į mane.

– Žinoma, Hardinai.

Bandžiau išlaikyti savo padorumo likučius, bet nesusitvardęs čiupau ją už sėdmenų ir pakėliau. Jai šūktelėjus garsiai nusijuokiau. Neprisimenu, kad gyvenime būčiau taip kvatojęs.

Penkiasdešimt trečias skyrius

TESA

Kitą rytą pabudau anksti, nusimaudžiau ir dar apsisukusi rankšluosčiu nuskubėjau gyvenimo eliksyro – kavos. Stebėdama jos atsiradimo procesą pamažu suvokiau, kad šiek tiek nervinuosi susitikti su Kimberle. Nežinau, kaip ji reaguos, kad mudu su Hardinu vėl kartu. Ji ne kritikuoja, bet akimirksniu vertina situaciją. Nežinau, kaip aš reaguočiau, jeigu jai tą patį tektų išgyventi su Kristianu. Ji nežino visų smulkmenų, tik tiek, kad jos labai nemalonios ir nenoriu jai jų pasakoti.

Su garuojančiu puodeliu rankoje priėjau prie didelio svetainės lango. Snigo stambiais kąsniais. Jau norėjau, kad liautųsi. Nemėgstu vairuoti sningant, o į „Vance" leidyklą reikia važiuoti beveik vien greitkeliu.

– Labas rytas, – išgąsdino Hardino balsas iš koridoriaus.

– Labas rytas, – nusišypsojau ir gurkštelėjau kavos. – Nemiegi? – paklausiau. Hardinas pasitrynė užmiegotas akis.

– Neapsirengusi? – atsakė klausimu.

Šyptelėjusi nuėjau į miegamąjį apsirengti. Tačiau einant pro šalį jis truktelėjo rankšluostį nuo manęs. Riktelėjau ir smukau į kambarį. Išgirdusi žingsnius iš paskos, užrakinau duris. Dievas žino, kas galėtų nutikti, jeigu jį įsileisčiau. Iškaitau vien nuo tos minties, bet dabar nėra tam laiko.

– Gražu, labai brandu, – pasakė iš už durų.

– Aš ir nesistengiu būti brandi, – nusijuokiau ir nuėjau į drabužinę. Nusprendžiau apsirengti ilgą juodą sijoną ir raudoną palaidinę. Ne

pats mieliausias derinys, bet šiandien pirma diena po atostogų, be to, lauke sninga. Pasidažiau prieš drabužinės veidrodį, beliko tik išsidžiovinti plaukus. Išėjusi iš miegamojo Hardino niekur nemačiau. Greitosiomis išpūčiau plaukus ir susukau į patogų kuodą.

– Hardinai? – iš rankinės išsiėmiau mobilųjį ir paskambinau jam.

Neatsiliepia. Kur jis? Širdis ėmė daužytis vaikštant po tuščią butą. Po minutės atsidarė laukujės durys ir įėjo jis, visas snieguotas.

– Kur buvai? Ėmiau jaudintis.

– Jaudintis? Dėl ko?

– Nežinau. Kad tau kas nors nutiko ar panašiai, – tikrai jaučiausi juokingai.

– Aš tik nukasiau ir užvedžiau tavo mašiną. Ji šilta ir pasirengusi važiuoti laukia tavęs.

Hardinas išsinėrė iš švarko ir nuspyrė permirkusius batus, palikęs ant grindų klaną purvynės. Negalėjau paslėpti nuostabos.

– Aš tavęs nepažįstu, – nusijuokiau.

– Nepradėk šito šlamšto arba lipsiu žemyn ir nuleisiu padangas, – pasakė.

Užverčiau akis ir nusijuokiau iš jo grasinimo.

– Gerai jau, ačiū.

– Aš... aš galėčiau tave nuvežti, – mudviejų akys susitiko.

Dabar jau tikrai jo nepažinau. Beveik visą vakar dieną jis buvo mandagus. Šiandien šildo mano mašiną ir siūlosi nuvežti į darbą. Jau nekalbant apie tai, kad vakar vakare kvatojosi iki ašarų. Sąžiningumas veikia jį teigiamai.

– ...arba ne, – pridūrė, nes per ilgai delsiau atsakyti.

– Mielai, – atsakiau.

Jis vėl apsiavė batus ir nulipom žemyn. Išvažiuojant iš aikštelės Hardinas mestelėjo:

– Gerai, kad tavo mašina visiškas laužas, nes niekam nekilo noras jos nuvaryti, nors buvo palikta veikianti.

– Ji ne laužas! – puoliau ginti, šnairuodama į įskilusį keleivio pusės langą. – Žinai, pagalvojau, kad kitą savaitę, kai prasidės

paskaitos, galėtume kartu važinėti į universitetą, ką? Tavo paskaitos vyksta panašiu laiku kaip mano. O tomis dienomis, kai dirbsiu leidykloje, važiuosiu savo mašina ir susitiksim namie.

– Gerai... – Hardinas atidžiai žiūrėjo į priekį.

– Ką?

– Norėčiau, kad pasakytum, kokias paskaitas lankysi.

– Kodėl?

– Nežinau... gal galėčiau kokios nors klausyti su tavim. Nes dabar judu su Lendonu visur einat kartu, tuoj tapsit amžinais studijų dviniais.

– Tu jau klausei prancūzų ir amerikiečių literatūros, bet abejoju, ar tave sudomintų pasaulio religijos.

– Nesudomintų, – gūžtelėjo jis.

Jaučiau, kad iš pokalbio nebus nieko gero, todėl apsidžiaugiau pamačiusi didelę V ant „Vance" pastato. Snigo mažiau, bet Hardinas privažiavo prie pat paradinių durų, kad nespėčiau sušalti.

– Ketvirtą atvažiuosiu tavęs paimti, – pasakė.

Linktelėjau ir pasisukau pabučiuoti jį atsisveikindama.

– Ačiū, kad atvežei, – sušnibždėjau jam į lūpas kartu ir bučiuodama.

– Ah-aaa... – sumurmėjo jis, o aš atšlijau.

Išlipusi iš mašinos už kelių žingsnių pamačiau Trevorą. Juodas kostiumas ant balto sniego. Man susuko vidurius, kai jis šiltai nusišypsojo.

– Labas, seniai ne...

– Tesa! – šūktelėjo Hardinas ir trinktelėjęs dureles atėjo prie manęs. Trevoras nužvelgė Hardiną, paskui mane ir liovėsi šypsotis. – Tu pamiršai... – pasakė Hardinas ir ištiesė man raiškį.

Raiškį? Kilstelėjau antakį. Jis linktelėjo, apkabino mane per juosmenį ir tvirtai prispaudė lūpas. Jei nebūtume stovėjimo aikštelėje – ir nejausčiau jo liguisto poreikio žymėti teritoriją, – susileisčiau nuo šiurkštaus prisilietimo, kai liežuviu pravėrė man lūpas. Sudrebėjau ir pasitryniau rankas. Reikėjo apsivilkti storesnį švarką.

– Malonu tave matyti, Trentonai, ar ne? – apsimestinai nuoširdžiai pasisveikino Hardinas. Po perkūnais, puikiai žinau, kad prisimena jo vardą. Koks jis įžūlus.

– Aaa... taip. Malonu, – sumurmėjo Trevoras ir pradingo už slankiojamųjų durų.

– Po galais, kas čia buvo? – piktai pažvelgiau į Hardiną.

– Kas? – mirktelėjo jis.

– Tu tikras kiaulė, – atsidusau.

– Tesa, palik jį ramybėj. Labai prašau, – įsakė Hardinas bučiuodamas mane į kaktą, kad sušvelnintų griežtus žodžius.

Užverčiau akis ir kaip vaikas nustrykčiojau į pastatą.

– Kaip praėjo Kalėdos? – paklausė Kimberlė.

Pasiėmiau spurgą ir kavos. Ko gero, be reikalo geriu antrą puodelį kavos, bet Hardino urvinio žmogaus elgesys mane supykdė, o nuraminti gali tik kavos pupelių aromatas.

– Kalėdos...

Žinai, atleidau Hardinui, tada sužinojau, kad jis įrašinėjo seksą su daugybe merginų ir griovė jų gyvenimus, bet ir vėl jam atleidau. Mano mama atvažiavo pas mus į butą ir iškėlė sceną, todėl dabar mudvi nesikalbam. Buvo atvažiavus ir Hardino mama, todėl mes apsimetėm, kad esam kartu, net kai nebuvom susitaikę, bet tai iš esmės mus sutaikė, ir plaukėm pasroviui, kol mano mama pasakė jo mamai, kad jis susilažinęs atėmė man nekaltybę. Ai, dar Kalėdos? Šventes pažymėjo Hardino muštynės su tėvu ir sudaužyta stiklinė spintelė. Žinai, kaip įprastai.

– ...buvo puikios. O tavo? – apsiribojau trumpąja versija.

Kimberlė užsiminė apie nuostabias Kalėdas su Kristianu ir jo sūnumi. Berniukas apsidžiaugė pamatęs naują dviratį, kurį jam atnešė „Senelis". Jis net vadino Kimberlę „mamyte Kim". Nuo šių žodžių jos širdis sutirpo, bet kartu ji jautėsi nepatogiai.

– Supranti, labai keista, – pasakojo ji. – Būti kažkieno globėja ir taip toliau. Nesu ištekėjusi, net nesu susižadėjusi su Kristianu, todėl nežinau, kaip elgtis su Smitu.

– Man atrodo, kad Smitui ir Kristianui labai pasisekė, kad esi jų gyvenime, kad ir kaip save vadintum, – patikinau ją.

– Panele Jang, tu protinga ne pagal metus.

Ji nusišypsojo, o aš žvilgčiodama į laikrodį nuskubėjau į kabinetą. Atėjus priešpiečių metui Kimberlės prie savo stalo neradau. Liftui sustojus trečiame aukšte tyliai aiktelėjau, nes į jį įžengė Trevoras.

– Labas, – išlemenau.

Nesupratau, kodėl taip nejaukiai jaučiausi. Juk mudu su Trevoru nei susitikinėjom, nei ką. Vieną kartą nuėjom į pasimatymą ir man buvo smagu. Man patinka jo draugija, jam patinka mano draugija. Ir viskas.

– Kaip atostogos? – paklausė jis. Mėlynos akys švietė nuo dienos šviesos lempų. Kaip norėčiau, kad šiandien visi liautųsi manęs to klausinėti.

– Šaunios. O tavo?

– Buvo puiku. Prieglaudoje buvo galybė žmonių, pamaitinom per tris šimtus, – išdidžiai nusišypsojo jis.

– Oho, tris šimtus žmonių? Neįtikėtina, – šyptelėjau. Jis toks mielas. Ir buvusi įtampa kažkur išnyko.

– Buvo tikrai šaunu. Tikimės, kad kitąmet turėsim daugiau rėmėjų ir galėsim pamaitinti penkis šimtus. – Kai išėjom iš lifto paklausė: – Eini užkąsti?

– Taip, eisiu iki gaisrinės, nes šiandien be mašinos, – atsakiau nenorėdama šiuo metu kalbėti apie Hardiną ir save.

– Jeigu nori, pavešiu. Aš važiuoju į kepyklėlę, bet pirma galiu užsukti į gaisrinę. Per sniegą geriau nevaikščioti, – mandagiai pasisiūlė.

– Žinai ką? Kepyklėlė yra gerai. Mielai prisidėsiu, – nusišypsojau ir pasukom prie jo mašinos.

Šildomos BMW sėdynės sušildė mane dar neišvažiavus iš aikštelės. Užkandinėje, kol užsisakėm priešpiečius ir atsisėdom atokiai prie mažo staliuko, su Trevoru beveik nesikalbėjom.

– Galvoju persikelti į Sietlą, – prašneko Trevoras.

Aš kaip tik tuo metu skandinau skrebutį brokolių sriuboje.

– Tikrai? Kada? – garsiai paklausiau norėdama perrėkti pietaujančios minios ošimą.

– Kovą. Kristianas pasiūlė man darbą tenai – paaukština į naujojo filialo finansų direktorius, todėl labai rimtai galvoju sutikti.

– Puikios naujienos – sveikinu, Trevorai.

– Ačiū, – padėkojo servetėle nusivalęs lūpų kampučius. – Man patiktų vadovauti visam finansų skyriui ir net daugiau. Su mielu noru persikelčiau į Sietlą.

Pietaudami kalbėjomės apie Sietlą, o pabaigoje man galvoje sukosi viena mintis: kodėl Hardinas Sietlui nejaučia to paties?

Grįžtant į „Vance", sniegas virto lijundra. Abu nuskubėjom į pastatą. Ėmiau drebėti dar nepriėjusi lifto. Trevoras pasiūlė man savo švarką, bet skubiai atsisakiau.

– Vadinasi, judu su Hardinu vėl draugaujat? – galiausiai uždavė klausimą, kurio seniai laukiau.

– Taip... stengiamės išsiaiškinti, – įsikandau skruostą.

– Mat kaip... tai tu dabar laiminga? – pažvelgė į mane Trevoras.

– Taip, – atsakiau žiūrėdama į jį.

– Ką gi, džiaugiuosi dėl tavęs.

Trevoras persibraukė rankomis juodus plaukus. Supratau, kad meluoja, bet buvau jam dėkinga, kad neišpūtė šito ir taip nejaukaus reikalo. Toks jis yra. Geras.

Liftui atsidarius pamačiau Kimberlę – ji atrodė labai keista. Sutrikau, dėl ko ji taip žiūri į Trevorą, bet pasekusi jos akis pamačiau prie sienos rymantį Hardiną.

Penkiasdešimt ketvirtas skyrius

HARDINAS

– Tikrai? Tikrai? – paklausiau intensyviai mojuodamas rankomis.

Tesa išsižiojo, bet nieko nepasakė, tik žiūrėjo tai į tą suskį Trevorą, tai į mane. Po velnių, Tesa! Mane apėmė pyktis, ėmiau vaizduotis visus įmanomus būdus, kaip priploti tą jaunikaitį.

– Ačiū už pietus, Tesa. Iki pasimatymo, – ramiai ištarė Trevoras ir nuėjo sau.

Pažvelgiau į Kimberlę – ji nepritariamai papurtė galvą, čiupo segtuvą nuo stalo ir paliko mudu vienus. Tesa žiūrėjo į savo draugę, o aš vos nesusijuokiau. Ji stengėsi apsiginti ir nuėjo į savo kabinetą.

– Hardinai, mes tik papietavom. Galiu pietauti su kuo noriu. Todėl nepradėk, – įspėjo.

Kai tik įėjom vidun, uždariau duris ir užrakinau.

– Tu žinai, ką apie jį manau, – atsirėmiau į sieną.

– Nusiramink. Tai mano darbas.

– Praktika, – pataisiau.

– Ką? – išpūtė akis Tesa.

– Tu nesi tikra darbuotoja, tik praktikantė, – pasakiau.

– Vadinasi, vėl grįžtam į pradžią?

– Ne, aš tik konstatuoju faktą.

Aš tikras šiknius – tai irgi faktas.

– Tikrai? – nustebo ji.

Sukandau dantis ir įsmeigiau akis į savo užsispyrusią merginą.

– Ką tu čia veiki? – paklausė ji ir atsisėdo į savo kėdę prie stalo.

– Atvažiavau paimti tavęs pietų, kad tau pačiai nereikėtų klampoti per sniegą, – pasakiau. – Bet, regis, tu moki priversti kitus vaikinus tau padėti.

– Nieko baisaus čia nenutiko. Mes pavalgėm ir grįžom. Turėtum tvardyti savo pavydą.

– Aš nepavydžiu. – Aišku, kad pavydžiu. Ir bijau. Tik nenoriu to pripažinti.

– Hardinai, mes draugai. Pamiršk ir ateik čia.

– Nea, – sumurkiau.

– Prašau, – maldavo ji. Užverčiau akis dėl savitvardos trūkumo ir prisiartinau prie jos. Ji atsišliejo į stalą ir privertė mane atsistoti priešais. – Hardinai, noriu tik tavęs. Myliu tave ir noriu būti tik su tavim, su niekuo kitu.

Ji taip įdėmiai žiūrėjo į mane, kad nusukau akis.

– Atsiprašau, kad jis tau nepatinka, bet tu negali man nurodinėti, su kuo bendrauti.

Ji nusišypsojo. Bandžiau pykti toliau, bet pajutau, kad atsileidžiu. Po velnių, kokia ji gera.

– Negaliu jo pakęsti.

– Jis nepavojingas. Tikrai. Be to, kovą persikelia į Sietlą.

Kraujas sustingo gyslose, bet pasistengiau likti ramus.

– Tikrai?

Žinoma, suskis Trevoras keliasi į Sietlą – ten, kur Tesa svajoja gyventi. Ten, kur aš nieku gyvu nesikraustyčiau. Pagalvojau, gal ji ketina vykti su juo. *Ne, ji negalėtų. Ar galėtų? Velnias, aš nežinau.*

– Taip, ir jo nebus arti. Būk geras, palik jį ramybėje. – Tesa spustelėjo man ranką.

Pažvelgiau į ją.

– Gerai, po galais, gerai. Neliesiu jo, – atsidusau. Negaliu patikėti, kad ką tik pažadėjau palikti jį ramybėje ir bandžiau ją pabučiuoti.

– Ačiū. Labai tave myliu, – pasakė ji. Mėlynai žalios jos akys žiūrėjo tiesiai man į akis.

– Vis dar pykstu ant jo, kad bandė tave suvilioti. Ir ant tavęs, kad manęs nesiklausai.

– Žinau, bet dabar nusiramink... – Tesa lyžtelėjo apatinę lūpą. – Ar leisi man tave nuraminti? – paklausė virptelėjusiu balsu.

Ką?

– Aš... aš noriu parodyti, kad myliu tik tave.

Jos skruostai skaičiai nuraudo, o rankos palietė mano diržą. Tesa pasistiebė ant pirštų galiukų ir pabučiavo mane. Buvau sutrikęs, piktas – ir neapsakomai pritvinkęs. Ji lyžtelėjo mano apatinę lūpą. Staiga sudejavau ir užkėliau ją ant stalo. Drebančiomis rankomis ji vėl ėmė knibinėti mano diržą ir pagaliau atsegė. Pakėlęs jos juokingai ilgą sijoną apnuoginau šlaunis ir apsidžiaugiau, kad šiandien ji nemūvi pėdkelnių.

– Mažuti, noriu tavęs, – atsikvėpė ji man į kaklą ir kojomis apsivijo mane per juosmenį.

Sudejavau išgirdęs iš jos šiuos žodžius. Man patiko, kad ji staiga ėmėsi iniciatyvos ir nusmaukė džinsus.

– Ar tu ne? – paklausiau galvodamas apie jos dienas. – Taip... tu ne.

Ji išraudo ir paėmė mano daiktą į ranką. Švilptelėjau, o ji nusišypsojusi ėmė lėtai stumčioti, labai lėtai.

– Neerzink manęs, – suvaitojau.

Ranka ėmė dirbti greičiau, o lūpomis įsisiurbė man į kaklą. Jeigu šitaip ji bando išpirkti savo kaltę, mielai dulkinčiau ją dažniau nei reikia. Tol, kol prie jos nesisuks joks kitas vaikinas. Suėmiau ją už plaukų ir atlošiau galvą.

– Noriu tave išdulkint.

Ji prieštaraudama papurtė galvą ir droviai nusišypsojo.

– Taip.

– Negalim, – pasakė žvilgtelėjusi į duris.

– Anksčiau galėjom.

– Norėjau pasakyt... nes... tu žinai.

– Nėra taip blogai, – susiraukiau.

Iš tikrųjų nėra taip blogai, kaip žmonės įsivaizduoja.

– Ar tai... normalu?

– Taip. Tai normalu, – pareiškiau.

Jos akys išsiplėtė. Nors elgėsi kaip šventuolė, išsiplėtę vyzdžiai rodė, kaip labai ji manęs nori. Ji neatitraukė rankos ir lėtai judino. Plačiau praskėčiau jos kojas. Truktelėjau tamponą už virvelės ir išmečiau į šiukšliadėžę, o tada, nustūmęs jos ranką, užsimoviau prezervatyvą.

Tesa nulipo žemyn ir pakėlusi sijoną iki užpakaliuko pasilenkė ant stalo. Po galais, tai karščiausias vaizdas, kokį mačiau per visą savo gyvenimą. Net ir tokiomis aplinkybėmis.

Penkiasdešimt penktas skyrius

TESA

Hardinas pakėlė storą sijono audinį iki juosmens, o aš laukiau.

– Atsipalaiduok, Tesa. Išjunk mąstymą – viskas bus kaip visada, – pažadėjo jis.

Bandžiau paslėpti drovumą, kai jis įsliuogė į mane. Nesijautė jokio skirtumo. Na, jeigu jau visai atvirai – buvo dar geriau. Drąsiau. Elgdamasi kitaip, nei man įprasta, kaip uždrausta, jaučiu gerokai didesnį pasitenkinimą. Hardinas perbraukė man nugarą ir vėl suvirpėjau nuo laukimo. Jo nuotaika visiškai pasikeitė. Išėjusi iš lifto ir pamačiusi jo pozą tikėjausi, kad iškels daug didesnę sceną.

– Kaip jautiesi? – paklausė.

Linktelėjau, kad gerai.

Viena ranka jis suspaudė man šlaunį, kita – įsikirto į plaukus, kad nejudėčiau.

– Tai gerai, mažute, labai gerai.

Hardinas, lėtai trūkčiodamas manyje pirmyn ir atgal, kalbėjo dusliai. Jo ranka paleido mano plaukus ir nuslydo prie krūtų. Truktelėjo apykaklę ir atidengė krūtinę. Surado spenelius ir ėmė švelniai juos tampyti, o galiausiai – sukioti tarp pirštų. Aiktelėjau ir išlenkiau nugarą, o jis vis kartojo tai ir kartojo.

– O Dieve, – šūktelėjau ir užsidengiau burną. Susivokiau, kad esu kabinete, bet kažkodėl visai nesijaudinau. Mintys prasidėjo Hardinu ir baigėsi malonumu. Šią akimirką man nerūpėjo tikrovė, kurioje mūsų už tokius veiksmus nepagirtų.

– Gerai, ar ne, mažute? Sakiau, kad jokio skirtumo... bent jau nieko blogiau.

Jis suvaitojo ir apkabino mane per liemenį. Vos nenuslydau nuo krašto, kai jis apsuko ir paguldė mane ant kieto medinio stalo.

– Velniškai tave myliu, ar tu tai žinai, ką? – atsiduso man į ausį. Linktelėjau žinodama, kad jis nori daugiau. – Pasakyk, – neatlyžo jis.

– Žinau, kad mane myli, – patikinau jį.

Visu kūnu įsitempiau, o jis ištiesė nugarą ir ėmė pirštais glostyti varputę. Pasilenkiau norėdama pamatyti, kaip jo pirštai išdarinėja tokius stebuklus su mano kūnu, bet pojūčiai buvo nerealūs.

– Na, mažute, pirmyn.

Hardinas pagreitino tempą ir pakėlė vieną mano koją. Tada užvertė akis. Mano palaima buvo jau visai čia pat, tokia stipri, tokia galinga, kad negalėjau ištarti nė žodžio, tik spoksojau į jo tatuiruotas rankas, į kurias buvau įsikibusi. Stipriai suspaudžiau lūpas, kad nesusivaldžiusi nerėkčiau jo vardo. Hardinas baigė ne taip ramiai – priglaudė galvą man prie kaklo ir šūktelėjęs mano vardą prispaudė lūpas, kad prislopintų balsą.

Galiausiai jis atsitraukė ir pabučiavo man į ausį. Atsistojusi pasitaisiau drabužius ir nusprendžiau, kad vis dėlto reikės nueiti į tualetą. *Dieve, tai nesuvokiama.* Negaliu neigti, kad nepatiko, tačiau negaliu taip lengvai atsikratyti to, kas man įkalta į galvą.

– Pasirengusi? – paklausė jis.

– Kam? – paklausiau tankiai alsuodama.

– Važiuoti namo.

– Negaliu važiuoti namo. Dar tik dvi, – mostelėjau į laikrodį ant sienos.

– Pakeliui paskambinsi Vensui. Važiuojam namo, – įsakė Hardinas ir nuo stalo paėmė mano rankinę. – Sakau, gal prieš išeidama norėsi susitvarkyti. – Ir iš rankinės ištraukęs tamponą pabaksnojo man į nosį. Tekštelėjau jam per ranką.

– Baik apie tai kalbėti! – sudejavau ir skubiai įkišau tamponą atgal į rankinę. Jis tik garsiai nusikvatojo.

*

Praėjus trims dienoms kantriai laukiau, kol Hardinas atvažiuos manęs paimti. Spoksodama pro didžiulį vestibiulio langą džiaugiausi, kad pagaliau liovėsi snigti. Ant šaligatvio pūpsojo vieninteliai buvusio sniego įrodymai – sustumtos purvino sniego krūvos.

Dideliam mano apmaudui po susidūrimo su Trevoru Hardinas kasdien atkakliai vežiojo mane į darbą. Vis dar stebėjausi, kad man pavyko jį nuraminti taip, kaip pavyko. Neįsivaizduoju, ką būčiau dariusi, jeigu jis kontoroje būtų sumušęs Trevorą. Kimberlė būtų buvusi priversta kviesti apsaugą, o Hardinas garantuotai būtų buvęs suimtas.

Hardinas turėjo atvažiuoti pusę penktos, o dabar jau penkiolika po penkių. Beveik visi jau buvo išsiskirstę, daugelis siūlėsi pavėžėti mane namo, įskaitant ir Trevorą, nors tai jis pasakė paėjėjęs kokį šimtą metrų. Nenorėjau, kad tarp mūsų liktų kartėlis, turim likti draugais nepaisydami Hardino „įsakymo".

Galiausiai Hardino automobilis įsuko į aikštelę ir aš išėjau į piktą vėją. Šiandien šilčiau nei žadėta, šilumos pridėjo skaisti saulė, nors vis tiek dar per mažai.

– Atsiprašau, kad pavėlavau, buvau užsnūdęs, – tarė jis, man įsėdus į šiltą mašiną.

– Viskas gerai, – atsakiau ir įsistebeilijau pro langą.

Truputį nervinausi dėl Naujųjų sutikimo šį vakarą, tad visai nenorėjau bartis su Hardinu ir dar labiau nervintis. Dar nebuvom galutinai nutarę, ką veiksim, o tai varė mane iš proto – norėjau žinoti smulkmenas ir suplanuoti visą naktį.

Svarsčiau, ar atsakyti į Stef žinutę, kurią ji man parašė prieš porą dienų. Norėjau ją pamatyti, parodyti jai ir visiems, kad jie manęs nepalaužė – tegu ir pažemino – ir kad esu stipresnė, negu jie mano. Vis dėlto, kaip sakoma, neatmečiau to, kad bus neįtikėtinai nejauku susitikti su Hardino draugais. Žinau, jie tikriausiai laiko mane visiška idiote, jei vėl draugauju su juo.

Nežinau, kaip reikėtų su jais elgtis, ir nuoširdžiai bijojau, kad viskas bus kitaip, kai mudu su Hardinu išeisim iš savo mažo

pasaulio. Kas bus, jeigu jis visą vakarą nekreips į mane dėmesio arba jeigu bus Molė? Nuo šios minties man užvirė kraujas.

– Kur norėtum važiuoti? – paklausė jis.

Jau anksčiau buvau užsiminusi, kad šį vakarą norėčiau apsirengti ką nors nauja. Todėl atsakiau:

– Turbūt į prekybos centrą. Turim nutarti, kur eisim, kad žinočiau, ką pirkti.

– Ar tikrai nori susitikti su visais, ar tiesiog eiti kur nors dviese? Aš vis dar siūlau likti namie.

– Nenoriu likti namie, mes ir taip visą laiką namie, – nusišypsojau.

Man labai gera būti su Hardinu, bet jis įpratęs bendrauti su žmonėmis. Kartais imu nerimauti, ar pernelyg nelaikau jo namuose, ar jis neims su manim nuobodžiauti.

Kai atvažiavom į prekybos centrą, Hardinas išleido mane prie „Macy's" parduotuvės ir aš skubiai nėriau vidun. Kol jis atėjo, ant rankos jau turėjau tris sukneles.

– Kas čia? – susiraukė Hardinas, pamatęs ryškiai geltoną suknelę, gulinčią viršuje. – Šita spalva šlykšti, – pridūrė.

– Žinoma, tau visos spalvos šlykščios, išskyrus juodą.

Jis gūžtelėjo pečiais, išgirdęs teisingą mano pastabą, ir pačiupinėjo apatinės aukso spalvos suknelės audinį.

– Šita man patinka, – pasakė.

– Tikrai? Dėl šitos kaip tik abejojau. Žinai, nenorėčiau labai išsiskirti.

– O su šita geltona neišsiskirtum? – kilstelėjo antakį.

Jis teisus. Pakabinau atgal geltoną suknelę ir iškėliau baltą be petnešėlių.

– Kaip tau šita?

– Reikėtų pasimatuoti, – pasiūlė šelmiškai šypsodamasis.

– Iškrypėlis, – paerzinau.

– Kaip visada, – mirktelėjo jis ir nusekė paskui į matavimosi kabiną.

– Tau čia negalima, – subariau ir uždariau duris. Liko vietos tik mano galvai išlįsti.

Hardinas patempė lūpą ir atsisėdo ant juodos odinės sofos laukiamajame.

– Noriu pamatyti visas, – šūktelėjo, kai uždariau duris.

– Būk ramus.

Girdėjau, kaip jis sukikeno, ir labai norėjau atidariusi duris pamatyti jo šypseną, bet susitvardžiau. Pirmiausia apsivilkau baltą suknelę be petnešėlių ir ilgai varginausi užsegti užtrauktuką nugaroje. Ankšta. Per ankšta ir per trumpa, pernelyg trumpa. Pagaliau šiaip taip užsegiau ploną audinį ir timptelėjusi suknelę žemyn atidariau duris.

– Hardinai! – pašaukiau beveik pašnibždomis.

– Dievulėli, – aiktelėjo Hardinas išlindęs iš už kampo ir pamatęs mane beveik pusnuogę su suknele.

– Per trumpa, – nuraudau.

– Taip, geriau jos nepirk, – atsakė glamonėdamas mane akimis.

– Jeigu norėsiu, tai ir nusipirksiu, – jis neaiškins, ką turiu vilkėti.

Hardinas akimirką žiūrėjo į mane.

– Žinau... – atsakė. – Tik norėjau patarti. Tavo skoniui ji pernelyg atvira.

– Aš irgi taip manau, – suburzgiau ir dar kartą pažvelgiau į pusės ūgio veidrodį. Hardinas šyptelėjo ir skruoste pasirodė mano duobutė.

– Vis dėlto ji neįtikėtinai seksuali.

– Toliau, – atsakiau ir grįžau į matavimosi kabiną.

Auksinė suknelė, nors visas audinys buvo padengtas auksiniais žvyneliais, švelniai prigludo man prie kūno. Ji dengė pusę šlaunų, rankovės nesiekė alkūnių. Daug labiau man tiko, tik liesti šiek pavojingiau nei įprasta. Rankovės suteikė konservatyvumo, tačiau prie kūno smarkiai prigludęs audinys ir kuklus ilgis liudijo priešingai.

– Tesa, – nekantriai sumurkė Hardinas visai šalia. Atidariau duris ir širdis suspurdėjo nuo jo reakcijos.

– Kristau, – paspringo jis.

– Patinka? – krimstelėjau apatinę lūpą. Su šia suknele jaučiausi labai pasitikinti, ypač pamačiusi išraudusį ir trypčiojantį Hardiną.

– Labai.

Šitaip elgiasi poros, rinkdamosi drabužius „Macy's" parduotuvėje. Keista, bet labai jauku. Prieš kelias dienas, kai jis sužinojo apie mūsų su Trevoru pietus Sietle, buvau išsigandusi.

– Tada šitą perku, – pasakiau.

Dar suradę juodus batelius su ganėtinai grėsminga platforma, priėjom prie kasos. Hardinas užsispyrė sumokėti už mane, bet aš atsisakiau ir šįkart mūšį laimėjau.

– Tu teisi, tikrai turėtum man ką nors nupirkti... juk aš taip ir negavau Kalėdų dovanos, – paerzino jis, kai išėjom iš parduotuvės.

Norėjau trinktelėti jam per ranką, bet jis sučiupo mane dar nespėjus prisiliesti. Švelniai pabučiavo į delną, paėmė už rankos ir nusivedė prie automobilio. Viešai laikytis už rankų mums neįprasta... Vos tik ši mintis atėjo man į galvą, jis, regis, susiprotėjęs, ką darom, tuoj pat mane paleido. Manau, viskas turi eiti pamažu.

Namie bent aštuonis kartus užsiminiau, kad turėtume susitikti su draugais. Nervai visiškai pašlijo bandant įsivaizduoti, kaip gali pasisukti vakaro įvykiai. Bet juk negalim amžinai slėptis nuo pasaulio. Hardino elgesys senų draugų akivaizdoje parodys, ką jis iš tikrųjų jaučia man, ką galvoja apie mus.

Nusimaudžiau, tris kartus nusiskutau kojas ir mirkau karštame vandenyje, kol jis atvėso. Išlipusi iš vonios paklausiau Hardino:

– Ką sakė Neitas apie šį vakarą?

Nors nežinojau, kokį atsakymą norėčiau išgirsti.

– Jis parašė, kad susitinkam bendrabutyje... mano sename bendrabutyje. Devintą. Regis, jie rengia didelį balių.

– Gerai. Būsiu pasiruošusi, – pažvelgiau į laikrodį: jau septynios.

Greitai pasidažiau ir išsidžiovinau plaukus. Susišukavau savo tankias garbanas ir prisegiau kaip įprastai. Atrodžiau... graži...

Nuobodu. Nuobodu. Tas pat, kaip visada. Jeigu grįžtu, privalau atrodyti geriau nei visada. Privalau jiems parodyti, kad jie manęs nenugalėjo. Jeigu ten bus Molė, tai tikrai pasistengs apsirengti, kad patrauktų visų dėmesį, įskaitant ir Hardiną. Kad ir kaip jos nekenčiu, ji yra pritrenkianti. Ugniniai Molės plaukai užsiliepsnojo mano mintyse. Čiupau juodą akių pieštuką ir per voką nubrėžiau plonytę liniją. Kokia palaima – bent kartą iškart tiesiai. Apibraukiau ir po apatinėm blakstienom, labiau parausvinau skruostus, išsitraukiau segtukus iš plaukų ir išmečiau į šiukšliadėžę.

Bet greitai vėl pasiėmiau. Gerai, gal aš dar ir nesu pasiruošusi jų atsikratyti, bet šiandien apsieisiu. Nuleidau galvą ir pakedenau tankias garbanas. Atvaizdas veidrodyje mane nustebino. Panelė, pasirengusi eiti į naktinį klubą, laukinė ir... net seksuali. Kai paskutinį kartą taip atrodžiau, mane „pagražinusi" buvo Stef, o Hardinas išjuokė. Šįkart atrodžiau daug geriau.

– Tesa, jau pusė devintos! – įspėjo Hardinas iš svetainės.

Dar kartą žvilgtelėjau į veidrodį, giliai įkvėpiau ir nuskubėjau į miegamąjį apsirengti, kol Hardinas nepamatė. O jeigu aš jam nepatiksiu? Aną kartą jam nerūpėjo mano naujasis ir pagerintas įvaizdis. Nuslopinau abejones ir per galvą užsivilkau suknelę, užsisegiau užtrauktuką ir apsiaviau naujuosius batelius.

Gal pėdkelnes? Ne. Reikia nusiraminti ir liautis galvojus.

– Tesa, mums tikrai reikia... – Hardinas šūktelėjo dar garsiau, nes jau buvo kambaryje, bet sakinio viduryje nutilo.

– Ar aš atrodau...

– Taip, po galais, taip, – beveik suurzgė jis.

– Ar nemanai, kad pernelyg ryšku? Makiažas?

– Nee... ėėė... viskas gražu, tai yra... gerai, – išlemeno jis.

Tvardžiausi, kad nesusijuokčiau iš akivaizdaus jo sutrikimo, nes paprastai jis niekad neprarasdavo kalbos dovanos.

– Einam... arba turim važiuoti, arba neišeisim iš šio buto, – sumurmėjo jis.

Jo reakcija suteikė man begalinio pasitikėjimo. Žinau, kad be reikalo, bet taip jau yra. Jis atrodė nepriekaištingai, kaip visada: vilkėjo paprastus juodus marškinėlius ir siaurus juodus džinsus. Paveikslą, vardu „Hardinas“, baigė juodi konversai, kuriuos iškart pamėgau.

Penkiasdešimt šeštas skyrius

TESA

Mums vykstant į senąjį Hardino bendrabutį, „The Fray“ tyliai dainavo apie atlaidumą. Kelionė buvo nervinga, abu sėdėjom tylūs. Mintis užplūdo prisiminimai, daugiausia blogi, bet stengiausi jų atsikratyti. Mudu su Hardinu esam pora, tikra pora, todėl dabar jis turi būti kitoks. Ar bus?

Hardinas buvo šalia, kai per minią brovėmės į prirūkytą svetainę. Mūsų rankose tuoj pat atsirado raudonos stiklinės, bet Hardinas greitai atsikratė savosios ir paėmė maniškę. Norėjau ją atsiimti, bet jis susiraukė.

– Manyčiau, kad šįnakt neturėtume gerti, – pasakė.

– Manyčiau, kad šįnakt tu neturėtum gerti.

– Gerai, tik aš, – sutiko jis ir grąžino man stiklinę.

– Skotai! – pasigirdo pažįstamas balsas. Virtuvėje pasirodė Neitas ir paplekšnojo Hardinui per petį, paskui man draugiškai nusišypsojo. Jau buvau beveik pamiršusi, koks jis mielas. Pabandžiau įsivaizduoti, kaip atrodytų be tatuiruočių ir auskarų, bet nepavyko.

– Oho, Tesa, atrodai... kitokia, – pasakė jis.

Hardinas užvertė akis, čiupo man iš rankų gėrimą ir gurkštelėjo. Norėjau atimti, bet nutariau nekelti scenos. Vienas gurkšnis nieko nepakeis. Įkišau savo telefoną Hardinui į užpakalinę kišenę, todėl galėjau patogiau laikyti stiklinę.

– Ką gi... ką gi... ką gi... tik pažiūrėkit, kas čia, – ištarė moters balsas ir tą pačią akimirką šalia aukšto malonaus jaunuolio pasirodė rausvų plaukų kupeta.

– Šaunu, – sumurmėjo Hardinas, šliundrai Molei slenkant pas mus.

– Seniai matytas, Hardinai, – ištarė ji grėsmingai šypsodamasi.

– Aha, – atsakė jis ir gurkštelėjo dar kartą.

Molės akys sustojo prie manęs.

– O, Tesa! Nepastebėjau tavęs, – ištarė su neslepiama pašaipa.

Nekreipiau į ją dėmesio, o Neitas ištiesė man kitą taurę.

– Ar pasiilgai manęs? – paklausė Molė Hardino.

Vilkėjo daugiau drabužių nei įprastai, tačiau galima sakyti, kad vis tiek buvo pusnuogė. Juoda palaidinė priekyje buvo su skeltuku, manyčiau, tikslingu. Raudoni šortai neįtikėtinai trumpi, šonuose skylėti, atidengiantys dar blyškesnę odą.

– Nelabai, – atsakė Hardinas nežiūrėdamas į ją.

Pakėliau taurę prie lūpų, kad nuslėpčiau šypsnį.

– Esu tikra, kad pasiilgai, – atsakė ji.

– Atsiknisk, – sumurmėjo jis. Bet Molė tik užvertė akis, lyg tai būtų žaidimas.

– Viešpatėliau, koks popa.

– Einam, Tesa, – pasakė Hardinas ir paėmęs mane už rankos išsivedė.

Nuėjom į virtuvę palikę kvatojančius Molę ir Neitą.

– Tesa! – cyptelėjo Stef ir pašoko nuo sofos. – Po velnių, panelyte! Atrodai karštai. Oho! – ir dar pridūrė: – Aš irgi norėčiau taip apsirengti!

– Ačiū, – nusišypsojau.

Truputį nejauku matyti Stef, bet nepalyginsi, ką reiškia matyti Molę. Stef nuoširdžiai ilgėjausi ir tikėjausi, kad šis vakaras bus pakankamai jaukus ir mes turėsim galimybę atnaujinti savo draugystę.

– Džiaugiuosi, kad atėjai. – Stef mane apkabino.

– Einu pasikalbėti su Loganu, pasilik čia, – paliepė Hardinas ir nuėjo.

Stef nulydėjo jį linksmomis akimis.

– Nemandagus kaip visada. Kaip matyti, – garsiai nusijuokė ji perrėkdama ir griausmingą muziką, ir vakarotojų balsus.

– Taip... kai kas nesikeičia, – šyptelėjau ir iki dugno išgėriau saldaus gėrimo likutį. Nenoriu to prisimint, bet vyšnių skonis priminė bučinį su Zedu. Jo burna buvo šalta, o liežuvis saldus. Tai buvo kitas gyvenimas ir tada su juo bučiavosi kita Tesa.

Lyg perskaičiusi mano mintis, Stef plekštelėjo per petį.

– Va, ten Zedas, ar matei jį nuo tada... pati žinai? – Mostelėjo dryžuotu kaip zebras nagu į tamsiaplaukį vaikiną.

– Ne... tiesą sakant, nieko nemačiau. Išskyrus Hardiną.

– Po visko Zedas jautėsi tikras suskis. Man jo buvo beveik gaila, – pasakė Stef.

– Gal galėtume pakalbėti apie ką nors kita? Labai prašau, – paprašiau jos. Mano ir Zedo akys tą akimirką susitiko ir aš nusisukau.

– Oi, velnias. Atsiprašau. Ar nori dar išgerti? – paklausė ji.

Nusišypsojau, kad sumažinčiau įtampą.

– Taip, aišku. – Žvilgtelėjau į virtuvę, kur ką tik stovėjo Zedas, bet jo jau nebebuvo. Sukandau skruostą ir atsisukau į Stef. Ji susikaupusi žiūrėjo į savo taurę. Nė viena nežinojom, ką sakyti.

– Eikim paieškoti Tristano, – pagaliau pasiūlė.

– Hardinas... – norėjau pasakyti, kad jis prašė manęs būti čia.

Ne prašė, o įsakė – ir tai nemalonu. Užsiverčiau stiklinę ir išgėriau visą saldų gėrimą. Nuo alkoholio skruostai jau spėjo įkaisti... Nervai truputį nurimo, tad pasiėmiau dar vieną ir paskui Stef nusekiau į svetainę.

Namas buvo pilnutėlis, dar nebuvau mačiusi čia tiek žmonių. Hardino niekur nematyti. Pusę svetainės užėmė ilgas kortų stalas, nustatytas raudonų stiklinių eilėmis. Įkaušę kolegos studentai mėtė į taures stalo teniso kamuoliukus ir pataikę išgerdavo. Niekada nesupratau malonumo žaisti tokius žaidimus ir svaigintis, bet bent jau šitame nereikėjo bučiuotis. Pamačiau Tristaną, sėdintį ant sofos šalia matyto raudonplaukio vyruko. Tąkart jis su Džeisu rūkė žolę. Zedas sėdėjo ant sofos ranktūrio ir kažką pasakojo kompanijai,

o Tristano galva kretėjo iš juoko. Pakėlęs galvą ir pamatęs besiartinančią Stef, Tristanas nusišypsojo. Neito draugas man iškart patiko, nuo pirmo susitikimo. Jis buvo malonus ir atrodė, kad tikrai myli Stef.

– Kaip jums sekasi? – paklausiau Stef mums dar nepriėjus. Ji visa atsisuko ir džiugiai nusišypsojo.

– Puikiai. Jei atvirai, man atrodo, kad aš jį myliu.

– Atrodo? Tai judu dar neprisipažinot? – nustebau.

– Ne... oi, Dievuli, ne. Mes juk draugaujam tik tris mėnesius!

– Aaa... – šituos žodžius mudu su Hardinu ištarėm nė nepradėję draugauti.

– Jums su Hardinu viskas kitaip, – skubiai pridūrė ji, tik dar labiau sustiprindama įtarimus, kad moka skaityti mano mintis. – Kaip jums sekasi? – paklausė ir žvilgtelėjo už manęs.

– Gerai, mums viskas gerai. – Kaip gera sakyti tiesą, nes mums iš tikrųjų viskas gerai. Kol kas.

– Jūs seniausia mūsų pora.

– Taip, tikrai, – šyptelėjau.

– O vis dėlto tai yra gerai. Ar gali įsivaizduoti, kad Hardinas draugautų su mergina, tokia pačia kaip jis? Jau su ja tikrai nenorėčiau susipažinti, – nusijuokė Stef.

– Aš irgi, – pritariau jai ir taip pat ėmiau kvatotis.

Tristanas pamojavo Stef ir ji priėjusi atsisėdo jam ant kelių.

– Mano mergina, – Tristanas pakštelėjo jai į kaklą ir pažvelgė į mane. – Kaip gyveni, Tesa?

– Labai gerai. Kaip tu? – paklausiau. Kalbėjau kaip politikė. Atsipalaiduok, Tesa.

– Gerai. Girtas kaip kiaulė, bet gerai, – nusikvatojo.

– Kur Hardinas? Dar nemačiau jo, – manęs paklausė raudonplaukis.

– Jis... kažkur, nežinau, – atsakiau ir gūžtelėjau pečiais.

– Aišku, kad jis čia. Nemanau, kad galėtų tave ilgam palikti, – pasakė Stef ramindama mane.

Tiesą sakant, man visai nerūpėjo, kad Hardinas dingo iš akių, nes alkoholis nuramino nervus. Vis dėlto labai norėjau, kad pasirodytų ir mane apkabintų. Jie visi – jo draugai, ne mano. Išskyrus Stef, bet dėl jos dar neapsisprendžiau. O šią minutę ji yra žmogus, kurį pažįstu geriausiai, ir visai nenoriu stoviniuoti čia viena ir jaustis nejaukiai.

Staiga kažkas į mane atsitrenkė ir nesusilaikiusi kluptelėjau. Laimė, mano stiklinė buvo tuščia, tad jai nukritus ant dėmėto kilimo ištiško tik keli rausvo gėrimo lašai.

– Šūdas, atsiprašau, – sumikčiojo girtutėlė mergina.

– Viskas gerai, – atsakiau.

Juodi jos plaukai taip žvilgėjo, kad beveik apakau. Ar tai apskritai įmanoma? Ko gero, esu girtesnė nei maniau.

– Ateik atsisėsti, kol tavęs nesumindžiojo, – šyptelėjo Stef. Nusijuokusi prisėdau ant sofos kraščiuko.

– Ar girdėjai apie Džeisą? – paklausė Tristanas.

– Ne, o kas jam nutiko? – išgirdus jo vardą man pasidarė negera.

– Jis buvo suimtas ir tik vakar paleistas iš kalėjimo, – paaiškino Tristanas.

– Ką? Tikrai? Ką padarė? – paklausiau.

– Kažką nužudė, – atsakė raudonplaukis.

– Dieve mano! – aiktelėjau. Visi ėmė juoktis. Kalbėjau daug garsiau nei įprastai, nes buvau gerokai apgirtusi.

– Jis erzina tave. Jį sustabdė policija ir mašinoje rado žolės, – nusijuokė Tristanas.

– Edai, tu šikniau, – tarė Stef ir tekštelėjo jam ranka. Nesusilaukiau nenusijuokusi, kokia lengvatikė esu.

– Turėjai pamatyt savo veidą, – vėl nusijuokė Tristanas.

Kitą pusvalandį Hardino akyse nemačiau. Truputį susierzinau, kad jis dingo, bet kuo daugiau gėriau, tuo mažiau nerimavau. Be to, netoliese buvo matyti Molė, besimėgaujanti savo nauju šviesiaplaukiu šio vakaro žaisliuku. Jo rankos buvo prilipusios prie jos

klubų, jiedu abu buvo visiškai girti ir atrodė pernelyg jausmingi bei juokingi. Vis tiek geriau jis negu Hardinas.

– Kas kitas? Kailui jau akivaizdžiai gana, – pasakė vaikinas su akiniais, rodydamas į girtą draugą, gulintį ant kilimo embriono poza.

Žvilgtelėjau į stalą, nukrautą stiklinėmis, sudėtomis po dvi.

– Aš žaisiu! – šūktelėjo Tristanas ir švelniai nustūmė Stef nuo kelių.

– Aš irgi! – neatsiliko ji.

– Juk žinai, kad nesi labai pajėgi, – paerzino ją Tristanas.

– Esu. Aš irgi. O tu tiesiog pyksti, kad aš geresnė už tave. Bet dabar nesu tavo komandoje, todėl nereikia mūsų gąsdinti, – žaismingai suklapsėjo blakstienomis ir papurtė galvą Stef. – Tesa, ir tu turėtum sužaisti! – šūktelėjo per muziką.

– Eee... ne, man gerai, – neįsivaizdavau, ką jie žais, bet žinojau, kad man nieko neišeis.

– Ei, ateik! Bus smagu, – lyg maldai sudėjo rankas Stef.

– Kas tai?

– Taigi *beer pongas*, – komiškai susiraukė ji ir prapliupo kvatotis. – Niekada nežaidei, ane? – pridūrė.

– Ne, aš nemėgstu alaus.

– Vietoj jo galim gerti vyšnių, degtinės ir citrinų kokteilį. O čia primaišyta visa cisterna. Einu paimsiu iš šaldytuvo. – Ir atsisuko į Tristaną: – Išrikiuok stiklines, jaunuoli.

Norėjau paprieštarauti, bet kartu magėjo šiąnakt ir pasilinksminti. Apie nieką negalvoti ir atsipalaiduoti. *Beer pongas* galėjo būti visai neblogai. Negalėjo būti blogiau, negu sėdėti vienai ant sofos ir laukti bala žino iš kur grįžtančio Hardino.

Tristanas ėmė dėlioti stiklines į trikampį ir tai man priminė boulingo kėglius.

– Žaisi? – paklausė jis.

– Turbūt. Nors nežinau, kaip, – atsakiau.

– Kas nori jai į porą? – paklausė Tristanas.

Jaučiausi kvailai, nes visi tylėjo. Puiku. Žinojau, kad tai bus...

– Zedai? – pertraukdamas mano mintis paklausė Tristanas.

– Ėėė... nežinau... – atsakė Zedas, nežiūrėdamas į mane.

Visą laiką, kol buvau čia, jis vengė manęs.

– Tik vieną raundą, žmogau.

Karamelinės Zedo akys greitosiomis žvilgtelėjo į mane, tada įsmigo į Tristaną ir pasidavė.

– Gerai, tegu, vieną žaidimą.

Jis prisiartino ir atsistojo šalia manęs. Taip ir stovėjom abu tylėdami, kol Stef pilstė alkoholį į taures.

– Ar šios stiklinės naudojamos visą naktį? – paklausiau stengdamasi nuslėpti pasišlykštėjimą, kad iš jų gėrė daug burnų.

– Nesijaudink, – nusijuokė ji, – alkoholis užmuša mikrobus!

Akies kampučiu pastebėjau, kad Zedas šyptelėjo, bet kai pažvelgiau, jis nusisuko. Taip, laukia ilgas žaidimas.

Penkiasdešimt septintas skyrius

TESA

– Mesk per stalą į bet kurią stiklinę, o jie turės išgerti tą, į kurią pataikysi. Laimės komanda, kuri numuš visas priešininkų taures, – paaiškino Tristanas.

– Ką laimės? – paklausiau.

– Na, nieko. Tik tu per greit nenusigersi, nes tau nereikės išgerti tiek taurių.

Maždaug supratau, kas yra gėrimo žaidimas – laimėtojui tenka išgerti mažiau, nors tai prieštaravo vakarėlio mentalitetui. Ir staiga išgirdau Stef šūksnį:

– Aš pirma!

Ji žaismingai patrynė baltą kamuoliuką į Tristano marškinėlius, pūstelėjo į jį ir sviedė per stalą. Jis pataikė į priekinės stiklinės kraštą ir įsisuko į taurę, stovinčią už jos.

– Nori gerti pirma? – paklausė Zedas.

– Aišku, – gūžtelėjau pečiais ir pakėliau taurę.

Kitą kamuoliuką metė Tristanas ir – pro šalį. Kamuoliukas nukrito ant grindų, Zedas jį pakėlė ir įmerkė į vienišą stiklinę vandens, stovinčią mūsų pusėje. Tai štai kam ji reikalinga. Ne kažin kokia švara, bet juk tai koledžo vakarėlis... ko norėt?

– Taip! Siurbsiu aš, – Stef paerzino Tristaną, o jis tik nusišypsojo jai.

– Tu pirma, – paliepė Zedas.

Mano pirmasis bandymas žaisti *beer pongą* – na gerai, vyšnių, degtinės ir citrinų kokteilio *pongą* – turėjo būti visai neblogas, nes

pataikiau pirmus keturis metimus iš eilės. Man skaudėjo burną nuo šypsenos ir kvatojimo iš priešininkų, širdis dainavo dėl alkoholio ir iš malonumo laimėti, net jei tai buvo koledžo gėrimo žaidimas.

– Jau esi žaidusi! Žinau, kad esi! – apkaltino mane Stef įsirėmusi į šoną.

– Ne, aš tik talentinga, – nusijuokiau.

– Talentinga?

– Nepavydėk mano žudikiško *beer pongo* talento, – atsakiau. Visi, stovintys pusantro metro spinduliu, garsiai nusikvatojo.

– O Dieve! Nekartok daugiau žodžio „talentas"! – ištarė Stef, o aš laikiausi susiėmusi už pilvo bandydama liautis juoktis.

Žaidimas buvo smagesnis, nei tikėjausi. Jūra alkoholio man padėjo pasijusti nerūpestingai. Jaunai ir nerūpestingai.

– Jeigu pataikysi, mes laimėsim, – padrąsinau Zedą. Kuo daugiau jis ištuštino, tuo jaukiau jautėsi šalia manęs.

– Gerai, pataikysiu, – pasigyrė šypsodamasis.

Kamuoliukas švystelėjo ir nusileido tiesiai į paskutinę Stef ir Tristano stiklinę. Suklykiau ir ėmiau šokinėti kaip idiotė, bet man buvo nesvarbu. Zedas suplojo rankomis, o aš nieko negalvodama iš džiaugsmo puoliau jam ant kaklo. Jis susvyravo, apkabino mane per liemenį ir tuojau pat išsiskyrėm. Tai buvo nekaltas apsikabinimas – mudu juk laimėjom ir aš apsidžiaugiau. Atsisukusi pamačiau baisiausiai išplėstas Stef akis, liepiančias man apsidairyti, ar nemato Hardinas.

Jo niekur nesimatė, o kas, jei ir būtų? Juk paliko mane vieną. Negaliu nei paskambinti, nei parašyti žinutės, nes mano telefonas guli jo kelnių kišenėje.

– Noriu revanšo! – šūktelėjo Stef.

– Nori dar žaisti? – išpūčiau akis į Zedą.

– Taip... taip... žaiskim toliau, – apsidairė, nusišypsojo ir tik tada atsakė.

Mudu su Zedu laimėjom ir antrą žaidimą. Stef ir Tristanas vėl juokais apkaltino mus sukčiavimu.

– Kaip jautiesi? – paklausė Zedas, kai visi keturi nuėjom nuo stalo.

Dviejų *beer pongo* žaidimų man buvo per akis. Jau buvau ganėtinai apsvaigusi. Gerai, labiau negu ganėtinai, ir jaučiausi puikiai. Tristanas ir Stef dingo virtuvėje.

– Gerai. Tikrai gerai. Man labai smagu, – atsakiau, ir jis nusijuokė. Jo liežuvis taip žavingai atrodo burnoje, kai jis šypsosi.

– Tai gerai! Jeigu neprieštarausi, einu įkvėpti gryno oro, – pasakė.

Oro. Mielai ir aš įkvėpčiau oro be cigarečių dūmų ir prakaito kvapo. Viduje karšta, labai karšta.

– Ar galiu eiti kartu? – paklausiau.

– Ėėė... nežinau, ar tai gera mintis, – atsakė jis nežiūrėdamas į mane.

– Aaa... gerai, – sutrikusi išraudau.

Apsisukau eiti, bet jis čiupo man už rankos.

– Galim eiti. Tik nenoriu, kad dėl manęs kiltų nesutarimų tarp tavęs ir Hardino.

– Hardino čia nėra, o aš galiu bendrauti, su kuo noriu, – suveblenau. Balsas skambėjo juokingai ir pati negalėjau susilaikyti nekikenusi, kaip viskas keista.

– Man atrodo, kad tu visai girta, – mestelėjo Zedas ir atidarė man duris.

– Mažtrup... mažum... truputį, – nusijuokiau.

Vėsus žiemos oras buvo malonus ir gaivinantis. Mudu su Zedu perėjom kiemą ir atsisėdom ant sugriuvusios akmeninės sienos, kuri per vakarėlius būdavo mano mėgstamiausia vieta. Lauke buvo šalta, tad vaikštinėjo tik keli žmonės. Vienas įvirto į krūmus už kelių metrų nuo mūsų.

– Gražu, – sumurmėjau.

Zedas nusijuokė, bet nieko neatsakė. Akmuo šaldė man kojas, bet Hardino automobilyje turėjau švarką, jei prireiktų. Tik neįsivaizdavau, kur jis galėtų būti. Mačiau, kad mašina tebestovi, bet jis dingo amžiams... na, *beer pongui* du plius.

Atsisukau į Zedą – jis spoksojo į tamsą. Kodėl taip nejauku? Jis prisidėjo ranką prie pilvo ir pasirodė, kad pasikasė. Kai truputį kilstelėjo marškinėlius, pamačiau baltą tvarstį.

– Kas čia? – smalsiai paklausiau.

– Tatuiruotė. Pasidariau vos prieš čia ateidamas.

– Ar galiu pamatyti?

– Taip... – jis nusivilko švarką ir pasidėjo šalia, tada nuplėšė pleistrą ir nuėmė tvarstį. – Čia tamsu, – pridūrė ir išsitraukęs telefoną įjungė ekraną, kad apšviestų.

– Laikrodžio mechanizmas? – paklausiau.

Nieko negalvodama perbraukiau piešinį pirštais. Jis krūptelėjo, bet nepasitraukė. Tatuiruotė buvo didelė, beveik per visą pilvą. Aplink buvo pridaryta mažesnių, iš pažiūros bet kokių tatuiruočių. Naująją sudarė keli krumpliaračiai, kurie tartum sukosi. Bet sakyčiau, tai greičiau buvo alkoholio poveikis.

Mano pirštas nuslydo šilta oda, tik staiga susiprotėjau, ką darau.

– Atsiprašau... – cyptelėju ir atitraukiau ranką.

– Viskas gerai... ir taip, tai lyg ir laikrodžio mechanizmas. Matai, čia atrodo, kad oda perplėšta? – parodė tatuiruotės kraštą. Linktelėjau. O Zedas truktelėjo pečiais. – Atrodo, kad oda pakelta, o apačioje yra mechanizmas. Lyg būčiau robotas ar panašiai.

– Koks robotas? – nežinia kodėl paklausiau.

– Spėju, visuomenės.

– Mat kaip, – sugebėjau ištarti. Atsakymas buvo daug sudėtingesnis, nei tikėjausi. – Tai iš tikrųjų klasiška, suprantu, – nusišypsojau, o galva sukosi nuo alkoholio.

– Nežinau, ar žmonės supras visą sumanymą. Tu kol kas vienintelė, kuri suprato.

– Kiek dar tatuiruočių nori pasidaryt? – paklausiau.

– Nežinau. Ant rankų jau nėra vietos, dar buvo likęs pilvas. Manau, baigsiu, nes ir ten nebeliko vietos, – nusijuokė jis.

– Reikėtų ir man tatuiruotės, – leptelėjau.

– Tau? – garsiai nusijuokė Zedas.

– Taip! Kodėl ne? – ištariau juokais pasipiktinusi. Šią akimirką pasidaryti tatuiruotę atrodė visai šauni mintis. Nežinau, ko norėčiau, bet skambėjo viliojančiai. Drąsu ir juokinga.

– Manau, tu per daug išgėrei, – paerzino jis kasydamasis per pleistrą ir tvarstį.

– Manai, negalėčiau? – norėjosi nuginčyti jį.

– Ne, ne todėl. Tik... nežinau. Neįsivaizduoju tavęs su tatuiruote. Bent žinai, ko norėtum? – jis tvardėsi, kad nesijuoktų.

– Nežinau... gal saulės? Arba šypsenėlės.

– Šypsenėlės? Čia jau tikrai kalba alkoholis.

– Gali būti, – krizenau. O nusiraminusi pridūriau: – Maniau, kad pyksti ant manęs.

Zedo veidas iškart pasikeitė – jis liovėsi šypsotis ir tapo abejingas.

– Kodėl taip manei? – ramiai paklausė.

– Nes vengei manęs, kol Tristanas pasiūlė tau sužaisti *beer pongą*.

– Aaa... – atsiduso jis. – Tesa, aš tavęs nevengiau. Tik nenorėjau kelti problemų.

– Kokių problemų? Su Hardinu? – paklausiau, nors atsakymą žinojau.

– Taip. Jis man aiškiai pasakė neliįsti prie tavęs, ir nenoriu vėl su juo pyktis. Nenoriu, kad judu pyktumėtės, nenoriu pyktis su tavim. Aš tik... ai, nekreipk dėmesio.

– Jis pasidarė geresnis, moka tvardytis, – suveblenau. Nebuvau įsitikinusi, kad tai tiesa, bet labai norėjau tikėti, kad neužmuštų Trevoro, jeigu jis ką pasakytų.

– Tikrai? – Zedas abejodamas pažvelgė į mane.

– Taip, tikrai. Man atrodo...

– Beje, o kur jis? Stebiuosi, kad paleido tave iš akių.

– Visiškai neįsivaizduoju, – atsakiau ir apsidairiau, lyg tai būtų padėję. – Jis ėjo pasikalbėti su Loganu ir nuo tada jo nemačiau.

Zedas linktelėjo ir pasikasė pilvą.

– Keista.

– Aha, keista, – nusijuokiau. Buvau patenkinta, nes dėl alkoholio viskas atrodė juokingiau.

– Stef labai laiminga, kad šiandien esi čia, – pasakė Zedas prisidėjęs prie lūpų cigaretę. Staigiu nykščio judesiu įpūtė jai ugningos gyvybės ir mano nosis tuoj pat užuodė nikotiną.

– Man irgi taip atrodo. Aš irgi jos pasiilgau, nors vis dar liūdžiu dėl to, kas nutiko.

Pokalbis nepasirodė labai sunkus, kaip maniau anksčiau. Man linksma, net jeigu Hardino nėra šalia. Aš juokiausi ir juokavau su Stef. Pirmą kartą galėjau viską pamiršti ir pradėti iš naujo.

– Esi drąsi, kad čia atėjai, – su šypsena pasakė Zedas.

– Kvaila ir drąsi nėra tas pat, – pajuokavau.

– Taip ir norėjau pasakyt. Po visko... nesislėpei kažkur. Ko gero, aš būčiau dingęs.

– Bandžiau slėptis, bet jis mane surado.

– Jis visada suranda.

Hardino balsas mane išgąsdino. Čiupau Zedą už skverno, kad nenuvirsčiau nuo akmenų.

Penkiasdešimt aštuntas skyrius

HARDINAS

Pasakiau tiesą. Aš ją visada randu. Ir paprastai randu ją darančią tai, kas mane juodai varo iš proto, pavyzdžiui, bendraujančią su Trevoru arba Zedu.

Negalėjau patikėti, kad ateinu čia ir randu Tesą su Zedu, sėdinčius ant sienos ir besikalbančius apie tai, kaip ji slapstosi nuo manęs. Na ir šūdas. Aš lakstau po sušalusią pievą, o ji kariasi Zedui ant kaklo, kad nusiramintų.

– Hardinai, – cyptelėjo Tesa, aiškiai nustebinta mano pasirodymo.

– Taip, čia aš, Hardinas, – pasakiau.

Zedas atšoko nuo jos, o aš stengiausi nusiraminti. Po velnių, kodėl ji viena išėjo su Zedu? Specialiai liepiau likti viduje, virtuvėje. Kai paklausiau Stef, kur, po perkūnais, yra Tesa, ta atsakė, kad „su Zedu". Penkias minutes blaškiausi po visą bendrabutį – daugiausia po miegamuosius – jų ieškodamas, kol galiausiai išėjau į lauką. Ir štai jie čia. Kartu.

– Tu turėjai laukti manęs virtuvėje, – pasakiau ir pridūriau „mažute", kad sušvelninčiau šiurkštų toną.

– Tu žadėjai tuo pat sugrįžti... *mažuti.*

Atsidusau ir prieš kalbėdamas toliau giliai įkvėpiau. Aš įpratęs į viską reaguoti, bet dabar stengiuosi to atsikratyti. Jeigu ji visko neapsunkins, po galais.

– Einam į vidų, – pasakiau ir norėjau paimti ją už rankos.

Turėjau nuvesti ją kuo toliau nuo Zedo ir, jei nuoširdžiai, pats irgi nenorėjau akyse jo matyti. Kartą jau pritvatinau jį ir nedaug trūksta, kad vėl padaryčiau tą patį.

– Hardinai, aš darysiuos tatuiruotę, – pasakė Tesa, kai nukėliau ją nuo sienos.

– Ką?

Ji girta?

– Taip... tu, turėtum pamatyt naują Zedo tatuiruotę. Kokia graži! – nusišypsojo. – Zedai, parodyk jam.

Po galais, kodėl Tesa apžiūrinėja jo tatuiruotes ir ką aš praleidau? Ką dar jie čia veikė? Jis nori jos nuo tos dienos, kai pamatė, kaip ir aš. Tik skirtumas toks, kad aš norėjau ją dulkint, o jam ji iš tikrųjų patiko. Bet aš laimėjau. Ji pasirinko mane.

– Ne... – pradėjo Zedas, akivaizdžiai sutrikęs.

– Ei, ei, būk malonus, parodyk man, – pašaipiai ištariau.

Zedas išpūtė dūmus ir, mano pasibaisėjimui bei sumautam apmaudui, pasikėlė marškinėlius. Kai patraukė tvarstį į šoną, pamačiau tatuiruotę – tikrai šauni. Bet kodėl jis panoro parodyti Tesai šitą šūdą be mano žinios? O Tesa nušvito.

– Argi ne šauni? Ir aš noriu. Man rodos, mes nutarėm šypsenėlę.

Ji nerimtai. Sukandau lūpą, kad nenusižvengčiau iš jos. Pažiūrėjau į Zedą – jis tik papurtė galvą ir susiraukė. Šita juokinga tatuiruotės idėja truputį sumažino mano apmaudą.

– Tu girta? – paklausiau.

– Gal, – sukikeno ji. *Jėga.*

– Kiek išgėrei? – paklausiau. Aš išlenkiau dvi taures, o ji, kaip matyt, tikrai daugiau.

– Nežinau... o kiek tu išgėrei? – paerzino mane ir pakėlė marškinėlių apačią. Šaltos jos rankos prisiglaudė prie šilto mano kūno, ir aš krūptelėjau jai dar nespėjus įsikniaubti man į krūtinę.

Matai, Zedai, ji mano. Ne tavo, ne kieno nors kito – tik mano. Pažvelgiau į jį ir paklausiau:

– Kiek ji išgėrė?

– Nežinau, kiek buvo išgėrus anksčiau, bet mes ką tik sužaidėm du *beer pongus*... su vyšnių kokteiliu.

– Pala... mes? Jūs abu žaidėt *beer pongą*? – paklausiau pro sukąstus dantis.

– Nea. Vyšnių kokteilio pongą! – kvatodama mane pataisė Tesa ir pakėlė galvą. – Be to, mes laimėjom. Abu kartus! Aš daugiausia pataikiau. Stef ir Tristanas irgi gerai žaidė, bet mes juos sumušėm. Dukart!

Tesa iškėlė ranką, lyg norėtų susimušti su Zedu, o jis nenoromis kilstelėjo savąją iš ten, kur stovėjo. Štai kokia yra Tesa – mergina, kuri visada elgiasi gražiai ir protingai ir kuri giriasi laimėjusi *beer pongą*. Myliu kiekvieną jos dalelę.

– Grynos degtinės? – paklausiau Zedo.

– Ne, kokteilio tik su trupučiu degtinės, bet ji daug išgėrė.

– Ir tu atvilkai ją čia patamsiais, nors matai, kad ji visa lūžinėja? – pasakiau pakėlęs balsą.

Tesa dar aukščiau kilstelėjo galvą ir iš jos burnos padvelkė degtine ir kokteiliu.

– Hardinai, atvėsk. Aš pati pasiprašiau iš-šeiti su juo kartu. Iš pradžių jis nenorėjo manęs vestis, nes žinojo, kad tu elgsies... va šššširitaip.

Ji susiraukė ir norėjo atitraukti rankas man nuo nuogo pilvo, bet aš švelniai vėl jas priglaudžiau sau prie kūno. Apkabinau ją per juosmenį ir prispaudžiau dar stipriau.

Atvėsk? Ar ji ką tik man liepė atvėsti?

– Ir nepamiršk, kad jeigu nebūtum manęs palikęs, b-būtume galėję būti *beer pongo* porininkaisss, – neaiškiai pridūrė.

Ji teisi, bet nervino mane. Kaip galėjo žaisti su Zedu? Iš visų žmonių su juo? Žinau, kad jis iki šiol ją įsimylėjęs. Nieko panašaus, ką jai jaučiu aš, bet matyti, kaip žiūri į ją, kaip ja rūpinasi.

– Aš teisi ar aš teisi? – paklausė ji.

– Taip, Tesa, – suniurnėjau, kad tik ji nutiltų.

– Einu į vidų, – pasakė Zedas ir nuėjo patrynęs cigaretę į žemę. Tesa žiūrėjo į jį, paskui atsisuko į mane.

– Tu labai piktas, gal grįžk ten, iš kur atėjai, – pabandė atstumti mane.

– Aš niekur neisiu, – atsakiau tyčia neprimindamas jos pastabos, kad buvau dingęs.

– Tai nustok pykti, nes šiandien aš linksminuosi. – Tesa pakėlė galvą ir pažiūrėjo į mane. Dėl juodos akių linijos jos akys atrodė ryškesnės nei visada.

– Nemanyk, kad būsiu laimingas radęs tave su šituo suskiu.

– Ar būtų geriau, jeigu čia būčiau buvusi su kuo nors kitu?

Prisigėrusi ji pasidarė labai ūmi.

– Ne, tu nesupratai, – atšoviau.

– Čia nėra ką suprasti. Nedariau nieko bloga, todėl nustok būti šiknius arba aš daugiau niekur su tavim neisiu, – pagrasino.

– Gerai, daugiau neniurzgėsiu, – užverčiau akis.

– Ir nevartyk akių, – subarė mane, paskui paėmė mano ranką ir nusimetė nuo juosmens.

– Gerai, nevartysiu akių, – nusijuokiau.

– Taip ir maniau, – stengėsi nesišypsoti Tesa.

– Šiąnakt tu labai valdinga.

– Mane padrąsino alkoholis.

Pajutau, kad jos rankos slysta žemyn mano pilvu.

– Vadinasi, nori tatuiruotės? – paklausiau atstūmęs jos rankas, bet ji man pasipriešino ir nuslydo dar žemiau.

– Aha, gal net penkių, – gūžtelėjo pečiais. – Nežinau.

– Tu neturėsi tatuiruotės, – nusikvatojau, bet kalbėjau labiau nei rimtai.

– Kodėl ne? – Jos pirštukai žaidė su mano trumpikių guma.

– Pakalbėsim apie tai rytoj, kai išsipagiriosi. – Gerai žinau, kad tokia mintis jai blaiviai nekiltų. – Einam į vidų.

Tesa įkišo ranką man į kelnes ir pasistiebė ant pirštų galų. Pamaniau, kad nori pabučiuoti man skruostą, bet jos burna palietė man ausį. Švilptelėjau, kai ji švelniai ranka spustelėjo mane.

– O aš manau, kad turėtume likti čia, – sukuždėjo ji. *Velnias.*

– Degtinė tikrai pavertė tave drąsuole, – drebantis balsas mane išdavė.

– Taip... ji daro mane bai... – pradėjo sakyt, tik truputį per garsiai. Uždengiau jai burną, nes pro šalį praėjo kelios girtos merginos.

– Šalta, reikia eiti į vidų. Nemanau, kad mus suprastų, jeigu išdulkinčiau tave krūmuose, – mirktelėjau, ir jos vyzdžiai išsiplėtė.

– Užtat aš labai suprasčiau, – pasakė ištaikiusi akimirką, kai atitraukiau ranką jai nuo burnos.

– Jėzau, Tesa, kelios taurės pavertė tave sekso maniake. – Nusijuokiau prisiminęs Sietlą ir nešvankybes, kurias ji tada kalbėjo. Reikia parvesti ją namo, kol nepriėmiau pasiūlymo ir nenusitempiau jos į krūmus.

– Tik dėl tavęs, – mirktelėjo ji. Nepajėgiau sulaikyti juoko.

– Einam, – ir paėmęs ją už rankos nuvilkau per visą kiemą į namą.

Tesa raukėsi visą laiką ir dėl to man dar labiau maudė pilvo apačią, ypač kai ji atkišo apatinę lūpą. Galėjau tiesiog pasilenkti ir sukąsti ją dantimis. Velnias, aš toks pat blogas kaip ir ji, o net nesu girtas. Gal truputį įšilęs, bet tikrai ne girtas. Ji būtų įsiutus, jeigu būtų radus mane viršuje; iš tikrųjų aš nerūkiau, bet buvau kambaryje, o jie visi tik pūtė man į veidą.

Per minią nusivedžiau ją į šiek tiek tuštesnį kambarį apačioje, šalia virtuvės. Tesa parimo ant alkūnių ir pažvelgė į mane. Kaip čia yra, kad ji tokia pat graži, kaip ir išeinant iš namų? O kitos merginos dabar atrodė siaubingai – jau po pirmos taurės nubėgęs tušas, išsitaršę plaukai, susiglamžę drabužiai. Bet ne Tesa. Palyginti su jomis, Tesa atrodo kaip sumauta deivė. Palyginti su bet kuria.

– Hardinai, noriu dar išgerti, – paprašė, o kai papurčiau galvą, kaip vaikas kyštelėjo liežuvį. – Prašau? Aš linksminuosi, negadink man vakarėlio.

– Gerai, dar vieną, bet baik kalbėti kaip penkiametė, – paerzinau ją.

– Klausau, pone. Kuo nuoširdžiausiai atsiprašau už savo nesubrendusias kalbas. Daugiau nekukliai nekalbėsiu...

– Arba senolė, – pasakiau juokdamasis. – Bet gali mane vadinti ponu.

– Velnias, tai gerai, super. Aš pypt baigsiu pypt kalbėti pypt kaip sumauta kalė...

Ji nespėjo baigti savo kvailo sakinio, nes abu ėmėm kvatotis iki ašarų.

– Šiąnakt tu beprotė, – pasakiau jai.

– Žinau, tai linksma, – sukikeno ji.

Man buvo smagu dėl jos pramogavimo, bet negalėjau nuryti apmaudo, kad linksminosi su Zedu, o ne su manim. Bet tikrai neketinau jai nieko sakyti, nes nenorėjau sugadinti šios nakties.

Tesa stovėjo ir siurbčiojo kokteilį.

– Einam paieškoti Stef.

– Ar jau susitaikei su ja? – paklausiau sekdamas iš paskos. Nė nežinau, ką apie tai galvoti. Ar tai gerai? Turbūt...

– Manau, kad taip. Va kur jie! – parodė į Tristaną ir Stef, sėdinčius ant sofos.

Kai įėjom į svetainę, grupelė vaikinų, sėdinčių ant grindų, atsisuko pažiūrėti į Tesą. Ji nekreipė dėmesio į gašlius jų žvilgsnius, bet aš taip negalėjau. Įspėjamai dėbtelėjau į kiekvieną ir beveik visi nusisuko, išskyrus vieną blondiną, kuris truputį priminė Nojų. Jis nenuleido nuo jos akių, kol ėjom pro šalį. Svarsčiau, ar vožti jam į snukį būtų teisinga, ar ne. Vis dėlto nutariau kol kas tik paimti Tesą už rankos.

Ji palenkė galvą pažiūrėti į susikibusias mudviejų rankas. Pamačiau išplėstas jos akis. Kodėl ji taip nustebo? Na taip, žinoma, laikytis už rankų nėra tai, kaip aš su malonumu paprastai elgiuosi, bet kartais taip darau... ar ne?

– Štai kur jūs! – šūktelėjo Stef mums prisiartinus.

Molė sėdėjo ant grindų šalia man pažįstamo vaikino. Žinojau, kad jis mailius, kad jo tėvas turi žemės Vankuveryje, o jis pats – tikras lepūnėlis. Kartu jiedu atrodė beviltiškai kvailai, bet

džiaugiausi, kad bent dabar ji paliko mane ramybėje. Ji baisingai erzina, ir Tesa jos nekenčia.

– Buvom lauke, – pasakiau jai.

– Man nuobodu, – pasiskundė Neitas, pirštu maišydamas alų.

Atsisėdau ant sofos krašto ir pasisodinau Tesą ant kelių. Akys susmigo į mus, bet man buvo vis vien. Drįsau visiems pasakyti apie mus. Netrukus visi nusisuko, išskyrus Stef. Ji spoksojo į mus kiek ilgėliau ir nusišypsojo. Aš jai nešyptelėjau, bet ir nepasiunčiau tolyn, ir tai jau pažanga, ar ne?

– Gal sužaiskim „Tiesą–drąsą", – kažkas pasiūlė. Po sekundės pažinau, kieno tas balsas.

Kas čia per velnias? Palenkiau galvą pažiūrėti į Tesą. Ji tebesėdėjo man ant kelių.

– Žinoma, lyg tu norėtum žaisti, – pašiepė ją Molė.

– Kodėl tai pasiūlei? Juk negali pakęsti tokių žaidimų, – tyliai paklausiau. Ji tik kvailai šyptelėjo.

– Nežinau, man atrodo, kad šiandien turėtų būti linksma.

Pasekiau jos akis iki Molės ir visai nenorėjau žinoti, kas sukasi gražioje Tesos galvelėje.

Penkiasdešimt devintas skyrius

HARDINAS

– Nežinau, ar tai gera mintis, – šnipštelėjau Tesai. Ji iškart apsisuko man ant kelių ir nutildė priglaudusi smilių man prie lūpų.

– Hardinai, kas negerai? Negi bijai trupučio drąsos... ar tave labiau gąsdina tiesa? – suktai šypsodamasi pragydo Molė.

Sumauta kalė. Norėjau jai atsakyti, bet nurijau žodžius, nes Tesa suurzgė:

– Tau tikrai reikėtų bijoti.

– Tikrai? – Molė kilstelėjo antakį.

– Ei... ei... judvi, raminkitės, – įsikišo Neitas.

Nors mėgavausi matydamas, kaip Tesa stato Molę į vietą, nenorėjau, kad ši nueitų per toli. Tesa už ją daug trapesnė ir jautresnė, Molė pasakytų bet ką, kad ją įžeistų.

– Kas pradės? – paklausė Tristanas.

– Aš, – Tesa nedelsdama pakėlė ranką.

O Dieve, čia tuoj bus visiška katastrofa.

– Manau, kad aš turėčiau būti pirma, – įsiterpė Stef.

Tesa atsiduso, bet tyliai sėdėjo priglaudusi stiklinę prie lūpų. Jos lūpos buvo raudonos nuo vyšnių gėrimo ir akimirką, laikydamas ją glėbyje, galvojau tik apie jas...

– Hardinai, tiesa ar drąsa? – Stef nutraukė mano ištvirkusias mintis.

– Aš nežaidžiu, – atsakiau ir grįžau prie savo fantazijų.

– Kodėl? – paklausė ji.

Kerai išsisklaidė. Pažvelgiau į ją ir sunkiai atsidusau.

– A – nenoriu, B – man atsibodo idiotiški žaidimai.

– Argi tai ne tiesa? – murmtelėjo Molė.

– Atstok, jis ne tai norėjo pasakyt, – Tristanas užtarė mane.

Kodėl aš apskritai dulkinau Molę, beje? Ji karšta ir meistriškai čiulpia, bet velniškai erzina. Prisiminus jos prisilietimą net supykino, todėl mostelėjau Stef, kad tęstų toliau – norėjau nukreipti mintis.

– Gerai, Neitai, tiesa ar drąsa? – paklausė Stef.

– Drąsa, – atsakė jis.

– Hmm... – Stef parodė aukštą merginą ryškiai raudonomis lūpomis. –Išdrįsk pabučiuoti tą blondinę su mėlyna palaidine.

– Gal galėčiau pabučiuoti jos draugę? – pažiūrėjęs suinkštė jis.

Visi sužiurom į blondinės draugę ilgais garbanotais plaukais ir tamsiai ruda oda. Ji daug gražesnė už blondinę, todėl tikėjausi, kad dėl Neito Stef pakeis nuosprendį. Bet ji tik nusijuokė ir valdingai tarė:

– Nea. Tik blondinę.

– Tu bjaurybė, – sudejavo Neitas ir visi nusikvatojo, kai jis nužingsniavo prie merginos.

Kai Neitas grįžo su raudonu apskritimu aplink lūpas, pagaliau supratau, kodėl Tesa iki šiol niekino tokius žaidimus. Kokia prasmė skatinti vieniems kitus daryti panašias kvailystes? Anksčiau niekada apie tai negalvojau, bet tada dar nenorėjau bučiuoti tik vienos merginos. Daugiau niekada nenorėsiu bučiuoti ko nors, išskyrus Tesą.

Pasibaisėjau, kai Neitas metė Tristanui iššūkį išgerti alaus iš stiklinės, kuri buvo naudojama vietoj peleninės. Suėmiau švelnių Tesos plaukų sruogą ir ėmiau lėtai sukioti tarp pirštų. Ji užsidengė rankomis veidą, kai Tristanas užspringo, o Stef aiktelėjo. Po kelių beprasmių iššūkių galiausiai atėjo Tesos eilė.

– Drąsa, – nedvejodama atsakė Edui.

Dėbtelėjau į jį įspėdamas, kad nedrįstų užduoti jai ko nors netinkamo, nes nesivaržysiu peršokti stalo ir jam užvožti. Jis gana

šaunus ir malonus vyrukas, todėl tikrai nepersistengs, bet nutariau apsidrausti.

– Išdrįsk dar išgerti, – pasakė jis.

– Nesąmonė, – įsiterpė Molė.

Nekreipdama į ją dėmesio Tesa išgėrė stiklinę iki dugno. Jau ir taip girtutėlė, dar truputis – ir apsivems.

– Mole, tiesa ar drąsa? – pernelyg manieringai paklausė Tesa.

Visi užgniaužė kvapą. Stef klausiamai žiūrėjo į mane. Molė pažvelgė Tesai į akis aiškiai nustebinta įžūlaus jos ėjimo.

– Tiesa ar drąsa? – pakartojo Tesa.

– Tiesa, – atsakė Molė.

– Ar tiesa... – pradėjo Tesa ir palinko į priekį, – kad tu esi šliundra.

Pasigirdo kikenimas ir aikčiojimas. Paslėpiau veidą Tesai už nugaros, kad nuslopinčiau juoką. Jėzau, šita mergina išgėrusi kvaišteli.

– Ką pasakei? – atsiliepė Molė išsižiojusi.

– Girdėjai... ar tiesa, kad esi šliundra?

– Ne, – prisimerkusi atsakė Molė.

Neitas tebesikvatojo, Stef atrodė patenkinta, nors ir sunerimusi, o Tesa – lyg pasirengusi pulti Molę.

– Tai vadinama tiesa iš reikalo, – spaudė ją Tesa. Švelniai spustelėjau jai šlaunį ir tylomis paprašiau liautis. Nenorėjau, kad Molė ją įskaudintų, nes tada būčiau turėjęs atsiskaityti su Mole.

– Mano eilė, – tarė Molė. – Tesa, tiesa ar drąsa? – Na štai.

– Drąsa, – sadistiškai šypsojosi Tesa. Molė apsimetė nustebusi ir nusišaipė.

– Išdrįsk pabučiuoti Zedą.

Skubiai pažvelgiau į šlykštų Molės veidą.

– Ne, po velnių, – garsiai pasakiau. Visi, išskyrus ją, truputį susigūžė.

– Kodėl ne? – nusišaipė Molė. – Juk jai tai ne naujiena – ji jau tai darė.

Mes abu sujudėjom, nes aš išsitiesiau ir stumtelėjau Tesą priešais save.

– Nieko nebus, po galais, – užriaumojau ant tos šliundros. Man nerūpi tas kvailas sumautas žaidimas, Tesa nieko nebučiuos.

Zedas spoksojo į sieną. Pažvelgusi į jį Molė suprato, kad palaikymo nesulauks.

– Gerai, tada tegu būna tiesa, – pasakė ji. – Ar tiesa, kad tu esi paskutinė kvaiša, nes atleidai Hardinui, nors jis prisipažino dulkinęs tave tik dėl lažybų? – linksmai paklausė.

Pastėręs Tesos kūnas susmuko man ant kelių.

– Ne, tai ne tiesa, – tyliai atsakė ji.

– Ne ne, čia „Tiesa–drąsa", – atsistojo Molė, – o ne „mergaite, patikėk". Taigi tai tiesa – ir tu esi paskutinė kvailė. Tu tiki viskuo, ką sako jo burna. Nekaltinu tavęs, nes žinau, kad ta burna moka nuostabių dalykėlių. O, vaikeli, tas liežuvis...

Nespėjau jos užčiaupti, nes Tesa pašokusi man nuo kelių puolė Molę. Jų kūnai susidūrė, Tesa sugriebė ją už pečių ir jos galynėjosi, kol abi persivertė per Edą. Molės laimei, kažkoks vaikis ją sulaikė. Bet, nelaimei, Tesa paleido jos pečius ir įsikibo į plaukus.

– Tu nudulkinta kale! – riktelėjo Tesa sugniaužusi kumščiuose ryškius Molės plaukus. Paskui kilstelėjo jos galvą ir trenkė į grindis. Molė suriko ir ėmė spardytis po Tesa. Bet Tesa turėjo pranašumą ir Molė niekaip negalėjo pakeisti padėties. Molės nagai įsmigo Tesai į rankas, bet ši sugriebė ją už riešų ir prispaudusi juos prie šonų ėmė mušti ją per veidą.

Dievulėli šventas. Pašokau nuo sofos ir apkabinęs Tesą per juosmenį nutempiau nuo Molės. Net per milijoną gyvenimų nebūčiau susapnavęs, kad man teks nutraukti Tesos ir kieno nors muštynes. Net jei tai būtų plepė Molė.

Kelias sekundes Tesa blaškėsi mano rankose, kol pagaliau nurimo, ir galėjau išvilkti ją iš svetainės. Truktelėjau suknelės apačią, kad nieko nepasimatytų. Mums mažiausiai reikėjo įsivelti į muštynes. Virtuvėje buvo tik keli žmonės, bet ir jie jau liežuvavo apie muštynes svetainėje.

– Hardinai, aš ją negyvai priplosiu! Prisiekiu! – šaukė Tesa stengdamasi ištrūkti iš mano glėbio.

– Žinau... žinau, kad priplosi, – atsakiau, bet negalėjau rimtai to priimti, nors buvau tiesioginis jos barbariškumo liudininkas.

– Baik juoktis iš manęs, – padususi įsižeidė ji. Didžiulės Tesos akys blizgėjo, skruostai buvo išraudę iš pykčio.

– Nesijuokiu. Tik esu labai nustebintas to, kas nutiko, – sukandau apatinę lūpą.

– Aš baisiai jos nekenčiu! Pavyzdžiui, kuo, po velnių, ji save laiko? – suriko ji ir linktelėjo galva į kitus, esančius kambaryje, akivaizdžiai besistengiančius atkreipti Molės dėmesį.

– Gerai, Ortizai... einam atsigerti, – pasakiau.

– Ortizai? – paklausė Tesa.

– Jis KBT* kovotojas...

– KBT?

– Tiek to, – nusijuokiau ir įpyliau jai stiklinę vandens. Grįžęs į svetainę Molės nepamačiau.

– Man adrenalinas muša kaip pašėlęs, – pasakė Tesa.

Geriausia, kas nutiko dėl muštynių – adrenalino šuolis. Jis suteikė energijos.

– Ar gyvenime kada nors mušeisi? – paklausiau, nors neabejojau, kad atsakymą žinau.

– Aišku, kad ne.

– Tai kodėl dabar puolei? Kam rūpi, ką Molė galvoja apie mūsų susitaikymą?

– Ne dėl to. Pasiutau ne dėl to.

– Tai dėl ko? – paklausiau.

Tesa padavė man tuščią stiklinę, kad dar pripilčiau.

– Kad ji pasakė tai... apie tave ir save, – prisipažino Tesa, susiraukusi iš pykčio.

– Mat kaip.

– Taip. Turėjau jai užtvoti, – sugriaudėjo.

* Kovos be taisyklių.

– Taip. Žinai, Ortizai, manau, kad puikiai pasidarbavai, kai parvertei ją ir ėmei daužyti galvą į grindis.

Tesa truputį šyptelėjo ir sukikeno.

– Netikiu, kad tai padariau, – ir vėl sukikeno.

– Tu visa girta, – nusijuokiau.

– Aš visa girta! – garsiai sutiko ji. – Tokia girta, kad galiu tvoti Molės galvą į grindis, – pasakė ir nusijuokė.

– Man atrodo, kad reginys visiems patiko, – pasakiau apglėbęs ją per liemenį.

– Tikiuosi, ant manęs niekas labai nepyks, kad iškėliau sceną.

Va čia yra mano Tesa. Girta kaip šlepetė, bet vis tiek rūpinasi kitais žmonėmis.

– Tikrai niekas nepyks, mažute. Jeigu ką, jie visi tau padėkos. Šitie bendrabučio vaikai mėgaujasi tokiais dalykais, – užtikrinau ją.

– O Dieve, tikiuosi, kad ne, – atsakė ji ir akimirką atrodė bejausmė.

– Nesijaudink. Ar eisim ieškoti Stef? – paklausiau norėdamas išblaškyti jos mintis.

– Arba galėtume nuveikti ką nors kita... – pasakė Tesa užkabinusi pirštukus man už džinsų.

– Daugiau niekada negerk degtinės, kai manęs nebus šalia, – pasakiau jai juokais, bet iš tikrųjų rimtai.

– Sutarta... o dabar eikim į viršų, – ir palinkusi pakštelėjo man į smakrą.

– Maža, bet valdinga, ane? – šyptelėjau.

– Tu ne vienintelis gali visą laiką įsakinėti, – nusijuokė ir pačiupusi už marškinėlių apykaklės palenkė mane iki savo ūgio. – Bent jau leisk man ką nors dėl tavęs padaryti, – sumurkė kandžiodama man ausies spenelį.

– Tu ką tik mušeisi – pirmą kartą gyvenime, beje. Ir dabar galvoji apie tai?

Tesa linktelėjo. Paskui tyliu, dusliu balsu, nuo kurio mano kelnėse pasidarė ankšta, ištarė:

– Hardinai, tu žinai, ko aš noriu.

– Gerai... po velnių... gerai, – pasidaviau.

– Valio. Bus gerai.

Apkabinau ją per liemenį ir nusivedžiau į viršų.

– Ar kas nors jau užėmė tavo senąjį kambarį? – paklausė ji, kai užlipom į antrą aukštą.

– Taip, bet yra daugybė kitų tuščių, – atsakiau ir atidariau pirmo pasitaikiusio duris.

Dvi nedidelės lovelės stovėjo apklotos juodomis lovatiesėmis. Spintoje matėsi batai. Nežinau, kieno tai kambarys, bet dabar jis bus mūsų. Užrakinau duris ir žengiau kelis žingsnius pas Tesą.

– Atsek mane, – įsakė ji.

– Matau, negaišti laiko...

– Užsičiaupk ir atsek man suknelę, – purkštelėjo.

Linksmai papurčiau galvą, o ji apsisuko ir pakėlė plaukus. Lūpomis paliečiau jai sprandą traukdamas žemyn užtrauktuką. Švelni Tesos oda pašiurpo, o aš smiliumi perbraukiau jos nugarą. Truputį virpėdama ji apsisuko ir nuleido suknelės rankoves. Apdaras nukrito jai po kojomis, ir ji liko tik su seksualiais rausvais apatiniais – liemenėle ir kelnaitėmis, – kuriuos tiesiog dievinau. Iš jos šypsenos supratau, kad ji tai žino.

– Nenusiauk, – beveik paprašiau. Ji neprieštaraudama šyptelėjo ir pažvelgė į savo batelius.

– Noriu ką nors dėl tavęs padaryti pirmą kartą.

Staigiu judesiu ji truktelėjo man už džinsų ir susiraukė, kad jie nenuslydo. Tada jos pirštukai greitai atsegiojo priekį ir nutraukė kelnes žemyn. Žengiau žingsnį atgal lovos link, bet ji mane sulaikė.

– Ne, fui fui. Kas žino, kas ką čia darė, – nutaisė pasišlykštėjusį veidą. – Ant grindų, – pareikalavo ji.

– Garantuoju, kad jos daug baisesnės negu lova, – pasakiau. – Pasitieskim mano marškinėlius.

Per galvą nusitraukiau marškinėlius, patiesiau ant grindų ir atsisėdau ant jų. Tesa irgi atsisėdo, apžergusi mane. Burna įsisiurbė man į kaklą, klubais judėjo glaustydamasi prie manęs. *Velnias...*

– Tesa... – įkvėpiau. – Jeigu toliau taip darysi, baigsiu tau dar nepradėjus.

Ji atitraukė lūpas man nuo kaklo.

– Hardinai, sakyk, ką turėčiau padaryti? Ar nori mane išdulkinti, ar nori mane iš...

Nutildžiau ją bučiniu. Negaišau laiko glamonėms. Norėjau jos, man reikėjo jos – dabar. Po sekundės jos kelnaitės gulėjo šalimais ant grindų, o aš savo džinsuose ieškojau prezervatyvo. Reikėtų priminti jai apie kontracepciją, nes negaliu pakęsti prezervatyvo. Noriu jausti ją, ją visą.

– Hardinai... paskubėk, – paprašė ir atsigulė ant grindų pasirėmusi alkūnėmis, o ilgus plaukus išskleidusi.

Užropojau ant jos, keliais greitosiomis praskyriau šlaunis ir įslydau į ją. Tesa neteko pusiausvyros ir išsitiesė ant nugaros. Virsdama dar čiupo mane už rankų.

– Ne... aš noriu šitaip, – pasakė ir apvertusi užsilipo ant manęs.

Įsileidusi mane suaimanavo ir tai buvo pats maloniausias garsas. Jos klubai lėtai judėjo, sukosi, kilnojosi, kankino mane. Ji užsidengė ranka burną ir užvertė galvą. Kai dūrė nagais man į pilvą, beveik susileidau. Apkabinau ją per nugarą ir apverčiau mudu. Jau gana jos dominavimo – daugiau tverti negaliu.

– Ką... – pradėjo ji.

– Aš įsijautęs, tik aš galiu vadovauti. Nepamiršk šito, mažute, – suniurnėjau ir šiurkščiai įėjau į ją. Judėjau daug greičiau, negu ji mane kankino.

Ji karštligiškai linkčiojo galvą ir vėl užsidengė burną.

– Kai... grįšim namo... aš dar kartą tave išdulkinsiu ir tada tu neužsidengsi burnos... – pagąsdinau ją ir užsikėliau jos koją ant peties. – Visi galės tave girdėti. Girdės, ką aš tau darau, ką tik aš galiu tau daryti.

Tesa vėl suvaitojo. Pakštelėjau jai į blauzdą, pajutęs, kad ji įsitempė. Aš arti... per arti. Įsikniaubiau jai į kaklą ir baigiau į prezervatyvą. Paskui padėjęs galvą jai ant krūtinės sulaukiau, kol jos kvėpavimas nusistovėjo.

– Tai buvo... – dūsavo ji.
– Geriau negu muštis su Mole? – nusijuokiau.
– Nežinau... gal panašiai, – nusišaipė ir atsistojusi ėmė rengtis.

Šešiasdešimtas skyrius

TESA

Hardinas padėjo man užtraukti užtrauktuką, o kol jis segiojosi džinsus, persibraukiau pirštais per plaukus.

– Kiek valandų? – paklausiau jam apsiavus batus.

– Dvi minutės iki vidurnakčio, – atsakė Hardinas pažiūrėjęs į žadintuvą ant staliuko.

– A... gerai, tai reikia paskubėt ir lipti žemyn, – pasakiau. Tebebuvau girta, bet Hardino dėka jau atsipalaidavusi ir rami. Girta ar negirta, bet negalėjau patikėti tuo, kas nutiko su Mole.

– Einam, – Hardinas paėmė mane už rankos. Vos spėjus nuliptai laiptais, visi ėmė skaičiuoti.

– Dešimt... devyni... aštuoni...

Hardinas užvertė akis.

– Septyni... šeši...

– Tai kvaila, – pasiskundė.

– Penki... keturi... trys... – pradėjau skaičiuoti ir aš. – Skaičiuojam kartu, – pasiūliau.

Jis stengėsi nesišypsoti, bet neatsilaikė ir veide nušvito plati šypsena.

– Du... vienas... – bakstelėjau pirštu jam į skruostą.

– Su Naujaisiais metais! – sušukau kartu su visais.

– Valio už Naujus, – abejingai ištarė Hardinas.

Nusijuokiau, kai jis prispaudė savo lūpas prie manųjų. Truputį jaudinausi, kad jis manęs nepabučiuos čia, prie visų. Bet pabučiavo.

Mano ranka nuslydo Hardinui iki juosmens, bet jis sulaikė. Kai atšlijo, pamačiau švytinčias skaisčiai žalias jo akis. Koks jis gražus.

– Ar nepavargai? – nusišaipė jis, o aš papurčiau galvą.

– Neįsivaizduok per daug. Aš nelipau ant tavęs, – šyptelėjau. – Labai noriu į tualetą.

– Ar man eiti su tavim?

– Nea. Tuojau grįšiu. – Pakštelėjau bučinuką ir nuėjau į tualetą.

Reikėjo vestis jį kartu. Kai prablaivėjau, viskas pasidarė daug sunkiau. Šiąnakt buvo linksma, drama su Mole irgi. Hardino ramybė, net šalia Zedo, mane nustebino. Visą vakarą jis buvo geros nuotaikos. Nusiplovusi rankas grįžau į salę susirasti Hardino.

– Hardinai! – sušuko moteriškas balsas.

Apsidairiusi pamačiau pažįstamą veidą – juodaplaukę merginą, kuri pirmai buvo mane niuktelėjusi. Ir ji eina prie Hardino. Kadangi esu smalsi, sustojau atokiau per kelis žingsnius.

– Turiu tavo telefoną, kurį palikai Logano kambaryje, – nusišypsojo ji ir išėmė iš rankinės Hardino telefoną.

Ką? Tai niekis. Esu tikra. Jie buvo Logano kambaryje, vadinasi, labai tikėtina, kad buvo ne vieni. Aš juo pasitikiu.

– Ačiū, – Hardinas pasiėmė telefoną, o ji pasisuko eiti. Ačiū Dievui.

– Ei! – šūktelėjo jis jai pavymui. – Ar gali padaryt paslaugą ir niekam nesakyt, kad buvom kartu Logano kambaryje? – paklausė.

– Aš nieko nebučiavau ir nesakiau! – vyptelėjo ji ir nuėjo.

Vestibiulis ėmė suktis. Man lyg peiliu būtų dūrę. Nulėkiau prie laiptų. Hardinas pastebėjo, kad bėgu, o aš pamačiau, kaip jis išblyško supratęs, jog viskas išaiškėjo.

Šešiasdešimt pirmas skyrius

HARDINAS

Už kelių žingsnių pastebėjau blykčiojant auksą. Žiūrėjau į nueinančią Džeimę ir pamačiau Tesą išplėstomis akimis ir drebančiomis lūpomis. Baikšti elnė staiga virto furija ir nuskubėjo laiptais žemyn. *Ką?*

– Tesa! Palauk! – riktelėjau jai iš paskos.

Girta kaip lapas, o *skrenda* laiptais žemyn. Kodėl ji visada nuo manęs bėga?

– Tesa! – šūktelėjau dar kartą stumdydamas žmones iš kelio.

Pagaliau pasivijau ją per kelis žingsnius nuo durų. Bet jos elgesys pakirto man kojas. Šiknius blondinas, kuris jau pirma į ją vėpsojo, švilptelėjo jai bėgant pro šalį. Ji sustojo, o aš nuo jos žvilgsnio sustingau. Išsišiepusi ji įsikibo į to vaikio marškinius.

Po velnių, ką ji daro? Ar ji ketina...

Ji atsakė į mano mintis – atsisuko į mane ir įsisiurbė jam į lūpas. Staigiai mirktelėjau, kad išnyktų šitas vaizdas. Neišnyko. Ji negalėtų taip padaryti, tik ne Tesa, nesvarbu, kad girtutėlė.

Vaikis nustebo dėl tokio netikėto protrūkio, bet greitai atsipeikėjo ir apkabino ją per liemenį. Ji išsižiojo, o ranka paniro į plaukus ir truktelėjo juos. Niekaip negalėjau suvokti, kas čia vyksta.

– *Hardinai! Baik!* – sušuko ji.

Ką baik? Dar kartą mirktelėjęs atsimerkiau jau ant to vaikio. Jo lūpa ištinusi. Ar aš jam užvožiau?

– Hardinai, būk geras! – vėl riktelėjo ji.

Skubiai nulipau nuo jo, kol aplink dar nesusirinko minia.

– Kas per velnias? – sudejavo vaikis.

Norėjau vožti jam į trenktą galvą, bet man pavyko susitvardyti. Ji pradėjo ir viską sumovė, viską ištaškė, dėl ko taip labai stengiausi. Nuėjau prie durų nesidairydamas, ar ji seka iš paskos.

– Kodėl jam trenkei? – jau prie automobilio išgirdau jos balsą.

– O kaip tu *manai*, Tesa? Gal todėl, kad pamačiau, ką su juo išdarinėji? – surikau.

Jau buvau beveik pamiršęs, koks tai jausmas, kai pakyla adrenalinas ir maudžia rankas. Trinktelėjau tik kartą... bent man taip atrodo... nėr taip blogai. Bet norėjau daugiau. Tesa ėmė verkti.

– Koks tau skirtumas? Tu bučiavai tą merginą! Gal ne tik bučiavai! Kaip galėjai?

– Ne! Tesa, nedrįsk *verkti*! Tu ką tik mano akyse pabučiavai kitą! – įsikibau į automobilio dangtį.

– Tu padarei dar blogiau! Girdėjau, kaip sakei tai merginai niekam nepasakoti, kad buvot dviese Logano kambaryje!

– Tu net nežinai, apie ką mes kalbėjom – aš nieko nebučiavau!

– Bučiavai! Ji sakė, kad nieko nebučiavo ir nesakė! – šaukė ji kaip idiotė mojuodama rankomis. *Velnias, o ji įsiutusi.*

– Tai tik sumautas posakis, Tesa. Ji norėjo pasakyt, kad niekam nepasakos, apie ką mes kalbėjom... arba kad rūkėm žolę! – surikau.

– Tu rūkei žolę? – aiktelėjo ji.

– Ne, iš tikrųjų nerūkiau, bet kam rūpi? Tu ką tik mane išdavei! – Persibraukiau plaukus.

– Kodėl palikai mane ir nuėjai su ja? Kodėl paskui liepei jai nieko nesakyt? Tai nieko ne...

– Ji Deno sesuo! Prašiau jos nieko nesakyt, nes bandžiau asmeniškai atsiprašyti už tai, ką jai padariau. Tau būčiau pasakęs rytoj, kai karingumas jau būtų išgaravęs! Mes visi buvom kambaryje – aš, ji, Loganas ir Neitas. Jie rūkė suktines, o kai išėjo, paprašiau jos pasilikti, nes norėjau pabandyt išmėžti tą šūdą. Dėl tavęs, – pyktis tryško per akis, bet neabejojau sakydamas: – *Aš* niekada tavęs neišduočiau – turėtum tai žinoti!

Ir staiga Tesa atsileido. Nieko nesakė. Ji velniškai teisi. Ji baisiai suklydo, o aš baisiai įsiutau.

– Gerai... – pradėjo ji.

– Kas *gerai*? Tu suklydai, ne aš. Tu neleidai man pasiaiškinti. Ir iškart pasielgei kaip vaikas. Impulsyvi mažvaikė! – riktelėjau ir vėl tvojau per dangtį. Tesa krūptelėjo nuo garso, bet man buvo vis vien.

Reikėtų nueiti į pastatą, susirasti tą blondiną ir baigti, ką pradėjau. Trankydamas savo mašiną nejaučiu jokio malonumo.

– Aš ne vaikas! Pamaniau, kad tu su ja kai ką darei! – pro ašaras riktelėjo Tesa.

– Bet nedariau! Negi manai, kad po visko, ką patyriau, kad tave susigrąžinčiau, dabar imsiu tave apgaudinėti su kažkokia vakarėlio višta... ar, po perkūnais, su bet kuo?

– Aš nežinau, ką galvoti, – Tesa vėl sumojavo rankomis, o aš vėl persibraukiau rankomis plaukus, kad apsiraminčiau.

– Tai jau tavo reikalas. Aš nežinau, ką dar po tiek perkūnų galiu padaryt, kad suprastum, jog myliu tave.

Ji pabučiavo kitą – ji pabučiavo kitą vaikiną mano akivaizdoje. Tai dar blogiau, negu būtų mane palikusi – tada bent jau galėčiau kaltinti save.

Šiltas jos kvėpavimas virto garais šaltame ore.

– Gerai, gal jeigu nebūčiau įpratusi, kad viską nuo manęs slepi, gal nebūtų ir tiek nesusipratimų! – suriko ji.

– Tu neįtikėtina, – pažvelgiau į ją. – Aš nuoširdžiai negaliu dabar į tave žiūrėti.

Mano akyse tebestovi vaizdas, kaip ji bučiuojasi su juo.

– Atsiprašau, kad jį pabučiavau, – atsiduso. – Tai nieko nereiškia.

– Juokauji, ar ką? Pasakyk, kad juokauji, nes jeigu aš būčiau pabučiavęs kitą, tu tikriausiai daugiau su manim nesikalbėtum! Bet pamiršau, kad princesei Tesai viskas galima! Ir nieko! – pasityčiojau.

Ji pasipiktinusi sukryžiavo rankas, lyg to nebūtų nusipelniusi pati.

– Princesė Tesa? Ar tikrai, Hardinai?

– Taip, tikrai! Tu mane apgavai mano akyse! Aš tave čia atsivedžiau, todėl turėtum žinoti, kokia brangi man esi. Norėjau, kad žinotum, jog man nerūpi, ką kiti apie mus galvoja. Norėjau, kad ši naktis tau būtų smagiausia. O tu va ką padarei!

– Hardinai... aš...

– Ne! Man gana, – išsitraukiau raktelius. – Tau atrodo, kad tai nieko nereiškia. O man tai labai daug reiškia. Matyti kito vyro lūpas, įsisiurbusias į tave... yra... net nemoku pasakyt, kaip man nuo to bloga.

– Aš sakiau...

Aš pralaimėjau. Žinau, kad atrodau laukinis ir baisus, bet taip yra.

– Bent kartą per savo sumautą gyvenimą nepertrauk manęs! – surikau. – Žinai, ką?.. viskas gerai. Gali grįžti ir paprašyti savo naujojo kavalieriaus parvežti tave namo, – nusisukau ir atrakinau mašiną. – Jis truputį panašus į Nojų, ko gero, pasiilgai jo.

– Ką? Kuo čia Nojus užkliuvo? Ir aš visai neturiu patinkamo tipažo, – sumurmėjo ji mosikuodama rankomis. – O gal ir turiu.

– Eik velniop.

Nusispjoviau, įsėdau į mašiną, apsisukau ir nuvažiavau palikęs ją stovinčią šaltyje. Sustojęs prie stop ženklo nesusilaikiau ir ėmiau trankyti vairą. Jeigu per valandą ji nepaskambins, žinosiu, kad parvažiavo namo su kitu.

Šešiasdešimt antras skyrius

TESA

Dešimt minučių stovėjau gatvėje. Kojos ir rankos sustiro, aš visa drebėjau. Bet kurią minutę Hardinas sugrįš. Negali būti, kad jis tikrai paliko mane čia vieną. Girtą ir vieną.

Nutariau jam paskambinti, bet prisiminiau, kad mano telefonas pas jį. *Šaunu.*

Po velnių, ką aš sau galvojau? Aš negalvojau – štai kas yra blogai. Mums viskas buvo gerai, visaip stengiausi nesuteikti jam progos abejoti. Ir pabučiavau kitą. Tai prisiminusi norėjau čia pat ant šaligatvio apsivemti.

Kodėl jis dar negrįžo?

Reikia eiti į vidų. Čia per šalta ir man reikia dar išgerti. Svaigulys jau baigė praeiti, o aš nenoriu susidurti su tikrove. Grįžusi vidun nuėjau ir įsipyliau kokteilio. Štai kodėl negaliu gerti – girta prarandu sveiką protą. Iš karto pagalvojau apie jį blogiausia ir padariau didžiulę klaidą.

– Tesa? – už savęs išgirdau Zedo balsą.

– Labas, – suveblenau ir pakėlusi galvą nuo šaltos spintelės atsisukau į jį.

– Ei... ką čia veiki? – šyptelėjo jis. – Kaip laikaisi?

– Aaa... gerai, – pamelavau.

– Kur Hardinas?

– Išvažiavo.

– Išvažiavo? Be tavęs?

– Aha, – siurbtelėjau iš taurės.

– Kodėl?

– Todėl, kad aš idiotė, – nuoširdžiai atsakiau.

– Abejoju, – nusišypsojo jis.

– Ne, tikrai, šį kartą tai tikrai.

– Ar norėtum pasikalbėti?

– Ne, nelabai, – atsidusau.

– Gerai... tai paliksiu tave vieną, – pasakė jis ir apsisuko eiti. Bet vėl atsisuko. – Turbūt viskas labai sudėtinga?

– Ką? – paklausiau ir atsisėdau šalia jo virtuvėje prie kortų stalo.

– Meilė, santykiai, viskas. O neturėtų būti sunku.

– Sakai, neturėtų? Argi ne taip visada buvo?

Be Nojaus, kitos patirties neturėjau. Mudu niekada šitaip nesiriedavom, bet nežinau, ar jį mylėjau. Nieko panašaus į Hardiną. Išpyliau kokteilį į kriauklę ir įsipyliau stiklinę vandens.

– Nemanau. Niekada nemačiau, kad kas nors taip peštųsi, kaip judu.

– Tik todėl, kad mudu labai skirtingi.

– Aha, spėju, kad tikrai skirtingi, – šyptelėjo jis.

Vėl pažiūrėjusi į laikrodį pamačiau, kad praėjo maždaug valanda, kai Hardinas mane paliko. Gal po visko jis negrįš?

– Ar tu kam nors atleistum, jeigu ji pabučiuotų kitą? – galiausiai paklausiau Zedo.

– Manau, tai priklausytų nuo aplinkybių.

– O kas, jeigu jie pasibučiuotų tiesiai prieš tave?

– Po velnių, ne. Tai neatleistina, – pasišlykštėjęs atsakė jis.

– Oi...

– Jis taip padarė? – su užuojauta palinko artyn Zedas.

– Ne, – pažiūrėjau į jį didelėmis akimis. – *Aš* taip padariau.

– *Tu?* – Zedas akivaizdžiai nustebo.

– Taip... juk sakiau tau, kad esu idiotė.

– Nesmagu taip sakyti, bet tikrai esi.

– Aha, – pritariau.

– Kaip parsigausi namo? – paklausė.

– Vis galvojau, kad ji sugrįš manęs paimti, bet atrodo, kad to nebus, – prikandau lūpą.

– Jeigu nori, galiu tave parvežti, – pasisiūlė Zedas. Bet kai nejaukiai apsidairiau, pridūrė: – Ko gero, Stef su Tristanu dar yra viršuje.

Greitosiomis žvilgtelėjau į jį.

– Ar galėtum mane tuoj pat parvežti?

Nenoriu dar labiau įklimpti, bet jau imu blaivėti, ačiū Dievui, ir noriu grįžti namo pasikalbėti su Hardinu.

– Gerai, važiuojam, – sutiko Zedas.

Išgėriau likusį vandenį ir nusekiau paskui jį į lauką prie mašinos.

Kai iki namų beliko gal dešimt minučių, ėmiau panikuoti, kaip reaguos Hardinas, kad Zedas parvežė mane namo. Bandžiau prasiblaivinti, bet nelabai sekėsi. Jaučiausi geriau negu prieš valandą, bet vis tiek girta.

– Ar galiu tavo telefonu jam paskambinti? – paklausiau Zedo.

Jis atitraukė vieną ranką nuo vairo ir įkišo į kišenę.

– Prašom... velnias, numirė, – pasakė paspaudęs mygtuką viršuje ir pamatęs tuščios baterijos simbolį.

– Vis tiek ačiū, – susiraukiau.

Skambinti Hardinui iš Zedo telefono, ko gero, nebūtų protingiausia mintis. Ne tokia bloga, kaip pabučiuoti pirmą pasitaikiusį vaikiną Hardino akyse, bet vis tiek bloga.

– O jeigu jo nėra namie? – paklausiau.

Zedas klausiamai pažvelgė į mane.

– Juk turi raktą, ar ne?

– Nepasiėmiau savojo... nemaniau, kad prireiks.

– Vaje... gerai... esu tikras, kad jis bus namie, – nuramino Zedas, nors balsas skambėjo nervingai.

Hardinas tikrai užmuštų Zedą, jeigu rastų mane jo bute. Atvažiavus prie mūsų buto, Zedas pastatė mašiną, o aš apžiūrėjau aikštelę, ieškodama Hardino automobilio. Ačiū Dievui, stovi

įprastoje vietoje. Neįsivaizduoju, ką būtų reikėję daryti, jeigu jo čia nebūtų.

Zedas norėjo eiti kartu su manim. Gal tai geruoju ir nesibaigs, bet suabejojau, ar tokia įkaušusi pajėgsiu viena nusigauti iki buto.

Bjaurybė Hardinas paliko mane tame vakarėlyje. Vėpla aš, kad esu tokia impulsyvi idiotė. Bjaurybė Zedas toks mielas ir bebaimis, kai to nereikia. Velniop Vašingtoną, čia taip velniškai šalta.

Kai pagaliau pasiekėm liftą, galva ėmė tvinksėti į taktą su širdim. Reikia apgalvoti, ką sakysiu Hardinui. Jis bus labai piktas, todėl turiu sumąstyti, kaip teisingai atsiprašyti nesigriebiant sekso. Aš nepratusi už ką nors atsiprašinėti, nes paprastai visada viską suveldavo jis. Būti šioje barikadų pusėje visai nėra smagu. Tai baisu.

Perėjom vestibiulį. Negalėjau atsikratyti jausmo, kad einam į liūto narvą. Tik dar nežinojau, ar Zedas mane įstums, ar pati lįsiu jam į nasrus.

Pasibeldžiau. Zedas stovėjo per kelis žingsnius už manęs. Abu laukėm, kol atsidarys durys. Bloga mintis, geriau būčiau likusi vakarėlyje. Pabeldžiau dar kartą, šįsyk garsiau. O jeigu jis neatidarys? O jeigu jis pasiėmė mano mašiną ir jo čia apskritai nėra? Apie tai nebuvau pagalvojusi.

– Ar galėsiu važiuoti pas tave, jeigu jis neatidarys? – stengiausi sulaikyti ašaras.

Nenorėjau būti Zedo namuose ir dar labiau nervinti Hardiną, bet nieko geriau nesugalvojau.

Jeigu jis man nedovanos? Negaliu be jo gyventi. Zedo ranka palietė man nugarą. Paglostė, kad nusiraminčiau. *Ne*galiu verkti, turiu būti rami, kai jis atidarys... jeigu atidarys.

– Žinoma, galėsi, – galiausiai atsakė Zedas.

– Hardinai! Būk geras, atidaryk, – tyliai maldavau atrėmusi kaktą į duris. Nenorėjau šaukti ir kelti scenos antrą valandą nakties. Mūsų kaimynai jau ir taip pasidarė išvadas prisiklausę mūsų barnių. – Atrodo, kad jis neatidarys, – atsidusau ir minutei atsirėmiau į sieną. Kai jau apsisukom eiti, durys galiausiai virstelėjo.

– Ooo... tik pažiūrėkit, kas apsireiškė, – nuo slenksčio žiūrėdamas į mus ištarė Hardinas.

Nuo jo tono per nugarą nubėgo šiurpai. Atsisukusi pamačiau raudonas akis ir įkaitusius skruostus.

– Zedai! Bičiuli! Kaip malonu tave matyti, – suurzgė jis. Girtas. Mano galva akimirksniu praskaidrėjo.

– Hardinai... tu gėrei?

Jis valdingai pažvelgė į mane, akivaizdžiai vos laikydamasis ant kojų.

– O tau kas? Tu turi *naują* vaikiną.

– Hardinai...

Nežinojau, ką jam pasakyti. Jis aiškiai įkaušęs. Paskutinį kartą mačiau jį girtą tą vakarą, kai Lendonas pasikvietė į Keno namus. Širdis sustingo prisiminus jo tėvo girtuokliavimo istoriją, kaip Triša baiminosi, kad Hardinas pradės vėl gerti.

– Ačiū, kad parvežei mane namo, manau, jau gali važiuoti, – mandagiai padėkojau Zedui. Hardinas pernelyg girtas būti jo draugijoje.

– Neee... heee... hee, – iškvėpė Hardinas. – Užeik! Išgerkim kartu!

Jis čiupo Zedą už rankos ir patraukė per slenkstį. Nusekiau paskui juos protestuodama.

– Ne, nereikia. Tu girtas.

– Viskas gerai, – pamojavęs nuramino mane Zedas. Atrodo, kad jis savo noru pasirašė mirties nuosprendį.

Hardinas kluptelėjo už kavos staliuko, sugriebė ant jo stovintį butelį tamsaus gėrimo ir prisipylė stiklinę.

– Aha, Tesa. Šaltai atsiknisk.

Norėjau užrėkti ant jo, kad šitaip kalba su manimi, bet nepajėgiau ištarti nė žodžio.

– Imk, atnešiu dar vieną. Ir vieną tau, Tesa, – murmėjo Hardinas eidamas į virtuvę.

Zedas atsisėdo ant kėdės, aš įsitaisiau ant sofos.

– Neišeisiu ir nepaliksiu tavęs vienos su juo. Pažiūrėk, koks jis girtas, – sušnibždėjo. – Maniau, metė gerti.

– Jis negeria... tik ne šitaip. Čia mano kaltė, – susiėmiau galvą. Pykau, kad Hardinas prisigėrė dėl to, ką padariau. Norėjau civilizuotai pasikalbėti ir atsiprašyti už viską.

– Ne, tikrai ne tavo, – patikino Zedas.

– Še... – garsiai ištarė Hardinas, įsvirduliavęs į kambarį, ir ištiesė man pilną taurę gėrimo.

– Nebenoriu. Šiąnakt iki soties prisigėriau, – paėmiau iš jo taurę ir padėjau ant stalo.

– Kaip nori. Man liks daugiau, – jis kažkaip negerai išsiviepė. Visai ne ta šypsena, kurią dievinu. Iš tikrųjų nuoširdžiai išsigandau. Žinau, kad Hardinas niekada neįskaudintų manęs fiziškai, bet šitoks jo elgesys man nepatiko. Jau geriau šauktų ant manęs ar daužytų sieną, o ne sėdėtų čia girtas kaip gyvulys ir būtų toks ramus. Pernelyg ramus.

Zedas mostelėjo „į sveikatą“ ir pakėlė taurę prie lūpų.

– Kaip senais gerais laikais, ar ne? Žinai, juk ne taip seniai tu norėjai išdulkint mano paną, – tarė Hardinas. Zedas išspjovė gėrimą atgal į stiklinę.

– Buvo visai ne taip. Tu ją palikai ten, o aš tik parvežiau namo, – atsakė Zedas gąsdinančiu balsu.

Hardinas pamojavo taure.

– Aš kalbu ne tik apie šią naktį, ir tu tai žinai. Be to, labai pykstu, kad pasirūpinai parvežti ją namo. Ji didelė mergaitė ir gali pati savim pasirūpinti.

– Jai *nereikėtų* rūpintis savim, – atrėžė Zedas.

Hardinas tėkštelėjo taurę ant stalo, o aš pašokau.

– Tai ne tavo reikalas! Nors tu norėtum, ane?

Pasijutau kaip mūšio sūkury. Norėjau pabėgti, bet kūnas neklausė. Su siaubu žiūrėjau, kaip manasis ponas Darsis pamažu tampa Tomu Bukenenu...

– Ne, – atsakė Zedas.

Hardinas sėdėjo šalia manęs, bet stiklinėmis akimis skrodė Zedą. Pažvelgiau į butelį – bent ketvirtis buvo nugertas. Meldžiausi, kad vienas visko neišgertų per naktį, įskaitant pastarąsias pusantros valandos.

– Norėtum. Aš ne kvailas. Tu jos nori. Molė papasakojo man viską, ką jai sakei.

– Hardinai, palik ją ramybėje, – suniurnėjo Zedas, bet tik pakurstė Hardiną. – Pirmas tavo reikalas yra pasikalbėti su Mole.

– „Ak, Tesa labai graži, Tesa labai miela! Tesa per gera Hardinui! Tesa turėtų būti su manim!", – pamėgdžiojo Hardinas.

Ką?

Zedas vengdamas mano žvilgsnio pažiūrėjo į mane.

– Užsičiaupk, Hardinai.

– Girdėjai, mažute? Zedas galvojo, kad tikrai galėtų būti su tavim, – nusikvatojo Hardinas.

– Baik, Hardinai, – pasakiau ir atsikėliau.

Zedas atrodė pažemintas. Nereikėjo jo prašyti parvežti mane namo. Ar jis tikrai kalbėjo apie mane? Maniau, su manim taip elgiasi jausdamasis nejaukiai dėl lažybų. Bet dabar jau abejojau.

– Pažiūrėk į ją, lažinuosi, kad dabar apie tai galvoji... ką? – įgėlė Hardinas. Zedas dėbtelėjo į Hardiną ir padėjo gėrimą ant stalo. – Tu niekada jos neturėsi, vaike, todėl pamiršk. Niekas kitas jos neturės, tik aš. Aš esu vienintelis, kuris kada nors galės ją dulkinti. Vienintelis, kuris žinos, kaip gera ją turėti...

– Liaukis! – surikau. – Kas tau pasidarė?

– Nieko. Aš tik sakau, kaip yra, – atsakė Hardinas.

– Tu žiaurus, – pasakiau jam. – Ir negerbi *manęs*! – Atsigręžiau į Zedą: – Tikrai bus geriau, jeigu išeisi. – Zedas pažvelgė į Hardiną, paskui atsisuko į mane. – Viskas gerai, – patikinau jį.

Bus, kas bus, bet tikrai ne taip blogai, kaip nutiktų jam likus.

– Būk geras, – paprašiau. Pagaliau Zedas linktelėjo.

– Gerai, išeinu. Jam reikia susitvarkyti savo šiukšlyną. Jums abiem.

– Girdėjai, ką ji sakė? Nyk iš čia. Tik labai neliūdėk, manęs ji irgi nebenori. – Hardinas vėl įsipylė išgerti. – Jai patinka išsičiustiję gražuoliukai.

Man širdis nukrito į kulnus. Laukia ilga naktis. Galbūt turėčiau bijoti, bet nebijojau. Na... gal šiek tiek, bet tikrai neišeisiu.

– Lauk, – pakartojo Hardinas mostelėjęs į duris ir Zedas nužingsniavo jų link.

Kai Zedas išėjo, Hardinas užrakino duris ir atsisuko į mane.

– Tau pasisekė, kad nesuspardžiau jam subinės už tai, kad parvežė tave. Tikiuosi, tai žinai?

– Taip, – pritariau.

Ginčytis su juo dabar neatrodė gera mintis.

– Kodėl iš viso čia grįžai?

– Aš čia gyvenu.

– Jau neilgai, – jis įsipylė dar alkoholio.

– Ką? – pajutau, kad dūstu. – Nori mane išmesti?

Prisipylęs pilną stiklinę Hardinas viena akim žvilgtelėjo į mane.

– Ne, tu pati galiausiai mane paliksi.

– Ne, nepaliksiu.

– Gal tavo naujoji meilė turės kambarį savo bute. Judu kartu atrodėt labai mielai.

Šlykščios jo kalbos priminė man mūsų draugystės pradžią ir man tai nepatiko.

– Hardinai, būk geras, nekalbėk tokių dalykų. Aš jo visai nepažįstu. Ir labai gailiuosi to, ką padariau.

– Sakysiu, ką norėsiu, nes ir elgiesi, kaip nori, po velnių.

– Aš suklydau ir atsiprašiau, bet tai nesuteikia tau teisės man grasinti, būti žiauriam ir šitiek gerti. Buvau labai girta ir tikrai pamaniau, kad tarp tavęs ir tos merginos kažkas nutiko, nežinojau, ką galvoti. Labai atsiprašau, niekada neįskaudinčiau tavęs sąmoningai.

Išsakiau viską kuo greičiau, kuo įtikinamiau, bet jis nesiklausė.

– Ar vis dar kalbi? – pasidomėjo jis.

Atsidusau ir sukandau skruostą. *Neverk. Neverk.*

– Einu miegoti. Pasikalbėsim, kai nebūsi toks girtas.

Jis nieko neatsakė, net nepažvelgė į mane, todėl pasiėmiau batelius ir nuėjau į miegamąjį. Vos priėjusi prie durų išgirdau dūžtantį stiklą. Nuskubėjusi į svetainę pamačiau šlapią sieną ir taurės šukes ant grindų. Bejėgiškai žiūrėjau, kaip pagriebęs kitas dvi taures sviedė į sieną. Dar kartą gurkštelėjo iš butelio ir iš visų jėgų tėškė jį į sieną.

Šešiasdešimt trečias skyrius

TESA

Jis čiupo nuo stalo lempą, išplėšė su visu laidu iš sienos ir metė ant grindų. Paskui griebė vazą ir sudaužė ją į grindis. Kodėl pirmasis jo instinktas – daužyti viską, ką mato akys?

– Liaukis! – surikau. – Hardinai, tu išdaužysi visus mūsų daiktus! Prašau, baik!

– Tai tavo kaltė, Tesa! Tu viską sušikai! – sušuko jis ir čiupo kitą vazą. Įlėkiau į svetainę ir atėmiau ją Hardinui iš rankų, kol dar nespėjo sudaužyti.

– Žinau! Būk geras, kalbėk su manim, – maldavau jo. Daugiau negalėjau sulaikyti ašarų. – Prašau tavęs, Hardinai.

– Tu viską sušikai, Tesa, visiškai!

Hardinas kumščiais tvojo į sieną. Žinojau, kad taip bus ir, jei nuoširdžiai, nustebau, kad ištempė taip ilgai. Džiaugiausi, kad daužo gipsinę pertvarą – mūras daug labiau sužalotų jam ranką.

– Po galais, palik mane vieną! Eik sau! – jis žengė kelis žingsnius atgal, paskui pirmyn ir abiem delnais tvojo į sieną.

– Aš myliu tave, – išpyškinau. Turėjau kaip nors jį nuraminti, bet jis buvo labai girtas ir bauginantis.

– Oi, tik nereikia vaidinti! Tu pabučiavai kitą subingalvį! Paskui į mano namus atvilkai Zedą!

Širdis suvirpėjo išgirdus Zedo vardą. Hardinas jį pažemino.

– Žinau... *atsiprašau.*

Stengiausi nepasiduoti pagundai pavadinti jį veidmainiu. Taip, žinau, kad pasielgiau blogai, labai blogai – bet juk atleidau jam, o jis nuolat mane skaudino.

– Tu žinai, kaip einu iš proto, kaip man važiuoja stogas, kai matau tave su kitu, o tu vis tiek ėmei ir apšikai mane!

Vena ant jo kaklo pasidarė tamsiai mėlyna, jis ėmė virsti pabaisa.

– Hardinai, jau atsiprašiau tavęs, – kalbėjau kaip mokėdama švelniau. – Ką dar galiu pasakyti? Aš nemąsčiau blaiviai.

– Atsiprašymas neištrins to vaizdo man iš galvos. Aš ir dabar tai matau, – persibraukė plaukus Hardinas.

Priėjau prie jo ir atsistojau priešais. Nuo jo trenkė viskiu.

– Tai pažiūrėk į mane, pažiūrėk į mane.

Suėmiau jo veidą, kad žiūrėtų tiesiai į mane.

– Tu jį pabučiavai, tu bučiavaisi su kitu, – pasakė Hardinas gerokai tyliau nei prieš kelias sekundes.

– Žinau, kad pabučiavau ir labai atsiprašau, Hardinai. Aš nepagalvojau. Juk žinai, kokia galiu būti neprotinga.

– Čia ne atsiprašymas.

– Žinau, mažuti, žinau, – tikėjausi, kad šie žodžiai jį suminkštins.

– Tai skaudu, – ištarė jis ašarotomis menkai ką matančiomis akimis. – Žinojau, geriau neturėti draugės, ne todėl, kad to nenorėjau, bet taip nutinka, kai žmonės draugauja... arba susituokia. Dėl šito šūdo man geriau būti vienam. Nenoriu daugiau to išgyventi, – atstūmė mane Hardinas.

Man suspaudė širdį, nes jis kalbėjo kaip vaikas, vienišas, liūdnas vaikas. Akyse iškilo paveikslas: Hardinas vaikystėje slepiasi nuo tėvų šitaip protestuodamas prieš tėvo girtuokliavimą.

– Hardinai, maldauju, atleisk man. Daugiau to nebus, aš niekada gyvenime daugiau nepadarysiu nieko panašaus.

– Nesvarbu, Tesa, vienas iš mūsų padarys. Žmonės tai daro, kai myli vienas kitą. Jie skaudina vienas kitą, tada išsiskiria, išsivaikšto. Nenoriu, kad mums taip nutiktų, kad tau taip nutiktų.

– Mums tai nenutiks. Mes kitokie, – pasakiau prisiartinusi dar arčiau.

– Tai visiems nutinka. Pažiūrėk į mūsų tėvus, – papurtė galvą Hardinas.

– Mūsų tėvams taip nutiko, nes susituokė su netinkamais žmonėmis. Ir tiek. Pažiūrėk į Karen ir savo tėtį. – Man palengvėjo, kad jis šiek tiek aprimo.

– Jie irgi išsiskirs.

– Ne, Hardinai. Nemanau, kad jie galėtų išsiskirti.

– O aš manau. Santuoka yra visiška nesąmonė: „Ei, tu man neva patinki, susimeskim ir pasirašykim pažadų popieriuką, kad niekada nepaliksim vienas kito, net jeigu ir netiksim vienas kitam." Kodėl tai reikia daryti savanoriškai? Kodėl galima norėti amžinai prisirišti prie kito žmogaus?

Mintyse nebuvau pasirengusi suprasti jo žodžių vingius. Jis nemato ateities su manim? Jis taip kalba, nes yra girtas. *Taip?*

– Tikrai nori, kad išeičiau? Tu šito nori? Dabar viską baigti? – paklausiau žiūrėdama jam tiesiai į akis. Jis neatsakė. – Hardinai?

– Ne... po velnių... ne, Tesa. Aš myliu tave. Aš be proto tave myliu, bet tu... tai, ką tu padarei, labai blogai. Tu surinkai visas mano baimes ir vienu mostu jas paleidai. – Hardinas pradėjo ašaroti, o mano širdis ėmė trauktis.

– Žinau, kad blogai padariau, siaubingai jaučiuosi tave įskaudinusi.

Jis apsidairė. Iš akių mačiau, kad viskas, ką mudu čia sukūrėm, buvo jo bandymas išbandyti save su manim.

– Tau reikėtų būti su tokiu žmogum, kaip Nojus, – pasakė.

– Aš noriu būti tik su tavim, – atsakiau šluostydamasi akis.

– Jaučiu, kad neteks.

– Ką tu jauti? Kad paliksiu tave dėl Nojaus?

– Nebūtinai dėl jo, o dėl ko nors, panašaus į jį.

– To nebus, Hardinai. Aš myliu tave. Ne ką nors kitą, tik tave. Myliu tave visokį, būk geras, baik abejoti savimi, – man buvo skaudu, kad jis taip jaučiasi.

– Ar gali nuoširdžiai man pasakyt, kad nepradėjai draugaut su manim tik norėdama atkeršyt savo mamai?

– Ką? – nustebau, bet jis žiūrėjo į mane ir laukė atsakymo. – Ne, žinoma, ne. Motina visai nesusijusi su mumis. Pamilau tave, nes... nes neturėjau pasirinkimo. Negalėjau atsispirti. Bandžiau valdytis, nes jaudinausi dėl to, ką motina gali pagalvoti, bet neturėjau jokios išeities. Visada mylėjau tave, nesvarbu, ar norėjau to, ar ne.

– Aišku.

– Ką man padaryti, kad patikėtum manim?

Kaip jis gali galvoti, kad su juo esu tik dėl noro pamaištauti prieš savo mamą – po visko, ką dėl jo išgyvenau?

– Gal nebučiuoti kitų vaikinų?

– Suprantu, kad jautiesi nesaugiai, bet juk žinai, kad myliu tave. Nuo pirmos dienos kovojau dėl tavęs su mama, su Nojum, su visais.

Jam nepatiko kažkas, ką pasakiau.

– Nesaugus? Aš nesu nesaugus. Bet ir nesiruošiu likti kvailio vietoje.

Staiga jam grįžęs pyktis supykdė ir mane.

– *Tu* jaudiniesi, kad iš tavęs daro kvailį?

Suprantu, suklydau, bet jis su manimi pasielgė dar blogiau. Tikrai pasielgė su manim kaip su visiška kvaile – ir aš jam atleidau.

– Nepradėk vėl to paties šūdo, – sumurmėjo jis.

– Hardinai, mes nuėjom tokį ilgą kelią, tiek daug pergyvenom. Neleisk, kad viena klaida visa tai iš mūsų atimtų.

Nemaniau, kad kada nors maldausiu jo atleidimo.

– Tą klaidą padarei *tu* – ne aš.

– Nebūk man toks bejausmis. Tu man irgi pridarei daug kiaulysčių, – čirkštelėjau.

Jo veide vėl pasirodė pyktis. Hardinas skubiai atsitraukė nuo manęs riktelėjęs per petį:

– Žinai ką? Aš padariau daug kiaulysčių, bet tu mano akyse pabučiavai kitą!

– A, tu kalbi apie tą vakarą, kai Molė sėdėjo tau ant kelių ir tu bučiavaisi su ja mano akyse?

– *Tada mes dar nedraugavom*, – atsakė staiga atsisukęs.

– Gal tau taip ir atrodė, o aš maniau, kad jau draugaujam.

– Tai nesvarbu, Tesa.

– Vadinasi, sakai, kad nieko nebus?

– Nežinau, ką sakau, bet tu pradedi mane nervinti.

– Manau, tau reikėtų eiti miegoti, – pasiūliau.

Atrodė, kad paskutinėmis minutėmis jau pradedam susikalbėt, bet kažkodėl jis vis tiek nusiteikęs būti negailestingas.

– Manau, tau nėra reikalo aiškinti, ką man daryti.

– Suprantu, kad esi piktas ir įskaudintas, bet nereikėtų taip su manim kalbėt. Tai neteisinga ir aš to nepakęsiu. Girta ar ne.

– Aš nesu įskaudintas, – dėbtelėjo į mane. Hardinas ir jo išdidumas.

– Ką tik pasakei, kad esi.

– Ne, nepasakiau. Neaiškink man, ką pasakiau.

– Gerai, gerai.

Pasiduodama iškėliau rankas. Aš išvargusi ir netrauksiu granatos, vardu Hardinas, sprogdiklio. Jis nuėjo prie kabyklos, nukabino savo raktą ir pasiėmė batus.

– Ką darai? – nuskubėjau paskui jį.

– Ar nepanašu, kad išeinu?

– Negali išeiti. Tu girtas. Net labai, – norėjau atimti raktus, bet jis spėjo įsikišti juos į kišenę.

– Man tas pats, noriu dar išgerti.

– Ne! Nereikia. Jau išgėrei ir sudaužei butelį.

Bandžiau pasiekti jo kišenę, bet jis sučiupo mano riešą, kaip nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Bet šįkart viskas kitaip, nes jis labai piktas, tad sekundę jutau nerimą.

– Paleisk, – pareikalavau.

– Nesistenk manęs sulaikyti ir išeisiu.

Jis nepasiduoda, o aš stengiausi likti rami.

– Hardinai... man skauda.

Mūsų akys susitiko ir jis skubiai mane paleido. Tačiau kai pakėlė ranką, krūptelėjau ir atsitraukiau nuo jo, bet jis tik persibraukė plaukus. Akyse švystelėjo panika.

– Tu manei, kad aš tau trenksiu? – ištarė beveik pašnibždomis, o aš pasislinkau dar tolėliau.

– Aš... aš nežinau, tu labai piktas ir gąsdini mane.

Žinau, kad jis manęs neužgaus, bet tai buvo lengviausias būdas grąžinti jį į tikrovę.

– Turėtum žinot, kad tavęs neužgausiu. Kad ir koks girtas būčiau, nė pirštu tavęs nepaliesiu, – dėbtelėjo į mane.

– Tam, kuris nekenčia savo tėvo, būtų visai nesunku pasielgti kaip jis, – pyktelėjau.

– Eik velniop – aš ne toks kaip jis! – suriko.

– Toks! Tu girtas, palikai mane vakarėlyje, svetainėje išdaužei pusę daiktų, įskaitant ir mano mėgstamą lempą! Tu elgiesi visai kaip jis... kaip senasis jis.

– Gerai, ir ką? O tu elgiesi kaip tavo mama. Maža išlepinta snobė... – pasityčiojo jis. Aš aiktelėjau.

– Kas tu *toks*? – paklausiau ir papurčiau galvą.

Nuėjau, nes nenorėjau daugiau jo klausytis. Aišku viena – jeigu ir toliau pyksimės, kol jis girtas, geruoju nesibaigs. Jo nepagarba perėjo į naują lygį.

– Tesa... aš... – pradėjo jis.

– Nereikia.

Apsisukau ir purkštelėjau eidama į miegamąjį. Galiu pakęsti jo šiurkštumą, galiu pakęsti, kad jis rėkia ant manęs, nes – po velnių! – pati jam atnešiau lėkštutę. Bet mums reikia pabūti atskirai, kol neprišnekėjom dar didesnių šlykštynių.

– Tikrai to nenorėjau, – kalbėjo jis eidamas iš paskos.

Uždariau ir užrakinau miegamojo duris. Atsirėmusi į jas nuslydau lygiu paviršiumi ir susmukau ant grindų. Apkabinau kelius rankomis ir prispaudžiau prie krūtinės. Gal mes tikrai negalim

sugyventi? Gal jis pernelyg piktas, o aš pernelyg nelogiška? Pernelyg smarkiai jį atstūmiau ir jis pasielgė taip pat.

Ne, ta netiesa. Mums gera kartu, *nes* mus traukia vieną prie kito. Nors mūsų santykiai įtempti, mes nuolat riejamės, užtat yra aistra. Tiek aistros, kad ji mane skandina, įtraukia. Jis – vienintelė šviesa, vienintelis, galintis mane išgelbėti, kad ir kur paskandintų.

Hardinas švelniai pabeldė į medį.

– Tesa, atidaryk duris.

– Eik miegot, būk geras, – šūktelėjau.

– Po velnių, Tesa! Atidaryk tas duris. Aš atsiprašau, *gerai*? – suriko jis ir ėmė trankytis.

Melsdamasi, kad neišlaužtų durų, prisiverčiau atsistoti ir nužingsniuoti iki spintos. Pasirausiau apatiniame stalčiuje. Pamačiusi baltuojantį popierių, su palengvėjimu atsidusau. Susirangiau drabužinėje ir užsidariau. Kai tik pradėjau skaityti Hardino laišką, beldimas į duris kažkur išnyko, lyg visai būtų nutilęs. Širdagraužis išsisklaidė kartu su galvos skausmu. Man egzistavo tik šis laiškas, tik šie tobuli mano netobulo Hardino žodžiai – daugiau niekas.

Skaičiau ir skaičiau, kol liovėsi tekėti ašaros ir koridoriuje nutilo triukšmas. Beviltiškai tikėjausi, kad Hardinas neišėjo, bet neketinau eiti jo ieškoti. Širdis ir akys pernelyg apsunkusios. Man reikia atsigulti.

Pasiėmiau laišką ir nusivilkau iki lovos, vis dar su suknele. Bematant užmigau ir susapnavau, kaip Hardinas viešbučio kambaryje rašo man šiuos žodžius.

Pabudusi vidury nakties sulanksčiau laišką ir vėl padėjau į vietą stalčiaus dugne. Tada atidariau miegamojo duris. Hardinas miegojo koridoriuje ant grindų, susisukęs į kamuoliuką. Nusprendusi jo nežadinti, palikau išsiblaivyti ir vėl nuėjau į lovą.

Šešiasdešimt ketvirtas skyrius

TESA

Rytą koridorius buvo tuščias, svetainė gražiausiai sutvarkyta. Ant grindų nesimėtė nė smulkiausia šukė. Kambarys kvepėjo citrinomis, o ant sienos nebuvo matyti ištaškyto viskio. Nustebau, kad Hardinas žino, kur apskritai namuose laikomi valikliai.

– Hardinai? – pašaukiau, vis dar užkimusi nuo vakarykščio rėkavimo.

Nesulaukusi atsakymo, virtuvėje ant stalo radau popieriaus lapiuką, ant kurio ranka buvo parašyta: „Būk gera, neišeik. Aš tuojau grįšiu."

Širdį užliejo neapsakomas malonumas. Pasiėmiau skaityklę, įsipyliau puodelį kavos ir ėmiau laukti jo grįžtant. Atrodė, praėjo valandų valandos, kol Hardinas pagaliau grįžo namo. Per tą laiką nusimaudžiau, sutvarkiau virtuvę ir perskaičiau penkiasdešimt *Mobio Diko* puslapių, nors knyga man mažiausiai rūpėjo. Daugiausia laiko praleidau galvodama, kaip jis galėtų elgtis ir ką pasakys. Faktas, kad nenori, jog išeičiau, liudija, kad viskas gerai. Ar ne? Tikrai to tikėjausi. Miglotai menu praėjusią naktį, bet svarbiausius dalykus prisiminiau kuo aiškiausiai.

Išgirdusi trinktelint laukujes duris akimirksniu sustingau. Viskas, ką ruošiausi pasakyti, išsilakstė iš galvos. Padėjau skaityklę ant stalo ir atsisėdau ant sofos. Hardinas vilkėjo žalią megztinį ir savo įprastus juodus džinsus. Iš namų išeidavo vilkėdamas tik juodai ir kartais ką nors balta, todėl šios dienos permaina atrodė

keistokai. Bet šis megztinis kažkaip jį jaunino. Plaukai buvo pasišiaušę ir nubraukti nuo kaktos, aplink akis juodavo ratilai. Rankose laikė lempą, kitokią nei naktį sudaužytoji, bet labai panašią.

– Labas, – pasisveikino ir apsilaižė apatinę lūpą, žiedu braukdamas tarp dantų.

– Labas, – sumurmėjau.

– Kaip... kaip miegojai? – paklausė jis.

Atsistojau nuo sofos, nes jis nuėjo į virtuvę.

– Gerai... – pamelavau.

– Tai gerai.

Akivaizdu, kad stengėmės sukti ratais, bijodami ne tą pasakyti. Jis stovėjo prie spintelės, o aš – netoli šaldytuvo.

– Aš... ėėė... nupirkau naują lempą, – linktelėjo į pirkinį ir padėjo jį ant spintelės.

– Graži, – atsakiau. Man buvo neramu, labai neramu.

– Tokios, kaip turėjom, nebuvo, bet... – pradėjo jis.

– Labai atsiprašau, – leptelėjau nutraukusi jį.

– Aš irgi, Tesa.

– Praėjusi naktis neturėjo tokia būti, – pasakiau ir nuleidau akis.

– Gerokai per švelniai pasakyta.

– Naktis buvo siaubinga. Turėjau leisti tau pasiaiškinti, o ne pulti bučiuoti pirmą pasitaikiusį. Elgiausi kvailai, kaip tikra nesubrendėlė.

– Taip, tikrai. Aš neturėjau aiškintis, tu turėjai manim pasitikėti, o ne pasidaryt išvadas.

Hardinas atsirėmė alkūnėmis į spintelę, o aš kramčiau pirštus bandydama neatplėšti apynagių odos.

– Žinau. Labai atsiprašau.

– Tesa, jau girdėjau tai dešimtis kartų.

– Ar atleisi man? Sakei, kad nori mane išmesti.

– Nesakiau, kad noriu tave išmesti, – susiraukė jis. – Tik sakiau, kad mudviem nieko neišeis.

Labai tikėjausi, kad jis neprisimins to, ką šiąnakt kalbėjo. Juk iš esmės man pasakė, kad santuoka skirta tik kvailiams ir kad jis turėtų likti vienas.

– Ką tu kalbi?

– Kaip tik tai.

– Kaip tik *ką*? Maniau... – nežinojau, ką sakyti. Maniau, kad nauja lempa – tai jo bandymas atsiprašyti, kad šįryt jis jaučiasi kitaip negu naktį.

– Ką tu pamanei?

– Kad nenori, jog išeičiau, nes grįžęs norėsi pasikalbėti apie tai.

– Mes *kalbam* apie tai.

Gerklėje pajutau gniužulą.

– Tai kaip, vadinasi, daugiau nenori būti su manim?

– Aš sakiau ne tai. Ateik čia, – ištarė Hardinas ištiesęs rankas.

Tylėdama perėjau mūsų mažą virtuvę ir prisiartinau prie jo. Jis nekantravo ir vos priėjau pakankamai arti, apkabino mane per juosmenį ir priglaudė prie krūtinės. Priglaudžiau prie jo galvą, švelnus medvilninis megztinis tebebuvo vėsus nuo šalto žiemos oro.

– Labai tavęs pasiilgau, – pasakė man į plaukus.

– Aš niekur neisiu, – atsakiau.

– Eisi, – dar stipriau priglaudė mane. – Kai pabučiavai tą vaikiną, akimirksniu praradau tave. Man gana. Negaliu to ištverti, nė sekundės.

– Tu nepraradai manęs, Hardinai. Aš suklydau.

– Būk gera... – pradėjo jis, bet tuojau pasitaisė. – Daugiau taip nedaryk. Aš rimtai.

– Nedarysiu, – užtikrinau jį.

– Tu atsivedei čia Zedą.

– Tik todėl, kad palikai mane tame vakarėlyje ir man reikėjo grįžti namo, – priminiau jam.

Kalbėdamiesi mudu nežiūrėjom vienas į kitą ir aš norėjau, kad taip ir būtų. Nieko nebijau... gal beveik nieko nebijau, kai šitos žalios akys manęs nevarsto.

– Galėjai paskambinti, – tarė jis. Kalbėjau žiūrėdama jam už nugaros.

– Mano telefonas buvo pas tave, o aš stovėjau lauke. Maniau, grįši manęs paimti, – atsakiau.

Jis švelniai atstūmė mane nuo savęs, kad pažiūrėtų man į veidą. Atrodė labai pavargęs. Žinojau, kad ir pati taip atrodau.

– Vos galėjau suvaldyti pyktį, bet nežinojau, ką daryt toliau.

Jis žiūrėjo taip įdėmiai, kad neatlaikiusi nuleidau akis ir spoksojau į grindis.

– Ar jis tau patinka? – drebančiu balsu paklausė Hardinas, pakėlęs mane už smakro, kad pažiūrėčiau į jį. *Ką?* Negi jis rimtai?

– Hardinai...

– Atsakyk.

– Ne taip, kaip tu galvoji.

– Ką tai reiškia? – Hardinas sunerimo, o gal supyko. Nežinau. Gal ir tai, ir tai.

– Man jis patinka paprastai, kaip draugas.

– Nieko daugiau? – nuolankiai paklausė Hardinas lyg maldaudamas, prašydamas patikinti, kad myliu jį vienintelį.

Delnais suėmiau jo veidą.

– Nieko daugiau – aš myliu tave. Tik tave. Ir žinau, kad padariau didelę kvailystę, bet tik iš pykčio ir dėl alkoholio. Negalėčiau mylėti kito žmogaus.

– Kodėl atsivedei jį namo – jį vienintelį iš visų žmonių?

– Jis vienintelis pasisiūlė, – atsakiau ir negalvodama paklausiau: – Kodėl tu jo taip nemėgsti?

– Nemėgstu? – pašiepė jis. – Ar tu *rimtai*?

– Buvai labai žiaurus, bandydamas pažeminti jį mano akyse.

Hardinas žengė į šoną, tad daugiau nežiūrėjom vienas kitam į akis. Apsisukau, kad matyčiau jį, o jis perbraukė rankomis savo pasišiaušusius plaukus.

– Jis tai gerai žino, bet vis tiek atėjo su tavim.

– Žadėjai tramdyti savo charakterį, – stengiausi jo nespausti. Norėjau susitaikyti, o ne gilintis į jo argumentus.

– Bandžiau. Kol neapgavai manęs ir negrįžai iš vakarėlio su Zedu. Šiąnakt galėjau jį primušti ir, po velnių, vis dar galiu tą padaryti, – pridūrė garsiau.

– Žinau, kad galėjai, ir džiaugiuosi, kad to nepadarei.

– O aš ne, bet džiaugiuosi, kad tu džiaugiesi.

– Nenoriu, kad daugiau gertum. Kai išgeri, tampi visai kitu žmogum, – jaučiau, kad kaupiasi ašaros, ir stengiausi jas nuryti.

– Žinau... – nusisuko Hardinas. – Aš ir neketinu. Buvau baisiai įsiutęs ir... įskaudintas... buvau įskaudintas. Galvoje sukosi tik viena – arba nusigerti, arba ką nors užmušti. Todėl nėjau pas Konerius ir paprašiau viskio. Neketinau daug gerti, bet akyse vis stovėjo vaizdas, kaip tu bučiuoji tą vaikiną, todėl ir stengiausi jį nustumti.

Toptelėjo mintis nuvažiuot pas Konerius ir apšaukti tą senę, kad pardavė Hardinui alkoholio. Bet dvidešimt pirmas jo gimtadienis lygiai po mėnesio nuo šiandien, o praėjusios nakties žala jau padaryta.

– Tu bijojai manęs, mačiau tai iš tavo akių, – pasakė.

– Ne... nebijojau. Žinojau, kad manęs neužgausi.

– Tu drebėjai. Prisimenu. Daugumą pamiršau, bet tai prisimenu aiškiai kaip dieną.

– Tik saugojausi, – patikinau. Žinojau, kad manęs nemuš, bet elgėsi agresyviai, o alkoholis priverčia žmones padaryti tokių nenusakomų dalykų, apie kokius, būdami blaivūs, nė nepagalvotų.

Hardinas prisiartino ir beveik prisilietė prie manęs.

– Nenoriu, kad kada nors... turėtum *saugotis* manęs. Daugiau niekada tiek negersiu – prisiekiu.

Jis palietė ranka man veidą, smiliumi perbraukė smilkinį. Nenorėjau nieko atsakyti, visas šis pokalbis buvo sunkus ir labai nenuoseklus. Vieną sekundę jaučiau, kad jis man atleidžia, o kitą – jau nebuvau tuo įsitikinusi. Nors kalbėjo daug ramiau, nei tikėjausi, bet galėjo tuoj pat užsiplieksti.

– Nenoriu būti toks žmogus ir tikrai nenoriu būti panašus į tėvą. Neturėjau tiek daug gerti, bet ir tu buvai neteisi.

– Aš... – pradėjau, bet jis mane nutildė, o jo akys atrodė lyg stiklinės.

– Tačiau pridirbau tiek ir tiek... knygą galima parašyt, o tu visada man atleidi. Pasielgiau blogiau negu tu, todėl esu tau labai skolingas. Aš tau atleidžiu. Nesąžininga reikalauti iš tavęs to, ko pats negaliu duoti. Tesa, labai atsiprašau už viską, kas nutiko šiąnakt. Aš sumautas idiotas.

– Aš irgi. Suprantu, kaip jauteisi matydamas mane su kitu, ir man tikrai nereikėjo taip daryti iš pykčio. Kitą kartą pasistengiu pagalvoti prieš darydama. Atsiprašau.

– Kitą kartą? – Hardino lūpose atsirado šypsenėlė. Jo nuotaika taip staiga pasikeitė.

– Vadinasi, viskas gerai? – paklausiau.

– Tai ne tik nuo manęs priklauso.

Įdėmiai pažvelgiau į žalias jo akis.

– Noriu, kad viskas būtų gerai.

– Aš irgi, mažute, aš irgi.

Išgirdus šiuos jo žodžius mane apėmė palengvėjimas. Vėl prigludau jam prie krūtinės. Jaučiu, kad daug dalykų taip ir liko sąmoningai nepasakyta, bet šiam kartui pakaks. Hardinas pakštelėjo man į viršugalvį ir širdis suspurdėjo.

– Ačiū.

– Mano laimei, lempa viską sutvarkė, – linksmai atsakė Hardinas.

– O jeigu tau būtų pavykę gauti tokią pačią... – su šypsena pratęsiau jo mintį. Taip pat pralinksmėjęs jis pažvelgė į mane.

– Sutvarkiau visą svetainę, – šyptelėjo.

– Pats ją ir suvertei.

– Vis tiek noriu, kad žinotum, kaip dėl to jaučiuosi.

Dar stipriau mane apkabino ir suspaudė.

– Nebūčiau tvarkiusi to šiukšlyno, būčiau taip ir palikus, – pasakiau.

– Tu? Eik jau. Netikiu.

– Tikrai taip.

– Bijojau, kad grįžęs namo galiu tavęs nerasti, – prisipažino Hardinas.

Pažvelgiau į jį, jis pažvelgė į mane.

– Aš niekur neisiu, – paskiau jam melsdamasi, kad tai būtų tiesa.

Daugiau nieko nesakydamas jis prispaudė savo lūpas prie manųjų.

Šešiasdešimt penktas skyrius

TESA

– Na ir Naujųjų metų pradžia! – ištarė Hardinas, baigęs bučiuoti ir priglaudęs kaktą prie manęs.

Ant stalo suzvimbęs mano telefonas išblaškė kerus. Nespėjau jo paimti – Hardinas priglaudė jį prie ausies. Atsistojusi ištiesiau ranką, bet jis purtydamas galvą žengė žingsnį atgal.

– Lendonai, Tesa tau paskambins, – pasakė į ragelį. Laisva ranka suėmė mane už rankos ir pritraukė artyn. Nugara prigludau jam prie krūtinės. Po sekundės ištarė: – Ji dabar kitkuo užsiėmusi.

Ir ėmė vestis mane į mūsų miegamąjį. Krūptelėjau, kai lūpomis brūkštelėjo man per kaklą. *Oi.*

– Nenervink. Jums abiem reikia vaistų, – pasakė Hardinas ir baigęs pokalbį padėjo telefoną ant stalo.

– Turėjau pasikalbėti su juo apie mūsų paskaitas, – ištariau.

Balsas mane išdavė, kai jis lyžtelėjo ir įsisiurbė man į kaklą.

– Mažute, tau reikia atsipalaiduoti.

– Negaliu. Labai daug reikalų.

– Galiu tau padėti.

Jis kalbėjo lėtai, lėčiau nei visada. Jo ranka stipriau suspaudė man šlaunį, o antroji raminamai prigulė ant krūtinės.

– Ar prisimeni tą kartą, kai glamonėjau tave priešais veidrodį, kad pati matytum, kaip kaifuoji? – paklausė jis.

– Taip, – nurijau seiles.

– Buvo smagu, ar ne? – sumurkė jis.

Po šių jo žodžių mano kūnu perėjo karštis. Net ne karštis – *ugnis.*

– Galiu tau parodyt, kaip liesti save taip, kaip tai darau aš. – Jis godžiai įsisiurbė man į odą. Akimirksniu virtau elektros kamuoliu. – Ar norėtum?

Nepadorus pasiūlymas skambėjo patraukliai, bet buvo pernelyg gluminantis, kad sutikčiau.

– Tavo tylėjimą suprantu kaip sutikimą, – pasakė jis ir, paleidęs juosmenį, paėmė ranką. Ramiai stovėjau ir nervingai mąsčiau apie jo žodžius. Tai daugiau nei drovėjimasis, todėl dvejojau, kaip man jaustis.

Jis nuvedė mane prie lovos ir švelniai paguldė ant minkšto čiužinio. Užlipo ant manęs ir apsižergė kojas. Padėjau jam numauti man kelnes, o prieš numaudamas kelnaites jis pakštelėjo man į šlaunį.

– Tesa, gulėk ramiai, – paliepė.

– Negaliu, – miauksėjau, kai jis švelniai kandžiojo vidinę šlaunies pusę. Nėra kitos išeities. Jis prunkštelėjo. Jeigu mano smegenys dabar tikrai yra sujungtos su kūnu, užversčiau akis.

– Ar nori čia tai daryt, ar tik pažiūrėt? – paklausė jis, ir mano pilve pakilo tuntas drugelių. Jausmas tarp kojų nepasakomai stiprėjo ir jau bandžiau jas suglausti, kad atsileisčiau.

– Ne ne, mažute. Dar ne, – toliau kankino Hardinas. Jis išskėtė mano kojas ir prispaudė mane, kad negalėčiau jų suglausti.

– Čia, – pagaliau atsakiau beveik pamiršusi, ko jis manęs klausė.

– Aš manau, – šyptelėjo.

Jis labai įžūlus, bet jo žodžiai mane veikia neįtikėtinai. Negaliu juo pasisotinti, net kai esu laikoma prispausta prie lovos išskėstomis kojomis.

– Galvojau apie tai ir anksčiau, bet buvau baisus savanaudis. Norėjau būti vienintelis, kuris suteiktų tau tokių pojūčių.

Hardinas pasilenkė ir lyžtelėjo patį šlaunies linkį. Mano kojos nevalingai norėjo susiglausti, bet jis neleido.

– Taip, o dabar ilgai netruks, nes jau žinau, kaip tau patinka būti liečiamai.

– Kodėl tu šito nori? – cyptelėjau, nes jis vėl krimstelėjo mane, o paskui lyžtelėjo jautriąją vietą.

– Ką? – pakėlė galvą Hardinas.

– Kodėl... – mano balsas buvo duslus ir drebėjo. – Kodėl man šitai rodai, jeigu nori būti vienintelis?

– Todėl kad... pagalvojau, tu gali tai daryti mano akyse... o *velnias*, – atsiduso jis.

Aaa. Privalau pajusti malonumą, ir tuoj pat. Tikiuosi, jis neketina ilgai manęs kankinti.

– Be to, kartais pati gali truputį save paliesti, kas žino, gal kaip tik to tau ir reikia? – nusijuokė jis, o aš pabandžiau paslėpti drovumą.

Jeigu mes nedarytume... šito... aš jam pasakyčiau kai ką apie savęs lietimą. Bet jis teisus ir man patiko jo žodžiai – aš užsiėmusi kitkuo.

– Čia... čia mes ir pradėsim. – Hardinas nustebino palietęs mane šaltais pirštais. – Šalta? – paklausė. Linktelėjau. – Atsiprašau, – sukikeno ir įslydo į mane nė neperspėjęs.

Mano klubai šoktelėjo aukštyn, ir aš delnu užsidengiu burną, kad nesurėkčiau. Hardinas patenkintas šyptelėjo.

– Noriu juos pamaloninti ir sušildyti.

Kelis kartus lėtai truktelėjęs pirštus pirmyn ir atgal, jis dar labiau mane įjautrino. Tada ištraukė – man liko tuštuma ir nusivylimas. Staiga vėl įkišo atgal, ir aš net sukandau lūpą.

– Dabar niekur neik ir nieko nedaryk, nes negalėsim baigti pamokos.

Nežiūrėjau į jį. Tik aplaižiau lūpą ir vėl ją sukandau.

– Šiandien tu labai nekantri. Nelabai gera mokinė, – nusivaipė.

Net ir erzindamas jis varė mane iš proto. Kaip galima būti tokiam viliokliui ir nieko nedaryti? Tikrai, tik Hardinas gali būti toks talentingas.

– Tesa, duok savo ranką, – paliepė.

Negalėjau jos pakelti. Drovumas persimetė į skruostus. Tada jis pats paėmė mano ranką, priglaudė man prie pilvo ir nuslydo žemyn iki šlaunų.

– Neprivalai to daryti, jeigu nenori, bet manau, kad turėtų patikti, – švelniai ištarė Hardinas.

– Noriu, – pagaliau apsisprendžiau.

– Tikrai? – supratingai nusišypsojo jis.

– Taip, tik... nervinuosi, – prisipažinau.

Su Hardinu jaučiausi daug jaukiau, negu su kuo nors kitu per visą savo gyvenimą, ir žinau, kad jis nepadarys nieko, kas būtų negera. Bent jau tikrai ne iš piktos valios. Dar kartą pagalvojau apie tai – žmonės nuolat tai daro. *Ane?*

– Nusiramink. Tau patiks. – Hardinas krimstelėjo sau į lūpos kraštą, o aš nervingai šyptelėjau. – Ir nesijaudink: jeigu nepajėgsi pati, aš tau padėsiu. Man tai ne pirmas kartas.

– Hardinai! – droviai sumurmėjau ir klestelėjau galvą ant pagalvės. Išgirdau jo juoką ir žodžius:

– Taigi.

Jis išskėtė mano pirštus. Širdis ėmė beprotiški daužytis, kai jis mano ranką pridėjo... *ten*. Buvo labai keista. Neįprasta ir keista. Buvau įpratusi ten jausti Hardino ranką, jo pirštus – šiurkščius ir kietus, ilgus ir plonus, kurie tiksliai žino, kaip mane liesti, kaip...

– Judink juos, – dusliu nuo geismo balsu nurodė Hardinas, vesdamas mano pirštus prie jusliausios vietos. Stengiausi negalvoti apie tai, ką darau... *ką aš darau?*

– Koks jausmas? – paklausė Hardinas.

– Aš... nežinau, – išveblenau.

– Oi ne... žinai. Pasakyk, Tesa, – įsakė ir atitraukė ranką nuo manosios. Suinkščiau jo netekusi ir panorau ištraukti ranką. – Ne, tegu būna ten, mažute, – Hardino balso tonas privertė mano ranką slystelėt atgal prie tos vietelės. – Tęsk, – švelniai paliepė.

Nurijau seiles ir užsimerkiau stengdamasi pakartoti, ką darė Hardinas. Nebuvo taip gera, kaip jam ten esant, bet tikrai visai neblogai. Jausmas pilvo apačioje vėl ėmė stiprėti, todėl smarkiai užsimerkiau įsivaizduodama, kad šį malonumą man teikia Hardino pirštai.

– Atrodai labai žaviai, mano akyse liesdama save, – pasakė Hardinas, o aš tik suvaitojau ir toliau tyrinėjau pasaulį, kurį jis parodė mano pirštams.

Prasimerkusi pamačiau, kad Hardinas trina savo džinsus. Dieve mano. Kodėl šitai taip jaudina? Maniau, kad taip žmonės elgiasi tik nepadoriuose filmuose, bet ne tikrame gyvenime. Hardinas moka viską įkaitinti, kad ir kaip keista būtų. Įsmeigęs akis jis spoksojo man į tarpukojį ir sukandęs apatinę lūpą žibino sidabrinį žiedelį, styrantį stačią.

Sekundę man atrodė, kad jis pastebėjo mane žiūrint į jį, todėl staigiai užsimerkiau ir nutildžiau pasąmonę. Tai normalus ir natūralus dalykas, visi taip daro... tik ne į visus yra kam žiūrėt, bet jeigu kiekviena mergina turėtų Hardiną, tikrai tai darytų.

– Gera mano mergaitė, kaip visada, – sušnibždėjo Hardinas, kandžiodamas man ausies spenelį. Jo kvapas buvo karštas ir dvelkė mėtomis. Norėjau šaukti ir kartu susigerti į paklodę.

– Tu irgi taip daryk, – atsidusau, vargiai bepažindama savo balsą.

– Ką?

– Daryk kaip aš... – atsakiau, nenorėdama vartoti to žodžio.

– Nori to? – jis atrodė nustebęs.

– Taip... *prašau*, Hardinai.

Jau artėjau prie galo ir man to reikėjo, turėjau nukreipti dėmesį nuo savęs kitur. Ir jei nuoširdžiai – norėjau matyti jį maloninant save dabar, kai ir pati darau nedorą dalyką, norėjau, kad ir jis tai darytų, ir ne tik tai.

– Gerai, – paprastai atsakė.

Hardinas labai pasitiki savim, kai reikalas susijęs su seksu. Norėčiau ir aš tokia būti. Išgirdau cyptelint džinsų užtrauktuką ir šiek tiek sulėtinau savo pirštų judesius. Kitaip būčiau jau pabaigusi.

– Tesa, atsimerk, – pareikalavo ir aš paklusau.

Jis laikė jį rankoje visu ilgiu. Išsižiojau nuo tobulo vaizdo – Hardinas daro tai, ko niekada nesitikėjau pamatyti.

Jis vėl pasilenkė. Šįkart pirma pakštelėjo man į kaklą ir sukuždėjo:

– Ar tau tai patinka? A? Tau patinka matyti, kaip liečiu save? Tesa, tu labai ištvirkusi, velniškai ištvirkusi.

Negalėjau atitraukti akių nuo jo rankos tarpukojyje. Jis kalbėjosi su manimi, o ji judėjo vis greičiau.

– Nesiruošiu ilgai leisti tau žiūrėt, mažute. Tu neįsivaizduoji, kaip tai beprotiškai varo į priekį, – suvaitojo jis, ir aš iš paskos. Daugiau nesijaučiau nejaukiai. Aš arti, labai arti ir noriu, kad Hardinas irgi būtų arti palaimos.

– Hardinai, kaip gera... – sudejavau nesirūpindama, kaip kvailai ar beviltiškai atrodau. Tai tiesa ir jis moka šitą gerumą sukelti.

– Velnias. Pasakyk dar ką nors, – sušvokštė jis.

– Hardinai, noriu, kad pajustum. Įsivaizduok, apžiojusi tave... – nešvankiems žodžiams liejantis man iš burnos, pilve pajutau šilumą, ir jis išsiliejo ant liepsnojančios mano odos. To paveikta ir pati pasileidau ten pat. Užsimerkiau ir nesilioviau kartoti jo vardo.

Atsimerkusi pamačiau Hardiną šalimais, pasirėmusį alkūnėmis, ir instinktyviai įsikniaubiau jam į kaklą.

– Kaip tau? – paklausė jis apkabinęs mane per juosmenį ir prisitraukęs artyn.

– Nežinau... – pamelavau.

– Nesikuklink. Žinau, kad patiko. Man irgi, – tarė ir pabučiavo į viršugalvį. Pažvelgiau į jį.

– Patiko, bet vis tiek man labiau patinka, kai tai darai tu, – prisipažinau, ir jis nusišypsojo.

– To ir tikėjausi, – pasakė. Pakėlusi galvą pakštelėjau jam į skruostą virš duobutės. – Galiu tau parodyti daugybę dalykų, – pridūrė. Kai vėl visa nuraudau, nuramino: – Kas kartą po vieną malonumą.

Vaizduotė kaip beprotė ėmė fantazuoti, ką dar Hardinas galėtų man parodyti – tikriausiai esama galybė dalykų. Ir aš norėjau juos visus išmokti. Staiga jis nutraukė tylą:

– Eikim į dušą, mano mokine žvaigžde.

– Kalbi apie savo *vienintelę* mokinę? – pažvelgiau į jį.

– Taip, žinoma. Gal kada nors reikės pamokyt ir Lendoną. Jam labai to reikia, kaip reikėjo ir tau, – nusišaipė Hardinas ir nusliuogė nuo lovos.

– Hardinai! – riktelėjau, bet jis tik nusijuokė.

Iš tikrųjų nusijuokė – ir tai buvo nuostabus garsas.

Pirmadienio rytą nuskambėjus žadintuvui kaip kulka išlėkiau iš lovos tiesiai į dušą. Vanduo suteikė energijos, mintys ėmė suktis apie pirmąjį semestrą Vašingtono universitete. Neįsivaizdavau, ko tikėtis, bet tuo pat metu buvau pasiruošusi viskam. Buvau apgalvojusi kiekvieną smulkmeną. Maniau, susirasiu kelis draugus ir susitelksiu į užklasinę veiklą, gal užsirašysiu į literatų klubą ir dar kur nors. Laiką leisiu bendrabutyje arba bibliotekoje – studijuosiu ir rengsiuosi savo ateičiai.

Mažų mažiausiai tikėjausi, kad po kelių mėnesių gyvensiu bute su draugu, kuris nebus Nojus. Visai neįsivaizdavau, kas manęs laukia, kai mamos automobilis įsuko į universiteto stovėjimo aikštelę, o dar mažiau – kai sutikau įžūlų vaikiną garbanotais plaukais. Nebūčiau tuo patikėjusi, jei kas nors būtų pasakęs, – ir dabar negaliu įsivaizduoti savo gyvenimo be to garbaniaus. Pilve pradėjo skraidyti drugeliai, prisiminus jausmą, kai universitete išvysdavau jį, kai literatūros paskaitose dairydavausi, ar jį pamatysiu, kai pagaudavau jo žvilgsnį profesoriui kalbant, kai jis slapta klausydavosi mano ir Lendono pokalbių. Šitos dienos, atrodo, buvo labai seniai, neatmenamais laikais.

Nostalgiškas mintis išbaidė atsitraukusi dušo užuolaida ir pasirodęs pusnuogis Hardinas, susivėlęs, užmiegotomis akimis. Jis nusišypsojo ir prašneko užkimusiu, nuo miego dar dusliu balsu:

– Ką čia veiki taip ilgai? Nuo vakar ruošiesi paskaitoms?

– Ne! – cyptelėjau nuraudusi, kad Hardinas taip staiga įsibrovė į mano mintis.

– Kurgi ne, mažute, – mirktelėjo jis.

– Nesiruošiau! Tik galvojau, – prisipažinau.

– Apie ką? – jis prisėdo ant unitazo, o aš užsitraukiau užuolaidą.

– Kaip anksčiau...

– Kas anksčiau? – nerimaudamas paklausė jis.

– Apie pirmą dieną koledže ir koks įžūlus tu buvai, – paerzinau jį.

– Įžūlus? Aš net nesikalbėjau su tavim!

– Taigi, – nusijuokiau.

– Tu siaubingai erzinai tuo baisiu sijonu ir pusbačiuotu draugu, – suplojo delnais. – Tavo mamos veidas, mus pamačius, buvo neapsakomas.

Jam paminėjus mamą, sustingau. Pasiilgau jos, bet nenoriu prisiimti kaltės už jos klaidas. Kai ji liausis teisti Hardiną ir mane, tada su ja ir pasikalbėsiu. Bet jeigu ji to nepadarys, nebus verta mano laiko.

– Tu nervinai savo... na... savo pažiūromis, – nesugalvojau, ką pasakyt, nes pažinties pradžioj jis su manimi visai nesikalbėjo.

– Prisimeni, kai pamačiau tave antrą kartą? Buvai su rankšluosčiu ir rūpinaisi, kad drabužiai šlapi.

– Taip, o tu pasakei, kad nežiūri į mane, – pridėjau.

– Melavau. Tikrai žiūrėjau į tave.

– Atrodo, viskas buvo taip seniai, ar ne?

– Taip, labai seniai. Net atrodo, kad nieko ir nebuvo; atrodo, kad mes visada buvom kartu, supranti, ką noriu pasakyt?

Kyštelėjau galvą iš už užuolaidos ir nusišypsojau.

– Taip, tikrai.

Tai tiesa. Bet kaip keista galvoti, kad draugavau su Nojumi, o ne Hardinu. Tai neteisinga. Man labai patinka Nojus, bet mudu be reikalo švaistėm laiką draugaudami metų metus. Užsukau vandenį ir išmečiau jį iš savo minčių.

– Ar galėtum... – pradėjau, bet Hardinas man jau tiesė rankšluostį per užuolaidos viršų. – Ačiū, – padėkojau ir apsivyniojau drėgną kūną.

Hardinas nusekė paskui mane į miegamąjį ir gulėdamas nenuleido akių, kol paskubomis ruošiausi. Rankšluosčiu išsišluosčiau

plaukus ir apsirengiau. Hardinas labai stengėsi blaškyti mane nelabai padoriai grabinėdamasis.

– Nuvešiu tave, – pasakė ir atsikėlęs ėmė rengtis.

– Mes tai jau aptarėm, pamiršai? – priminiau jam.

– Nutilk, Tesa.

Hardinui žaismingai papurčius galvą, aš išspaudžiau neva nekaltą šypseną ir nuėjau į svetainę. Nutariau šį kartą plaukus išsitiesinti. Truputį pasidažiau, pasiėmiau rankinę ir apžiūrėjau, ar joje yra viskas, ko man reikės. Prie durų manęs jau laukė Hardinas. Paėmė mano sportinį krepšį jogos užsiėmimui, o aš pasiėmiau vis kita, ko gali prireikti.

– Pirmyn, – paragino Hardinas išėjus pro duris.

– Ką? – atsisukau į jį.

– Pirmyn ir sėkmės, – atsiduso jis.

Nusišypsojau ir priminiau jam painius dienos planus – turbūt dešimtą kartą per dvidešimt keturias valandas. Jis apsimetė įdėmiai klausąs, tad pažadėjau jam ir sau, kad rytoj būsiu daug ramesnė.

Šešiasdešimt šeštas skyrius

TESA

Hardinas sustojo kuo arčiau kavinės, bet universitetas buvo pilnas studentų, grįžusių po kalėdinių atostogų. Jis ilgai suko ratus po stovėjimo aikštelę ieškodamas vietos, o aš stengiausi nesijuokti iš jo susierzinimo. Buvo labai miela.

– Duok man savo krepšį, – pasakė Hardinas, kai išlipom iš automobilio.

Šypsodamasi padaviau ir padėkojau už supratingumą. Krepšys tikrai gana sunkus – pakeliamas, bet sunkus.

Keista grįžti į universitetą. Kaip daug kas pasikeitė, kiek daug visko nutiko nuo tada, kai buvau čia paskutinį kartą. Odą čaižė šaltas vėjas. Hardinas užsimaukšlino kepuraitę ir iki kaklo užsitraukė striukės užtrauktuką. Nuskubėjom per aikštelę ir nubėgom gatve. Reikėjo apsivilkti storesnę striukę ir užsimauti pirštines, net ir kepurė būtų pravertusi. Hardinas neklydo sakydamas, kad neverta vilktis suknelės, bet dabar nieku gyvu negaliu to pripažinti.

Pats jis su kepuraite, nuo šalčio įraudusiais skruostais ir nosimi atrodė dieviškai. Tik Hardinas tokiame žvarbiame ore gali atrodyti dar žavingesnis.

– Štai jis, – parodė Lendoną, kai įėjom į kavinukę.

Pažįstama jauki erdvė nuramino. Nusišypsojau išvydusi geriausią savo draugą, sėdintį prie staliuko ir laukiantį manęs. Mus pastebėjęs, Lendonas šyptelėjo ir mums prisiartinus pasisveikino.

– Labas rytas.

– Labas, – sučiulbėjau.

– Einu užimsiu eilę, – sumurmėjo Hardinas ir nuėjo prie prekystalio.

Nesitikėjau, kad jis pasiliks ar atneš man kavos, bet kai pasisiūlė, apsidžiaugiau. Šį semestrą bendrų paskaitų neturim, todėl ilgėsiuos jo, nes jau buvau įpratusi matyti nuo ryto iki vakaro.

– Pasiruošusi naujam semestrui? – paklausė Lendonas, kai prisėdau priešais. Kėdė garsiai sugirgždėjo į grindis ir visi sužiuro į mus. Šyptelėjau atsiprašydama ir atidžiai nužvelgiau Lendoną.

Nauja šukuosena – užšukavo plaukus aukštyn nuo kaktos. Tikrai labai tinka. Apsidairiusi kavinėje suvokiau, kad būtų buvę geriau, jei būčiau su džinsais ir megztiniu. Aš vienintelė šioje vietoje esu apsirengusi šiek tiek panašiau į Lendoną, o jis vilkėjo šviesiai mėlynus marškinius ir chaki spalvos kelnes.

– Taip ir ne, – atsakiau.

Jis man pritarė.

– Aš irgi. Kaip sekasi... – sušnibždėjo palinkęs per stalą, – na supranti, jums?

Pakėliau galvą ir pamačiau Hardino nugarą. Pardavėjos veidas buvo labai rūstus. Ji užvertė akis, kai jis padavė jai banko kortelę. Pagalvojau, ką tokio reikia padaryti, kad moteris susierzintų tokį ankstyvą rytą.

– Tiesą sakant, gerai. Kaip tau sekasi su Dakota? Ko gero, praėjo daugiau nei savaitė, kai matėmės.

– Gerai, ruošiasi į Niujorką.

– Nuostabu, aš irgi mielai keliaučiau į Niujorką. – Nė neįsivaizduoju, koks tai miestas.

– Aš irgi, – nusišypsojo Lendonas. Norėjau prašyti jo, kad nevyktų kartu, bet žinojau neturinti tam teisės. – Dar neapsisprendžiau, – pridūrė atsakydamas į mano mintis. – Noriu važiuoti ir būti su ja, nes ir taip labai ilgai gyvenom atskirai. Bet man patinka šis universitetas, be to, nežinau, ar norėčiau palikti mamą su Kenu ir kraustytis į didelį miestą, kuriame nieko nepažįstu; žinoma, išskyrus ją.

Linktelėjau ir ėmiau jį drąsinti negalvodama apie save:

– Tau ten būtų gera, galėtum studijuoti Niujorko universitete, galėtumėt abu išsinuomoti butą, – pasakiau.

– Taip, bet vis tiek dar nežinau.

– Ko nežinai? – įsiterpė Hardinas. Pastatė kavos puodelį priešais mane, bet nesisėdo. – Tiek to. Man jau reikia eiti, pirma paskaita prasideda po penkių minučių ir kitame miestelio gale, – paaiškino. Susigūžiau nuo minties, kad pirmą dieną galima pavėluoti į paskaitą.

– Gerai, tada pasimatysim po jogos. Tai bus mano paskutinis užsiėmimas, – pasakiau. Labai nustebau, kai jis pasilenkė ir pabučiavo mane pirma į lūpas, paskui į kaktą.

– Myliu tave ir atsargiai lankstykis, – tarė.

Pamaniau, kad jeigu jo skruostai nebūtų išraudę nuo šalčio, paraustų dabar. Hardinas nuleido akis susivokęs, jog priešais mus sėdi Lendonas. Jis tikrai nepratęs viešai rodyti savo jausmų.

– Būtinai. Myliu tave, – pasakiau jam.

Hardinas nejaukiai linktelėjo Lendonui ir nuėjo prie durų.

– Tai buvo... keista. – Lendonas kilstelėjo antakius ir gurkštelėjęs kavos.

– Taip, tikrai, – nusijuokiau ir pasirėmusi smakrą palaimingai atsidusau.

– Mums jau reikėtų eiti į religijas, – pasakė Lendonas.

Nuo grindų pasiėmiau rankinę ir išėjau paskui jį į lauką. Laimė, į pirmą paskaitą nereikėjo eiti toli. Labai jaudinausi dėl Pasaulio religijų paskaitos. Turėtų būti labai įdomu ir skatinti mąstyti, o lankyti kartu su Lendonu – papildomas malonumas. Auditorijoje jau nebuvom pirmieji studentai, tačiau priekinė eilė visa buvo tuščia. Mudu su Lendonu atsisėdom jos viduryje ir išsiėmėm knygas. Gera grįžti į savo aplinką – man visada patiko studijuoti ir džiaugiuosi, kad Lendonas jaučiasi taip pat.

Kantriai laukėm, kol prisirinko studentų. Dauguma jų nemaloniai triukšmavo. Nedidukė auditorija net ošė.

Pagaliau dideliais žingsniais įėjo aukštas vyras – pernelyg jaunas, kad būtų profesorius, ir nedelsdamas pradėjo paskaitą.

– Labas rytas visiems. Kaip jau dauguma jūsų žino, esu profesorius Soto. Čia vyksta Pasaulio religijų paskaita. Retkarčiais galit panuobodžiauti, bet pažadu, jog sužinosit galybę dalykų, kurių negalėsit panaudoti realiame gyvenime. Tačiau kam kitam reikalingas koledžas? – nusišypsojo jis, o visi nusijuokė.

Taip, šis tas naujo.

– Taigi pradėkim. Šis kursas neturi programos. Mes nesilaikysim griežto plano – tai ne mano stilius... bet iki semestro pabaigos sužinosit viską, ką turit žinoti. Septyniasdešimt penkis procentus jūsų galutinio įvertinimo sudarys dienoraštis, kurį privalėsit rašyti. Žinau, ką galvojat. Ką bendro turi dienoraštis ir religija? Nieko *per se**... bet kita vertus – turi. Kad studijuotumėt ir studijuodami iš tikrųjų suprastumėt bet kokią dvasingumo apraišką, turit būti atviri viskam. Todėl bus labai naudinga rašyti dienoraštį, o kai kurios temos, kurias prašysiu išanalizuoti, bus tokios, apie kurias įprasta viešai nekalbėti. Tačiau labai viliuosi, kad jūs visi baigsit šį kursą atviromis širdimis ir įgiję šiek tiek žinių.

Profesorius nusišypsojo ir atsisagstė švarką. Mudu su Lendonu susižvalgėm. *Jokios programos?* – be garso ištarė Lendono lūpos. *Dienoraštį?* – atsakiau tyliai.

Profesorius Soto atsisėdo prie didelio stalo priešais visą auditoriją ir išsiėmė iš krepšio butelį vandens.

– Galit kalbėtis tarpusavyje iki paskaitos pabaigos arba šiandien galim skirstytis ir nuo rytojaus pradėti rimtai dirbti. Pasirašykit prie savo vardo sąraše, kad matyčiau, kiek sielų nepasirodė pirmąją dieną, – paskelbė žaismingai šyptelėjęs.

Studentai sugaudė ir visi džiūgaudami ėmė skirstytis. Lendonas atsisukęs į mane truktelėjo pečiais, atsistojom, kai auditorija ištuštėjo, ir sąraše pasirašėm jau paskutiniai.

– Ką gi, manau, visai šaunu. Tarp paskaitų galėsiu paskambinti Dakotai, – tarė Lendonas ir susirinko daiktus.

* Savaime. (Lot.)

*

Diena prabėgo greitai ir labai nekantravau pamatyti Hardiną. Nusiunčiu jam kelias žinutes, bet jis neatsakė. Eidama į sporto salę vos vilkau kojas. Nesitikėjau, kad reikės taip toli eiti. Atidarius paradines duris, nosį pasiekė prakaito kvapas, tad nuskubėjau į rūbinę, pažymėtą lentele su suknele. Pasieniais stovėjo ryškiai raudonos spintelės, nors pro ploną dažų sluoksnį švietėsi metalas.

– Kaip žinoti, kurią spintelę galiu naudoti? – paklausiu neaukštos tamsiaplaukės su maudymosi kostiumėliu.

– Paprasčiausiai išsirink vieną ir rakink savo spynele, – atsakė ji.

– A... – žinoma, tik nepagalvojau pasiimti savo spynelės.

Pamačiusi mano išraišką, mergina pasirausė krepšyje ir padavė man mažą spynelę.

– Prašom, turiu atsarginę. Kodas kitoje pusėje, nenuėmiau lipduko.

Padėkojau ir mergina išėjo iš kambario. Persirengusi naujomis juodomis jogos kelnėmis ir baltais marškinėliais, išėjau ir aš. Pakeliui į jogos salę sutikau žolės riedulio komandą, keli vaikinai praeidami mestelėjo nešvankybę, bet nusprendžiau nereaguoti. Visi, išskyrus vieną, nuėjo toliau.

– Palinkėsi sėkmės ateinančiais metais? – paklausė vaikinas, tamsiai rudomis, beveik juodomis akimis, apžiūrinėdamas mane nuo galvos iki kojų.

– Aš? Ne, einu į jogos salę, – sumikčiojau.

Koridoriuje buvom tik mes abu.

– Oi, kaip gaila. Su sijonu atrodytum tiesiog žavingai.

– Aš turiu draugą, – pareiškiau ir norėjau jį apeiti.

– O aš turiu draugę, ir kas iš to? – šyptelėjo jis ir žengęs dar žingsnį užspeitė mane į kampą.

Jis visai neatrodė baugus, bet nuo jo pagyrūniškos šypsenos kūnas nuėjo pagaugais.

– Man reikia eiti į užsiėmimą, – pasakiau.

– Galiu palydėti... o gal jį praleisk ir aš tau viską čia aprodysiu.

Jis atsirėmė ranka į sieną prie mano galvos. Pabandžiau atsitraukti, bet nebuvo kur.

– *Atsiknisk nuo jos*, – man už nugaros sudundėjo Hardino balsas.

Bjaurybė pasuko galvą į jo pusę. Ilgomis krepšininko kelnėmis ir juodais marškinėliais be rankovių, neslepiančiais tatuiruotų rankų, Hardinas atrodė grėsmingiau nei visada.

– Aš... atsiprašau, žmogau, nežinojau, kad ji turi draugą, – pamelavo jis.

– Girdėjai, ką sakiau? Liepiau nuo jos atsiknisti.

Hardinas atsistojo tarp mūsų, o riedulininkas skubiai pasitraukė. Tačiau Hardinas čiupo jį už marškinėlių ir priplojo prie sienos. Netramdžiau jo.

– Dar kartą prie jos prisiartinsi ir aš sutraiškysiu tavo kaukolę į šitą sieną. Supratai? – suriaumojo jis.

– Ta-taip, – sumikčiojo vaikinas ir nudūmė savais keliais.

– Ačiū Dievui, – atsidusau ir puoliau Hardinui ant kaklo. – Kodėl tu čia? Maniau, tau jau nebereikia lankyti kūno kultūros paskaitų, – paklausiau.

– Nutariau palankyt. Vieną gerą dalyką, – šyptelėjo jis ir paėmė mane už rankos.

– Kokį? – paklausiau. Buvo sunku įsivaizduoti Hardiną sportuojantį.

– Taviškį.

– O ne, – aiktelėjau.

– O, taip.

Atrodė, kad jo pyktis seniai išgaravo, nes mano pasibaisėjimas jį prajuokino.

Šešiasdešimt septintas skyrius

TESA

Eidamas per žingsnį iš paskos Hardinas pasakė tai, dėl ko staiga panorau grįžti į dešimtą klasę, kai ant juosmens galėjau apsijuosti megztinį ir pasislėpti.

– Nusipirk daugiau tokių kelnių, – tyliai pasiūlė jis.

Prisimenu, kai paskutinį kartą mūvėjau timpes Hardino akivaizdoje, jis mestelėjo šiurkštokų pastabų. O anos nebuvo tokios aptemptos kaip šios. Nusijuokiau ir timptelėjau jį už rankos, kad eitų šalia, o ne paskui.

– Tu juk rimtai neketini lankyti jogos? – paklausiau. Kad ir kaip stengčiausi įsivaizduoti Hardiną darantį pozas, nieko neišeina.

– Labai rimtai.

– Bet tu žinai, kas yra joga? – paklausiau, kai įėjom į salę.

– Taip, Tesa. Žinau, kas tai yra, ir lankysiu kartu su tavim, – susierzino jis.

– Kodėl?

– Nesvarbu kodėl. Noriu būti su tavim.

– Oi...

Jo pasiaiškinimas manęs neįtikino, bet tikiuosi, kad tikrai bandys daryti pratimus, o juo daugiau laiko leisiu su juo, tuo bus geriau.

Salės viduryje ant ryškiai geltono kilimėlio sėdėjo mokytoja. Rudi garbanoti plaukai, susegti viršugalvyje, ir gėlėti marškinėliai – pirmas įspūdis malonus.

– Kur kiti? – paklausė Hardinas, kai aš iš lentynos, kabančios prie sienos, pasiėmiau rožinį kilimėlį.

– Mes anksti atėjom, – atsakiau ir padaviau jam mėlyną. Hardinas įdėmiai jį apžiūrėjo ir pasikišo po pažastim.

– Aišku, kad per anksti, – pašaipiai šyptelėjo jis ir nusekė paskui mane į salės priekį.

Norėjau pasitiesti kilimėlį priešais mokytoją, bet Hardinas sulaikė mane už rankos.

– Nė už ką, mes būsim gale, – pasakė jis. Pastebėjau, kad išgirdus jo žodžius mokytojos veidą nušvietė šypsena.

– Ką? Pirmame *jogos* užsėmime būsim gale? Ne, aš visada būnu priekyje.

– Būtent. Mes būsim gale, – pakartojo ir paėmęs kilimėlį man iš rankų nuėjo į salės galą.

– Jeigu tu piktas, aš išeisiu, – sušnibždėjau.

– Aš ne piktas.

Kai atsisėdom ant kilimėlių, mokytoja mums pamojavo ir prisistatė Marla. Paskui Hardinas mane prajuokino nusprendęs, kad ji neabejotinai yra aukšta. Regis, užsiėmimas bus linksmas.

Tačiau kai prisirinko minia merginų siauromis aptemptomis kelnėmis ir trumpomis sportinėmis palaidinėmis ir visos, kaip atrodė, žvilgčioja arba spokso į Hardiną, mano ramybė ėmė tirpti. Aišku, jis čia vienintelis vyras. Bet laimė, atrodė, kad moteriško dėmesio pertekliaus nepastebi. Arba tiesiog prie jo įpratęs – taip ir turi būti. Tokio dėmesio sulaukia nuolat. Nekaltinu merginų, bet jis mano draugas, tad joms derėtų žiūrėti kitur. Supratau, kad kai kurias merginas domina tik Hardino tatuiruotės ir auskarai ir kodėl, po galais, jis atėjo į jogos užsiėmimą.

– Dėmesio, visiems! Pradėkim! – sušuko mokytoja per visą salę.

Ji kiekvienam prisistatė Marla ir trumpai papasakojo, kodėl ir kaip tapo jogos mokytoja.

– Ar ji nežada užsičiaupti? – po kelių minučių sumurmėjo Hardinas.

– Nekantrauji daryti pozas? – kilstelėjau jam antakį.

– Kokias pozas? – paklausė jis.

– Pirmiausia pradėsim nuo kelių tempimo pratimų, – kaip tik tą sekundę pasakė Marla.

Hardinas ramiai sėdėjo ant grindų, o mes bandėm pakartoti jos veiksmus. Jaučiau, kad jis visą laiką stebi mane.

– Daryk tempimus, – subariau, bet jis tik susiraukė ir vis tiek nejudėjo.

Ir tada Marla monotonišku balsu Hardiną paragino:

– Ei jūs, gale, prisijunkit prie mūsų.

– Ėėė... būtinai, – sumurmėjo Hardinas ir ištieses savo ilgas kojas pabandė rankomis pasiekti nykščius.

Prisiverčiau žiūrėti tiesiai ir nesidairyti į Hardiną, kad nesijuokčiau iš jo pastangų.

– Reikia paliesti kojų nykščius, – paaiškino šalia jo sėdinti blondinė.

– Stengiuosi, – atsakė jis perdėtai saldžiai šypsodamasis.

Kodėl jis apskritai jai atsakė? Ir kodėl taip pavydžiu? Mergina sukikeno, o aš mintyse ėmiau trankyti jos galvą į sieną. Visada pamokslavau Hardinui dėl jo charakterio, bet dabar pati pradėjau planuoti šitos ištvirkėlės žmogžudystę... ir pavadinau ją taip visai jos nepažinodama.

– Iš čia blogai matyti, aš pasislinksiu, – pasakiau Hardinui. Jis atrodė labai nustebęs.

– Kodėl? Aš ne...

– Nieko, tik noriu geriau matyti ir girdėti, ką reikia daryti, – paaiškinau ir pasistūmėjau su kilimėliu per kelis žingsnius į priekį, tiesiai priešais Hardiną.

Atsisėdau ir su grupe baigiau tempimo pratimus. Man nereikėjo atsisukti ir pažiūrėti į Hardino veidą.

– Tesa, – sušnypštė badydamas atkreipti mano dėmesį. Bet aš neatsisukau. – Tesa.

– Pradėkim nuo žemyn žiūrinčio šuns pozos – tai labai paprasta ir klasikinė poza, – pasakė Marla.

Pasilenkiau žemyn, atrėmiau delnus į kilimėlį ir pažvelgiau į Hardiną pro tarpukojį. Jis stovėjo ramus ir išsižiojęs. Marla dar kartą atkreipė dėmesį į jo delsimą.

– Ei, jaunuoli, ar jūs ketinat *palaikyti* jogai draugiją? – pajuokavo ji.

Jeigu ji pasakys dar vieną pastabą, nenustebsiu Hardiną pasiųsiant ją tolyn prieš visą grupę. Užsimerkiau ir pakreipiau šlaunis, kad visiškai susilenkčiau.

– Tesa, – vėl išgirdau jį, – Te-reee-sa.

– Ką, Hardinai? Aš bandau susikaupti, – atsakiau vėl pažvelgusi į jį.

Šįkart jis susilenkęs bandė padaryti pozą, bet ilgas kūnas nelinko tinkamu kampu, todėl nesusilaikiau nenusikvatojusi.

– Gal nutilsi? – pyktelėjo jis, o aš nusijuokiau dar garsiau.

– Tau baisiai nesiseka, – paerzinau.

– Tu mane blaškai, – iškošė pro dantis.

– Aš? Kaip? – nustebau. Man patinka būti pranašesnei už Hardiną, nes tai nutinka nedažnai.

– Pati žinai kaip, šelme, – sušnibždėjo jis. Šalia jo esanti mergina mus tikrai girdi, bet man nesvarbu, tikėjausi, kad jai irgi.

– Tai patrauk savo kilimėlį, – tyčia išsitiesiau ir vėl susilenkiau į pozą.

– Pasislink... tu žaidi su manim.

– Erzinu, – pataisiau jį pavartodama jo paties žodžius prieš jį.

– Gerai, dabar padarykim pusinį pasikėlimą, – pasakė Marla.

Išsitiesiau ir susilenkiau per liemenį padėjusi rankas ant kelių, stengdamasi, kad nugara būtų tiesi devyniasdešimties laipsnių kampu.

– Tu juokauji, – sumurmėjo Hardinas, išvydęs mano užpakalį priešais veidą.

Atsisukau ir pažvelgusi į jį pamačiau, kad jis toli gražu ne beviltiškas: rankas laikė ant kelių, bet nugara buvo beveik tiesi.

– Gerai! Dabar lenksimės į priekį, – sukomandavo mokytoja. Pasilenkiau ir išriečiau kūną.

– Man rodos, ji nori, kad išdulkinčiau tave čia prie visų, – pagrasino Hardinas. Skubiai apsidairiau pažiūrėti, ar daugiau niekas neišgirdo.

– Šššaaa... – maldaujamai tildžiau, bet jis tik nusijuokė.

– Trauk savo kilimėlį arba tuojau pasakysiu viską, ką galvoju, – pagąsdino.

Staigiai atsistojau ir patraukiau kilimėlį į seną vietą šalia jo.

– Va taip, – šyptelėjo jis.

– Visa tai galėsi pasakyti man vėliau, – sukuždėjau, o jis tik pakreipė galvą į šoną.

– Patikėk, tikrai pasakysiu, – pažadėjo, ir mano pilvas suplazdeno.

Jis pernelyg nesistengė dalyvauti užsiėmime, todėl blondinė galiausiai pasislinko tolyn – ko gero, dėl to, kad Hardinas nesiliovė kalbėti.

– Mums reikia pamedituoti, – sušnibždėjau jam ir užsimerkiau. Salėje buvo tylu, tik Hardinas tylomis šnabždėjo.

– Sumautos pievos, – guodėsi jis.

– Tu pats užsirašei į jogą.

– Nemaniau, kad čia tokios pievos. Tikrai sakau, vos neužmigau.

– Baik inkšti.

– Negaliu. Turėjai man parodyti, kas bus daroma, o dabar sėdžiu čia sukryžiavęs kojas ir medituoju visas kietas prie žmonių.

– Hardinai! – sušnypščiau garsiau nei norėjau.

– Šššaaa... – keli balsai puolė mane raminti.

Hardinas nusijuokė, o aš kyštelėjau liežuvį ir užsidirbau piktą žvilgsnį iš merginos dešinėje. Mums su Hardinu negalima kartu lankyti jogos. Mane išmes arba aš susimausiu.

– Mes metam šiuos užsiėmimus, – pasakė jis, kai baigėm meditaciją.

– Tu meti, aš – ne. Man reikia kūno kultūros kredito, – paaiškinau jam.

– Visiems linkiu puikios pirmosios dienos! Tikiuosi dar pamatyti jus šią savaitę. *Namaste*, – pasakė Marla ir paleido mus.

Susukau savo kilimėlį, o Hardinas nė nesivargino – tik įgrūdo į lentyną.

Šešiasdešimt aštuntas skyrius

TESA

Grįžusi į rūbinę niekur neradau merginos, kuri man buvo paskolinusi atsarginę spynelę, tad palikau ją tiesiog ant rankenos. Jeigu ji rytoj nepasirodys, pasiliksiu spynelę, o jai sumokėsiu ar kitaip atsiskaitysiu.

Susirinkusi daiktus koridoriuje sutikau Hardiną. Jis rymojo prie sienos, įsispyręs viena koja.

– Jei būtum dar kiek ilgiau užtrukus, būčiau įsilaužęs į tavo rūbinę, – pagąsdino.

– O reikėjo. Būtum buvęs ten ne vienintelis vaikinas, – pamelavau. Apsisukusi žengiau kelis žingsnius, bet jis stvėrė mane už rankos ir atsuko į save.

– Ką pasakei? – pasiteiravo prisimerkęs ir žvelgdamas bukai.

– Juokauju, – šyptelėjau.

Visas piktas paleido mano ranką.

– Man atrodo, kad šiandien jau pakankamai prijuokavai.

– Gali būt, – nusišypsojau. Hardinas papurtė galvą.

– Tau aiškiai patinka mane kankinti.

– Joga mane atpalaidavo ir išvalė aurą, – nusijuokiau.

– Mano ne, – priminė jis einant laukan.

Pirmoji naujojo semestro diena praėjo labai gerai, netgi jogos užsiėmimas, pasibaigęs taip linksmai. Mokydamasi nejuokauju, bet buvo gera ten būti su Hardinu. Religijų kursas gali tapti tikra nelaime dėl struktūros stygiaus, bet pabandysiu plaukti pasroviui ir nesikamuosiu.

– Kelioms valandoms turiu darbo, bet iki pietų baigsiu, – tarė Hardinas. Pastaruoju metu jis daug dirba. – Tos ledo ritulio rungtynės rytoj, ar ne? – paklausė.

– Taip. Ar vis dar esi nusiteikęs eiti?

– Nežinau...

– Man reikia žinoti, nes jeigu atsisakai, su juo eisiu aš, – atsakiau.

Lendonui tikriausiai labiau patiktų, jeigu eičiau aš, bet jiedu turėtų progą šiek tiek pabendrauti. Žinau, kad niekada nebus tikri draugai, bet būtų be galo nuostabu, jeigu geriau sutartų.

– Gerai, po velnių. Eisiu... – atsiduso ir įsėdo į mašiną.

– Ačiū, – šyptelėjau, o jis užvertė akis.

Po pusvalandžio sustojom jo įprastoje vietoje prie namų.

– Kaip paskaitos? – paklausiau. – Neapkentei visų, išskyrus jogą? – pabandžiau praskaidrinti jo nuotaiką.

– Taip, išskyrus jogą. Joga buvo tikrai... įdomu, – atsisuko į mane Hardinas.

– Tikrai? Kaip tai? – prikandau apatinę lūpą bandydama atrodyti nekaltai.

– Manau, ta blondinė yra kažkas tokio, – šyptelėjo jis, ir aš įsitempiau.

– Atsiprašau?

– Nematei tos gerulės blondinės šalia manęs? Mažute, kur buvai? Kad būtum mačius, kaip atrodo jos užpakaliukas po tomis timpėmis.

Piktai atidariau mašinos dureles.

– Kur eini? – paklausė jis.

– Namo. Mašinoje šalta.

– Vai... Tesa, ar tu pavydi tai merginai iš jogos? – paerzino jis.

– Ne.

– Taip, pavydi, – užginčijo, ir aš užvertusi akis išlipau iš automobilio. Šiek tiek nustebau išgirdusi jo batus šlepsint paskui save. Pastūmusi sunkias stiklines duris, įėjau į vidų ir tik sustojusi prie lifto prisiminiau, kad mašinoje palikau krepšį.

– Tu idiotė, – sukikeno jis.

– Ką sakai? – pažvelgiau į jį.

– Manai, kad žiūrėsiu į kažkokią blondinę, kai šalia esi tu... kai galiu žiūrėti į tave? Ypač su tomis kelnėmis – aš nežiūrėjau ir tiesiog negalėjau žiūrėti į kitas. Aš kalbėjau apie tave.

Hardinas žengė didelį žingsnį artyn, o aš atsitraukiau atgal prie šaltos vestibiulio sienos. Beveik apsiašarojusi.

– Gerai, bet mačiau, kad ji bandė su tavim flirtuot.

Man nepatinka pavydas. Ko gero, tai pats bjauriausias jausmas.

– Kvailiukė.

Hardinas žengė dar vieną žingsnį, prilipo prie manęs ir įstūmė mus į liftą. Suėmęs man už skruostų privertė pažiūrėti jam į akis.

– Ar tu nesuvoki, ką man reiški? – paklausė per centimetrą nuo mano burnos.

– Nežinau, – pyptelėjau, bet jis laisva ranka paėmė manąją ir nuleido žemyn sau prie šortų.

– Štai ką tu darai. – Jis pajudino šlaunis ir jo erekcija vos tilpo man į delną.

– Oi, – man apsisuko galva.

– Pasakysi dar daugiau „oi"... – pradėjo, bet jį nutraukė liftas, sustojęs kitame aukšte. – Tik nereikia tyčiotis, – sumurmėjo, kai į liftą įžengė moteris su trim vaikais.

Bandžiau atsitraukti toliau, bet jis apkabino mane per liemenį ir neleido pajudėti. Pravirkęs vienas vaikas suerzino Hardiną. Bandžiau įsivaizduoti, kaip būtų juokinga, jeigu užstrigtume lifte su tuo klykiančiu vaiku. Hardino laimei, po kelių akimirkų durys atsidarė ir mudu išėjom į koridorių.

– Aš tikrai nekenčiu vaikų, – pasiguodė jis, priėjus butą. Atrakinus duris iš jo padvelkė šaltis.

– Išjungei šildymą? – paklausiau įėjusi vidun.

– Ne, rytą buvo įjungta, – Hardinas priėjo prie termostato ir tyliai nusikeikė. – Rodo dvidešimt septynis laipsnius, nors tiek tikrai nėra. Paskambinsiu tarnybai.

Linktelėjusi pasiėmiau nuo sofos atlošo vilnonę antklodę ir susisukusi į ją atsisėdau.

– Taip... jis neveikia, o čia velniškai šalta, – į ragelį kalbėjo Hardinas. – Trisdešimt minučių? Ne, nieko nebus... Man tas pat, aš moku pakankamai daug, kad gyvenčiau čia, ir neleisiu savo draugei mirtinai sušalti, – pasakė ir pasitaisė: – Neketinu čia šalti.

Jis žvilgtelėjo į mane, bet aš nusisukau.

– Puiku. Penkiolika minučių. Ne ilgiau, – burbtelėjo į telefoną ir numetė jį ant sofos. – Atsiųs meistrą sutvarkyti, – pasakė.

– Ačiū, – nusišypsojau. Hardinas atsisėdo šalia manęs ant sofos.

Atlenkiau antklodės kraštą ir pasiūliau jam. Jis nelaukdamas prisislinko, o aš susirangiau ant kelių ir panėrusi rankas jam į garbanas smarkiai truktelėjau.

– Ką darai? – paklausė uždėjęs rankas man ant klubų.

– Sakai, turim penkiolika minučių? – pasitryniau lūpomis jam į burną. Hardinas suvirpėjo. Pajutau, kaip ėmė šypsotis.

– Tesa, ar tu ruošies ant manęs užlipti?

– Hardinai... – suinkščiau, kad liautųsi erzinęs.

– Juokauju. O dabar nusirenk, – įsakė jis, bet nedelsdamas pats pakelė mano sijono apačią.

Šešiasdešimt devintas skyrius

HARDINAS

Tesa pašiurpo, kai mano pirštai nuslydo jos rankomis. Žinojau, kad jai šalta, bet norėjau manyti, kad šiurpsta šiek tiek ir dėl manęs. Stipriau suėmiau ją už rankų, kai įsitaisė ant manęs – nuleido šlaunis, kad būtų patogiau siūbuoti. Niekada nieko nenorėjau tiek daug ir taip dažnai.

Taip, dulkinau daug merginų, bet dabar kalbam apie jaudulį, pasididžiavimą, – niekada nebuvau su jomis toks artimas kaip su Tesa. Ją aš jaučiu, ji skundžiasi dėl šiurpstančios nuo mano prisilietimo odos, kad dėl to jai reikia dažniau skustis, o aš vartau akis, nes man atrodo juokinga, ji inkščia, kai sukandu jai lūpą ir paleidžiu, o svarbiausia – kad mes darom kažką, kas ypatinga tik mudviem. Niekas nėra ir nebus man artimesnis už ją.

Mažais savo pirščiukais ji atsisegė liemenėlę, nes bučiavau tiesiai virš kaušelio. Sulaikiau ją.

– Neturim laiko, – priminiau, o ji patempė lūpą ir dėl to dar labiau jos užsinorėjau.

– Tai paskubėk ir nusirenk, – švelniai įsakė.

Man labai patinka, kad su manimi ji kasdien jaučiasi vis jaukiau.

– Juk žinai, kad man nereikia sakyt du kartus.

Apglėbiau ją per šlaunis ir kilstelėjęs stumtelėjau ant sofos. Nusimovęs šortus ir trumpikes mostelėjau jai atsigulti. Iš piniginės, gulinčios ant stalo, išsitraukiau prezervatyvą, o ji nusimovė kelnes – tas prakeiktas timpes. Per visus dvidešimt savo gyvenimo

metų dar nemačiau nieko seksualesnio. Neturiu nė menkiausio supratimo, kodėl jos tokios: gal dėl to, kaip apgula Tesos šlaunis ir išryškina kiekvieną dievišką linkį, gal dėl to, kaip tobulai apgaubia užpakaliuką. Bet kokiu atveju ji turėtų jas nuolat mūvėti namie.

– Tau tikrai reikia kontraceptikų. Nebenoriu daugiau jų naudoti, – suniurnėjau, ir ji linktelėjo įsmeigusi akis į mano pirštus, besitvarkančius su prezervatyvu.

Aš tikrai rimtai pasakiau ir tikrai priminsiu jai tai kiekvieną mielą rytą. Tesa nustebino mane – timptelėjusi už rankos privertė atsisėsti šalia jos ant sofos.

– Ką? – paklausiau bandydamas suvokti, ką daro, bet norėjau, kad pati tai pasakytų.

Man labai patinka jos tyrumas, vis dėlto žinau, kad yra geidulingesnė, negu leidžia sau pripažinti – ir tai dar vienas jos bruožas, apie kurį žinau tik aš. Tesa žiūrėjo į mane – o laiko buvo maža, tad nutariau jos neerzinti. Atsisėdau ir nelaukdamas užsikėliau ją ant savęs, panėriau pirštus į plaukus ir įsisiurbiau į lūpas. Įėjęs į ją godžiai rijau jos aimanas ir šūksnius, sklindančius iš lūpų. Mudu abu atsidusom ir ji užvertė akis – tai beveik privertė mane baigti.

– Kitą kartą bus lėtai, mažute, bet dabar mums liko tik kelios minutės. Gerai? – sudejavau jai į ausį, o ji tik pūkštė savo putliomis lūpoms.

– Mmm hmmm, – aimanavo.

Supratau tai kaip paskatinimą pagreitinti veiksmus. Apkabinau ją per nugarą ir prisitraukiau artyn, kad mūsų krūtinės liestųsi. Atkišau lūpas kaip tik tada, kai ji papūtė savąsias. Jausmas buvo neapsakomas; vos galėjau kvėpuoti, kai ėmėm judėti greičiau. Negalim užtrukti, todėl šį kartą nekantravau baigti kuo greičiau.

– Tesa, kalbėk su manim, – paprašiau, nes žinojau, kad ji drovisi. Bet tikėjausi, kad sukaups drąsą ir prašneks kaip tada, jeigu smarkiau stumtelėsiu ar stipriau timptelėsiu už plaukų.

– Gerai... – šnopavo ji ir ėmė judėti greičiau. – Hardinai... – ištarė drebančiu balsu ir prikando apatinę lūpą, kad nusiramintų. Bet tik dar labiau mane įaudrino. Pilve pajutau didelį spaudimą. – Hardinai,

tu toks geras... – pamažu drąsėjo, o aš dusdamas keiksnojausi. – Tu jau inkšti, o aš dar nieko nepasakiau, – pasididžiavo. Patenkintas jos tonas mane pakėlė ir nuleido.

Ji visu kūnu suvirpėjo ir sustingo, aš tik stebėjau jos orgazmą. Atrodė, kad kiekvieną kartą – jei ne *daugiau* – ji žavisi baigtimi. Kaip tik dėl to man jos niekada negana ir niekada nebus gana.

Beldimas į duris grąžino mus iš svaigulio, beveik ekstazės, ir Tesa staiga atšoko nuo manęs. Čiupo nuo grindų palaidinę, aš nusimoviau panaudotą prezervatyvą ir pakėliau nuo grindų savo drabužius.

– Minutėlę, – šūktelėjau. Tesa uždegė žvakę ir ėmė dėlioti ant sofos pagalvėles. – Kam žvakė? – paklausiau rengdamasis ir eidamas prie durų.

– Čia kvepia seksu, – sušnibždėjo, nors meistras niekaip negalėjo jos išgirsti.

Tesa sutrikusi persibraukė plaukus, o aš tik sukikenau ir papurtęs galvą atidariau duris. Už jų stovėjo aukštas, aukštesnis už mane, barzdotas vyras. Rudais plaukais iki pečių, mažiausiai penkiasdešimties metų.

– Neveikia šildymas? – paklausė užkimusiu balsu. Aiškiai per daug rūko.

– Taip, juk iš niekur bute neatsirado septyni laipsniai, – atsakiau stebėdamas, kaip jis apžiūrinėja mano Tesą.

O ji, žinoma, kaip tik tada turėjo pasilenkti ir ieškoti dėžėje po stalu mobiliojo kroviklio. Ir, žinoma, kaip tik su tomis sumautomis jogos kelnėmis. Ir, žinoma, tas šlykštus diedas su velniška barzda tyrinėjo jos užpakaliuką.

– Tesa, gal eik į miegamąjį, kol čia bus sutvarkyta? – pasiūliau. – Ten šilčiau.

– Ne, viskas gerai. Pasiliksiu čia su tavim, – gūžtelėjo pečiais ir atsisėdo ant kėdės.

Mano kantrybė baigė išsekti, o kai ji iškėlė rankas už galvos ir ėmė tvarkytis plaukus – ir beveik surengė tam subingalviui tikrą

pasirodymą, – vos iškenčiau neišvilkęs jos į kitą kambarį. Tikriausiai atrodžiau labai piktas, nes pažiūrėjusi į mane ji nusileido.

– Gerai... – atsakė suglumusi ir susirinkusi į glėbį vadovėlius išdidžiai išėjo į miegamąjį.

– Tvarkykit tą sumautą šildytuvą, – mestelėjau tam senam iškrypėliui.

Jis tyliai ėmėsi darbo ir neištarė nė žodžio – matyt, buvo protingesnis, nei maniau. Po kelių minučių stalo gale suvibravo Tesos telefonas. Nutariau atsiliepti, nes ekrane švietė Kimberlės vardas.

– Klausau.

– Hardinai? – Kimberlės balsas baisiai rėžia ausį. Nesuprantu, kaip Kristianas gali jį pakęsti. Tikriausiai jis susižavėjo jos išvaizda. Ir tai turbūt nutiko klube, kai paprasčiausiai negalėjo gerai jos girdėti.

– Taip. Tuojau pakviesiu Tesą...

Atidaręs miegamojo duris pamačiau Tesą, gulinčią skersai lovos, – įsikandusi pieštuką ji mojavo vieną koją.

– Skambina Kimberlė, – paaiškinau ir numečiau jai mobilųjį ant lovos.

Ji tuoj pat čiupo telefoną.

– Labas, Kim! Kas nutiko? – Po kelių sekundžių ištarė: – O ne! Tai baisu.

Kilstelėjau antakį, bet ji nepastebėjo.

– Aha... gerai... aš pasikalbėsiu su Hardinu. Luktelėk sekundę, manau, viskas bus gerai. – Ji atitraukė telefoną nuo ausies ir uždengė apačią ranka. – Kristianas pasigavo kažkokį skrandžio virusą ir Kimberlė veža jį į ligoninę. Nieko rimta, bet niekaip negali prisiskambinti auklei, – sušnibždėjo ji.

– Ir ką? – susiraukiau.

– Nėra kam pabūti su Smitu.

– Iiiiir tu tai sakai man, nes?..

– Ji klausia, ar mes galėtume. – Įsikando skruostą.

Negali būti, po velnių, kad ji sako norinti prižiūrėti tą vaiką.

– Ką galėtume?

– Prižiūrėti vaiką, Hardinai, – atsiduso Tesa.

– Nea. Jokiu būdu.

– Kodėl ne? Jis geras vaikas, – ėmė verkšlenti ji.

– Ne, Tesa, čia ne dienos globa. Nieko nebus, liepk Kimberlei nupirkt jam tailenolio, vištienos sultinio ir pasidžiaugti gyvenimu.

– Hardinai... ji – mano draugė, jis – mano viršininkas, susirgęs. Maniau, jis tau rūpi, – papriekaištavo ji.

Man pasidarė negera. Žinoma, jis man patinka. Buvo šalia ir padėjo mums su mama, kai tėvas mus apmovė, bet tai nereiškia, kad turiu žiūrėti jo vaiką, be to, rytoj su Lendonu einu į ledo ritulio rungtynes.

– Sakau, kad ne, – atšoviau laikydamasis savo. Mažiausiai noriu, kad kažkoks snarglius, prisigėręs limonado, lakstytų po mano butą.

– Hardinai, būk geras, – maldavo ji. – Jie daugiau neturi ko prašyti. Prašau prašau?

Žinojau, kad vis tiek pasakys taip; ji tik pasidomėjo mano nuomone. Nusileidęs atsidusau ir pasigėrėjau laiminga šypsena.

Septyniasdešimtas skyrius

HARDINAS

– Gal baigsi zyzti? Elgiesi blogiau už jį – o jam tik penkeri, – subarė mane Tesa. Aš tik užverčiau akis.

– Tik sakau, kad viskas per tave. Tegu jis neliečia mano daiktų. Tu sutikai, tai dabar jis yra tavo vargas, o ne mano, – priminiau ir sulig mano žodžiais beldimas į duris pranešė, kad jie jau čia.

Atsisėdau ant sofos ir leidau Tesai atidaryti duris. Ji dėbtelėjo į mane, bet nevertė svečių – *savo* svečių – ilgai laukti. Maloniausiai šypsodamasi plačiai atvėrė mūsų buto duris. Kimberlė nedelsdama puolė tarškėti, beveik klykti.

– Baisiausiai tau ačiū! Neįsivaizduoji, kaip jūs mus išgelbėjot. Nežinau, ką būtų reikėję daryti, jeigu nebūtum galėjus pabūti su Smitu. Kristianui labai bloga, jis nuolat vemia ir mes...

– Viskas gerai, tikrai, – nutraukė ją Tesa, manau, visai nenorėdama gilintis į siaubingas Kristiano pykinimo smulkmenas.

– Gerai, taip, jis mašinoje, tai aš bėgu. Smitas ganėtinai savarankiškas, paprastai žaidžia vienas ir jei ko užsinorės, pats tau pasakys.

Kimberlė žengė žingsnį į kairę ir praleido nediduką šviesiaplaukį berniuką.

– Labas, Smitai! Kaip gyveni? – paklausė Tesa keistu balsu, kokio dar nebuvau girdėjęs. Tikriausiai šitaip ji kalbasi su vaikais, net jeigu jiems jau penkeri. Tokia yra tik Tesa.

Vaikas nieko neatsakė, tik truputį jai šyptelėjo ir nužingsniavo paskui Kimberlę į svetainę.

– Taip, jis nedaug kalba, – pasakė Kimberlė Tesai, pastebėjusi liūdną šios žvilgsnį.

Nors buvo juokinga, kad jis neatsakė Tesai, bet nenorėjau, kad ją liūdintų, todėl geriau tegu tas snarglius baigia ožiuotis ir būna jai malonus.

– Gerai, dabar jau tikrai einu! – šyptelėjo Kimberlė ir pamojavusi Smitui uždarė duris.

Tesa pasilenkė ir paklausė Smito:

– Ar nori valgyt?

Jis papurtė galvą.

– Gerti?

Tas pats atsakymas, tik šįkart jis atsisėdo ant sofos priešais mane.

– Ar nori pažaisti?

– Tesa, man atrodo, kad jis paprasčiausiai nori čia pasėdėti, – pasakiau ir pamačiau, kad ji raustelėjo.

Perėjau televizijos kanalus tikėdamasis rasti ką nors įdomaus, kol Tesa žaidžia auklę.

– Atsiprašau, Smitai, – ištarė ji. – Tik norėjau sužinoti, kaip jautiesi.

Jis ir vėl linktelėjo kaip robotukas ir staiga pastebėjau, kad siaubingai panašus į savo tėvą. Plaukai beveik tokio pat chaki atspalvio ir įtariu, jei nusišypsotų, atsirastų duobutė kaip Kristiano.

Po kelių minučių nejaukios tylos, per kurias Tesa prastovėjo prie sofos, supratau, kad planas žlugo. Ji tikėjosi, kad vaikas bus energingas ir nusiteikęs su ja žaisti. O šis neištarė nė žodžio ir nepajudėjo iš vietos. Drabužėliai buvo tvarkingi, kaip ir tikėjausi, o mažučiai balti teniso bateliai atrodė lyg pirmą kartą apauti. Pakėlęs akis nuo melsvų polo marškinėlių, sutikau jo žvilgsnį.

– Ką? – paklausiau.

Smitas skubiai nusisuko.

– Hardinai! – atsiduso Tesa.

– Ką? Aš tik paklausiau, ko jis žiūri į mane. – Gūžtelėjau pečiais ir palikau kažkokį šlamštiną kanalą, prie kurio atsitiktinai buvau stabtelėjęs. Mažiausiai norėčiau žiūrėti apie Kardašianų klaną.

– Būk malonus, – įspėjamai pažiūrėjo Tesa.

– Aš esu malonus, – atsakiau ir gūžtelėjau, lyg sakydamas *didelio čia daikto?* Tesa apvertė akis.

– Gerai, einu ruošti pietų. Smitai, ar nori eiti su manim, ar pasėdėsi su Hardinu?

Jaučiau jo žvilgsnį, bet nutariau nežiūrėti. Jis turėtų eiti su ja. Ji yra auklė, ne aš.

– Eik su ja, – pasakiau.

– Smitai, gali likti čia, Hardinas tau netrukdys, – patikino Tesa.

Jis tylėjo. Staigmena! Tesa dingo virtuvėje, o aš pagarsinau televizorių, kad išvengčiau galimo pokalbio su šituo mailium, nors ir nebuvo panašu, kad taip gali nutikti. Mane ėmė pagunda eiti į virtuvę pas Tesą ir palikti jį vieną svetainėje.

Po kelių minučių man ėmė darytis nejauku šitaip su juo sėdėti. Po velnių, kodėl jis nekalba ir nežaidžia ar nedaro to, ką paprastai veikia penkiamečiai?

– Tai kas gero? Kodėl nekalbi? – pagaliau paklausiau. Jis patraukė pečiais. – Nemandagu neatsakyti, kai žmonės su tavim kalbasi, – pamokiau.

– Dar nemandagiau manęs klausti, kodėl nekalbu, – atrėžė jis.

Lengvas britiškas akcentas, nors ne toks ryškus kaip tėvo, bet dar nevisiškai išnykęs.

– O, bent jau žinau, kad moki kalbėti, – pasakiau, lyg įžūlus atsakymas būtų atleidęs nuo pareigos jį prižiūrėti, nežinodamas, ką dar jam pasakyt.

– Kodėl taip labai nori su manim kalbėtis? – paklausė jis protingiau nei penkiametis.

– Aš... nežinau. O kodėl nenori?

– Nežinau, – gūžtelėjo jis.

– Ar jums viskas gerai? – iš virtuvės šūktelėjo Tesa. Sekundę svarsčiau, ar sakyti, kad ne, kad vaikas yra negyvas ar primuštas, bet šis juokas išgaravo vos užgimęs.

– Viskas gerai! – riktelėjau. Tikėjausi, kad ji tuojau baigs, nes ir aš jaučiausi baigęs pokalbį.

– Kodėl ant tavo veido tie daiktai? – paklausė Smitas rodydamas į mano lūpos žiedą.

– Todėl, kad noriu. Gal reikėtų paklausti, kodėl *tu* jų neturi? – atsakiau jausdamasis pranašesnis ir stengdamasis negalvoti, kad jis dar vaikas.

– Ar jie skauda? – paklausė, neatsakęs į mano klausimą.

– Ne, visai neskauda.

– O atrodo, kad skauda, – šyptelėjo.

Regis, jis visai neblogas, bet man vis tiek nepatinka mintis būti jo aukle.

– Aš jau beveik baigiau, – atsišaukė Tesa.

– Gerai. Mes kaip tik mokomės, kaip pasigaminti namudinę bombą iš sodos butelio, – pasijuokiau. Tesa net kyštelėjo galvą iš už kampo mūsų patikrinti.

– Ji trenkta, – pasakiau Smitui.

Jis nusijuokė, skruostuose pasirodė duobutės.

– Ji graži, – sušnibždėjo į delnus.

– Taip, ji graži. Tikrai, – linktelėjau ir pažvelgęs į Tesą – su į viršų suimtais plaukais, primenančiais lizdą, jogos kelnėmis ir vis dar tais pačiais paprastais marškinėliais – ir dar kartą linktelėjau. Ji graži ir jai nė nereikia stengtis.

Supratau, kad ji mus girdėjo, nes pastebėjau švystelint šypseną, kai apsisuko eiti į virtuvę baigti darbų. Kažin, kodėl ji taip šyptelėjo? Kas čia tokio, kad kalbuosi su vaiku? Jis vis dar erzina, kaip ir visi kiti neūžaugos.

– Aha, tikrai graži, – pritarė.

– Gerai, atvėsk, bičiuli. Ji mano, – šyptelėjau.

Smitas išsižiojęs pažiūrėjo į mane.

– Kas tavo? Tavo žmona?

– Ne... po galais, ne, – nusišaipiau.

– Po galais, ne? – pakartojo jis.

– Velnias, nesakyk „po galais“ arba „velnias“.

Štai viena iš priežasčių, kodėl man negalima būti su vaikais.

– Žinau, kad tai blogi žodžiai, – pasakė.

Linktelėjau.

– Todėl jų nesakyk, – priminiau dar kartą.

– Tai kas ji tokia, jeigu ne tavo žmona?

Dieve, koks smalsus snarglius.

– Ji mano draugė.

Visų pirma nereikėjo man apskritai kalbėti su tuo vaiku. Jis susidėjo rankas ir žiūrėjo į mane iš apačios kaip neužauga kunigiukas ar kažkas panašaus.

– Tu nori, kad ji būtų tavo žmona?

– Ne, aš nenoriu, kad ji būtų mano žmona, – atsakiau lėtai, bet aiškiai, kad jis mane girdėtų ir šį kartą galbūt suprastų.

– Niekada?

– Niekada.

– Ar tu turi vaiką?

– Ne! Ne, po galais! Iš kur tu trauki tokius klausimus? – jau vien girdėdamas juos ištartus garsiai imu nervintis.

– Kodėl... – pradėjo, bet aš nutraukiau.

– Baik klausinėti tiek daug klausimų, – subambėjau.

Vaikas linktelėjo ir paėmęs man iš rankų nuotolinio valdymo pultelį perjungė kanalą. Tesa jau kelias minutes mūsų netikrino, todėl nusprendžiau nueiti į virtuvę pažiūrėti, kaip jai sekasi.

– Tesa... ar jau baigei? Nes jis per daug kalba, – pasiskundžiau ir pavogiau brokolio gabaliuką iš jos ruošiamo patiekalo. Jai labai nepatinka, kai valgau dar nebaigtą maistą, bet mano svetainėje sėdi penkiametis, todėl turiu teisę suvalgyti tą nelaimingą brokolį.

– Taip, dar minutė ar dvi, – atsakė, nežiūrėdama į mane. Jos balsas keistas ir kažkas atrodo negerai.

– Kas tau? – paklausiau, jai atsisukus stiklinėmis akimis.

– Nieko, viskas gerai. Čia svogūnai, – susiraukė ir atsuko čiaupą nusiplauti rankų.

– Viskas gerai... jis ir su tavim pakalbės. Jau apsiprato, – patikinau.

– Taip, žinau. Bet ne dėl to... čia svogūnai, – pakartojo.

Septyniasdešimt pirmas skyrius

HARDINAS

Mažius sėdėjo tylus ir tik linktelėjo, Tesai linksmai paklausus:

– Smitai, ar tau patinka vištiena?

– Labai skanu! – pernelyg entuziastingai atsakiau, kad sušvelninčiau vaiko nenorą kalbėti su ja.

Tesa dėkingai šyptelėjo, bet stengėsi išvengti mano akių. Taip ir pavalgėm tylėdami. Kol Tesa tvarkė virtuvę, nuėjau į svetainę. Iš paskos nutipeno ir maži žingsniukai.

– Kuo galiu padėti? – paklausiau klestelėjęs ant sofos.

– Niekuo, – gūžtelėjo ir įsistebeilijo į televizorių.

– Tai gerai... – panašu, kad šįvakar nieko gero nebus.

– Ar mano tėtis mirs? – staiga šalia savęs išgirdau tylų balsiuką.

– Ką? – atsisukau į jį.

– Ar mirs mano tėtis? – paklausė Smitas, nors atrodė visai ramus dėl to reikalo.

– Ne, jis tik apsinuodijo maistu ar ką.

– Mano mama sirgo ir numirė, – pasakė jis. Iš nežymiai drebančio balselio suvokiau, kad nerimas nėra jam nepažįstamas jausmas, tad sulaikiau kvapą.

– Ėėė... taip. Bet čia visai kas kita.

Vargšas vaikas.

– Kodėl?

Jėzusmarija, kiek daug jis klausinėja. Norėjau pakviesti Tesą, bet mane sulaikė susirūpinęs vaiko veidas. Jis vis tiek nekalbės su ja, todėl vargu ar norėtų, kad pakviesčiau.

– Tavo tėtis tik truputį serga... o mama labai sirgo. Jis pasveiks.

– Ar tu meluoji?

Smitas kalba ne pagal metus protingai, koks aš visada buvau. Spėju, taip nutinka, kai esi priverstas per greitai suaugti.

– Ne, aš tau pasakyčiau, jeigu tavo tėtis galėtų mirti, – pasakiau atvirai.

– Tikrai?

Šviesios akys sublizgo ir išsigandau, kad vaikas tuoj pravirks. Neturėjau jokios sumautos minties, kaip elgtis, jeigu jis dabar apsižliumbtų. Bėgti. Pabėgčiau į kitą kambarį ir pasislėpčiau už Tesos.

– Aha. O dabar pakalbėkim apie ką nors ne tokio baisaus.

– Kas yra baisu?

– Kažkas, kas supainiota ir sumauta, – paaiškinau.

– Blogas žodis, – subarė mane.

– Man galima sakyti, nes aš jau didelis.

– Vis tiek blogas žodis.

– Anksčiau du pasakei. Galiu apskųsti tave tėčiui, – pagąsdinau.

– Aš apskųsiu tave tavo gražiai draugei, – atrėžė jis. Nesusilaikiau nenusikvatojęs.

– Gerai jau gerai, laimėjai, – pasakiau nusileidęs. Iš už kampo pasirodė Tesa.

– Smitai, ar nori ateiti pas mane?

Smitas pažvelgė į ją, paskui atsisuko į mane ir paklausė:

– Ar galiu likti su Hardinu?

– Aš ne... – pradėjo Tesa, bet aš ją nutraukiau.

– Gerai, – atsidusau ir padaviau vaikui pultelį.

Septyniasdešimt antras skyrius

TESA

Pastebėjau, kad Smitas taisydamasis ant sofos pasislinko šiek tiek arčiau Hardino. Šis atsargiai pažvelgė į jį, bet nei gestu, nei žodžiu nesureagavo į draugiškumą. Kaip ironiška – regis, Smitui patinka Hardinas, o šis aiškiai nekenčia vaikų. Tačiau Smitas jaučiasi kaip turtingas džentelmenas iš Ostin romano, nors gali būti ir neįtrauktas į šią kategoriją.

Niekada, pasakė jis Smitui, kai šis paklausė, ar ketina mane vesti.

Niekada. Jis niekada neplanavo su manim bendros ateities. Kažkur giliai tai žinojau, bet vis tiek skaudu girdėti tai ištariant, ypač taip šaltai ir su tokiu pasitikėjimu, kaip pasakė jis, lyg tai būtų pokštas ar kas nors panašaus. Galėjo nors šiek tiek sušvelninti smūgį, bent truputį.

Aišku, aš visai nenoriu tekėti nei dabar, nei po daug metų. Bet pati mintis, kad nėra nė mažiausios tikimybės, labai mane įskaudino. Sako norintis būti su manim amžinai, bet nenori vesti? Ar mes amžinai taip ir būsim „draugai“? Ar būsiu laiminga be vaikų? Ar jis mylės mane taip, kad būčiau laiminga nepaisydama nieko, nors ateitis bus visai ne tokia, kokią įsivaizdavau?

Tikrai nuoširdžiai nežinau ir galva sukasi nuo minčių apie tai. Nenoriu dabar būti apsėsta ateities. Man tik devyniolika. Mums labai gera kartu ir nenoriu to sugriauti.

Sutvarkiusi virtuvę ir sudėjusi indus į indaplovę, dar kartą patikrinau, ką veikia Hardinas ir Smitas, ir nuėjau į miegamąjį

ruoštis rytojui. Vos pasidėjau rytojui juodą sijoną, suskambo telefonas. Kimberlė.

– Labas, kaip sekasi? – paklausiau atsiliepusi.

– Ačiū, viskas gerai. Jam davė antibiotikų ir tuojau išleis namo. Jau vėloka, bet tikiuosi, kad nieko baisaus? – atsakė ji.

– Žinoma, nieko. Darykit, ką reikia.

– Kaip laikosi Smitas?

– Gerai, ir beveik nesitraukia nuo Hardino, – pasakiau, vis dar negalėdama pati tuo patikėti. Kimberlė iš širdies nusikvatojo.

– *Tikrai?* Nuo Hardino?

– Taip, tik pagalvok, – užverčiau akis ir nuėjau į svetainę.

– Oho, kaip netikėta, bet tai bus gera praktika, kol jūsų namuose lakstys maži hardiniukai, – pajuokavo ji.

Kimberlės žodžiai dūrė man į širdį, tad prikandau lūpą.

– Taip... ko gero.

Norėjau pakeisti temą, kol gerklės man neužspaudė dar didesnis gumulas.

– Gerai. Laimė, mes greitai baigsim. Smitas eina miegoti dešimtą, bet jau beveik dešimt, tai leisk jam būti, kol, tavo nuomone, ateis laikas miegoti. Dar kartą ačiū, – padėkojo Kimberlė ir baigė pokalbį.

Stabtelėjau virtuvėje ir susidėjau ryšuliuką rytojaus priešpiečiams; pasiėmiau vakarienės likučius, ir tiek.

– Kodėl, – išgirdau, kaip Smitas paklausė Hardino.

– Todėl, kad jie įstrigo saloje.

– Kodėl?

– Jų lėktuvas sudužo.

– Kodėl jie nemirė?

– Tai vaidinimas.

– Kvailas vaidinimas, – pasakė Smitas, ir Hardinas nusikvatojo.

– Taip, ko gero, tu teisus, – Hardinas linksmai papurtė galvą, ir Smitas sukikeno.

Abu atrodė kai kuo panašūs: duobutės skruostuose, akių forma ir šypsenos. Įsivaizdavau, kad Hardinas vaikystėje buvo panašus į Smitą, išskyrus šviesius plaukus ir akių spalvą.

– Ar aš galiu eiti miegoti, ar nori, kad pabūčiau su juo? – paklausiau Hardino. Jis pažvelgė į mane, paskui į Smitą.

– Eee... ramiai. Mes vis tiek žiūrim tik kvailą televizorių, – atsakė.

– Gerai, labos nakties, Smitai. Pasimatysim, kai Kimberlė atvažiuos čia tavęs paimti, – pasakiau.

Jis žvilgtelėjo į Hardiną, paskui į mane ir nusišypsojo.

– Nakties, – sušnibždėjo.

Pasisukau eiti, bet mane už rankos sulaikė Hardinas.

– Ei, o man nereikia labos nakties? – patempė lūpą.

– Oi... taip. Atsiprašau. – Apkabinau jį ir pabučiavau į skruostą. – Labanakt, – pasakiau, o jis dar kartą mane apkabino.

– Ar tikrai viskas gerai? – paklausė laikydamas už pečių, kad matytų veidą.

– Taip, tik labai pavargau, o jis vis tiek nori būti su tavim, – šyptelėjau.

– Myliu tave, – pasakė ir pabučiavo man į kaktą.

– Myliu tave, – atsakiau ir nuskubėjusi į miegamąjį uždariau paskui save duris.

Septyniasdešimt trečias skyrius

TESA

Kita diena buvo graži – nesnigo, kelkraščiuose beveik neliko purvo. Atvažiavusi į „Vance" leidyklą radau Kimberlę sėdinčią prie stalo. Ji man nusišypsojo, o aš, kaip visada, pasiėmiau spurgą ir kavos.

– Nepajutau, kada vakar atvažiavai. Užmigau, – pasakau.

– Žinau, Smitas irgi miegojo. Dar kartą tau ačiū, – atsakė Kimberlė ir iškart suskambo jos telefonas.

Kabinetas po vakar dienos, praleistos universitete, man atrodė keistai. Tarsi gyvenčiau dvigubą gyvenimą: pusę studentės ir pusę suaugusiosios. Gyvenu bute su draugu ir atlieku praktiką, kuri aiškiai panašesnė į darbą, o ne į praktiką. Myliu abi savo puses, bet jei reikėtų rinktis, pasirinkčiau suaugusiosios gyvenimą, ir tik su Hardinu.

Įsijaučiau į darbą, taigi pietų metas netruko ateiti. Po kelių skaitalų atsiverčiau dar vieną rankraštį, jis rimtai užkabino, tad pajutau, kad ryju norėdama kuo greičiau pavalgyt ir grįžus baigti skaityti. Tikėjausi, kad bus parinkti vaistai ir pagrindinis veikėjas pasveiks. Apsiverkčiau, jeigu jis numirtų. Greitai atėjo ir vakaras, nes visą dieną atsitolinusi nuo pasaulio ir įsijautusi skaičiau rankraštį. Pabaiga buvo neapsakomai liūdna.

Apsiverkusi baigiau darbo dieną ir išvažiavau namo. Iš Hardino negavau jokios žinutės nuo tada, kai rytą palikau miegantį ir piktą lovoje. Ir niekaip nesilioviau galvojusi apie jo žodžius, pasakytus vakar. Reikia išsiblaškyti nuo minčių, kartais norėčiau tiesiog išjungti smegeninę, kaip kiti žmonės, atrodo, moka. Man nepatinka,

kad viską pergalvoju kelis kartus, bet nieko negaliu padaryt. Tokia esu, o dabar tegaliu galvoti apie tai, kad mudu su Hardinu neturim bendros ateities. Ir vis tiek privalau susitvarkyti mintis, kad pernelyg neįsijausčiau. Jis yra toks, koks yra, ir apskritai nenori nei vesti, nei turėti vaikų.

Gal paskambinti Stef, kai grįšiu iš Konerių krautuvėlės ir paleisiu skalbyklę, nes vakare Hardinas su Lendonu eis į rungtynes... Dieve, tikiuosi, kad viskas bus gerai.

Grįžusi namo radau Hardiną miegamajame skaitantį.

– Labas, pupa. Kaip sekas? – paklausė, kai įėjau.

– Manau, kad gerai.

– Kas negerai? – Hardinas pažvelgė į mane.

– Šiandienos rankraštis buvo labai liūdnas, nuostabus, bet graudus, – atsakiau stengdamasi vėl neįsijausti.

– Oho, tikriausiai buvo labai geras, jeigu iki šiol dėl jo dūsauji. – Nusišypsojo. – Gerai, kad nebuvau šalia, kai pirmą kartą perskaitei *Atsisveikinimą su ginklais*.

Klestelėjau šalia jo į lovą.

– Šitas buvo liūdnesnis, daug liūdnesnis.

Jis suėmė mane už palaidinės ir užsitraukė ant kelių, o galvą padėjo sau ant peties.

– Mano jautruolė.

Širdis suplazdėjo nuo to, kaip pirštais perbraukė man nugarą, kaip kalbėjo su manim. Pasidarau laimingesnė nei turėčiau, kai jis bet kokiais žodžiais pavadina mane „savo mergaite".

– Ar šiandien bent buvai paskaitose? – paklausiau.

– Nea. Mane išvargino to žmogeliuko priežiūra.

– „Priežiūra" vadini televizoriaus žiūrėjimą su juo?

– Iš dalies. Aš dirbau daugiau negu tu.

– Vadinasi, jis tau patiko? – paklausiau nė nežinodama kodėl.

– Ne... na, palyginti su kitais vaikais, jis ne taip erzina, bet artimiausiu metu naujų pasimatymų neplanuoju, – nusišypsojo.

Pavarčiau akis, bet daugiau apie Smitą neužsiminiau.

– Ar pasirengęs šio vakaro rungtynėms?

– Ne, jau pasakiau jam, kad neisiu.

– Hardinai! Turi eiti, – surikau.

– Juokauju... jis greitai čia bus. Tesa, tu man skolinga už šitą mėšlą, – pagrūmojo Hardinas.

– Beje, ledo ritulys tau irgi patinka, o Lendonas – puiki draugija.

– Ne tokia gera draugija, kaip tu, – pabučiavo man į skruostą.

– Kaip vedamas į kartuves, esi gerai nusiteikęs.

– Jeigu bus blogai, tikrai nebūsiu tas, kurį pakars.

– Būk šiandien malonus Lendonui, – perspėjau.

Hardinas juokaudamas iškėlė rankas, bet aš žinojau daugiau. Pasigirdo beldimas į duris, tačiau Hardinas nesujudėjo.

– Jis tavo draugas, tai tu ir atidaryk duris, – pasakė.

Pažiūrėjau į jį, bet nuėjau prie durų. Lendonas vilkėjo Džersio* marškinėlius, mėlynus džinsus ir sportbačius.

– Labas, Tesa! – pasisveikino.

– Gal galim apsieiti be to? – įsiterpė Hardinas man nespėjus pasilabinti.

– Aha, jaučiu, bus smagus vakaras, – pajuokavo Lendonas ir pasiglostė trumpus plaukus.

– Tai bus geriausias vakaras per visą tavo gyvenimą, – paerzino Hardinas.

– Sėkmės, – palinkėjau Lendonui, ir jis tik sukikeno.

– Ai, Tesa, jis tik nori pasirodyt, apsimeta, kad visai nenori su manim bendraut, – nusijuokė Lendonas. Hardinui teko pavartyt akis.

– Gerai, man jau per daug testosterono, einu persirengti ir atlikti kelių užduočių. Pasilinksminkit, berniukai, – pasakiau ir palikau vyrus žaisti savo žaidimų.

* Naujojo Džersio komandos.

Septyniasdešimt ketvirtas skyrius

HARDINAS

Su Lendonu brovėmės per minią. Atsidusęs paklausiau:

– Po velnių, kodėl jų tiek daug?

Lendonas šiek tiek nustebęs pažvelgė į mane:

– Todėl kad per tave pavėlavom.

– Rungtynės prasidės tik po penkiolikos minučių.

– Aš paprastai ateinu prieš valandą, – paaiškino.

– Žinoma, kurgi ne. Net kai nesu su Tesa, esu su Tesa, – pasiskundžiau.

Lendonas ir Tesa iš esmės yra kaip vienas, turint galvoje jų poreikį būti pirmiems ir viską daryti geriausiai.

– Tau labai pasisekė, kad esi su Tesa, – pasakė jis.

– Nebūk šiknius, ir mes gal pasidžiaugsim reginiu, – griežtai atkirtau, bet iš jo susierzinimo nesišypsoti negalėjau. – Atsiprašau, Lendonai. Aš labai laimingas, kad esu su ja. O dabar gal galėtum atvėsti? – nusijuokiau.

– Taip, taip. Einam į savo vietas, – ramiai atsakė jis rodydamas kelią.

– Po galais! Matei? Velniava, kas per rezultatas? – šalia manęs suriko Lendonas. Tokio įsijautusio jo dar nebuvau matęs. Vis dėlto net ir piktas jis atrodo tikras pupulis. – Greičiau! – suriko dar kartą, o aš iš juoko įsikandau liežuvį.

*

Ko gero, Tesa buvo teisi: draugijoje jis visai nieko. Aišku, ne pirmas numeris, bet ir ne paskutinis.

– Man atrodo, kad kuo daugiau tu klyki ir spiegi, tuo labiau jie stengiasi laimėti, – pasakiau.

Jis nieko neatsakė ir toliau klykė ir švilpė dėl kiekvieno judesio. Aš blaškiausi tarp rungtynių ir nešvankių žinučių Tesai, ir kol tai supratau, Lendonas jau rėkė „Valio!", nes jo komanda paskutinę sekundę išplėšė pergalę.

Minia pasipylė iš arenos ir aš yriausi kartu.

– Žiūrėk, kur eini, – išgirdau balsą šalimais.

– Atsiprašau, – tarė Lendonas.

– Taip ir reikia, – atsakė balsas.

Atsisukęs pamačiau susinervinusį Lendoną ir šliužą su priešininkų komandos marškinėliais. Lendonas nutylėjo ir nieko neatsakė, o vyras su saviškiais toliau tyčiojosi iš jo.

– Tik pažiūrėk, jis išsigando, – ištarė antras balsas, spėju, to šliužo draugelis.

– Aš... aš... – sumikčiojo Lendonas.

Juokaujat?

– Ė, jūs, atšokit, gerai? – suurzgiau ir jiedu abu atsisuko į mane.

– Arba kas? – iš ilgšio burnos užuodžiau alų.

– Arba prie visų užčiaupsiu tave ir neprisiminsi jokių rungtynių. Va taip, – įspėjau jį, pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Baik, Deni, einam, – paragino mažasis, vienintelis dar sveiko proto, ir timptelėjo draugo marškinėlius.

Abu išnyko minioje. Paėmiau Lendoną už rankos ir nusitempiau likusį kelią. Tesa nurautų man kiaušus, jeigu leisčiau jį šįvakar primušti.

– Ačiū, tau nereikėjo to daryti, – padėkojo Lendonas, kai priėjom jo mašiną.

– Tik neperdėk, – šyptelėjau, o jis papurtė galvą, bet išgirdau, kad tyliai sau juokiasi.

– Ar tave dabar parvežti į butą? – paklausė po kelių minučių nejaukios tylos, kol laukėm užsikimšusioje aikštelėje.

– Taip, aišku, – ir dar kartą patikrinau telefoną, ar Tesa atsakė; neatsakė. – Išvažiuoji? – paklausiau.

– Dar nežinau, bet tikrai noriu būti su Dakota, – paaiškino jis.

– Tai kodėl ji nesikrausto čia?

– Todėl kad čia jai nėra jokių baleto karjeros perspektyvų; ji turi būti Niujorke.

Lendonas praleido dar vieną mašiną, nors mes beveik nepajudėjom iš vietos nuo tada, kai apsisukom.

– Ir tu ruošiesi spjauti į viską čia ir lėkti paskui ją? – pašiepiau.

– Taip, geriau jau taip, negu gyventi be jos. Be to, visai nesispardau, kad reikia išvažiuot. Niujorkas yra nuostabi vieta gyventi. Juk santykiuose svarbu ne vienas žmogus, ar ne? – paklausė žiūrėdamas į mane iš šono. *Šūdžius.*

– Ar čia taikoma man?

– Ne visai, bet jeigu nori, gali būti ir tau.

Keli girti idiotai kluptelėjo priešais mašiną, bet neatrodė, kad Lendonui rūpi, jog jie užtvėrė kelią.

– Užsikišk po velnių, – pasakiau. Dabar jis tikras šiknius.

– Nori pasakyt, kad nevažiuotum į Niujorką paskui Tesą?

– Taip, būtent tai ir sakau. Nenoriu gyventi Niujorke, todėl ir negyvensiu Niujorke.

– Juk žinai, kad kalbu ne apie Niujorką, o apie Sietlą. Ji nori gyventi Sietle.

– Ji keliaus su manim į Angliją, – pasakiau. Įjungiau radiją tikėdamasis tuo ir baigti pokalbį.

– O jeigu ne? Puikiai žinai, kad ji to nenori, tai kodėl verti?

– Lendonai, aš jos neverčiu nieko daryti. Ji kraustysis, nes mes norim būti kartu, o ji nenori būti toli nuo manęs. Paprasta.

Dar kartą patikrinau telefoną, kad atitraukčiau dėmesį nuo savo mielo bjauraus įbrolio.

– Tu esi šiknius.

– Niekada nesakiau, kad nesu, – gūžtelėjau.

Surinkau Tesos numerį ir laukiau, kol atsilieps. Neatsiliepė. *Šaunu, po velnių, kaip šaunu.* Tikiuosi, grįžęs rasiu ją namie. Jei Lendonas nevažiuotų kaip vėžlys, jau būtume vietoje. Sėdėjau ir tylėjau krapštydamas apšerpėjusias apynages. Pagaliau, kaip atrodė – po trijų sumautų valandų – Lendonas sustojo prie mano namų durų.

– Šį vakarą nebuvo labai jau blogai, ką? – paklausė, kai išlipau iš automobilio.

Nusijuokiau.

– Ne, sakyčiau, nebuvo, – pripažinau. Ir pajuokavau: – Jeigu kam nors papasakosi, ką pasakiau, nudėsiu tave.

Lendonas sukrizeno ir nuvažiavo. Giliai įkvėpiau labai patenkintas, kad šį vakarą jis išnešė sveiką kailį nuo tų dviejų.

Įėjęs į butą radau Tesą užsnūdusią ant sofos, tad paprasčiausiai atsisėdau ir kurį laiką žiūrėjau į ją.

Septyniasdešimt penktas skyrius

HARDINAS

Kurį laiką stebėjau miegančią Tesą, paskui paėmiau ją ant rankų ir nunešiau į miegamąjį. Ji apkabino mane ir priglaudė galvą prie krūtinės. Švelniai paguldžiau ant lovos ir užklojau iki pusės. Meiliai pabučiavau į kaktą ir jau sukdamasis pats ruoštis miegoti, kažką išgirdau.

– Zedai, – sumurmėjo ji.

Ar ji ką tik?.. Spoksojau į ją ir mintyse bandžiau atgaminti paskutines tris sekundes. Ji nepasakė...

– Zedai, – nusišypsojo Tesa ir apsivertė ant pilvo.

Kas per velnias? Iš pradžių norėjau pažadinti ją ir pareikalauti pasiaiškinti, kodėl per miegus ištarė – du kartus – jo vardą. Bet paranojiškoji ir velnių priėdusi mano prigimtis suprato, ką ji pasakė. Tesa aiškins, kad nėra dėl ko jaudintis, kad jiedu tik draugai, kad myli mane. Visa tai gali būti tiesa, bet ji ką tik ištarė jo vardą.

To jau per daug – po sumauto Lendono ir jo užtikrintumo dėl savo ateities išgirsti to subingalvio vardą iš Tesos lūpų. Aš nesu dėl nieko užtikrintas, ko gero, Tesa irgi abejoja dėl manęs. Kitaip ji nesapnuotų Zedo.

Paėmęs rašiklį ir popieriaus, parašiau jai laiškelį ir palikau ant spintelės. Ir išėjau į naktį.

Pasukau mašiną Kanalo gatvės užeigos link. Nenorėjau eiti ten, nes Neitas su kompanija dar gali būti neišėję, bet tai vienintelė vieta,

kur esu įpratęs gerti. Myliu Vašingtono valstiją ir tuos pusgalvius, kurie niekada negaus koledžo pažymėjimo.

Tesos balsas skambėjo galvoje, po ano karto primindamas daugiau negerti, bet man buvo vis tiek. Turiu išgerti. Šalimais girdėjau Zedo ir Lendono balsus. Kodėl visi galvoja, kad man svarbi jų nuomonė?

Aš nesikraustysiu į Sietlą – Lendonas ir jo sušiktas patarimas gali užsiknisti. Tik todėl, kad jis nori kaip šuo sekti paskui savo draugę, dar nereiškia, kad ir aš taip darysiu. Taip ir įsivaizduoju: susikraunu mantą ir varau kartu į Sietlą, o po poros mėnesių ji nusprendžia, kad jai manęs gana, ir mane palieka. Sietle gyvenčiau jos pasaulyje, ne savo, ir lengvai galėčiau būti iš jo išmestas, kaip čia buvau priimtas.

Bare tyliai grojo muzika, žmonių nebuvo daug. Prie baro stovinti pažįstama blondinė su nuostaba ir smalsumu pažvelgė į mane.

– Hardinai, seniai matytas! Ar pasiilgai manęs? – vyptelėjo ir apsilaižė putlias lūpas. Garantuotai prisiminusi mūsų naktis kartu.

– Aha, o dabar įpilk man išgert, – atsakiau.

Septyniasdešimt šeštas skyrius

TESA

Pabudusi neradau Hardino lovoje. Pamaniau, kad jis arba išėjo kavos, arba maudosi duše, todėl pažiūrėjusi telefone, kelinta valanda, prisiverčiau atsikelti. Nors praėjusį vakarą niekur nėjau, jaučiausi labai pavargusi, tad nesistengiau gražintis ir tiesiog apsivilkau universiteto marškinėlius ir apsimoviau džinsus. Gundžiausi apsimauti timpes, kad paerzinčiau Hardiną, kai susitiksim, bet niekur jų neradau. Pažinodama jį spėju, jog paslėpė ar kur nors užkišo, kad kiti vaikinai nepamatytų manęs su jomis.

Dar kartą apžiūrėjau viršutinį stalčių, o kai jį uždariau, iš spintos iškrito popieriaus lapelis.

Jame Hardino ranka buvo parašyta: „Išėjau pusryčių su tėčiu." Ši žinia mane ir sujaudino, ir nudžiugino. Tikrai tikiuosi, kad Hardinas ir Kenas ilgainiui nugludins kampus.

Nusprendusi, kad jiedu jau gali būti papusryčiavę, pabandžiau paskambinti Hardinui, bet jis neatsakė. Nusiunčiau žinutę ir išėjau susitikti su Lendonu į kavinaitę.

Lendoną radau sėdintį prie staliuko. Jis mostelėjo į du puodelius, stovinčius priešais.

– Užsakiau ir tau, – pasakė šypsodamasis ir ištiesė popierinį puodelį.

– Kaip miela, ačiū.

Saldžiai karti kava iškart pabudino, bet tada ėmiau nerimauti, kad iki šiol negavau žinutės iš Hardino.

– Pažiūrėk į mus – mes atrodom kaip pavyzdingi koledžo studentai, – pajuokavo Lendonas rodydamas pirma į mano, pakui į savo marškinėlius – abu vilkėjome vienodai. Nusijuokiau ir užsisakiau dar vieną puodelį palaimingosios kavos.

– Ei, o kur šiandien Hardinas? – šyptelėjo Lendonas. – Negi neateis į tavo užsiėmimą?

– Nežinau, – gūžtelėjau pečiais. – Jis paliko man raštelį, kad išėjo anksti papusryčiauti su tėčiu.

Lendonas nurijo pusę gurkšnio ir įdėmiai pažiūrėjo į mane.

– Tikrai? – paklausė ir po akimirkos linktelėjęs pridūrė: – Sakyčiau, gyvenime nutinka keistų dalykų.

Jo atsakymas sukėlė man galybę abejonių. Hardinas pusryčiauja su tėvu. *Ar nepusryčiauja?* Su Lendonu nuėjom į auditoriją, o iš Hardino vis dar nebuvo atsakymo nė į vieną mano nusiųstą žinutę. Širdį spaudė vis didesnis nerimas. Kai atsisėdom, Lendonas pažvelgė į mane ir paklausė:

– Kas tau?

Jau žiojausi sakyti, bet pakėlusi akis pamačiau į auditoriją įeinantį profesorių Soto.

– Visiems labo ryto! Atsiprašau, kad pavėlavau, vakar buvo ilgas vakaras, – nusišypsojo ir nusipurtęs nuo pečių odinę striukę padžiovė ant kėdės atlošo. – Tikiuosi, visi turėjot laiko įsigyti naują pirkinį ar pavogti dienoraštį.

Mudu su Lendonu susižvalgėm ir išsiėmėm sąsiuvinius. Apsidairiusi pastebėjau, kad tik mes tai ir padarėm. Ir vėl nusistebėjau, kokie nepareigingi koledžo studentai. O profesorius Soto nė kiek nesuglumęs kalbėjo toliau atsainiai pasitaisęs kaklaraištį.

– Jeigu ne, pasiimkit švarų popieriaus lapą, nes pirmą paskaitos dalį skirsim pirmajai dienoraščio užduočiai. Dar nenusprendžiau, kiek jų bus iš viso, bet, kaip sakiau, dienoraštis sudarys didžiąją jūsų įvertinimo dalį. Todėl jums teks bent šiek tiek pasistengti, – išsišiepė ir atsisėdęs susikėlė kojas ant stalo. – Noriu žinoti jūsų mintis apie tikėjimą. Ką jis jums reiškia? Čia iš tikrųjų nėra neteisingo atsakymo, ir jūsų asmeninės religinės pažiūros neturi jokios

reikšmės. Galit žiūrėti iš įvairių perspektyvų – ar patys laikot tikėjimą aukštesne jėga? Ar manot, kad jis teigiamai veikia žmonių gyvenimą? Gal jūsų nuomonė apie tikėjimą visiškai kitokia – ar tikėjimas kaip nors gali pakeisti situaciją? Jeigu tikit, kad jūsų neištikimas mylimasis liausis būti neištikimas – ar tai turi kokios nors reikšmės? Jeigu tikit Dievą... ar daugelį dievų – ar esat geresni už tuos, kurie netiki? Taigi turit temą apie tikėjimą ir rašykit, ką tik norit... tik ką nors parašykit, – pasakė.

Galva sukosi nuo minčių. Vaikystėje buvau įpratusi eiti į bažnyčią, bet turiu prisipažinti, kad mano santykis su Dievu niekada nebuvo stiprus. Kai tik priglausdavau rašiklį prie pirmojo dienoraščio puslapio, mintis užvaldydavo Hardinas. *Kodėl negavau iš jo jokios žinutės? Visada paskambina. Paliko raštelį, taigi žinau, kad jam nieko nenutiko, bet kur jis dabar? Kiek dar lauksiu žinių?*

Nė vienas klausimas nesulaukė atsakymo, tad panika tik didėjo. Jis labai pasikeitė, jo elgesys labai pasitaisė.

Tikėjimas. Ar aš per daug tikiu Hardinu? Jeigu ir toliau juo tikėsiu, ar jis pasikeis?

Kai pagaliau suvokiau, kad laikas baigėsi, rašiau trečią puslapį. Daugumą parašiau tiesiai iš sielos gelmių, o mintys ir širdis liko nuošaly. Rašyti apie savo tikėjimą Hardinu buvo savotiškai sunku. Profesorius Soto paskelbė paskaitos pabaigą. Klausiausi Lendono pasakojimo apie dienoraščio įžangą. Jis nutarė rašyti apie tikėjimą savimi ir savo ateitimi. Aš rašiau apie Hardiną nė nemąstydama. Net nežinau, ką jaučiu.

Diena slinko liūdnai, nes nieko nežinojau apie Hardiną. Iki pirmos valandos tris kartus skambinau ir nusiunčiau aštuonias žinutes – ir nieko. Nujaučiau kažką negero – ypač aprašiusi tikėjimą ir jausmus jam, – bet pirma mano viltis buvo ta, kad jis nedaro nieko bloga, kas mus abu įskaudintų.

Antra mintis buvo apie Molę. Juokinga, kad ji visada ateina į galvą, kai kas nors negerai. Na, nejuokinga, bet įtikima. Ji kaip šmėkla vaidenasi mano mintyse, nors ir žinau, kad Hardinas manęs neapgaudinėja.

Septyniasdešimt septintas skyrius

HARDINAS

– Ar nori dar puodelio kavos? – paklausė ji. – Padės nuo pagirių.

– Ne, žinau, kaip atsikratyti pagirių. Jų patyriau galybę, – sumurmėjau. Karlė užvertė akis.

– Nebūk bjaurus. Aš tik paklausiau.

– Nustok kalbėti, – pasitryniau smilkinius. Jos balsas pragariškai erzinantis.

– Aišku, žavingas kaip visada, – nusijuokė ji ir paliko mane vieną mažoje virtuvėje.

Aš tikras gyvulys vien todėl, kad esu čia, bet neatrodo, kad turėčiau kitą pasirinkimą. Taip, turėjau, stengiausi nekaltinti savęs dėl perdėtos reakcijos. Buvau šiurkštus Tesai ir pasakiau kelis sumautus dalykus, o dabar esu čia, Karlės virtuvėje, ir vėlyvą popietę geriu kažkokią kavą.

– Ar važiuosi namo savo mašina? – riktelėjo ji iš kito kambario.

– Aišku, – atsakiau. Karlė atėjo į virtuvę vien su liemenėle.

– Tau pasisekė, kad parsivilkau tavo girtą subinę namo. Tuojau grįš mano draugas, todėl mums reikia eiti, – pasakė ir per galvą apsivilko marškinius.

– Turi draugą? Kaip gražu.

Taip daug geriau. Karlė užvertė akis.

– Taip. Turiu. Gal nustebsi, bet ne visi nori be galo be krašto dulkintis su visais iš eilės.

Jau norėjau pasakyti jai apie Tesą, bet susilaikiau. Ne jos reikalas.

– Pirma nueisiu pačiurkšt, – pasakiau ir nuėjau į tualetą.

Galva plyšo, siutau ant savęs, kad atėjau čia. Turėčiau būti namie... gerai, universitete. Išgirdęs ant spintelės zvimbiant savo telefoną, apsisukau.

– Nedrįsk atsiliept, – apšaukiau Karlę ir ji žengė žingsnį atgal.

– Ir neketinau! Žmogau, šiąnakt nebuvai toks chamas, – krimstelėjo ji, bet apsimečiau, kad negirdėjau.

Nusekiau Karlę iki jos mašinos. Kiekvienas žingsnis į žemę atsimušė kūju galvoje. Nereikėjo tiek gerti. Visai nereikėjo gerti. Pažvelgiau į Karlę – ji nuleido langelį ir užsidegė cigaretę. Kaip apskritai galėjau būti ją įsižiūrėjęs? Ji nesisega mašinoje diržo. Dažosi prie šviesoforo. Tesa visai kitokia, visai kitokia negu gyvenime mano pažinotos merginos.

Kol važiavom iki baro, kuriame vakar vakare nusigėriau kaip kiaulė, skaičiau Tesos žinutes, skaičiau ir skaičiau. Baisu – tikriausiai ji labai jaudinasi. Galvoje buvo pernelyg miglota, kad sugalvočiau gerą pasiaiškinimą, todėl parašiau, kad „vakar prisigėriau su Lendonu ir užmigau mašinoje. Tuoj būsiu namie".

Mane apėmė negeras jausmas ir akimirką sustingau. Bet smegeninė taip dundėjo, kad paspaudžiau „siųsti", ir spoksojau į telefoną laukdamas atsakymo. Nieko.

Šiaip ar taip, negaliu jai pasakoti, kad nakvojau Karlės namuose. Ji niekada man neatleis, net neišklausys. Žinau, kad nenorės klausyti. Manau, pastaruoju metu pavargo nuo mano darbelių. Jaučiu, kad pavargo. Ir neturiu nė menkiausio supratimo, kaip viską sutvarkyti.

Apmąstymus nutraukė Karlė – mynė ant stabdžių ir nusikeikė.

– Aaa, velnias, čia avarija, – pasakė rodydama mašinas, užtvėrusias mums kelią.

Pakėlęs akis pamačiau pusamžį vyrą. Jis stovėjo susikišęs rankas į kišenes ir kalbėjosi su policininku. Ir rodė į baltą mašiną, kuri panaši... visai kaip... Supanikavau.

– Stabdyk, – liepiau.

– Ką? Jėzau, Hard...

– Pasakiau, *stabdyk tą prakeiktą mašiną*!

Negalvodamas atidariau dureles ir, vos tik mašina sustojo, kaip kulka nulėkiau prie sudaužyto automobilio.

– Kur kitas vairuotojas? – piktai paklausiau pareigūno ir apsidairiau aplink.

Baltos mašinos priekis buvo smarkiai sulankstytas, ant užpakalinio vaizdo veidrodėlio pamačiau kabantį universiteto stovėjimo aikštelės leidimą. *Po galais.* Prie policijos stovėjo greitoji. *Po galais.* Jeigu jai kas nors nutiko... jeigu ji sužeista...

– Kur mergina? Po velnių, pasakykit kas nors! – surikau.

Policininkas susierzinęs piktai pažiūrėjo, bet kitas vairuotojas, matydamas mano susirūpinimą, maloniai atsakė:

– Ten, – ir mostelėjo į greitąją.

Širdis sustojo. Apsvaigęs nuklupinėjau iki mašinos ir pamačiau atdaras duris... Tesa sėdėjo ant užpakalinio buferio ir prie skruosto laikė ledo maišelį.

Ačiū Dievui. „Ačiū Dievui" yra per mažai.

Nuskubėjau pas ją, o žodžiai patys virto man iš burnos.

– Kas nutiko? Kaip tu?

Pamačiusi mane, ji lengviau atsikvėpė.

– Patekau į avariją.

Virš akies buvo užklijuotas pleistras, lūpa šone patinusi ir įplyšusi.

– Ar gali eiti? – šiurkščiai paklausiau. – Ar ji gali eiti? – paklausiau jaunos daktariukės, stovinčios netoliese.

Moteris linktelėjo ir skubiai nuėjo. Patraukiau Tesos ledo maišelį ir pamačiau golfo kamuoliuko dydžio gumbą. Jos skruostais tekėjo ašaros, akys buvo užtinusios ir raudonos. Jau mačiau mėlynes, besiformuojančias ant švelnios odos.

– Velnias, kaip tu? Ar jis kaltas? – atsisukau akimis ieškodamas to gyvulio.

– Ne, tai aš į jį įvažiavau, – atsakė ir atėmusi iš manęs ledo maišelį vėl priglaudė prie veido. Paskui susirūpinusi pažvelgė į mane ir paklausė: – Kur buvai visą dieną?

– Ką? – paklausiau, nuoširdžiai susipainiojęs tarp savo pagirių ir matydamas ją tokią.

– Hardinai, aš klausiu, kur buvai visą dieną, – pakartojo Tesa, žiūrėdama į mane šalčiau.

Pervariau situaciją. *Velnias.* Jau buvau sugromuliavęs atsiprašymą, bet priėjo Karlė ir plekštelėjo man per užpakalį.

– Ei, pone slapuke ir niūra, ar aš galiu važiuoti? Nuo čia jau gali nueit iki savo mašinos, ar ne? Man tikrai reikia grįžti namo.

Tesa išpūtė akis.

– Kas *tu* esi?

Velnias. Velnias. Velnias. Tik ne tai. Tik ne dabar. Karlė nusišypsojo ir linktelėjo Tesai.

– Aš esu Hardino draugė Karlė. Užjaučiu dėl avarijos. – Tada pažvelgė į mane. – Ar jau galiu važiuoti?

– Viso, Karle, – atšoviau.

– Palauk, – įsiterpė Tesa. – Ar šiąnakt jis buvo su tavim tavo namuose?

Bandžiau pažiūrėti jai į akis, bet ji įdėmiai žiūrėjo į Karlę. O toji atsakė:

– Taip, dabar kaip tik vežiau jį iki jo mašinos.

– Jo mašinos? Kur ji yra? – paklausė Tesa drebančiu balsu.

– *Viso*, Karle, – pakartojau ir dėbtelėjau į ją. Tesa atsistojo, nors keliai šiek tiek drebėjo.

– Ne... pasakyk, kur jo mašina.

Suėmiau Tesą už alkūnės padėdamas atsistoti, bet ji mane atstūmė ir nuo įtampos apsižliumbė.

– Neliesk manęs, – iškošė pro dantis. – Karle, kur jo mašina? – vėl paklausė.

Karlė iškėlė rankas ir dairėsi čia į Tesą, čia į manė.

– Prie baro, kuriame aš dirbu. Gerai, jau važiuoju, – pasakė ir nužingsniavo.

– Tesa... – bandžiau tesintis. *Dieve, kodėl aš toks išgama?*

– Pasitrauk nuo manęs, – išrėžė ji.

Tesos skruostas truputį įdubo; veikiausiai sukando jį, kad sulaikytų ašaras. Ir štai stovi čia, spokso į tolį ir stengiasi suvaldyti jausmus. Ilgiuosi tų dienų, kai nuolat verkė.

– Tesa, mes turim... – pradėjau, bet neišlaikiau.

Dabar aš esu tas jautrusis ir man tas pat. Vis dar panikavau matydamas sumaltą jos mašinos priekį ir tenorėjau ją apkabinti – nieko daugiau. O ji vis tiek nežiūrėjo į mane.

– Eik sau. Tuojau. Arba liepsiu policininkui tave išvežti.

– Man visai nerūpi, kad jie...

Kerštingos Tesos akys smigo į mane.

– Ne... daugiau nenoriu tavęs klausyti! Nežinau, kas nutiko šią naktį, bet visą laiką žinojau – kažkaip *žinojau*, kad esi su kita. Tik bandžiau prisiversti tuo netikėti.

– Mes viską išsiaiškinsim, – maldavau. – Juk visada išsiaiškinam.

– Hardinai! Ar *nematai*, kad aš ką tik patekau į avariją? – suriko ji ir pravirko. Daktariukė skubiai grįžo pas mus. – Ką tu gali pasakyti? Tavo tikrovės supratimas labai iškreiptas. Vakar parašei man raštelį, kad šįryt susitinki su tėčiu, *paskui* atsiunti žinutę, kad prisigėręs su Lendonu užmigai savo mašinoje. Su *Lendonu*! Ar laikai mane kvaile, jei manai, kad patikėsiu bet kuo? Netgi visiškai prieštaringais dalykais, – Tesa dėbtelėjo į mane. – Žinoma, tu vaikščiojantis priešingybių rinkinys, taigi taip, matau, kad klaidingai suvoki tikrovę.

Tik dabar supratau, koks buvau kvailys, ir akimirką nepajėgiau ištarti nė žodžio. Aš kvailys, visiškas idiotas. Ir ne tik dėl to, kad nemoku teisingai pasakoti savo istorijų.

Pasinaudojusi proga daktariukė palietė Tesai petį ir pasakė:

– Kaip jaučiatės? Turim nuvežti jus į ligoninę ir patikrinti, ar tikrai viskas gerai.

Nusišluosčiusi ašaras Tesa abejingai pažvelgė į mane ir atsakė:

– Gerai. Aš pasirengusi. Aš pasirengusi dabar važiuoti.

Septyniasdešimt aštuntas skyrius

HARDINAS

Atsidariau ketvirtą alaus ir apsukau kamštelį ant lygaus medinio kavos staliuko paviršiaus. Kada ji čia sugrįš? *Ar* ji čia sugrįš?

Gal reikėtų parašyt žinutę ir prisipažinus, kad permiegojau su Karle, baigt mūsų kančias? Garsus beldimas į duris nutraukė mano planus.

Na štai. Tikiuosi, ji viena. Nugėriau dar vieną gurkšnį alaus ir nuėjau prie durų. Beldimas greitai virto daužymu, bet atvėręs duris pamačiau tik Lendoną. Nespėjau nė mirktelėt, o jis čiupo mane už apykaklės ir priplojo prie sienos.

Kas per velnias? Jis stipresnis, nei tikėjausi, aš pritrenktas agresyvaus jo elgesio.

– Po velnių, kas tau darosi! – suriko. Nesitikėjau, kad apskritai sugeba pakelti balsą.

– Atsiknisk nuo manęs! – nustūmiau jį, bet nė nepajudėjo. Velnias, jis stiprus.

Lendonas mane paleido ir akimirką maniau, kad gausiu į snukį. Bet negavau.

– Žinau, kad permiegojai su kita, ir tu kaltas, kad ji sudaužė mašiną! – sviedė man į veidą.

– Nuleisk balsą, gerai? – pyktelėjau.

– Aš tavęs nebijau, – iškošė pro dantis.

Užuot susigėdęs, supykau – ir tai tik dėl alkoholio.

– Jau esu suspardęs tau užpakalį, prisimeni? – pagrasinau ir įėjęs į kambarį atsisėdau ant sofos. Lendonas atėjo iš paskos.

– Tada taip nepykau ant tavęs, kaip pykstu dabar, – iškėlė galvą. – Kodėl nuolat ją skaudini?

– Aš nemiegojau su ta mergina, – mostelėjau. – Paprasčiausiai užmigau jos namuose, todėl rūpinkis savo sumautais reikalais.

– Ojė, vajė! Ir, žinoma, dėl to dabar geri? – parodė tuščius butelius ant stalo ir vieną mano rankoje. – Tesa visa sudaužyta, jai smegenų sukrėtimas – per tave, o tu čia sėdi ir geri. Tu tikras išgama! – beveik rėkė.

– Aš nekaltas, po velnių, ir bandžiau jai tai paaiškinti!

– Ne, tai tavo kaltė! Ji skaitė tavo sumautą žinutę, kai atsitrenkė. Žinutę, kuri buvo melas, ir ji tai suprato, galiu pridurti.

Netekau žado.

– Apie ką čia kalbi? – vos išstenėjau.

– Visą dieną ji nerimavo nesulaukdama žinių iš tavęs ir vos pamačiusi tavo vardą čiupo telefoną.

Tai mano kaltė. Kaip anksčiau nesuvedžiau galų? Ji susižalojo per mane. Aš ją sužeidžiau. Lendonas nenuleido nuo manęs akių.

– Viskas baigta – supranti tai?

Pažvelgiau į jį ir staiga pasijutau nuvargęs.

– Taip, suprantu. – Pasiėmiau alaus. – O dabar gali eit sau.

Tačiau Lendonas griebė butelį man iš rankų ir nuėjo į virtuvę.

– O tu tikrai prisiprašei, – įspėjau jį ir pašokau.

– O tu esi idiotas ir tai žinai. Tesa sužeista, o tu voliojiesi čia girtas kaip kiaulė ir tau į viską nusispjaut! – suriko.

– Baik rėkti ant manęs! Po velnių! – papurčiau galvą ir timptelėjau plaukus. – Man nenusispjaut. Bet ji nepatikės niekuo, ką sakysiu!

– Ar gali ją kaltint? Turėjai paprasčiausiai grįžti namo, o gal visai nereikėjo išeit? – paklausė ir išpylė mano alų į kriauklę. – Kaip gali būti toks žiaurus? Ji taip labai tave myli. – Lendonas priėjo prie šaldytuvo ir padavė man butelį vandens.

– Aš nesu žiaurus. Aš ligonis, nes tik ir laukiu, kad nutiktų koks šūdas. Tu vapalioji apie savo sumautą tobulą meilę ir aukas,

lia lia lia. Paskui Tesa ima ir ištaria jo suknistą vardą. – Atlošiau galvą ir akimirką vėpsojau į lubas.

– Kieno vardą? – paklausė Lendonas.

– Zedo. Ji per miegus ištarė jo vardą. Aišku kaip dieną – norėtų, kad šalia jos būtų jis, o ne aš.

– Per miegus? – paklausė Lendonas. Jo balse pasigirdo ironija.

– Taip. Miegodama ar ne, bet ištarė jo vardą – ne mano.

Lendonas užvertė akis.

– Ar tu suvoki, kaip juokingai tai skamba? Tesa miegodama ištarė Zedo vardą, tai tu išėjai ir nusigėrei? Iš nieko išpūtei burbulą.

Vandens butelis sučežėjo ir sutrūko nuo mano gniaužtų.

– Tu net... – pradėjau sakyti, bet išgirdau žvangant raktus spynoje ir trinktelint laukujes duris.

Atsisukęs pamačiau ją, įeinančią pro duris. *Tesa.*

...ir Zedas. Zedas buvo su ja. Nepajutau, kaip atsistojau ir prisiartinau prie jų.

– Po velnių, kas per šūdas? – surikau.

Tesa žengė atatupsta, kluptelėjo ir išsilaikė tik atsirėmusi į sieną.

– Hardinai, liaukis! – sušuko.

– Nesiliausiu! Velniop! Man jau gana tavęs ir tavo šūdo! – pasakiau ir įsikibau Zedui į krūtinę.

– Baik! – vėl riktelėjo Tesa. – Prašau, – ištarė ir pažiūrėjo į Lendoną. – Ką tu čia veiki? – paklausė.

– Aš... aš atėjau su juo pasikalbėti.

– *Iš tikrųjų* jis atėjo manęs primušti. – Pašaipiai linktelėjau.

– Ką? – Tesos akys vos neiššoko iš kaktos.

– Vėliau papasakosiu, – pažadėjo Lendonas.

Zedas sunkiai alsavo ir spoksojo į ją. Kaip ji galėjo po visko vėl jį čia atvilkti? Žinoma, ji pabėgtų pas jį. Jos *svajonių* vyras. Tesa atsisuko į Zedą ir uždėjo savo švelnią rankutę jam ant peties.

– Ačiū, Zedai, kad parvežei mane namo. Aš tau labai dėkinga, bet dabar jau geriau eik.

– Ar tikrai? – paklausė dėbtelėjęs į mane.

– Taip, tikrai. Labai tau ačiū. Čia yra Lendonas ir šiąnakt aš nakvosiu jo tėvų namuose.

Zedas pritariamai linktelėjo – *lyg turėtų teisę dėl ko nors pritarti!* – apsisuko ir išėjo. Tesa uždarė paskui jį duris. Negalėjau suvaldyti pykčio, nes pikta atsisuko į mane.

– Einu pasiimti drabužių, – tai pasakiusi nuėjo į miegamąjį. Žinoma, nusekiau iš paskos.

– Kodėl skambinai jam, kad tave parvežtų? – riktelėjau.

– Kodėl nusigėrei su ta mergina, Karle? Oi, pala, tikriausiai dūsavai, kokia *vargšė ir įnoringa* tavo draugė, – atkirto ji.

– Oi, leisk spėti, kaip greitai pasiguodei Zedui, koks išpera aš esu, – suurzgiau.

– Ne, aš jam nieko nesakiau. Neabejoju, kad jis tai seniai žino.

– Ar leisi man pasiaiškinti? – paklausiau.

– Žinoma, – atsiliepė ji bandydama iš spintos lentynos nusikelti lagaminą.

Norėjau padėti.

– Pasitrauk, – čirkštelėjo, matyt, netekusi kantrybės dėl mano kvailysčių. Pasitraukiau ir leidau pačiai nusikelti lagaminą.

– Neturėjau šiąnakt išeiti, – pasakiau.

– *Tikrai?* – pašaipiai paklausė.

– Taip, tikrai. Neturėjau išeiti ir neturėjau šitaip nusigerti, bet tikrai tavęs neišdaviau. Negalėčiau to padaryt. Aš tik pernakvojau jos namuose, nes buvau per girtas vairuoti. Ir viskas, – paaiškinau. Tesa sukryžiavo rankas ir atsistojo klasikine įpykusios mylimosios poza.

– Tai kodėl melavai?

– Nežinau... nes žinojau, kad manim nepatikėsi, jei pasakysiu.

– Taip, melagiai dažniausiai nenori pripažinti, kad meluoja.

– Aš tavęs neišdaviau, – pasakiau.

Ji atsiduso, aiškiai nepatikėjusi.

– Labai sunku tavim patikėt, nes visą laiką aiškiai meluoji. Ir šį kartą taip pat.

– Žinau. Labai atsiprašau, kad melavau dėl visko, bet aš tikrai tavęs neišdaviau.

Susidėjau rankas. Tesa tvarkingai sulankstė palaidinę ir įdėjo į lagaminą.

– Kaip sakiau, melagiai nepripažįsta, kad meluoja. Jei neturėtum ko slėpti, tai ir nemeluotum.

– Baisaus čia daikto, juk aš su ja nieko nedariau, – atsakiau gindamasis, o ji įsidėjo dar vieną drabužį.

– O kas būtų buvę, jeigu aš įkaušusi būčiau likusi nakvot Zedo namuose? Ką tu darytum? – paklausė. Vien mintis apie tai vos nepribaigė manęs.

– Nudėčiau jį.

– Vadinasi, baisaus čia daikto, kai taip elgiesi tu, o aš negaliu? – ji apkaltino mane dvigubais standartais. – Nieko čia nenutiko, nes aiškiai parodei, kad aš tavo gyvenime tik laikinai, – išrėžė Tesa.

Ji išėjo iš kambario ir per prieškambarį nuėjo į vonią pasiimti tualeto reikmenų. Tikrai važiuos su Lendonu į mano tėvo namus. Kvailystė. Ji mano gyvenime ne laikinai, kaip gali taip galvoti? Gal dėl to, ką pasakiau aną naktį, ir dėl to, kad neatsiliepiau šiandien?

– Žinai, aš to neleisiu, – pasakiau, jai užsegus lagaminą.

– Aš vis tiek išeinu.

– Kodėl? Juk žinai, kad grįši, – čia jau pyktis kalbėjo už mane.

– Būtent dėl to ir išeinu, – atsakė drebančiu balsu ir pasiėmusi lagaminą išėjo iš kambario nė neatsisukusi.

Išgirdęs, kad trinktelėjo laukujės durys, atsirėmiau nugara į sieną ir lėtai susmukau ant grindų.

Septyniasdešimt devintas skyrius

TESA

Devynios dienos. Pradėjo devynios dienos, o iš Hardino – nė žodelio. Nemaniau, kad galiu bent dieną ištverti su juo nekalbėjusi, kur jau ten devynias. Jei nuoširdžiai – atrodo, kad visas šimtas, nors kiekviena valanda per plauką skaudina vis mažiau. Buvo labai nelengva – švelniai tariant. Kenas paskambino ponui Vensui ir paprašė, kad atleistų mane nuo praktikos visą savaitę, nors tebuvo likusi tik viena diena.

Žinau, kad tai aš išėjau, aš pasitraukiau, bet mane žudo, kad jis nė nebando manęs ieškoti. Visada labiau stengiausi dėl mūsų santykių, o dabar jis turėjo progą parodyti tikruosius savo jausmus. Manau, savaip tai padarė – kad jaučia visai ne tai, ko aš taip beviltiškai norėjau. Ko man reikėjo.

Žinau, kad Hardinas mane myli, tikrai žinau. Bet taip pat žinau ir kitą dalyką – jeigu mane mylėtų taip, kaip maniau, iki šiol jau būtų tai kaip nors įrodęs. Sakė neleisiąs tam nutikti, bet leido. Leido tam nutikti ir leido man išeiti. Labiausiai išsigandau dėl to, kad pirmą savaitę jaučiausi visiškai apdujusi. Nemoku gyventi be Hardino. Man trūksta jo sąmojingų pastabų. Man trūksta jo įžūlių pastabų. Man trūksta jo patikimumo ir pasitikėjimo. Man trūksta jo prisilietimo, kai laikydamas mano ranką savo pirštu piešdavo ratilus, kai be priežasties pabučiuodavo ir šypsodamasis žiūrėdavo į mane. Nenoriu būti sutrikusi be jo; noriu būti stipri. Noriu, kad mano dienos ir naktys būtų tokios pat – nesvarbu, ar esu viena, ar ne. Jau pradėjau įtarti, kad visą gyvenimą galiu praleisti viena,

nors tai pernelyg dramatiška mintis. Nebuvau laiminga su Nojum, dabar mums su Hardinu irgi nieko neišėjo. Gal aš tokia pat netikusi kaip mama? Gal man lemta būti vienai?

Nenorėjau, kad viskas taip baigtųsi, todėl apsisprendžiau. Noriu apie viską pasikalbėti, noriu, kad jis atsakytų į mano skambučius ir galėtume viską išsiaiškinti. Man reikėjo erdvės, man reikėjo atitrūkti nuo jo ir parodyti, kad nesu kilimėlis po jo kojomis. Šis mano poelgis atsigręžė prieš mane, nes pasirodė, kad jis manęs nemyli taip, kaip maniau. Gal to ir norėjo: kad palikčiau jį. Pažįstu kelias merginas, kurios tai išgyveno palikusios savo draugus.

Pirmą dieną laukiau skambučio, žinutės ar, po velnių, kad Hardinas įgriūtų pro duris šaukdamas visu balsu ir iškeltų sceną, o mes visi tylūs sėdėtume svetainėje ir nė vienas nežinotume, ką gero man pasakyt. Sutrikau, kai taip nenutiko. Neverkiau kampe, negailėjau savęs, kad to nebuvo. Aš iš tikrųjų nežinojau, ką daryt. Kiekvieną sekundę gyvenau laukdama, kad Hardinas sugrįžtų, paršliaužtų mano atleidimo. Tą dieną beveik pasidaviau. Beveik grįžau į butą. Buvau pasirengusi jam pasakyt, kad siunčiu velniop santuoką, kad man nerūpi jo kasdienis melas ir nepagarba man – svarbiausia, kad tik niekada manęs nepaliktų. Dėkui Dievui, atsilaikiau ir išgelbėjau savo savigarbos likučius.

Trečia diena buvo sunkiausia. Ėmė žudyti suvokimas. Trečią dieną pagaliau prabilau po beveik trijų dienų tylos. Tomis dienomis tik murmtelėdavau „taip“ arba „ne“ Lendonui arba Karen, nors jie labai stengėsi mane prakalbinti. Vieninteliai garsai, kuriuos išleisdavau, buvo aimanos ir nerišlūs svarstymai pro ašaras, kodėl mano gyvenimas be jo būtų geresnis, lengvesnis, nors pati tuo ir netikėjau. Trečią dieną pagaliau pažvelgiau į veidrodį – į savo papilkėjusį ir subjaurotą veidą, užtinusias akis, kurias vos galėjau atmerkti. Trečią dieną puoliau ant kelių melsdama Dievo palengvinti man kančias. Niekas neištvertų šitos kančios, pasakiau Jam. Net ir aš. Trečią dieną nesusitvardžiusi jam paskambinau. Pasakiau sau – jeigu atsilieps, mes viską išsiaiškinsim ir susitaikysim

po galybės atsiprašymų bei pažadų daugiau vienas kito nepalikti. Tačiau po dviejų signalų įsijungęs balso paštas man parodė, kad jis atmetė skambutį.

Ketvirtą dieną vėl neišlaikiau ir paskambinau. Šį kartą jam pakako mandagumo išlaukti, kol įsijungs balso paštas, užuot nuspaudus mygtuką. Ketvirtą dieną supratau, kad jis man rūpi daug labiau negu aš jam. Visą ketvirtą dieną praleidau lovoje vis prisimindama tuos kelis kartus, kai pasakė, ką iš tikrųjų man jaučia. Ėmiau suvokti, kad mūsų santykius ir jo jausmus, kuriuos, mano manymu, jis man jautė... aš tik įsivaizdavau. Ėmiau suvokti: kol tikėjausi, kad galėsim būti amžinai, jis visai apie mane negalvojo.

Tą dieną nutariau grįžti į normalių jaunuolių gretas ir paprašiau Lendono parodyti, kaip į telefoną parsisiųsti muzikos. O pradėjusi negalėjau liautis. Parsisiunčiau daugiau kaip šimtą dainų ir užsidėjusi ausines nenusiėmiau jų beveik dvidešimt keturias valandas. Muzika labai padėjo. Klausydamasi apie kitų žmonių kančias prisiminiau, kad aš ne vienintelė kankinuosi šiame gyvenime. Aš ne vienintelė myliu kai ką, kas nemyli manęs taip, kad kovotų už mane.

Penktą dieną pagaliau nusimaudžiau duše ir pasistengiau nueiti į paskaitas. Nuėjau į jogą tikėdamasi, kad sutramdysiu kilusius prisiminimus. Tarp linksmų koledžo studentų jaučiausi keistai. Visą energiją sunaudojau nesitikėti universitete sutikti Hardiną. Jau buvau perėjusi stadiją, kai norėjosi jam paskambinti. Tą rytą pajėgiau išgerti pusę puodelio kavos, o Lendonas pasakė, kad mano skruostai atgauna spalvą. Atrodė, niekas manę nepastebėjo ir tai buvo geriausias dalykas. Profesorius Soto uždavė mums aprašyti didžiausias savo gyvenimo baimes ir kaip jos susijusios su tikėjimu ir Dievu.

– Ar bijote mirti? – paklausė jis. *Argi aš dar nemiriau?* – tyliai atsakiau.

Šešta diena buvo antradienis. Pradėjau kalbėti sakiniais, nepilnais sakiniais, kurie iš esmės nebuvo susiję su aplinka, bet niekas neragino manęs išsikalbėt. Grįžau į „Vance" leidyklą. Pirmą

pusdienį Kimberlė negalėjo žiūrėti man į akis. Galiausiai pabandė užmegzti pokalbį, bet aš neprisiverčiau jame dalyvauti. Ji paminėjo kažkokius pietus, o aš pasižadėjau dar kartą jos paklausti, kai pajėgsiu blaiviai mąstyti. Diena praėjo spoksant į pirmą rankraščio puslapį. Skaičiau ir perskaičiau galybę kartų, bet niekaip negalėjau įsijausti. Tą dieną valgiau gerokai daugiau nei ankstesnėmis – ne tik ryžių ar bananą. Karen patiekė kumpio – pastebėjau tik todėl, kad prisiminiau pietus, kuriuos ji buvo paruošusi mums su Hardinu pradžioje. Pagalvojusi apie tą vakarą, kai jis sėdėjo šalia ir po stalu laikė mano ranką, vėl grįžau į savo tragišką būseną ir visą naktį vonioje vėmiau nuo to kąsnio, kurį buvau prarijusi.

Septinta diena slinko bandant įsivaizduoti, kas būtų, jeigu daugiau nebejausčiau šio skausmo. Kas būtų, jeigu išnykčiau? Mintis mane nugąsdino – ne pati mirtis, o tai, kad protas pajėgus panirti į tokią tamsumą. Tai išstūmė mane iš slegiančios aplinkos ir atskleidė tikrovę, kurią protas buvo pajėgus suvokti. Persirengiau palaidinę ir prisiekiau daugiau niekada nekelti kojos į Hardino miegamąjį, kad ir kas nutiktų. Ėmiau dairytis padoraus buto netoli „Vance“ leidyklos ir nuotolinių paskaitų universitete. Bet man pernelyg patiko studijuoti, kad visai atsiskirčiau ir lankyčiau tik nuotolines paskaitas, todėl galiausiai tos minties atsisakiau, užtat išsirinkau kelis butus apžiūrėti.

Aštuntą dieną nusišypsojau, tiksliau – šyptelėjau, bet visi tai pastebėjo. Aštuntos dienos rytą, atvažiavusi į „Vance“, pirmą kartą pasiėmiau mėgstamą spurgą ir kavos. Nesusilaikiau ir netgi pakartojau. Sutikau Trevorą, ir šis man pasakė, kad gražiai atrodau net ir su suglamžytais drabužiais ir įdubusiomis akimis. Aštuntą dieną įvyko lūžis, tądien pirmą kartą tik pusę laiko praleidau svajodama, kad mano ir Hardino santykiai būtų susiklostę kitaip. Girdėjau, kaip Kenas ir Karen kalbėjosi apie Hardino gimtadienį po kelių dienų, ir nustebau, kad išgirdus jo vardą krūtinę nutvilkė tik lengvas kartėlis.

Šiandien – devinta diena.

– Būsiu apačioje! – šūktelėjo Lendonas už „mano“ miegamojo durų.

Niekas neužsiminė, kad turėčiau išeiti ar kur kraustytis, jeigu išeičiau. Buvau dėkinga už tai, bet kartu jaučiau, kad mano buvimas ilgainiui taps našta. Lendonas nuolat kartojo, kad galiu gyventi, kiek tik noriu, Karen daugybę kartų per dieną užsimindavo, kaip jai patinka mano draugija. Bet vis tiek jie yra Hardino šeima. Norėjau gyventi, norėjau pati spręsti, kur eisiu ir kur gyvensiu, ir daugiau nebebijojau.

Negaliu ir nenoriu nė dienos daugiau verkti dėl to tatuiruoto bjaurybės, kuris manęs daugiau nemyli.

Apačioje pamačiau Lendoną – jis kando didelį riestainį; ir liežuviu greitai apsilaižė lūpas, kurių kamputyje tūnojo lašelis sūrio kremo.

– Labas rytas, – nusišypsojo pilna burna ir akimis.

– Labas rytas, – atsakiau ir įsipyliau stiklinę vandens. Gurkštelėjau, o jis vis spoksojo į mane.

– Ką? – neiškentusi paklausiau.

– Tu... nagi... gerai atrodai, – atsakė.

– Ačiū. Nutariau nusimaudyti ir grįžti pas gyvuosius, – pajuokavau, o jis lėtai šyptelėjo lyg svarstydamas, ar man visi namie. – Viskas tikrai gerai, – patikinau. Lendonas atsikando dar vieną riestainio kąsnį ir galiausiai jį pribaigė.

Pabandžiau įgrūsti vieną riestainį į skrudintuvą ir stengiausi nepastebėti, kad Lendonas spokso į mane kaip į zoologijos sodo eksponatą.

– Aš pasiruošus, jeigu tu pasiruošęs, – pasakiau baigusi pusryčiauti.

– Tesa, atrodai žavingai! – įėjusi į virtuvę aiktelėjo Karen.

– Ačiū, – šyptelėjau jai.

Šiandien pirmą kartą sugaišau laiko iš tikrųjų pasiruošti ir susitvarkyti. Pastarąsias aštuonias dienas atrodžiau toli gražu ne taip, kaip buvau įpratusi. Vėl jaučiuosi savimi. Naująja savimi. Naująja „po Hardino“ savimi. Devinta diena yra mano diena.

– Suknelė nuostabi, – dar kartą pagyrė Karen.

Geltona suknelė, kurią per Kalėdas man padovanojo Triša, puikiai tiko ir buvo visai paprasta. Nekartosiu tos pačios klaidos kaip aną kartą ir nesiausiu į paskaitas aukštakulnių. Lygiapadžiai bateliai – kaip tik. Pusę plaukų susegiau pakaušyje, kelias garbanas palikau plaikstytis aplink veidą. Pasidažiau minimaliai ir nutariau, kad man taip labai tinka. Akys šiek tiek kaito, kai ant apatinio voko brėžiau rudą liniją... ko gero, sukdamasi savo liūdesio karuselėje, apie makiažą galvojau mažiausiai.

– Labai jums ačiū, – dar kartą nusišypsojau.

– Geros dienelės, – nusišypsojo ir Karen, aiškiai nustebinta, bet labai patenkinta, kad grįžau į normalų gyvenimą.

Ko gero, tokia ir turi būti rūpestinga motina, švelniai padrąsinanti ir išlydinti į mokyklą. Visai nepanaši į mano mamą.

Mama... atmečiau visus jos skambučius. Ir ačiū Dievui. Su ja mažiausiai norėjau kalbėtis. Bet dabar, kai galiu kvėpuoti nebijodama išplėšti širdies iš krūtinės, visai norėčiau jai paskambinti.

– Tesa, ar sekmadienį važiuosi su mumis pas Kristianą? – paklausė Karen, kai priėjau prie durų.

– Sekmadienį?

– Pietūs Sietlo užkariavimo proga, – atsakė lyg jau žinočiau. – Kimberlė sakė, kad tau pasakojo. Jei nenori dalyvaut, jie supras, – patikino Karen.

– Ne ne. Noriu dalyvauti. Važiuosiu su jumis, – nusišypsojau.

Aš jau pasiruošusi. Galiu be širdagraužio eiti į žmones, dalyvauti renginiuose. Pirmą kartą po devynių dienų pasąmonė tylėjo. Tad padėkojau Karen ir nusekiau paskui Lendoną. Oras atspindėjo mano nuotaiką – saulėta ir savaip šilta sausio pabaiga.

– O tu važiuosi sekmadienį? – paklausiau Lendono, kai įsėdom į mašiną.

– Ne, šįvakar išvažiuoju, pamiršai? – atsakė.

– Ką?

Suraukęs antakius jis pažvelgė į mane.

– Šį savaitgalį keliauju į Niujorką. Dakota kraustosi į savo butą. Sakiau prieš kelias dienas.

– Atsiprašau. Turėjau atidžiau klausytis tavęs, o ne gailėtis savęs, – atsakiau. Kaip galėjau būti tokia savanaudė, kad neprisimenu, jog pasakojo apie Dakotos kraustymąsi į Niujorką.

– Nieko, viskas gerai. Be to, aš tik trumpai užsiminiau. Nenorėjau lįsti tau į akis, kai buvai... pati žinai.

– Zombė? – pabaigiau jo sakinį.

– Taip, labai išsigandusi zombė, – pajuokavo, o aš nusišypsojau penktą kartą per devynias dienas. Nuostabus jausmas.

– Kada grįši? – paklausiau Lendono.

– Pirmadienio rytą. Praleisiu religiją, bet pasirodysiu iškart po jos.

– Vaje. Kaip puiku. Niujorkas bus nepakartojamas.

Mielai kur nors ištrūkčiau, dingčiau iš čia trumpam.

– Nerimauju dėl kelionės ir kad reikės palikti tave čia, – atsakė jis.

Pajutau kaltės jausmą.

– Tik nereikia! Tu ir taip labai daug padarei dėl manęs. Laikas pačiai pasirūpinti savim. Nenoriu, kad visai pamirštum save ir rūpintumeis manim. Labai atsiprašau, kad priverčiau tave taip jaustis, – pasakiau.

– Tai ne tavo, o jo kaltė, – priminė Lendonas.

Linktelėjau.

Vėl užsidėjau ausines, o Lendonas nusišypsojo.

Religijos paskaitai profesorius Soto parinko kančios temą. Akimirką galėjau prisiekti, kad tai padarė dėl manęs, kad pakankintų mane. Tačiau pradėjusi rašyti apie tai, kaip kančia priverčia žmones atmesti tikėjimą ir Dievą ar atsisukti į jį, mintyse padėkojau už šitą kankinimą. Įžangą baigiau apie tai, kad kančia gali pakeisti žmogų, kad kančia gali suteikti jėgų, tad galiausiai tikėjimas tampa nebe toks svarbus. Žmogui reikia savęs paties. Reikia būti stipriam ir neleisti kančiai užvaldyti savęs.

Po paskaitos prieš jogą nuėjau į kavinukę pasisemti energijos. Grįždama į užsiėmimą praėjau aplinkotyros studijų korpusą ir prisiminiau Zedą. Kažin, ar jis ten yra. Greičiausiai taip, nors visai nežinojau jo tvarkaraščio.

Kol neapsigalvojau, įėjau vidun. Turėjau mažai laiko iki užsiėmimo, nes nuo čia dar kokias penkias minutes eiti. Apsidairiau dideliame vestibiulyje. Kaip kažkodėl ir įsivaizdavau, didelę erdvę užpildė dideli medžiai. Lubos į temą buvo sudarytos iš stoglangių ir sudarė iliuziją, kad jų visai nėra.

– Tesa?

Atsisukusi iš tikrųjų pamačiau Zedą. Jis vilkėjo chalatą, ant galvos buvo užsidėjęs storus apsauginius akinius, kurie prilaikė juodus jo plaukus.

– Labas... – pasisveikinau.

Jis nusišypsojo.

– Ką čia veiki? Ar pakeitei profilį?

Lydausi, kai šypsodamasis jis paslepia liežuvį už dantų. Visada lydžiausi.

– Tiesą sakant, ieškojau tavęs.

– Tikrai? – nustebo jis.

Aštuoniasdešimtas skyrius

HARDINAS

Devynios dienos.

Devynias dienas nesikalbėjau su Tesa. Nemaniau, kad galiu ir dieną ištverti nekalbėjęs su ja, kur jau ten sumautas devynias. Atrodė, kad parėjo visas tūkstantis, o kiekviena valanda buvo skausmingesnė už praėjusią.

Tą vakarą jai išėjus iš mūsų buto, vis laukiau, kada išgirsiu žingsnius už durų, laukiau, kada pasigirs jos balsas ir pradės ant manęs šaukti. Tačiau taip nenutiko. Sėdėjau ant grindų ir laukiau, laukiau... Niekas neatėjo. Ji neatėjo.

Šaldytuve baigėsi alus, o likučius sudaužiau į sieną. Kitą rytą pabudęs ir pamatęs, kad jos vis dar nėra, susikroviau skudurus. Manęs laukė lėktuvas, kuris turėjo išskraidinti iš to sumauto Vašingtono. Jeigu ji būtų ketinusi grįžti, būtų grįžusi tą patį vakarą. Man reikėjo nykti iš čia kuo toliau ir įkvėpti oro. Dvokdamas alkoholiu ir vilkėdamas dėmėtais baltais marškinėliais, išvažiavau į oro uostą. Neskambinau mamai, kad parvažiuoju; ji tikrai niekur neišvyks.

Vis galvojau – jeigu Tesa man paskambins, kol įlipsiu į lėktuvą, liksiu čia; jeigu ne – labai liūdna. Ji turėjo progą grįžti pas mane. Iki šiol grįždavo kiekvieną mielą kartą, kad ir ką būčiau prisidirbęs, tai kuo šis kartas kitoks? Man tikrai neatrodė, kad padariau kažką baisaus; pamelavau jai, bet tai buvo mažas niekingas melas, tik ji pernelyg smarkiai sureagavo.

Jeigu kas nors ir turėtų niršti, tai tik aš. Ji atsivilko Zedą į mano sumautus namus. O kur dar Lendonas, kuris įsibrovė kaip nukvakęs Halkas ir įmūrijo mane į sieną? Čia tai tikras šūdas.

Ši padėtis absoliučiai sumauta ir ne dėl mano kaltės. Gerai, esama ir mano kaltės, bet ji turėtų paršliaužti pas mane, ne kitaip. Myliu ją, bet tikrai nežengsiu pirmo žingsnio.

Pirmą dieną praleidau lėktuve bandymas išmiegoti pagirias. Pamaivos stiuardesės ir kostiumuoti verslo subingalviai priekaištingai dėbčiojo į mane, o man buvo nusispjaut. Kas jie man? Į mamos namus parvažiavau taksi ir vos neįvariau infarkto vairuotojui. Kas tiek plėšia už dešimt sumautų mylių?

Mane pamačiusi mama baisiai nustebo ir apsidžiaugė. Raudojo kokias penkias minutes, bet laimė – pasirodė Maikas. Buvo matyt, kad jos daiktai jau kraustomi į jo namus, o savo butą ji ketina parduoti. Tie namai man visai nerūpėjo ir ne mano reikalas. Ta vieta saugojo daug šūdinų prisiminimų apie girtuoklį išgamą tėvą.

Buvo gera galvoti apie tai be Tesos. Jeigu ji būtų čia su manim, būčiau šiurkštesnis mamai ir jos draugui – ir dėl to jaučiausi truputį nesmagiai. Taigi ačiū Dievui, kad jos čia nėra.

Antra diena buvo sunki kaip kapas. Visą popietę klausiausi mamos pasakojimų apie vasaros planus ir suktų klausimų, kodėl grįžau namo. Nuolat kartojau, kad pasakysiu, kai norėsiu. Grįžau ieškodamas prakeiktos ramybės, bet tik dar labiau susierzinau. Galiausiai neištvėręs aštuntą valandą išėjau į barą netoliese. Tą vakarą man nusišypsojo ir išgerti pasiūlė graži tamsiaplaukė Tesos akimis. Atsisakiau ganėtinai mandagiai ir tik dėl jos akių spalvos. Kuo ilgiau į jas spoksojau, tuo aiškiau suvokiau, kad jos visai ne tokios, kaip Tesos. Šitos vangios, be jokios gyvybės. Tesos akių pilkuma paslaptingesnė, iš pradžių atrodo mėlyna, kol gerai įsižiūri. Jos tokios nuostabios, kokios tik gali būti akys. *Po velnių, ko aš čia sėdžiu bare ir galvoju apie akis? Velniop viskas.*

Antrą valandą įšlitiniavęs pro duris sutikau nusivylusias mamos akis, bet pasistengiau jų nepastebėti, tik sumurmėjau atsiprašymą ir nusiyriau prie laiptų.

Viskas prasidėjo trečią dieną. Į galvą vis lindo pasalūniškos mintys apie Tesą. Žiūrėdamas, kaip mama rankomis plauna indus, prisiminiau Tesą, nuolat kraunančią indus į indaplovę ir tikrinančią, kad kriauklėje nebūtų nešvarių indų.

– Šiandien važiuojam į mugę. Ar norėtum su mumis? – paklausė mama.

– Ne.

– Hardinai, mielasis. Tu čia svečiuojiesi ir beveik nekalbi su manim, beveik nebūni kartu.

– Ne, mama, – nutraukiau.

– Aš žinau, kodėl tu čia, – švelniai tarė ji.

Tėškiau puodelį ant stalo ir moviau iš virtuvės. Taip ir maniau, kad supras, jog bėgu, slepiuosi nuo tikrovės. Dar nežinojau, kokia tikrovė be Tesos, bet nebuvau pasirengęs su tuo taikstytis, tad kodėl ji turi mane grizinti? Jeigu Tesa nenori būti su manim, tegu eina po velnių. Man jos irgi nereikia – geriau būti vienam, kaip visada ir norėjau.

Po kelių sekundžių suskambo telefonas, bet nekreipiau dėmesio, kol nepamačiau jos vardo. Kodėl ji man skambino? Pasakyti, kad manęs nekenčia ar kad nori išbraukti savo pavardę iš sutarties – tikriausiai.

Prakeikimas, Hardinai, kodėl taip padarei? Nuolat klausiau savęs. Ir neturėjau normalaus atsakymo.

Ketvirta diena prasidėjo taip blogai, kad blogiau ir negalėjo būti.

– Hardinai, bėk į viršų! – maldavo ji. Ne, tik ne tai. Vienas vyras smogė jai į veidą, o ji žiūrėjo į laiptus. Mudviejų akys susitiko ir aš surikau. Tesa.

– Hardinai! Pabusk, Hardinai! Prašau, pabusk! – šaukė mama, purtydama mane.

– Kur ji? Kur Tesa? – paklausiau dusdamas, visas permirkęs nuo prakaito.

– Jos čia nėra, Hardinai.

– Bet jie... – po akimirkos atsikvošėjau ir suvokiau, kad tai tebuvo baisus sapnas. Šitas košmaras lydi mane visą gyvenimą, tik dabar buvo dar baisiau. Mamos veidas virto Tesos veidu.

– Šaaa... viskas gerai. Tai tik sapnas, – kūkčiojo mama, norėdama mane apkabinti, bet aš švelniai atstūmiau jos rankas.

– Nereikia, viskas gerai, – patikinau ir paprašiau išeiti.

Tą naktį daugiau neužmigau. Stengiausi išmesti iš galvos sapną, bet nepavyko.

Ketvirta diena buvo tokia pat, kaip ir jos pradžia. Mama visą dieną nekreipė į mane dėmesio. Maniau, kad to noriu, bet paaiškėjo, kad jaučiuosi... vienišas. Pradėjau ilgėtis Tesos. Pajutau, kad dairausi norėdamas su ja pasikalbėt, laukiu, kad ji ką nors pasakytų ir man nusišypsotų. Norėjau jai paskambint, bet pirštai šimtąjį kartą nuslysdavo nuo žalio mygtuko ir niekaip negalėjau prisiversti jo paspausti. Negaliu jai duoti to, ko tikisi, ir tai nebūtų gerai jai. Geriau taip, kaip yra. Popietę praleidau svarstydamas, kiek man kainuotų parsigabenti daiktus atgal į Angliją. Vis tiek ketinau šitai padaryti, tai galiu ir dabar.

Mudviem su Tesa nebūtų nieko išėję. Visada jaučiau, kad tai ilgai nesitęs. Negalėjo tęstis. Mums neįmanoma amžinai būti kartu. Ji man velniškai per gera, ir aš tai žinau. Visi tai žino. Matau, kaip žmonės žiūri į mus, kur benueitume, ir žinau, kad galvoja, kodėl ta gražuolė tąsosi su manim.

Valandų valandas vėpsojau į telefoną, kol nugėriau pusę butelio viskio, kol išjungiau šviesą ir užmigau. Naktį man pasirodė, jog girdžiu burzgiant telefoną, bet buvau per girtas, kad atsisėsčiau ir atsiliepčiau. Košmaras vėl pasikartojo; šįkart Tesos naktiniai marškiniai buvo permirkę krauju, ji varė mane šalin ir liepė palikti ją ant tos sofos.

Penktą dieną pabudęs pamačiau telefone mirkčiojančią raudoną šviesėlę, kuri sakė, kad ir vėl praleidau skambutį, tik šįkart nesąmoningai. Penktą dieną spoksojau į jos vardą ekrane, o paskui peržiūrinėjau jos nuotraukas. Kada spėjau tiek daug padaryt? Nemaniau, kad esu tiek daug pripaveikslavęs jai nė neįtariant.

Žiūrėdamas nuotraukas prisiminiau jos balsą. Man niekada nepatiko amerikietiškas akcentas – nuobodus ir erzinantis, – bet Tesos balsas tobulas. Jos akcentas nuostabus, jos balso galėčiau klausytis kiaurą parą kiekvieną dieną. Ar dar kada nors išgirsiu jos balsą?

Štai mano mėgstamiausia, – pamaniau kokį dešimtą kartą versdamas fotografijas. Galiausiai apsistojau prie vienos – Tesa guli kniūbsčia ant lovos sukryžiavusi iškeltas kojas, palaidus plaukus užkišusi už ausies. Viena ranka parėmusi smakrą, vos prasižiojusi įdėmiai kažką skaito iš elektroninės skaityklės. Paspaudžiau mygtuką kaip tik tą akimirką, kai ji pastebėjo, kad spoksau į ją, kaip tik tą akimirką ji nusišypsojo ir jos veidą nušvietė gražiausia pasaulyje šypsena. Iš tos nuotraukos ji žvelgė į mane labai laiminga. Žvelgė... kažin, ar ji visada taip *žvelgė* į mane?

Tą penktą dieną krūtinę prislėgė sunkumas. Ir nuolat man primindavo, ką padariau ir ką veikiausiai praradau. Turėjau jai paskambinti tą dieną, kai peržiūrinėjau nuotraukas. Ar ji žiūrinėjo mano nuotraukas? Iki šios dienos ji turi tik vieną mano nutrauką. Kaip ironiška – dabar pasigailėjau, kad neleidau jai daugiau savęs fotografuoti. Penktą dieną tėškiau telefoną į sieną, tikėdamasis sudaužyti, bet tik įskėliau ekraną. Penktą dieną beprotiškai norėjau, kad ji man paskambintų. Jeigu paskambintų, viskas būtų gerai. Mudu atsiprašytume vienas kito ir aš grįžčiau namo. Jeigu paskambintų, nesijausčiau kaltas, kad grįžtu į jos gyvenimą. Mąsčiau – ar ji jaučiasi taip pat, kaip aš. Ar ir jai sunkiau sulig kiekviena diena? Ar kiekvieną sekundę be manęs jai sunkiau kvėpuoti?

Tą dieną netekau apetito. Tiesiog nebuvau alkanas. Ilgėjausi jos gaminto maisto, net paprasčiausių užkandžių, kurių man paruošdavo. Po perkūnais, ilgiuosi matyti ją valgančią. Pasiilgau kiekvienos prakeiktos smulkmenos, susijusios su ta išdykėle švelniomis akimis. Penktą dieną galutinai palūžau. Blioviau kaip veršis ir nė kiek nesigėdijau. Blioviau ir blioviau. Ir negalėjau liautis. Bandžiau, bet buvo beviltiška, nes ji niekaip neišėjo man iš galvos. Nepaliko manęs vieno; nuolat pasirodydavo, pasakydavo, kad mane myli, apkabindavo. O suvokęs, kad tai tik mano vaizduotė, toliau raudodavau.

Šeštą dieną pabudau užtinusiomis ir raudonomis akimis. Negalėjau patikėti, kad praėjusią naktį šitaip palūžau. Sunkumas dar labiau prislėgė ir aš vos pajėgiau blaiviai mąstyti. Kodėl buvau toks

išgama? Kodėl elgiausi su ja kaip su šiukšle? Ji vienintelė galėjo į mane žiūrėti, pažvelgti į mano vidų, pamatyti mane tikrąjį, o aš su ja elgiausi kaip su šiukšle. Kaltinau ją dėl visko, nors iš tikrųjų pats buvau kaltas. Visada buvau kaltas – netgi tada, kai man atrodė, kad elgiuosi teisingai. Buvau šiurkštus, kai ji bandė pasikalbėti su manimi apie tuos dalykus. Rėkiau ant jos, kai pykdavo dėl mano nesąmonių. Nuolat melavau. Ji visada ir viską man atleisdavo. Tikėjausi, kad taip bus visą laiką, todėl taip ir elgiausi su ja, nes žinojau, kad galiu. Šeštą dieną batu sutraiškiau telefoną. Pusdienį šlaisčiausi alkanas. Mama pasiūlė avižinės košės. Pabandžiau prisiversti praryti šaukštą, bet vos neapsivėmiau. Nesimaudžiau nuo trečios dienos ir buvau panašus į dvokiančius griaučius. Stengiausi klausytis, ką sako mama, prašydama ką nors parnešti iš parduotuvės, bet nieko negirdėjau. Vienintelė mintis sukosi apie Tesą ir apie tai, kad jai pačiai reikės eit pas Konerius apsipirkti bent kartą per savaitę.

Kartą Tesa pasakė, kad aš ją sužlugdžiau. Dabar štai sėdžiu čia ir bandau susikaupti, bandau atgauti kvapą ir jaučiu, kad buvo neteisi. *Ji* sužlugdė *mane*. Įsibrovė į mane ir viską sujaukė. Metų metus stačiau savo sienas – visą mielą savo gyvenimą – ir štai ji atėjo, išardė jas ir paliko mane tuščiomis rankomis griuvėsiuose.

– Hardinai, ar girdi mane? Sudariau sąrašiuką, jei pamirštum, – pasakė mama duodama dailų lapiuką.

– Taip, – atsakiau vos girdimu balsu.

– Ar tikrai gali nueiti? – paklausė.

– Aha, viskas gerai, – atsistoju ir sugrūdau sąrašą į purvinų džinsų kišenę.

– Hardinai, girdėjau tave praėjusią naktį, jeigu norėtum...

– Nereikia, mama, tikrai nereikia, – springdamas atsakiau.

Burna buvo visai išdžiūvusi, skaudėjo gerklę.

– Gerai.

Kupinoms liūdesio akimis mama palydėjo mane išeinantį iš namų į parduotuvę kitoje gatvės pusėje. Sąraše buvo vos keli punktai, bet nė vieno nebūčiau prisiminęs, jei ne tas prakeiktas

popieriukas kišenėje. Nupirkau tik kelis dalykus: duonos, uogienės, kavos pupelių ir vaisių. Matydamas parduotuvėje maistą pajutau, kad tuščias skrandis ėmė gurgti. Sau pasiėmiau obuolį ir prisiverčiau atsikąsti. Skonis buvo kaip kartono ir mokėdamas pagyvenusiai kasininkei beveik pajutau, kaip tas kąsnis graužia skrandžio sieneles.

Išėjęs laukan pamačiau, kad pradeda snigti. Sniegas irgi priminė ją. Viskas man primena ją. Galva tebeplyšo nuo skausmo. Laisvos rankos pirštais patryniau smilkinius ir perėjau gatvę.

– Hardinai! Hardinai Skotai! – pašaukė balsas iš kitos gatvės pusės. Negali būti. – Ar čia tu? –paklausė.

Natali.

Galvoje sukosi, kad to negali būti, kol ji ėjo manęs link apsikrovusi pirkiniais.

– Ėėė... labas, – vos išstenėjau. Mintys šokinėjo kaip pašėlusios, delnai pradėjo prakaituoti.

– Maniau, kad tu išvažiavęs, – pasisveikino.

Jos akys buvo šviesios, ne tokios bedvasės, kokias prisimenu, kai verkė ir maldavo manęs leisti pagyventi mano namuose, kai neturėjo kur eiti.

– Išvažiavęs... grįžau į svečius, – atsakiau, o ji pasidėjo daiktus ant šaligatvio.

– O, tai gerai. – Nusišypsojo.

Kaip ji gali man šypsotis po to, ką padariau?

– A... taip. Kaip gyveni? – prisiverčiau paklausti merginos, kuriai sugadinau gyvenimą.

– Gerai, tikrai gerai, – sučirškė ji ir paglostė išsipūtusį pilvą.

Išsipūtusį pilvą? O Dieve. Ne, pala... laikas neatitinka. Dievuli, akimirką buvau pašiurpęs.

– Laukiesi? – paklausiau tikėdamasis, kad taip yra ir aš jos neįžeisiu.

– Taip, šeštas mėnuo. Ir susižadėjusi! – vėl nusišypsojusi ištiesė mažą rankutę, kad parodytų auksinį žiedelį ant piršto.

– Ooo...

– Taip, keista, kaip susiklosto gyvenimas, ar ne?

Natali užkišo rudų plaukų sruogą už ausies ir pažiūrėjo man į akis, aplink kurias dėl miego stygiaus matėsi mėlyni ratilai. Jos balsas buvo toks malonus, kad pasijutau dar tūkstantį kartų šlykščiau. Akyse stovėjo jos veidas, kai pamatė, ką visi žiūrim mažame ekrane. Sukliko, iš tikrųjų sukliko ir išbėgo iš kambario. Aišku, aš nesekiau iš paskos. Tik pasijuokiau iš pažeminimo ir skausmo.

– Aš labai atsiprašau, – leptelėjau.

Tai buvo keista, nesuprantama ir būtina. Tikėjausi, kad išvadins mane paskutiniais žodžiais, pasakys, koks išgama esu, netgi skels antausį. Bet visai nesitikėjau, kad apkabins mane ir pasakys, kad atleidžia.

– Kaip tu gali man atleisti? Aš buvau tikras gyvulys. Sugrioviau tau gyvenimą, – pasakiau.

Jaučiau, kad akys degė.

– Ne, tikrai ne. Na, gal iš pradžių, bet dėl to paskui viskas taip gerai susiklostė, – atsakė. O aš vos neapvėmiau jos žalio megztinio.

– Ką?

– Po to, kai tu... pats žinai... neturėjau, kur eiti, radau bažnyčią, naują bažnyčią, nes maniškė manęs atsisakė, o ten sutikau Eliją, – ištarus šį vardą jos veidas nušvito. – Ir štai beveik po trejų metų mes susižadėjom ir laukiamės. Manau, viskas turi savo priežastį. Skamba banaliai, ane? – prunkštelėjo.

Šis garsas man priminė, kad ji visada buvo tokia pat miela mergina. Bet aš nekreipiau dėmesio; jos gerumas tik palengvino medžioklę.

– Turbūt. Bet tikrai labai džiaugiuosi, kad sutikai žmogų. Pastaruoju metu galvojau apie tave... supranti... ką padariau, ir jaučiausi sumautai. Gerai, kad dabar esi laiminga, bet tai nepateisina to, ką padariau. Nesupratau, kol Tesa man... – nutilau.

– Tesa? – Natali lūpose atsirado šypsena. Vos nenualpau iš širdgėlos.

– Ji... ėėė... na, ji... – mikčiojau.

– Kas ji? Tavo žmona? – Natali žodžiai peiliu dūrė į širdį, o akys ėmė ieškoti įrodymo ant mano pirštо.

– Ne, ji buvo... buvo mano draugė.

– Aaa. Ar dabar su kuo nors draugauji? – švelniai paerzino; supratau, kad pajuto mano skausmą.

– Ne... tik su ja.

– Aišku. Tai ji daugiau nėra tavo draugė?

– Nea, – pasičiupinėjau žiedą lūpoje.

– Ką gi, gaila tai girdėti. Tikiuosi, kad ir tau viskas susiklostys taip gerai, kaip man, – pasakė.

– Ačiū. Sveikinu susižadėjus ir... dėl vaiko, – nejaukiai palinkėjau.

– Ačiū! Šią vasarą ketinam susituokti.

– Taip greitai?

– Tai kad mes jau dvejus metus susižadėję, – nusikvatojo.

– Oho.

– Viskas nutiko greitai po to, kai susitikom, – paaiškino.

– Ar tu ne per jauna? – paklausiau ir iškart pasijutau kaip paskutinis išpera. Bet Natali tik nusišypsojo.

– Man jau beveik dvidešimt vieni ir nematau prasmės laukti. Labai pasisekė, kad tokia jauna sutikau žmogų, su kuriuo noriu praleisti visą gyvenimą, – tai kam veltui švaistyti laiką, kai manęs to paprašė? Jaučiuosi pagerbta, kad jis prašo būti jo žmona. Tai pati tikriausia meilės išraiška, – paaiškino, o aš girdėjau Tesos balsą.

– Turbūt tu teisi, – pasakiau ir ji nusišypsojo.

– O, štai ir jis! Turiu eiti. Sušalusi ir nėščia – ne pats geriausias derinys, – nusijuokė Natali ir pasiėmusi pirkinius nuo šaligatvio pasisveikino su vyru, vilkinčiu liemene ir chaki spalvos kelnėmis. Galėjau prisiekti, kad nuoširdi jo šypsena, pamačius savo nėščią sužadėtinę, nušvietė niūrią Anglijos dieną.

Septinta diena buvo ilga. Kiekviena diena buvo ilga. Vis galvojau apie Natali ir jos atleidimą; nebūtų galėję būti tam geresnio laiko. Aišku, atrodžiau kaip valkata ir ji tai suprato, bet

buvo laiminga ir įsimylėjusi. Ir dar nėščia. Aš nesugrioviau jai gyvenimo, kaip įsivaizdavau.

Ir ačiū Dievui už tai.

Visą dieną pragulėjau lovoje. Net negalėjau prisiversti praverti žaliuzių. Mamos ir Maiko nebuvo visą dieną, tad likau vienas savęs gailėtis. Kasdien vis blogiau. Nuolat galvojau, ką ji veikia, su kuo ji. Ar verkia? Aš vieniša? Ar atėjo į butą manęs ieškoti? Kodėl daugiau man neskambina?

Romanuose skaičiau ne apie tokias kančias. Ši kančia nėra vien tik mano mintyse, nėra vien fizinis skausmas. Man skauda sielą, kažkas iš vidaus mane graužia ir nemanau, kad galėsiu tai ištverti. Niekas negalėtų ištverti.

Turbūt Tesa taip jautėsi, kai ją skaudinau. Sunku įsivaizduoti, kaip trapus jos kūnas gali ištverti tokią kančią, bet ji aiškiai yra stipresnė nei atrodo. Ji turėjo mane pakęsti. Jos mama kartą man pasakė, kad turėčiau ją palikti, jeigu iš tikrųjų myliu. Pasakė, kad vis tiek ją įskaudinsiu.

Ir buvo teisi. Turėjau tada ją palikti. Turėjau palikti ją ramybėje nuo pirmos dienos, kai įėjo į tą bendrabučio kambarį. Prisiekiau sau, kad verčiau mirsiu, negu dar kartą ją įskaudinsiu... ir štai kas nutiko. Tai mirtis, tai blogiau už mirtį. Skauda dar labiau. Taip ir turėtų būti.

Visą aštuntą dieną gėriau. Negalėjau liautis. Sulig kiekviena taure meldžiausi, kad jos veidas pranyktų iš mano minčių, bet veltui. Nepranyko.

Hardinai, turi susiimti. Privalai liautis. Aš irgi. Tikrai.

– Hardinai... – nuo Tesos balso man per nugarą nubėgo šiurpai. – Mažuti, – pasakė ji.

Pakėlęs akis pamačiau ją sėdinčią ant mano sofos, besišypsančią, su knyga ant kelių.

– Ateik čia, būk geras, – suinkštė. Atsidarė durys ir į kambarį įžengė vyrų kompanija. O ne.

– Štai kur ji, – pasakė mažasis, kuris mano sapnuose pasirodydavo kiekvieną naktį.

– Hardinai! – pravirko Tesa.

– Pasitrauk nuo jos, – pagrasinau jiems prisiartinus. Atrodė, kad jie manęs negirdėjo.

Jai nuplėšė naktinius ir parvertė ant grindų. Raukšlėtos ir purvinos rankos čiupinėjo jos šlaunis, o ji šnabždėjo mano vardą.

– Hardinai, prašau... padėk man.

Ji žiūrėjo į mane, o aš sustingau. Negalėjau pajudėti ir jai padėti. Buvau priverstas žiūrėti, kaip jie ją muša ir prievartauja, kol galiausiai palieka visą kruviną gulinčią ant grindų ir nejudančią.

Mama nepažadino manęs, niekas nepažadino manęs. Turėjau sapnuoti iki pabaigos, o pabudus tikrovė pasirodė daug baisesnė už bet kokį košmarą.

Šiandien devinta diena.

– Ar žinai, kad Kristianas Vensas keliasi į Sietlą? – paklausė mama. Maišiau košę dubenyje po nosim.

– Aha.

– Tai puiku, ar ne? Filialas Sietle.

– Turbūt.

– Sekmadienį rengia atsisveikinimo pietus. Tikisi, kad dalyvausi.

– Iš kur žinai? – paklausiau.

– Pats sakė. Mudu kartkartėm pasikalbam, – ji nusisuko ir įsipylė puodelį kavos.

– Kam?

– Todėl, kad norim, o dabar valgyk košę, – paliepė lyg būčiau vaikas, bet aš neturėjau jėgų prieštarauti.

– Nenoriu ten būti, – pasakiau ir prisiverčiau pakelti šaukštą iki burnos.

– Gali greitai jo nepamatyt.

– Ir kas? Aš ir taip retai jį matydavau.

Mama pažvelgė į mane lyg norėdama dar kažką pridurti, bet nutylėjo.

– Ar turi aspirino? – paklausiau.

Ji linktelėjo ir nuėjo ieškoti. Visai nenorėjau dalyvauti tuose kvailuose sumautuose pietuose Kristiano ir Kimberlės išsikraustymo į Sietlą proga. Man įgriso, kad visi tik ir kalba apie Sietlą. Žinojau, kad ir Tesa ten bus. Vien apie tai pagalvojęs vos nenuvirtau nuo kėdės. Privalau laikytis kuo toliau nuo jos; aš jai skolingas šitą dalyką. Jei galėčiau likti čia dar kelias dienas ar net savaites, abu galėtume gyventi toliau. Ji sutiktų ką nors, tokį kaip Natali sužadėtinis, tokį, kuris daug geresnis už mane.

– O aš vis tiek manau, kad turėtum važiuoti, – pakartojo mama.

Prarijau aspiriną, nors žinojau, kad nepadės.

– Negaliu, mama... net jei norėčiau. Be to, turėčiau išvažiuoti iš ryto, o aš tam nepasiruošęs.

– Nori pasakyt, kad nesi pasiruošęs pamatyti tai, ką palikai? – paklausė.

Daugiau negalėjau išverti. Nuleidau galvą ir pasidaviau skausmui, leidau jam išsilieti. Atsidaviau jam su viltimi, kad jis mane nužudys.

– Hardinai... – tyliai guosdama ištarė mama ir apkabino mane.

Jos glėbyje visas drebėjau.

Aštuoniasdešimt pirmas skyrius

TESA

Instinktyviai pajutau, kai Karen išvežė Lendoną į oro uostą. Pajutau, kad atslenka vienatvė, bet privalėjau nekreipti dėmesio. Privalau. Man gerai ir vienai. Nulipau žemyn į virtuvę, nes skrandis nesiliovė urgzti primindamas, jog esu alkana. Kenas palinkęs prie virtuvės spintelės vyniojo foliją nuo melsvo pudra pabarstyto keksiuko.

– Labas, Tesa, – nusišypsojo ir atsikando kąsnelį. – Čiupk vieną.

Močiutė šitą keksą būtų pavadinusi sielos maistu. Jeigu ko nors labai norisi, tai šito, vadinasi, nori siela.

– Ačiū, – šyptelėjau ir lyžtelėjau viršų.

– Dėkok ne man, o Karen.

– Būtinai.

Keksiuko skonis neapsakomas. Gal todėl, kad pastarąsias devynias dienas beveik nieko nevalgiau, o gal todėl, kad keksiukas tikrai tiko sielai. Nesvarbu, kokia priežastis, bet sunaikinau jį mažiau nei per dvi minutes. Kai nuslūgo malonumo banga, pajutau, kad skausmas niekur nedingo, kad jis čia pat, kaip širdies plakimas. Bet nėra toks visa apimantis, daugiau manęs neslegia.

– Tau palengvės, ir sutiksi žmogų, kuris mokės mylėti kitą, ne tik save, – nustebino Kenas.

Mano širdis sukruto nuo netikėto kalbos posūkio. Nenorėjau trauktis atgal, norėjau judėti pirmyn.

– Aš siaubingai elgiausi su Hardino mama. Dabar tai suprantu. Dingdavau kelioms dienoms, melavau, gerdavau iki nukritimo.

Jeigu ne Kristianas, neįsivaizduoju, kaip Triša ir Hardinas būtų išgyvenę...

Sulig šiais jo žodžiais prisiminiau, kaip širdau ant Keno sužinojusi, iš kur atsirado Hardino košmarai. Norėjau net tvoti jam antausį, kad leido kažkam šitaip įskaudinti savo sūnų. Ir štai šie žodžiai sužadino visą sukauptą pyktį. Sugniaužiau kumščius.

– Niekada gyvenime negalėsiu pakeisti to, kas nutiko, kad ir kaip labai norėčiau. Nebuvau jai geras ir tai žinau. Ji man buvo per gera ir taip pat tai žinojo. Kaip ir visi kiti. Dabar ji turi Maiką ir aš žinau, kad jis elgsis su ja taip, kaip ji to verta. Taip pat žinau, kad ir tavęs laukia toks pat Maikas, – pasakė tėviškai žiūrėdamas į mane. – Jei mano sūnui pasiseks gyvenime, jis taip pat sutiks savo Karen, kai suaugs ir liausis su visais kovoti.

Kai paminėjo Hardiną su „savo Karen", nutylėjau ir nusisukau. Nenoriu įsivaizduoti Hardino su kita. Dar per greitai. Labai tikiuosi, kad jam irgi; niekada nelinkėčiau jam likti vienam gyvenime. Ir labai viliuosi, kad sutiks kitą, kurią mylės kaip Kenas myli Karen, kad turės gyvenime antrą progą mylėti labiau, nei mylėjo mane.

– Tikiuosi, kad taip ir bus, – galiausiai ištariau.

– Man labai gaila, kad jis tau nepaskambino, – tyliai pasakė Kenas.

– Viskas gerai... jau prieš kelias dienas nustojau tikėtis.

– Ką gi, – atsiduso jis, – lipsiu į viršų, į kabinetą. Reikia kai kam paskambinti.

Buvo malonu, kad jis pasišalino, kol pernelyg neįsišnekėjom. Daugiau nenoriu kalbėti apie Hardiną.

Sustojusi priešais Zedo namą, pamačiau jį stovintį lauke su cigarete už ausies.

– Rūkai? – paklausiau suraukusi nosį. Įlipęs į mano mažą mašiną, jis atrodė suglumęs.

– A, taip. Na, kartais. Ir tu matei mane rūkantį, tą naktį prie bendrabučio, neprisimeni? – išsitraukė cigaretę iš už ausies ir nusišypsojo. – Šitą radau savo kambaryje.

– Aha, – šyptelėjau, – turbūt primiršau tą vakarą, kai žaidėm *beer pongą* ir kai Hardinas mudu apšaukė, – dar kartą jam šyptelėjau ir staiga supratau: – Pala, tai tu ne tik žadi rūkyt, bet žadi surūkyt seną cigaretę?

– Turbūt. Turi ką nors prieš cigaretes?

– Ne, visai ne. Bet gerai, jeigu nori, tai rūkyk. Tik, žinoma, ne mano mašinoje, – atsakiau.

Zedas palietė mygtuką ant durelių. Kai langas nusileido iki pusės, išmetė cigaretę lauk.

– Tada nerūkysiu, – nusijuokė ir uždarė langą.

Nors ir labai nepakenčiau šio įpročio, bet turėjau pripažinti, kad prie jo įvaizdžio – beveik stačių plaukų, saulės akinių, odinio švarko – cigaretė atrodė stilingai.

Aštuoniasdešimt antras skyrius

HARDINAS

– Prašom, – ištarė mama, įėjusi į mano senąjį miegamąjį. Padavė man lėkštutę su mažu porcelianiniu puodeliu, o aš atsisėdau ant lovos.

– Kas čia? – paklausiau užkimusiu balsu.

– Šiltas pienas su medum, – atsakė. Nurijau gurkšnelį. – Prisimeni, kai buvai mažas ir sirgdavai, aš tau paruošdavau.

– Taip.

– Ji tau atleis, Hardinai, – pasakė mama, o aš užsimerkiau.

Pagaliau nuo raudų perėjau prie dūsavimo ir apatijos. Tai jau viskas, apatija.

– Nemanau.

– Atleis. Mačiau, kaip ji žiūri į tave. Ji atleido tau už daug blogesnius dalykus, prisimeni? – mama nubraukė susivėlusius plaukus man nuo kaktos, o aš bent kartą nenusipurčiau jų atgal.

– Žinau, mama, bet šį kartą visai ne taip. Aš viską sugrioviau, ką tuos mėnesius su ja stačiau.

– Ji myli tave.

– Daugiau taip negaliu, negaliu. Negaliu būti toks, kokį ji nori mane matyti. Visada viską sumaunu. Toks esu ir visada toks būsiu – žmogus, kuris viską sudarko.

– Netiesa ir aš tikrai žinau, kad esi tas, ko ji nori.

Puodelis suvirpėjo rankoje, ir aš vos jo neišmečiau.

– Žinau, kad labai stengiesi padėti, bet prašau tavęs... baik, mama.

– Ir kas tada? Taip paprastai paleisi ją ir gyvensi toliau?

Padėjau puoduką ant stalo krašto ir tik tada atsakiau. Atsidusau.

– Ne, negalėčiau gyventi toliau, net jei ir norėčiau. Bet ji privalo gyventi. Turiu leisti jai gyventi, kol daugiau ko nors nepridirbau.

Ji turi būti kaip Natali. Laiminga... laiminga po visko, ką jai padariau. Laiminga su kitu, tokiu kaip Elijas.

– Puiku, Hardinai. Daugiau nežinau, ką pasakyt, kad tave įtikinčiau žengt pirmą žingsnį ir jos atsiprašyt, – pyktelėjo mama.

– Išeik. Būk gera, – paprašiau.

– Išeisiu. Bet tik todėl, kad tikiu, jog pasielgsi teisingai ir kovosi dėl jos.

Vos tik mama uždarė duris, puodelis ir lėkštutė atsitrenkė į sieną ir sudužo į šipulius.

Aštuoniasdešimt trečias skyrius

TESA

Užkandę paprastoje eilinėje prekyvietės užkandinėje, grįžom prie Zedo buto. Kai įvažiavom į studentų miestelį, pagaliau išdrįsau jo paklausti, ko seniai norėjau:

– Zedai, kaip manai, kas būtų nutikę, jeigu tu būtum laimėjęs?

Jis aiškiai nustebo, bet susitvardė ir kokią minutę spoksojo sau į rankas.

– Nežinau. Nors daug apie tai galvojau.

– Tikrai? – pažvelgiau ir sutikau jo karamelines akis.

– Žinoma.

– Ir ką sugalvojai? – paklausiau ir laukdama atsakymo užkišau plaukus už ausies.

– Na... žinau, kad būčiau tau papasakojęs gerokai anksčiau. Visada norėjau pasakyt. Kiekvieną kartą, pamatęs judu kartu, norėjau, kad žinotum, – užsikosėjo jis. – Turėjai tai žinoti.

– Dabar žinau, – beveik sušnibždėjau, o jis kalbėjo toliau.

– Norėčiau tikėti, kad būtum man atleidus, nes būčiau viską papasakojęs iki kam nors nutinkant. Ir mes būtume vaikščioję į pasimatymus, į tikrus pasimatymus. Kaip filmuose ir panašiai. Ir būtų buvę smagu. Tu būtum šypsojusis ir juokusis. O aš nebūčiau pasinaudojęs savo padėtim. Norėčiau galvoti, kad pamažu būtum mane įsimylėjusi, kaip įsimylėjai jį, o kai būtų atėjęs laikas, mes būtume... ir aš niekam nebūčiau pasakojęs. Niekam nebūčiau išdavęs nė menkiausios smulkmenos. Po velnių, daugiau nebūčiau su niekuo iš jų bendravęs, nes būčiau norėjęs kiekvieną sekundę

būti su tavim, kad juoktumeis, kaip moki tik tu, kai tau būna kažkas tikrai juokinga... tai visai kas kita, nei tavo įprastas juokas. Matau, kai stengiuosi tave pralinksminti arba kai apsimeti mandagi, – šyptelėjo, o mano širdis ėmė smarkiau plakti. – Būčiau branginęs tave ir niekada tau nemelavęs. Nebūčiau tyčiojęsis iš tavęs paslapčiomis ar visaip pravardžiavęs. Man nebūtų buvusi svarbi mano reputacija ir... ir... manau, mudu būtume galėję būti laimingi. *Tu* būtum galėjus būti laiminga visą laiką, o ne retkarčiais. Norėčiau galvoti...

Neleidau baigti – čiupau už švarko atlapų ir įsisiurbiau jam į lūpas.

Aštuoniasdešimt ketvirtas skyrius

TESA

Zedo ranka tuoj pat palietė man kaklą, ir aš pašiurpau nuo šio prisilietimo. Jis paėmė mano ranką ir priglaudė prie savęs. Glausdamasi prie Zedo keliu užkliudžiau vairą ir mintyse išbariau save, kad vos nesugadinau akimirkos. Bet, regis, jis to nė nepastebėjo, apglėbė mane per nugarą ir priglaudė sau prie krūtinės. Rankomis apkabinau jo kaklą, mudviejų lūpos judėjo sutartinai.

Jo burna man buvo visai nepažįstama; visai ne tokia kaip Hardino. Liežuvis judėjo visai kitaip, netyrinėjo manęs, jis nesukando man apatinės lūpos.

Gana, Tesa. Tau šito reikia, privalai liautis galvoti apie Hardiną. Jis tikriausiai gulinėja su kita, gal net su Mole. O Dieve, jeigu jis su Mole...

Tu būtum galėjus būti laiminga visą laiką, o ne retkarčiais, – ką tik pasakė Zedas.

Žinau, kad jis teisus – su juo man būtų buvę daug geriau. Nusipelniau būti laiminga. Užtektinai kentėjau ir taiksčiausi su Hardino kiaulystėmis, o jis nė nebandė su manim apie tai pasikalbėti. Tik silpnas žmogus grįžta pas tą, kuris nuolat jį mindo. Nebegaliu būti silpna, turiu būti stipri ir gyventi toliau. Ar bent jau pabandyti.

Dabar, tą akimirką, jaučiausi geriau nei kada nors per šias devynias dienas. Devynios dienos neatrodo daug, kol nepraleidi jų skaičiuodamas kiekvieną apgailėtiną sekundę ir laukdamas to, kuris neateina. Zedo glėbyje pagaliau galiu kvėpuoti. Matau šviesą tunelio gale.

Zedas visada man buvo malonus ir visada buvo netoliese. Kaip būtų buvę gerai, jeigu būčiau įsimylėjusi jį, o ne Hardiną.

– Dieve, Tesa... – sudejavo, o aš truktelėjau jį už plaukų. Ir dar stipriau pabučiavau. – Palauk... – ištarė man į burną ir aš lėtai atsitraukiau. – Kas čia vyksta? – paklausė žiūrėdamas man į akis.

– Aš... nežinau? – atsakiau uždususi ir drebančius balsu.

– Aš irgi...

– Atsiprašau... nesusivaldžiau, tiek visko išgyvenau, o tai, ką tu man pasakei, tiesiog mane... nežinau, nieko nesuprantu, – nusisukau ir nusliuogiau jam nuo kelių atgal į vairuotojo vietą.

– Nėra už ką atsiprašyt... tik nenoriu jokių nesusipratimų, supranti? Aš tik noriu žinoti, ką visa tai reiškia tau? – atsakė jis.

Ką visa tai reiškia man?

– Nemanau, kad galiu atsakyti, tik ne dabar. Aš...

– Taip ir maniau, – truputį suirzęs mestelėjo Zedas.

– Aš tikrai nežinau...

– Viskas gerai, suprantu. Tu tebemyli jį.

– Zedai, praėjo tik devynios dienos, aš nieko negaliu padaryt, – dariau klaidas vieną po kitos ir vis labiau painiojausi.

– Suprantu. Nesakau, kad gali liautis ar liausiesi jį mylėti. Tik nenoriu būti tavo gelbėjimo ratas. Neseniai sutikau merginą, nes po tavęs su niekuo nedraugavau. Susipažinau su Rebeka. O tada, kai parvežiau tave namo ir pamačiau tavo reakciją, kad su kažkuo draugauju, ėmiau galvoti... žinau, kad esu idiotas, bet ėmiau galvoti, kad tu gal nenori, kad gyvenčiau savo gyvenimą ar ką.

Nusisukau nuo jo gražaus veido ir įsmeigiau akis į langą.

– Tu nesi man gelbėjimo ratas... tiesiog dabar užsinorėjau tave pabučiuoti. Nesuprantu, ką galvojau ir ką dariau. Devynias dienas man niekas neturėjo prasmės. Pagaliau lioviausi apie jį galvoti, o kai tave pabučiavau, pasijutau nuostabiai. Pasijutau lyg viskam pasiruošusi. Lyg galėčiau jį pamiršti. Suprantu, nesąžininga tave išnaudoti. Aš tiesiog sutrikusi ir negaliu logiškai mąstyti. Atsiprašau, kad priverčiau tave išduoti draugę; visai to nenorėjau. Aš tik...

– Nesitikiu, kad tu greit atsigausi. Žinau, kaip stipriai jis į tave įsikibęs.

Jis nė nenumano.

– Tik pažadėk man vieną dalyką, – paprašė Zedas. Linktelėjau. – Pažadėk, kad pasistengsi leisti sau būti laimingai. Jis tau net nepaskambino, nė karto. Padarė tiek blogo ir net nepasistengė pakovoti už tave. Jeigu aš būčiau jis, kovočiau dėl tavęs. Ir pirmiausia nebūčiau tavęs paleidęs. – Zedas pasilenkė ir užkišo man už ausies neklusnią garbaną. – Tesa, man nereikia atsakymo tuojau pat. Aš tik noriu žinoti, kad ketini būti laiminga. Žinau, dabar nesi pasiruošusi jokiems santykiams su manim, bet gal vieną dieną tai nutiks.

Mintys sukosi, o širdis daužėsi ir skaudėjo vienu metu. Atrodė, kad mašinoje neliko oro. Norėjau pasakyti, kad *galiu* pasistengti ir *pasistengsiu* sau tai leisti, bet nepajėgiau ištarti nė žodžio. Rytinė šypsenėlė Hardino veide, kai pagaliau pažadinu jį po galybės nusiskundimų mano žadintuvu; užkimęs balsas, tariantis mano vardą; pastangos išlaikyti mane lovoje ir kai galiausiai spiegdama išlekiu iš kambario; jis mėgsta tokią pat juodą kavą, kaip ir aš; myliu jį labiau už viską visame pasaulyje ir noriu, kad būtų kitoks. Noriu, kad būtų toks pat, bet kitoks – visa tai nebeturi prasmės. Ir žinau, kad niekam neturės prasmės. Bet būtent taip ir yra.

Norėčiau nemylėti jo taip stipriai, kaip myliu. Norėčiau, kad nebūtų privertęs manęs jo įsimylėti.

– Supratau. Viskas gerai, – pasakė Zedas ir pabandė nusišypsoti, bet išėjo tik apgailėtina grimasa.

– Atsiprašau... – atsakiau turėdama galvoje gerokai daugiau, nei jis galėtų įsivaizduoti.

Zedas išlipo iš mašinos ir užtrenkė dureles, o aš ir vėl likau viena.

– Po velnių, – surikau ir trinktelėjau per vairą vėl prisiminusi Hardiną.

Aštuoniasdešimt penktas skyrius

HARDINAS

Vėl pabudau permirkęs prakaitu. Jau buvau pamiršęs, kaip bloga kasnakt šitaip pabusti. Maniau, bemiegės naktys liko praeityje, bet praeitis ir vėl mane pasivijo.

Pažvelgiau į laikrodį – šešta ryto. Turiu pamiegoti, iš tikrųjų pamiegoti. Kaip užmuštas. Man reikia jos, man reikia Tesos. Gal pavyktų užmigti, jeigu užsimerkčiau ir įsivaizduočiau, kad ji čia...

Užsimerkiau ir pabandžiau įsivaizduoti, kad guliu ant nugaros, o jos galva ilsisi man ant krūtinės. Bandžiau prisiminti vanile kvepiančius jos plaukus, kaip ji sunkiai alsuoja miegodama. Akimirką ją pajutau, pajutau jos šiltą kūną prie savo nuogos krūtinės... Aš oficialiai einu iš savo sumato proto.

Po velnių.

Rytoj bus geriau, turi būti geriau. Apie tai nuolat galvoju pastarąsias... dabar jau dešimt dienų. Nebūtų taip blogai, jei tik galėčiau dar kartą ją pamatyti. Tik kartą. Jei dar kartą pamatyčiau jos šypseną, galėčiau gyventi su savim, o ją paleisti. Ar rytoj ji bus pas Kristianą? Atrodytų visai tikėtina...

Spoksojau į lubas ir bandžiau atspėti, ką apsirengtų, jeigu dalyvautų vakarėlyje. Ar apsivilktų tą baltą suknelę, kuri, ji žino, man taip patinka? Ar susisuktų plaukus ir užkištų už ausies, ar sušukuotų atgal? Ar pasidažytų, nors jai to nė nereikia?

Prakeikimas.

Atsisėdau ir atsikėliau iš lovos. Jokių šansų užmigti. Nulipęs žemyn radau Maiką, sėdinti virtuvėje prie stalo ir skaitantį laikraštį.

– Labas rytas, Hardinai, – pasisveikino.

– Labas, – sumurmėjau ir įsipyliau puodelį kavos.

– Tavo mama vis dar miega.

– Nebūtina sakyt... – užverčiau akis.

– Tavo mama tikrai labai laiminga, kad esi čia.

– Taip, žinoma. Visą laiką buvau kaip šašas.

– Taip, tiesa. Bet džiaugiasi, kad pasipasakojai. Ji visą laiką labai nerimavo dėl tavęs... kol susipažino su Tesa. Tada nustojo nerimauti.

– Tai, sakyčiau, vėl turės pradėti nerimauti, – atsidusau. Kodėl jis bando atvirauti su manim tą nelaimingą šeštą valandą ryto?

– Noriu pasakyt kai ką rimto, – pasakė jis ir atsisuko į mane.

– Gerai... – pažiūrėjau į jį.

– Hardinai, aš myliu tavo mamą ir noriu ją vesti.

– Ją *vesti*? – Išspjoviau kavą atgal į puodelį. – Ar išprotėjai?

– Kodėl mano noras ją vesti turėtų būti beprotybė? – kilstelėjo antakį.

– Nežinau... ji jau buvo ištekėjusi... o tu mūsų kaimynas... jos kaimynas.

– Aš galiu pasirūpinti ja, kaip jai to reikėjo visą gyvenimą. Jeigu nepritari, man labai gaila, bet norėjau, kad žinotum, jog atėjus laikui oficialiai paprašysiu jos visą gyvenimą praleisti su manim.

Nežinojau, ką atsakyti tam vyrui, žmogui, kuris visą mano gyvenimą gyveno šalimais, žmogui, kurio niekada nesu matęs pikto. Matau, kad jis myli mamą, bet dabar man per sunku šitai suvokti.

– Tada gerai...

– Tada gerai, – pakartojo jis ir pažvelgė už manęs.

Į virtuvę įėjo mama, susivėlusi, stipriai susisupusi į chalatą.

– Ką čia veiki, Hardinai? Ar ruošiesi namo? – paklausė.

– Ne, negalėjau užmigti. Namai yra *čia*, – atsakiau ir gurkštelėjau kavos. Čia yra mano namai.

– Hmm... – mieguistai sumurmėjo mama.

Aštuoniasdešimt šeštas skyrius

TESA

Vėl grįžau į praeitį, į prislėgtą praeitį. Prisiminimai apie Hardiną supančiojo man kojas ir nutraukė gilyn.

Atidariau langelį, kad įeitų daugiau oro. Zedas man labai malonus, supratingas ir švelnus. Jis gerai su manim elgėsi, o aš visada jį atstumdavau. Jeigu nebūčiau kvaila, galėčiau pabandyti draugauti su juo. Negaliu įsivaizduoti santykių su kuo nors kitu nei dabar, nei kada nors ateityje. Gal su laiku ir galėsiu. Nenoriu, kad Zedas išsiskirtų su Rebeka dėl manęs, jei negalėsiu jam atsakyti ar bent duoti kokios užuominos.

Į Lendono namus grįžau sutrikusi labiau nei bet kada.

Jei galėčiau pasikalbėti su Hardinu, dar kartelį jį pamatyti, galėčiau viską baigti. Jei išgirsčiau iš jo, kad jam nerūpiu, jeigu paskutinį kartą mane pakankintų, galėčiau suteikti progą Zedui ir progą sau.

Nesusilaikiusi paėmiau telefoną ir paspaudžiau mygtuką, kurio vengiau nuo ketvirtos dienos. Jeigu jis mane ignoruoja, galiu gyventi toliau. Jeigu neatsilieps, mes būsim oficialiai išsiskyrę. Jeigu manęs atsiprašys ir pasakys, kad galim išsiaiškinti... ne. Padėjau telefoną ant sėdynės. Be reikalo vėl jam skambinu ir vėl kankinsiuosi.

Bet privalau žinoti. Iškart įsijungė balso paštas.

– Hardinai... – bėriau žodžius negalėdama susivaldyti. – Hardinai... čia Tesa. Aš... eee, man reikia pasikalbėti su tavim. Sėdžiu savo mašinoje ir esu labai sutrikusi... – pravirkau. – Kodėl visai

nebandei man paskambinti? Tu paprasčiausiai palikai mane ir štai dabar kaip vargšė skambinu tau ir verkiu į tavo balso paštą. Aš turiu žinoti, kas mums nutiko. Kodėl šitas kartas turi būti kitoks? Kodėl mes nekovojam? Kodėl tu nekovoji už mane? Hardinai, aš nusipelniau būti laiminga, – sudejavau ir padėjau ragelį.

Kodėl aš tai padariau? Kodėl palūžau ir jam paskambinau? Esu visiška idiotė – jis tikriausiai klausys ir juoksis. Tikriausiai duos paklausyti žinutę ir merginai, kurią pakabino, o paskui abu kvatosis iš manęs. Įsukau į tuščią aikštelę, kad nusiraminčiau ir susikaupčiau, kol nepatekau į kitą avariją.

Spoksojau į telefoną ir giliai kvėpavau, kad sulaikyčiau ašaras. Praėjo dvidešimt minučių, o jis nei perskambino, nei atrašė.

Ko aš čia tūnau aikštelėje dešimtą valandą vakaro ir verkdama jam skambinu? Kovojau su savim paskutines devynias dienas, kad būčiau stipri, bet ir vėl išskydau. Negaliu leisti, kad tai nutiktų. Išsukau iš aikštelės ir vėl nuvažiavau prie Zedo namų. Ko gero, Hardinas pernelyg užsiėmęs, kad dėl manęs nerimautų, o Zedas yra čia, nuoširdus ir visada pasiruošęs man padėti. Sustojau šalia jo visureigio ir giliai įkvėpiau. Pirmiausia turiu galvoti apie save ir ko noriu aš.

Skubėdama laiptais iki Zedo buto buvau rami. Pabeldžiau į duris ir laukdama, kol atidarys, žingsniavau pirmyn ir atgal. O jeigu pavėlavau ir jis neatidarys durų? Spėju, gausiu, ko nusipelniau. Reikėjo geriau pagalvoti prieš bučiuojant jį vidury šios sumaišties.

Kai durys atsidarė, beveik lioviausi kvėpuoti. Zedas mūvėjo tik juodus sportinius šortus, o tatuiruota krūtinė buvo nuoga.

– Tesa? – aiktelėjo aiškiai nustebęs.

– Aš... aš nežinau, ką galėčiau tau duoti, bet noriu pabandyt, – pasakiau.

Jis persibraukė juodus plaukus ir giliai įkvėpė. Jis mane atstums, aš tai žinau.

– Atsiprašau. Nereikėjo ateiti... – neatlaikysiu, jeigu mane vėl atstums.

Apsisukau į laiptus ir žengiau du žingsnius, bet Zedas sučiupo mano ranką ir atsuko į save. Nieko nesakė; tik už rankos nusivedė į butą.

Zedas buvo ramus, tylus ir supratingas. Atsisėdom ant sofos – jis viename krašte, aš kitame. Jis visai kitoks nei Hardinas, prie kokio buvau įpratusi. Jeigu aš nenoriu kalbėti, jis neverčia manęs kalbėti. Kai negaliu sugalvoti pasiteisinimo, ką darau, jis neragina manęs. O kai pasakiau, kad man nepatogu miegoti jo lovoje su juo, atnešė švelniausią antklodę ir kažką panašaus į švarią pagalvę ir paklojo sofą.

Kitą rytą pabudusi negalėjau pajudinti sprando. Senoji Zedo sofa ne per patogiausia, bet pagal aplinkybes miegojau gerai.

– Labas, – pasisveikino jis, įėjęs į svetainę.

– Labas, – nusišypsojau.

– Ar gerai miegojai? – paklausė, ir aš linktelėjau.

Vakar vakare Zedas buvo neįtikėtinas. Nė nemirktelėjo, kai paklausiau, ar galiu miegoti ant sofos. Klausėsi mano kalbų apie Hardiną ir kaip viskas išėjo blogai. Pasakė, kad Rebeka jam labai patinka, bet nežino, kaip elgtis, nes visada galvojo apie mane, net ir susipažinęs su ja. Pirmą valandą jaučiausi kalta, nes verkiau jam ant peties, bet kuo toliau į naktį, tuo labiau ašaros virto šypsena, o ši – juoku. Man iš tikrųjų skaudėjo pilvą nuo juoko iš kvailų prisiminimų, pradedant vaikyste ir baigiant svarstymu eiti miegoti.

Jau beveik antra valanda – taip ilgai dar nebuvau miegojusi, bet štai kas nutinka, kai keliesi prieš septintą ryto.

– Taip, o tu? – atsistojau ir sulanksčiau jo paskolintą antklodę. Neaiškiai prisimenu, kad mane apklojo, kai nulūžau.

– Irgi, – šyptelėjo ir atsisėdo ant sofos. Zedo plaukai buvo šlapi, oda blizgėjo, lyg ką tik būtų išėjęs iš dušo.

– Kur šitą padėti? – paklausiau rodydama į antklodę.

– Bet kur. Nebūtina buvo lankstyti, – nusijuokė jis.

Mintimis nuklydau į spintą bute – Hardinas kaišiojo į ją visokius daiktus, kad tik varytų mane iš proto.

– Ar tau reikia šiandien kur nors eiti? – paklausiau.

– Šįryt dirbau, todėl ne.

– Jau?

– Taip, nuo devintos iki dvyliktos, – šyptelėjo. – Iš esmės tik taisiau savo visureigį.

Buvau pamiršusi, kad Zedas dirba mechaniku. Nors iš tikrųjų beveik nieko apie jį nežinau. Išskyrus tai, kad yra labai ištvermingas, jei gali miegoti dvi valandas, o paskui dar šitaip dirbti.

– Aplinkotyros studijų šaunuolis dieną ir tepaluota beždžionė naktį? – paerzinau, o jis sukrizeno.

– Kažkas panašaus. Kokie tavo planai?

– Nežinau. Norėčiau nusipirkti ką nors pasipuošti, rytoj vakarieniaujam pas mano vadovą.

Akimirką galvojau, gal pakviesti Zedą kartu, bet tai būtų neteisinga. Niekada taip nepadaryčiau; visi, įskaitant ir mane, jaustumės nejaukiai.

Su Zedu sutarėm, kad nieko neskubinsim. Tiesiog būsim kartu ir žiūrėsim, kas iš to išeis. Jis nevers manęs pamiršti Hardino; abu žinom, kad man reikia daugiau laiko, kol apsispręsiu su kuo nors draugauti. Aš tiek daug turiu apsvarstyti – pavyzdžiui, pirmiausia rasti, kur gyventi.

– Galiu eiti kartu, jeigu nori. Ar gal vėliau galėtume pažiūrėti filmą? – nervingai pasiūlė jis.

– Taip, man viskas tinka, – šyptelėjau ir patikrinau telefoną.

Jokio praleisto skambučio. Jokios žinutės. Jokio balso pranešimo.

Su Zedu užsisakėm picą ir šnekučiavomės didžiąją dienos dalį, kol galiausiai išvažiavau į Lendono namus nusimaudyti. Pakeliui stabtelėjau prekybos centre, prieš pat darbo pabaigą, ir nučiupau žavingą raudoną suknelę iki kelių su kvadratine iškirpte. Ne tokią konservatyvią, bet ir ne per daug atvirą.

Grįžusi į Lendono namus ant spintelės šalia lėkštės, kurią Karen man buvo atidėjusi pavalgyti, radau raštelį. Jame buvo parašyta, kad ji su Kenu išėjo į kiną ir netrukus turi grįžti.

Man palengvėjo, kad visi namai mano vienos, nors nelabai pastebėdavau ir kai jie būdavo, nes namas labai didelis. Nusimaudžiusi ir apsivilkusi pižamą atsiguliau ir pabandžiau įkalbėti save užmigti.

Sapnai šokinėjo tarp dviejų – žaliaakio ir rudakio – vaikinų.

Aštuoniasdešimt septintas skyrius

TESA

Vienuolika dienų. Jau vienuolika dienų nieko nežinau apie Hardiną ir man nelengva. Bet Zedo draugija tikrai labai gelbsti.

Šiandien vakarienė pas Kristianą ir nuo ryto pradėjau vis labiau baimintis būti tarp pažįstamų žmonių, kurie primins man Hardiną ir sugriaus visas sienas, kurias taip kruopščiai stačiau. Pakaks mažyčio plyšelio, kad likčiau bejėgė.

Pagaliau atėjus laikui važiuoti giliai įkvėpiau ir dar kartą nužvelgiau save veidrodyje. Plaukai sušukuoti kaip visada, garbanos laisvai krenta žemyn, tik makiažas ryškesnis nei įprastai. Užsisegiau Hardino apyrankę, nors žinojau, kad nederėtų, bet be jos jaučiausi kaip nuoga. Ji jau tapo mano dalimi, kaip ir jis yra... buvo. Suknelė atrodė net geriau nei vakar ir apsidžiaugiau, kad jau priaugau tuos kelis kilogramus, kuriuos buvau numetusi per pirmąsias bado dienas.

„Noriu, kad viskas būtų kaip anksčiau. Noriu išvysti tave ant slenksčio..." – pasiėmiau delninukę grojant muzikai. Dar po kelių taktų ištraukiau ausines iš ausų ir įsidėjau vidun.

Apačioje manęs laukė Karen ir Kenas – abu apsirengę pagal reikalavimus. Karen vilkėjo ilgą mėlynai ir baltai raštuotą suknelę, o Kenas – kostiumą ir kaklaraištį.

– Atrodot labai gražiai, – pagyriau Karen, ji net raustelėjo.

– Ačiū, mieloji, tu irgi, – džiugiai nusišypsojo.

Ji labai miela. Ilgėsiuosi jos ir Keno, nes išsikrausčiusi negalėsiu taip dažnai su jais matytis.

– Galvoju, kad kurią dieną šią savaitę jau būtų galima truputį padirbėti šiltnamyje, – pasiūlė Karen einant prie automobilio. Mano smailūs kulniukai garsiai kaukšėjo kiemo plytelėmis.

– Mielai, – atsakiau ir įsėdau į jų „Volvo“ galą.

– Turėtų būti smagu. Jau seniai nebuvom panašiam vakarėlyje.

Karen paėmė Keno ranką ir padėjo sau ant kelių, o jis išvairavo į gatvę. Jų jausmai nesukėlė man pavydo, tik priminė, kad žmonės iš tiesų gali gražiai elgtis vienas su kitu.

– Lendonas iš Niujorko grįš vėlai naktį. Antrą paimsiu jį iš oro uosto, – susijaudinusi ištarė Karen.

– Laukiu nesulaukiu, – atsakiau.

Ir tai buvo tiesa – labai pasiilgau geriausio savo draugo, išmintingų jo žodžių ir šiltos šypsenos.

Kristiano Venso namus įsivaizdavau būtent tokius, kokie ir buvo. Ypač modernaus stiliaus, viskas beveik permatoma, švyti; nuo kalvos skiria tik stiklo siena. Kiekvienas interjero daiktas ir detalė stilingai tobulai susipina tarpusavyje. Viskas tiesiog stulbinama ir primena muziejų, tartum niekas nieko iki šiol nėra pirštu palietęs.

Duris mums atidarė Kimberlė.

– Labai jums visiems ačiū, kad atėjot, – pasisveikino ir apkabino mane.

– Ačiū, kad pakvietei, – Kenas paspaudė ranką Kristianui. – Sveikinu su didžiuoju kraustymusi.

Man užėmė kvapą tiesiog už lango pamačius vandenį. Dabar supratau, kodėl dauguma namo sienų stiklinės – namas stovi dideliame ežere. Aplink nebuvo matyti kranto, tad į ežerą besileidžiančios saulės panorama dar labiau užgniaužė kvapą ir beveik apakino. Ant kalvos stovintis namas ir šlaite įrengtas kiemas sudarė vaizdą, lyg plūduriuotum ežere.

– Visus prašom čia, – Kimberlė palydėjo mus į valgomąjį, kuris, kaip visa kita šiuose namuose, buvo tobulas.

Tai ne mano stilius – man labiau patinka senoviškas interjeras, – bet Venso namai tikrai išskirtiniai. Kambaryje stovėjo

ištiesti du stačiakampiai stalai, abu nukrauti gėlėmis ir nedidelėmis taurėmis su plaukiojančiomis žvakutėmis. Servetėlės išlankstytos gėlių forma, jas prilaikė sidabriniai žiedai. Labai gražu. Labai elegantiška ir spalvinga, atrodė lyg būtų tiesiai iš parduotuvės. Kimberlė šauniai pasistengė dėl šio vakarėlio.

Prie stalo arčiau lango sėdėjo Trevoras su keliais man pažįstamais veidais iš kontoros, įkaitant Kristalę iš rinkodaros skyriaus bei jos būsimąjį vyrą. Ant dviejų apverstų kėdžių visas įsijautęs į videožaidimą sėdėjo Smitas.

– Gražiai atrodai, – nusišypsojo Trevoras ir atsistojo pasisveikinti su Kenu ir Karen.

– Ačiū. Kaip laikaisi? – paklausiau.

Jo kaklaraištis buvo tokio paties mėlynumo kaip ir akys – ryškios ir švytinčios.

– Puikiai, pasirengęs didžiajam kraustymuisi!

– Neabejoju! – atsakiau, o iš tikrųjų pagalvojau: „Kaip norėčiau dabar išsikelti į Sietlą...“

– Trevorai, malonu tave matyti. – Kenas paspaudė jam ranką, o aš nuleidau akis pajutusi, kad kažkas timptelėjo suknelę.

– Labas, Smitai, kaip gyveni? – paklausiau berniuko švytinčiomis žaliomis akimis.

– Gerai, – truktelėjo pečiais. Ir tyliai paklausė: – Kur tavo Hardinas?

Nežinojau, ką jam atsakyti, o Smito žodžiai „tavo Hardinas“ kažką manyje pažadino. Akmeninė siena ėmė eižėti – o juk aš čia dar tik dešimt minučių.

– Jis, ėėė... jo nėra.

– Bet jis atvažiuos?

– Labai gaila, bet ne. Nemanau, mielasis, kad jis atvažiuos.

– Ech.

Tai, ką pasakiau paskui, buvo baisus melas ir kiekvienas, pažįstantis Hardiną, būtų supratęs:

– Bet jis prašė perduoti tau linkėjimų, – ir pataršiau jam plaukus.

Dabar Hardinas galės mane apkaltinti meluojant vaikams. Šaunu. Smitas šyptelėjo ir vėl atsisėdo prie stalo.

– Gerai. Man tavo Hardinas patinka.

Man irgi, norėjau atsakyti, *tik jis jau ne mano*.

Per penkiolika minučių atvyko dar apie dvidešimt žmonių. Kristianas įjungė savo superultraturbo naujausių technologijų garso sistemą. Vienu mygtuko paspaudimu namuose pasklido švelni fortepijono muzika. Kambaryje ėmė zuiti jaunuoliai baltais marškiniais su užkandžių padėklais. Pasivaišinau kažkuo, kas priminė duonos kąsnelį su pomidoru ir padažu.

– Sietlo filialas tiesiog užima kvapą, turėtumėt gyvai pamatyti, – mūsų draugijai pasakė Kristianas. – Jis tiesiog vandenyje, dukart didesnis už mūsų kontorą šičia. Man sunku patikėti, kad pagaliau išsiplėčiau.

Stengiantis atrodyti labai susidomėjusiai, man padavėjas ištiesė taurę baltojo vyno. Taip, *esu* labai susidomėjusi, tik šiek tik išsiblaškiusi. Mane išblaškė Hardino prisiminimas ir Sietlo idėja. Žiūrėdama per stiklinę sieną į vandenį įsivaizdavau, kad mudu su Hardinu kraustomės į butą, abu susižavėję nauju miestu, naujais namais, naujais žmonėmis. Hardinas vėl galėtų dirbti pas Vensą ir nuo ryto iki vakaro bei nuo vakaro iki ryto girtis, kad uždirba daugiau nei aš, o aš kovočiau su juo dėl kabelinės televizijos sąskaitos apmokėjimo.

– Tesa?

Trevoro balsas grąžino mane iš beprasmiškų svajonių į tikrovę.

– Atsiprašau... – sumikčiojau suvokusi, kad likom tik mudu, kad jis ką tik pradėjo arba ką tik baigė pasakoti kažkokią istoriją, o aš negirdėjau nė žodžio.

– Sakiau, kad mano butas šalia naujojo pastato, visai miesto centre. Turėtum pamatyti vaizdą, – nusišypsojo. – Sietlo panorama labai graži, ypač naktį.

Nusišypsojau ir linktelėjau. Tikiu, kad gražu. Tikrai tikiu, kad labai labai gražu.

Aštuoniasdešimt aštuntas skyrius

HARDINAS

Po velnių, ką aš darau?

Vaikščioju pirmyn atgal. Tai nuo pat pradžių buvo kvaila mintis. Numečiau akmenuką per kelią. Ko tikiuosi?.. Kad ji puls man į glėbį ir atleis už viską, ko esu jai pridirbęs? Kad staiga patikės, jog nemiegojau su Karle?

Žiūrėjau į stulbinantį Venso namą. Ko gero, Tesos ten nė nėra, o aš pasirodysiu kaip idiotas be kvietimo. Tiesą sakant, vis tiek atrodysiu kaip pusgalvis. Geriau jau eisiu.

Be to, šitie bjaurūs marškiniai kelia niežulį. Nekenčiu puoštis. Nors tai tik paprasti juodi marškiniai, bet vis tiek.

Pamatęs tėvo automobilį, paėjau kelis žingsnius ir pažvelgiau vidun. Ant užpakalinės sėdynės gulėjo tas šlykštus rankinukas, kurį Tesa visada pasiimdavo į kiekvieną oficialų renginį.

Vadinasi, ji ten, ji yra. Tuščias skrandis suteliūškavo nuo minties, kad ją pamatysiu ar pabūsiu netoliese. *Ką galėčiau jai pasakyt?* Nežinau. Turėčiau paaiškinti, kokios pragariškos buvo mano dienos, kai išskridau į Angliją, ir kaip man jos reikėjo, kaip man jos reikėjo labiau už viską. Turėčiau pasakyt jai, kad esu išgama ir kad sudergiau vienintelį savo gyvenimo gėrį – ją. Man ji yra viskas ir visada bus viskas.

Tiesiog įeisiu į vidų ir išsivesiu ją, kad galėtume pasikalbėti – *aš nervinuosi, po perkūnais, kaip aš nervinuosi.*

Tuoj apsivemsiu. Ne. Bet jei būčiau pavalgęs, tikrai apsivemčiau. Jaučiu, kad atrodau kaip suskis; kažin, ar ji irgi taip

pagalvos? Ne todėl, kad galėtų, bet ar jai tai būtų taip pat sunku, kaip ir man?

Galiausiai atėjau iki paradinių durų, bet priėję apsisukau. Nemėgstu būti su tokiais žmonėmis, kaip šitie, o kieme stovi mažiausiai penkiolika automobilių. Visi spoksos į mane, o aš atrodysiu kaip paskutinis kvailys, koks, tiesą sakant, ir jaučiuosi.

Apsisukau ir skubiai paspaudžiau skambutį, kol dar nespėjau persigalvot. Tai dėl Tesos. Tai dėl jos, kartojau sau, kol Kimberlė atėjo atidaryti durų ir nustebusi šypsojosi.

– Hardinai? Nemaniau, kad atvyksi, – pasakė. Buvo matyti, kad iš visų jėgų stengiasi būti labai mandagi, bet buvo ir akivaizdu, kad pyksta, turbūt dėl to, kad palaiko Tesos pusę.

– Aha... aš irgi, – atsakiau.

Ir naujas jausmas – gailestis. Pamačiau jos akyse, kai suprato mano apsilankymo priežastį, ir tai buvo dar blogiau, nei galėjau įsivaizduoti, nes ką tik išlipau iš lėktuvo ir atvažiavau tiesiai čia.

– Ką gi... įeik, lauke šalta, – pasiūlė ir mostelėjo vidun.

Akimirką apstulbau nuo Venso namų interjero kaip sumauto meno kūrinio; net nepanašu, kad čia galėtų kas nors gyventi. Jėgiška ir visa kita, bet man patinka senesni daiktai, ne toks modernusis menas.

– Mes kaip tik rengiamės sėsti prie stalo, – pasakė Kimberlė, vesdama mane į valgomąjį stiklinėmis sienomis.

Ir tada pamačiau ją.

Širdis sustojo, o krūtinę užgulęs didžiulis sunkumas užgniaužė kvapą. Ji klausėsi kažkieno pasakojimo ar kažko, šypsojosi ir perbraukusi ranka per kaktą atmetė plaukus. Ją nušvietė – ji tikrai švytėjo – už nugaros besileidžiančios saulės atspindys, ir aš negalėjau pajudėti.

Išgirdęs jos juoką, pirmą kartą per dešimt dienų laisvai įkvėpiau. Labai jos ilgėjausi ir ji atrodė nepaprastai – kaip visada, bet ta raudona suknelė ir saulės apšviesta oda, šypsena veide... kodėl ji šypsosi ir juokiasi?

Ar ji neturėtų verkti ir atrodyt kaip kūtvėla? Ji vėl sukrizeno ir mano akys įžiūrėjo tą, su kuriuo kalbėjosi, kuris privertė ją užmiršti mane.

Suskis Trevoras. Siaubingai nekenčiu to šunsnukio – galėčiau prieiti ir išmesti jį pro tą langą ir niekas nepajėgtų manęs sulaikyti. Po velnių, kodėl jis visada šalia jos? Prakeiktas šiknius, aš tuoj nueisiu ir jį sutrėkšiu.

Ne, reikia nusiraminti. Jeigu dabar jį paliesiu, Tesa jokiais būdais nenorės manęs klausyt.

Kelioms sekundėms užsimerkiau ir perkalbėjau save. Jeigu būsiu ramus, ji mane išklausys, pasiliks čia su manim ir mudu galėsim grįžti namo. O ten aš maldausiu jos atleidimo, ji pasakys, kad tebemyli mane, mudu pasimylėsim ir viskas bus gerai.

Vis žiūrėjau į ją; kažką pasakodama ji atrodė gyva. Ranka, kuria nelaikė vyno taurės, mojavo aplink, kalbėjo ir šypsojosi. Man širdis suspurdėjo, kai pamačiau apyrankę. Ji segi ją – ji tebesegi ją. Tai geras ženklas; turi būti geras ženklas.

Šmikis Trevoras įdėmiai žiūri į ją, dievinantis žvilgsnis sunervino mane. Jis atrodo kaip įsimylėjęs pienburnis, o ji tuo mėgaujasi.

Ar ji jau atsigavo? Ar ji su juo?

Neatlaikyčiau, jeigu ji jau... bet iš tiesų negalėčiau kaltinti. Aš jai neatskambinau. Dar nė nepasistengiau nusipirkt naujo telefono. Ji tikriausiai galvoja, kad man nerūpi, kad ir aš jau gyvenu toliau.

Mintimis nuklydau į ramią gatvelę Anglijoje, prie išsipūtusio Natali pilvo, prie Elijo šypsenos savo dievinamai sužadėtinei. Trevoras šitaip žiūri į Tesą.

Trevoras yra jos Elijas. Jis yra jos antras šansas turėti tai, ko nusipelnė. Ši mintis prislėgė mane kaip tona akmenų. Turiu išeiti iš čia ir palikti ją vieną. Dabar man pasirodė prasminga, kad tądien sutikau Natali. Sutikau merginą, kurią siaubingai buvau įskaudinęs, todėl negaliu pakartoti tos klaidos su Tesa.

Turiu išeiti. Turiu nešdintis iš čia, kol ji manęs nepamatė.

Bet tą akimirką, kai sau tai pripažinau, ji pakėlė galvą ir mudviejų akys susitiko. Šypsena dingo, vyno taurė išslydo iš rankos ir ištiško ant kietmedžio grindų.

Visi sužiuro į ją, o ji žiūrėjo tik į mane. Nusukau akis ir pamačiau, kad sutrikęs Trevoras spokso į ją, pasirengęs pulti padėti. Tesa sumirksėjo ir nuleido akis.

– Labai atsiprašau, – išsigandusi ištarė ir pasilenkė surinkti šukių.

– Oi, tik nereikia, viskas gerai! Atnešiu šluotą ir popierinių rankšluosčių, – šūktelėjo Kimberlė ir išbėgo iš kambario.

Turiu nešdintis iš čia. Apsisukau pasirengęs bėgti. Ir vos nesumindžiojau mažo žmogeliuko. Pažvelgęs po kojomis pamačiau Smitą, žiūrintį tiesiai į mane.

– Maniau, kad neateisi, – pasakė.

Papurčiau galvą ir paplekšnojau jam per galvelę.

– Taip... jau išeinu.

– Kodėl?

– Todėl, kad nereikėjo čia ateiti, – atsakiau žvelgdamas per petį.

Trevoras paėmė iš Kimberlės šluotelę ir padėjo Tesai surinkti šukes ir sumesti į krepšelį. Čia turėtų slypėti simbolis – matyti, kaip jis padeda jai surinkti šukes. Prakeikta metafora.

– Man čia irgi nepatinka, – atsiduso Smitas. Atsisukau į jį ir linktelėjau. – Pasiliksi? – nekaltai paklausė. Su viltim.

Žvilgčiojau čia į Tesą, čia į vaiką. Šitas mažius manęs nebeerzino kaip aną kartą. Nemanau, kad man užteks jėgų erzintis dėl jo. Staiga ant mano peties nusileido kažkieno ranka.

– Patarčiau jo paklausyti, – tarė Kristianas ir švelniai spustelėjo. – Bent kol baigsis vakarienė. Kim labai pasistengė dėl šiandienos, – pridūrė švelniai šyptelėjęs.

Pažvelgiau į tą pusę, kur jo širdies draugė paprasta juoda suknele šluostė balą, Tesos išlietą per mane. Žinoma, Tesa irgi šalia jos, atsiprašinėja labiau nei reikėtų.

– Gerai, – sutikau ir linktelėjau Kristianui.

Jeigu ištversiu šią vakarienę, ištversiu viską. Tiesiog nurijau skausmą, kuris kilo matant Tesą tokią ramią be manęs. Ji atrodė visai normali, kol nematė manęs, o kai pamatė, gražų veidą aptemdė liūdesys.

Aš elgiausi taip pat, elgiausi taip, lyg kiekvienas jos akių mirksnis manęs nežudytų. Jeigu ji įsitikinusi, kad man nerūpi, tai gali gyventi toliau ir pagaliau sulaukti to, kuris su ja elgtųsi, kaip yra to verta.

Vos tik Kimberlė baigė šluostyti, vienas padavėjas paskambino mažyčiu varpeliu.

– Ką gi, pasirodymas baigtas, laikas valgyti! – nusijuokė ji ir mostelėjo rankomis rodydama žmonėms stalus.

Aš nuėjau prie Kristiano stalo ir atsisėdau į pirmą pasitaikiusią kėdę nekreipdamas dėmesio, kur Tesa ir jos „draugas". Truputį pažaidžiau su sidabriniais stalo įrankiais, kol tėvas ir Karen priėjo pasisveikinti.

– Hardinai, nesitikėjau tavęs čia pamatyt, – pasakė tėvas. Atsidusau, Karen atsisėdus šalia manęs.

– Visi man tai kartoja, – atsakiau.

Neleidau sau pakelti akių nuo stalo ir pažiūrėt, kur Tesa.

– Ar kalbėjaisi su ja? – beveik negirdimai paklausė Karen.

– Ne, – atsakiau.

Spoksojau į smulkų staltiesės raštą ir laukiau, kol padavėjai atneš maistą. Didelėse lėkštėse buvo vištiena, visur sumauta vištiena. Vienas indas šalia kito per visą stalą. Galiausiai neišlaikiau ir pakėliau akis. Žvilgtelėjau į kairę, bet, didelei savo nuostabai, pamačiau, kad ji sėdi visai prieš mane... ir, žinoma, šalia to šmikio Trevoro.

Išsiblaškiusi Tesa stumdė po lėkštę šparagus. Žinau, kad nemėgsta jų, bet yra pernelyg mandagi, kad nevalgytų ko nors, ką kažkas jai pagamino. Žiūrėjau, kaip užsimerkia ir neša daržovę į burną. Vos nesusijuokiau iš jos pastangų neparodyti pasibjaurėjimo, kai nuplovė kąsnį gurkšniu vandens ir palietė lūpas servetėle.

Pastebėjo, kad spoksau į ją, todėl nedelsdamas nusisukau. Mėlynai pilkose jos akyse įžiūrėjau skausmą. Skausmą, kurį jai sukėliau. Skausmą, kuris nuslops, kai paliksiu ją ramybėje ir leisiu gyventi toliau.

Visi nepasakyti žodžiai sklandė ore tarp mūsų... ir ji visą savo dėmesį sutelkė į lėkštę. Per ištaigingą vakarienę daugiau nepakėliau akių, nors prarijau vos penkis kąsnius. Ypač stengiausi nusukti akis girdėdamas Trevoro pokalbį su Tesa apie Sietlą. Pirmą kartą gyvenime norėjau būti kuo nors kitu. Bet ką atiduočiau Trevorui, kad tik galėtų padaryti ją laimingą ir jos neskaudintų.

Prie stalo Tesa trumpai atsakinėjo į jo klausimus ir mačiau, kad buvo dėkinga Karen, kai ši prašneko apie Lendoną ir jo draugę Niujorke.

Kambaryje nuaidėjo šakutės barbenimas į taurę ir atsistojęs Kristianas prakalbo:

– Norėčiau paprašyti visų dėmesio, ačiū... – barkštelėjo dar kartą, nusijuokė ir pridūrė: – Reikėtų liautis, kol nesudaužiau, – ir mįslingai žvilgtelėjo į Tesą.

Jos skruostai nuraudo, o aš iš visų jėgų suspaudžiau rankas po stalu, kad neatsistočiau ir nesugrūsčiau jo į žemę už tai, kad privertė ją pasijusti nejaukiai. Žinau, jis tik juokavo, bet vis tiek pasirodė kaip šiknius.

– Nuoširdžiai jums dėkoju, kad atėjot, man tai labai daug reiškia, nes čia susirinko visi, kuriuos myliu. Nepaprastai didžiuojuosi visų čia esančių darbu, be jūsų nebūčiau galėjęs žengti šio žingsnio. Jūs esat nuostabiausia komanda, apie kokią galima svajoti. Kas žino, gal kitais metais mes imsim ir atidarysim filialą Los Andžele ar net Niujorke, todėl leidžiu jums toliau kurti beprotiškiausias idėjas, – Kristianas linktelėjo savo sąmojui ir nusišypsojo iš ambicijų.

– Tik nepralenk savęs, – tarė Kimberlė ir pliaukštelėjo jam per užpakalį.

– Ir tu, ypač tu, Kimberle. Be tavęs būčiau niekas, – Kristiano tonas staiga pasikeitė, kartu pasikeitė ir nuotaika kambaryje. Jis

paėmė Kimberlę už rankų ir pakėlė nuo kėdės. – Po Rouzės mirties gyvenau visiškoje tamsoje. Dienos slinko migloje, nesitikėjau vėl būti laimingas. Nemaniau, kad pajėgsiu dar ką nors pamilti; susitaikiau, kad gyvensim dviese su Smitu. Ir štai vieną dieną ši gyvenimu besidžiaugianti blondinė įsiveržia į mano kabinetą, dešimties minučių pokalbis dėl darbo, baisiausia kavos dėmė ant baltos palaidinės – ir man to užteko. Pritrenkė jos gyvumas ir energija. – Atsisuko į Kimberlę. – Tu padovanojai man gyvenimą, kai jau maniau, kad manyje nieko nebėra. Niekas niekada man nepakeis Rouzės ir tu tai žinojai. Bet ir nesistengei jos pakeisti – gerbei jos atminimą ir padėjai man sugrįžti į gyvenimą. Man tik gaila, kad nesusitikom anksčiau ir kad taip ilgai buvau nelaimingas.

Kristianas nusijuokė stengdamasis išblaškyti susijaudinimą, bet jam nepavyko.

– Kimberle, aš myliu tave labiau už viską pasaulyje ir mielai praleisčiau su tavim likusį gyvenimą, kad grąžinčiau tai, ką man davei, – ir priklaupė ant vieno kelio.

Ar čia koks nevykęs pokštas? Ar staiga visi mano pažįstami nutarė tuoktis, ar čia koks sumautas mistinis pokštas man?

– Tai ne šiaip šventinė vakarienė, tai sužadėtuvių vakarienė, – nusišypsojo Kristianas savo meilės objektui. – Tai yra – bus, jeigu pasakysi taip.

Kimberlė suspigo iš laimės ir pravirko. Nusisukau nuo jų, nes ji kone iščypė sutinkanti.

Nesusilaikiau nepažvelgęs į Tesą – ji rankomis šluostėsi skruostais riedančias ašaras. Ji stengiasi šypsotis draugei šią džiaugsmingą akimirką ir apsimesti, kad verkia iš laimės. Bet iš tikrųjų mačiau, jog tik apsimeta. Ji priblokšta klausėsi žodžių, kurie buvo skirti jos draugei ir kuriuos tikėjosi kada nors išgirsti iš manęs.

Aštuoniasdešimt devintas skyrius

TESA

Man suspaudė širdį pamačius, kaip Kristianas apkabino Kimberlę ir su meile pakėlė aukštyn. Labai džiaugiuosi dėl jos, tikrai labai džiaugiuosi. Tik paprasčiausiai skaudu sėdėti ir žiūrėti, kai kita sulaukia to, ko pati norėtum, nors ir labai džiugu dėl jų. Niekada nenorėčiau atimti nė lašo jos laimės, bet sunku žiūrėti, kaip jis pabučiuoja ją į abu skruostus ir ant piršto užmauna nuostabų žiedą su deimantu.

Atsistojau tikėdamasi, kad niekas nepastebės, jog dingau. Nuėjau į svetainę, kol visiškai neįsiraudojau. Žinojau, kad taip ir bus, žinojau, kad nesusilaikysiu. Susitvardyčiau, jeigu jo nebūtų čia, bet kai jis čia, viskas pernelyg keista, pernelyg skaudu.

Atėjo čia pasityčioti iš manęs, ne kitaip. Kam būtų čia ėjęs, jeigu nesikalba su manim? Nematau prasmės: pastarąsias dešimt dienų manęs vengė, o dabar pasirodo čia, nes žino, kad ir aš dalyvausiu. Nereikėjo čia važiuoti. Arba reikėjo atvažiuoti savo mašina, tada galėčiau tuoj pat dingti. Zedas neatvažiuos iki...

Zedas.

Zedas atvažiuos manęs paimti aštuntą. Pažiūrėjusi į blizgantį senelio laikrodį pamačiau, kad jau pusė aštuntos. Hardinas tikrai jį užmuš, jeigu čia pamatys. O gal neužmuš, gal jam visai nerūpi?

Susiradau tualetą ir užsidariau. Po akimirkos susivokiau, kad šviesos jungiklis yra ant sienos jutikliniame skydelyje. Šitas prakeiktas namas man pernelyg išmanus.

Išmetusi vyno taurę jaučiausi baisiausiai pažeminta. Hardinas atrodė visiškai abejingas, labiau jau negalėjo būti, lyg nesuprasdamas, kaip man nesmagu jį matyti. Ar jis jaučia bent kokį nesmagumą? Ar dienų dienas verkė ir gulėjo lovoje kaip aš? Vargu ar tai sužinosiu, bet pažiūrėjus į jį neatrodo, kad būtų kankinęsis.

Kvėpuok, Tesa. Privalai kvėpuoti. Ištrauk peilį, įsmeigtą tau į krūtinę.

Nusišluosčiau ašaras ir apžiūrėjau savo atvaizdą. Ačiū Dievui, makiažas nenubėgo, plaukai irgi atrodo tobulai tvarkingi. Skruostai šiek tiek paraudę, bet savotiškai taip dar geriau, daugiau gyvybės. Atidariusi duris pamačiau susirūpinusį Trevorą, rymantį prie sienos.

– Kaip jautiesi? Labai greit išbėgai iš kambario, – žengtelėjo artyn.

– Taip... man pritrūko oro, – pamelavau.

Kvailas melas ir tiek; kokia prasmė ieškoti oro tualete? Laimė, Trevoras tikras džentelmenas ir niekada neišvadintų manęs melage, kaip darydavo Hardinas.

– Gerai. Jau neša desertą, jeigu dar norėtum, – pasakė ir palydėjo mane į vestibiulį.

– Nelabai, bet paragausiu, – atsakiau.

Stengiausi taisyklingai kvėpuoti ir supratau, kad tai padeda šiek tiek susikaupti. Galvojau, ką daryti dėl artėjančio Zedo ir Hardino susitikimo, tik staiga einant pro šalį iš kambario pasigirdo Smito balsiukas.

– Iš kur žinai? – vaikiškai ir savaip abejingai paklausė jis.

– Todėl, kad aš viską žinau, – atsakė Hardinas.

Hardinas? Bendrauja su Smitu?

Sustojau ir mostelėjau Trevorui.

– Trevorai, tu eik. Aš... eee... aš noriu pasikalbėti su Smitu.

Jis klausiamai pažvelgė į mane.

– Ar tikrai?.. galiu palaukti, – pasisiūlė.

– Ne, viskas gerai, – mandagiai jo atsikračiau.

Trevoras linktelėjo ir nužingsniavo. Palikęs mane vieną nemandagiai slapta klausytis. Smitas kažką pasakė, – tik nesupratau, ką, – o Hardinas jam atsakė:

– Tikrai, juk aš viską žinau.

Jo balsas buvo ramus kaip visad. Atsišliejau į sieną šalia durų ir išgirdau Smito klausimą:

– Ar ji mirs?

– Ne, žmogau. Kodėl tu visada galvoji, kad kiti turi mirti?

– Nežinau, – atsakė vaikas.

– Tai va, tai netiesa, ne visi miršta.

– O kas miršta?

– Ne visi.

– Hardinai, kas miršta? – neatlyžo Smitas.

– Žmonės, blogi žmonės, turbūt. Ir seni žmonės. Ir sergantys žmonės... a, ir kartais dar liūdni žmonės.

– Kaip tavo graži draugė?

Mano širdis suspurdėjo.

– Ne! Ji nemirs. Ji ne liūdna, – atsakė Hardinas, o aš ranka užsidengiau burną.

– Ir dar kaip.

– Ne, ji neliūdna. Ji laiminga ir nemirs. Kimberlė irgi nemirs.

– Iš kur žinai?

– Jau sakiau tau, iš kur žinau, nes aš viską žinau.

Paminėjus mano vardą, Hardino balsas pasikeitė. Dabar pasigirdo supratingas Smito juokas.

– Ne viską žinai.

– Ar jau gerai jautiesi? Ar dar ruošiesi verkti? – paklausė Hardinas.

– Neerzink.

– Atsiprašau, tai vis dėlto verki?

– Taip.

– Gerai.

– Gerai.

– Nemėgdžiok manęs, tai nemandagu, – pasakė Hardinas.

– Tu nemandagus.

– Tu irgi. Ar tau tikrai tik penkeri? – paklausė Hardinas.

Kaip tik to aš visada norėjau paklausti šito vaiko. Pagal savo amžių Smitas labai subrendęs, bet manau, kad po tiek išgyvenimų kitaip būti ir negali.

– Tikrai taip. Ar nori pažaisti? – paklausė Smitas.

– Ne, nenoriu.

– Kodėl?

– Kodėl tiek daug klausinėji? Tu man primeni...

– Tesa? – krūptelėjau išgirdusi Kimberlės balsą ir vos nepravirkau. Ramindama ji palietė mano petį. – Atsiprašau! Gal matei Smitą? Jis pabėgo ir tik vienintelį Hardiną prisileido. – Ji atrodė sutrikusi ir nustebusi.

– Oi... ne.

Nuskubėjau koridoriumi, kad išvengčiau pažeminimo susidurti su Hardinu. Žinau, kad jis išgirdo, kai Kimberlė pašaukė mane vardu.

Grįžusi į valgomąjį prisiartinau prie grupelės svečių, su kuriais kalbėjosi Kristianas, ir padėkojau jam už malonų kvietimą bei pasveikinau sužadėtuvių proga. Kimberlė pasirodė po kelių sekundžių, ir atsisveikindama ją apkabinau. Taip pat apkabinau ir Karen su Kenu.

Patikrinau telefoną – be dešimt aštuonios. Hardinas užsiėmęs su Smitu ir, regis, neturi nė mažiausio noro pasikalbėti su manim, todėl viskas gerai. Kaip tik šito man ir reikia. Nenoriu, kad atsiprašinėtų ir sakytų, kaip jam buvo bloga be manęs. Nenoriu, kad apkabintų ir pasakytų, jog galim viską išsiaiškinti ir pamiršti, ką jis padarė. Man to nereikia. Jis vis tiek taip nepadarys, todėl nėra prasmės to norėti. Mažiau skauda, kai to nenoriu.

Nuėjusi iki keliuko galo, spėjau sušalti. Reikėjo pasiimti švarką, vis dėlto dar tik sausio pabaiga ir vėl pradėjo snaiguliuoti. Nesuprantu, ką sau galvojau. Tikiuosi, Zedas tuojau bus čia. Ledinis vėjas negailestingai ištaršė man plaukus ir privertė drebėti. Susitraukiu ir apsikabinau rankas, kad būtų šilčiau.

– Tesa?

Pakėliau galvą ir akimirką maniau, kad įsivaizduoju per sniegą artėjantį vaikiną, apsirengusį juodai.

– Ką čia veiki? – paklausė Hardinas visiškai prisiartinęs.

– Išvažiuoju.

– Aa... – ir pasikasė kaklą prie apykaklės, kaip visada darydavo. Tylėjau. – Kaip gyveni? – paklausė, ir net sutrikau.

– Kaip aš *gyvenu*? – atsakiau klausimu. Stengiausi išlikti rami, nes jis žiūrėjo į mane visiškai abejingai.

– Taip... norėjau paklausti, ar tu... pati žinai, kaip laikaisi?

Ar pasakyti jam tiesą, ar pameluoti?..

– Kaip tu gyveni? – paklausiau kalendama dantimis.

– Aš pirmas paklausiau, – atsakė.

Pirmą mūsų susitikimą įsivaizdavau visai ne taip. Iš tiesų nežinau, ko tikėjausi, bet tikrai ne to. Maniau, jis iškeiks mane ir mudu apšauksim vienas kitą. Bet tikrai neatėjo mintis, kad stovėsim apsnigtame kieme ir klausinėsim vienas kito, kaip mums sekasi. Medžiuose palei keliuką kabantys žibintai apšvietė Hardiną lyg kokį angelą. Akivaizdu, kad tai tik iliuzija.

– Ačiū, gerai, – pamelavau.

Jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų – nuo jo žvilgsnio viskas manyje apsivertė kelis kartus.

– Matau, – vėjyje nuaidėjo jo balas.

– Dabar pasakyk, kaip tu gyveni?

Norėjau, kad pasakytų, kaip jam blogai. Bet nepasakė.

– Irgi. Gerai.

– Kodėl man nepaskambinai? – skubiai paklausiau. Gal išjudinsiu bent kokią jo emociją.

– Aš... – jis pažvelgė į mane, paskui į savo rankas ir perbraukė snieguotus plaukus. – Aš... buvau užsiėmęs.

Jo atsakymas kaip akmuo išgriovė mano sienos likučius. Pyktis nugalėjo viską triuškinantį skausmą ir grasinosi išsiveržti bet kurią akimirką.

– Tu buvai užsiėmęs?

– Taip... buvau užsiėmęs.

– Vaje.

– Kas „vaje“? – paklausė jis.

– Tu buvai užsiėmęs? Ar žinai, ką man teko išgyventi per tas vienuolika dienų? Tai buvo pragaras, tokio skausmo dar nebuvau patyrusi ir kartais maniau, kad neatlaikysiu. Aš laukiau... laukiau kaip paskutinė idiotė! – surikau.

– Tu irgi nežinai, ką man teko išgyventi! Tu visada galvoji viską žinanti, bet iš tikrųjų nė velnio! – riktelėjo ir jis.

Nuėjau iki gatvės. Jis pasius, kai pamatys, kas atvažiavo manęs paimti. Beje, po galais, kur Zedas? Jau penkios po aštuonių.

– Tai pasakyk man! Pasakyk, Hardinai, kas tau buvo svarbiau nei susitaikyt su manim? – nusišluosčiau ašaras ir maldavau savęs liautis verkti.

Pavargau nuolat verkti.

Devyniasdešimtas skyrius

HARDINAS

Kai ji pravirko, pasidarė dar sunkiau išlaikyti abejingą veidą. Nežinau, kas būtų nutikę, jeigu būčiau prisipažinęs apie savo išgyventą pragarą, kančias ir mintis, ar ilgai ištversiu. Manau, būtų puolus man į glėbį ir pasakius, kad viskas gerai. Ji klausėsi, kai kalbėjausi su Smitu, žinau, kad klausėsi. Ji liūdna, kaip pareiškė tas bjaurybė mažius, bet žinau, kaip viskas baigsis. Jeigu ji man atleis, aš ir vėl ko nors prisidirbsiu. Taip buvo visada ir nežinau, kaip to išvengti.

Vienintelė išeitis – suteikti jai galimybę būti su kitu, kuris jai bus geresnis. Tikiu, kad kažkur labai giliai nori tokio, kuris labiau jai tiktų. Be tatuiruočių ir auskarų. Be sumautos vaikystės ir pykčio priepuolių. Dabar galvoja, kad myli mane, bet vieną dieną ims gailėtis apskritai kalbėjusis su manim. Kuo ilgiau žiūriu į ją, apsnigtą ir verkiančią čia kieme, tuo aiškiau suprantu, kad netinku jai.

Aš esu Tomas, o ji – Deizė. Mieloji Deizė, kurią Tomas sugadino ir kuri daugiau nebebuvo tokia kaip anksčiau. Jei dabar, šitame apsnigtame kieme, atsiklaupęs ant kelių maldausiu jos atleidimo, ji amžiams taps baisiąja Deize, neliks jos nekaltumo ir galiausiai pradės manęs nekęsti; savęs irgi. Jeigu Tomas būtų iškart palikęs Deizę, kai ji dvejojo, ji būtų galėjusi nugyventi savo gyvenimą su žmogum, skirtu jai likimo, su žmogum, kuris būtų elgęsis su ja taip, kaip ji to verta.

– Tai ne tavo reikalas, – pasakiau ir supratau, kad mano žodžiai palietė ją iki širdies gelmių.

Ji turėtų būti viduje su Trevoru arba grįžti namo pas Nojų. Bet ne su manim. Aš nesu Darsis, kurio ji verta. Negaliu dėl jos pasikeisti. Sugalvosiu, kaip gyventi be jos, ji irgi privalo gyventi be manęs.

– Kaip gali taip kalbėti? Po visko, ką kartu išgyvenom, tu paprasčiausiai atstumi mane ir net negali padoriai pasiaiškinti? – kūkčiojo.

Tamsios gatvės gale pasirodžiusios šviesos apšvietė jos siluetą ir prikėlė daugiau šešėlių.

Taip elgiuosi dėl tavęs! – norėjau sušukti. Bet nutylėjau. Tiesiog gūžtelėjau pečiais. Ji išsižiojo ir susičiaupė, nes priešais mus sustojo visureigis. Šitas visureigis...

– Ką jis čia veikia? – sukriokiau.

– Atvažiavo manęs, – atsakė be ceremonijų ir taip užtikrintai, kad išgirdęs vos neparpuoliau ant kelių.

– Kodėl... kodėl jis... kas per velnias? – žingsniavau pirmyn atgal.

Stengiausi ją atstumti nuo savęs ir leisti gyventi toliau su tokiu kaip ji pati – bet tik ne su šmikiu Zedu, tik ne su juo.

– Ar tu... ar tu jau draugauji su tuo išpera? – paklausiau spoksodamas į ją. Esu įsiutęs, bet man vis tiek, eisiu paskui Tesą iki jo visureigio. – Lipk lauk iš prakeiktos mašinos! – sumaurojau.

Zedas nustebino mane – išlipo palikęs įjungtą variklį. Prakeiktas idiotas.

– Ar tau viskas gerai? – išdrįso paklausti jos.

Prikišau veidą prie Zedo veido.

– Taip ir maniau! Taip ir žinojau, kad laukei tinkamo laiko pulti ir prisigerinti prie jos! Manei, nesužinosiu?

Jis pažvelgė į ją, ji pažvelgė į jį. *Po visais šventais galais, šitai iš tikrųjų nutiko.*

– Hardinai, palik jį ramybėje! – pareikalavo ji...

Ir aš neišlaikiau.

Viena ranka čiupau Zedui už atlapų, kita – žiebiau į nasrus. Tesa suriko, bet tai labiau priminė šnabždesį, kurį prarijo vėjas ir mano pyktis. Zedas kluptelėjo atbulas laikydamasis už skruosto. Bet staiga žengė prie manęs. Jis ir jo noras mirti.

– Manei, nesužinosiu? Liepiau tau neljst prie jos! – užsimojau smogti dar kartą, bet šįkart jis apsigynė ir nagu užkabino man smakrą.

Pirmą kartą per kelias savaites pyktis susimaišė su muštynių adrenalinu. Man trūko šito jausmo, tos energijos, kuri užplūsta kūną ir pakylėja nuo žemės. Smogiau jam į šonkaulius. Šįsyk jis pargriuvo, o aš nedelsdamas puoliau ant jo ir ėmiau kumščiuoti. Reikia pripažinti, kad sugebėjo kelis kartus duoti grąžos. Bet neturėjo jokių šansų manęs įveikti.

– Aš buvau ten... o tavęs nebuvo, – aiškino.

– Baik! Hardinai, užteks! – Tesa truktelėjo mano ranką, o aš instinktyviai nubloškiu ant žemės.

Akimirksniu pyktis išgaravo ir atsisukau į ją. Tesa ropomis pasitraukė toliau ir atsistojusi ištiesė rankas, lyg saugodamasi manęs. *Varge, ką aš padariau?*

– Nesiartink prie jos! – už manęs suriko Zedas.

Akimirksniu jis atsidūrė šalia jos, ji žiūrėjo į jį, bet neatsisuko į mane.

– Tesa... aš to nenorėjau. Nesupratau, kad tai tu, prisiekiu! Juk žinai, kad įsiutęs nieko nematau... aš labai atsiprašau. Aš...

Ji žiūrėjo kiaurai per mane.

– Ar jau galim važiuoti? – ramiai paklausė, o mano širdis susileido... kol supratau, kad kalbasi su juo, su Zedu.

Po velnių, kaip šitai nutiko?

– Taip, žinoma.

Zedas apgaubė jos pečius savo švarku, atidarė visureigio keleivio dureles ir padėjo įsėsti.

– Tesa... – pašaukiau dar kartą, bet ji nesureagavo, tik delnais užsidengė veidą ir ėmė krūpčioti nuo raudos.

Nukreipiau pirštą į Zedą ir pagrasinau:

– Mes dar nebaigėm.

Jis linktelėjo, apėjo aplink mašiną iki vairuotojo vietos ir pažvelgė į mane.

– O aš manau, kad baigėm.

Ir šyptelėjęs įlipo į savo visureigį.

Devyniasdešimt pirmas skyrius

TESA

– Man labai gaila, kad jis tave šitaip pastūmė, – pasakė Zedas.

Šiltu audiniu šluosčiau jo sumuštą skruostą, prakirsta oda niekaip nesiliovė kraujuoti.

– Nereikia, tai ne tavo kaltė. Atsiprašau, kad ir tau teko, – atsidusau ir vėl panardinau rankšluostį į kriauklę.

Zedas pasisiūlė parvežti mane į Lendono namus, nors ketinome eiti į filmą. Bet aš nenorėjau ten grįžti. Nenorėjau, kad Hardinas ten pasirodytų ir iškeltų sceną. Tikriausiai jis jau ten ir griauna Keno su Karen namus. O Dieve, tikiuosi, kad ne.

– Nusiramink. Žinau, koks jis, ir džiaugiuosi, kad tavęs nesužeidė. Bent jau dar labiau, – atsiduso.

– Aš truputį paspausiu, tau skaudės, – perspėjau jį.

Kai spustelėjau rankšluostį, Zedas užsimerkė. Žaizda buvo gili – gali likti ir randas. Bet tikiuosi, kad neliks. Zedo veidas pernelyg gražus ir randų jam nereikia; be to, visai nenoriu būti jų priežastis.

– Viskas, – pasakiau.

Zedas nusišypsojo, nors jo burna buvo visa ištinusi. *Kodėl aš nuolat gydau žaizdas?*

– Ačiū, – dar kartą nusišypsojo jis, man skalaujant kruviną rankšluostį.

– Atsiųsiu sąskaitą, – pajuokavau.

– Vis dėlto ar tikrai gerai jautiesi? Jis gana stipriai šveitė tave ant žemės.

– Truputį skauda, bet viskas gerai.

Hardinui išėjus paskui mane į lauką šio vakaro įvykiai pakrypo į bloga. Jaučiau, kad nebuvo labai įskaudintas, jog palikau jį, bet tikėjausi stipresnės reakcijos. Sakė, buvo užsiėmęs ir dėl to man nepaskambino. Nors ir numaniau, kad nesijaudins taip, kaip aš, bet vis tiek tikėjausi, kad myli mane ir parodys šiek tiek dėmesio. Bet jis elgėsi lyg niekur nieko, lyg būtume draugai ir kalbėtume apie kasdienius reikalus. Kol pamatė Zedą ir nesusitvardė. Jeigu ką, maniau, kad pamatęs Trevorą supyks ir pradės siautėti visų akivaizdoje. Tačiau dėjosi abejingas. Ir tai labai keista.

Nors buvau labai įskaudinta, žinau, kad Hardinas tyčia manęs nemuštų; bet tai jau antras kartas, kai nutinka panašus dalykas. Pirmą kartą greitai atleidau už tokį elgesį. Juk tai aš įkalbėjau per Kalėdas eiti pas tėvą ir jis paprasčiausiai nesusivaldė. Šiandien buvo jo kaltė – apskritai neturėjo ten pasirodyti.

– Nori valgyt? – paklausė Zedas, kai iš mažyčio vonios kambario perėjom į svetainę.

– Ne, jau valgiau šventėje, – atsakiau. Dar buvau užkimusi nuo besaikio kukčiojimo, kurio Zedas nejaukiai turėjo klausytis visą kelią namo.

– Gerai, vis tiek ne kažin ką turim, bet galėčiau ko nors užsakyt, jei norėtum. Tik pasakyk, jei apsigalvosi.

– Ačiū, – atsakiau.

Zedas visada man buvo nepaprastai malonus.

– Mano kaimynas netrukus sugrįš, bet mums netrukdys. Ko gero, vos grįžęs iškart nulūš.

– Zedai, tikrai labai atsiprašau, kad visa tai kartojasi.

– Neatsiprašinėk. Kaip sakiau, džiaugiuosi, kad ten buvau. Kai atvažiavau, Hardinas atrodė gerokai įpykęs.

– Mudu jau riejomės, – užverčiau akis ir susiraukusi iš skausmo atsisėdau ant sofos. – Nieko nauja.

Man dar tebeskaudėjo mėlynes ir sumušimus po avarijos, o dabar prisidėjo dar viena, nuo Hardino. Suknelės nugara buvo

purvina ir suplyšusi, bateliai išklypę. Hardinas tikrai sugadina viską, prie ko prisiliečia.

– Ar tau reikia kokių drabužių miegoti? – paklausė Zedas laikydamas rankose mano senąją antklodę, su kuria miegojau prieš kelias naktis.

Truputį būgštavau, ar skolintis Zedo drabužius. Jais dalijausi tik su Hardinu ir niekada nevilkėjau niekieno kito drabužių.

– Manau, Molė čia paliko kelis skudurus... kaimyno kambaryje. Suprantu, kad tai gal nepatogu... – šyptelėjo jis. – Bet tikrai geriau su jais, negu su šia suknele.

Molė daug lieknesnė už mane, tad vos nenusikvatojau.

– Aš netilpsiu į jos drabužius, bet ačiū, kad pasiūlei.

Atrodė, kad Zedą mano atsakymas sutrikdė; jo nesupratingumas tikrai dieviškas.

– Gerai, turiu kelis drabužius, kuriuos galėtum apsivilkti, – pasiūlė ir aš linktelėjau nespėjusi apgalvoti.

Galiu vilkėti kieno tik noriu skudurus, Hardinas man ne šeimininkas – jis net nepasivargino man pasiaiškinti. Zedas išnyko savo miegamajame ir netrukus grįžo su glėbiu drabužių.

– Paėmiau kelis skirtingus, nes nežinau, kas tau patinka.

Kažkas jo balse privertė mane pagalvoti, kad jis tikrai norėtų pereiti su manim į tą kitą fazę. Tą, kai žinai, kas patinka kitam. Aš esu šioje fazėje su Hardinu. Buvau. Nesvarbu. Paėmiau mėlynus marškinėlius ir languotas pižamos kelnes.

– Aš neišranki. – Dėkingai jam nusišypsojau ir nuėjau į vonią persirengti.

Mano siaubui, tas languotas daiktas, kurį palaikiau kelnėmis, iš tiesų buvo apatiniai šortukai. Zedo trumpikės. O Dieve. Atsisegiau suknelę ir užsivilkau marškinėlius dar nenusprendusi, kaip elgtis su trumpikėmis.

Marškinėliai mažesni negu Hardino. Vos užsitraukiau iki šlaunų. Ir nekvepia Hardinu. Žinoma, kad nekvepia, juk jie ne Hardino. Jie kvepėjo skalbikliu su vos jaučiamu cigarečių dūmu. Savaip malonus kvapas, nors ne toks mielas, kaip pažįstamo išsiilgto vaikino.

Užsitempiau šortukus ir pažvelgiau žemyn. Ne per trumpi. Tiesą sakant, labiau primena maišą, ankštesni nei būtų Hardino, bet ne per ankši. Vadinasi, kuo greičiau einu iki sofos ir susisuku į antklodę.

Man buvo baisiai nejauku vilkėti svetimus drabužius, bet būtų dar nejaukiau išpūsti burbulą po viso to, ką Zedas dėl manęs šį vakarą patyrė. Ant jo nelaimingo veido matyti Hardino pykčio pėdsakai, didelis kraujuojantis priminimas, kad mudviem su Hardinu niekada nepavyks susigyventi. Jis rūpinasi tik savim ir vienintelė priežastis, dėl kurios pratrūko pamatęs Zedą, – išdidumas. Jis nenori manęs, bet nenori, kad būčiau ir su kitu.

Sulanksčiau suknelę ir palikau ant vonios grindų; šiaip ar taip, ji jau suplėšyta ir purvina. Pabandysiu nunešti į valyklą, bet kažin, ar pavyks ją išgelbėti. Ji man iš tikrųjų patiko, be to, ir kainavo visai padoriai – o tų pinigų man verkiant reikės, kai susirasiu, kur gyventi.

Skubėjau kaip galėdama, bet svetainėje radau Zedą, stovintį prie televizoriaus. Jis didelėmis akimis ėmė bėgioti mano kūnu aukštyn žemyn.

– Aš... ėėė, uždėjau kažką... uždėjau ir ieškau filmo... pažiūrėti. Tai yra jeigu norėtum ką nors pažiūrėt, – mikčiojo, o aš atsisėdau ant sofos ir susisukau į antklodę.

Pabiri žodžiai ir žvilgsnis tartum pajaunino jį ir padarė pažeidžiamesnį nei įprastai. Zedas nervingai nusijuokė.

– Atsiprašau, norėjau pasakyt, kad įjungiau televizorių, jei norėtum žiūrėti.

– Ačiū, – atsakiau ir nusišypsojau, o jis prisėdo ant kito sofos krašto. Atsirėmė alkūnėmis į kelius ir įsispoksojo į priekį. – Tau nebūtina būti su manim, jei nenori, aš suprasiu, – pasakiau, kad netylėtume.

– Ką? – atsisuko jis. – Ne ne, negalvok taip. – Akys įsmigo į mane. – Nesijaudink dėl manęs, aš išgyvensiu. Pora antausių neprivers manęs palikti tavęs ramybėje. Tai galėtum padaryti tik tu pati. Jeigu nori, atstosiu nuo tavęs, bet kol nepavarysi, tol būsiu šalia.

– Ne. Nepavarysiu. Tik nežinau, ką daryti dėl Hardino. Nenoriu, kad jis vėl tave primuštų, – pasakiau.

– Jis gana pavojingas vyrukas. Žinau, ko galima iš jo tikėtis. Manyčiau. Bet dėl manęs nesijaudink. Tik tikiuosi, kad šį vakarą pamačiusi, koks yra iš tikrųjų, pati laikysies nuo jo atokiai.

Nuo šios minties mane apėmė liūdesys, bet atsakiau:

– Taip, aišku. Juk vis tiek jam nerūpiu, tai kodėl jis turėtų man rūpėti?

– Neturėtų. Be to, tu jam per gera, visada buvai per gera, – patikino Zedas.

Pasislinkau arčiau, o jis įjungė televizorių ir pakėlęs mano antklodę palindo po ja. Man patinka, kad tarp mūsų viskas taip paprasta. Jis nesako nieko, kad šiaip sau mane paerzintų ir tyčia įžeistų mano jausmus.

– Ar tu pavargęs? – paklausiau patylėjusi.

– Nea, o tu?

– Truputį.

– Tada miegok. Aš galiu eiti į savo kambarį.

– Dar ne. Ar galėtum pabūti čia, kol užmigsiu? – paklausiau labiau prašydama, nei tiesiog sakydama. Jis pažiūrėjo į mane, ramus ir laimingas.

– Taip, aišku. Žinoma, galiu.

Devyniasdešimt antras skyrius

HARDINAS

Tvojau kumščiu į savo mašinos bagažinę ir surikau, kad nuleisčiau garą. Kaip tai nutiko? Kaip galėjau pastumt ją ant žemės? Jis žinojo, kas nutiks, vos tik išlipo iš to savo visureigio, žinojo, kad ir vėl gaus į kaulus. Pažįstu Tesą – ji gailės jo ir kaltins save dėl jo suspardyto užpakalio, o paskui jausis jam skolinga.

– Po velnių! – surikau dar garsiau.

– Ko šūkauji? – paklausė Kristianas, išdygęs apsnigtame kieme.

Pažvelgiau į jį ir užverčiau akis.

– Nieko.

Vienintelis žmogus, kurį amžinai mylėsiu, ką tik išvažiavo su kitu žmogum, kurio nekenčiu labiausiai pasaulyje. Vensas suglumęs sekundę žiūrėjo į mane.

– Aiškiai ne nieko, – mestelėjo jis ir nugėrė didelį gurkšnį iš taurės.

– Tikrai nenusiteikęs atviraut, – atkirtau.

– Koks sutapimas – žinok, aš irgi. Tik norėjau išsiaiškinti, kodėl kažkoks pusgalvis šūkauja mano kieme, – su šypsena pasakė.

Beveik susijuokiau.

– Atšok.

– Kaip suprantu, ji nepriėmė tavo atsiprašymo?

– Kas sakė, kad aš atsiprašiau ar ieškojau tam priežasties?

– Todėl kad tu esi tu, o galiausiai, tu esi vyras... – Kristianas kilstelėjo taurę į mane ir išgėrė iki dugno. – Mes visada turim atsiprašyti pirmi. Taip jau yra.

– Taip, bet ji nenori, kad atsiprašyčiau, – pasakiau giliai atsikvėpęs.

– Visos moterys nori, kad jų atsiprašytų.

Reikia nusiramint, bet negalėjau pamiršt, kaip ji žiūrėjo į Zedą.

– Tik ne aš... tik ne jos.

– Gerai, gerai, gerai, – pasakė Kristianas nuleidęs rankas. – Eisi į vidų?

– Ne... nežinau, – nusipurčiau sniegą nuo plaukų, bet pasitryniau juo kaktą.

– Kenas... tavo tėtis ir Karen jau ruošiasi važiuoti.

– Dėjau ant... kodėl? – atsakiau.

Kristianas sukrizeno.

– Tavo kalba niekada nesiliaus manęs stebinti.

– Ką? – išsišiepiau. – Tu keikies ne mažiau už mane.

– Būtent.

Kristianas apkabino mane per pečius. Nustebau, kad leidausi jo nuvedamas atgal į namą.

Devyniasdešimt trečias skyrius

TESA

Negalėjau užmigti. Pabusdavau kas pusvalandį patikrinti telefono, ar neskambino Hardinas. Žinoma, ne. Dar kartą patikrinau žadintuvą. Rytoj paskaitos, todėl Zedas turės anksti parvežti mane į Lendono namus, kad susiruošČiau ir laiku nuvažiuočiau į universitetą.

Vos tik užmerkdavau akis, pradėdavo lįsti visokios mintys, sapnų prisiminimai, kaip Hardinas maldauja mane grįžti namo. Sapnas ar ne sapnas, bet girdėdama tai vis tiek kankinausi. Pasivarčiusi ir pasiblaškiusi ant mažos sofutės, nutariau padaryti tai, ką turėjau padaryti jau iš vakaro.

Stumtelėjusi Zedo miegamojo duris iškart išgirdau tylų jo knarkimą. Pusnuogis jis gulėjo ant pilvo, rankas susidėjęs po galva. Galynėjausi su savim, kol jis krūptelėjo per miegus.

– Tesa? – atsisėdo. – Kas yra? – išsigandęs paklausė.

– Nieko... atsiprašau, kad pažadinau... tik pagalvojau, gal galėčiau miegoti čia? – baikščiai paklausiau. Jis sekundę žiūrėjo į mane.

– Taip, aišku, – ištarė.

Truputį pasislinkęs patikrino, ar paliko man pakankamai vietos. Pasistengiau nepastebėti, kad ant lovos nėra paklodės. Šiaip ar taip, jis studentas; ne visi tokie tvarkingi kaip aš. Zedas pasitraukė pagalvę, o aš atsiguliau šalia, maždaug per porą sprindžių.

– Ar norėtum apie ką nors pasikalbėt? – paklausė.

Noriu? Svarsčiau. Bet atsakiau:

– Ne, ne šį vakarą. Negaliu nuraminti minčių.

– Ar galiu kaip nors pagelbėt? – tamsoje jo balsas buvo labai švelnus.

– Pasislinkti arčiau, – pasiūliau ir jis nedelsdamas taip padarė.

Nervindamasi atsisukau į jį. Jis ranka palietė man skruostą, nykščiu paglostė aukštyn žemyn. Prisilietimas buvo šiltas ir švelnus.

– Džiaugiuosi, kad esi čia su manim, o ne su juo, – sukuždėjo Zedas.

– Aš irgi, – atsakiau nesuvokdama, ar tikrai taip manau.

Devyniasdešimt ketvirtas skyrius

HARDINAS

Lendonas laikėsi savo nuomonės, kurią pareiškė tą vakarą, kai bandė man grasinti. Jis įsiuto oro uoste, pamatęs mane stovintį prie bagažo ir supratęs, kad vietoj jo mamos atvažiavau aš. Karen neprieštaravo, kad parvežčiau jos sūnų, – gal todėl, kad pati nelabai norėjo važiuoti po Venso šventės, o gal dėl to, kad pagailėjo manęs. Nežinau, kas buvo teisingiau, bet džiaugiausi, kad sutiko.

O Lendonas visiškai susierzino, išvadino mane didžiausiu savo pažįstamu šiknium ir atsisakė lipti į mašiną. Beveik dvidešimt minučių įkalbinėjau savo mieląjį įbrolį, kad važiuoti su manim yra daug geriau, negu naktį pėsčiomis kulniuoti beveik penkiasdešimt kilometrų.

Tylomis nuvažiavus kelis kilometrus, pradėjau kalbą, kurią buvom sutarę baigti oro uoste.

– Lendonai, čia aš ir prašau tavo patarimo, ką daryt. Aš sutrikęs. Stoviu kryžkelėj.

– Tarp ko ir ko? – paklausė jis.

– Tarp grįžimo namo į Angliją, kad garantuočiau Tesai tokį gyvenimą, kokio yra verta, ir važiavimo pas Zedą jo užmušt.

– O kur ji tarp viso šito?

Pažiūrėjau į jį ir gūžtelėjau pečiais.

– Jį nudėjęs įkalbėčiau ją grįžti pas mane.

– Štai čia ir tavo bėda. Manai galįs priversti ją elgtis taip, kaip nori tu, ir žiūrėti ten, kur nori tu.

– Aš ne tai turėjau galvoje. Norėjau pasakyt... – žinoma, jis teisus, todėl neverta net tęsti. – Betgi ji su Zedu! Kaip tai galėjo nutikt? Negaliu ramiai apie tai galvot, – atsidusau trindamas smilkinius.

– Tai gal būtų geriau man vairuoti?

Lendonas tikrai baisiai užknisa.

– Hardinai, penktadienį ji liko pas jį nakčiai ir praleido su juo visą šeštadienį.

Man visai aptemo akys.

– Ką? Tai... ji paprasčiausiai... tai ji su juo susitikinėja?

Lendonas pirštu braukė stiklą.

– Nežinau, ar ji su juo susitikinėja... bet mes kalbėjomės šeštadienį ir sakė, kad pirmą kartą nuo tada, kai tu ją palikai, ji juokėsi.

– Ji jo net *nepažįsta*, – nusišaipiau.

Negalėjau patikėti, kad būna tokių nesąmonių.

– Nenoriu būti šiknius, bet tu negali nepaisyti fakto, labai ironiško, kad buvai taip apsėstas noro būti su ja, kad buvai su tokia kaip ji, o ji galiausiai ėmė susitikinėti su visai tokiu pat kaip tu, – pasakė Lendonas.

– Jis visai ne toks kaip aš, – atsakiau ir stengiausi žiūrėti į kelią, kol nepalūžau Lendono akivaizdoje. Likusį atstumą iki tėvo namų tylėjau. – Ar ji bent verkė? – paklausiau, kai įsukom į kiemą. Lendonas nepatikliai pažvelgė į mane.

– Taip, visą savaitę. – Ir papurtė galvą. – Žmogau, tu nė neįsivaizduoji, ką jai padarei, ir neparodei jokio dėmesio. Tu vis tiek galvoji tik apie save.

– Kaip gali taip sakyt, jeigu viską darau tik dėl jos? Išvažiavau, kad ji galėtų pradėt gyventi be manęs. Aš jos nevertas, tu pats man taip sakei, prisimeni?

– Prisimenu ir vis dar taip manau. Bet taip pat manau, kad ji pati turi nuspręsti, kieno yra verta, – pasakė pyktelėjęs ir išlipo iš mano mašinos.

*

Džeisas išpūtė dūmą ir įdėmiai jį stebėjo.

– Pastaruoju metu nieko doro neveikiau, tik gyvenau. Tristanas beveik nesirodo, visai prilipo prie Stef subinės.

– Hmm, – sumurmėjau.

Gurkštelėjau alaus ir nužvelgiau jo sušiktą kambarį. Nežinau, ko išvis čia atvažiavau, bet nesugalvojau, kur daugiau važiuot. Tik žinojau, kad šiąnakt į tą butą negrįšiu. Negaliu patikėt, kad Tesa su Zedu, – *čia tai grynas šūdas.*

Ir Lendonas neskambins Tesai, kad apgaule parvadintų į mano tėvo namus, nors galybę kartų bandžiau jį priversti. Šiknius.

Vis dėlto turiu pripažinti, kad jo ištikimybe žaviuosi, – tik ne tada, kai ji prieštarauja mano norams. Lendonas sakė, kad turiu leisti Tesai pačiai nuspręst, ar nori būt su manimi, ar nenori, bet juk žinau, kad ji jau apsisprendė. Bent jau maniau, kad žinau.

Buvau totaliai pritrenktas, kad Zedas atvažiavo jos paimti ir praleido su ja beveik visą savaitgalį.

– Kas tau darosi? – paklausė Džeisas, pūsdamas žolės dūmus man į veidą.

– Nieko.

– Turiu pasakyt, kad apakau pamatęs tave šį vakarą prie savo durų. Po to, kas nutiko, kai matėmės paskutinį kartą, – priminė man.

– Gerai žinai, kodėl aš čia.

– Tikrai? – įgėlė.

– Dėl Tesos ir Zedo. Žinau, kad žinai apie juos.

– Tesos? Tesos Jang ir Zedo Evanso? – šyptelėjo jis. – Pasakok.

Jam pačiam būtų geriau, jeigu nerodytų dantų. Aš tylėjau, o jis tik gūžtelėjo.

– Nieko apie juos nežinau, sakau nuoširdžiai.

Jis dar kartą užsitraukė, ir jam ant kelių nubiro balto popieriaus pelenai, bet atrodė, kad jis nė nepastebėjo.

– Tu niekada nebūni nuoširdus, – nugėriau dar gurkšnį.

– Būnu. Tai jie dulkinas? – kilstelėjo antakį.

Jo klausimas vos neuždusino manęs.

– Neperdėk. Ar matei juos kartu? – lėtai kvėpavau.

– Nea, ir nieko apie juos nežinau. – Džeisas padėjo suktinę į peleninę. – Maniau, kad jis vaikšto su viena vidurinės lėle.

– Aš irgi, – pasakiau įsmeigęs akis į krūvą nešvarių skalbinių kambario kampe.

– Tai ji metė tave dėl Zedo?

– Neknisk manęs, aš nenusiteikęs.

– Atėjai čia naujienų. Aš tavęs neknisu, – pašiepė Džeisas.

– Girdėjau, kad penktadienį jie buvo kartu, ir noriu žinot, kas dar ten buvo.

– Nežinau, aš ten nebuvau. Ar jūs negyvenat kartu, ką? – jis nusiėmė atseit hipsteriško stiliaus akinius ir padėjo juos ant stalo.

– Gyvenam. Kaip manai, kodėl kuičiuosi tame Zedo mėšle.

– Nu, juk žinai, koks jis po tavo...

– *Žinau.*

Nekenčiu Džeiso, tikrai nekenčiu. Ir Zedo. Kodėl Tesa nepasirinko Trevoro? Po perkūnais, niekad nemaniau, kad palaiminčiau ją su Trevoru. Užverčiau akis ir tvardžiausi, kad neužneščiau Džeisui per kavos stalelį. Iš to nebūtų nieko gero – kaip ir iš gėrimo, iš pykčio, iš nieko.

– Ar tikrai nieko nežinai? Nes jei sužinosiu, kad žinai, užmušiu tave. Aišku? – pagrasinau pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Taip, ponaiti, mes visi žinom, kaip psichuoji dėl tos lėlytės. Nebūk toks šiknius.

– Įspėjau tave, – pasakiau, o jis užvertė akis.

Kodėl apskritai su juo prasidėjau? Jis toks glitus, reikėjo suspardyt jam subinę ir baigt mūsų vadinamąją draugystę.

Džeisas atsistojo ir tingiai pasirąžė.

– Gerai, žmogau, aš einu miegot. Jau keturios. Jeigu nori, gali virst ant sofos.

– Ačiū, nenoriu, – atsakiau ir nuėjau prie durų.

Jau ketvirta ryto, lauke šalta, bet negalėsiu užmigti žinodamas, kad ji su Zedu. Jo bute. O jeigu jis ją palies? Jeigu visą savaitgalį jis ją čiupinės? Ar ji spjaus į mane ir dulkinsis su juo?

Ne, aš ją pažįstu geriau. Šita mergina rausta kiekvieną kartą, kai numaunu jai kelnaites. Aišku, Zedas moka įtikinėt ir galėtų ją nugirdyt. Žinau, kad jai daug nereikia – pora taurių ir jau šlitinėja kaip jūreivis ir taikosi atsegti mano diržą.

Po velnių, jeigu jis ją nugirdys ir palies...

Apsisukau sankryžos vidury. Tikiuosi, netoliese nėra policijos, juoba kad užuostų ir alaus kvapą. *Velniop šitą man-ji-nerūpi.* Gal buvau jai bjaurybė ir dažnai gąsdinau, bet Zedas daug blogesnis už mane. Aš myliu ją labiau negu jis, labiau, negu galėtų mylėti kas nors kitas. Dabar suprantu, ką turėjau. Suprantu, ko netekau. O netekęs noriu susigrąžinti. Jis negali būti su ja, niekas negali. Niekas – tik aš.

Prakeikimas. Kodėl paprasčiausiai neatsiprašiau jos tame vakarėlyje? Kaip tik turėjau tai padaryt. Turėjau pult ant kelių visų akyse ir maldaut jos atleidimo. Ir dabar galėtume būti kartu mūsų lovoje. Bet aš susiriejau su ja, netyčia parbloškiau, nes įsiutęs nematau, kas yra kas.

O Zedas yra išgama. Kuo jis save laiko, kad atvažiavo parvežti jos iš vakarėlio? Negi jis rimtai?

Pyktis prie gero manęs neprives. Turiu nusiraminti prieš ten važiuodamas. Jeigu būsiu ramus, ji su manim kalbėsis. Tikiuosi.

Prie Zedo durų atsiradau pusę penktos ryto. Sustojau ir kelias minutes ramiai stovėjau stengdamasis nusiramint. Galiausiai pabeldžiau ir ėmiau kantriai laukti. Kai jau norėjau pradėt trankytis, durys atsidarė ir ant slenksčio pasirodė Taileris, Zedo kaimynas, su kuriuo buvau kalbėjęsis kelis kartus per bendrus vakarėlius.

– Skotai? Kas yra, žmogau? – sumurmėjo.

– Kur Zedas? – negaišdamas laiko nustūmiau jį.

Taileris pasitrynė akis.

– Biče, ar žinai, kad dabar beveik penkta ryto?

– Ne, tik pusė penkių. Kur?..

Ir staiga ant sofos pastebėjau sulankstytą antklodę. Tvarkingai sulankstytą – Tesos darbas. Po sekundės smegenys suprato, kad sofa tuščia. Kur ji, jeigu ne ant sofos? Gerklėje pajutau tulžies skonį ir jau šimtąjį kartą šiąnakt pamiršau, kaip kvėpuoti. Moviau per kambarį palikęs sutrikusį Tailerį. Zedo miegamajame buvo tamsu nors į akį durk. Iš kišenės išsitraukiau telefoną ir įjungiau žibintuvėlį. Ant pagalvės išsidraikę šviesūs Tesos plaukai, pusnuogis Zedas.

O tu Dieve prakeiktas.

Kol ieškojau šviesos jungiklio ir jį paspaudžiau, Tesa krūptelėjo ir apsivertė ant šono. Netyčia koja užkliudžiau stalo kampą. Tesa pro miegus sumirksėjo ir lėtai atsimerkė pažiūrėti, kokie garsai sutrikdė miegą. Bandžiau sumesti žodį kitą apie tai, ką matau priešais save. Tesa ir Zedas lovoje, kartu.

– Hardinai? – suinkštė ji ir susiraukė, lyg būtų pabudus. Pažvelgė į Zedą, paskui aiškiai nustebusi pakėlė akis į mane. – Ką... ką tu čia veiki? – išsigandusi paklausė.

– Oi ne. Ką tu čia veiki? Lovoje su juo? – suleidęs nagus į delną iš visų jėgų stengiausi nešaukti.

Jeigu ji dulkinosi su juo – viskas, absoliučiai ir visam laikui viskas.

– Kaip čia patekai? – paklausė nuliūdusi.

– Mane įleido Taileris. Tu jo lovoje? Kaip gali gulėti jo lovoje?

Zedas apsivertė aukštielninkas, pasitrynė akis ir staigiai atsisėdo žiūrėdamas į mane tarpdury.

– Po velnių, ką veiki mano kambary? – paklausė jis.

Hardinai, nereikia. Raminkis. Privalau išlikti ramus, nes kitaip vienas iš mūsų atsidurs ligoninėj. Tas vienas iš mūsų būtų Zedas. Bet jeigu noriu pasiimt ją iš čia, turiu likti kuo ramesnis.

– Tesa, atvažiavau tavęs. Kelkis, – pasakiau ir ištiesiau ranką, nors buvau kitame kambario gale. Tesa suraukė kaktą.

– Ką pasakei?

Štai ir pasirodė gėdingas Tesos veidas.

– Tu negali taip sau ateiti į mano butą ir jos išsivesti.

Zedui atsikėlus iš lovos pamačiau, kad jis tik su paprastais šortais ant trumpikių. Nemanau, kad išlaikysiu ramybę.

– Galiu. Ir jau tai padariau. Tesa... – laukiau, kol atsikels, bet ji nė nesijudino.

– Hardinai, niekur su tavim neisiu, – atsakė.

– Girdėjai, vyruti? Su tavim ji niekur neis, – nusišaipė Zedas.

– Tavim dėtas aš taip nekalbėčiau. Iš paskutiniųjų stengiuosi nepadaryti to, ko paskui gailėčiaus, todėl užčiaupk nasrus, – suurzgiau.

Bet jis provokuojamai iškėlė rankas.

– Čia mano butas ir mano lova – ir jeigu ji nenori eiti su tavim, ji ir neis su tavim. Jeigu nori muštis – pirmyn. Bet aš jos neversiu daryti to, ko ji nenori.

Nutilęs pažvelgė į ją taip apsimestinai susirūpinęs, kaip dar nebuvau matęs. Bjauriai nusikvatojau.

– Vadinasi, toks tavo planas? Išerzinsi mane, kad išspardyčiau tau subinę, o ji pasijustų kalta. Ir aš būsiu siaubūnas, kurio visi bijo, ane? Tesa, nepasimauk ant jo! – surikau.

Siutau, kad ji tebesėdi jo lovoje, bet dar labiau siutau, kad negaliu gerai jo papurtyt, nes jis kaip tik to ir laukia.

– Išeik, – atsiduso Tesa.

– Tesa, paklausyk manęs. Jis ne toks, kaip tu manai, jis nėra ponas dulkintojas nekaltybė.

– Ir ką? – paklausė ji.

– Todėl... nežinau, *kol kas*. Bet jis naudojasi tavim. Jis tik nori tave išdulkint – ir tu tai *žinai*, – pasakiau tramdydamas jausmus.

– Ne, nenori, – kategoriškai atsakė ji, bet pajutau, kad pradeda pykti.

– Klausyk, tu, eik iš čia, o ji nenori išeiti. Tu čia tik apsikvailinsi.

Išgirdęs jo žodžius, ėmiau drebėti. Esu baisiai įsiutęs, man reikia nuleist garą.

– Aš tave įspėjau – *už-si-čiaupk*. Tesa, nesispardyk ir einam. Mums reikia pasikalbėt.

– Dabar vidurnaktis, o tu... – pradėjo ji, bet aš nutraukiau.

– Tesa, būk gera.

Po mano žodžių jos nuotaika pasikeitė ir nesupratau, kodėl.

– Ne, Hardinai, negali čia šiaip sau ateiti ir reikalauti eiti su tavim.

– Hardinai, neversk manęs kviesti policijos, – nerūpestingai pridėjo Zedas gūžtelėjęs pečiais.

Man jau per daug. Žengtelėjau jo link, bet Tesa šoko iš lovos ir puolė į tarpą.

– Nereikia. Daugiau nereikia, – maldavo įsmeigusi akis į mane.

– Tada eik su manim. Juo negalima tikėti, – pasakiau.

Zedas nusišaipė.

– O *tavim* ji gali pasitikėt? Prapylei ir pripažink tai. Ji verta geresnio už tave ir jei tik leistum jai būti laimingai...

– Leist jai būti laimingai? Su tavim? Lyg tu iš tikrųjų norėtum su ja draugaut! Žinau, kad tik nori įlįsti jai į kelnaites!

– Netiesa! Ji man patinka ir aš elgiuosi su ja daug geriau, negu tu sugebėtum! – suriko jis, o Tesa priglaudė savo delną man prie krūtinės.

Žinau, kad tai kvaila, bet tiesiog mėgavausi jos prisilietimu, jos rankos švelnumu. Kaip seniai tai buvo!

– Prašau jūsų, liaukitės abu! Hardinai, tu eik.

– Neisiu, Tesa. Tu pernelyg naivi, tu jam nė kiek nerūpi! – riktelėjau jai. Bet ji nė nemirktelėjo.

– O tau rūpiu? Vienuolika dienų tu buvai pernelyg užsiėmęs, kad man paskambintum! Jis buvo šalia, kai nebuvo tavęs, ir jeigu... – sušuko ji ir dar kažką šaukė, bet kaip tik tada pastebėjau jos drabužius.

Ar ji? Negali būti... Žengiau žingsnį atgal, kad įsižiūrėčiau.

– Ar jie... po velnių, ką tu apsirengus? – sumikčiojau ir ėmiau vaikštinėti pirmyn atgal. Ji pažvelgė žemyn lyg pamiršusi savo apdarus. – Ar čia jo *skudurai*? – surikau. Daugiau nebegalėjau nieko ištart, tik susiėmiau už galvos.

– Hardinai... – ji bandė kažką aiškinti.

– Tikrai taip, – atsakė Zedas už ją.

Jeigu ji vilki jo drabužius...

– Tu dulkinais su juo? – sukriokiau ir pajutau, kad bet kurią akimirką gali pasipilti ašaros. Tesa išpūtė akis.

– Ne! Aišku, kad ne!

– Tesa, pasakyk man tiesą, tuoj pat! Ar tu dulkinaisi su juo?

– Aš jau pasakiau! – suriko ji.

Zedas stovėjo apdaužytu veidu ir susirūpinęs žiūrėjo. Reikėjo dar labiau jį išgražint.

– Ar tu ją palietei? O tu Dieve prakeiktas! Ar jis tave lietė? – pašėlau ir jau nesivaldžiau.

Šito neatlaikysiu. Jeigu jis ją bent pirštu palietė, neištversiu, neturėsiu tiek jėgų. Atsisukau į Zedą nelaukdamas nė vieno iš jų atsakymo.

– Jeigu tu ją bent pirštu palietei, prisiekiu prakeiktu Dievu, nežiūrėsiu, kad ji yra čia, aš...

Tesa vėl atsistojo tarp mudviejų. Jos akys spinduliavo baimę.

– *Tuoj pat* nešdinkis iš mano buto arba aš iškviesiu policiją, – pagrasino Zedas.

– Policiją? Įsivaizduok, kad jau lekiu...

– Aš einu, – pačiame sumaišties viduryje tyliai ištarė Tesa.

– Ką? – vienu balsu ištarėm abu su Zedu.

– Hardinai, aš einu su tavim, nes kitaip tu iš čia neišeisi.

Man palengvėjo. Šiek tiek. Nesvarbu, kodėl ji eina, svarbu, kad eina. Zedas beveik puolė jos maldauti.

– Tesa, tau nebūtina eiti su juo, aš galiu iškviesti policiją. Neik su juo. Jis toks yra, valdo gąsdindamas ir tave, ir visus, esančius šalia tavęs.

– Tu teisus, – atsiduso ji. – Bet aš pavargau. Jau penkta valanda, o mums reikia daug ką aptarti, todėl taip bus geriausia.

– Nebūtina...

– Ji eina su manim, – pasakiau jam, o Tesa taip pažiūrėjo į mane, kad būčiau galėjęs kristi negyvas.

– Zedai, rytoj tau paskambinsiu. Labai atsiprašau, kad jis čia atėjo, – švelniai pasakė, o jis linktelėjo galiausiai supratęs, kad aš laimėjau. Koks nelaimingas, bet geriau ji nepasimautų.

Tiesą sakant, labai nustebau, kad ji taip lengvai sutiko eiti kartu... bet ji puikiai mane pažįsta ir teisingai nusprendė, kad neišeisiu, kol ji neis kartu.

– Neatsiprašinėk. Būk atsargi ir jei ko prireiktų, nesikuklink man skambinti, – pasakė jis.

Galėjo nusigraužt nagus, kad aš taip vidury nakties įsibroviau į jo namus ir pasiėmiau Tesą. O ji netarusi nė žodžio iš jo miegamojo išdidžiai nužingsniavo į vonios kambarį.

– Nebandyk prie jos artintis. Aš tave jau įspėjau, bet tu dar nesupratai, – pasakiau iš miegamojo tarpdurio.

Zedas dėbtelėjo į mane ir jei Tesa nebūtų pašaukusi iš svetainės, būčiau vožęs jam į snukį.

– Jeigu ją nuskriausi, prisiekiu Dievu, tai bus paskutinis kartas! – mums einant į lauką ir į sniegą pagrasino jis taip garsiai, kad ir ji girdėtų.

Devyniasdešimt penktas skyrius

HARDINAS

Aukštakulniai ir sumautos jo trumpikės. Juokingas derinys, bet greičiausiai ji neturi kitų batelių, vadinasi, neketino likti pas jį nakvoti. Vis dėlto pasiliko, ir aš baisiausiai pasipiktinau radęs ją jo lovoje. Negaliu žiūrėti į ją su jo drabužiais. Pirmą kartą nenoriu į ją žiūrėti. Ji laikė rankose raudonąją suknelę, žinojau, kad jai šalta.

Norėjau duoti jai savo paltą, bet ji piktai liepė man užsičiaupt ir vežt į mano tėvo namus. Na tai kas, kad ji ant manęs pyksta, tiesą sakant, netgi džiaugiausi. Man labai palengvėjo ir aš beprotiškai apsidžiaugiau, kad ji apskritai išėjo su manim. Galėjo plūsti mane visą kelią ir vis tiek būčiau su džiaugsmu klausęs kiekvieno jos žodžio.

Žinoma, pykau, kad ji pabėgo pas Zedą. Pykau ir ant savęs, kad ją atstūmiau.

– Turiu daug ką tau pasakyt, – ištariau, kai įsukom į mano tėvo gatvę.

Bet ji lediniu žvilgsniu laikėsi savo.

– Nenoriu nieko girdėti. Galėjai kalbėtis su manim vienuolika dienų.

– Tu tik išklausyk mane, gerai? – maldavau.

– Kodėl dabar? – paklausė žiūrėdama pro langą.

– Todėl... todėl, kad aš tavęs pasiilgau, – prisipažinau.

– Tu manęs pasiilgai? Norėjai pasakyti, kad pavydi, nes buvau su Zedu. Nesiilgėjai, kol jis neatvažiavo manęs pasiimti. Tu pilnas pavydo, o ne meilės.

– Netiesa, tai neturi nieko bendra.

Nors ne, *turi* daug bendra, bet aš vis tiek labai jos pasiilgau.

– Nekalbi su manim vienuolika dienų, tada išeini į lauką ir sakai, kad buvai pernelyg užsiėmęs. Taip nesielgiama, kai ko nors ilgimasi, – pabrėžė ji.

– Aš melavau, – iškėliau rankas.

– *Tu? Melavai?* Abejoju. – Ji užsimerkė ir lėtai papurtė galvą.

Dieve, šiąnakt ji nusiteikus kivirčytis. Giliai įkvėpiau, kad neleptelėčiau kokios nesąmonės, kuri viską sugadintų.

– Pirmiausia aš neturėjau telefono ir buvau išskridęs namo į Angliją.

– Ką tu veikei? – staiga atsisuko ji.

– Važiavau į Angliją, kad pravėdinčiau galvą. Nesugalvojau, ką dar daryt, – paaiškinau.

Tesa prisuko radiją ir susikryžiavo rankas ant krūtinės.

– Neatsakei į mano skambučius.

– Žinau. Neatsakiau ir labai dėl to gailiuosi. Norėjau tau paskambint, bet negalėjau prisiversti, o paskui prisigėriau ir sudaužiau telefoną.

– Ar dėl to turėčiau jaustis geriau?

– Ne... Tesa, aš tik noriu, kad būtum laiminga.

Ji nieko neatsakė. Vėl nusisuko į langą. Pamėginau paimti už rankos, bet ji atstūmė mane.

– Nereikia, – pasakė.

– Tesa...

– Ne, Hardinai! Kaip gali atsirasti po vienuolikos dienų ir laikyti mano ranką? Man jau bloga nuolat žaisti su ugnimi. Pagaliau galiu ištverti valandą neverkusi dėl tavęs, bet tu pasirodai ir vėl nori grįžti į praeitį. Nuo pat pirmo mūsų susitikimo tik tai ir vyksta, ir man jau gana. Jei aš tau nors kiek rūpiu, turėtum susiprasti.

Buvo matyti, kad Tesa vos laikosi neverkusi.

– Aš dabar bandau pasiaiškinti, – priminiau jai ir susierzinau, nes įsukau į tėvo namų kiemą. Ji norėjo atidaryt dureles, bet aš paspaudžiau užraktą.

– Ar tu rimtai laikysi mane užrakinęs mašinoje? Tu iš esmės privertei mane išeiti iš Zedo namų! Kas tau yra? – pradėjo šaukti.

– Nesiruošiu tavęs užrakinti mašinoje.

Nors jau užrakinau. Nes ji, vis dėlto galiu pasiteisint, užsispyrė ir nežada klausytis, ką noriu jai pasakyt. Tesa paspaudė mygtuką ir išlipo lauk.

– Tesa! Dėl Dievo meilės, Tesa, tik išklausyk mane! – surikau pavėjui.

– Tu vis prašai klausytis, bet nieko nepasakai!

– Todėl kad tu negali nė sekundės patylėt!

Mudu nuolat rėkdavom vienas ant kito. Turiu leisti jai išsilieti ant manęs ir išklausyti, nes pasakysiu ką nors, ko paskui gailėsiuos. Norėjau priminti Zedą ir tai, kad ji vilki jo drabužius, bet privalėjau tvardytis.

– Atsiprašau, gerai? Tik leisk man kalbėt ir nepertrauk bent porą minučių. Labai prašau?

Nustebau, kad ji linktelėjo ir sukryžiavusi rankas laukė, ką pasakysiu. Pradėjo smarkiau snigti ir mačiau, kad jai šalta, bet turėjau kalbėt, kol ji neapsigalvojo.

– Kai tą vakarą negrįžai namo, išskridau į Angliją. Buvau baisiai įsiutęs ir negalėjau blaiviai mąstyt. Tu buvai visai nesukalbama ir aš...

Ji nusisuko ir ėmė žingsniuoti snieguotu keliuku namo link. Prakeikimas. Aš visai nemoku atsiprašinėt.

– Suprantu, kad čia ne tavo kaltė. Tai aš tau pamelavau ir labai atsiprašau! – surikau pavymui tikėdamasis, kad ji atsisuks. Atsisuko.

– Hardinai, kalbam ne tik apie melą. Tai daug daugiau, – pasakė Tesa.

– Tai būk gera, pasakyk.

– Kalbam apie tai, kad tu su manim elgiesi ne taip, kaip reikėtų. Aš niekada nebuvau tau svarbiausia – tau svarbiausias esi tu pats. Tavo draugai, tavo vakarėliai, tavo ateitis. Tu man neleidai nieko spręsti ir vertei jaustis kvaile, sakydamas, kad esu pamišusi dėl

vedybų. Kalbam apie tai, kad tu net nesusimąstei, ko aš noriu sau ir dėl savo ateities. Taip, vieną dieną noriu ištekėti, nebūtinai tuojau pat, bet noriu saugumo. Todėl baik apsimetinėti, kad mūsų santykiuose aš reiškiu daugiau negu tu. Nepamirškim, kad prisigėrei ir visą naktį praleidai su kita moterimi.

Tesa užduso bekalbėdama, o aš prisiartinau prie jos per kelis žingsnius. Ji teisi, žinau, kad ji teisi. Aš paprasčiausiai nežinau, ką galima padaryt.

– Žinau. Tik aš pagalvojau, jeigu būtume tik mudu du, tu... – užsikirtau.

– *Ką* aš, Hardinai? – kalendama dantimis paklausė Tesa. Jos nosis paraudo nuo šalčio.

Krapščiau sudžiūvusius šašus ant krumplių. Nežinojau, kaip pasakyti, ką jaučiu, kad tai nebūtų tušti savanaudžio šikniaus žodžiai.

– Tu ne taip labai ir nori mane palikti, – prisipažinau... ir laukiau jos pasibaisėjusios atsakymo.

Neišgirdau jo. Ji pravirko.

– Hardinai, aš nežinau, ką dar galėčiau padaryti, kad parodyčiau, kaip labai tave mylėjau. Kiekvieną kartą, kai mane įskaudindavai, aš grįždavau pas tave, pamiršdavau viską ir tau atleisdavau nesuvokiamus dalykus. Dėl tavęs nutraukiau ryšius su motina, o tu vis tiek abejoji, – skubiai nusibraukė ašaras.

– Aš neabejoju, – atsakiau.

– *Matai?* – sušuko ji. – Kaip tik dėl to mums nieko neišeis. Tu visada vadovaujiesi savo ego.

– Aš niekada nesivadovauju savo ego, – pyktelėjau. – Jeigu ką, dabar mano ego gerokai nukentėjęs, nes ką tik radau tave Zedo lovoje.

– Ar tu dabar tikrai ketini apie tai kalbėti?

– Po velnių, taip, nes tu elgiesi kaip... – susitvardžiau, nes ji krūptelėjo žinodama, ką tuojau pasakysiu. Suprantu, ne jos kaltė, kad ji su Zedu – jis puikiai sugeba įsiteikti, bet mane vis tiek žudo, kad liko pas jį.

– Pirmyn, Hardinai, iškeik mane, – išskėtė rankas Tesa.

Ji labiausiai įsiutusi moteris pasaulyje, bet, po galais, jeigu jos nemylėčiau tokiomis akimirkomis. Tylėjau tramdydamas pyktį, o ji pliaukštelėjo liežuviu.

– Oho, tai jau pažanga, bet aš einu į vidų. Man šalta, o po valandos jau turėsiu keltis į paskaitas.

Tesa žengė kelis žingsnius, o aš nusekiau iš paskos laukdamas, kol prisimins, kad paliko savo rankinę mano tėvo automobilyje. Jis čia, bet užrakintas.

Pažiūrėjusi į duris ji pasakė, manyčiau, labiau sau:

– Reikia paskambinti Lendonui. Aš neturiu rakto.

– Gali grįžti namo, – pasiūliau.

– Pats žinai, kad tai prasta mintis.

– Kodėl? Mums juk reikia viską išsiaiškint, – viena ranka persibraukiau plaukus. – Kartu, – patikslinau.

– Kartu? – pakartojo Tesa bandydama nusijuokti.

– Taip, kartu. Aš tavęs labai pasiilgau. Be tavęs gyvenau pragare... ir tikiuosi, kad tu manęs irgi ilgėjaisi.

– Reikėjo manęs ieškoti. Aš nuo to pavargau, mums abiem to jau per daug.

– Vis tiek galim pabandyt. Tu man per gera, aš tai puikiai žinau. Bet patikėk, Tesa, viską padarysiu. Kitos tokios dienos neištversiu.

Devyniasdešimt šeštas skyrius

TESA

Širdį suspaudė nuo jo žodžių. Tą jis labai moka.

– Tu visada taip elgiesi. Kartoji tuos pačius dalykus, bet niekas nesikeičia, – pasakiau.

– Tu teisi, – pripažino jis, žiūrėdamas man tiesiai į akis. – Tai tiesa. Taip, pripažįstu, kad pirmąsias dienas širdau ant tavęs ir nenorėjau tavęs matyt, nes pernelyg viską sureikšminai. Bet paskui, kai pradėjau mąstyt, kaip apskritai taip galėjo nutikti, – išsigandau. Tikrai elgiausi su tavim ne taip, kaip reikėjo, bet suprask, Tesa, aš nemoku mylėti kito žmogaus, tik save. Stengiausi, kaip galėjau; *gerai*, per mažai stengiausi. Bet nuo dabar bus kitaip – prisiekiu.

Žiūrėjau į jį. Šiuos žodžius girdėjau daugybę kartų.

– Ar supranti, kad tą jau sakei?

– Taip, bet šį kartą taip ir padarysiu. Kai sutikau Natali, aš...

Natali? Širdis sustojo.

– Tu ją matei?

Ar ji tebemyli jį? Ar jo nekenčia? Ar jis tikrai sugriovė jai gyvenimą?

– Taip, mačiau ją ir kalbėjausi su ja. Ji nėščia.

O Dieve!

– Tesa, aš jos nemačiau visus *metus*, – ironiškai atsakė jis skaitydamas mano mintis. – Ji dar ir susižadėjus. Yra laiminga ir pasakė, kad atleido man, papasakojo, kaip džiaugiasi ir didžiuojasi ištekanti ar kokį kitą velnią. Bet man tikrai atsivėrė akys.

Jis žengė dar arčiau manęs. Mano rankos ir kojos stiro nuo šalčio. Pykau ant Hardino, ne tas žodis – pykau. Buvau įtūžusi ir palūžusi. Jis vaikštinėjo pirmyn ir atgal, ir tai vargino. O dabar stovi priešais ir kalba apie santuoką. O aš nežinau, ką galvoti.

Nereikėjo su juo pasilikti. Jau buvau apsisprendusi: viskas baigta, net jei to noriu mažiausiai.

– Ką tai reiškia? – paklausiau.

– Tai, kad supratau, koks laimingas esu su tavim, kad esi su manim, nors priverčiau tave tiek daug iškentėt.

– Tai jau taip. Turėjau anksčiu suprasti. Aš visada tave mylėjau labiau negu tu mane ir...

– *Netiesa!* Aš myliu tave labiau, negu kada nors esu mylėjęs kitą žmogų. Tesa, aš irgi išgyvenau pragarą. Be tavęs man buvo bloga – iš tikrųjų. Negalėjau nė kąsnio praryt, žinau, kad atrodžiau kaip valkata. Taip elgiausi dėl tavęs, kad galėtum pradėt viską be manęs, – paaiškino jis.

– Tai neturi jokios prasmės, – nubraukiau drėgnus plaukus nuo kaktos.

– Turi. Tai ir yra prasmė. Pamaniau, kad paliksiu tave ramybėje, o tu pradėsi viską nuo pradžių ir būsi laiminga be manęs, su savo Eliju.

– Su kokiu Eliju?

Apie ką jis kalba?

– Ką? A, tai Natali sužadėtinis. Matai, ji sutiko žmogų, kuris ją myli ir nori vesti. Vadinas, tu irgi galėtum, – pasakė jis.

– Bet tas žmogus būtum ne tu... ar ne? – paklausiau.

Praėjo kelios sekundės, bet jis daugiau neištarė nė žodžio. Atrodė suglumęs ir išsiblaškęs, nes jau kokį dešimtą kartą per pastarąją valandą pešiojo sau plaukus. Didelius kvartalo namus ėmė laižyti oranžiniai ir raudoni liežuviai. Turiu patekti į vidų, kol dar niekas neatsikėlė ir man netenka gėdytis prieš juos dėl trumpikių ir aukštakulnių.

– Man taip neatrodė, – atsidusau. Neleidau sau jo akivaizdoje lieti ašarų, nebent kai liksiu viena.

Hardinas stovėjo priešais visiškai sutrikęs, o aš surinkau Lendono numerį ir paprašiau atidaryti man duris. Turėjau suprasti, kad Hardinui buvo svarbu tik išvesti mane iš Zedo buto. O dabar, kai turi puikią progą pasakyti viską, ką norėčiau išgirsti, stovi čia ir tyli.

– Greičiau, lauke šalta, – tarstelėjo Lendonas ir uždarė paskui mane duris.

Nenorėjau dabar jam užkrauti savo rūpesčių. Jis tik prieš kelis valandas grįžo namo iš Niujorko. Negaliu būti tokia savanaudė. Lendonas paėmė antklodę nuo kėdės atlošo ir apgaubė man pečius.

– Lipam į viršų, kol jie dar neatsikėlė, – paragino, o aš linktelėjau.

Visas kūnas ir mintys buvo sustingę nuo sniego ir Hardino. Lipdama laiptais paskui Lendoną žvilgtelėjau į laikrodį – be dešimt šešios. Per dešimt minučių turiu nusimaudyti duše. Laukia ilga diena. Lendonas atidarė mano laikino kambario duris ir įjungė šviesą, o aš nuėjusi atsisėdau ant lovos krašto.

– Kaip jautiesi? Atrodai sušalusi, – pasakė jis. Linktelėjau. Ačiū jam, kad neklausinėjo, ką vilkiu ir kodėl.

– Kaip sekėsi Niujorke? – paklausiau, bet jaučiau, kad mano balsas negyvas ir abejingas.

Labai domiuosi savo geriausio draugo gyvenimu, tik man jau nebeliko jausmų, kuriuos galėčiau parodyti. Lendonas trumpai žvilgtelėjo į mane.

– Ar tikrai nori dabar apie tai kalbėti? Žinok, galiu palaukti iki kavos valandėlės.

– Tikrai, – atsakiau ir prisiverčiau nusišypsoti.

Su Hardinu jau buvau įpratusi stumdytis pirmyn atgal. Vis dar skauda, bet žinojau, kad taip bus. Visada būna. Negaliu patikėti, kad jis nuo manęs pabėgo į Angliją. Sakė, kad reikėjo pravėdinti galvą, o aš pati turėjau vėdinti savąją. Nereikėjo stoviniuoti lauke ir taip ilgai su juo kalbėtis. Geriausia būtų buvę, kad jis būtų mane parvežęs, o aš, užuot jo klausiusi, būčiau iškart ėjusi į vidų. Jo

žodžiai tik dar labiau sutrikdė. Akimirką maniau, kad pasakys įsivaizduojantis ateitį su manim ir norintis būti kartu, bet kai galėjo tai pasakyti, vėl leido man nueiti.

Kai prisipažino norįs nusivežti mane į Angliją, kad nepalikčiau jo, turėjau pabėgti į kalnus, bet pernelyg gerai jį pažįstu. Žinau, kad jis netiki esąs vertas meilės, ir žinau, kad jam tai daug reiškia. Bet juk tai nenormalu – kaip jis gali tikėtis, kad viską mesiu ir pasislėpsiu su juo Anglijoje. Mes negalim gyventi čia, nes jis bijo, kad čia būdama jį paliksiu.

Jis turi daug ką apmąstyti. Aš irgi. Myliu jį, bet save turiu mylėti labiau.

– Buvo smagu, man labai patiko. Dakotos butas tikrai stulbinantis, o kaimynė – nuostabi, – pradėjo pasakoti Lendonas.

O aš tegalėjau galvoti, kaip gera taip gražiai sutarti. Prisiminiau, kaip su Nojum valandų valandas žiūrėdavom filmus. Bet gal todėl tai ilgai ir netruko. Gal todėl aš taip stipriai myliu Hardiną: todėl, kad jis man yra iššūkis, todėl, kad tarp mūsų tokia aistra, kuri gali mus abu pražudyti.

Dar po kelių smulkmenų ir aš kartu su Lendonu pradėjau žavėtis Niujorku.

– Vadinasi, kraustaisi ten? – paklausiau.

– Taip, manau, kad taip. Liksiu čia iki semestro pabaigos, bet iš tikrųjų noriu būti su ja. Labai jos ilgiuosi, – pasakojo jis.

– Žinau, kad ilgiesi. Džiaugiuosi dėl jūsų, tikrai labai džiaugiuosi.

– Man labai gaila, kad tau ir Hardinui...

– Nereikia. Jau baigta. Man gana. Turiu baigti. Gal reikėtų keliauti su tavim į Niujorką, – nusišypsojau. Lendono veidas nušvito miela šypsena, kurią tiesiog dievinu.

– Žinai, tikrai galėtum.

Visada taip sakau. Visada sakau, kad su Hardinu baigta, o paskui grįžtu pas jį. Tai uždaras ratas. Todėl tą akimirką nusprendžiau:

– Antradienį pasikalbėsiu su Kristianu dėl Sietlo.

– Tikrai?

– Privalau, – atsakiau, o jis pritardamas linktelėjo.

– Einu rengtis, o tu gali nusimaudyt. Susitiksim apačioje, kai būsi pasiruošusi.

– Labai tavęs ilgėjausi, – atsistojau ir iš visų jėgų jį apkabinau. Iš akių pasipylė ašaros. Jis irgi stipriai mane suspaudė. – Atsiprašau, aš visai nesitvardau. Mano gyvenimas tikras pragaras. Kol jo nepažinau, gyvenau ramiai, – apsiverkiau ir atsitraukiau.

Lendonas susiraukė, bet nutylėjo, tik nuėjo prie durų. Suėmiau drabužius į glėbį ir nusekiau jam iš paskos koridoriumi į vonią.

– Tesa? – kreipėsi Lendonas, kai priėjom jo miegamojo duris.

– Ką?

Lendonas žiūrėjo į mane su didele užuojauta.

– Tik todėl, kad jis nemoka mylėti tavęs taip, kaip tu to nori, dar nereiškia, kad nemyli tavęs iš visos širdies, – pasakė.

Ką tai turėtų reikšti? Užsidariusi vonioje ir atsukusi vandenį kartojau sau jo žodžius. Hardinas myli mane. Žinau, kad myli, bet jis nuolat kartoja savo klaidas. Aš nuolat su tuo taikstausi. Ar jis tikrai myli mane iš visos širdies? Ar to pakanka? Vos tik nusivilkau Zedo marškinėlius, kažkas pabeldė į duris.

– Palauk, Lendonai, vieną sekundę, – šūktelėjau ir prisidengiau marškinėliais pilvą.

Bet atidariusi duris išvydau ne Lendoną. Tai buvo Hardinas nuo ašarų šlapiais skruostais ir paraudusiomis akimis.

– Hardinai?

Jis rankomis suėmė mane už kaklo ir prisitraukė prie savęs. Man nespėjus nė pasipriešinti, jo lūpos įsisiurbė į manąsias.

Devyniasdešimt septintas skyrius

HARDINAS

Priglaudęs ją, ant jos lūpų pajutau savo ašaras ir dvejones. Delnu suspaudžiau ją per juosmenį ir dar stipriau pabučiavau – karštligiškai ir jausmingai. Pajutęs jos lūpas galėjau apalpt iš palengvėjimo. Žinojau, kad tai ilgai netruks ir ji mane atstums, todėl mėgavausi kiekvienu jos liežuvio krustelėjimu, kiekviena vos girdima dejone, išsprūdusia iš jos lūpų. Visas pastarųjų vienuolikos dienų skausmas beveik prapuolė, kai jos rankos apsivijo mano juosmenį. Ir tą akimirką – aiškiau nei kada nors gyvenime – suvokiau: nesvarbu, kaip smarkiai mudu pyksimės, vis tiek visada susirasim vienas kitą. Visada.

Pažiūrėjęs, kaip ji įeina į namą, sekundei įsėdau į automobilį, bet galiausiai sukaupęs drąsą puoliau iš paskos. Jau daug kartų leidau jai pasprukti, negaliu praleist progos paskutinį kartą pabūt su ja. Aš pralaimėjau – nesusitvardžiau ir pravirkau, kai Lendonas paskui ją uždarė duris. Jaučiau, kad privalau eiti iš paskos, kad privalau kovoti dėl jos, kol kas nors neatėmė jos iš manęs.

Parodysiu jai, kad galiu būti toks, kokį ji nori mane matyti. Nevisiškai, bet galiu jai parodyti, kaip labai ją myliu ir kad daugiau taip lengvai jos nepaleisiu.

– Hardinai... – švelniai ištarė ji priglaudusi ranką man prie krūtinės ir švelniai atstūmusi. Ir nutraukusi mūsų bučinį.

– Nereikia, Tesa, – paprašiau. Aš dar nepasirengęs baigti.

– Hardinai, negi tikiesi, kad pabučiuosi mane ir viskas vėl bus gerai? Šįkart to nebus, – sukuždėjo, o aš suklupau prieš ją ant kelių.

– Suprantu. Nežinau, kodėl leidau tau vėl mane palikti, bet labai atsiprašau. Mažute, aš labai labai atsiprašau, – pasakiau tikėdamasis, kad šis žodis palengvins mano kaltę. Apkabinau ją per kojas ir pajutau jos rankas ant savo galvos – pirštai glamonėjo ir glostė man plaukus. – Žinau, aš visada viską sumaunu, žinau, kad negalima su tavim elgtis taip, kaip aš elgiausi. Taip stipriai tave myliu, kad netelpu savy, ir dažnai nežinau, ką daryt, todėl prišneku, kas užeina ant liežuvio, ir nepagalvoju, kaip dėl to jautiesi. Pripažįstu, nuolat tave skaudinau, bet prašau... labai prašau, leisk man pasitaisyt. Viską padarysiu ir daugiau nedrįsiu tavęs įžeisti. Labai atsiprašau, žinau, kad nuolat atsiprašinėju. Nueisiu pas tą suknistą psichiatrą ar kur tik reikės. Man tas pat, tik... – kukčiojau prie jos kojų. Paskui paėmiau už šortukų juosmens ir truktelėjau žemyn.

– Ką... – Tesa sulaikė mano rankas.

– Būk gera, nusimauk juos. Negaliu pakęsti jų, labai prašau... neliesiu tavęs, bet leisk man juos numauti, – paprašiau.

Ji atitraukė rankas nuo mano rankų ir vėl panardino jas į plaukus. Nutraukiau žemyn šortukus, o ji išlipo iš jų. Paskui ranka kilstelėjo man už smakro. Maži pirštukai paglostė skruostą, nubraukė ašaras. Tesa atrodė sutrikusi, atidžiai žiūrėjo į mane, lyg tyrinėtų.

– Nesuprantu tavęs, – pasakė nykščiu baksnodama mano ašarotus skruostus.

– Aš irgi, – pritariau, ir ji susiraukė.

Taip ir klūpėjau priešais ją maldaudamas dar vienos, paskutinės, progos, nors buvau jų praleidęs tiek, kiek nebuvau nusipelnęs. Vonios kambarys paskendo garuose, jos plaukai prilipo prie veido, o drėgmė pamažu nusėdo ant odos.

Dieve, kokia ji graži!

– Hardinai, mes negalim nuolat stumdytis pirmyn atgal. Nė vienam iš mūsų tai nėra gerai.

– Daugiau to nebus. Mes susitvarkysim. Išgyvenom blogiausia, kas galėjo nutikti, ir aš supratau, kaip greitai galiu tave prarasti. Maniau, būti su tavim yra savaime suprantamas dalykas, ir dabar

suprantu. Aš tik prašau dar vienos galimybės. – Rankomis suėmiau jos veidą.

– Ne viskas taip paprasta, – atsakė ji.

Jos apatinė lūpa jau ėmė virpėti, o aš vis dar stengiausi sutramdyti savo ašaras.

– Ir neturėtų būti paprasta.

– Bet neturėtų būti ir labai sunku.

Tesa pravirko kartu su manim.

– Taip, taip, tikrai. Mums niekada nebuvo lengva. Mes esam tokie, kokie esam, bet ne visada buvo sunku. Turim išmokti kalbėtis, o ne nuolat bartis. Jei galėsim pasikalbėti apie ateitį, ji nevirs didele nesąmone.

– Aš bandžiau, bet tu nenorėjai, – priminė ji.

– Žinau, – atsidusau. – Šito aš dar turiu išmokti. Tesa, be tavęs aš žuvęs. Niekas. Negaliu valgyt, miegot, net kvėpuot. Ištisas dienas verkiau, o tu žinai, kad nemoku verkti. Tiesiog aš... man reikia tavęs. – Kalbėjau mikčiodamas ir traukuliuodamas kaip tikriausias idiotas.

– Stokis.

Tesa paėmė mane už rankos ir kilstelėjo aukštyn. Sunkiai alsuodamas atsistojau priešais ją. Čia tikrai sunku kvėpuoti, nes visas vonios kambarys skendi garuose. Ji įsmeigė akis į manąsias lyg priimdama mano išpažintį. Jei nebūčiau apsiverkęs, ji nebūtų patikėjusi manimi. Jaučiau, kad ji kovoja su savim, tai buvo matyt iš jos akių. Jau esu tai matęs.

– Nežinau, ar galiu. Mes visą laiką taip gyvenom. Nežinau, ar išdrįsiu dar kartą tam ryžtis, – nuleido akis. – Man labai gaila.

– Ei, pažiūrėk į mane, – paprašiau ir kilstelėjau jos galvą, kad mūsų akys susitiktų. Bet ji nusuko savąsias.

– Ne, Hardinai. Man reikia nusimaudyt, aš jau vėluoju.

Sugavau vienišą ašarėlę, slystančią jos skruostu, ir linktelėjau. Žinau, kad laikiau ją pragare ir kad nė vienas blaiviai mąstantis žmogus neatleistų man lažybų, melo ir nuolatinio poreikio viską griauti. Bet ji kitokia. Ji myli besąlygiškai ir meilei atiduoda visą save. Netgi dabar, kai mane atstūmė, žinau: ji mane myli.

– Būk gera, pagalvok apie tai, gerai? – paprašiau.

Aš paliksiu jai erdvės pagalvoti, bet nepasiduosiu. Man per stipriai jos reikia.

– Labai prašau! – pakartojau nesulaukęs jos atsakymo.

– Gerai, – galiausiai sukuždėjo Tesa.

Širdis sutirpo.

– Aš tau parodysiu – aš parodysiu, kaip labai tave myliu ir kad mes galim būti kartu. Tik palik man vilties, gerai? – suėmiau durų rankeną.

Ji prikando apatinę lūpą. Kai paliečiau rankeną, atstumas tarp mūsų išnyko. Palinkęs prie jos sutikau atsargų žvilgsnį. Norėjau dar kartą pabučiuoti ją į lūpas, pajusti jos rankas, bet tik švelniai pabučiavau jai skruostą ir pasitraukiau.

– Gerai, – pakartojo ji.

Atidariau duris. Reikėjo sukaupti visas jėgas, kad išeičiau iš vonios kambario, ypač kai atsisukęs pastebėjau ją, benusirengiančią marškinėlius, ir baltą odą, kurios, regis, jau metus akyse nebuvau matęs.

Uždariau duris ir atsirėmiau į staktą. Užsimerkiau, kad vėl nepravirkčiau. Po velnių. Ji bent jau pasakė, kad pagalvos. Bet atrodė ir susirūpinusi, lyg jai skaudėtų jau vien nuo minties vėl būti su manim. Atsimerkiau išgirdęs atsidarančias Lendono miegamojo duris. Į koridorių jis išėjo vilkėdamas baltus polo marškinėlius ir chaki spalvos kelnes.

– Labas, – pasisveikino ir per petį persimetė krepšį.

– Labas.

– Kaip ji? – paklausė.

– Nekaip, bet tikiuosi, kad bus gerai.

– Aš irgi. Ji stipresnė, negu pati galvoja.

– Žinau. – Marškinėliais nusišluosčiau akis. – Aš ją myliu.

– Žinau, kad myli, – atsakė jis ir labai mane nustebino. Pakėliau galvą.

– Kaip man jai tai parodyt? Ką turėčiau padaryt? – paklausiau.

Lendono akyse švystelėjo skausmas.

– Turi jai parodyt, kad dėl jos pasikeisi. Turi elgtis su ja taip, kaip ji to verta, ir suteikti tiek laisvės, kiek norės, – atsakė.

– Ne taip lengva duoti jai laisvės, – pasakiau.

Ir vėl negaliu patikėt, kad apie tai kalbuosi su Lendonu.

– O vis dėlto reikės, nes ji tau nepasiduos. Gal parodyk jai, kad esi pasirengęs dėl jos kovoti, bet nedusink. Ji tik šito ir nori. Ji nori, kad tu pasistengtum.

– Pasistengčiau nedusinti?

Aš jos nedusinu. Na gerai, gal ir dusinu, bet negaliu susilaikyt: arba aš ją atstumiu, arba neleidžiu pajudėt. Nežinau, kaip rast aukso vidurį.

– Taip, – patvirtino jis, lyg nesupratęs mano ironijos.

Bet man reikia jo pagalbos, todėl atsikračiau priešiškumo.

– Ar gali paaiškinti, ką iš tikrųjų norėjai pasakyt? Pasakyk kokį pavyzdį ar ką.

– Na, pavyzdžiui, galėtum pakviesti ją į pasimatymą. Ar jūs apskritai kada nors esat ėję į tikrą pasimatymą? – paklausė Lendonas.

– Taip, aišku, kad ėjom, – skubiai atsakiau.

Ar tikrai?

– Kada? – kilstelėjo antakį Lendonas.

– Ėėė... naa... mes ėjom į... ir tai buvo tas kartas, kai... – deja, nieko gero neprisiminiau. – Gerai, ko gero ir ne, – užbaigiau.

Trevoras būtų kvietęs ją į pasimatymus. Ar Zedas kvietė? Jeigu jis kvietė, prisiekiu visais velniais...

– Tai va, pakviesk ją į pasimatymą. Aišku, ne šiandien, nes būtų per greitai, net ir jums.

– Kaip suprast? – pyktelėjau.

– Niekaip. Tik sakau, kad tau reikia erdvės. Jai irgi. Antraip atstumsi ją dar toliau, negu jau atstūmei.

– Ar ilgai reikės laukt?

– Bent kelias dienas. Pabandyk įsivaizduoti, kad jūs tik pradedat draugauti arba tu bandai įkalbėti ją draugauti su tavim. Iš esmės turi priversti ją iš naujo tave įsimylėt.

– Sakai, kad ji manęs daugiau nemyli? – šiurkščiai paklausiau.

Lendonas užvertė akis.

– Neee. Jėzau, gal gana to pesimizmo?

– Aš ne pesimistas, – atšoviau gindamasis. Jeigu ką, labai ilgai buvau tikras optimistas.

– Gerai...

– Tu šiknius, – pasakiau savo įbroliui.

– Ir tu nuolat prašai to šikniaus patarimo, – pasigyrė pašaipiai šypsodamasis.

– Tik todėl, kad tu esi vienintelis mano draugas, kuris rimtai draugauja su mergina, ir dar todėl, kad tu pažįsti Tesą geriau nei kas nors kitas, žinoma, išskyrus mane.

– Tu ką tik pavadinai mane draugu. – Lendonas dar plačiau nusišypsojo.

– Ką? Negali būti.

– Taip, taip, pavadinai, – pasakė jis aiškiai patenkintas.

– Jei pasakiau „draugas", dar nereiškia, kad norėjau pasakyti „draugas", tai yra... – nežinau, ką norėjau pasakyt, bet tikrai kalbėjau ne apie „draugą".

– Supratau, – sukrizeno Lendonas.

Išgirdau, kad už durų nustojo šniokšti vanduo. Gal jis visai ir neblogas, tik aš jam niekada to nepasakysiu.

– Gal pasisiūlyt šiandien nuvežt į universitetą? – paklausiau lipdamas paskui jį laiptais. Lendonas papurtė galvą.

– Kurios dalies iš „nedusinti" nesupratai?

– Tu man labiau patikai, kai tylėjai.

– Tu man labiau patikai, kai... jeigu ką, tu man niekad nepatikai, – pasakė jis, bet supratau, kad tik erzina.

Tiesą sakant, niekad nemaniau galintis jam patikti. Maniau, kad jis manęs nekenčia už tas niekšybes, kurių esu pridaręs Tesai. Ir štai – vienintelis mano sąjungininkas tame mėšlyne, kurį pats ir prikroviau.

Ištiesiau ranką ir lengvai jį stumtelėjau. Jis nusikvatojo, aš irgi beveik ėmiau juoktis, tik staiga pastebėjau, kad laiptų apačioje mus, kaip kokius cirkininkus, stebi mano tėvas.

– Ką čia veikiat? – paklausė jis ir gurkštelėjo kavos iš puodelio.

– Parvežiau ją namo... tai yra čia, – patraukiau pečiais.

Ar dabar čia jos namai? Tikiuosi, kad ne.

– Ane? – nustebo tėvas ir pažvelgė į Lendoną.

– Taip, tėti, – pasakiau, ko gero, pernelyg pabrėžtinai. – Galiu vežti ją ten, kur noriu. Gal jau liaukis vaidinti gynėją ir prisimink, kuris iš mūsų yra tikras tavo vaikas.

Lipant laiptais Lendonas žvilgtelėjo į mane, o paskui visi trys nuėjom į virtuvę. Įsipyliau kavos tebejausdamas įsmeigtas Lendono akis. Iš metalinės vaisinės tėtis pasiėmė apelsiną ir pradėjo tėvišką paskaitą.

– Hardinai, per kelis mėnesius Tesa tapo mūsų šeimos nare, o čia vienintelė vieta, kur ji galėjo ateiti, kai tu... – ir nutilo, nes į virtuvę atėjo Karen.

– Kai aš ką? – paklausiau.

– Kai tu viską sujaukei.

– Tu net nežinai, kas iš tikrųjų nutiko.

– Man nereikia žinoti visos istorijos. Aš tik žinau, kad ji yra geriausia, kas tau galėjo nutikti, ir matau, kad kartoji tas pačias klaidas, kurias dariau aš su tavo motina.

Ar jis rimtai?

– Aš ne toks, kaip tu! Myliu ją ir dėl jos padarysiu viską! Ji man yra viskas – ir nieko panašaus į tave ir mamą! – nutrenkiau puodelį ir prilaisčiau kavos ant spintelės.

– Hardinai... – už nugaros išgirdau Tesos balsą. *Prakeikimas.*

Didžiam mano nustebimui – Karen puolė manęs ginti.

– Kenai, tu palikai berniuką vieną. Jis labai stengiasi.

Tėvo akys beregint sušvelnėjo. Jis atsisuko į žmoną. Paskui vėl pažvelgė į mane.

– Atsiprašau, Hardinai. Tiesiog jaudinuosi dėl tavęs, – atsiduso jis, o Karen paglostė jam nugarą.

– Viskas gerai, – atsakiau ir pažiūrėjau į Tesą su džinsais ir universiteto megztiniu.

Drėgnais plaukais ir visiškai nepasidažiusi ji atrodė tokia nekaltai graži. Jeigu Tesa nebūtų įėjusi į virtuvę, būčiau pavadinęs paskutiniu išgama ir kad jam reikia išmokti rūpintis savo prakeiktais reikalais. Paėmiau popierinį rankšluostį ir nušluosčiau kavos balą nuo prabangaus ir brangaus granitinio stalviršio.

– Pasiruošus? – Lendonas paklausė Tesos.

Ji linktelėjo vis dar žiūrėdama į mane.

Labai norėjau ją nuvežti, bet geriau jau grįšiu namo ir pamiegosiu ar nusimaudysiu, pagulėsiu ant lovos ir paspoksosiu į lubas, sutvarkysiu butą... po velnių, bet ką padarysiu, kad tik nereikėtų sėdėti čia ir šnekučiuotis su tėvu.

Galiausiai ji nusigręžė ir išėjo iš virtuvės. Išgirdęs trinktelint laukujes duris, giliai atsidusau. Palikęs tėvą ir Karen dar išgirdau, kad jie pradėjo kalbėtis apie mane. Žinoma.

Devyniasdešimt aštuntas skyrius

TESA

Žinojau, ką reikėjo padaryti: pasakyti Hardinui, kad paliktų mane ramybėje, bet negalėjau. Jis retai rodo jausmus, bet matydama jį klūpantį priešais ant kelių pajutau, kad jau sugijusi širdis vėl subyrėjo į tūkstančius šukių. Pažadėjau jam pagalvoti, ar mums verta bandyti dar kartą, bet neįsivaizduoju, kaip viskas galėtų vykti.

Dabar aš labai pažeidžiama, sutrikusi labiau nei kada nors ir supykusi ant savęs, kad beveik iškart ir visa jam pasidaviau. Bet, antra vertus, didžiuojuosi savim, kad neleidau viskam per toli nueiti. Pirmiausia turiu pagalvoti apie save, ne tik apie jį.

Vairavo Lendonas, o man ant kelių suburzgė telefonas. Pažvelgiau į ekraną. Zedas: „Kaip laikaisi?" Giliai įkvėpiau ir atrašiau: „Ačiū, gerai. Mes su Lendonu pakeliui į universitetą. Atsiprašau už praėjusią naktį. Aš kalta, kad jis atėjo pas tave." Paspaudusi „siųsti" pažvelgiau į Lendoną.

– Kaip manai, kas toliau? – paklausė jis.

– Neįsivaizduoju. Vis dar ketinu pasikalbėti su Kristianu dėl Sietlo, – atsakiau.

Zedas tuoj pat atrašė: „Ne, tu nekalta. Džiaugiuosi, kad tau viskas gerai. Ar susitiksim priešpiečių, kaip tarėmės?" Visai buvau pamiršusi, kad tarėmės susitikti aplinkotyros pastate priešpiečių. Jis norėjo man parodyti gėles, kurios švyti tamsoje ir kurių veislę padėjo išvesti.

Nenorėjau jam pasakoti savo planų – visą laiką buvo man labai malonus, bet dabar, kai šį rytą pabučiavau Hardiną, nežinau,

kaip man elgtis. Naktį miegojau Zedo namuose, o rytą pabučiavau Hardiną. Kas man nutiko? Nenoriu būti tokia mergina; neseniai jaučiausi kalta dėl to, kas nutiko su Hardinu, nors tebedraugavau su Nojum. Pasiteisindama galiu pasakyti, kad Hardinas atslinko kaip lavina – neturėjau pasirinkimo. Jis traukė mane ir lėtai žudė, paskui atgaivino ir vėl sužlugdė.

Su Zedu viskas vyko visiškai priešingai. Hardinas nesikalbėjo su manim vienuolika dienų ir nesupratau – kodėl. Galėjau manyti, kad jis manęs daugiau nenori. O Zedas visada buvo šalia. Nuo pat pradžių visada buvo malonus. Bandė nutraukti lažybas su Hardinu, bet Hardinas nesutiko – norėjo įrodyti galintis suvystyti mane, nors Zedas reikalavo baigti tą šlykštų žaidimą.

Hardinas ir Zedas ne kartą mušėsi nuo tada, kai susipažinau su jais. Tik nesupratau, dėl ko, – nors pastaruoju metu imu manyti, kad dėl lažybų, – tačiau tai ėmė aiškėti, kai pradėjau bendrauti su abiem. Hardinas sakė, kad Zedas nori tik numauti man kelnaites, bet nuoširdžiai manau, kad iš jo lūpų tai skamba pernelyg veidmainiškai. O Zedas nepadarė nieko, dėl ko galėčiau įtarti jį bandant su manim permiegoti. Dar nieko nežinodama apie lažybas pabučiavau jį jo bute, bet jis niekad nesielgė taip, kad jausčiausi turinti padaryti ką nors, ko nenoriu.

Man labai nepatinka mintimis grįžti į tuos laikus. Buvau nepatyrusi ir jie abu su manim žaidė. Tik kažkodėl rudos Zedo akys visada slėpė švelnumą, o žaliose Hardino akyse mačiau tik pyktį.

„Taip. Dvylikta tinka“, – parašiau Zedui.

Devyniasdešimt devintas skyrius

TESA

Nesuprantu, kaip šiandien jaučiuosi. Nesu visiškai laiminga, bet kartu nesu ir nelaiminga. Esu pragariškai sutrikusi ir jau ilgiuosi Hardino. Graudu, žinau. Bet nieko negaliu padaryti. Mudu ilgai buvom išsiskyrę ir jau buvau beveik atsikračiusi jo, bet vienas bučinys – ir jis vėl mane užvaldė, sujaukė protą.

Su Lendonu stovėjom prie sankryžos ir laukėm, kol užsidegs žalia. Staiga suvokiau, kaip džiaugiuosi, kad šiandien apsirengiau megztinį, nes šaltas oras niekur nesitraukia.

– Ko gero, jau laikas skambinti į Niujorko universitetą, – pasakė jis ir išsitraukė sąrašą.

– Valio! Niujorko universitetas! – sušukau. – Tau tikrai ten patiks. Nuostabu.

– Ačiū. Truputį nervinuosi, kad nepradėsiu nuo vasaros semestro, ir nenoriu prarasti vasaros.

– Ar išprotėjai? Tave priims į bet kurį semestrą! Tavo vidurkis puikus, – nusijuokiau. – Be to, rektorius yra tavo patėvis.

– Reikėtų tau leisti skambinti vietoj manęs, – pajuokavo jis.

Sutarę po paskaitų susitikti aikštelėje, nuėjom savais keliais. Viduje spustelėjo, kai išvydau didelį aplinkotyros studijų pastatą ir pravėriau sunkias dvigubas duris. Zedas sėdėjo vestibiulyje ant akmeninio suoliuko priešais vieną medį. Pamatęs mane tuojau nusišypsojo ir pakilo pasisveikinti. Vilkėjo baltais marškiniais ilgomis rankovėmis ir džinsais. Marškinių audinys buvo toks plonas, kad po jais aiškiai matėsi tatuiruočių raštai.

– Labas, – nusišypsojo jis.

– Labas.

– Užsakiau picą. Turi atnešti bet kurią minutę, – pasakė.

Abu susėdom ant suoliuko ir pradėjom kalbėtis apie dienos reikalus. Kai atnešė picą, Zedas nusivedė mane į kambarį, pilną visokių augalų. Kaip paaiškėjo – į oranžeriją. Mažoje patalpoje rikiavosi daugybė eilių įvairiausių gėlių, kokių nebuvau mačiusi gyvenime. Zedas nuėjo prie vieno staliuko ir atsisėdo.

– Nuostabiai kvepia, – pasakiau klestelėjusi priešais jį.

– Kas? Gėlės?

– Ne, pica. Gėlės, žinoma, irgi, – nusijuokiau.

Miriau iš bado. Šįryt nepavyko papusryčiauti, o nuo tada, kai Hardinas įsibrovė į Zedo namus, nebuvau sumerkusi akių. Zedas paėmė gabalėlį picos ir padėjęs ant servetėlės ištiesė man. Paskui pasiėmė sau ir perlenkė pusiau. Taip darydavo ir mano tėvas.

– Kaip praėjo likusi naktis... gal, tiksliau, jau rytas? – paklausė ir atsikando didelį kąsnį.

Žiūrėdama į jį pasijutau nesmagiai, o gėlių aromatas man priminė vaikystę ir šiltnamį prie namų, kuriame slėpdavausi, kai girtas tėvas šaukdavo ant motinos. Nusukau akis į šoną ir sukramčiau kąsnį.

– Kaip visada, iš pradžių buvo košmaras, – atsakiau.

– Iš pradžių? – Zedas pakėlė galvą ir apsilaižė lūpas.

– Taip, riejomės kaip visada, bet šįkart buvo kažkaip geriau.

Nepasakosiu Zedui, kad Hardinas verkė ir puolė ant kelių prieš mane. Tai pernelyg asmeniška ir tai žinosim tik mudu su Hardinu.

– Kaip suprasti?

– Jis atsiprašė.

– Ir tu sutirpai? – jo žvilgsnis man labai nepatiko.

– Ne. Pasakiau, kad dabar nieko nenoriu. Pasakiau, kad pagalvosiu, ir viskas, – gūžtelėjau pečiais.

– Bet iš tikrųjų juk neketini galvoti? – aiškiai nusivylęs paklausė Zedas.

– Ne, tikrai nepulsiu pas jį stačia galva, taip pat ir į jo butą.

Zedas padėjo picą ant servetėlės.

– Tesa, nereikėjo išvis gaišti su juo laiko. Ką dar jis turėtų padaryti, kad pagaliau jį paliktum? – paklausė ir laukė įsmeigęs akis, lyg privalėčiau jam atsakyti.

– Viskas ne taip. Ne taip paprasta išmesti jį iš savo gyvenimo. Nesakau, kad draugausiu su juo ar panašiai, bet kartu mes labai daug išgyvenom ir be manęs jis labai kankinosi.

Zedas užvertė akis.

– Oi, ar kankintis jam reiškia gerti ir traukti dūmą su Džeisu? – paklausė.

Man širdis sustojo.

– Jis nebuvo su Džeisu. Jis buvo Anglijoje.

Juk jis tikrai buvo Anglijoje?

– Šiąnakt jis buvo pas Džeisą ir iš jo atėjo tiesiai pas mane.

– Tikrai?

Išties nemaniau, kad Hardinas vėl gali bendrauti su Džeisu.

– Man atrodo įtartina, kad jis bendrauja su tuo, kuris taip aktyviai reiškėsi toje istorijoje, bet nekenčia manęs už tai, kad būnu su tavim.

– Taip... bet tu irgi dalyvavai... – priminiau.

– Nesakiau tau. Neturėjau ką daryt, kai tyčiojosi iš tavęs prie visų. Džeisas ir Molė viską suplanavo. Ir Hardinas tai žinojo, todėl suspardė jam subinę. Žinok, visą laiką norėjau tau papasakot. Tesa, man tai visada buvo daugiau nei lažybos. Bet ne jam. Jis tai įrodė atnešęs mums paklodę.

Man dingo apetitas, ėmė pykinti.

– Daugiau nenoriu apie tai kalbėt.

Zedas linktelėjo ir ištiesė švelnią ranką.

– Tu teisi. Atsiprašau, kad vėl viską prisiminiau. Aš tik noriu, kad mano ir jo šansus padalytum po lygiai. Hardinu dėtas niekada daugiau nekalbėčiau su Džeisu, o be to, pas Džeisą visada būna palaidų mergų...

– Gerai, – nutraukiau jį.

Nenoriu klausytis apie Džeisą ir mergas jo bute.

– Pakalbėkim apie ką nors kita. Atsiprašau, kad įskaudinau tavo jausmus. Labai atsiprašau. Tik nesuprantu. Tu jam tokia gera ir tiek daug kartų atleidi. Bet daugiau nekalbėsiu apie tai, kol pati to nepanorėsi. – Zedas ištiesė ranką ir uždėjo ant manosios.

– Viskas gerai, – atsakiau.

Bet man buvo sunku patikėti, kad Hardinas buvo pas Džeisą po tų muštynių kieme. Tikrai nemaniau, kad galėtų pas jį važiuoti.

Zedas atsistojo ir nuėjo prie durų.

– Einam, kai ką tau parodysiu. – Atsistojau ir nusekiau iš paskos. – Palauk čia, – pasakė, man atėjus iki vidurio kambario.

Šviesa užgeso ir maniau, kad bus labai tamsu. Tačiau akyse sušvito neoninės šviesos: žalia, rožinė, oranžinė ir raudona. Visos gėlės švytėjo vis kitokia spalva, vienos ryškiau, kitos – švelniau.

– Oho... – garsiai sušnibždėjau.

– Gražu, ar ne? – paklausė jis.

– Taip, labai.

Lėtai ėjau palei lysvę norėdama įsiminti vaizdą.

– Iš esmės mes jas sukūrėm, tada perdirbom sėklas, kad šitaip švytėtų. – Staiga jis atsidūrė už manęs. – Pažiūrėk čia.

Paėmė mano ranką ir ja palietė rožine spalva švytinčios gėlės žiedą. Gėlė tartum užgeso, nebešvytėjo taip ryškiai kaip kitos – kol atitraukiau savo pirštą. Tada vėl sušvito. Nustebusi staigiai nuleidau ranką ir už nugaros išgirdau Zedo juoką.

– Kaip tai įmanoma? – paklausiau susižavėjusi.

Man labai patinka gėlės, ypač lelijos, o šie žmogaus sukurti augalai labai panašūs į jas – nuo šiol jie oficialiai yra mano naujoji meilė.

– Viskas įmanoma, kai panaudoji mokslą, – atsakė šypsodamasis, gėlių nušviestu veidu.

– Koks tu nuobodus, – nusišaipiau, o jis nusijuokė.

– Kas *tau* davė teisę vadinti mane nuobodžiu? – atsikirto.

Dabar nusijuokiau aš.

– Niekas, – pasakiau ir vėl paliečiau gėlę, kad ji švystelėtų. – Neįtikėtina.

– Taip ir maniau, kad tau patiks. Dabar bandom tą patį su medžiais. Tik bėda, kad jie auga daug ilgiau nei gėlės. Bet medžiai ilgiau gyvena, o gėlės pernelyg trapios. Jeigu jomis nesirūpinsi, nuvys ir žus.

Zedas kalbėjo labai švelniai ir aš kažkodėl palyginau save su gėle. Jaučiau, kad jis irgi tą turėjo galvoje.

– Tik medžiai nėra tokie gražūs kaip gėlės, – tarstelėjau.

Zedas atsistojo priešais mane.

– Galėtų būti, jeigu kas nors padarytų juos tokius va. Mes irgi paėmėm paprastas gėles ir pavertėm jas tokiomis, taigi kas nors galėtų tokį stebuklą padaryti medžiui. Jeigu jis būtų tinkamai prižiūrimas, galėtų švytėti kaip šios gėlės, tik būtų daug tvirtesnis.

Stovėjau ir tylėjau, o jis nykščiu palietė man skruostą.

– Tu verta tokio dėmesio. Tu verta būti su žmogum, šalia kurio švytėtum, o ne sudegtum.

Tai pasakęs pasilenkė ir pabučiavo mane. Žengtelėjau atgal ir tiesiai į gėlių eilę. Laimė, nė viena nenukentėjo, tad nusiraminau.

– Atleisk, negaliu.

– *Ko* negali? – šiek tiek garsiau paklausė Zedas. – Negali leisti man būti tuo žmogum, kuris parodytų, kokia laiminga gali būti?

– Ne... negaliu tavęs pabučiuoti, ne dabar. Negaliu grįžti į praeitį ir blaškytis tarp judviejų. Šiąnakt gulėjau tavo lovoj, paskui rytą pabučiavau Hardiną, dabar...

– Tu jį pabučiavai? – nepatikėjo Zedas.

Apsidžiaugiau, kad kambaryje šviesu tik nuo gėlių.

– Iš tiesų tai jis mane pabučiavo, bet aš leidausi ir neatstūmiau jo, – paaiškinau. – Esu labai sutrikusi. Iki šiol žinojau, kaip man elgtis, bet dabar negaliu bučiuotis su visais iš eilės. Taip neteisinga.

Jis nieko neatsakė.

– Labai atsiprašau, jeigu kaip nors leidau tau suprasti...

– Viskas gerai, – atsakė Zedas.

– Ne, negerai. Nereikėjo įtraukti tavęs į šitą painiavą, kol pati nesuprantu, ką darau.

– Tu nieko nepadarei. Tai aš vaikštinėjau ratais. Kol būsiu šalia, neleisiu, kad tave vedžiotų už nosies. Jaučiu, mums būtų gera kartu, ir galiu laukti, kiek panorėsi ir kol pati tai suprasi, – pasakė ir priėjęs įjungė šviesą.

Kodėl jis visada toks supratingas?

– Žinai, nekaltinčiau tavęs, jeigu imtum manęs nekęsti, – pasakiau persimetusi krepšį per petį.

– Niekada negalėčiau tavęs nekęsti, – atsakė jis, ir aš nusišypsojau.

– Ačiū, kad man tai parodei. Tai tikrai neįtikėtina.

– Ačiū, kad atėjai. Ar galėčiau kada ateiti į tavo paskaitas? – pasisiūlė išsišiepęs.

Kol atėjau į drabužinę persirengti ir pasiėmiau kilimėlį, iki jogos užsiėmimo buvo likusios tik penkios minutės. Aukšta tamsiaplaukė buvo užėmusi mano vietą priekyje, tad teko įsitaisyti gale, arčiausiai durų. Norėjau pasakyti Zedui, kad niekada nejausiu jam to, ką jaučiau Hardinui, kad gailiuosi jį pabučiavusi ir kad mes galėtume būti tik draugais, bet jis kalbėjo labai teisingai. Kai išgirdau praėjusią naktį Hardiną buvus pas Džeisą, pajutau smūgį į paširdžius.

Visą laiką žinojau, ką darysiu, kol išgirdau Zedo pasakojimą. Švelnus jo balsas ir malonios akys jaudino ir jaukė mintis. Grįžus į Lendono namus, reikės paskambinti Hardinui, papasakoti, kad pietavau su Zedu ir paklausti, kodėl jis buvo pas Džeisą... Kažin, ką dabar veikia Hardinas? Ar visą dieną bus paskaitose?

Jogos užsiėmimas buvo kaip tik tai, ko man reikėjo galvai pravėdinti. Po jo jaučiausi daug geriau. Suvyniojusi kilimėlį išėjau iš kambario ir prie drabužinės staiga išgirdau: „Tesa!“ Atsisukusi pamačiau Hardiną, skubantį pas mane ir braukiantį plaukus.

– Aš, ėėė... norėjau apie kai ką pasikalbėt...

Atrodė, kad jis... *susinervinęs*?

– Dabar? Kažin, ar čia gera vieta... – visai nenorėjau aiškintis santykių vidury sporto centro.

– Ne... ne tai. – Hardino balsas rėžė ausį. Jis susinervinęs ir tai nėra gerai. Jis niekada nesinervina.

– Aš galvojau... nežinau... tiek to.

Jis išraudo ir apsisukęs nuėjo. Atsidusau ir jau norėjau eiti persirengti.

– Ar *eitum kur nors su manim*? – šūktelėjo jis... iš tiesų suriko. Atsisukau negalėdama nuslėpti nustebimo.

– Ką?

– Kaip į pasimatymą... supranti, maždaug, ar galiu pakviesti tave į pasimatymą? Aišku, jeigu norėtum, bet gal būtų smagu? Tikrai nežinau, bet norėčiau... – nutilo, todėl nusprendžiau nutraukti jo nusižeminimą, nes skruostai tapo prinokusių vyšnių spalvos.

– Gerai, – atsakiau.

Hardinas pažvelgė į mane.

– Tikrai? – nusišypsojo. Nervingai.

– Taip.

Neįsivaizduoju, kaip viskas galėtų vykti, bet jis dar niekada nėra kvietęs manęs į pasimatymą. Panašiausias į pasimatymą dalykas buvo tada, kai nusivežė mane prie upelio, o paskui važiavom pavalgyti. Bet visa tai buvo melas ir netikras pasimatymas. Taip Hardinas stengėsi numauti man kelnaites.

– Gerai... Kada norėtum? Tai yra gal dabar? Arba rytoj ar kada nors šią savaitę?

Neprisimenu, kada gyvenime mačiau jį tokį susinervinusį? Tai taip žavinga! Stengiausi nesusijuokti.

– Sakyčiau, rytoj bus gerai.

Jis nusišypsojo ir prikando apatinę lūpą. Buvo kažkaip nejauku, bet geruoju nejauku.

– Gerai...

Pajutau, kad imu jaudintis, kaip buvo kelis pirmuosius kartus, kai jį sutikau.

– Gerai, – pakartojo jis.

Ir apsisukęs ant kulno skubiai nuėjo, lengvai peršokęs imtynių kilimėlį. O aš, įėjusi į drabužinę, pratrūkau kvatotis.

Šimtasis skyrius

HARDINAS

– Ką tu čia veiki? – iš pradžių nustebo, paskui susierzino Lendonas, kai įsiveržiau į savo tėvo kabinetą.

– Atėjau su tavim pasikalbėt.

– Apie ką? – paklausė, man atsisėdus į didelį odinį krėslą prie nepadoriai brangaus ąžuolinio stalo.

– Apie Tesą, apie ką dar? – užverčiau akis.

– Ji man jau pasakė, kad pakvietei. Regis, tikrai davei jai laisvės.

– Ką ji sakė? – paklausė.

– Nesiruošiu tau sakyt nieko, ką ji sakė, – atsakė ir įdėjo lapą popieriaus į fakso aparatą.

– O ką tu čia veiki? – paklausiau.

– Siunčiu kopijas į Niujorko universitetą. Pereinu nuo kito semestro.

Nuo kito semestro? *Kas per velnias?*

– Kodėl taip greit?

– Todėl kad daugiau nenoriu veltui švaistyti laiko, kurį galiu leisti su Dakota.

– Ar Tesa žino?

Žinau, kad tai labai ją įskaudins. Jis yra vienintelis tikras jos draugas. Pajutau visai nenorintis, jog jis išvažiuotų... kažkodėl.

– Taip, aišku, kad žino. Jai pirmai pasakiau.

– Bet man reikia pagalbos dėl pasimatymų košmaro.

– Pasimatymų košmaro? – nusišypsojo jis. – Kaip miela.

– Tai padėsi man ar ne?

– Ko gero, – truktelėjo pečiais.

– Beje, kur ji? – paklausiau.

Ką tik praėjau kambarį, kuriame dabar gyvena, bet durys buvo uždarytos, o aš nenorėjau belstis. Na, *norėjau* pasibelsti, bet iš visų jėgų stengiausi duoti jai laisvės. Jeigu jos mašina nestovėtų kieme, imčiau šėlti, bet juk žinau, kad ji čia. Bent jau tikiuosi.

– Nežinau. Manau, kad turėtų būti su Zedu, – atsakė Lendonas.

Širdis sustojo. Akimirksniu pašokau ant kojų.

– Juokauju! Aš tik juokauju. Ji šiltnamyje su mano mama, – pasitaisė Lendonas su žaismingа panieka.

Man tai nesvarbu, tik baisiai palengvėjo, kad paranoja neturi pagrindo.

– Visai nejuokinga. Tu šiknius, – purkštelėjau, ir jis sukikeno. – Dabar man tikrai padedi, – pasakiau.

Lendonas davė kelis patarimus ir patenkintas savim palydėjo mane iki durų. Pakeliui paklausiau:

– Ar ji pati važinėja į „Vance" leidyklą?

– Taip, ji praleido kelias dienas, kai... tu jau žinai.

– Hmm...

Nuleidau balsą, nes ėjom pro Tesos kambarį. Nenoriu galvoti apie tai, kaip ją skaudinau. Tik ne dabar.

– Kaip manai, ar ji ten? – tyliai paklausiau.

– Nežinau, gal, – gūžtelėjo pečiais jis.

– Aš tik...

Pasukau rankeną ir durys tyliai girgžtelėjusios atsidarė. Lendonas dėbtelėjo į mane, bet man nerūpėjo, nes žiūrėjau vidun. Ji gulėjo ant lovos apsidėjusi popieriais ir knygomis. Vilkėjo tais pačiais džinsais ir megztiniu; tikriausiai buvo labai išvargusi, nes užmigo mokydamasi.

– Ar patenkintas, kad esi toks šliužas? – į ausį sušnypštė Lendonas.

Išjungiau šviesą ir išėjęs uždariau duris.

– Aš ne šliužas. Aš ją myliu, supratai?

– Žinau, bet tu visai nesupranti, ką reiškia duoti jai šiek tiek laisvės.

– Nieko negaliu padaryt. Įpratau būti su ja ir tos beveik dvi savaitės be jos man buvo tikras pragaras. Aš negaliu be jos gyvent.

Tylėdami nulipom laiptais. Tikėjausi, kad nepasirodžiau labai sugniuždytas. Nors čia tik Lendonas, taigi man nusispjaut.

Nenoriu grįžt į butą, kai jame nėra Tesos. Sekundę svarsčiau, gal paskambint Loganui ir nuvažiuoti į bendrabutį, bet giliai pajutau, kad tai būtų bloga mintis. Daugiau nenoriu jokių nesusipratimų, o jų vis atsiranda. Tik aš iš tikrųjų nenoriu grįžti į tuos tuščius namus. Bet vis tiek grįšiu. Esu velniškai pavargęs. Atrodo, žmoniškai nemiegojau visą amžinybę.

Atsigulęs ant mūsų lovos pabandžiau įsivaizduot, kad ji apkabinusi mano juosmenį ir padėjusi galvą man ant krūtinės. Sunku suvokti, kad taip tektų nugyvent visą gyvenimą. Jeigu negalėčiau vėl jos apkabinti, jei negalėčiau šalia pajusti jos šilto kūno... Reikia kažką daryt. Reikia kažką daryt kitaip, kažką, kad įrodyčiau jai ir sau, jog galiu būti kitoks.

Aš galiu pasikeist. Aš turiu pasikeist. Ir aš pasikeisiu, po velnių.

Šimtas pirmas skyrius

TESA

Kol nusimaudžiau ir išsidžiovinau plaukus, beveik atėjo šešta valanda. Lauke jau seniai buvo sutemę. Pabeldžiau į Lendono miegamojo duris, bet jis neatsiliepė. Kieme nebuvo matyti jo mašinos, bet pastaruoju metu jis stato ją garaže, todėl galėtų būti namie.

Niekaip nesugalvojau, ką apsirengti, nes nežinojau, kur eisim. Nesilioviau žiūrėti pro langą, nerimastingai laukdama, kol Hardino mašina įsuks į kiemą. Galiausiai išvydusi žibintų šviesas, vos nenualpau.

Nerimas beveik išnyko, kai iš mašinos išlipo Hardinas juodais marškiniais, kuriais vilkėjo ir tame vakarėlyje. Ar jis su kostiuminėmis kelnėmis? Dieve mano, tikrai. Ir su išeiginiais batais, nublizgintais juodais išeiginiais batais. Oho! Hardinas pasipuošė? Vadinasi, apsirengiau netinkamai, bet jo žvilgsnis išblaškė įtampą.

Jis tikrai viskam pasiryžęs. Atrodo labai gražus, netgi susišukavo. Plaukai buvo sušukuoti aukštyn, manau, jis net sutepė juos kuo nors, kad laikytųsi, nes einant nė vienas plaukas neužkrito ant kaktos, kaip visada.

– Ee... labas, – nuraudo jis.

– Labas. – Negalėjau atitraukti nuo jo akių. Pala... – Kur tavo auskarai? – Antakyje ir lūpoje nepamačiau metalinių žiedų.

– Išsiėmiau, – gūžtelėjo.

– Kodėl?

– Nežinau... gal šitaip geriau atrodau? – Jis pažvelgė man tiesiai į akis.

– Ne! Man patiko, kaip atrodei anksčiau... ir dabar patinka. Bet geriau įsiverk juos.

– Nenoriu.

Tada nuėjo prie keleivio pusės ir atidarė man dureles.

– Hardinai... tikiuosi, kad juos išsiėmei ne todėl, kad man labiau patiktum, nes taip nėra. Myliu tave visokį. Įsiverk juos.

Jo akys nušvito tai išgirdus, o aš nusisukau sėsdama į mašiną. Nors ir labai pykstu ant jo, bet niekada nenorėjau, kad dėl manęs keistų savo išvaizdą. Pirmą kartą išvydusi jo auskarus per greitai padariau išvadas, bet paskui juos tiesiog įsimylėjau. Jie yra jo dalis.

– Jei nuoširdžiai, tai yra taip. Aš jau senokai galvojau juos išsivert. Visada juos nešiojau ir jie kažkaip pradėjo mane erzint. Be to, kas, po galais, su jais priimtų mane į normalų darbą? – Hardinas užsisegė diržą ir pažvelgė į mane.

– Žmonės priimtų tave į darbą. Juk dvidešimt pirmas amžius. Jeigu tau jie patinka...

– Nieko čia baisaus. Man visai patinka, kaip atrodau be jų, lyg daugiau nieko neslepiu, ar ne?

Vėl pažvelgiau į jį ir palaiminau jo naująjį įvaizdį. Atrodė dailus – toks visada buvo, bet savaip gražu, kai niekas neatitraukia dėmesio nuo jo gražaus veido.

– Žinai, Hardinai, manau, kad tau visaip tinka. Tik nemanyk, kad noriu, jog atrodytum būtent taip, – taip nėra, – nuoširdžiai pasakiau.

Jis atsisuko ir taip droviai nusišypsojo, kad pamiršau viską, ką norėjau išsakyti.

– Beje, kur mane vežiesi? – paklausiau.

– Vakarienės. Į labai gerą vietą.

Jo balsas drebėjo. Besijaudinantis Hardinas yra namo naujasis mėgstamas Hardinas.

– Aš ją žinau?

– Nežinau... gal.

Toliau važiavom tylėdami. Aš niūniavau pagal „The Fray" dainas, kurias, regis, Hardinas irgi labai pamėgo. O Hardinas

atidžiai žiūrėjo į kelią. Vairuodamas nuolat trynė rankas į kojas – akivaizdu, kad jaudinosi.

Restoranas, į kurį atvažiavom, atrodė ištaigingas ir brangus. Neabejojau, kad visos mašinos, stovinčios aikštelėje, kainavo daugiau nei mano motinos namas.

– Norėjau atidaryt tau duris, – pasakė jis, kai atidariau jas ruošdamasi išlipti.

– Galiu uždaryti ir tada galėsi jas atidaryt, – pasiūliau.

– Tai jau nesiskaitys, Teresa.

Jis nusišypsojo patenkintas savimi, o aš pajutau drugelius pilve, jam ištarus mano tikrąjį vardą. Baisingai nervindavausi, bet paslapčiomis alpdavau iš laimės, kai erzindamas jį ištardavo. Jis patinka man beveik taip pat, kaip patinka, kai sako „Tesa".

– Vadinasi, mes grįžom prie „Teresos"? – nusišypsojau.

– Taip. Taip, mes grįžom prie „Teresos", – atsakė jis ir paėmė mano ranką.

Pasitikėjimas akivaizdžiai augo sulig kiekvienu žingsniu, kurį žengėme restorano link.

Šimtas antras skyrius

HARDINAS

– Ar įsivaizduoji kitą vietą, kuri būtų dar puikesnė? – paklausiau, kai grįžom į mašiną.

Vyras puikiajame restorane, kuriame buvau užsakęs staliuką, pareiškė, kad sąraše mano pavardės nėra. Stengiausi tvardytis, būti atsargus ir nesugadint šio vakaro. Jis tikras sumautas šūdžius. Pirštais stipriai gniaužiau vairą.

Ramiai. Reikia nusiramint. Pažvelgiau į Tesą ir nusišypsojau. Ji prikando lūpą ir nusisuko.

Ar tai baisu? Tai baisu.

– Labai nesmagu, – pasakiau drebančiu ir keistai šaižiu balsu. – Ar turi kokį konkretų pageidavimą, ar imamės plano B? – paklausiau įtemptai mąstydamas, į kokią kitą gražią vietą galėčiau ją nusivežti. Ten, kur mus tikrai įleistų.

– Ne, nelabai. Kur nors, kur galima užkąsti, – nusišypsojo.

Ji šauniai sureagavo, džiaugiuosi. Jaučiausi pažemintas, kai šitaip nutiko.

– Gerai... tada belieka makdonaldas? – šyptelėjau norėdamas, kad ji nusijuoktų.

– Makdonalde atrodytum truputį kvailokai.

– Aha, truputį, – pritariau.

Neturėjau nė menkiausios minties, kur dar galima nuvažiuot. Reikėjo laiku pagalvot apie atsarginį planą. Jau artinasi naktis, o mes dar nieko nepradėjom. Sustojom prie šviesoforo ir aš apsidairiau. Netoliese aikštelėje būriavosi minia žmonių.

– Kas ten dedasi? – paklausė Tesa dairydamasi pro mane.

– Nežinau, čiuožykla ar panaši nesąmonė, – atsakiau.

– Čiuožykla? – jos balsas nuskambėjo taip, kaip visada kuo nors susižavėjus.

O ne...

– Galėtume? – paklausė ji.

Po velnių.

– Pačiuožti? – nekaltai paklausiau, lyg nesuprasdamas, ką sako.

Būk gerutė, pasakyk ne. Būk gerutė, pasakyk ne.

– Taip! – šūktelėjo ji.

– Aš... ne... – Gyvenime nesu avėjęs pačiūžų ir neketinau to daryt, bet jeigu ji šito nori, pabandęs nenumirsiu... gal ir užsimušiu, bet vis tiek pabandysiu. – Aišku... kad galim.

Atsisukęs pamačiau, jog nustebo – nesitikėjo, kad sutiksiu. Po perkūnais, aš irgi nesitikėjau.

– Pala... kaip mes apsirengę? Aš tik su šia suknele ir bateliais. Kaip būtų šaunu, jei vilkėčiau džinsus, – patempė lūpą.

– Galim užsukt į parduotuvę ir nusipirkt drabužių. Bagažinėje atsargai laikau kelis skudurus, – atsakiau. Netikiu savim, kad pasirašiau šitai čiuožimo beprotybei.

– Gerai, – nušvito ji. – Bagažinė, pilna drabužių – kaip patogu! Iš tikrųjų... Beje, o *kam* tu vežiojiesi tuos drabužius? Niekada man nesakei.

– Įprotis. Kai pasilikdavau pas merginas... noriu pasakyt, kai išeidavau nakčiai, rytą niekada neturėdavau kuo persirengt, todėl pradėjau vežiotis mašinoje. Visai patogu, žinok, – paaiškinau.

Ji sučiaupė lūpas ir aš supratau be reikalo užsiminęs apie kitas merginas, net jeigu tai buvo iki jos. Noriu, kad žinotų, kaip tada gyvenau, kad jas visas dulkinau be jokių emocijų. Buvo visai kitaip. Liečiau jas visai ne taip, kaip ją, netyrinėjau kiekvieno jų kūno lopinėlio, nesimėgavau jų apsimestiniu dūsavimu ir nesistengiau taikytis prie jų, nekantraudamas nelaukiau jų meilės prisipažinimų, kol judėjau jose pirmyn atgal.

Neleisdavau joms liestis miegant. Jeigu ir likdavau pas jas nakvoti toje pačioje lovoje, tai tik todėl, kad būdavau pernelyg girtas išvažiuot. Nebuvo nieko panašaus, kaip su ja. Jeigu ji tai žinotų, gal nepavydėtų joms. Ja dėtas aš... mintis, kad Tesa dulkinasi su kažkuo, aptemdė galvą ir mane supykino.

– Hardinai? – tyliai pašaukė ji ir grąžino mane į tikrovę.

– Ką?

– Ar girdėjai, ką sakiau?

– Ne... atsiprašau. Ką sakei?

– Pravažiavai „Targetą".

– Šūdas. Atsiprašau. Tuoj apsisuksiu.

Įvažiavau į artimiausią keliuką ir apsisukau. Niekada nesupratau, kodėl Tesa tiesiog paklaikusi dėl „Targeto". Juk tai kaip „M&S" Londone, tik daug brangiau, o darbuotojai su raudonais polo marškinėliais ir chaki spalvos kelnėmis baisiausiai erzina. Bet ji visada sakydavo, kad „Targeto" kokybė fantastiška ir pasirinkimas milžiniškas. Negaliu sakyt, kad neteisi, bet Amerikos „prekybos centrai" vis dar verčia mane jaustis užsieniečiu.

– Aš tik užbėgsiu ir ką nors nutversiu, – pasakė Tesa, kai pastačiau mašiną.

– Tikrai? Ar galiu su tavim? – Norėjau eiti su ja, bet nenorėjau būti įkyrus, bent ne šiandien.

– Jeigu nori...

– Noriu, – atsakiau neleisdamas jai baigti sakinio.

Per dešimt minučių jos krepšelis beveik prisipildė skudurų. Galiausiai Tesa dar pasiėmė didžiulį megztinį ir kažkokias elastines kelnes, kurios neva tamprės, bet, tegu velniai mane griebia, jeigu jos ne elastinės. Bandžiau liautis įsivaizduoti ją su tomis kelnėmis, nes ji dar pasiėmė pirštines, šaliką ir kepurę. Atrodo, kad susiruošė į Antarktidą. Bet ir vėl – lauke tikrai baisiai šalta.

– Tau irgi labai rimtai siūlau pasiimti pirštines. Ant ledo labai šalta, o kai pargriūsi, rankos nušals, – pagąsdino.

– Aš negriūsiu... bet pirštines nusipirksiu, kad taip labai prašai, – nusišypsojau.

Ji irgi nusišypsojo ir įmetė į krepšį juodas pirštines.

– Ar nori kepurės? – paklausė.

– Ne, mašinoj turiu vieną.

– A, taip, žinoma, – atsakė ir išėmusi iš krepšio šaliką pakabino atgal.

– Nereikės šaliko? – paklausiau.

– Manau, užteks ir šitų, – linktelėjo į krepšį.

– Aha, turėtų, – nusišaipiau. Bet ji apsimetė neišgirdusi ir nuėjo į kojinių skyrių. Mes nakvosim šitoj prakeiktoj parduotuvėj.

– Gerai, manau, jau užteks, – galiausiai ištarė Tesa.

Prie kasų ji kaip visada dar bandė ginčytis su manim, kas mokės už tuos skudurus. Bet tai mūsų pasimatymas, į kurį aš ją pakviečiau, taigi jokiu būdu negaliu leisti, kad susimokėtų už pirkinius. Į šitą argumentą ji tik pavertė akis ir išsiėmusi piniginę ištiesė pardavėjai paskutinius banknotus.

Ar jai trūksta pinigų? Jeigu taip, ar man prisipažintų? Gal paklausti? Velnias, pernelyg įsijaučiau. Grįžus į aikštelę prie čiuožyklos, Tesa jau norėjo šokt iš mašinos, bet dar turėjom persirengti. Greitai apsirengiau savo drabužius. Ji visą laiką nusisukusi spoksojo į langą. Neištvėręs pasakiau:

– Galim paieškot tualeto, kad turėtum kur persirengt.

Bet ji tik truktelėjo pečiais.

– Aš persirengsiu mašinoje, nereikės nešti suknelės.

– Ne, aplink per daug žmonių. Kas nors dar pamatys tave nuogą, – apsidairiau.

Aikštelė buvo pustuštė, bet vis tiek...

– Hardinai, *nusiramink*, – ji truputį susierzino.

Reikėjo vakar nuo tėvo stalo pavogti tą kamuoliuką nuo streso.

– Jeigu taip sakai, – sumurmėjau, o ji plėšė etiketes nuo naujų drabužių.

– Gal padėtum atsegti užtrauktuką, kol dar neišlipai? – paprašė.

– Aa... taip.

Pasilenkiau per pavarų svirtį, o ji pakėlė plaukus, kad pasiekčiau užtrauktuką. Daugybę kartų segiojau jai užtrauktuką, bet pirmą kartą negalėsiu jos nusirengusios paliesti.

– Ačiū. O dabar palauk lauke, – paliepė.

– Ką? Lyg nebūčiau... – pradėjau.

– Hardinai...

– Gerai. Paskubėk. – Išlipau iš mašinos, uždariau dureles ir supratau, kad žodžiai, kuriuos ką tik pasakiau, buvo šiurkštūs. Greit atidariau dureles ir pasilenkiau. – Būk gera, – pridūriau ir vėl uždariau.

Išgirdau, kaip ji ten viduje nusikvatojo. Po kelių minučių išlipo, susišukavo savo ilgus plaukus ir užsidėjo violetinę kepuraitę. Atėjusi pas mane į kitą mašinos pusę atrodė... žavingai. Ji visada atrodo graži ir seksuali, bet šįkart tas milžiniškas megztinis, kepurė ir pirštinės jos išvaizdai pridėjo daugiau nei įprasta nekaltumo.

– Štai, prašom, pamiršai pirštines, – pasakė ir ištiesė jas.

– Geras daiktas. Nebūčiau be jų išgyvenęs, – nusišaipiau, o ji kumštelėjo man alkūne. Ji pragariškai žavi.

Noriu jai pasakyt tiek daug dalykų, bet nenoriu nusišnekėt ir sugadint šio vakaro.

– Žinai, jeigu norėjai tokio didelio megztinio, galėjai apsirengt maniškį ir būtum sutaupius dvidešimt žalių, – pasakiau. Ji čiupo mano ranką ir tuoj pat paleido.

– Atsiprašau, – sumurmėjo ir visa išraudo.

Norėjau vėl griebti ją už rankos, bet mus išblaškė nedidukės moters pasisveikinimas.

– Kokio dydžio pačiūžų? – žemu balsu paklausė ponia.

Žvilgtelėjau į Tesą ir ji atsakė už mus abu. Moteriškei atnešus dvi poras pačiūžų, net susigūžiau. Gerais norais kelias į pragarą grįstas, iš to nieko gero nebus. Atsisėdau šalia Tesos ant suoliuko ir nusiaviau batus. Ji apsiavė abi pačiūžas, o aš dar nebuvau susitvarkęs su viena. Tikėjausi, kad jai greitai nusibos ir užsinorės eiti.

– Kaip tau ten sekasi? – kumštelėjo mane, man galiausiai baigiant susivarstyti antrą pačiūžą.

– Gerai. Kur man padėt savo batus? – paklausiau jos.

– Aš paimsiu, – iš niekur atsirado moteriškė. Padaviau jai savo batus, Tesa – savuosius.

– Pasiruošęs? – paklausė ji.

Atsistojau. Ir tuoj pat griebiausi turėklų. Po visų velnių, kas bus toliau? Tesa visais būdais stengėsi nesusijuokt.

– Bus lengviau, kai užlipsi ant ledo.

Labai tikiuosi, po galų galais.

Deja, nė kiek nepalengvėjo ir per penkias minutes šleptelėjau tris kartus. Tesa kvatojosi, o man teko pripažinti, kad be pirštinių rankos jau būtų buvusios ledinės. Juokdamasi Tesa ištiesė ranką į pagalbą.

– Ar prisimeni, kad prieš pusvalandį žadėjai negriuvinėti.

– Tu gal profesionali čiuožėja? – paklausiau atsistojęs ant kojų. Šią akimirką iš visos širdies nekenčiau čiuožimo, o ji tiesiog linksminosi.

– Ne, jau seniai nečiuožiau, bet kadaise su drauge Džose labai mėgom čiuožinėti.

– Džose? Niekada nepasakojai apie savo draugus namie.

– Neturėjau daug draugų. Augau su Nojum. Džosė atsikraustė tik paskutinėse klasėse.

– Mat kaip.

Nesuprantu, kaip ji galėjo neturėt daug draugų. Gal ji serga lengva OKS* forma? Ji pernelyg skrupulinga ir įnikusi į romanus... ji nuostabi, kartais pernelyg nuostabi, visi tai mato. Žinoma, išskyrus mane. Ji nuolat manimi rūpinasi, bet tai man labai patinka. Dažniausiai.

Dėl puikiųjų mano įgūdžių po pusvalandžio dar nebuvom apsukę rato aplink čiuožyklą.

* Obsesinis kompulsinis sutrikimas.

– Noriu valgyt, – galiausiai pasakė Tesa, pažvelgusi į švytintį užkandžių kioską. Nusišypsojau.

– Bet tu nė karto negriuvai ir nenusitempei manęs su savim, taigi nugalėjusi mane tobulai meluoji ir žiūri man į akis, kaip kine.

– Čia visai ne taip kaip kine, – priminė ji ir nučiuožė prie išėjimo.

Labai norėjau, kad čiuoždama ji būtų laikiusi mane už rankos, kad būčiau pajėgęs išsilaikyt ant kojų, tik tiek. Atrodė, kad visos laimingos porelės, susikibusios už rankų ir sukančios ratus, šaiposi iš manęs. Vos nužengęs nuo ledo, iškart nusiaviau košmariškąsias pačiūžas, susiradau moterytę ir atgavau batus.

– Tavęs laukia šviesi sportininko ateitis, – tūkstantąjį kartą pasityčiojo Tesa, kai susiradau ją prie užkandžių kiosko. Ji valgė spurgą ir purtė cukraus pudrą nuo savo violetinio megztinio.

– Cha cha cha, – užverčiau akis. Baisiausiai skaudėjo kulkšnis nuo to šūdo. – Galiu nusivesti tave kur nors kitur pavalgyt, spurgos ne visai tinkama vakarienė, – pasakiau ir nuleidau akis.

– Viskas gerai. Seniai tokių valgiau.

Suvalgė savo ir pusę mano. Pastebėjau, kad vėl žiūri į mane – susimąsčiusi tyrinėja mano veidą.

– Kodėl tu visą laiką į mane žiūri? – neišlaikęs paklausiau, ir ji nusisuko.

– Atsiprašau... niekaip nepriprantu, kad nenešioji auskarų, – prisipažino vėl įsmeigusi akis.

– Negi toks didelis skirtumas? – nejučiom ir pats paliečiau burną.

– Ne... tik keista ir tiek. Buvau prie jų įpratusi.

Gal reikia vėl susivert? Tik dėl jos juos išsiėmiau ir jai pasakiau tiesą. Man atrodė, kad slepiuosi už jų, mažais metaliukais atsitveriu nuo žmonių. Auskarai kūne baugina žmones, jie nelabai nori bendrauti ar apskritai būti šalia, o aš jaučiuosi jau beveik nugyvenęs tą savo gyvenimo etapą. Nenoriu šalintis žmonių, ypač Tesos. Noriu ją susigrąžinti. Įsivėriau auskarus paauglystėje – padirbau mamos

parašą ir kol nusliūkinau į parduotuvę, vos neapsivėmiau. Tas kvailys užuodė alkoholį, bet vis tiek pradūrė. Visai to nesigailiu, bet jaučiuosi juos išaugęs.

Beje, tatuiruotės – kitas reikalas. Man jos patinka ir visada patiks. Ir toliau marginsiu kūną, tatuiruotėmis išreikšiu tai, ko nedrįstu pasakyt žodžiais. Na, gal ne visai taip, nes kai kurios – eilinis šūdas be jokios potekstės, bet man nerūpi.

– Nenoriu, kad pasikeistum, – pasakė ji. Pažvelgiau jai į akis. – Nereikia fiziškai keistis. Aš tik noriu, kad parodytum, jog gali geriau su manim elgtis ir nesistengsi manęs kontroliuoti. Bet nenoriu, kad keistum savo asmenybę. Noriu, kad stengtumeis dėl manęs, o ne apsimestum kažkuo, kuo, tavo manymu, aš noriu tave matyti.

Jos žodžiai smarkiai supurtė širdį, rodės, ji tuoj perplyš.

– Aš nesikeičiu, – pasakiau. Noriu dėl jos keistis, bet ne šitaip. Tai dėl manęs ir dėl jos. – Išsiėmęs juos žengiau pirmą žingsnį, kad būčiau geresnis žmogus. Auskarai man primena blogus laikus. Laiką, kurį noriu pamiršti.

– Aha, – beveik sukuždėjo ji.

– Tau jie patiko? – nusijuokiau.

– Taip, labai, – prisipažino.

– Galiu vėl įsivert, – pasiūliau, bet ji papurtė galvą.

Dabar nervinuosi daug mažiau nei prieš dvi valandas. Štai Tesa, mano Tesa, ir man nereikia nervintis.

– Jeigu tik pats to nori.

– Galėčiau juos susivert, jeigu mes... – nutilau.

– Ką „jeigu mes“? – pakreipė galvą Tesa.

– Tu nenorėtum, kad baigčiau sakinį?

– Noriu! Ką ruošeisi pasakyti?

– Gerai, pati norėjai. Ketinau pasakyti, kad esu visada pasiruošęs juos vėl įsivert ir išdulkint tave, jeigu jie tave taip užveda.

Nusikvatojau iš pasibaisėjusio jos veido, o ji apsidairė, ar kas nors nenugirdo.

– Hardinai! – subarė trūkčiodama iš juoko.

– Įspėjau tave... Be to, visą vakarą nepasakiau nė vieno nešvankaus komentaro, todėl man atleistina.

– Tikrai, – šypsodamasi sutiko ji ir atsigėrė limonado.

Magėjo jos paklaust, ar tai reiškia, kad ji įsivaizduoja seksą su manim, jei nepasakė jokios pastabos, bet vis dėlto dabar netinkamas laikas. Ne todėl, kad labai norėjau ją pajust, bet todėl, kad taip beprotiškai jos pasiilgau. Mums visai gerai sekasi, ypač dabar. Aišku, labiausiai dėl to, kad nors kartą nesu išgama. Ir iš tikrųjų tai nėra labai sunku. Tik pirma turiu pagalvot prieš pasakydamas kokį šūdą.

– Rytoj tavo gimtadienis. Kaip galvoji švęsti? – po kelių minučių tylos paklausė ji.

Šūdas.

– Na, ėė... Loganas ir Neitas neva organizuoja man vakarėlį. Nenorėjau eit, bet Stef pasakė, kad visi susidėjo ir išleido krūvą pinigų, todėl reikės bent pasirodyti. Nebent... tu norėtum ką nors nuveikt? Tada neičiau, – pasakiau.

– Ne, viskas gerai. Neabejoju, kad vakarėlis bus labai linksmas.

– Gal norėtum ateit? – ir žinodamas atsakymą pridūriau: – Niekas nežino, kas dedasi tarp mūsų, išskyrus Zedą.

Nereikėtų užsiciklint, kodėl Zedas žino mano reikalus.

– Ačiū, bet ne, – nusišypsojo ji, tik akyse tai neatsispindėjo.

– Visai neprivalau ten eiti.

Jeigu ji norėtų praleist mano gimtadienį su manim, Loganas su Neitu galėtų eiti, patys žino kur.

– Ne, tikrai viskas gerai. Turiu labai daug darbų, – patikino ji ir nusisuko.

Šimtas trečias skyrius

TESA

– O šiam vakarui dar turi planų? – paklausė Hardinas, įsukęs į tėvo kiemą.

– Ne, truputį pasimokysiu ir eisiu miegot. Beprotiškas vakaras, – nusišypsojau.

– Labai norėčiau išsimiegot, – susiraukė jis braukdamas pirštais vairo paviršių.

– Ar negalėjai užmigti? – Aišku, kad negalėjo... – Ar... sapnavai... – bandžiau klausti.

– Taip, kiekvieną mielą naktį, – atsakė jis.

Man suskaudo širdį.

– Labai gaila.

Nekenčiu jų. Nekenčiu tų kasnaktinių košmarų. Negaliu pakęst, kad esu vienintelis vaistas, vienintelė priemonė, kuri juos išvaiko.

– Nieko tokio. Man gerai, – pasakė jis, bet tamsūs ratilai aplink akis sakė ką kita.

Pakviesti jį užeiti būtų baisiai kvaila mintis. Turiu galvoti, kaip susitvarkyti savo gyvenimą, o ne leisti naktį su Hardinu. Labai nemalonu, kad jis parvežė mane į savo tėvo namus. Būtent dėl to man reikia susirasti nuosavą būstą.

– Gal užeisi? Galėtum išsimiegot. Dar gana anksti, – pasiūliau.

Jis staigiai kilstelėjo galvą.

– Ar tu ne prieš? – paklausė.

Linktelėjau, kol neprisigalvojau ko nors.

– Visai ne... aišku, tik pamiegoti, – su šypsena priminiau.

Jis linktelėjo.

– Suprantu, Tesa.

– Nenorėjau, kad nuskambėtų... – bandžiau paaiškinti.

– Aš supratau, – pyktelėjo jis.

Gerai...

Tarp mūsų atsirado praraja, nemaloni, bet labai reikalinga. Norėjau paprasčiausiai ištiesti ranką ir nubraukti jam nuo kaktos plaukų sruogą, bet to būtų buvę per daug. Man reikia šios pertraukos, lygiai taip pat reikia ir Hardino. Labai nejauku. Suprantu, pakvietusi to jausmo neišblaškysiu, bet labai norėjau, kad jis pamiegotų. Šyptelėjau jam, o jis sekundę pažiūrėjęs į mane papurtė galvą.

– Žinai, gal geriau ne. Turiu truputį darbo ir... – pradėjo.

– Supratau. Tikrai, – nutraukiau ir atidariusi dureles paskubėjau išnešti savo sutrikimą lauk.

Nereikėjo to daryti. Norėjau laikytis nuo jo atokiai ir štai – jis mane atstūmė... vėl.

Prie durų prisiminiau Hardino mašinoje palikusi suknelę ir batelius. Bet atsisukusi pamačiau jį nuvažiuojantį.

Nusivaliusi nuo veido makiažą ir susiruošusi miegoti dar kartą apgalvojau mūsų pasimatymą. Hardinas buvo toks... mielas. Hardinas buvo miclas. Jis pasipuošė ir nebuvo įkyrus, jis net nieko neapkeikė. Tai didelė pažanga. Juokiausi kaip idiotė prisiminusi, kaip jis griuvinėjo ant ledo. Atrodė toks susierzinęs, bet buvo labai juokinga žiūrėti, kaip griuvinėja. Aukštas ir ilgakojis. Ir jo kojos čiuožiant visą laiką drebėjo. Tai buvo vienas juokingiausių mano matytų vaizdų.

Nežinojau, kaip jaustis dėl to, kad Hardinas išsivėrė auskarus, bet jis man ne kartą sakė, kad nebenori jų nešioti, taigi tai ne mano reikalas. Kažin, ką apie tai pasakys jo draugai.

Truputį apniukau, kai papasakojo apie gimtadienio vakarėlį. Nežinau, ką, mano manymu, jis būtų turėjęs veikti, bet tik ne švęsti. Aš idiotė, beje, nes vis dėlto tai *dvidešimt pirmas* jo gimtadienis.

Neapsakomai norėjau praleisti tą dieną su juo, bet kiekvieną kartą, kai nueinu į tą prakeiktą bendrabutį, nutinka kas nors bloga. Nenoriu tęsti šios tradicijos, ypač dabar, kai mudviejų santykiai tokie trapūs. Man mažiausiai reikėtų išgerti ir vėl viską sugadinti. Bet vis tiek norėčiau ką nors padovanoti Hardinui gimtadienio proga. Nemoku rinkti dovanų, bet ką nors sugalvosiu. Stabtelėjau prie Lendono kambario, bet į mano beldimą jis neatsiliepė. Atidariusi duris pamačiau jį miegantį ir nutariau taip pat eiti gulti.

Pravėrusi savo miegamojo duris vos nenumiriau iš baimės: ant mano lovos sėdėjo žmogysta. Mečiau kosmetinę ant staliuko... tada pažinau Hardiną ir nusiraminau. Jis nedrąsiai sukryžiavo kojas.

– Aš... aš, ėė, atsiprašau, kad ten buvau toks šiknius. Norėjau pasilikt, – Hardinas perbraukė rankomis savo neklusnius plaukus.

– Aš irgi tavęs prašiau, – priminiau ir priėjau prie lovos.

Jis atsiduso.

– Žinau ir atsiprašau. Ar galėčiau likt? Šiandien man buvo labai gera su tavim ir aš taip pavargau...

Kelias akimirkas svarsčiau, ką daryti. Norėjau, kad jis liktų. Pasiilgau gulėti lovoje šalia jo, bet jis ką tik pasakė, kad turi kažką nuveikti.

– Kaip tavo darbas? – kilstelėjau antakį.

– Gali palaukt, – atsakė jis labai nelaimingas.

Atsisėdau šalia jo ant lovos ir pasiėmusi pagalvę pasidėjau ant kelių.

– Ačiū, – pasakė Hardinas.

Prisislinkau artyn. Jis vis dar traukia mane kaip magnetas. Regis, negaliu būti nuo jo nė per sprindį. Pažvelgiau į jį. Jis nusišypsojo ir greitai nuleido akis. Mano kūnas elgėsi taip, kaip norėjo. Atsirėmiau į jį ir apsivijau rankomis. Hardino rankos buvo šaltos, alsavimas sunkus.

„Pasiilgau tavęs, – norėjau pasakyti ir prisipažinti: – Noriu būti šalia tavęs."

Jis švelniai spustelėjo man ranką, aš padėjau galvą jam ant peties. Tada viena ranka jis apkabino mane per nugarą ir prisitraukė artyn.

– Šįvakar man buvo labai gera, – pasakiau.

– Man irgi, mažute. Man irgi.

Išgirdusi „mažute" panorau dar labiau prie jo prisiglausti. Pažvelgiau į jį ir pamačiau, kad jis žiūri į mano lūpas. Instinktyviai kilstelėjau galvą, kad prisiartinčiau prie jo lūpų. Kai tarp mūsų nebeliko tarpo ir įsisiurbiau į jį lūpomis, jis atsigulė aukštielninkas ir pasirėmė ant alkūnių, o aš užsiropščiau jam ant kelių. Jaučiau, kaip viena ranka, prilaikydamas už nugaros, jis stumia mane patogiai ant savęs.

– Pasiilgau tavęs, – pasakė jis ir čiupo liežuviu manąjį. Man trūko vėsaus jo metaliuko, bet kūnas degė iš ilgesio, o visa kita atrodė nesvarbu.

– Aš irgi tavęs pasiilgau.

Panėriau pirštus jam į plaukus ir stipriau jį pabučiavau. Kita ranka nuslydo žemyn, po marškinėliais, ieškodama tvirtų jo raumenų, bet jis sulaikė ir atsisėdo tebelaikydamas mane ant kelių. Ir ne be nusivylimo nusišypsojo.

– Manau, mums reikėtų klausyti tėvelių.

Išraudęs jis sunkiai alsavo man į veidą. Norėjau protestuoti, pasakyti, kad man reikia jo prisilietimo, bet apskritai jis teisus. Atsidususi nulipau jam nuo kelių ir priguliau kitoje lovos pusėje.

– Atsiprašau, Tesa. Aš nenorėjau... – užsikirto jis.

– Ne, tu teisus. Viskas gerai, iš tikrųjų. Numikim truputį, – nusišypsojau.

Kūnas vis dar virpėjo nuo prisilietimo. Jis atsigulė kitoje lovos pusėje, o į tarpą paguldė pagalvę. Prisiminiau senas geras dienas. Jis tuojau užmigo, kambaryje pasigirdo ramus alsavimas, bet nubudusi vidury nakties Hardino neberadau. Jo vietoje ant pagalvės gulėjo raštelis.

Jame buvo parašyta: „Dar kartą tau ačiū, turiu kai ką padaryt."

*

Kitą rytą vos nubudusi nusiunčiau Hardinui žinutę linkėdama gražaus gimtadienio. Laukdama jo atsakymo apsirengiau. Iš pradžių gailėjausi, kad jis nepasiliko, bet dienos šviesoje man palengvėjo – išvengėm nejaukaus ryto po pirmojo pasimatymo.

Atsidususi įsidėjau telefoną į rankinę ir nusileidau laiptais pas Lendoną. Norėjau jam pasakyti, kad šiandien praleisiu pusdienį, nes ieškosiu Hardinui gimtadienio dovanos.

Šimtas ketvirtas skyrius

HARDINAS

– Žmogau, bus be ryšio, – pasakė Neitas užsilipęs ant akmeninės sienos aikštelės gale.

– Tikrai, – pritariau.

Išblaškęs Logano cigaretės dūmus atsisėdau šalia Neito.

– Todėl baik inkšti, nes mes jau prieš kelis mėnesius viską suplanavom, – pagrasino ir Loganas.

Makaluodamas kojomis pirmyn atgal, sekundę svarsčiau, ar nustumti Loganą nuo sienos, kad išdėjo mane į šuns dienas, nes išsiėmiau auskarus.

– Ateisiu. Jau sakiau, kad ateisiu.

– Ją atsivesi? – paklausė Neitas, aiškiai kalbėdamas apie Tesą.

– Neee, ji užsiėmus.

– Užsiėmus? Biče, čia tavo dvidešimt pirmasis. Tu dėl jos išsiėmei žiedus, ji turi būt čia, – išrėžė Neitas.

– Kai tik ji pasirodo, iškrenta koks šūdas. Ir paskutinį kartą sakau – juos išsiėmiau ne dėl jos, – užverčiau akis ir pačiupinėjau cemento siūles sienoje.

– Gal ji galėtų dar kartą suspardyt Molei subinę? Tai buvo nepakartojama, – nusijuokė Neitas.

– Buvo labai juokinga. Ji dar labai juokinga, kai prisigeria. O kai keikias – išvis nerealiai. Visai kaip mano močiutė, – Loganas pritarė Neitui.

– Gal jau baigsit svaigt dėl jos? Ji neateis.

– Gerai, gerai, atvėsk, – šyptelėjo Neitas.

Kaip būtų buvę gerai, kad tiedu nebūtų metęsi mano vakarėliui, nes labai norėjau savo gimtadienį praleist su Tesa. Iš tikrųjų gimtadienis man nerūpėjo, tik norėjau ją pamatyt. Žinau, kad ji neturi ką veikti, paprasčiausiai nenori būt su mano draugais. Ir nekaltinu jos už tai.

– Kas tarp tavęs ir Zedo? – paklausė Neitas pakeliui į auditoriją.

– Nieko, jis suskis ir nenori palikt Tesos ramybėj. Kodėl klausi?

– Šiaip pagalvojau, nes mačiau Tesą, einančią į aplinkosaugos, ar kaip jis ten vadinas, pastatą ir pamaniau, kad keistoka... – pasakė Neitas.

– Kada?

– Gal prieš porą dienų, rodos, pirmadienį.

– Ar tu... – nutilau, nes aišku, kad jis rimtai.

Po perkūnais, Tesa, ko nesupratai iš „laikykis toliau nuo Zedo"?

– Ar nieko, jeigu jis ateis, ką? Nes jau visiems pasakiau ir nenoriu nė vieno išskirt, – pasakė Neitas.

Iš mūsų kompanijos jis pats geriausias.

– Man tas pats. Ją dulkinu aš, o ne jis, – atsakiau ir jis nusijuokė. Jeigu tik žinotų, kaip yra iš tikrųjų.

Neitas ir Loganas paliko mane prie sporto centro. Beprotiškai noriu pamatyt Tesą. Svarsčiau, kaip ji šiandien susišukavo, ar mūvės tas kelnes, kurios man taip patinka.

Kas per velnias? Niekaip negalėjau išmest iš galvos to sumauto šlamšto. Jeigu prieš mėnesį man kas nors būtų pasakęs, kad svaigsiu svajodamas, kaip šukuojasi kokia nors mergina, būčiau dantis išbarškinęs. O dabar tikiuosi, kad Tesa bus suėmusi juos pakaušyje ir matysiu jos veidą.

Buvo sunku patikėt, kad grįžau į brolijos namus. Atrodo, gyvenau čia prieš šimtą metų. Visai nepasiilgau tos vietos, bet vienam gyvent tame bute man irgi nelabai miela.

Šie metai beprotiškai sumauti. Sunku patikėti, kad man jau dvidešimt vieni ir kad kitais metais baigsiu universitetą. Neseniai mama verkė į telefoną, jog per greit užaugau, ir galiausiai turėjau

padėt ragelį, nes ji niekaip nesiliovė. Beje, galiu pasiteisinti, kad visą laiką kalbėjau labai mandagiai apsimesdamas, jog mano telefonas baigia numirt.

Namai pilni, gatvė užstatyta. Ėmiau galvot, kas tie žmonės, po velnių, kurie susirinko į mano gimtadienį. Žinau, kad vakarėlis skirtas ne tik man. Tai tebuvo niekinga priežastis surengti fiestą, bet vis tiek. O kad čia būtų ir Tesa! Bet tada pastebėjau Molę šlykščiais rožiniais plaukais ir apsidžiaugiau, kad Tesos nebus.

– Štai mūsų naujagimis, – nusišypsojo ji ir įėjo į vidų pirma manęs.

– Skotai! – pašaukė Tristanas iš virtuvės. Jis jau aiškiai geria.

– Kur Tesa? – paklausė Stef.

Visi mano draugai sustojo mažu rateliu ir įsmeigė į mane akis, o aš bandžiau ką nors ekspromtu sumąstyt. Mažiausiai noriu, kad jie žinotų, jog bandau įkalbėti Tesą grįžti pas mane.

– Pala... daug svarbiau, kur nukišai savo auskarus? – Stef ranka kilstelėjo mano smakrą ir apžiūrinėjo mane kaip kokią nususiusią laboratorijos žiurkę

– Atšok, – sumurmėjau ir pasitraukiau nuo jos.

– Šventas daikte! Tu tampi vienu iš jų, – pasakė Molė ir mostelėjo į kompaniją, apsirengusią kaip iš Ralfo Loreno katalogo.

– Visai ne! – dėbtelėjau į ją.

Ji sukudakavo ir nesiliovė:

– Taip, tikrai taip! Ji tau liepė išsiimt juos, ane?

– Ne, ji neliepė. Išsiėmiau juos, nes taip norėjau. Žiūrėk savo reikalų, – pyktelėjau, o ji tik užvertė akis.

– Kaip pasakysi. – Ir nuėjo, ačiū Dievui.

– Nekreipk dėmesio. O vis dėlto, ar Tesa ateis? – paklausė Stef. Papurčiau galvą. – Gaila, pasiilgau jos! Tikiuosi, ji dažniau išeis į žmones, – pridūrė ir gurkštelėjo iš raudonos stiklinės.

– Aš irgi, – pasakiau atsiduseęs ir įsipyliau į stiklinę vandens.

Dideliam mano nusivylimui, vakarėjant muzika ir balsai ėmė garsėti. Iki aštuntos visi jau buvo apsinešę. Aš dar galvojau, ar noriu gert, ar ne. Ilgai išbuvau negėręs – nuo to vakaro tėvo namuose, kai

sudaužiau visą Karen porcelianą. Išmokau negert tuose kvailuose vakarėliuose... dažniausiai. Vos beprisimenu pradžią koledže – butelis po butelio, šliundra po šliundros. Viskas išbluko ir dėl to džiaugiuosi. Beprasmiškas šūdas, kol pasirodė Tesa.

Radau vietelę ant sofos šalia Tristano ir, kol draugai žaidė kažkokį buką vakarėlių žaidimą, atsijungiau galvodamas apie Tesą.

Šimtas penktas skyrius

TESA

„Labas“, – perskaičiau Hardino žinutę ir pilve suplasnojo kvaili drugeliai.

„Kaip vakarėlis?“ – nusiunčiau ir susikišau į burną saują skrudintų kukurūzų. Dvi valandas neatplėšdama akių spoksojau į skaityklę, tad nusipelniau pertraukos.

„Nevykęs. Ar galiu atvažiuot?“ – atsakė jis.

Beveik pašokau nuo lovos. Po ilgų paieškų suradusi jam ypatingą dovaną, nutariau palaukti savo „laiko“, kol jis atšvęs gimtadienį. Nesvarbu, kaip apgailėtina ir niekinga tai atrodo. Jis tikrai labai stengiasi ir negaliu to nepripažinti. Nors mums ir reikia aptarti jo nenorimą ateitį su manim ir kokią įtaką tai turės mano karjerai. Bet visa tai gali palaukti iki rytojaus.

„Taip, kada būsi čia?“ – parašiau.

Perėjau per spintą ir išsirinkau mėlyną berankovę palaidinę. Kartą Hardinas pasakė, kad ji man labai tinka. Būsiu su džinsais, nes šiame miegamajame su suknele atrodyčiau visiška idiotė. Svarsčiau, ką jis vilkės. Ar plaukus bus susilaižęs kaip vakar? Ar vakarėlis nuobodus dėl to, kad manęs nėra ir jis nori mane pamatyti? Jis tikrai keičiasi ir už tai jį myliu. *Kodėl taip svaigstu?*

„Po pusvalandžio.“

Nulėkiau į vonią ir išsivaliau dantis, kad neliktų kukurūzų likučių. Aš jo nebučiuosiu, ar ne? Jo gimtadienis... vienas bučinys reikalo nesugadins. Būsiu nuoširdi – jis nusipelnė bučinio už visas savo pastangas. Vienas bučinys nesugadins nieko, dėl ko stengiuosi.

Apžiūrėjau makiažą, šepečiu perbraukiau plaukus ir surišau į uodegą. Neturiu nė lašo sveiko proto, kai tai susiję su Hardinu, bet save išplūsiu rytoj. Žinau, kad jis nemėgsta gimtadienių, todėl noriu, kad šitas būtų kitoks – noriu, kad jis žinotų, jog šis gimtadienis yra svarbus.

Skubiai pradėjau vynioti dovaną, kurią nupirkau. Muzikos natomis apipieštas popierius bus puikūs knygos marškinėliai. Ėmiau nervintis ir stengiausi nukreipti dėmesį, nors ir nebuvo didelio reikalo.

„Gerai, iki greito", – nusiunčiau jam ir užrašiusi jo vardą ant mažytės dovanų kortelės nulipau laiptais. Karen šoko pagal seną Liuterio Vandroso dainą. Nesusilaikiau nenusijuokusi, kai ji atsisuko įraudusiais skruostais.

– Atsiprašau, nemačiau tavęs, – pasakė aiškiai sutrikusi.

– Man patinka ši daina. Tėvas nuolat jos klausydavosi, – atsakiau, ir ji nusišypsojo.

– Vadinasi, jis turėjo gerą skonį.

– Turėjo, – šyptelėjau iš malonaus prisiminimo apie tėvą, kuris sukiojosi su manim virtuvėje... kol saulė nusileido ir jis pirmą kartą įstatė mamai mėlynę po akimi.

– Ką veiksi šį vakarą? Lendonas vėl bibliotekoje, – pasakė ji, nors jau žinojau.

– Tiesą sakant, norėjau paklausti, ar galėtumėt man padėti iškepti pyragą ar ką nors Hardinui. Šiandien jo gimtadienis ir maždaug po pusvalandžio jis čia atvažiuos, – negalėjau nuslėpti šypsenos.

– Tikrai? Žinoma, galim iškepti greitą pyragą... arba galim net sutepti torčiuką. Kas jam labiau patinka – šokoladas ar vanilė?

– Šokoladinis pyragas su šokoladiniu glajum, – pasakiau. Nors dažnai jaučiu, kad jo nepažįstu, bet pažįstu geriau, negu manau pažįstanti save.

– Gerai, tada paduok man indus, – nurodė Karen ir aš šokau padėti.

Po pusvalandžio jau laukiau, kol pyragas atvės, kad galėtume aptepti glajum, kol Hardinas dar neatvažiavo. Karen iš kažkur

ištraukė senų žvakių; tebuvo vienetas ir trys, bet žinau, kad jis humorą supras.

Nuėjau į svetainę ir pažvelgiau pro langą, ar dar neatvažiavo, bet kiemas buvo tuščias. Tikriausiai šiek tiek vėluoja. Praėjo tik keturiasdešimt penkios minutės.

– Kenas grįš namo maždaug po valandos, jis vakarieniauja su kolegomis. Aš baisus žmogus, gausiu skrandžio opą. Nekenčiu šitų vakarienių, – nusijuokė ji. Aš irgi nusišypsojau, šokoladiniu glaistu tepliodama pyrago šonus.

– Nekaltinu jūsų, – pasakiau ir įsmeigiau skaičius.

Sudėjau trisdešimt vieną, paskui nutariau sukeisti į trylika. Abi su Karen nusijuokėm iš senų žvakių ir aš dar pabandžiau po žvakėmis tirštu glaistu užrašyti Hardino vardą.

– Atrodo... gražu, – pamelavo ji.

Pasibaisėjau savo glaistymo gabumais.

– Čia esmė yra mintis. O gal būtų geriau...

– Jam patiks, – patikino Karen ir užlipo laiptais į viršų, kad mudu su Hardinu pabūtume dviese, kai jis atvažiuos.

Jau praėjo valanda nuo žinutės, o aš sėdžiu viena virtuvėje ir laukiu jo. Norėjau paskambinti, bet jeigu jis nevažiuoja, turėtų pats paskambinti ir pasakyti.

Jis atvažiuos. Beje, tai buvo jo mintis. Jis atvažiuos.

Šimtas šeštas skyrius

HARDINAS

Jau trečią kartą Neitas bandė įbrukt man taurę.

– Nagi, žmogau. Tik vieną gurkšnį, biče, juk tavo dvidešimt pirmas gimimas – nuodėmė neišgert!

Galiausiai pasidaviau, kad galėčiau ramiai nykt iš čia.

– Gerai, vieną taurę. Bet tik tiek.

Šypsodamasis jis padėjo taurę ir iš Tristano rankų paėmė butelį degtinės.

– Gerai. Bet tada jau teisingą taurę, – pasakė.

Užverčiau akis ir gurkštelėjau tamsaus gėrimo.

– Gerai, viskas. Dabar gali palikt mane ramybėj, – atsakiau ir jis nepriešTaraudamas linktelėjo.

Nuėjau į virtuvę įsipilt vandens, bet mane sustabdė Zedas – būtent jis iš visų suskių.

– Štai, – pasakė paduodamas mano telefoną. – Atsikėlęs palikai ant sofos.

Ir grįžo į svetainę.

Šimtas septintas skyrius

TESA

Po dviejų valandų palikau pyragą ant spintelės ir užlipau į viršų. Nusivaliau makiažą ir apsivilkau pižamą. Štai taip nutinka kiekvieną mielą kartą, kai leidžiu sau suteikti jam dar vieną progą. Tikrovė spjovė man į veidą.

Tikrai maniau, kad jis atvažiuos. Kokia aš kvailė. Nulipau žemyn kepti jam pyrago... Dieve, aš idiotė.

Pasiėmiau ausines, kol dar nepradėjau verkti. Ausis užliejo muzika, o aš gulėjau ant lovos ir iš visų jėgų stengiausi nepasiduoti. Vakar vakare jis elgėsi visai kitaip – daugiausia gražiai, bet aš ilgiuosi jo nešvankių ir įžūlių pastabų, kurias slapta mėgau, nors apsimesdavau negalinti pakęsti.

Džiaugiuosi, kad Lendonas grįžęs neužėjo pasisveikinti. Vis dar turėjau mažytę viltį ir būčiau atrodžiusi dar juokingesnė, aišku, jam net nebūtų reikėję to sakyti.

Ištiesiau ranką ir išjungiau stalinę lempą, tada šiek tiek pritildžiau muziką. Prieš mėnesį būčiau šokusi į mašiną ir važiavusi į tuos kvailus brolijos namus paklausti jo, kodėl, po velnių, mane apvylė, bet dabar nebeturiu jėgų kovoti. Daugiau nebe.

Mane pažadino ausyse skambantis telefonas, o ausinėse girdimas triukšmas išgąsdino. Hardinas. Jau beveik vidurnaktis. *Neatsiliepk, Tesa.*

Pačia tikriausia to žodžio reikšme prisiverčiau neatsiliepti ir išjungiau telefoną. Nustačiau žadintuvą, pasidėjau ant staliuko ir užsimerkiau.

Aišku, jis girtas ir dabar prikiaulinęs man skambina. Turėjau žinoti, kad taip bus.

Šimtas aštuntas skyrius

HARDINAS

Tesa neatsiliepė į mano skambučius ir tai mane sunervino. Jau praėjo penkiolika minučių mano sumautos gimimo dienos, o ji nekelia telefono?

Taip, ko gero, reikėjo anksčiau paskambint, bet vis tiek. Ji net neatrašė į mano žinutę prieš porą valandų. Nors vakar mums buvo gera kartu ir ji net bandė mane nurengti. Neįsivaizduoju, kaip sugebėjau atsisakyt, bet tikrai iš to nebūtų buvę nieko gero. Negaliu naudotis proga, nors siaubingai to norėčiau.

– Manau, jau eisiu, – pasakiau Loganui, siūlydamas jam išsilaisvint iš rudaodės brunetės, kuri, akivaizdu, jau pradėjo jam patikt.

– Nee, dar negali išeit, bent kol... o, štai ir jos! – šūktelėjo jis ir parodė pirštu.

Atsisukęs pamačiau dvi merginas su lietpalčiais, einančias pas mus. *Nė už ką.*

Svetainė ėmė ploti ir šūkaut.

– Aš nešoksiu striptizo, – pasakiau.

– Ei, baik! Iš kur žinai, kad jos šokėjos? – nusijuokė jis.

– Jos su tais baisiais lietpalčiais ir platformom! – Kaip kvaila.

– Ei, žmogau, Tesa nesužinos! – pridūrė Loganas.

– Ne čia esmė, – sumurmėjau, nors buvo kaip tik taip. Ne vienintelė priežastis, bet svarbiausia.

– Ar čia šitas naujagimis? – paklausė viena mergina. Nuo jos ryškiai raudono lūpdažio man suskaudo galvą.

– Ne, ne, ne. Čia ne aš, – pamelavau ir nėriau prie durų.

– Ei, Hardinai! – sušuko keli balsai.

Ne, po velnių, aš neatsisuksiu. Tesa pasius, jei sužinos, kad buvo striptizas. Beveik jau girdėjau, kaip ji šaukia ant manęs dėl šokėjų. Gaila, kad neatsiliepė, kai skambinau. Pabandžiau dar kartą prisiskambint, nors kita linija manęs ieškojo Neitas. Negrįšiu čia, net surištas. Jau ir taip gana ilgai dalyvavau gimtadienio vakarėly.

Lažinuos, dabar ji pyksta ant manęs, nes nepaskambinau anksčiau, bet niekaip nesuprantu, kada galiu ir kada negaliu skambint. Nenoriu jos spausti, bet nenoriu ir paleist per toli. Sunku rast viduriuką, o pusiausvyra visai prasta.

Dar kartą patikrinau telefoną ir pamačiau, kad „Labas“ yra paskutinė siųsta ar gauta žinutė. Regis, ir vėl liekam vienudu – aš ir tas atsiskyrėlis butas.

Smagaus man sumauto gimtadienio.

Šimtas devintas skyrius

TESA

Mane pažadino keistas garsas. Po kelių sekundžių prisiminiau, kad dėl Hardino vakar vakare išjungiau telefoną. Paskui prisiminiau, kad sėdėjau virtuvėje prie stalo ir sulig kiekviena minute džiaugsmas tirpo, nes jis taip ir nepasirodė.

Nusiprausiau ir susiruošiau ilgai kelionei į „Vance" leidyklą. Vienintelis dalykas, dėl kurio ilgėjausi buto, – jis arčiau darbo. Ir dėl Hardino. Ir dėl knygų lentynos per visą sieną. Ir dėl mažos, bet tobulos virtuvės. Ir dėl tos lempos. Ir dėl Hardino.

Nulipusi žemyn virtuvėje radau tik Karen. Mano akys nukrypo į pyragą su žvakučių skaičiais trylika ir kvaila keverzone „Hardinas", kuri dabar po nakties tartum pavirto į „Pragaras".

Gal ir taip.

– Jis negalėjo atvažiuoti, – pasakiau jai nežiūrėdama į akis.

– Taip... aš ir pagalvojau, – ji man maloniai nusišypsojo ir prijuoste pasivalė akinius.

Ji nuostabi namų šeimininkė: nuolat ką nors verda ar valo, bet svarbiausia – labai maloni, labai myli savo vyrą ir savo šeimą, net ir storžievį savo posūnį.

– Viskas gerai, – gūžtelėjau pečiais ir prisipyliau puodelį kavos.

– Mieloji, juk žinai, kad neprivalai visada jaustis gerai.

– Žinau. Bet lengviau, kai viskas gerai, – atsakiau, ir ji linktelėjo.

– Bet nebūtinai turi būti lengva, – pasakė. Beveik susijuokiau iš ironijos, kad ji pavartojo žodžius, kuriuos man nuolat kartodavo

Hardinas. – Beje, kitą savaitę ruošiamės važiuoti į paplūdimį. Jeigu norėtum kartu, būtų labai malonu.

Viena iš priežasčių, kodėl man patinka Lendono mama, yra ta, kad ji niekada neverčia manęs kalbėtis apie nieką.

– Į paplūdimį? Vasarį? – paklausiau.

– Turim katerį ir mėgstam paplaukioti, kol dar nekaršta. Plauksim žiūrėti banginių, tai labai gražu. Tau patiktų.

– Tikrai? – Dar nesu plaukusi kateriu ir ta mintis mane baugina, bet pamatyti banginius būtų labai įdomu. – Taip, mielai.

– Šaunu! Mums bus labai smagu, – apsidžiaugė ji ir nuėjo į svetainę.

Atvažiavusi į leidyklą pagaliau įjungiau telefoną. Reikia atprasti išjungti jį kas kartą, kai supykstu. Kitą kartą galiu paprasčiausiai nekreipti dėmesio į Hardino skambučius. Jausčiausi siaubingai, jeigu kas nors nutiktų mano motinai ir ji negalėtų man prisiskambinti.

Išėjusi iš lifto pamačiau susiglaudusius Kimberlę ir Kristianą. Jis kažką sušnibždėjo jai į ausį, ji sukikeno, jis užkišo garbaną jai už ausies ir plačiai nusišypsojęs pabučiavo, ir abu šypsojosi.

Nuskubėjau į savo kabinetą paskambinti motinai – juk jau laikas. Bet ji neatsiliepė. Rankraštis, kurį pradėjau skaityti, atsibodo po penkių puslapių. Versdama paskutinius lapus pastebėjau „Taip" ir atsidusau. Man bloga nuo tų vienodų senų istorijų: mergina sutinka vaikiną, vaikinas ją įsimyli, kažkas nutinka, jie susitaiko, susituokia, susilaukia vaikų – ir pabaiga. Išmečiau lapus į šiukšliadėžę toliau nė neskaičiusi. Blogai jaučiausi, kad nesuteikiau autoriui progos, bet manęs nesujaudino.

Noriu gyvenimiškos istorijos, kuri pasakotų apie tikras problemas, ne tik apie barnius ar išsiskyrimus. Tikros istorijos. Žmonės skaudina vieni kitus ir nuolat grįžta į tą pačią vietą... aišku, įskaitant ir mane. Dabar tai supratau.

Pro mano kabinetą praėjo Kristianas. Giliai įkvėpiau ir nuėjau paskui jį. Pasitaisiau sijoną ir pabandžiau parepetuoti, ką jam pasakysiu apie Sietlą. Tikiuosi, Hardinas nesugadins progos man išvažiuoti.

– Pone Vensai? – atsargiai pabeldžiau į duris.

– Tesa? Užeik, – atsakė jis su šypsena.

– Atsiprašau, kad trukdau, bet jei galėtumėt, prašyčiau man skirti penkias minutes. – Jis mostelėjo, kad atsisėsčiau. – Galvojau apie Sietlą, gal būtų galimybė ir man ten persikelti? Suprantu, jau per vėlu, bet tikrai labai norėčiau ten važiuoti. Trevoras užsiminė ir pagalvojau, kad tai būtų puiki proga, jeigu...

Kristianas pakėlė ranką ir nusijuokė. Nutilau.

– Tikrai nori važiuoti? – paklausė šypsodamasis. – Sietlas visiškai kitoks miestas. – Žalios akys žiūrėjo maloniai, bet jaučiau, kad aš jo neįtikinau.

– Taip, suprantu. Tikrai labai mielai važiuočiau...

Norėčiau. Nuoširdžiai norėčiau. Tikrai norėčiau?

– O kaip Hardinas? Ar jis važiuotų kartu? – pasitaisė kaklaraiščio mazgą, šiek tiek atlaisvindamas raištį aplink kaklą.

Ar pasakyti jam, kad Hardinas atsisakė važiuoti? Kad mano vieta jo ateities planuose nėra aiški, nors galėtų būti, kad jis užsispyręs ir paranojiškas. Vis dėlto atsakiau:

– Mes dar nenusprendėm.

Vensas pažiūrėjo man į akis.

– Mielai pasiimčiau tave į Sietlą kartu su mumis. – Ir po akimirkos pridūrė: – Hardiną irgi. Jis galėtų ir vėliau atvažiuoti, gal net atgautų savo senąjį darbą, – pasakė Kristianas ir nusikvatojo. – Jeigu mokės suvaldyt liežuvį.

– Tikrai?

– Taip, žinoma. Galėjai ir anksčiau atvirai pasikalbėti.

Jis dar šiek tiek pažaidė su kaklaraiščiu ir galiausiai nusiėmęs jį pasidėjo ant stalo.

– Labai jums ačiū! Esu labai dėkinga! – pasakiau. Ir tikrai taip maniau.

– Ar įsivaizduoji, kada būtum pasiruošusi keliauti? Kim, Trevoras ir aš išvažiuojam maždaug po dviejų savaičių, bet tu gali prisijungti kada galėsi. Suprantu, dar turėsi susitvarkyti koledžo reikalus. Dirbsiu su tavim, kiek tik bus galimybė.

– Per dvi savaites turėčiau susitvarkyti, – atsakiau negalvodama.

– Puiku, tiesiog puiku. Kim labai apsidžiaugs, – nusišypsojo jis.

Pastebėjau, kad jo akys nukrypo į Kimberlės ir Smito nuotrauką ant stalo.

– Dar kartą jums ačiū, man tai labai daug reiškia, – pasakiau ir išėjau iš kabineto.

Sietlas. Dvi savaitės. Po dviejų pašėlusių savaičių kraustausi į Sietlą. Aš pasirengusi.

Ar tikrai?

Žinoma, pasirengusi. Metų metus laukiau šios akimirkos. Nesitikėjau, kad tai nutiks taip greitai.

Šimtas dešimtas skyrius

TESA

Laukiau prie Zedo buto tikėdamasi, kad jis labai ilgai neužtruks. Man tikrai labai reikėjo su juo pasikalbėti, jis sakė, kad jau pakeliui iš darbo. Sustojusi nusipirkau kavos, kad užmuščiau laiką. Po kelių minučių baisiai garsiai plerpiančiu visureigiu atvažiavo ir jis. Iš mašinos išlipo labai gražus – juodais džinsais ir raudonais marškinėliais be rankovių tad iškart pamiršau savo tikslą.

– Tesa! – ištarė jis plačiai šypsodamasis ir pakvietė į vidų.

Gavau į rankas antrą puodelį kavos, jis įsipylė gazuoto vandens ir abu nuėjom į svetainę.

– Zedai, pagalvojau, noriu tau kai ką pasakyti. Bet pirmiau apie ką kita, – pradėjau.

Jis susidėjo rankas už galvos ir atsirėmė į sofos atlošą.

– Kalbi apie vakarėlį?

– Tu ten buvai? – paklausiau delsdama pasakoti savo naujienas. Atsisėdau ant kėdės priešais sofą.

– Taip, trumpai. Bet kai tik pasirodė striptizo šokėjos, iškart išėjau. – Zedas pasikasė sprandą. Aš lioviausi kvėpuot.

– Striptizo šokėjos? – karktelėjau ir padėjau kavos puodelį ant stalo, kad neapsipilčiau karštu gėrimu.

– Taip. Visi jau buvo apsinešę, o galiausiai pasirodė šokėjos. Bet man nepatiko, tai išėjau, – gūžtelėjo pečiais jis.

Kepiau Hardinui pyragą ir ketinau su juo švęsti jo gimimo dieną, o jis šlitinėjo su striptizo šokėjomis?

– Kas dar nutiko per vakarėlį? – paklausiau vėl keisdama temą. Negalėjau išmesti šokėjų iš galvos. Kaip galėjo Hardinas šitaip su manimi pasielgti?

– Nieko, tiesiog buvo tipiškas vakarėlis. Ar jau kalbėjaisi su Hardinu? – paklausė spoksodamas į gazuoto vandens skardinę ir pirštu vedžiodamas etiketę.

– Ne, aš... – nenorėjau prisipažinti, kad jis mane nuvylė.

– Ką norėjai man pasakyti? – paklausė Zedas.

– Jis sakė, kad atvažiuos, bet neatvažiavo.

– Tai žema, – papurtė galvą jis.

– Žinau. Ir žinai, kas blogiausia? Mūsų pasimatymas buvo labai smagus ir tikrai pagalvojau, kad būsiu jam svarbiausia.

Pakėlusi akis pamačiau, kad Zedas užjaučiamai žiūri į mane.

– Vadinasi, jis pasirinko vakarėlį, o ne tave, – pridūrė.

– Taip... – nežinojau, ką daugiau pasakyti.

– Manau, jis aiškiai parodė, koks yra žmogus ir kad neketina keistis. Supranti?

Ar tikrai yra taip, kaip jis sako?

– Suprantu. Tik labai norėjau, kad jis pasikalbėtų su manim ar bent pasakytų, kad nenori atvažiuoti, užuot palikęs sėdėti ir laukti jo valandų valandas.

Sėdėjau ir krapštinėjau atsilaupiusį stalo kraštą.

– Nemanau, kad turėtum su juo apie tai kalbėtis. Jeigu jis manytų, kad esi verta jo laiko, būtų pasirodęs ir nepalikęs tavęs laukti.

– Žinau, kad tu teisus, bet tai visada buvo svarbiausia mūsų santykių problema. Mes ne kalbėdavom, o iškart pasidarydavom išvadas, apšaukdavom vienas kitą ir tada kuris nors išeidavom, – atsakiau.

Žinoma, Zedas tik stengiasi padėti, bet iš tikrųjų norėjau, kad Hardinas man paaiškintų, į akis pasakytų, kodėl šlitinėti su striptizo šokėjomis jam buvo maloniau, negu pabūti su manimi.

– Maniau, jūs daugiau nebendraujat.

– Bendraujam... na ne, bet... aš net nemoku paaiškinti.

Aš dvasiškai pavargusi, o Zedas kartais mane trikdo.

– Tavo teisė rinktis, bet aš tik noriu, kad daugiau negaištum su juo laiko, – atsiduso jis ir atsikėlė nuo sofos.

– Žinau, – sušnibždėjau ir patikrinau telefoną, ar nėra žinutės iš Hardino. Nebuvo.

– Gal nori valgyt? – paklausė Zedas iš virtuvės ir išgirdau, kaip į šiukšliadėžę išmetė tuščią skardinę.

Šimtas vienuoliktas skyrius

HARDINAS

Šitas butas toks pragariškai tuščias.

Nemėgstu sėdėt čia be jos. Pasiilgau jos kojų, ištiestų man ant kelių jai mokantis, kai nepastebimai galiu žvilgčioti į ją, apsimetančią, kad dirba. Ilgiuosi jausmo, kai pieštuku piktai baksnoja man ranką, kol jį atimu ir iškeliu jai virš galvos. Tada apsimeta dar labiau supykusi, bet žinau, kad tik erzina mane prašydama daugiau dėmesio. Kai užsilipa man ant kelių norėdama susigrąžinti daiktus, ir viskas visada baigiasi taip pat, kiekvieną kartą, ir man, aišku, tai labai patinka.

– Velnias, – pasakiau sau ir padėjau segtuvą.

Nieko gero nenuveikiau nei šiandien, nei vakar, nei pastarąsias dvi savaites. Vis dar siuntu, kad ji neatsakė man vakar vakare, kai labiau už viską norėjau ją pamatyt. Esu visiškai tikras, kad ji mano tėvo namuose, todėl galėčiau tiesiog užsukt ir pasikalbėt su ja. Jeigu skambinsiu, gali neatsiliept, todėl dar labiau susinervinsiu. O dabar galiu paprasčiausiai stabtelėt.

Žinau, kad reikėtų duoti jai erdvės, bet iš tikrųjų... velniop tą erdvę. Man tai netinka ir tikiuos, kad jai irgi.

Į tėvo namus atvažiavau beveik septintą. Tesos mašinos kieme nėra.

Po velnių.

Tikriausiai ji parduotuvėj arba bibliotekoj su Lendonu, ar dar kur nors. Nepataikiau – Lendonas sėdėjo ant sofos su knyga ant kelių. Šaunu.

– Kur ji? – paklausiau vos įėjęs į kambarį.

Jau norėjau sėsti šalia, bet nutariau pastovėt. Būtų pernelyg keista taip imti ir atsisėsti prie jo.

– Nežinau, šiandien jos dar nemačiau, – atsakė, beveik neatitraukdamas akių nuo vadovėlio.

– Ar kalbėjaisi su ja? – paklausiau.

– Ne.

– Kodėl?

– Kodėl turėčiau? Ne visi ją persekioja, – atsakė su šypsena.

– Eik velniop, – supykau.

– Aš tikrai nežinau, kur ji yra, – patikino Lendonas.

– Gerai, palauksiu čia... turbūt.

Nuėjau į virtuvę ir atsisėdau prie stalo. Tik dėl to, kad jis man jau šiek tiek labiau patinka, dar nereiškia, kad sėdėsiu ir žiūrėsiu, kaip ruošia namų darbus.

Priešais lėkštėje pamačiau šokoladinio pyrago gabalą su skaičiais *trylika*. Ar čia buvo kieno nors gimtadienio tortas?

– Kieno tas sumautas pyragas čia guli? – šūktelėjau. Neįskaičiau vardo. Jeigu glaistas būtų buvęs baltas, nebūtų reikėję klausti.

– Čia *tavo* sumautas pyragas, – atsakė Karen. Atsisukęs pamačiau ironišką šypseną, kuria man nusišypsojo. Nė nemačiau, kada ji pasirodė.

– Mano? Čia parašyta „trylika".

– Turėjau tik tokias žvakes, Tesa labai prisijuokė iš jų, – atrėmė ji. Bet balsas skambėjo keistai. Ji pyksta, ar ką?

– Tesa? – sutrikau.

– Vakar vakare iškepė ir laukė tavęs atvažiuojant, – pasakė ir ėmė pjaustyti vištą.

– Aš neatvažiavau.

– Žinau, kad neatvažiavai, bet ji tavęs laukė.

Spoksojau į baisų pyragą ir jaučiausi tikras gyvulys. Kodėl ji kepė man pyragą, jeigu net nepakvietė atvažiuot? Niekada nesuprasiu tos merginos. Kuo ilgiau žiūrėjau į tą pyragą, tuo gražesnis

jis man darėsi. Prisipažinsiu, dabar, kai pragulėjo čia per naktį, sunku tą tvirtint, bet vakar tikrai buvo gražus.

Įsivaizdavau, kaip ji juokėsi smeigdama ne tuos skaičius į pyragą. Įsivaizdavau, kaip laižo pyrago tešlą nuo šaukšto ir suraukia nosį rašydama mano vardą. Ji iškepė man pyragą, o aš nuėjau į tą vakarėlį. Ar galiu būti dar didesnis gyvulys?

– Kur ji dabar? – paklausiau Karen.

– Neįsivaizduoju, bet nemanau, kad grįš vakarienės.

– Ar galiu pasilikt? Vakarienės? – paklausiau.

– Žinoma, gali, tau nereikia klausti, – atsisuko su šypsena.

Jos šypsena – tikrojo charakterio liudytoja. Ko gero, ji mano, kad aš esu gyvulys, bet vis tiek šypsosi ir maloniai kviečia vakarienės.

Per vakarienę ėjau iš proto. Nenustygau kėdėje, kas porą sekundžių žiūrėjau į langą norėdamas tūkstantąjį kartą jai paskambint, kol galiausiai atsilieps. Pamišimo viršūnė. Tėvas kalbėjosi su Lendonu apie artėjantį beisbolo sezoną, o aš baisiausiai norėjau, kad jiedu užsičiauptų.

Po galais, kur ji?

Pagaliau išsitraukiau telefoną, kad parašyčiau jai žinutę, bet išgirdau atsidarančias duris. Nejučiom pašokau, visi smalsiai sužiuro į mane.

– Ką? – pyktelėjau ir nuėjau į svetainę.

Su palengvėjimu pamačiau, kad ji įsvirduliavo su glėbiu knygų ir kažkuo, kas priminė plakatą. Kai tik mane pamatė, nešulys ėmė byrėti ant grindų. Nuskubėjau jai padėt.

– Ačiū, – pasakė paėmusi knygas man iš rankų ir nuėjo prie laiptų.

– Kur eini? – paklausiau.

– Pasidėti daiktų... – atsakė atsisukusi, bet ir vėl nusisuko.

Kitą kartą būčiau pasakęs... bet dabar norėjau ramiai nešaukdamas išsiaiškint, kas negerai.

– Ar ateisi vakarieniaut? – šūktelėjau jai iš paskos.

– Taip, – atsakė net nepasukus galvos.

Prikandau liežuvį ir grįžau į valgomąjį.

– Po minutės ji ateis, – pasakiau. Ir, prisiekiu, pastebėjau Karen šypseną, bet pažvelgęs į ją jau nieko nepamačiau.

Minutės virto valandomis, kol Tesa pagaliau atsisėdo prie stalo šalia manęs. Tikėjausi, kad tai geras ženklas. Po kelių minučių supratau, kad anaiptol, nes ji neištarė man nė žodžio ir beveik nepalietė maisto lėkštėje.

– Jau susitvarkiau visus dokumentus į Niujorko universitetą. Vis dar negaliu tuo patikėt, – pasakė Lendonas, ir jo mama didžiuodamasi nusišypsojo.

– Ten nebus šeimos, – pajuokavo mano tėvas, bet tik jo žmona iš tikrųjų nusijuokė.

Tesa ir Lendonas – abu labai mandagūs – nusišypsojo ir bandė juoktis, bet supratau, kad tai netikra. Taigi tėvas vėl pradėjo kalbėt apie sportą, o aš nutariau šnektelėt su Tesa.

– Mačiau tą pyragą... nežinojau... – sušnibždėjau.

– Nereikia. Tik ne dabar, – pašnairavo ji ir mostelėjo į esančius kambaryje.

– Po vakarienės? – paklausiau.

Ji linktelėjo.

Mane varė iš proto, kad ji taip knebinėja valgį. Labai norėjau pasmeigt bulvę ir įdėt jai į burną. Štai dėl ko mes ginčijamės – jau ėmiau svajot, kaip ją pamaitint. Prie stalo tėvas stengėsi įtraukt visus į kažkokį pokalbį ir palinksmint kvailais juokeliais. Bandžiau kaip galėdamas nekreipt į jį dėmesio ir baigiau vakarienę.

– Mieloji, buvo labai gardu, – tėvas pagyrė Karen, jai pradėjus tvarkyt stalą. Paskui pažvelgė į Tesą ir vėl atsigręžė į žmoną. – Paskui kviečiu tave su Lendonu į „Dairy Queen"*. Seniai ten buvom...

Karen apsimestinai entuziastingai linktelėjo, o Lendonas puolė jai padėti.

* Ledų ir greitojo maisto restoranų tinklas.

– Ar galim pasikalbėti? Prašau. – atsistojusi Tesa nustebino mane.

– Taip, aišku.

Nusekiau laiptais jai iš paskos iki jos kambario. Kai paskui mane uždarė duris, nesupratau, ar apšauks mane, ar pravirks.

– Mačiau pyragą... – nutariau pradėt pirmas.

– Tikrai? – atsisėdusi ant lovos krašto beveik abejingai paklausė ji.

– Taip... buvo... labai miela, kad pasistengei.

– Taip...

– Atsiprašau, kad ėjau į tą vakarėlį, užuot prašęs tavęs pabūt su manim.

Ji užsimerkė kelioms sekundėms, giliai įkvėpė ir vėl atsimerkė.

– Gerai, – pasakė tuo pačiu abejingu balsu.

Mane nupurtė šiurpas nuo tokio visiškai bejausmio jos veido, spoksančio į langą. Ji atrodo taip, lyg kažkas būtų išsiurbęs jos gyvybę... Kažkas tikrai tai padarė.

Aš.

– Aš tikrai labai atsiprašau. Nemaniau, kad norėsi mane matyt. Sakei, kad būsi užsiėmus.

– Kaip galėjai taip galvot? Laukiau tavęs, nors „Būsiu po pusvalandžio" virto dviem valandomis.

Vis dar kalbėjo abejingai, bet nuo jos žodžių ant sprando man pasišiaušė plaukai.

– Apie ką tu kalbi?

– Sakei, kad atvažiuosi, bet neatvažiavai. Paprasčiausiai.

Jau geriau ji būtų ant manęs šaukusi.

– Aš nesakiau, kad atvažiuosiu. Kviečiau tave į vakarėlį, jei būtum norėjus, dar parašiau ir skambinau tau vakare, bet tu neatsakei.

– Eik tu! Tikriausiai buvai visiškai girtas, – lėtai atkirto ji, o aš sustojau priešais ją.

Net ir tada ji nepažvelgė į mane. Spoksojo kažkur ir man buvo labai neramu. Aš įpratęs, kad ji siautėtų, nenusileistų, verktų... bet šitai man nauja.

– Ką nori pasakyt? Aš tau skambinau...

– Taip, vidurnaktį.

– Žinau, kad nesu toks protingas kaip tu, bet dabar visai nieko nesuprantu, – pasakiau.

– Kodėl apsigalvojai? Kodėl neatvažiavai? – paklausė ji.

– Nežinojau, kad turiu čia atvažiuot. Parašiau tau „Labas“, bet tu taip ir neatsakei.

– Atsakiau, tu irgi atsakei. Parašei, kad tau nuobodu ir paklausei, ar gali atvažiuoti.

– Ne... nerašiau.

Negi vakar ji buvo girta?

– Parašei.

Ji pamojavo savo telefonu ir aš jį pagriebiau.

„Nevykęs. Ar galiu atvažiuot?“

„Taip. Kada būsi čia?“

„Po pusvalandžio.“

Kas per velnias?

– Aš to nesiunčiau, čia ne aš. – Pabandžiau prisimint tą naktį. Ji nieko nesakė, tik rakinėjo nagus. – Tesa, jei bent sekundę būčiau pagalvojęs, kad manęs lauki, būčiau buvęs čia su tavim.

– Tu man nuoširdžiai tvirtini nerašęs žinučių, nors aš tau ką tik jas parodžiau? – beveik nusijuokė ji.

Tegul ji aprėkia mane. Tada bent žinau, kad jai rūpi.

– Ar aš ką tik taip nepasakiau? – burbtelėjau.

Ji tylėjo.

– Tai kas tada?

– Nežinau... šūdas, nežinau, kas... Zedas! Va, kas, po velnių – Zedas.

Šitas išgama padavė man telefoną, ir jis sėdėjo ant sofos. Jis rašė Tesai žinutes mano vardu, kad ji manęs lauktų.

– Zedas? Tu rimtai kaltini Zedą?

– Taip! Aš tikrai jį kaltinu. Jis sėdėjo ant sofos šalia manęs ir padavė man telefoną. Tesa, aš žinau, kad tai jis, – pasakiau. Jos

akyse švystelėjo sutrikimas, ir sekundę ji tikrai buvo patikėjus manim, bet paskui papurtė galvą.

– Nežinau... – atrodė, lyg kalbėtų su savim.

– Tesa, nepasakyčiau tau, kad atvažiuoju, ir neatvažiuočiau. Labai stengiuosi, tikrai labai stengiuosi tau parodyt, kad galiu pasikeist. Daugiau taip su tavim nepasielgčiau, niekada. Tas vakarėlis vis tiek buvo siaubingai nuobodus, man buvo labai liūdna be tavęs...

– Vadinasi, tau buvo liūdna? – garsiau ištarė ji ir atsistojo.

Na štai.

– Tau buvo liūdna, nors ten buvo striptizo šokėjų? – suriko ji.

Velnias.

– Taip! Aš net nepasilikau ten, kai jos atvažiavo! Pala... kas tau pasakė apie striptizo šokėjas?

– Ar tai *svarbu*? – atrėmė ji.

– Taip! Tai svarbu. Jis pasakė, ar ne? Zedas! Jis prikišo tau į galvą visokių nesąmonių apie mane, kad supykdytų mus! – surikau.

Jaučiau, kad jis nepasiduos. Tik nemaniau, kad taip žemai puls. Jis rašė jai iš mano telefono, o paskui ištrynė žinutes. Ar jis tikrai toks beviltiškai kvailas, kad gali šitaip žaisti su mano santykiais. Susirasiu tą suskį...

– Ne jis! – riktelėjo ji ir pertraukė mano įniršį. *O, tu šūdų šūde.*

– Gerai, tada paskambinkim tavo brangiajam Zedui ir paklauskim jo.

Paėmiau jos telefoną ir suradau jo vardą... tarp artimųjų. Prakeikimas, norėjau tėkšt tą telefoną į sieną.

– Neskambink jam, – suriaumojo ji, bet aš neklausiau. Jis neatsiliepė. Žinoma, po visais galais. – Ką dar jis tau papasakojo? – putojausi.

– Nieko, – pamelavo ji.

– Tu prasta melagė, Tesa. Ką dar jis tau pasakė?

Ji žiūrėjo į mane sukryžiavusi rankas, o aš laukiau atsakymo.

– Nagi? – spaudžiau ją.

– Kad tu buvai pas Džeisą tą naktį, kai aš nakvojau jo namuose.

Aš vos nepradėjau svaidytis žaibais.

– Tesa, ar nori žinoti, kas dar bendrauja su Džeisu? Ogi suskis Zedas. Jiedu visada kartu. Nuėjau ten paklausinėt apie judu, nes tu staiga panorai sumest su juo skudurus.

– Sumest su juo skudurus? Aš su niekuo nemetu skudurų! Likau ten kelis kartus, nes man patiko jo draugija ir jis visada man malonus! Ne taip kaip tu!

Ji žengtelėjo prie manęs. Norėjau, kad rėktų ant manęs, o dabar nenutyla. Bet daug geriau tokia negu bejausmė kaip mumija.

– Jis visai nėra toks mielas, kaip tu manai, Tesa! Negi nematai? Kiša tau į galvą tas nesąmones, kad gautų tave. Tik nori padulkint tave, ir viskas. Nesvaik dėl savęs ir nemanyk, kad jis... – nutilau. Norėjau paminėt tik Zedą, ne daugiau. – Nenorėjau to pasakyti, – pridūriau, nes magėjo ją supykdyti, bet ne nuliūdinti.

– Žinoma, kad nenorėjai, – užvertė akis.

Negaliu patikėt, kad riejamės dėl Zedo. Kokia nesąmonė. Liepiau jai laikytis nuo jo atokiai, bet tokia užsispyrėlė kaip ji neklausys nė vieno mano žodžio. Bent jau pasakė, kad nebuvo sumetus su juo skudurų, kai nakvojo pas jį tuos kartus... *kartus?*

– Kiek kartų nakvojai jo bute? – paklausiau mintyse melsdamasis, kad būčiau blogai išgirdęs.

– Tu jau žinai, – kuo toliau, tuo labiau ji pyko. Aš irgi.

– Ar galim bandyt pasikalbėt apie tai ramiau, nes aš tuoj nutrūksiu nuo virvės, o iš to nieko gero nebus, – sugniaužiau kumščius, kad pabrėžčiau žodžius.

– Aš bandžiau, bet tu...

– Ar gali bent dviem sekundėms užsičiaupt ir paklausyt manęs? – riktelėjau ir persibraukiau rankomis plaukus.

Mano nuostabai, ji pasielgė visiškai atvirkščiai, negu tikėjausi, – nuėjo prie lovos, atsisėdo ir užsičiaupė.

Iš tikrųjų nelabai žinojau, ką pasakyt ar nuo ko pradėt, nes nesitikėjau, kad tikrai manęs paklausys.

Nuėjau ir atsistojau priešais ją, sėdinčią ant lovos. Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į mane neįskaitoma išraiška. Aš pažingsniavau pirmyn atgal, tada sustojau ir ėmiau kalbėti.

– Ačiū, – atsidusau iš palengvėjimo ir nusivylimo. – Gerai... vadinasi, viskas susipainiojo ir nuėjo velniop. Tu pagalvojai, kad aš pasiprašiau atvažiuot ir apgavau tave. Jau turėtum žinoti, kad taip negalėčiau padaryt.

– Tikrai? – įsiterpė ji.

Neįsivaizdavau, ką turėtų jau žinot, kai tiek visko esu pridirbęs.

– Tu teisi... bet patylėk, – pasakiau, o ji užvertė akis. – Vakarėlis buvo velniškai nuobodus ir aš apskritai nebūčiau ten ėjęs, jeigu tu būtum nenorėjus. Aš visai negėriau, nors iš tikrųjų nurijau vieną gurkšnį, bet tik tiek. Nesikalbėjau su kitomis merginomis, keliais žodžiais persimečiau su Mole ir, prisiekiu visais pragaro velniais, nebuvau su striptizo šokėjomis. Kam man reikalingos tos šokėjos, jeigu aš turiu tave?

Jos akys sušvelnėjo, daugiau nebežiūrėjo į mane taip, lyg norėtų nukąst mano daužtą galvą. Tai jau šis tas.

– Na, ne visai tave turiu... bet bandau susigrąžint. Jokios kitos nenoriu. Dar svarbiau – nenoriu, kad tu norėtum kito. Nors nesuprantu, kuo tau patiko Zedas. Žinau, jis tau malonus ir taip toliau, ir panašiai... bet jis tikras šūdo gabalas.

– Hardinai, jis nepadarė nieko, kad turėčiau taip galvoti, – spyriojosi ji.

– Jis parašė tau apsimetęs manim, jis specialiai papasakojo tau apie šokėjas...

– Tu nežinai, ar tikrai jis man parašė. Ir aš labai džiaugiuosi sužinojusi apie šokėjas.

– Būčiau tau viską papasakojęs, jeigu būtum atsiliepus į skambučius. Net neįsivaizdavau, kas dedasi. Nežinojau, kad iškepei man pyragą ar kad laukei manęs. Man ir taip gana sunku priversti tave pamatyti, kaip stengiuosi. Bet jis atsiranda iš niekur, įsiterpia tarp mūsų ir visko tau pripasakoja.

Tesa tylėjo.

– Tesa, ką dabar darysim? Man reikia žinot, nes šitas stumdymasis pirmyn atgal mane žudo ir aš negaliu ilgiau būti be tavęs.

Atsiklaupiau priešais ją ir žiūrėdamas į akis laukiau atsakymo.

Šimtas dvyliktas skyrius

TESA

Nežinojau, ką daryti ar ką atsakyti Hardinui.

Viduje kirbėjo, kad dėl žinučių jis nemeluoja, bet lygiai taip pat sunku buvo patikėti, kad ir Zedas gali meluoti. Aš tiesiog kalbuosi apie viską su Hardinu ir jis toks švelnus, toks supratingas.

Bet juk tai Hardinas.

Tyliai ir lėtai jis spaudė mane:

– Ar gali man atsakyt?

– Nežinau, aš irgi pavargau nuo to stumdymosi pirmyn atgal. Tai labai vargina ir daugiau nebenoriu to daryti, tikrai nebegaliu, – atsakiau.

– Bet aš iš tikrųjų nieko nepadariau. Iki vakar mums viskas buvo gerai ir čia nėra jokios mano kaltės. Žinau, dažniausiai būdavo, bet tikrai ne šį kartą. Man labai gaila, kad nepraleidau savo gimtadienio su tavim. Žinau, jog turėjau, ir labai atsiprašau, – pasakė Hardinas.

Jis klūpėjo priešais susidėjęs rankas ant kelių, ne maldaudamas kaip anksčiau, o tiesiog laukdamas. Jeigu sako tiesą, kad nesiuntė žinučių, nors manau, kad siuntė, tada tai iš tikrųjų baisus nesusipratimas.

– Ar tai kada nors baigsis? Man jau visko per akis. Buvo labai gera eiti į pasimatymą, bet tu net nepasilikai iki ryto.

Buvo skaudu, kad jis šitaip išslinko, – iki galo to net nesuvokiau.

– Nesisukiojau aplink, nes... dėl Lendono, jo *irgi* klausiau patarimo, bandžiau duoti tau erdvės. Aš visiškai bukas, bet pamaniau,

kad jei nebūsiu toks įkyrus, turėsi laiko viskam apgalvot ir tau bus lengviau, – paaiškino.

– Man ne lengviau, bet kalbam ne tik apie mane. Kalbam ir apie tave, – atsakiau.

– Ką? – paklausė jis.

– Kalbam ne tik apie mane. Noriu pasakyt, kad tave tai irgi turėtų varginti.

– Nereikia rūpintis manim. Aš tik noriu, kad tau viskas būtų gerai ir kad žinotum, jog aš iš tikrųjų stengiuosi.

– Taip.

– Kas taip? Tiki, kad aš stengiuos? – spyrė jis.

– Taip. Ir tu man rūpi, – atsakiau.

– Tesa, tai ką mes darom? Ar galim sakyt, kad jau viskas gerai? Ar bent kad viskas krypsta į gera? – jis kilstelėjo ranką ir palietė man skruostą. Žiūrėjo ir laukė, kaip reaguosiu. Ir aš jo neatstūmiau.

– Kodėl mudu tokie pakvaišę? – sušnibždėjau, jo nykščiui perbraukus man per apatinę lūpą.

– Aš tai ne. Bet tu tikrai, – nusijuokė.

– Tu dar labiau pakvaišęs nei aš, – nepasidaviau, ir jis pamažu artėjo prie manęs.

Pykau, kad šaukė ant manęs ir kad privertė vakar vakare jo laukti, nors, regis, tai ne jo kaltė. Liūdna, kad negalim paprastai išsiaiškinti. Bet labiausiai už viską jo ilgėjausi. Man trūksta mudviejų artumos. Ilgiuosi vaizdo, kaip keičiasi jo akys žiūrint į mane.

Turiu pripažinti savo kaltę ir savo vaidmenį šioje maišalynėje. Žinau, kokia užsispyrusi esu, ir nuolat imu galvoti blogiausia, kai jis bando ką nors daryti. Nors žinau, kad stengiasi. Nesu pasirengusi būti su juo, bet neturiu priežasties jaustis nelaiminga dėl praėjusios nakties. Bent jau tikiuosi. Nežinau, ką galvoti, ir dabar tikrai nenoriu galvoti.

– Ne, – sušnibždėjo jis, per centimetrą nuo mano lūpų.

– Taip.

– Užsičiaupk.

Jis neapsakomai atsargiai priglaudė savo lūpas prie manųjų. Abiem rankomis suėmė skruostus ir vos vos pabučiavo. Liežuviu perbraukė apatinę lūpą. Man užgniaužė kvapą. Prasižiojau, kad įkvėpčiau oro, bet pasirodė, kad oro nėra, – daugiau nėra nieko, tik jis. Truktelėjau jį už marškinėlių, kad atsistotų, bet jis nepajudėjo ir toliau lėtai mane bučiavo. Šitas jo kankinimas varė mane iš proto, todėl nuslydau nuo lovos pas jį ant grindų. Jis abiem rankomis apkabino mane per juosmenį, o aš apsivijau jo kaklą. Norėjau stumtelėt aukštielninką ir užlipti ant viršaus, bet jis ir vėl suturėjo.

– Kas negerai? – paklausiau.

– Nieko, tik nenoriu nueit per toli.

– Kodėl? – paklausiau neatitraukdama lūpų.

– Todėl kad mes turim apie daug ką pasikalbėt. Negalim šokt į lovą neišsiaiškinę savo reikalų.

Ką?

– Bet mes ne lovoje, o ant grindų, – beviltiškai atsakiau.

– Tesa...

Jis mane atstūmė. Pasidaviau. Šiaip taip atsistojau ir vėl atsisėdau ant lovos, o jis spoksojo į mane išplėtęs akis.

– Aš tik bandau elgtis teisingai, aišku? Labai noriu tavęs, patikėk, kaip labai. Dieve, kaip noriu. Bet...

– Gerai, nekalbėk daugiau apie tai, – paprašiau.

Žinau, kad tai gal ne pati geriausia mintis, bet nemaniau, kad būtinai turim mylėtis. Aš tik norėjau būti kuo arčiau jo.

– Tesa.

– Baik, gerai? Aš supratau.

– Ne, atrodo, nesupratai, – pasakė nusivylęs ir atsistojo.

– Tai niekada nepasikeis, ar ne? Mes visada taip gyvensim. Pirmyn atgal, aukštyn žemyn. Tu nori manęs, o kai aš noriu tavęs, tu mane atstumi, – pasakiau uždraudusi sau apsiverkti.

– Ne... netiesa.

– Bet panašu į tiesą. Ko tu nori iš manęs? Nori, kad patikėčiau, jog stengiesi įrodyti, kaip pasikeitei dėl manęs, o kas tada?

– Ką nori pasakyt?

– Kas bus po to?

– Nežinau... mes dar neatėjom iki tos vietos. Aš noriu ir toliau kviesti tave į pasimatymus, noriu, kad juoktumeis iš manęs, o ne verktum dėl manęs. Noriu, kad vėl mane mylėtum, – akys sublizgo, bet jis greitai mirktelėjo.

– Aš myliu tave, visada mylėjau ir mylėsiu, – patikinau. – Bet to negana, Hardinai. Meilė nenugali visko, kaip romanai nori įtikinti. Tarp mūsų tiek painiavos, kad meilė, kurią tau jaučiu, negali jos išpainioti.

– Žinau. Viskas labai sudėtinga, bet visada taip nebus. Mes negalim visko išsiaiškint per vieną dieną, mes šūkavom ir barėmės, kaip penkiamečiai nesikalbėjom, darėm daug ką iš pykčio ir prikalbėjom visokių bjaurių dalykų. Mes sąžiningai sureikšmindavom tai, ko nereikėjo sureikšminti, bet galim kaip nors viską išnarpliot.

Nežinau, kas bus toliau. Džiaugiuosi, kad mudu su Hardinu galim civilizuotai kalbėtis apie tai, kas nutiko. Bet neturiu pamiršti, kad jis nepalaikys mano sprendimo važiuoti į Sietlą. Norėjau jam pasakyti, bet bijojau, kad sužinojęs vėl ko nors nepasakytų Kristianui. Ir nuoširdžiai – jeigu mudu su Hardinu ketiname bandyti atkurti savo santykius, ar kaip kitaip galima pavadinti mūsų veiksmus, viskas vėl susipainios.

Jeigu mes tikrai galim susitaikyti, nebus svarbu, kada jam pasakysiu – dabar ar likus dviem valandoms iki išvykimo. Esu taip išauklėta, kad negalima leisti vyrui lemti mano ateities, nesvarbu, kaip karštai jį myliu.

Tiksliai žinau, kas nutiks, – jis neteks proto ir išlėks kaip akis išdegęs ieškoti Kristiano arba Zedo. Labiau tikėtina, kad Zedo.

– Jeigu aš apsimesiu, kad per pastarąsias dvidešimt keturias valandas nieko nenutiko, ar prižadėsi man vieną dalyką? – paklausiau.

– Bet ką, – skubiai atsakė jis.

– Palikt jį ramybėje.

– Zedą? – paklausė jis iš pykčio pasikeitusiu balsu.

– Taip, Zedą, – patikslinau.

– Ne, po velnių, ne. Šito neprižadu.

– Tu sakei... – pradėjau.

– Ne, ir nė nepradėk. Jis kaišioja mums pagalius ir aš nesėdėsiu ramiai ir nežiūrėsiu. Ne, po velnių. – Žingsniavo pirmyn atgal.

– Hardinai, tu neturi jokių įrodymų, kad jis padarė tai, ką sakei. Mušdamasis nieko neišsiaiškinsi. Leisk man su juo pasikalbėti ir...

– Ne, Tesa! Jau sakiau tau: nenoriu, kad bendrautum su juo. Nesiruošiu to kartot, – suurzgė jis.

– Hardinai, tu negali man nurodinėti, su kuo galiu kalbėtis.

– Kokių įrodymų tau dar reikia? Ar negana, kad jis tau rašė iš mano telefono?

– Tai ne jis. Jis to nepadarytų.

Tikrai negalėtų. Kodėl turėtų? Vis tiek kaip nors jo paklausiu, bet negaliu įsivaizduoti jo su manimi taip pasielgiančio.

– Tu tikrai esi pats naiviausias žmogelis, kokį pažįstu. Ir tai beprotiškai erzina.

– Gal mes galim liautis rietis? – atsisėdau ant lovos ir susiėmiau galvą.

– Pažadėk nebendrauti su juo.

– Tada pažadėk nesimušti su juo, – plykstelėjau.

– Tu su juo nebendrausi, jeigu aš jo neprimušiu?

Nenorėjau sutikti, bet ir nenorėjau, kad Hardinas jį primuštų. Nuo to man tik skauda galvą, daugiau nieko.

– Taip.

– Kai sakau „nebendrauti su juo“, turiu galvoje „visai nebendrauti“. Jokių žinučių, jokių pasivaikščiojimų pro aplinkosaugos pastatą. Nieko, – pasakė jis.

– Iš kur žinai, kad ten buvau? – paklausiau. Ar jis mane matė?

Širdis pašoko nuo minties, kad Hardinas matė mane su Zedu oranžerijoje su švytinčiomis gėlėmis.

– Neitas sakė, kad matė tave.

– Mat kaip.

– Ar dar yra kas nors, ką turėtum man papasakoti Zedo tema? Nes kai baigsim šį pokalbį, daugiau nenorėsiu apie jį girdėt nė žodžio, – pasakė Hardinas.

– Ne, – pamelavau.

– Ar tikrai? – pasitikrino jis.

Nenorėjau jam sakyti, bet turėjau. Kaip galiu tikėtis jo nuoširdumo, jeigu pati nebūsiu nuoširdi? Užsimerkiau.

– Aš jį pabučiavau, – sušnibždėjau tikėdamasi, kad neišgirs.

Bet kai trenkė knygas nuo stalo, supratau, kad išgirdo.

Šimtas tryliktas skyrius

TESA

Atsimerkiau ir nuo lovos pažvelgiau į Hardiną, bet jis nežiūrėjo į mane. Atrodė, tartum manęs nepastebi. Spoksojo į knygas, kurias buvo numetęs ant grindų, ir spaudė kumščius. Kad sugrąžinčiau jį į tikrovę, dar kartą ištariau:

– Hardinai, aš jį pabučiavau.

Užuot pažvelgęs į mane, jis nusivylęs barbeno pirštais į kaktą, o aš mintyse kurpiau pasiaiškinimą.

– Aš... tu... kodėl? – murmėjo.

– Maniau, kad tu mane pamiršai... kad daugiau manęs nebenori, o jis buvo šalia ir...

Mano pasiaiškinimas nebuvo sąžiningas ir aš tai žinojau. Bet nežinojau, ką dar pasakyti. Nepajėgiau pasijudinti ir prieiti prie jo, kaip norėjau mintyse, tad likau ant lovos.

– Nekartok to mėšlo! Gana svaigt, kad jis buvo šalia. Prisiekiu Dievu, jeigu dar vieną kartą išgirsiu...

– Gerai! Aš atsiprašau, Hardinai, atsiprašau. Buvau labai įskaudinta ir sutrikusi, o jis kalbėjo tokius dalykus, kurių visada beviltiškai laukiau iš tavęs, ir...

– Ką jis sakė?

Nenorėjau kartoti to, ką kalbėjo Zedas, tik ne Hardinui.

– Hardinai... – laikiausi įsikibusi pagalvės kaip vilties.

– *Aš laukiu*, – pareikalavo.

– Tik pasakė, kas būtų buvę, jeigu jis būtų laimėjęs lažybas, jeigu būtume vaikščioję į pasimatymus.

– Ir kaip būtų buvę?

– Kas?

– Ir kaip būtų buvę, jei jau klauseis jo šlamšto? Ar tu tikrai to norėjai? Norėjai būt su juo, o ne su manim? – Jis kunkuliavo iš pykčio ir buvo matyti, kad iš visų jėgų stengiasi valdytis, bet garas veržiasi pro kraštus.

– Ne, aš norėjau ne to, – atsistojau nuo lovos ir atsargiai žengiau prie jo.

– Nereikia. Nesiartink prie manęs, – žodžiai dūrė ir prismeigė mane vietoje. – Ką dar veikei su juo? Dulkinais? Čiulpei jam?

Dėkui Dievui, kad namai tušti ir niekas negirdi kvailų Hardino kaltinimų.

– Dieve mano! Ne! Juk žinai, kad ne. Nesuprantu, ką maniausi jį bučiuodama. Tai buvo labai kvaila, bet kai palikai mane, man buvo labai bloga.

– Palikau tave? Tai tu mane metei, o dabar sužinau, kad kaip kokia šliundra šlitinėjai po studentų miestelį! – suriko jis.

Norėjau verkti, bet kalbėjom ne apie mane, o apie jį ir koks įskaudintas ir piktas jis turėtų būti.

– Nesielgiau taip. Ir neprasivardžiuok. – Suspaudžiau kėdės atlošą.

Hardinas atsuko man nugarą ir paliko vieną kaltės akivaizdoje. Neįsivaizduoju, kaip jausčiausi, jeigu jis būtų taip padaręs sunkiausiu mano gyvenimo laikotarpiu. Bet tada aš juk negalvojau apie jo jausmus. Paprasčiausiai maniau, kad jis daro tą patį.

Daugiau jo nespausiu. Pažįstu jį ir žinau, kaip greitai jis užsiplieskia, ir dar žinau, kad jis labai stengiasi susivaldyti.

– Ar nori, kad dabar palikčiau tave vieną? – tyliai paklausiau.

– Taip.

O kad jis būtų nesutikęs su mano pasiūlymu, bet padariau tai, ko paprašė, ir išėjau iš miegamojo. Jis nė neatsisuko.

Koridoriuje atsirėmiau į sieną nežinodama, ką man pačiai daryti. Jau geriau būtų mane apšaukęs, priplojęs prie sienos, pareikalavęs

prisipažinti, kodėl padariau tai, ką padariau, užuot spoksojęs pro langą ir paprašęs išeiti iš kambario.

Galbūt tai ir yra blogai – abu vaidinam melodramą. Bet ar tikrai? Juk mūsų santykiai nuėjo ilgą kelią, net jeigu pykomės daugiau negu mylėjomės. Dauguma romanų, kuriuos skaičiau, įtikino mane, kad barniai kyla ir baigiasi akimirksniu, paprastas atsiprašymas išsprendžia bet kokį reikalą ir viskas susitvarko per kelias minutes. Romanai meluoja. Gal todėl taip žaviuosi *Vėtrų kalnu* ir *Puikybe ir prietarais*? Abi knygos neapsakomai romantiškos savaip, bet atskleidžia tikrą tiesą apie aklą meilę ir pažadus mylėti amžinai.

Štai tiesa. Dėl šio žodžio visi klysta, net ir neįtikėtinai naivi mergina, visada tampanti vaikino nejautrumo ir nuotaikų auka. Šiame pasaulyje nėra nė vieno visiškai nekalto žmogaus – nė vieno. Žmonės, kurie save laiko tobulais, patys blogiausi.

Mane nugąsdino triukšmas, pasigirdęs Hardino kambaryje. Užsidengiau ranka burną, nes garsai pasikartojo dar kartą, o tada ir dar. Jis išdaužys visą kambarį. Tikrai taip nutiks. Reikėtų sulaikyti jį, kad liautųsi niokojęs tėvo turtą, bet jei nuoširdžiai – bijojau. Nebijojau, kad užgaus mane fiziškai, bijojau jo žodžių, kuriuos pasakytų būdamas tokios būklės. Vis dėlto negaliu bijoti, turiu iškęsti.

– Velnias! – suriko jis, kai įžengiau į kambarį.

Kaip gerai, kad Kenas išsivedė Karen ir Lendoną deserto, bet jau beveik norėjau, kad kas nors padėtų man jį nuraminti.

Hardinas rankose laikė medgalį, kėdės kojį – supratau tai prie jo kojų pamačiusi gulinčius kėdės likučius. Jis numetė tamsios medienos gabalą, o mane pamačiusios jo akys užsidegė žalia liepsna.

– Tesa, ko nesupratai iš „palik mane vieną"?

Dar kartą giliai įkvėpiau ir pasiruošiau sutikti piktus jo žodžius.

– Nepaliksiu tavęs vieno.

Balsas nenuskambėjo taip tvirtai, kaip tikėjausi.

– Jeigu jauti, kas yra gerai tau, tada paliksi, – pagąsdino jis.

Žengiau kelis žingsnius jo link ir sustojau vos per žingsnį. Jis norėjo pasitraukti, bet atsitrenkė į sieną.

– Tu manęs neužgausi, – atsakiau į tuščią jo grasinimą.

– Šito nežinai, jau esu užgavęs.

– Netyčia. Jeigu tai padarytum, negalėtum sau atleisti, aš tai žinau.

– Nieko tu nežinai, – suriko jis.

– Pasikalbėk su manim, – ramiai paprašiau. Širdis vos neiššoko matant, kad jis užsimerkė ir vėl atsimerkė.

– Neturiu ko tau pasakyt, man tavęs nereikia, – šiaip taip išspaudė.

– Netiesa, reikia.

– Ne, Tesa, nereikia. Nenoriu turėt su tavim nieko bendra. Lai jis tave turisi.

– Man jo nereikia, – stengiausi neprisileisti žiaurių jo žodžių.

– Aišku, kad reikia.

– Ne, man reikia tik tavęs.

– Nesąmonė! – Delnu tvojo į sieną. Išsigandau, bet laikiausi ramiai. – Išeik, Tesa.

– Ne, Hardinai.

– Ar daugiau neturi ko veikt? Eik ir susirask Zedą. Pasidulkink su juo dėl manęs – aš padarysiu tą patį, patikėk, Tesa. Išeisiu iš čia ir išdulkinsiu bet kurią merginą, kurią pamatysiu.

Man iš akių pabiro ašaros, bet jis nekreipė dėmesio.

– Taip kalbi iš pykčio, o iš tikrųjų taip negalvoji.

Jo akys lakstė po kambarį kažko ieškodamos. Bet ko, ką dar galima sulaužyti. Mažai kas liko nepaliesta. Laimė, dauguma sugadintų daiktų buvo mano. Plakatas, kurį parsinešiau namo Lendono biologijos užduočiai... išverstas lagaminas su knygomis, o mano romanai išmėtyti ant kilimo. Iš spintos išmesta drabužių ir, žinoma, apversta ir sulaužyta kėdė.

– Nenoriu į tave žiūrėt... eik sau, – kimiai paliepė jis, bet jau švelniau nei pirma.

– Hardinai, atsiprašau, kad jį pabučiavau. Žinau, labai tave įskaudinau, ir už tai tikrai atsiprašau. – Pažvelgiau į jį.

Jis tylėdamas tyrinėjo mano veidą. Krūptelėjau, kai nykščiu nubraukė ašaras, tekančias mano skruostais.

– Nebijok, – sušnibždėjo.

– Nebijau, – atsakiau taip pat tyliai.

– Nežinau, ar galėsiu su tuo apsiprast.

Jis giliai įkvėpė. Nuo tos minties mano sulinko keliai. Nemanau, kad nuo tada, kai prisipažinom vienas kitam meilę, būčiau pagalvojusi, kad būtent Hardinas viską baigtų dėl neištikimybės. Mano bučinys su nepažįstamuoju Naujųjų naktį buvo niekas, palyginti su šituo. Jis buvo įsiutęs ir žinojau už tai gausianti velnių, bet taip pat vyliausi, kad nelaikys pykčio labai ilgai. Šįkart, beje, buvo Zedas, su kuriuo jo draugystė dėl manęs subyrėjo. Kelis kartus jie net mušėsi. Ir žinau, kad Hardinas įsiunta vien paminėjus Zedo vardą.

Nemanau, kad šiuo metu vertėtų atnaujinti visapusiškus mudviejų su Hardinu santykius. Bet mūsų problemos dėl neaiškios ateities pavirto štai kuo. Iš netikėlių akių pabiro išdavikės ašaros, o jis dar labiau susiraukė.

– Neverk, – įkalbinėjo mane, pirštais liesdamas skruostą.

– Atsiprašau, – įkvėpiau. Viena ašara nukrito man ant lūpų ir aš ją lyžtelėjau. – Ar tu mane vis dar myli? – turėjau paklausti.

Aišku, myli, bet man labai neapsakomai reikėjo išgirsti tuos žodžius.

– Žinoma, kad myliu ir visada mylėsiu, – švelniai nuramino jis.

Koks nuostabiai keistas garsas, tikrai: įpykęs alsuoja sunkiai ir garsiai, bet balsas ramus ir švelnus – taip audringa banga be garso dūžta į krantą.

– Kada taps aišku, ko tu nori? – paklausiau baimindamasi jo atsakymo.

Jis atsiduso ir priglaudė savo kaktą man prie kaktos. Pamažu ėmė alsuoti ramiau.

– Nežinau. Vargu, ar galėčiau ištverti be tavęs.

– Aš irgi, – sušnibždėjau. – Negaliu be tavęs.

– Kaip manai, gal mes galim išsikapstyt iš to mėšlo?

– Galim, tikrai galim.

Norėjau šypsotis dėl šio mūsų ramaus pokalbio, juk prieš kelias minutes jis siautėjo iš įniršio.

– Galim pabandyti? – pasiūliau ir pabandžiau atsišlieti į jį, su nerimu laukdama, kol jis mane sulaikys.

– Ateik čia.

Jis suėmė mane už rankų ir prisiglaudė prie krūtinės. Pasijutau kaip danguje – lyg po ilgos kelionės būčiau grįžusi namo. Jo kvapas, kurį užuodžiau įsikniaubusi į marškinėlius, nuramino.

– Daugiau prie jo nesiartinsi, – pasakė man į plaukus.

– Žinau, – negalvodama pritariau.

– Tai nereiškia, kad jau viskas gerai, bet labai tavęs pasiilgau.

– Žinau, – pakartojau, dar labiau įsikniaubusi į jį. Išgirdau tvirtą ir greitą širdies plakimą.

– Negali kiekvieną kartą supykusi bučiuot visų iš eilės. Daugiau to nepakęsiu. Tu neištversi, jeigu aš ką padarysiu.

Pakėliau galvą nuo Hardino krūtinės ir pažvelgiau į nedraugišką veidą. Paleidau ploną marškinėlių audinį ir panardinau pirštus į švelnias jo garbanas.

Jo žvilgsnis buvo piktas, bet lūpos lėtai prasižiojo, todėl supratau, kad neatstums, jei prisitrauksiu jo veidą už plaukų prie savęs. Būtų lengviau, jeigu jis nebūtų toks aukštas. Hardinas atsiduso į bučinį, stipriau suspaudė mane glėbyje, rankomis glamonėdamas man šlaunis ir nugarą.

Mano ašaros susimaišė su jo atšiauriu alsavimu ir pavirto į mirtiną meilės ir geidulio kombinaciją. Myliu jį tūkstantį kartų labiau negu jo geidžiu, bet šie du jausmai susimaišė ir sustiprėjo, jam atitraukus šiltas savo lūpas nuo manųjų ir nuslydus per skruostą ir apykaklę. Jis atsiklaupė, kad stipriau prie manęs prisiglaustų, o aš vos galėjau išsilaikyti ant kojų, jam ėmus švelniai

kandžioti raktikaulį, kad įsitikintų, ar aš tokia liesa, kaip reikalauja visuomenės standartai.

Prisiartinau prie lovos, ir kai jis ėmė priešintis, truktelėjau jį už marškinėlių. Jis piktai ir ryžtingai pabučiavo man į kaklą. Priėję prie lovos sustojom ir pažvelgėm vienas į kitą.

Nenorėjau, kad kuris nors prašnektume ir išblaškytume tai, kas prasidėjo, todėl skubiai nusimečiau palaidinę. Jis vėl pradėjo giliau alsuoti, tik šį kartą ne iš pykčio, o iš geismo.

Numetusi palaidinę ant grindų, ištiesiau ranką nurengti jį. Jis pats pasikėlė marškinėlius, o nervingi mano pirštai sugrabaliojo diržą ir nusmaukė džinsus žemyn. Jis nekantriai sudejavo ir koja, kurios nelaikiau, nustūmė juos žemyn.

Užlipau ant lovos, jis padarė tą patį, pirštais nuolat bėgiodamas man po nuogą odą. Palinko artyn, lūpomis vėl surado manąsias, liežuviu lėtai jas praskyrė ir parimo virš manęs ant rankų.

Kad sustandėjo, pajutau jau mums bučiuojantis, todėl truputį kilstelėjau šlaunis, kad pasitikčiau jį. Jis sudejavo ir viena ranka truktelėjo savo trumpikes žemyn iki kelių. Tuojau pat čiupau jį, o jis sušnypštė man į ausį. Lėtai smaukiau jį aukštyn žemyn. Pasilenkusi liežuviu apvedžiau jo galiuką, kad jis dar sudejuotų. Pakėlusi galvą vėl prisiglaudžiau prie jo veido ir apkabinau jį.

– Myliu tave, – priminiau, aimanuojančiam man į kaklą.

Viena ranka jis palietė mano krūtinę ir atsargiai išlaisvino krūtis iš liemenėlės.

– Myliu tave, – galiausiai ištarė. – Ar tikrai nori tai daryti? Kai tokia padėtis ir mes lyg nesam kartu... – suabejojo. Aš linktelėjau.

– Būk geras, – paprašiau.

Jis lūpomis palietė man krūtis, o ranka nuslydo nugara, atsegė liemenėlę ir visai ją nutraukė. Šalti pirštai lakstė po karštą mano kūną, šiltas ir reiklus liežuvis laižė spenelius, o dantys švelniai kandžiojo odą.

Peštelėjau jam plaukus ir išgirdau lėtą aimaną, tada lūpomis jis nuslydo prie kitos mano krūties.

Šimtas keturioliktas skyrius

HARDINAS

Pakako vieno žvilgsnio į ją nuogą, kad būčiau pasirengęs. Be abejo, mūsų reikalai neišspręsti, bet man to reikėjo, mums baisiai to reikėjo.

Nusismaukiau džinsus iki kulkšnių ir įlipau į lovą pas ją, užsispyrusią merginą, kuri užvaldė visą mane, kiekvieną mano kūno ir sielos ląstelę. Ir nė akimirkos nenorėjau, kad būtų kitaip. Man net nesvarbu, kam jai to reikia. Tai yra jos. Aš esu jos.

Jau buvau beveik baigęs vien žiūrėdamas į nuogą jos kūną. Atitraukiau burną nuo stebuklingų spenelių, kad spėčiau iš stalčiaus išsiimti prezervatyvą. Ji gulėjo aukštielninka, plačiai išskėtusi kojas.

– Noriu tave matyti, – pasakiau.

Ji sutrikusi pasuko galvą, o aš švelniai suėmiau ją už rankų ir užsitraukiau ant savęs. Jos kūnas tobulai man tiko. Ji man sukurta.

Tesos šlaunys dar plačiau prasiskyrė, ji judėjo ir trynėsi savo drėgme į mano kietą daiktą. Neapsakomai jos geidžiu ir esu pasirengęs, tačiau tai, kaip ji slysčiojo ant mano daikto erzinamai sukiodama šlaunis, varė mane iš proto.

Ištiesęs ranką, įspraudžiau ją tarp mūsų ir pačiupinėjau jos jautriąją vietelę. Ji aiktelėjo ir ranka apsivijo man kaklą. Nusileido ant manęs ir abu švilptelėjom, kai įėjau į ją. Velnias, kaip to pasiilgau. Kaip pasiilgau mūsų.

– Labai gera, kai tu taip apgaubi mane visą, – pagyriau ir pastebėjau, kaip ji iš malonumo užvertė akis.

Jos šlaunims sukantis lėčiau, aš žiūrėjau tiesiai prieš save. Ji labai graži ir velniškai seksuali, tikrai išskirtinė. Niekada nemačiau nieko panašaus į ją. Putli krūtinė šokteli kas kartą, kai sujuda šlaunys. Man labai patinka stebėti ją, jojančią ant manęs.

Jai sekasi vis geriau, netrukus ji pasieks viršūnę. Prisimenu, kaip pabandė pirmą kartą. Nebuvo blogai, bet visą laiką nervinosi. Dabar ji visiškai valdo padėtį ir negali būti nieko geriau. Vis labiau mėgaujasi savo kūnu ir mane tai labai džiugina. Ji beprotiškai seksuali ir privalo tai pripažinti.

Kilstelėjau šlaunis aukštyn ir prisiderinau prie jos judesių. Ji sudejavo ir išplėtė akis.

– Gerai, ar ne, mažute? Tu velniškai dulkinies, – padrąsinau ją.

Švelniai truktelėjau Tesą už rankos ir prisitraukiau prie savęs. Labai norėjau matyti kuo daugiau jos kūno, nes jis valdė mane, bet dar labiau norėjau ją išbučiuot. Lūpomis susiradau jos lūpas. Kaip man patinka, kai ji bučiuojama inkščia.

– Pasakyk, koks jausmas, – ištariau jai į burną ir suėmęs delnais užpakaliuką stumtelėjau savo daiktą gilyn į ją.

– Geras... labai geras, Hardinai, – išspaudė ji.

Ji ranka rėmėsi man į krūtinę prilaikydama svorį.

– Greičiau, mažute, – pasikėliau ir ranka sučiupau vieną spenelį. Spustelėjau ir jai baisiai patiko.

– Mmm hmm, – pritarė.

Po kelių sekundžių ji suvirpėjo ir nurimo. Mūsų akys susitiko.

– Kas negerai? – norėjau atsisėsti su ja glėbyje.

– Nieko... tik pajutau... giliau ar kaip. Jaučiu tave daug giliau, – išraudusi ištarė švelniu iš nuostabos balsu.

– Tai gerai ar blogai? – pakėliau ranką ir užkišau už ausies plaukus.

– Oi, labai gerai, – atsakė ji ir užvertė akis.

Tiek daug kartų dulkinau šitą merginą, o ji vis tiek sekso reikaluose tokia žalia, išskyrus čiulpimą. Čiulpia ji tobulai.

Pajudinau jos šlaunis, kad račiau tą vietelę, vietelę, kurią palietus ji kelias sekundes šaukia mano vardą. Man labai patinka

žiūrėt, kaip ji sukioja savo klubus. Jų forma tokia tobula. Nagais ji įsikirto man į nuogą krūtinę, taigi supratau, kad vietelę užčiuopiau. Ji užsidengė burną ranka ir sukando delną, kad nesuriktų, o aš kilstelėjau šlaunis ir, prisiderinęs prie jos judesių, ėmiau slaidžioti joje greičiau.

– Patenkinsiu tave taip, – atsikvėpiau.

Ji pernelyg tobula. Stipriai užsimerkė ir ėmė judėti lėčiau.

– Ar jau baigi? Mažute, ar jau pasitiksi mane?

– Hardinai... – sudejavo ji mano vardą ir tai buvo tobulas atsakymas.

– Šventas daikte, – nusikeikiau, kai jos nugara išlinko, o mėlynai pilkos akys vėl užsimerkė.

Laisvosios rankos nagai susmigo man į krūtinę ir pajutau, kad ji visa ant manęs įsitempė. Velnias, kokia ji gerulė. Sulėtinau judėjimą, bet sulig kiekvienu šlaunų judesiu tikėjausi įstumt dar giliau. Žinau, kad jai labai patinka, kai dulkindamasis kalbu. Ji riktelėjo sau į delną, kai išstenėjau „Dieve mano" ir išsiliejau į prezervatyvą.

– Hardinai... – suinkštė ji ir visa dūsuodama padėjo galvą man ant krūtinės.

– Mažute, – ištariau, o ji žvilgtelėjo į mane su mieguista šypsena.

Ėmęs alsuoti kartu su ja, perbraukiau pirštais šviesius plaukus, išsidraikiusius man ant krūtinės. Tebepykau ant jos ir ant Zedo, bet aš ją myliu ir pasistengsiu dėl jos pasikeist. Nenuneigsi, kad mūsų bendravimas dabar tūkstantį kartų geresnis, negu buvo anksčiau.

Ji dar ne kartą pyks ant manęs dėl Zedo, bet jis turi žinot, kad ji mano ir kad jis bus lavonas, jeigu dar kartą bent pirštu ją palies.

Šimtas penkioliktas skyrius

TESA

Tįsojau ant Hardino krūtinės vos atgaudama kvapą. Mūsų nuogos krūtinės lėtai kilnojosi po meilės akto palaimos. Visai nebuvo keista, kaip tikėjausi, visai ne. Man beprotiškai trūko intymumo su juo. Suprantu, kad pasimylėti, kol dar niekas nenuspręsta, gal ir nėra pati geriausia mintis, bet dabar, jo pirštams čiuožinėjant mano nugara, jaučiausi laiminga.

Nesilioviau įsivaizduoti, kaip jo kūnas atrodė po manim, kai kilstelėjo šlaunis aukštyn ir pripildė mane. Mes daug sykių mylėjomės, bet šis kartas, rodosi, vienas geriausių. Buvo taip smarku, taip tikra, tiek daug noro – ne, geismo – pajusti vienam kitą.

Hardino charakteris ką tik pasirodė visu gražumu, o dabar žiūrėjau į jį, užsimerkusį ir truputį prasižiojusį.

– Jaučiu, kad žiūri į mane, bet aš labai noriu į tualetą, – galiausiai ištarė jis. Nesusilaikiusi sukikenau. – Kelkis, – suėmė mane už šlaunų ir pasiguldė šalia.

Ranka persibraukė plaukus, bet kai pasilenkė pasiimti drabužių nuo grindų, garbana vėl užkrito ant kaktos. Bemarškinis jis išėjo iš kambario, o aš likau viena apsirengti. Akys užkliuvo už jo vilkėtų marškinėlių ir iš įpročio pasilenkiau jų paimti, bet ir vėl numečiau. Nenoriu skubinti įvykių ar jo pykdyti, tad nuo šiandien tvarkysiu tik savo drabužius.

Jau beveik aštuonios, todėl apsimoviau plačias treningo kelnes ir apsivilkau paprastus marškinėlius. Ant grindų voliojosi Hardino protrūkio įrodymai. Ėmiausi dėlioti daiktus į vietas,

ir pirmiausia – drabužius į spintą. Hardinas įėjo į kambarį, man bandant užsegti lagaminą, pilną knygų.

– Ką čia veiki? – paklausė. Savo didelėje rankoje laikė stiklinę vandens ir bandelę.

– Tvarkausi, – ramiai atsakiau.

Truputį nervinausi, kad vėl nepultume rietis, tad nežinojau, kaip elgtis.

– Gerai... – pasakė ir padėjęs stiklinę su bandele ant spintelės priėjo prie manęs. – Padėsiu, – pasisiūlė ir nuo grindų pakėlė kėdės nuolaužas.

Tylėdami darbavomės, kad kambarys vėl atgautų normalų vaizdą. Hardinas paėmė lagaminą ir nešdamas prie spintos kluptelėjo ant dekoratyvinės lovos pagalvėlės.

Nežinojau, ar man pirmai prašnekti ir ką pasakyti. Jaučiau, kad jis tebepyksta, bet jei žiūri į mane, tai neturėtų būti labai piktas.

Staiga atsisuko nuo spintos laikydamas rankose nedidelį krepšelį ir vidutinio dydžio knygą.

– Kas čia?

O ne.

– Nieko, – paskubėjau atimti iš jo daiktus.

– Ar čia man? – smalsiai paklausė.

Šimtas šešioliktas skyrius

HARDINAS

– Ne, – pamelavo ji ir pasistiebusi norėjo atimti knygą, kurią laikiau kairėje rankoje. Kilstelėjau dar aukščiau.

– Kortelėje aiškiai užrašytas mano vardas, – parodžiau, o ji nuleido akis.

Kodėl ji tokia sutrikus?

– Aš tik... nupirkau tau kai ką anksčiau, bet dabar tai atrodo kvailai. Nereikia, kad išvyniotum.

– Aš noriu, – pasakiau ir atsisėdau ant lovos krašto. Tikrai nereikėjo sulaužyt tos šlykščios kėdės.

Ji atsiduso ir liko kitame kambario gale, o aš nuplėšiau užlipintus vyniojamojo popieriaus kraštus. Truputį susierzinau, kad vienai knygai sunaudojo tiek daug lipniosios juostos, bet teko prisipažinti, kad aš truputį...

...sužavėtas.

Tiksliau, ne sužavėtas, o laimingas. Neprisimenu, kada paskutinį kartą per gimtadienį gavau dovaną, net ir iš mamos. Nuo jaunystės ėmiau nekęsti gimtadienių, kaip tikras pusgalvis nevertinau jokios juokingos mamos dovanos, todėl ji paprasčiausiai liovėsi jas pirkusi man dar nesulaukus šešiolikos.

Tėvas kasmet atsiųsdavo kokį nors šūdiną atviruką ir čekį, bet aš sumesdavau juos į ugnį. O vieną, atėjusį per septynioliktą gimtadienį, net apšlapinau.

Galiausiai atidaręs dėžutę radau ten visokių dalykų. Pirmas buvo apdriskęs *Puikybės ir prietarų* tomas, kurį, vos tik paėmiau į rankas, prišokusi Tesa čiupo iš manęs.

– Tai kvaila... nekreipk dėmesio, – paliepė ji, bet nė nemaniau to daryt.

– Kodėl? Atiduok, – pareikalavau ir ištiesiau ranką.

Kai atsistojau, ji tikriausiai susivokė neturinti šansų laimėti prieš mane, todėl knygą atidavė. Pervertęs puslapius pastebėjau, kad visa ji vietomis geltonai subraukyta.

– Prisimeni, pasakojai man, kad prisibraukei Tolstojų? – paklausė ji, o skruostai paraudo kaip visada.

– Taip.

– Tai va... aš padariau kažką panašaus, – prisipažino ir pažvelgė man į akis.

– Tikrai? – paklausiau ir atverčiau puslapį, kuris beveik visas buvo geltonas.

– Taip. Daugiausia šitą knygą, bet tu neprivalai jos perskaityti ar ką. Aš tik pagalvojau... aš tikrai nemoku išrinkti dovanų, visai nemoku.

Vis dėlto tai netiesa. Mielai perskaitysiu, ką ji pažymėjo savo mėgstamoje knygoje, ir tai man primins ją. Tai geriausia dovana, kokią esu gavęs gyvenime. Šie paprasti dalykai suteikia man vilties, kad galim viską ištvert, nes abu mėgstam skaityti Džeinę Ostin, kai imam nebesusikalbėti.

– Tikrai ne, – pasakiau ir atsisėdau ant lovos.

Pasikišau knygą po koja, kad vėl nesikėsintų jos atimti. Išėmęs iš dėžės antrą daiktą, tyliai sukikenau.

– Kam šitas? – paklausiau išsišiepęs ir laikydamas odinį aplanką.

– Tavo naudojamas darbinis jau suplyšo per siūles ir labai netvarkingas. Matai, čia net yra žymekliai kiekvienai savaitei – arba temos, kaip pats nuspręsi, – nusišypsojo.

Šita dovana juokinga, nes aš visada pastebiu, kaip ji susiraukia, kai sugrūdu popierius į senąjį aplanką. Neleidau jai tvarkyti savo popierių, nors bandė daug kartų, ir žinau, kad tai labai ją nervino. Nenorėjau, kad pamatytų, kas ten viduje.

– Ačiū, – nusikvatojau.

– Šitas nelabai gimtadienio dovana. Nupirkau gerokai anksčiau ir tavo senąjį norėjau paprasčiausiai išmesti, bet niekaip nepasitaikė proga, – juokdamasi prisipažino ji.

– Tik todėl, kad nepaleisdavau jo iš rankų. Jaučiau, ką buvai sumąsčiusi, – pajuokavau.

Dėžutė tebelaukė manęs ir aš dar kartą nusikvatojau iš jos pasirinkimo. Pirmas žodis, kurį pastebėjau ant mažo bilieto, buvo „kikboksas".

– Tai savaitės abonementas į kikbokso treniruotes sporto klube, kuris yra prie mūsų... tavo buto, – nusišypsojo, aiškiai didžiuodamasi sąmojinga dovana.

– Kodėl manai, kad kikboksas man būtų įdomu?

– Pats žinai, kodėl.

Aišku, svarbiausia priežastis, kodėl ji tai nupirko, – kad nuleisčiau garą.

– Neturiu supratimo, kas tai yra.

– Galėtų būti linksma, – atsakė ji.

– Ne taip linksma, kaip talžyti ką nors be kamšalo. – Po šių mano žodžių ji susiraukė. – Juokauju, – pasitaisiau ir nuo dugno paėmiau kompaktinę plokštelę.

Vidinis šiknius norėjo ją paerzint, kad nupirko CD, kai galima laisvai parsisiųsti albumą. Džiaugiausi klausydamasis jos niūniavimo. Spėju, čia antras „The Fray" albumas.

Neabejoju, kad jau moka visas dainas mintinai ir patenkinta papasakos man kiekvienos jų reikšmę, kai važiuosim kartu ir klausysimės.

Šimtas septynioliktas skyrius

TESA

– Pasiliksi šiąnakt su manim? – paklausė Hardinas, atidžiai stebėdamas mano veidą. Noriai linktelėjau.

Taigi jis nusitraukė marškinėlius, o aš godžiai juos pačiupau ir priglaudžiau prie krūtinės. Jis žiūrėjo, kaip rengiuosi, bet neištarė nė žodžio. Mūsų santykiai labai neramūs – tokie buvo visada, ypač dabar. Šiuo metu neįsivaizduoju, ką mums numatė aukštesnioji jėga. Anksčiau būčiau nusiminusi, kad apvylė mane per savo gimtadienį, bet dabar buvau visai tikra, kad jis dėl to nekaltas. Tad grįžau ten, kur buvom prieš kelias dienas, kai jis taip mielai pakvietė mane į čiuožyklą.

Labai nuliūdino mane dėl Zedo, bet dabar negalėjau suprasti, kaip jis jaučiasi man šypsodamasis ir mėtydamas ironiškus juokelius. Gal jo pyktį pergalėjo ilgesys ir dabar jis laimingas, kad nepykstu ant jo? Nežinau, nė ką galvoti, bet aišku viena: viskas yra geriau negu klausinėti. Labai tikiuosi, kad jis leis man papasakoti apie Sietlą. Kaip reaguos? Visai nenoriu jam to sakyti, bet žinau, kad privalau. Ar jis džiaugsis dėl manęs? Kažin. Tiesą sakant, žinau, kad ne.

– Ateik čia.

Jis vėl atsigulė ir švelniai įkalbinėjo mane priglusti jam prie krūtinės. Jo ranka užčiuopė televizoriaus, kabančio ant sienos, nuotolinio valdymo pultelį. Perėjęs visus kanalus, stabtelėjo prie istorinės dokumentikos.

– Kaip laikosi tavo mama? – paklausiau po kelių minučių.

Jis neatsakė, tad pakėliau akis – užmigo.

*

Karšta. Per karšta – pajutau išsibudinusi. Hardinas gulėjo ant manęs, beveik visu svoriu priplojęs mane prie čiužinio. Aš – aukštielninka, jis – kniūbsčias, jo galva – man ant krūtinės, viena ranka apglėbęs mane per juosmenį, kitą atmetęs į šalį. Man labai trūko šitokio miegojimo, nors pabusdavau visa išprakaitavusi nuo Hardino kūno, užklojusio mane kaip antklode. Pažvelgiau į laikrodį – jau dvidešimt po septintos, o žadintuvas nustatytas po dešimties minučių. Nenoriu žadinti Hardino, jis atrodė toks romus: ant jo miegančių lūpų klajojo švelni šypsena. Paprastai būna susiraukęs, net ir miegodamas.

Kol bandžiau visokiais būdais atsikelti jo nepažadinusi, jis pakėlė ranką nuo mano juosmens.

– Mmm hmm, – suaimanavo, sumirksėjo, sujudėjo ir dar stipriau mane suspaudė.

Vėpsojau į lubas ir svarsčiau, nuridenti jį nuo savęs ar ne.

– Kiek valandų? – paklausė, dar užkimęs nuo miego.

– Beveik pusė aštuntos, – skubiai atsakiau.

– Prakeikimas. Ar galim šiandien praleisti paskaitas?

– Aš ne, bet *tu* gali, – nusišypsojau ir švelniai perbraukiau pirštais jam per plaukus, kartu pamasažuodama galvą.

– Galim papusryčiaut, – atsisuko jis į mane.

– Labai daug nori, bet negaliu.

Beje, labai norėjau. Jis truputį pasislinko žemyn ir padėjo smakrą man ant krūtinės.

– Ar gerai miegojai? – paklausiau.

– Taip, labai. Šitaip nemiegojau nuo... – ir nutilo. Staiga pasijutau labai laiminga ir plačiai nusišypsojau.

– Džiaugiuosi, kad galėjai pamiegoti.

– Ar galiu tau kai ką pasakyt? – jis atrodė dar ne visai pabudęs, akys blizgėjo, balsas buvo šiurkštesnis nei visada.

– Žinoma, – vėl ėmiau masažuoti jam galvą.

– Kai buvau Anglijoj, pas mamą, sapnavau... košmarą.

O ne. Širdis sustojo. Jo košmarai niekur nedingo, bet man vis tiek skaudu tai girdėti.

– Man labai gaila, kad tie sapnai grįžo.

– Ne, Tesa, jie ne šiaip grįžo. Buvo dar blogiau.

Galėjau prisiekti, kad jo kūnas suvirpėjo, nors veidas liko abejingas.

– Blogiau?

Kas galėjo būti blogiau?

– Ten buvai tu, jie... tai darė su tavim, – atsakė jis.

Kraujas gyslose virto ledu.

– Vaje, – graudžiai išlemenau.

– Taip. Buvo... buvo taip sumauta. Buvo daug blogiau negu anksčiau, nes, žinai, jau buvau lyg ir įpratęs prie košmarų su mama.

Linktelėjau ir kita ranka raminamai paglosčiau jam nuogą ranką, kaip glosčiau galvą.

– Po to nė nesistengiau užmigt. Specialiai nemiegodavau, nes susapnuoti tave taip dar sykį būtų buvę nepakeliama. Ėjau iš proto vien nuo minties, kad kas nors gali tave įskaudint.

– Man labai gaila.

Jo akys buvo pilnos rūpesčio, o mano – ašarų.

– Negailėk manęs.

Jis pakėlė ranką ir nušluostė ašarą, kol ji nespėjo nukristi.

– Negailiu. Man pasidarė liūdna, nes nenoriu, kad tau būtų skaudu. Aš nesigailiu tavęs.

Tai buvo tiesa – nesigailiu jo. Man baisu dėl to palūžusio jaunuolio, kuris sapnuoja košmarus, kad jo motiną muša ir prievartauja, o tai, kad Trišos veidas virto mano veidu, apskritai pritrenkė. Nenoriu, kad tokios mintys suterštų jo sveikstantį protą.

– Tu žinai, kad niekada ir niekam neleisiu tavęs užgauti, ką? – jis pažvelgė man į akis.

– Taip, Hardinai, žinau.

– Net dabar, net jeigu mums nepavyks susitaikyt ir gyventi kaip anksčiau. Užmušiu kiekvieną, kuris bent pirštu tave palies, supratai? – išbėrė kapotai, bet švelniai.

– Žinau, – patikinau jį vos šypsodamasi.

Neverta nerimauti dėl netikėtų jo grasinimų, nes žinau, kad jis tai kalba iš meilės.

– Buvo gera miegoti.

Jo nuotaika truputį pagerėjo, o aš pritardama linktelėjau.

– Kur nori pusryčiauti? – paklausiau.

– Tu atsisakei, sakei, kad negali...

– Aš apsigalvojau. Noriu valgyti.

Jam taip atvirai pasipasakojus apie savo naktinius košmarus, panorau rytą praleisti su juo. Gal jis dar labiau atsivers? Visą laiką turiu traukti iš jo žodį po žodžio, bet dabar jis išsipasakojo noriai ir man tai reiškia neapsakomai daug.

– Taip lengva buvo įtikinti savo apgailėtinu pasakojimu? – kilstelėjo antakį.

– Nekalbėk taip, – susiraukiau.

– Kodėl ne? – jis pirma atsisėdo, paskui atsikėlė iš lovos.

– Todėl, kaip tai netiesa. Aš apsigalvojau ne dėl to, *ką* tu man papasakojai, o dėl to, *kad* tu man pasipasakojai. Ir nesakyk, kad tai apgailėtina. Tai tikrai netiesa. – Koją ant grindų nuleidau, kai jis movėsi džinsus. – *Har*dinai!.. – pašaukiau, nes jis neatsakė.

– *Te*sa, – nusišaipė jis spigiai.

– Aš rimtai. Negalvok taip apie save.

– Žinau, – skubiai atsakė ir staigiai baigė pokalbį.

Žinau, kad Hardinas toli gražu ne tobulas, kad turi daug ydų, bet visi jų turi, ypač aš. Norėčiau, kad jis matytų daugiau nei savo ydas, gal tai padėtų jam susidėlioti ateities reikalus.

– Taigi, vadinasi, ar užsitarnavau tave visai dienai, ar tik pusryčiams? – pasilenkė apsiauti batų.

– Man labai patinka šitie tavo batai, jau seniai norėjau pasakyt. – Mostelėjau į visiškai juodus teniso batelius, kuriuos avėsi.

– Ėė... ačiū. – Susivarstęs atsistojo. Kaip pasižymintis tokiu dideliu ego, jis visai nemoka priimti komplimentų. – Bet tu man vis tiek neatsakei.

– Tik pusryčių. Negaliu praleisti visų paskaitų. – Nusivilkau jo marškinėlius ir apsivilkau savus.

– Gerai.

– Man reikia susišukuoti plaukus ir išsivalyti dantis, – pasakiau apsirengusi. Vos pradėjau valytis liežuvį, Hardinas pasibeldė į duris. – Užeik, – sumurmėjau pilna burna pastos.

– Jau senokai šitai darėm, – pasakė jis.

– Mylėjomės vonioje? – paklausiau. *Kodėl aš tai pasakiau?*

– Neeeee... norėjau pasakyt „kartu valėmės dantis“, – nusijuokė ir išsiėmęs iš spintelės atidarė dantų šepetėlio pakuotę. – Beje, jeigu seksas vonioje tave vilioja... – nusišaipė Hardinas, o aš užverčiau akis.

– Nežinau, kodėl taip pasakiau, tiesiog tai pirmiausia atėjo į galvą, – turėjau pasijuokti iš savo kvailumo ir nevaldomo liežuvio.

– Ką gi, smagu girdėt.

Jis pakišo šepetėlį po čiaupu ir daugiau neištarė nė žodžio. Kai abu išsivalėme dantis ir aš susirišau plaukus į uodegą, nulipom žemyn. Karen ir Lendonas buvo virtuvėje ir kalbėjosi prie avižinės košės dubenėlių.

Lendonas šiltai man nusišypsojo. Neatrodė labai nustebęs, matydamas mudu su Hardinu kartu. Karen irgi. Jei atvirai, man pasirodė, kad ji... patenkinta? Sunku pasakyti, nes tuojau pakėlė puodelį kavos prie lūpų, kad nuslėptų šypseną.

– Šiandien aš nuvešiu Tesą į universitetą, – Hardinas pasakė Lendonui.

– Gerai.

– Pasiruošus? – atsisuko į mane, ir aš linktelėjau.

– Susitiksim religijoje, – tepasakiau Lendonui, nes Hardinas tikrąja to žodžio prasme ištempė mane iš virtuvės. – Kam tokia skuba? – paklausiau jo lauke.

Jis užsimetė mano rankinę ant peties ir nuėjo per kiemą.

– Niekam, bet aš judu pažįstu. Jeigu pradėsit kalbėtis, niekad neišsiruošim, o jeigu dar įsiterps ir Karen, tada mirčiau iš bado jums nespėjus išsikalbėt.

Jis pirma atidarė dureles man, paskui apėjo aplink mašiną ir įsėdo pats.

– Tiesa, – nusišypsojau.

Beveik dvidešimt minučių ginčijomės, kur eiti – į IHOP* ar pas Denį. Galiausiai pasirinkom IHOP. Hardinas prisiekė, kad ten gardesni prancūziški skrebučiai, bet aš netikėjau, kol neparagavau.

– Po dešimties–penkiolikos minučių, prašom įsitaisyt, – pasakė nedidukė moteris su mėlynu šaliku, kai įėjom vidun.

– Gerai, – atsakėm vienu balsu su Hardinu. – Kodėl?

– Pilna žmonių ir šiuo metu neturim laisvų staliukų, – maloniai paaiškino ji.

Hardinas pavartė akis, o aš nustūmiau jį į šalį atsisėsti ant suoliuko šalia įėjimo.

– Sveikas sugrįžęs, – paerzinau.

– Ką tai reiškia?

– Tik tai, kad tu tebesi toks pat.

– O kada nebuvau?

– Nežinau, kai ėjom į pasimatymą ir truputį šiąnakt.

– Aš apverčiau tavo miegamąjį ir apkeikiau tave, – priminė.

– Žinau, todėl ir bandau paversti viską juokais.

– Gerai, tada kitą kartą labai pasistengsiu, – atsakė jis, bet pastebėjau švystelint šypseną.

Kai galiausiai atsisėdom prie staliuko, užsakymą mums atnešė jaunas vaikinas su barzda, kuri atrodė šiek tiek per ilga padavėjui. Jam nuėjus Hardinas padūsavo ir prisiekė – jeigu rasiąs plauką, jam būsią blogai.

– Kad parodyčiau, jog man viskas gerai, – mirktelėjo ir aš nusijuokiau.

Man patinka, kai jis stengiasi būti malonesnis, bet taip pat patinka jo požiūris ir elgesys, lyg jam nerūpėtų, ką kiti apie jį galvoja. Labai norėčiau ir pati prisijaukinti šias savybes. Kol atnešė mūsų pusryčius, jis dar paburbėjo ir dėl kitų dalykų, kuo ši vieta jam neįtiko.

* Blyninių tinklas.

– Kodėl negali imt ir praleist visos dienos? – paklausė Hardinas, susigrūdęs didelį kąsnį prancūziško skrebučio į burną.

– Todėl... – pradėjau.

Žinai, ogi todėl, kad pereinu į kitą universitetą ir nenoriu komplikuoti savo padėties nelankydama paskaitų, nes išeisiu semestro vidury.

– Nenoriu netekti dešimtukų, – atsakiau.

– Čia koledžas, čia niekas nelanko paskaitų, – pasakė jis jau šimtąjį kartą nuo tada, kai susitikom.

– Negi tau nepatiko joga? – nusijuokiau.

– Ne. Visai nepatiko.

Baigėm pusryčiauti ir su gera nuotaika Hardinas vairavo iki universiteto. Ant skydelio suvibravo jo telefonas, bet jis nekreipė dėmesio. Norėjau atsiliepti už jį, bet viskas iki šiol buvo taip gerai. Po trečio karto pagaliau neišlaikiau.

– Ar nežadi atsiliepti? – paklausiau.

– Ne, įsijungs balso paštas. Tikriausiai čia mama. – Ir paėmė telefoną, kad parodytų man ekraną. – Matai, ji paliko balso žinutę. Gali perklausyt? – paprašė.

Smalsumas mane nugalėjo, todėl čiupau telefoną jam iš rankų.

– Pranešimų gaviklis, – priminė.

„Gavote septynis naujus balso pranešimus“, – pranešė roboto balsas, kai jis pastatė automobilį.

– Užtat kad niekada jų netikrinu, – atsiduso.

Paspaudžiau pirmąją iš sąrašo „Išklausyti“.

„Hardinai?... Hardinai, čia Tesa... aš...“ – norėjau paspausti mygtuką ir baigti perklausą, bet Hardinas išplėšė telefoną man iš rankos.

O Dieve.

„Man reikia pasikalbėti su tavim. Sėdžiu savo mašinoje ir esu labai sutrikusi...“

Mano balsas skambėjo isteriškai ir aš siaubingai panorau iššokti iš mašinos.

– Būk geras, išjunk, – paprašiau, bet jis perėmė telefoną į kitą ranką, tad negalėjau jo pasiekti.

– Kas čia? – paklausė spoksodamas į telefoną.

„Kodėl visai nebandei man paskambinti? Tu paprasčiausiai palikai mane ir štai dabar kaip vargšė skambinu tau ir verkiu į tavo balso paštą. Aš turiu žinoti, kas mums nutiko. Kodėl šitas kartas turi būti kitoks? Kodėl mes nekovojam? Kodėl tu nekovoji už mane? Hardinai, aš nusipelniau būti laiminga."

Idiotiškas mano balsas pasklido mašinoje ir užtrenkė spąstus. Sėdėjau tylėdama ir žiūrėjau į savo rankas, gulinčias ant kelių.

– Kada tai buvo?

– Kai buvai išvykęs.

Jis giliai įkvėpė ir nutraukė žinutę.

– Dėl ko buvai taip sutrikusi? – paklausė.

– Nemanau, kad norėtum tai išgirsti, – prikandau lūpą.

– O ne, labai noriu. – Hardinas atsisegė sėdynės diržą ir atsisuko į mane. Pažvelgiau į jį ir pabandžiau apgalvoti kiekvieną žodį.

– Šita nelaiminga balso žinutė iš tos nakties... tą naktį aš jį pabučiavau.

– Aha, – jis nusisuko.

Pusryčiai praėjo taip gerai, bet viską turėjo sugadinti kvaila balso žinutė, kurią palikau apimta emocijų. Man nereikėtų atsiskaitinėti.

– Prieš bučinį ar po jo?

– Po.

– Kelis kartus tu jį pabučiavai?

– Vieną.

– Kur?

– Savo mašinoje, – cyptelėjau.

– O po to? Kas buvo po to, kai palikai žinutę? – jis laikė iškėlęs telefoną tarp mūsų.

– Nuėjau į jo butą.

Vos tik ištariau šiuos žodžius, Hardinas atrėmė kaktą į vairą.

– Aš... – pradėjau.

Jis iškėlė pirštą, kad nutilčiau.

– Kas nutiko jo bute? – užsimerkęs paklausė.

– Nieko! Aš verkiau, paskui mes žiūrėjom televizorių.

– Meluoji.

– Ne, nemeluoju. Aš miegojau ant sofos. Vienintelis kartas, kai miegojau jo kambaryje, buvo tada, kai tu atėjai. Tarp mūsų nebuvo nieko, išskyrus tą bučinį. O po kelių dienų, kai susitikom prieš-piečių, jis norėjo mane pabučiuoti, bet aš jį atstūmiau.

– Jis *dar* kartą ketino tave pabučiuot?

Šūdas.

– Taip, bet jis supranta, ką tau jaučiu. Žinau, kad iš viso šito priviriau daug košės, ir labai atsiprašau, kad leidau su juo laiką. Nėra geresnio pasiteisinimo ar atsiprašymo, bet tikrai atsiprašau.

– Prisimeni, ką sakei, a? Kad nebendrausi su juo? – Pakėlęs galvą nuo vairo jis tvardėsi, labai tvardėsi.

– Taip, prisimenu.

Man nepatinka, kai nurodinėjama, su kuo galiu draugauti, bet negaliu sakyti, kad nesitikėčiau iš jo to paties, jeigu apsikeistume vietomis, kaip daug kartų buvo pastaruoju metu.

– Dabar, kai žinau smulkmenas, nenoriu daugiau apie tai kalbėt, aišku? Noriu pasakyt... nenoriu net girdėt iš tavo lūpų jo sumauto vardo, – jis stengėsi būti ramus.

– Gerai, – sutikau ir paėmiau jo ranką.

Aš irgi nenoriu daugiau apie tai kalbėti. Abu pasakėm viską, ką buvo galima apie tai pasakyti, nes tik priskaldytume nereikalingų malkų ir dar labiau sugadintume jau ir taip sugadintus mūsų santykius. Šį kartą baigėm savotišku palengvėjimu, nes Hardinui mažiausiai reikia dar vienos priežasties savęs nekęsti.

– Geriau eikim į paskaitas, – galiausiai ištarė.

Širdis sustingo nuo šalto jo balso, bet kai jis ištraukė savo ranką, tylėjau sukandusi dantis. Hardinas palydėjo mane iki filosofijos

pastato, o aš apsidairiau Lendono, bet jo nebuvo matyti. Tikriausiai jis jau viduje.

– Ačiū už pusryčius, – padėkojau ir iš Hardino rankų atsiėmiau krepšį.

– Nėra už ką. – Gūžtelėjo pečiais ir pabandęs nusišypsoti apsisuko.

Suėmė mane už rankos ir prieš tvirtai prispausdamas lūpas prie manųjų, įtikino mane taip, kaip moka tik jis.

– Susitiksim po paskaitų. Myliu tave, – iškvėpė ir nuėjo, palikęs mane, pridususią ir besišypsančią, eiti į vidų.

Šimtas aštuonioliktas skyrius

HARDINAS

Penktą kartą klausiau šitos balso žinutės vaikštinėdamas palei universitetą. Jos balsas skambėjo labai graudžiai ir liūdnai. Kažkaip sumautai gera buvo jos klausyt, girdėt, kaip į ausį ji man verkia nesumeluotą skausmą ir liūdesį. Norėjau žinot, ar jai buvo bloga be manęs, kaip man be jos – ir štai įrodymas, kad buvo. Žinau, kad greitai jai atleisiu už bučinį su tuo pusgalviu, bet ką daugiau galėčiau daryt? Negaliu be jos. Abu pridarėm visokių kvailysčių – ne tik ji.

Šiaip ar taip, tai jo kaltė. Jis žinojo, kokia ji pažeidžiama, kai mes išsiskyrėm. Žinau, kad jis tai žinojo: matė jos ašaras ir – šūdas – praeina savaitė po mūsų išsiskyrimo ir jis ją bučiuoja! Koks prakeiktas ištvirkėlis taip padarytų?

Jis pasinaudojo ja, mano Tesa, ir aš to nepakęsiu. Mano, kad praslys ir išnyks kaip dūmas, bet to tikrai nebus.

– Kur Zedas Evansas? – paklausiau neaukštos blondinės, sėdinčios po medžiu prie aplinkosaugos studijų pastato.

Po galais, beje, ką čia daro tas didelis medis vidury to kvailo pastato?

– Augalų patalpoje, du šimtai aštuonioliktas numeris, – atsakė ji drebančiu balsu.

Pagaliau radau patalpą su skaičiumi „218“ ir atidariau duris negalvodamas apie pažadą, kurį daviau Tesai. Vis tiek nebūčiau palikęs jo ramybėje, bet išgirdus, kokia sutrikusi ji buvo tą naktį su juo, viskas pasidarė dešimt kartų blogiau. Jam.

*

Patalpoje eilėmis augo visokie augalai. Kas norėtų visą mielą dieną terliotis su tais žaliaisiais?

– Ką čia veiki? – išgirdau jį dar nepamatęs.

Stovėjo prie didelės dėžės ar kažkokios nesąmonės. Kai žengtelėjo į šalį, prisiartinau.

– Nevaidink čia kvailo idioto, tiksliai žinai, ką čia veikiu.

– Atsiprašau, bet ne, – nusišypsojo jis. – Botanikos studijoms aiškiaregystė neprivaloma.

Jis tyčiojosi iš manęs vartydamas kvailus veizolus.

– Ir tau užtenka drąsos būti tokiam patenkintam subingalviui?

– Dėl ko?

– Dėl Tesos.

– Aš ne šiknius. Tai tu nuolat gąsdini ją kaip suskis, todėl nemyžčiok, kai ji dėl to ateina pas mane.

– Ar tu visai trenktas, kad kiši nagus prie to, kas yra mano?

Jis pasitraukė atgal ir tarpueiliu atėjo pas mane.

– Ji nėra tavo. Ji tau nepriklauso, – atrėmė jis.

Siektelėjau ranka per vazonus su augalais, norėdamas čiupti jį už kaklo ir įmūryti jo veidą į mus skiriančią metalinę tvorelę. Išgirdęs trakštelėjimą iškart supratau, ką tai reiškia. Bet kai jis pakėlė galvą ir traukdamasis suriko: „Tu sulaužei man sumautą nosį!" – turėjau pripažinti, kad jo veidu upeliais tekantis kraujas *sukėlė* šiek tiek nerimo.

– Jau ne kartą per šiuos mėnesius buvau perspėjęs tave neliįst prie Tesos. O ką tu darei? Tu seilėdamasis ją pabučiavai, miegojai su ja savo prakeiktoj lovoj! – Žingsniavau tarpueiliu, norėdamas vėl jį pačiupti.

Jis ranka laikė sulaužytą nosį, kraujui srūvant per veidą.

– O aš tau ne kartą sakiau, kad man nusišikt, ką tu sakai, – suurzgė jis artindamasis prie manęs. – Tu ką tik sulaužei man sumautą nosį! – vėl suriko.

Tesa tikrai mane užmuš.

Jau reikėtų eit. Jo subinė nusipelnė būti suspardyta, bet ji tikrai pasius.

– Tu pasielgei dar šūdiniau – siuntinėjai žinutes mano draugei! – surikau ir aš.

– Ji nėra tavo draugė, o aš dar net neprasidėjau su ja.

– Ar tu čia dabar grasini?

– Nežinau. Argi?

Žengiau dar vieną žingsnį jo link, o jis užsimojęs nustebino mane. Jo kumštis dėjo man į žandikaulį, aš susvyravau ir atsitrenkiau į medinę augalų dėžę. Ši sulūžo, o kai atsistojau, jis įsiutęs vėl puolė, bet šį kartą sugebėjau apsigint ir kluptelėjau į šoną.

– Manei, aš koks suskis? – Išsiviepė jis pamišusia kruvina šypsena ir vėl ėmė artintis. – Tu tikrai manei, kad esi pimpalų pimpalas, ką? – nusijuokė ir išspjovė kraują ant baltų grindų.

Įsikibau jam į chalatą ir stumtelėjau į kitą eilę. Abu su visais augalais parkritom ant grindų. Prispaudžiau jį, kad parodyčiau, kas čia valdo. Akies kampu pastebėjau, kaip pakilo jo ranka, bet kol supratau, kas vyksta, nedidelis vazonas tvojo man į galvą.

Truktelėjau ir greitai mirkčiodamas atgavau regėjimą. Aš stipresnis už jį, bet pasirodė, kad jis geresnis mušeika negu įsivaizdavau. Bet aš jokiais būdais neleisiu jam laimėt.

– Aš vis tiek ją jau išdulkinau, – springo jis, kai sugriebęs už plaukų daužiau jo galvą į grindis. Tą akimirką man buvo vienodai, užmušiu jį ar ne.

– Ne, tu negalėjai! – surikau.

– O taip, galėjau. Ji buvo... puiki ir s-stangriai siaura.

Prispaustas mano rankų jis nuodais spjaudėsi dusliai ir nelygiai. Kumščiu tvojau per galvą ir jis suaimanavo iš skausmo. Akimirką pagalvojau, jog pirštais laikau suspaudęs jo nosį, kad jam dar labiau skaudėtų. Jis beviltiškai makalavo kojomis po manim stengdamasis išsilaisvinti. Įsivaizduodamas, kaip Zedas liečia Tesą, šėlau dar labiau, dar labiau nei kada nors norėjau jį sutraiškyt. Jis rankomis įsikibo į mano rankas ir bandė nusimest mane.

– Tu gyvenime daugiau jos nė pirštu nepaliesi, – pasakiau prispaudęs ranką jam prie gerklės. – Jeigu manai, kad gali ją iš manęs atimt, labai smarkiai klysti.

Sugniaužiau jam kaklą. Kruvinas jo veidas paraudonavo, jis bandė kažką sakyt, bet tik negarsiai žioptelėjo.

– Po velnių, kas čia vyksta? – šalimais išgirdau vyrišką balsą.

Pasukau galvą pažiūrėt, kas čia kalba, tada Zedas pabandė įsikibt man į kaklą. Na jau ne. Dar sykį gavęs niuksą į galvą, jis išsitiesė ant grindų rankomis į šalis. Pajutau, kad kažkieno ranka suėmė mano ranką, bet aš ją atstūmiau.

– Kvieskit universiteto apsaugą! – sušuko balsas.

Aš skubiai nulipau nuo Zedo.

Velnias!

– Ne, nereikia, – pasakiau ir kluptelėjau.

– Kas čia dedasi? Eikit iš čia! Palaukit kitame kambaryje! – suriko viduramžis vyras, bet aš nejudėjau. Ko gero, jis profesorius. *Velnias.*

– Jis atėjo čia ir užpuolė mane, – tarė Zedas ir pradėjo verkti. Jis iš tikrųjų *pravirko.*

Atsistojo ranka laikydamas ištinusią ir sulinkusią nosį. Jo veidas buvo kruvinas, chalatas irgi aptaškytas krauju, o pasipūtusios šypsenos neliko nė kvapo. Vyriškis valdingai man mostelėjo ir įsakė:

– Stokis prie sienos, kol atvyks apsauga! Aš rimtai. Ir nejudėk nė per centimetrą!

Velnias, atvažiuoja universiteto miestelio apsauga. Kaip išsidūriau. Kokių galų čia apskritai atsivilkau? Žadėjau palikt jį ramybėj, jeigu ir ji paliks.

Dabar, kai pažadą sulaužiau, ar ji sulaužys ir savąjį?

Šimtas devynioliktas skyrius

TESA

Kai rašikliu paliečiau popierių, ketinau rašyti apie močiutę – kaip ji paaukojo gyvenimą krikščionybei, bet juodas tušas kažkaip išvedžiojo Hardino vardą.

– Panele Jang? – profesoriaus Soto balsas ištarė maloniai, bet gana garsiai, nes visi, sėdintys pirmoje eilėje, jį išgirdo.

– Taip? – pakėliau galvą ir dėmesį iškart patraukė Kenas. *Kodėl Kenas čia?*

– Tesa, reikia, kad eitum su manim, – pasakė jis, o bjauri blondinė už manęs išspaudė „oochch", lyg būtume šeštoje klasėje. Labai tikėtina, kad ji nežino, kas jis toks – kad Kenas yra koledžo rektorius.

– Kas nutiko? – Lendonas paklausė Keno, man atsistojus ir ėmus rinktis daiktus.

– Pasikalbėsim už durų, – drebančiu balsu atsakė Kenas.

– Aš irgi einu, – pasakė Lendonas ir atsistojo. Profesorius Soto pažvelgė į Keną.

– Ar jis jums netrukdys?

– Ne, jis mano sūnus, – atsakė Kenas, o mūsų profesorius tik išpūtė akis.

– Oi, dovanokit. Nežinojau. Ar ji jūsų duktė? – paklausė.

– Ne, – trumpai atsakė Kenas.

Atrodė, kad jis panikuoja, ir tai mane išgąsdino.

– Ar Hardinas... – pradėjau, bet Kenas nusivedė mane prie durų, o Lendonas atsekė iš paskos.

– Hardinas suimtas, – pasakė Kenas, vos tik išėjom iš auditorijos.

Man užėmė kvapą.

– *Ką?*

– Jis suimtas už muštynes ir už universiteto turto suniokojimą.

– Dieve mano! – tegalėjau ištarti.

– Kada? Kaip? – paklausė Lendonas.

– Maždaug prieš dvidešimt minučių. Visais būdais stengiuosi išlaikyti šį įvykį universiteto jurisdikcijoje, bet jis pats viską tik apsunkina.

Kenas nuskubėjo per gatvę, o man teko beveik tekinom jį vytis. Mintys šėlo: *Hardinas suimtas? Dieve mano. Už ką jį suėmė? Ką jis padarė?* Bet atsakymą į šį klausimą jau ir taip žinojau. Kodėl bent kartą jis negalėjo susivaldyti? Ar jis nesusižeidė? Ar jį pasodins į kalėjimą? Į tikrą kalėjimą? Ar Zedas sveikas? Kenas atrakino savo automobilio dureles ir leido mums atsisėsti.

– Kur mes važiuojam? – paklausė Lendonas.

– Į universiteto apsaugos skyrių.

– Ar jis nesužeistas? – paklausiau.

– Susižalojo skruostą ir ausį, bent taip girdėjau.

– Girdėjai? Tu jo dar nematei? – paklausė Lendonas.

– Ne, nemačiau. Jis įsiutęs, todėl manau, kad bus geriau, jeigu Tesa pirmoji pas jį nueis. – Linktelėjo galva į mane.

– Taip, gera mintis, – pritarė Lendonas, o aš nutylėjau.

Susižeidė galvą ir veidą? Tikiuosi, jam labai neskauda. Dieve mano, kokia beprotybė. Reikėjo sutikti pabūti su juo visą dieną. Jeigu būčiau sutikusi, šiandien nė nebūtų atėjęs į universitetą.

Kenas prašvilpė kelis skersgatvius ir po penkių minučių sustojom priešais nediduką mūrinį pastatą – universiteto apsaugos skyrių. Pasistatėm tiesiai po ženklu „Stovėti draudžiama“, bet gal viena iš universiteto rektoriaus privilegijų – statyti automobilį, kur tik nori.

Mūsų trijulė nuskubėjo į pastatą ir aš tuojau pat akimis ėmiaus ieškoti Hardino. Bet pirmiau jį išgirdau...

– Man vienodai, tu esi niekas, tik pasikėlęs gaidys su žaisliniu blizgučiu! Vergvaldys, persmaugtas pimpalas.

Nuėjau koridoriumi į balso pusę. Girdėjau Keną ir Lendoną sekant iš paskos, bet man buvo svarbu tik surasti Hardiną.

Priėjau kambarėlį, kuriame sėdėjo kelis žmonės... ir pamačiau Hardiną, mažoje kameroje žingsniuojantį pirmyn atgal. *Dieve šventas.* Jo rankos surakintos antrankiais už nugaros.

– Užsikruškit! Visi! – šūkavo jis.

– Hardinai! – už manęs sudundėjo jo tėvo balsas.

Mano pikčiurna pasuko galvą į šoną, kur stovėjau aš, ir akys staiga išsiplėtė. Veidas buvo praskeltas šiek tiek žemiau skruostikaulio, ausis nuplėšta, plaukai sulipę nuo kraujo.

– Stengiuosi viską užglostyt, bet tu visai nepadedi! – subarė Kenas sūnų.

– Jie uždarė mane čia kaip kokį gyvulį. Mėšlo krūva. Skambink, kam reikia paskambint, ir liepk jiems nuimt tą šūdą! – suriko Hardinas bandydamas ištraukti rankas iš antrankių.

– Liaukis, – subariau piktai žvelgdama.

Akimirksniu jo elgesys pasikeitė. Jis apsiramino, bet liko toks pat piktas.

– Tesa, tau nereikia čia būti. Kokio idioto genijaus mintis buvo ją čia atvest? – sušnypštė Hardinas tėvui ir Lendonui.

– Hardinai, tuojau pat liaukis. Jis bando tau padėti. Nusiramink, – pasakiau per grotas.

Visa tai atrodė nerealu – kalbėtis su juo, kai jis iš tikrųjų uždarytas į kamerą ir su antrankiais. Tai negali būti realu. Bet kita vertus – šitaip nutinka realiame pasaulyje. Tave suima už tai, kad kažką sumušei, universitete – kaip bet kur kitur.

Kai pažvelgė man į akis, įsivaizdavau, kad mato užuojautą, kurią jam jaučiau tą akimirką. Norėjosi tikėti, kad dėl to galiausiai pasidavė ir lengvai linktelėjęs ištarė:

– Gerai.

– Ačiū, Tesa, – padėkojo Kenas. Ir atsisuko į sūnų: – Duok man penkias minutes pažiūrėti, ką galima padaryt. O kol kas nustok

rėkti. Tu ir taip iki ausų įklimpęs, o šitaip elgdamasis padėtį tik blogini.

Lendonas pažvelgė į mane, paskui į Hardiną ir nusekė Kenį siauru koridoriumi. Jau nekenčiau tos vietos; čia per daug balta ir juoda, per maža erdvės ir dvokia blakėmis.

Prie stalo sėdintys universiteto apsauginiai atrodė įnikę į pokalbį ar bent stengėsi apsimesti, nes pats rektorius pasirodė aiškintis dėl sūnaus.

– Kas nutiko? – paklausiau Hardino.

– Mane suėmė universiteto apsauga. – Gūžtelėjo pečiais.

– Kaip tu? – paklausiau beviltiškai norėdama pasiekti jį ir nuvalyti veidą.

– Aš? Puikiai. Nėra taip blogai, kaip atrodo, – atsakė.

Apžiūrėjusi supratau – tikrai. Buvo matyti, kad žaizda negili. Šviesiai raudoni ruoželiai, išvagoję rankas ir susipynę su juodu tatuiruočių tušu, atrodė ganėtinai baugiai.

– Tu manim nusivylei? – švelniai paklausė jis, tūkstančiu laipsnių priešingu tonu, negu ką tik plūdo apsaugą.

– Nežinau, – nuoširdžiai atsakiau.

Aišku, nusivyliau, nes žinojau, su kuo mušėsi... deja, ne taip jau sunku ir nuspėti. Bet jaudinausi dėl jo paties ir norėjau žinoti, kas nutiko, kad atsidūrė tokioj nemalonioj padėty.

– Nieko negaliu padaryt, – tarė jis ir šie žodžiai tik patvirtino jo veiksmus.

– Aš jau sakiau, kad nelankysiu tavęs kalėjime, prisimeni? – susiraukiau ir apsidairiau po kamerą.

– Čia nesiskaito, tai netikra kamera.

– Man ji atrodo labai tikra, – paplekšnojau į metalinius virbus, kad įrodyčiau savo tiesą.

– Čia netikras kalėjimas. Čia tik šūdina sulaikymo kamera, kol nuspręs kviesti tikrą policiją, – atsakė taip garsiai, kad tiedu pareigūnai pertraukė savo pokalbį.

– Baik. Čia ne juokai, Hardinai. Tau gali grėsti rimti nemalonumai.

Išgirdęs tai, jis tik užvertė akis.

Štai Hardino bėda: jis nepajėgia suvokti, kad jo veiksmai gali turėti pasekmių.

Šimtas dvidešimtas skyrius

TESA

– Kuris pradėjot? – paklausiau iš visų jėgų stengdamasi per anksti nedaryti išvadų, kaip paprastai esu įpratusi. Hardinas norėjo pažvelgti man į akis, bet aš nusisukau.

– Kai palydėjau tave į paskaitą, nuėjau jo ieškot, – atsakė.

– Tu man pažadėjai palikti jį ramybėje.

– Žinau.

– Tai kodėl taip padarei?

– Pats prisiprašė, nes išprovokavo mane, pasakęs, kad tave dulkino. – Jis visiškai beviltiškai pažvelgė į mane. – Tu juk nemelavai dėl to, ką? – paklausė, ir aš vos nenualpau.

– Į tavo klausimą neatsakysiu. Jau sakiau, kad tarp mūsų nieko nebuvo, o tu vis tiek klausinėji to paties sėdėdamas tame kvailame kalėjime, – susierzinau.

Jis pavartė akis ir atsisėdo ant mažo metalinio suoliuko kameroje. Kaip jis man atsibodo.

– Kodėl nuėjai jo ieškoti? – spyriau.

– Todėl, Tesa, kad reikėjo suspardyt jam užpakalį. Jis turėjo suprast, kad jam negalima artintis prie tavęs. Man bloga nuo jo idiotiškų žaidimų ir dėl to, kad jis svaigsta turintis kažkokį apgailėtiną šansą būti su tavim. Padariau tai dėl tavęs!

Sukryžiavau rankas ant krūtinės.

– Kaip jaustumeis, jeigu šiandien nueičiau pas jį, nors buvau žadėjusi tau to nedaryti? Maniau, kad mes abu stengiamės dėl

savęs, o tu aiškiai meluoji man į akis. Juk žinojai, kad pažado vis tiek nesilaikysi, ar ne?

– Taip, žinojau, ir ką? Dabar tai nesvarbu – kas padaryta, tas padaryta, – įsižeidė kaip piktas vaikas.

– Hardinai, tai svarbu man. Visada kur nors įsiveli, kai to visai nereikia.

– Tesa, to labai reikėjo.

– Kur dabar Zedas? Ar irgi kalėjime?

– Čia ne kalėjimas.

– Hardinai...

– Nežinau, kur jis yra, man visai nerūpi, ir tau neturėtų. Juk neisi pas jį?

– Nebūk toks! Baik man aiškinti, ką galiu daryti ir ko ne – mane tikrai viskas užkniso.

– Tu keikiesi? – paklausė linksmai šyptelėjęs.

Kodėl jis mano, kad tai juokinga? Gali būti bet kaip, bet tikrai nejuokinga. Pasitraukiau tolyn ir jo šypsena išnyko.

– Tesa, grįžk, – pašaukė.

Turėjau atsisukti.

– Einu ieškoti tavo tėvo ir sužinoti, kas vyksta.

– Pasakyk jam, kad paskubėtų.

Suurzgiau ant jo – iš tikrųjų – ir nuėjau. Manosi lengvai išsisuksiantis tik dėl to, kad jo tėvas yra rektorius. Jeigu nuoširdžiai – aš irgi to tikėjausi. Bet vis tiek nervina, kad jis į viską žiūri taip paprastai.

– Ko čia spoksai? – išgirdau jį sakant policininkui ir pasitryniau smilkinius.

Keną ir Lendoną radau stovinčius su pagyvenusiu vyru žilais plaukais ir ūsais. Jis ryšėjo kaklaraištį ir mūvėjo juodomis kostiuminėmis kelnėmis. Iš jo laikysenos supratau, kad yra svarbus asmuo. Pamatęs mane koridoriuje, prisiartino Lendonas.

– Kas jis toks? – tyliai paklausiau.

– Prorektorius.

– Tai kaip rektoriaus pavaduotojas, tiesa?

– Taip, – Lendonas atrodė sunerimęs.

– Kas vyksta? Ką jie sako? – bandžiau išgirsti, ką tiedu vyrai kalba, bet nepavyko.

– Kad... nieko gero. Laboratorijai, kurioje dirbo Zedas, pridaryta daug nuostolių – kalbama apie tūkstančius dolerių. O galiausiai – Zedui sulaužyta nosis ir sukrėstos smegenys. Kažkas nuvežė jį į ligoninę.

Man užvirė kraujas. Hardinas ne šiaip apsistumdė su Zedu. Jis rimtai jį sužalojo.

– Be to, Hardinas pargriovė profesorių. Viena mergina iš Zedo grupės jau parašė pareiškimą ir papasakojo, kad Hardinas specialiai ieškojo Zedo. Viskas atrodo labai rimta. Kenas visais būdais stengiasi, kad Hardino nepasodintų į kalėjimą, bet nežinau, ar jam pavyks. – Lendonas atsiduso ir perbraukė pirštais plaukus. – Vienintelė galimybė apsaugoti jį nuo kalėjimo – jeigu Zedas nepateiktų kaltinimų. Nors ir tada nežinia, kas būtų.

Man apsvaigo galva.

– Pašalinimas, – išgirdau sakant žiląjį vyrą. Kenas pasikasė smakrą.

Pašalinimas? Hardinas negali būti išmestas iš universiteto! Dieve mano, kokia sumaištis.

– Jis mano sūnus, – ramiai pasakė Kenas.

Slapčiomis žengtelėjau artyn jų.

– Žinau, kad jis jūsų sūnus, bet užpuolė profesorių ir sugadino mokyklos turtą, todėl negalim visko taip paprastai praleisti pro pirštus, – paaiškino vyras.

Po velnių Hardiną ir jo charakterį.

– Tai katastrofa, – pasakiau Lendonui, ir jis niūriai linktelėjo.

Norėjau kristi ant grindų ir verkti, dar labiau – rėkti, norėjau įsiveržti į Hardino kamerą ir primušti jį. Bet niekas nepadėtų.

– Gal tu pasikalbėtum su Zedu ir paprašytum neteikti kaltinimų? – pasiūlė Lendonas.

– Hardinas pasius, jeigu prie jo prisiartinsiu.

Negi turėčiau jo klausyti, jeigu jis neklauso manęs?

– Suprantu, – pasakė Lendonas, – bet nežinau, ką dar protingo pasiūlyti.

– Manau, tu teisus.

Pažvelgiau į Keną, paskui į koridorių, kurio gale buvo Hardinas. Jis man svarbiausia, bet tikrai jaučiuosi siaubingai dėl to, ką padarė Zedui. Tikiuosi, jis pasveiks. Gal jeigu pasikalbėčiau su juo, sutiktų nereikšti kaltinimų ir atsikratytume bent vienos problemos.

– Kur jis yra? Ar žinai? – paklausiau Lendono.

– Jei gerai išgirdau ir supratau, sakė, *Grandview* ligoninėje.

– Gerai. Nuvažiuosiu ten pirma.

– Ar pavežti iki tavo mašinos?

– Šūdas. Aš be mašinos.

Lendonas kyštelėjo ranką į kišenę ir padavė savo raktelius.

– Štai, imk. Tik atsargiai vairuok.

– Ačiū, – nusišypsojau geriausiam savo draugui.

Nežinau, ką daryčiau be jo, bet jis netrukus išvažiuos, tad teks suktis. Ši mintis nuliūdino mane, tačiau aš jos nusikračiau. Dabar negaliu galvoti apie Lendono išvykimą.

– Eisiu pasikalbėti su Hardinu ir pasakysiu jam, kokia padėtis.

– Dar kartą ačiū tau, – stipriai apkabinau Lendoną.

Vos priėjau iki durų, koridoriumi atsklido Hardino balsas.

– Tesa! Nedrįsk važiuot pas jį! – suriko.

Nekreipdama dėmesio atidariau dvigubas duris.

– Aš rimtai, Tesa! Grįžk čia!

Išėjus laukan šaltas oras nupūtė jo balsą. Kaip drįsta sakyti man tokius dalykus? Kuo jis save laiko? Privirė tiek košės dėl nevaldomo charakterio ir pavydo. Bandau jam padėti išlipti sausam iš tos balos. Tegu džiaugiasi, kad netrenkiau antausio už sulaužytą pažadą. Dieve, kaip jis erzina.

*

Grandview ligoninės slaugytojų pulte sėdinti moteris nenorėjo suteikti man jokios informacijos apie Zedą. Ji nepatvirtino, ar jis yra ligoninėje ir ar apskritai joje buvo.

– Jis mano draugas ir aš tikrai turiu jį pamatyti, – pasakiau jaunai dažytai blondinei.

Ji nemaloniai susprogdino kramtomąją gumą ir apsuko garbaną ant pirštų.

– Jis tavo draugas? Tas nuo galvos iki kojų *tatuiruotas* vaikis? – nusijuokė aiškiai manimi nepatikėjusi.

– Taip. Jis, – atsakiau trumpai, kone grasinamai. Oho, kaip grėsmingai moku kalbėti. Ko gero, suveikė, nes ji gūžtelėjo pečiais.

– Eik koridoriumi ir pasuk į dešinę. Pirmos durys kairėje, – atsakė ir nužingsniavo sau.

Ką gi, nebuvo labai sunku. Reikėtų dažniau būti valingesnei. Nuėjau ten, kur ji liepė, ir pamačiau pirmas duris kairėje. Jos buvo uždarytos, todėl prieš praverdama tyliai pabeldžiau. Tikiuosi, nurodė teisingą palatą.

Zedas sėdėjo lovos kampe. Bemarškinis, tik su džinsais ir kojinėmis. Jo veidas.

– Dieve mano! – nesusilaikiau neleptelėjusi, kai pamačiau, kaip jis atrodo.

Nosis sulaužyta – jau žinojau tai, bet atrodė labai blogai. Visas ištinęs, akys apjuodusios. Krūtinė aptvarstyta. Vienintelė vieta, kurios neslėpė tvarsčiai ir nebjaurojo žaizdos – žvaigždžių grupė raktikaulio apačioje.

– Kaip tu? – prisiartinau prie lovos. Tikiuosi, nepyks, kad atėjau čia, į ligoninę. Galiausiai tai mano kaltė.

– Nekaip, – droviai atsakė Zedas. Tada giliai atsikvėpė, papurtė plaukus ir atsimerkė. Paplekšnojo lovą šalia savęs, ir aš priėjusi atsisėdau.

– Labai atsiprašau už tai. Ar papasakosi, kas nutiko?

Karamelinėmis akimis Zedas pažvelgė man į akis ir linktelėjo.

– Buvau laboratorijoj... ne toje, kur tau rodžiau, o mūsų tyrimų laboratorijoj... jis atėjo ir pradėjo man aiškinti, kad nelįsčiau prie tavęs.

– O paskui?

– Pasakiau, kad tu nesi jo nuosavybė, ir tada jis tvojo mano galvą į metalines grotas.

Žiūrėdama į jo nosį, po šių žodžių krūptelėjau.

– Ar sakei jam, kad permiegojai su manim? – paklausiau abejodama, ar tuo tikėti.

– Taip. Sakiau. Labai atsiprašau, kad pamelavau, bet suprask – jis mane užpuolė, ir tai buvo vienintelis būdas jį įtikinti. Jaučiausi tikras šūdžius tai sakydamas. Tesa, aš iš tikrųjų labai atsiprašau.

– Jis man pažadėjo, kad paliks tave ramybėje, jeigu ir aš nebendrausiu su tavim, – pasakiau.

– Regis, jis sulaužė dar vieną pažadą, ar ne? – kandžiai mestelėjo jis.

Minutę tylėjau bandydama galvoje sudėlioti muštynių vaizdą. Pykstu, kad Zedas pasakė Hardinui, jog mes mylėjomės, bet džiaugiuosi, kad prisipažino ir atsiprašė. Nežinau, kuris iš šių dviejų vaikinų mane labiau pykdina. Sunku pykti ant Zedo, nes jis sėdi čia visas sužalotas, o iš esmės dėl to kalta esu aš. Tačiau jis vis tiek maloniai su manimi elgiasi.

– Atsiprašau, kad tai nuolat nutinka dėl manęs, – pasakiau.

– Tai ne tavo kaltė. Kaltas aš, jis irgi. Tiesiog laiko tave kažkokia savo nuosavybe, o tai man įgriso iki gyvo kaulo. Ar žinai, ką jis man pasakė? Kad man reikėtų pirma pagalvot, o ne dulkintis su jo nuosavybe. Štai taip jis kalba, kai tavęs nėra šalia, Tesa.

Jo balsas buvo švelnus ir ramus, visiškai nepanašus į Hardino.

Man nepatiko, kad Hardinas, regis, laiko mane nuosavybe, bet ir prislėgė, išgirdus tai iš kito žmogaus. Hardinas nemoka suvaldyti emocijų ir niekada nėra su niekuo draugavęs.

– Jis tiesiog žymisi teritoriją.

– Negi ir dabar tu jį gini?

– Ne, visai ne. Tiesiog nežinau, ką galvoti. Jis kalėjime... na, gerai, universiteto kameroje, tu – ligoninėje. Man visko per daug. Žinau, kad nereikėtų skųstis, bet man jau gana tų dramų. Kiekvieną kartą, kai pasijuntu galinti kvėpuoti, kas nors ima ir nutinka. Mane tai žudo.

– *Jis* tave žudo, – pataisė Zedas.

Ne, ne tik Hardinas mane žudo. Viskas: šitas koledžas, vadinamieji draugai, kurie mane išdavė, Hardinas, Lendonas mane palieka, mama, Zedas...

– Padariau tai ir dėl savęs.

Zedas atsakė ne be apmaudo:

– Liaukis kaltint save dėl jo klaidų. Jis prisidirbo, nes galvoja tik apie save, ne apie kitus. Jeigu tu jam rūpėtum, būtų palikęs mane ramybėj, kaip žadėjo. Jis nebūtų palikęs tavęs per tavo gimtadienį... galėčiau amžinai tęsti.

– Ar tu siuntei man žinutes iš jo telefono?

– Ką? – Jis prispaudė delną prie lovos, kad prisislinktų arčiau manęs. – Velnias, – švilptelėjo iš skausmo.

– Ar tau ko nors reikia? Galiu pakviesti seselę, – pasiūliau akimirką suglumusi.

– Ne, aš jau pasiruošęs keliaut iš čia. Jau turėtų būti sutvarkyti išrašymo dokumentai. Tai ką ten kalbėjai apie mano žinutes tau? – paklausė.

– Hardinas mano, kad per jo gimtadienį tu man siuntei žinutes apsimetęs juo, todėl aš ir laukiau jo atvažiuojančio, o jis nė neketino.

– Jis meluoja. Niekada to nepadaryčiau. Kodėl turėčiau?

– Nežinau, jo manymu, visaip stengiesi, kad jo nekęsčiau, ar kažkas panašaus.

Zedas pernelyg įdėmiai žiūrėjo į mane, net nusisukau.

– Man atrodo, kad jis pats labai dėl to pasistengė, ar ne?

– Ne, tikrai ne, – paprieštaravau.

Nesvarbu, kad labai pykstu ant Hardino ir kaip mane sutrikdė Zedo žodžiai, aš noriu ginti jį.

– Jis tik taip sako, kad laikytum mane kažkokia bjaurybe, nors toks nesu. Visada buvau šalia tavęs, kai jo nebuvo. Jis net nesugebėjo ištesėti tau duoto paprasto pažado. Atėjo ir užpuolė mane... ir profesorių! Jis vis kartojo, kad užmuš mane, ir aš tikrai tuo patikėjau. Jeigu ne profesorius Satonas, būtų tai padaręs. Jau žino, kad gali mane nugalėti, daug kartų yra nugalėjęs. – Zedas krūptelėjo ir atsistojo. Pasiėmė nuo kėdės žalius marškinėlius ir pakėlė rankas apsirengti. – Šūdas. – Numetė juos.

Skubiai atsistojau jam padėti – pakėliau marškinėlius nuo grindų.

– Pakelk, kiek gali, – pasakiau. Jis ištiesė rankas tiesiai priešais save, kad pagelbėtų rengiamas.

– Ačiū, – pasistengė nusišypsoti.

– Kur labiausiai skauda? – paklausiau apžiūrinėdama jo ištinusį veidą.

– Nosį, – droviai atsakė jis.

Vaje. Nuleidau akis į rankas ir pradėjau knibinėti pirštus.

– Reikėjo sutvarkyti lūžusį kaulą, – mostelėjo jis, kad sušvelnintų momentą.

– Ar pateiksi jam kaltinimus? – pagaliau paklausiau to, dėl ko čia atėjau.

– Taip.

– Būk geras, nereikia, – pažiūrėjau jam į akis.

– Tesa, nedaryk šito. Tai nesąžininga.

– Žinau. Man labai gaila, bet jeigu pateiksi kaltinimus, jį pasodins į kalėjimą, į tikrą kalėjimą. – Ši mintis privertė mane vėl supanikuoti.

– Jis sulaužė man nosį, be to, man smegenų sukrėtimas. Jeigu jis dar kartą būtų tvojęs mano galvą į grindis, tikrai būtų užmušęs.

– Nesakau, kad tai gerai, bet maldauju tavęs. Zedai, labai prašau. Mes vis tiek išvažiuosim. Aš persikeliu į Sietlą, Hardinas irgi išvažiuos.

– Jis važiuos su tavim? – Zedas susirūpinęs žiūrėjo į mane.

– Ne... na, taip. Tau nereikės daugiau dėl jo jaudintis. Jeigu atsiimti kaltinimus, daugiau gyvenime niekada nieko apie jį nežinosi.

Zedas kelias sekundes žiūrėjo į mane aptinusiomis akimis.

– Gerai, – atsiduso. – Nekelsiu jam kaltinimų, bet būk gera, pažadėk man, kad gerai apie viską pagalvosi. Apie visa tai. Apie tai, kaip palengvėtų tavo gyvenimas be jo, Tesa. Jis puolė mane be priežasties, o dabar tu laižai jo žaizdas, kaip visada, – pasakė galutinai susierzinęs.

Beje, nekaltinau jo. Pasinaudojau jo jausmais man, įtikinau jį nepateikti kaltinimų Hardinui.

– Būtinai. Labai tau ačiū, – pasakiau.

Jis linktelėjo.

– Norėčiau mylėti ką nors, kas ir mane lygiai taip pat mylėtų, – ištarė taip tyliai, kad vos išgirdau.

Mylėti? Zedas mane myli? Žinojau, kad patinku jam... bet kad myli mane? Jis mušėsi su Hardinu – dėl to dabar ligoninėje – ir tai mano kaltė. Bet ar jis mane myli? Jis turi draugę, aš nuolat stumdausi su Hardinu. Žiūrėjau į jį ir meldžiausi, kad tai būtų pasakęs ne jis, o skausmą malšinantieji.

Šimtas dvidešimt pirmas skyrius

HARDINAS

– Tesa, susitiksim namie, – pasakė Lendonas, kai mudu su ja išlipom iš tėčio automobilio ir ėjom prie mano mašinos.

Atsisukau į jį ir atsiduseęs sumurmėjau malonų „atsiknisk".

– Palik jį ramybėje, – subarė Tesa ir išnyko mano mašinoje.

Įsėdęs įjungiau šildymą ir pažvelgiau į ją dėkingumo pilnomis akimis.

– Ačiū, kad važiuoji namo su manim, net jei ir vienai nakčiai.

Tesa linktelėjo ir priglaudė skruostą prie lango.

– Kaip tu? Labai atsiprašau dėl šiandienos, aš... – pradėjau.

Jos atodūsis mane nutraukė.

– Aš labai pavargau.

Po dviejų valandų Tesa iškart užmigo lovoje, apsikabinusi mano pagalvę, o kelius surietusi prie krūtinės. Net ir išvargusi ji gniaužia kvapą. Man dar per anksti miegot, todėl iš spintos pasiėmiau *Puikybę ir prietarus*, kuriuos ji man padovanojo. Ryškiai geltonu žymekliu pribraukyta gerokai daugiau teksto, negu tikėjausi, tad vėl atsiguliau šalia jos ir pradėjau skaityt pažymėtas vietas. Viena ypač patraukė akį:

*Yra labai nedaug žmonių, kuriuos aš tikrai myliu, ir dar mažiau tokių, kuriuos gerbiu. Kuo ilgiau aš stebiu pasaulį, tuo mažiau esu juo patenkinta. Kiekviena diena sutvirtina mano įsitikinimą, kad žmogaus prigimtis netobula ir kad negalima pasikliauti išoriniu padorumu bei sveiku protu.**

* Čia ir toliau citatos iš: Jane Austen, *Puikybė ir prietarai*, vertė Romualda Zagorskienė, Vilnius: Alma littera, 2008.

Šitas akivaizdžiai iš mūsų ankstyvųjų dienų. Taip ir matau ją, įpykusią ir susijaudinusią, sėdinčią ant siauros lovelės tame bendrabutyje, su žymekliu ir knyga rankose.

Pažvelgiau į ją ir susijuokiau iš jos vargo. Versdamas puslapius pastebėjau struktūrą. Ji manęs nekentė. Tada žinojau, bet dabar tai prisiminti ganėtinai keista:

Tavęs laukia liūdna ateitis, Elizabeta. Nuo šios dienos tu turi netekti vieno iš tėvų. Motina nenorės tavęs matyti, jeigu neištekėsi už pono Kolinso, o aš tavęs nematysiu, jeigu ištekėsi.

Jos motina ir Nojus.

Pikti žmonės ne visada yra išmintingi.

Argi tai ne tiesa?..

Aš neturėjau laimės jūsų suprasti.

Aš niekada nesupratau savęs ir vis dar nesuprantu. Tikrai.

Ir aš jam lengvai galėčiau atleisti už jo išdidumą, jeigu jis nebūtų įžeidęs manojo.

Tai buvo tą dieną, kai pasakiau jai, kad myliu, ir atsiėmiau savo žodžius. Žinau, kad tą dieną.

Turiu išmokti tenkintis didesne laime negu esu jos verta.

Lengviau pasakyt, negu padaryt, Tesa.

Mėgimas šokti – tai jau žingsnis į įsimylėjimą.

Vestuvės. Žinau. Prisimenu, kaip ji man šypsojosi ir apsimetinėjo, kad neskauda, kai užlipau ant kojos.

Visi žinome, kad jis yra išdidus ir nelabai malonus žmogus, bet visa tai niekis, jeigu jis tau tikrai patinka.

Šitas vis dar tinka. Lendonas pasakytų panašią nesąmonę Tesai, gal ir yra pasakęs.

Iki šiol aš net nepažinojau savęs. Nežinau, kuriam iš mūsų tai labiau tinka.

– Man rodos, bet kokio būdo žmogus turi polinkį į kokį blogį, įgimtą silpnybę, kurios net geriausias išsilavinimas negali įveikti.

– Jūsų silpnybė – palinkimas nekęsti žmonių.

– O jūsų, – atsakė jis šypsodamasis, – noras juos ne taip suprasti.

Kiekvienam sakiny vis daugiau tiesos negu ankstesniam, tad grįžau į pirmąją pažįstamos knygos dalį.

Pakenčiama, bet ne tokia graži, kad mane sugundytų. Šiuo tarpu aš neturiu jokio noro imtis atsakomybės už jaunas paneles, kurias paniekino kiti.

Vieną kartą sakiau Tesai, kad ji nėra man tinkama, – toks trenktas idiotas buvau. Žiūrėdamas į ją galvojau: ji tinka visiems, net jeigu jie per kvaili, kad iškart tai suprastų. Mano rankos vertė puslapius, o akys slydo nesuskaičiuojamomis geltonomis eilutėmis, kurios kalbėjo apie mus ir ką ji man jaučia. Tai geriausia dovana, kokią gausiu gyvenime, – duodu galvą nukirst.

Jūs užburėte mane, mano kūną ir sielą.

Tai viena mėgstamiausių mano eilučių – pasinaudojau ja, kai atsikraustėm į šį butą. Ji suraukė nosį dėl nuvalkioto sakinio, pasijuokė iš manęs ir metė į mane brokolį. Ji visada mėto į mane visokį šlamštą.

Tačiau žmonės patys keičiasi taip labai, kad visą laiką būna vis naujų ir naujų dalykų stebėjimams.

Aš pasikeičiau dėl jos, tapau geresnis, kai susitikom. Nesu tobulas, po velnių, toli gražu, bet vieną dieną galiu būti.

Kokie sunkumai laukia poros, kuri sujungė savo likimus vien dėl to, kad jų aistra buvo daug stipresnė už sveiką protą. Šita vieta man visai nepatinka. Tiksliai žinau, kas dėjosi jos galvoje, kai braukė ją. Eikim toliau...

Moterų vaizduotė be galo laki – ji akimirksniu nubėga nuo patikimo prie meilės, nuo meilės – iki vedybų.

Bent jau ne Tesa parašė šitą kvailystę.

Tik karščiausia meilė įtikins mane ryžtis santuokai.

Ji praleido kelis sakinius, o vieno dalis sakė: *tai dėl to aš ir liksiu senmergė.*

Tik karščiausia meilė gali įtikinti mane ryžtis santuokai. Hmm... nesu tikras, ar tai apskritai man tinka. Nėra jokios tikimybės, kad gali būti karštesnė meilė už tą, kurią jaučiu šiai merginai, bet tai nekeičia mano nuomonės apie santuoką. Žmonės

jau nebesituokia dėl teisingų priežasčių, ir anksčiau nesituokė. Praeityje buvo svarbu padėtis ar pinigai, o dabar tik dėl to, kad neliktum vienišas ir apgailėtinas, – bet žmonės ir santuokoje išgyvena šiuos jausmus.

Padėjau knygą šalimais ant staliuko, išjungiau šviesą ir paguldžiau galvą ant čiužino. Norėčiau atsiimti pagalvę, bet ji stipriai ją laiko, o aš nenoriu būti suskis.

– Ar vieną kartą liausies spyriotis ir išvažiuosi su manim į Angliją? Aš negaliu be tavęs, – sušnibždėjau jai miegančiai ir perbraukiau nykščiu per įkaitusį skruostą.

Tikiuosi, vėl užmigsiu, ir šalia jos iš tikrųjų pamiegosiu.

Šimtas dvidešimt antras skyrius

TESA

Kai pabudau, Hardinas tįsojo išsikėtojęs ant lovos, viena ranka užsidengęs veidą, kita buvo nukarusi žemyn. Jo marškinėliai buvo permirkę prakaitu ir man pasidarė šlykštu. Skubiai pakštelėjau jam į skruostą ir nubėgau į vonią.

Grįžusi radau pabudusį, lyg ir jau laukiantį manęs. Jis rymojo ant alkūnės.

– Bijau, kad mane gali išmest, – pasakė.

Jo balsas nugąsdino, bet prisipažinimas išgąsdino dar labiau. Atsisėdau šalia jo ant lovos, o jis nė nepabandė nutraukti nuo manęs rankšluosčio.

– Tikrai?

– Taip. Žinau, kad kvaila... – pradėjo jis.

– Ne, ne kvaila. Bet kas bijotų, aišku, bijotų. Normalu bijoti.

– Ką darysiu, jeigu daugiau negalėsiu lankyt Vašingtono?

– Pereisi į kitą koledžą.

– Aš noriu namo, – pasakė jis, ir man sustojo širdis.

– Nereikia, būk geras, – tyliai ištariau.

– Reikia, Tesa. Neįstosiu į universitetą, jeigu jo rektoriumi nebus mano tėtis.

– Rasim būdą.

– Ne, tai ne tavo rūpestis.

– Ne, tai mano rūpestis. Jeigu tu išvažiuosi į Angliją, mes daugiau nepasimatysim.

– Tesa, ir tu turi važiuot. Žinau, kad nenori, bet privalai. Daugiau be tavęs neištversiu. Prašau, važiuojam kartu.

Jo žodžiuose buvo tiek jausmo, kad nežinojau, ką sakyti.

– Hardinai, tai nelengva.

– Ne, tai lengva. Lengva – tu gausi tokį patį darbą, kaip dabar, gal net daugiau uždirbsi ir įstosi net į geresnį universitetą.

– Hardinai... – spoksojau į nuogą jo kūną.

Jis atsiduso.

– Neprivalai nuspręsti dabar.

Jau buvau besakanti, kad susikrausiu daiktus ir važiuosiu su juo į Angliją, bet nepajėgiau. Kol kas pabūsiu bailė ir naujienas apie Sietlą atidėsiu kitai dienai, o dabar pasiverčiau ant šono ir įsitaisiau jo glėbyje.

Bent vieną rytą jis įsiviliojo mane į lovą. Paguosti jį daug svarbiau už kasdienę rutiną.

– Savininkas Driu atrodo tikras šiknius, bet iš tikrųjų jis visai šaunus, – paaiškino Hardinas, mums privažiavus nediduką mūrinį pastatą.

Virš galvos suskambo varpelis, Hardinui atidarius duris ir mums įėjus į vidų. Stef ir Tristanas jau buvo ten. Stef sėdėjo ant odinės kėdės, o Tristanas vartė knygą, kuri pasirodė esanti... tatuiruočių albumas?

– Kaip jūs ilgai! – spirtelėjo Stef, mums su Hardinu einant pro šalį. Jis čiupo ją už batelio, kol šis nepalietė manęs.

– Kaip apmaudu, ane?.. – užvertė akis ir norėjo palydėti mane pas Tristaną, bet aš paleidau jo ranką ir sustojau prie Stef.

– Jai smagu su manim, – pasakė ji, o jis tik susiraukė, bet nieko neatsakė.

Hardinas nuėjo prie Tristano, stovinčio gal už dvidešimties žingsnių, pasiėmė juodą knygą, panašią į tą, kokią laikė jis, ir pervertė puslapius.

– Nesu tavęs čia matęs, – pažvelgė į mane vaikinas, rankšluosčiu šluostydamas nuogą Stef pilvą.

– Niekada nesu čia buvusi, – atsakiau.

– Aš Driu. Čia mano teritorija.

– Malonu susipažinti. Aš Tesa.

– Ar šiandien ką nors piešim? – Nusišypsojo jis.

– Ne, jai nieko, – už mane atsakė Hardinas ir apkabino mane per liemenį.

– Ji su tavim, Skotai?

– Taip, su manim.

Hardinas mane prisitraukė dar arčiau. Aiškiai vaidino. Sakė, kad Driu tikras šiknius, bet man jis toks visai nepasirodė. Jis visai malonus.

– Jėga. Jėga. Jau seniai buvo laikas tau susirast merginą, – nusijuokė Driu. Hardinas truputį atsipalaidavo, bet vis tiek laikė mane apkabinęs. – Tai kodėl nenori ko nors nusipiešt, žmogau?

Pasigirdo zvimbesys, tad su nuostaba pasilenkiau pažiūrėti į Stef pilvą, kaip tatuiravimo įrankis lėtai slenka oda. Driu rankšluosčiu nušluostė rašalo perteklių ir dirbo toliau.

– Aš gal ir nusipiešiu, – pasakė Hardinas.

Pažvelgiau į jį ir mūsų akys susitiko.

– Tikrai? Ko norėtum? – paklausiau.

– Dar nežinau, bet ką nors ant nugaros.

Hardino nugara buvo kone vienintelė neišpiešta vieta.

– Tikrai?

– Aha, – jis atrėmė savo smakrą man į plaukus.

– Kalbant apie grožį, beje, kur tavo žiedai, po galais? – paklausė Driu, nardindamas pistoletą į mažą plastikinį indelį su juodu rašalu.

– Išaugau iš jų, – gūžtelėjo pečiais Hardinas.

– Jeigu jis pridarys nesąmonių dėl to, kad tu jį šnekini, turėsi sumokėt. – Stef pažvelgė į Hardiną, o aš nusijuokiau.

– Aš nemokėsiu už tą šūdą, – vienu balsu atsakė Hardinas ir Driu.

Pagaliau prie mūsų prisidėjo ir Tristanas – prisitraukė kėdę ir atsisėdo šalia Stef. Ir paėmė jos ranką. Žiūrėjau į mažutį ir šviežutėlį

piešinį ant Stef kūno – paukščių būrelį. Tiesą sakant, kompozicija atrodė visai žavingai. Driu padavė jai veidrodį, kad galėtų pasižiūrėti.

– Man patinka! – Nusišypsojo ji ir atidavusi Driu veidrodį atsisėdo.

– Hardinai, o ką tu nori nusipiešti? – tyliai paklausiau.

– Tavo vardą, – šyptelėjo jis.

Apstulbusi žengtelėjau atgal – žandikaulis atvipo iki grindų.

– Nenorėtum? – paklausė jis.

– Ne! Dieve, ne, tai... nežinau, tai beprotybė, – sušnibždėjau.

– Beprotybė? Nelabai, tiesiog tai reikštų, kad esu tau atsidavęs ir man nereikia nei žiedo, nei vedybų tam patvirtinti.

Jis kalbėjo taip aiškiai, kad ilgiau nedvejojau – jis nejuokauja. Kaip galėjom mažiau nei per tris minutes nuo juokų pereiti prie įsipareigojimo ir vedybų? Mes visada taip, tad kaip ir turėčiau jau būti įpratusi.

– Pasiruošęs, Hardinai?

– Aišku.

Hardinas atsitraukė nuo manęs ir nusivilko marškinėlius.

– Citata? – Driu įgarsino mano mintis.

– Noriu, kad eitų per visą nugarą viršuje: „Nuo šios dienos aš daugiau nenoriu būti be tavęs." Tik padaryk kokiu centimetru aukščiau ir piešk savo kieta ranka, – nurodė Hardinas ir atsuko Driu nugarą.

Nuo šios dienos aš daugiau nenoriu būti be tavęs...

– Hardinai, ar galim sekundę šnektelėt? Prašau, – paklausiau.

Prisiekiu, jis žino apie mano planus keltis į Sietlą ir šita tatuiruote mane provokuoja. Eilutė, kurią pasirinko, yra nuostabi, bet žiauriai ironiška, atsižvelgiant į tai, kad nuslėpiau nuo jo persikraustymą į Sietlą.

– Ne, Tesa, aš noriu, – nukirto jis.

– Hardinai, tikrai nemanau...

– Baisaus čia daikto, Tesa, tai ne pirma mano tatuiruotė, – pajuokavo jis.

– Aš tik...

– Jeigu nenutilsi, per visą nugarą nusipiešiu tavo vardą ir asmens kodą, – juokais pagąsdino, bet pajutau, kad norėdamas įrodyti savo tikrai taip padarytų.

Nutilau galvodama, ką pasakyti. Turėčiau išpyškint, kol dar pistoletas nepalietė jo odos. Jei lauksiu...

Suzvimbė pažįstamas garsas ir juodas rašalas užtiško ant Hardino nugaros.

– O dabar ateik ir palaikyk mane už rankos, – šyptelėjo jis ir ištiesė man ranką.

Šimtas dvidešimt trečias skyrius

HARDINAS

Tesa droviai čiuptelėjo mano ranką, o aš prisitraukiau ją artyn.

– Nejudėk, – subarė Driu.

– Kaltas.

– Ar skauda? – švelniai paklausė ji.

Nekaltybė jos akyse mane iki šiol stulbina. Aną naktį ji klūpėjo prieš mane, o po dvidešimt keturių valandų kalba su manim kaip su sužeistu vaiku.

– Taip, iš tikrųjų baisiai blogai, – pamelavau.

– Tikrai? – jos veidą užliejo rūpestis.

Man patinka jausmas, kai adata švirkščia rašalą man į odą; jau nebeskauda, tik atpalaiduoja.

– Ne, mažute, neskauda, – patikinau ją, o Driu man už nugaros kaip tikras šiknius, koks ir yra, nusižvengė.

Tesa nusijuokė, o aš iškėliau vidurinį pirštą. Nenorėjau dabar pavadinti jos mažute, girdint Driu, bet man nusispjaut, ką jis galvoja. Be to, žinau, kad jis iki kaklo įsimylėjęs merginą, kuri prieš kelis mėnesius pagimdė vaiką. Todėl jis nieko negali man pasakyt.

– Vis dar netikiu, kad tu šitai darai, – pasakė ji, kai Driu užtepė kremo ant naujos tatuiruotės.

– Jau viskas, – priminiau jai.

Tesa susirūpinusi pažvelgė į savo telefono ekraną. Tikiuosi, neišpūs didelio burbulio iš šitos tatuiruotės. Nėra taip jau rimta. Turiu krūvą tatuiruočių. Šita skirta jai ir turiu vilties, kad jai patiks. Žinau, kad patiks.

– Po galais, kur Stef ir Tristanas? – pažvelgiau pro dirbtuvėlės langą ieškodamas ryškių Stef plaukų.

– Galim išeiti laukan jų paieškoti, – pasiūlė Tesa, kai sumokėjau Driu ir pažadėjau leisti jam išpiešt visą nugarą.

Bet kai jis pasiūlė Tesai įsiverti auskarą į ranką ar bambą, panorau išmušt jam dantis.

– Manau, su auskaru nosyje atrodyčiau žavingai, – nusišypsojo ji, mums išėjus lauk.

Nusijuokiau iš tos minties ir apkabinau ją per liemenį, bet staiga į mus atsitrenkė barzdotas vyras. Purvinais džinsais ir batais, kažkuo aplaistytais storais marškiniais. Iš kvapo tai turėjo būti degtinė.

Tesa sustojo šalia manęs, vyras – taip pat. Švelniai stumtelėjau ją sau už nugaros. Jeigu šitas girtas benamis ruošiasi prie jos prisiartinti, išmalsiu...

Sutrikęs žiūrėjau, kaip jo veidas nusidažo visomis spalvomis, jai labai švelniai kažką pasakius, beveik sušnibždėjus.

– Tėti?

Padėka

Na štai, baigėm antrą knygą. Dvi – jau yra, dvi – dar bus*. Pasistengsiu padėkoti be graudžių verksmų, kaip pavyko pirmos knygos pabaigoje. (Na, ne visai, bet pasistengti verta.)

Pirma, noriu padėkoti savo vyrui, kuris ir toliau mane palaikė, kol valandų valandas leidau rašydama ir *tvitindama*, rašydama ir *tvitindama*, ir vėl rašydama.

Toliau – mano *afternautams* (regis, apsistojom prie šio vardo – cha!). Jūs man labai daug reiškiat ir aš vis dar negaliu patikėti savo laime, kad mane palaikote. (Na štai, jau ir byra ašaros.) Kiekvienas mielas internautas, kiekvienas įrašas, kiekviena asmenukė, kurią man atsiuntėt, kiekviena jūsų paslaptis, kurią man papasakojot, subūrė mus į didelę šeimą. Su tais, su kuriais esam kartu nuo pat pradžių (nuo „Wattpad" laikų), užsimezgė toks ryšys, kad sunku paaiškinti. Mes prisimenam, kaip buvo, kai Hardinas ir Tesa pasibučiavo pirmą kartą. Jūs žinot, kaip ilgu buvo laukti atnaujinimų – prisimenat komentarus OMH HARTYSH SHJD – ir mes visi žinom, ką tai reiškia. Aš niekada jums tinkamai nepadėkosiu ir tikiuosi, kad jūsų širdyse Hardinas užims tokią pačią vietą kaip mūsų – Haris.

Aš už labai daug ką dėkinga „Wattpad". Neįsivaizduoju, koks dabar būtų mano gyvenimas, jei nebūčiau užtikusi šios platformos. Ashleigh Gardner, tu visada buvai pasiruošusi man padėti, atsakyti į bet kokį klausimą ar duoti kokį gyvenimo patarimą. Tapai

* Trečios knygos lietuviškas leidimas bus padalintas į dvi dalis.

mano drauge ir aš labai džiaugiuosi, kad esi šalia. Candice Faktor, tu visada mane palaikei ir kovojai už *Atfer* viziją. Aš tau labai už tai skolinga. Nazia Khan, tu palengvini mano gyvenimą sulig kiekviena miela diena, aš laiminga, kad esi mano draugė. „Wattpad" buvo mano pirmieji namai ir visada liks mėgstamiausia vieta rašyti.

Adamai Wilsonai, nuostabiausias ir išmintingiausias pasaulyje redaktoriau, tu esi dar vienas mano draugas. Žinau, kad tave iš proto vedžiau savo mėgėjiškais įrašais, apkroviau *Saulėlydžio* įrašais ir visokiais kitokiais dalykais. Turėjai nutraukti savo darbus ir imtis *After* (ir manęs), tu pavertei tai lengviausia, maloniausia patirtimi. (Net jei pasiuntei dirbti per 1D koncertą – labai juokinga!) Ačiū tau už viską.

„Gallery Books", ačiū jums, kad patikėjot manim ir mano istorija. Jūs įgyvendinot mano svajonę! Kristin Dwyer, į tave visada galėjau atsiremti, tu man padėjai išlaikyti blaivų protą! Neapsakomai ačiū šios serijos korektoriams ir maketuotojams: Steve'ui Breslinui ir kompanijai, žinau, kad esat patenkinti savo darbu ir jūs neįtikėtini!

„One Direction", gal aš dvidešimt penkerių ir ištekėjusi, bet amžius – ne kliūtis ką nors mylėti. Myliu jus visus penkis jau visus trejus metus, jūs labai daug dėl manęs padarėt, ne tik įkvėpėt šią istoriją. Taigi ačiū jums, nes parodėt man, kad reikia priimti save tokį, koks esi.